

Đường Chuyền

Contents

Đường Chuyền	3
1. Chương 1: Thương Hải Tang Điền	3
2. Chương 2: Người Chặng Bằng Ngựa	5
3. Chương 3: Có Tụ Có Tán	7
4. Chương 4: Đây Là Năm Trinh Quan	8
5. Chương 5: Muối Quý Hơn Mạng	11
6. Chương 6: Bỏ Chút Lợi Nhỏ	13
7. Chương 7: Bị Coi Thường	15
8. Chương 8: Trình Xử Mặc	17
9. Chương 9: Sơ Đường	20
10. Chương 10: Tắm Rửa Và Ăn Ngon	22
11. Chương 11: Người Bất Thường Ngựa Cũng Bất Thường	24
12. Chương 12: Bi Ai Của Ngô Thừa Ân	25
13. Chương 13: Diện Kiến Đại Tướng Quân	27
14. Chương 14: Va Đầu Vào Tường	29
15. Chương 15: Ếch Ngồi Đáy Giếng	31
16. Chương 16: Tước Gia	34
17. Chương 17: Khoai Tây	36
18. Chương 18: Truyền Máu	38
19. Chương 19: Mạng Hèn Như Cỏ	40
20. Chương 20: Không Giết Được Người, Còn Không Giết Được Chó	42
21. Chương 21: Ý Chí	45
22. Chương 22: Mì Xào	47
23. Chương 23: Thùng Cơm, Tất Cả Đều Thùng Cơm	49
24. Chương 24: Thảm Kịch Gây Ra Bởi Khoai Tây	51
25. Chương 25: Trường An	53
26. Chương 26: Quyết Định Của Lý Nhị	56
27. Chương 27: Nhận Thân	58
28. Chương 28: Khổ Nạn	60
29. Chương 29: Đánh Lộn	62
30. Chương 30: Có Họa Cùng Chịu	64
31. Chương 31: Cửa Hồi Môn Cho Tám Muội Muội	66
32. Chương 32: Hào Quang Phong Kiến	67
33. Chương 33: Trời, 50 Thạch	69
34. Chương 34: Khoai Tây Nấu Thịt Bò	71
35. Chương 35: Chuẩn Bị Sẵn Sàng	73
36. Chương 36: Giác Ngộ Và Hoài Niệm	75
37. Chương 37: Trường Tôn Vô Kỵ	77
38. Chương 38: Hậu Di Chứng	79
39. Chương 39: Uy Hiếp Đáng Sợ	81
40. Chương 40: Nạn Châu Chấu	83

41. Chương 41: Trả Nợ Và Ngân Hàng	85
42. Chương 42: Biểu Dương Và Ấn Đòn	86
43. Chương 43: Thánh Nhân Ngưu Ma Vương	88
44. Chương 44: Mạch Tích Sơn	90
45. Chương 45: Phong Tuyết Quy Nhân	93
46. Chương 46: Nhà	95
47. Chương 47: Hoan Yên	97
48. Chương 48: Bần Dân, Bần Tăng	99
49. Chương 49: Thiên Hạ Thái Bình	102
50. Chương 50: Nuốt Không Trời	104
51. Chương 51: Thúc Bá Khủng Bố	106
52. Chương 52: Cái Hố Của Hoàng Đế	110
53. Chương 53: Bạch Ngọc Kinh Tà Ác	113
54. Chương 54: Làm Người Tốt Lòng Vui Vẻ	115
55. Chương 55: Ăn Ngon Và Chuyện Nhà	117
56. Chương 56: Tần Hoài Ngọc	121
57. Chương 57: Đoạt Huyết Tục Mệnh (1)	123
58. Chương 58: Đoạt Huyết Tục Mệnh (2)	125
59. Chương 59: Lò Than Và Thí Nghiệm	128
60. Chương 60: Ngưu Kiến Hổ	130
61. Chương 61: Tương Lai Tăm Tối	131
62. Chương 62: Cửu Y	135
63. Chương 63: Hồ Ca	138
64. Chương 64: Uy Hiếp Tới Từ Trường Tôn Hoàng Hậu	142
65. Chương 65: Đầu Hàng Là Một Thói Quen	144
66. Chương 66: Hồng Phát Nữ	146
67. Chương 67: Nghĩa Vụ Của Gia Chủ	148
68. Chương 68: Cuộc Sống Khổ Ái Của Hầu Gia	152
69. Chương 69: Tự Đâm Đầu Vào Lưới	154
70. Chương 70: Vào Cung Đi Học	156
71. Chương 71: Đại Nho Tiêu Dao Tử	159
72. Chương 72: Chỉ Cầu An Lòng	161
73. Chương 73: Lão Bà	163
74. Chương 74: Bắt Đầu Từ Dạ Dày	165
75. Chương 75: Không Đơn Giản Trong Đơn Giản	167
76. Chương 76: Thiếu Niên Ca	169
77. Chương 77: Miếng Sắt Đắt Tiền	172
78. Chương 78: Đó Là Hoàng Hậu Nương Nương	176
79. Chương 79: Dụ Dỗ	178
80. Chương 80: Hạnh Phúc Chưa Xót	181
81. Chương 81: Dân Dĩ Thực Vi Thiên	185
82. Chương 82: Truyền Thừa Và Giáo Dục	187
83. Chương 83: Sức Mạnh Của Tri Thức	189
84. Chương 84: Châu Chấu Là Thứ Tốt	192
85. Chương 85: Gặp Phải Quan Liêu	194
86. Chương 86: Thất Vọng Và Lửa Giận	196
87. Chương 87: Mạt Chước	198
88. Chương 88: Hoang Mang	201
89. Chương 89: Ta Có Một Giấc Mơ	203
90. Chương 90: Thoát Nạn Trong Gang Tắc	206
91. Chương 91: Chồn Cũ	208
92. Chương 92: Khác Vật Học	213
93. Chương 93: Tài Đức Gì?	215
94. Chương 94: Thư Viện Và Con Lừa	217

95. Chương 95: Đệ Nhất Công Trình Sư Của Vân Diệp	222
96. Chương 96: Đạo Mộ Tặc	224
97. Chương 97: Trùng Phạt	226
98. Chương 98: Thanh Minh	229
99. Chương 99: Mỗi Người Một Về	230
100. Chương 100: Sự Tình Đơn Giản	234

Đường Chuyen

Giới thiệu

La Mã không thể xây nên trong một ngày, tiểu thuyết cũng cần không gian để triển khai câu chuyện, để đi từ bình đạm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-chuyen>

1. Chương 1: Thương Hải Tang Điền

Con người luôn hay quên, cho nên sau khi trải qua một đoạn đường đời luôn bắt giắc dừng lại, nhìn về được mất thời gian trước đó. Được nhiều hơn mất chứng tỏ thời gian đó không lãng phí, phần chần chuẩn bị cho quãng đường tiếp theo. Mất nhiều hơn được thì có nghĩa là chẳng khác gì phân chó rồi, hận không thể sống lại làm lại. Nhưng đời này đâu ra thuốc hồi hận, cho nên thứ mất đi thì sao lấy lại được nữa, dù anh có chạy nhanh hơn cả Lưu Tường chẳng nữa. Đó là phép tắc phổ thông của thế giới này sao? Ở thời đại ngay cả định luật Newton đều có thể bị lật nhào, có một vài chuyện ngoài khoa học, cũng là điều có thể chấp nhận được.

Vân Diệp vừa mới uống thuốc hồi hận, chỉ là sức thuốc hơi mạnh một chút cho nên khi y phát hiện mình đang trần truồng đứng ở nơi hoang dã, chỉ biết đứng đần mặt ra đó.

Vùng hoang dã này rất đẹp, thảm cỏ xanh mướt trải dài từ dưới chân hết tầm mắt, giữa lùm cây thì thoảng vươn ra mấy bông hoa dại, càng làm thảm cỏ tăng thêm vài phần đẹp đẽ.

"Phạch phạch phạch!" Một con gà rừng từ trong bụi cỏ nhảy xò ra, Vân Diệp hoảng sợ lui lại, lúc này mới hoang mang choàng tỉnh, đôi mắt khôi phục sự linh động, thần trí vẫn còn mơ hồ. "Đây là đâu?" Vân Diệp hỏi bản thân, mười phút trước y còn xách ba lô tìm kiếm hai người ngoại quốc mất tích ở sa mạc, hiện giờ lại trần như nhộng trên thảo nguyên. Chuyện này vượt tầm lý giải của y mất rồi, ngơ ngác nhìn mặt trời chói chang trên đầu, may còn có chút quen thuộc.

Vân Diệp xác định mình vẫn ở Trái Đất, mấy cây du thấp lùn, cây hộc nằm rải rác, những cây ngải cao nửa thân người xen lẫn trong đó làm lòng y bình tĩnh hơn. Nếu vẫn là tây bắc thì có gì to tát đâu, quay về là được, đi thêm ít đường thôi mà. Vân Diệp phỏng chừng mình gặp phải lỗ giun, đi từ mặt này sang mặt kia mà thôi, vẫn nằm trong phạm vi sách vở. Sống ở vùng hoang nguyên tây bắc này hơn 15 năm rồi, đã thấy bão cát, thấy đá lở, thấy cát chảy, thấy đàn sói, bị kiến lớn cắn, thần kinh sớm đã vô cùng kiên cường, có gặp lỗ giun cũng chẳng lạ lùng.

Gió bắc thổi qua, toàn thân rét run.

Tây bắc vào tháng năm chưa có cái nhiệt độ cho người ta cởi truồng chạy rông, Vân Diệp còn nhớ trước khi đi mình bỏ sung nước ở điểm lấy nước thứ sáu, nhìn thấy dưới đáy ao nước có ánh sáng loáng qua, tưởng rằng khối vàng tự nhiên mới đưa tay ra mò, bị lực hút cực mạnh kéo tới đây.

Chẳng trách lòng tham là nguồn gốc tội lỗi, Vân Diệp đánh mạnh lên tay phải, giờ thì gây họa rồi thấy chưa. Đưa tay che lấy chỗ hiểm yếu, y ngó quanh tìm kiếm ao nước, nhìn tới vòng thứ tư thì nghe tiếng nước róc rách truyền vào tai, y mừng húm chạy nhào về phía tiếng nước, chỉ thấy dòng suối khoan thai chảy trong lùm cỏ, đi dọc theo dòng suối, chẳng mấy chốc đã tới đầu nguồn, một đồng quần áo chất ở miệng suối nổi lênh bênh trên mặt nước. Vân Diệp thu hồi tất cả quần áo của mình, kể cả tất, thậm chí còn có một cái

xoong đít bằng mà Vân Diệp dùng để nấu mì gói. Vắt khô quần áo treo trên cành cây, Vân Diệp thở phào một hơi, cuối cùng không phải chạy khỏa thân nữa, nếu trả lại cả cái ba lô cho mình thì không đòi hỏi gì nữa.

Vân Diệp vươn tay ra, nhìn đôi tay trắng nõn, so với tay của mình trước kia thì nhỏ hơn hẳn một cỡ, đây căn bản không phải đôi tay của người trưởng thành, y phát hiện vấn đề này trước đó rồi, chỉ là cố ép bản thân không nghĩ tới, đưa tay tóm lấy sợi tóc lòa xòa trên vai, giật thật mạnh, đau quá, không phải là mơ. Quay đầu nhìn khuôn mặt non nớt quen thuộc trong nước, Vân Diệp cứ lơ mơ cảm thấy chuyện không đơn giản như mình nghĩ. Truyện được lấy tại

Sinh tồn mới là điều quan trọng nhất, ở nơi hoang dã anh có thể không mặc quần áo, nhưng tuyệt đối không thể không đi giày, chạy nhảy là bản năng duy truyền từ tổ tiên, mặc dù có vụng về, nhưng là cách thức cứu mạng hữu hiệu nhất.

Vân Diệp biết, nguồn nước ở chốn hoang dã không phải là nơi nghỉ chân an toàn, mang theo hi vọng mờ mịt nhất, y cố dồn nén sợ hãi trong nội tâm, nhìn dòng nước không chớp, hi vọng ông trời mở mắt trả lại cái ba lô cho mình. Đây là vùng đất chưa từng có dấu chân con người, hơi thở hồng hoang bao phủ khắp mảnh đất tĩnh mịch, Vân Diệp hiểu bản thân chỉ là một kỹ sư máy móc, nếu muốn sống sót không thể thiếu trang bị, có trang bị mới có thức ăn, mới có thể sống sót.

Vân Diệp lúc lắc cái giày da nặng nề ở chân, đi giày ướt sũng phải nói là khó chịu vô cùng, đi bước nào cũng phát ra những tiếng "bẹp bẹp", tay y cầm một cái gậy gỗ to như quả trứng gà, thi thoảng quất vào bụi cỏ lấy thêm can đảm cho bản thân. Có vẻ thần phật đầy trời đã nghe thấy lời cầu khẩn của y, từ đầu nguồn nước có một tấm vải bạt, Vân Diệp mừng rỡ cúi xuống cầm lấy ra sức kéo, một cái ba lô cao nửa người từ trong nước bật ra, Vân Diệp ôm chồm lấy nó, đây là số mạng. Y lấy xẻng ra, lòng yên tâm hẳn.

Cách con suối nhỏ không xa có một vùng đá đỏ, bên trên không có lấy một cọng cỏ, Vân Diệp di chuyển trận địa sang đó, cẩn thận dọn dẹp ra một chỗ bằng phẳng, đá bị mặt trời chiếu nóng rẫy đem quần áo ướt phủ lên trên, tin rằng chỉ cần chờ tới một tiếng là quần áo sẽ được hong khô.

Dừng lều lên, để khoảng trống bốn phía cho gió nóng mang đi hơi ẩm trong lều, kiểm tra qua toàn bộ trang bị vẫn còn ổn, Vân Diệp thở phào nhẹ nhõm. Máy định vị thì y sớm không hi vọng gì, thứ càng tinh xảo càng dễ bị hỏng, đó là kiến thức phổ thông, la bàn vẫn ngoan cố chỉ về phía bắc, lấy thước xác định vị trí giao tuyến trên bản đồ, y kinh ngạc phát hiện, vị trí của mình không thay đổi gì so với trước cả. Điều này sao có thể, chẳng lẽ la bàn hỏng rồi? Sau khi quan sát cây cối, Vân Diệp phủ nhận suy nghĩ này, nhưng y nghĩ nát óc không ra. Cái điện thoại công năng cực mạnh không có chút tín hiệu nào, nhìn núi xa xa, trừ cây cối đây chẳng phải sa mạc hoang vu à?

Chẳng lẽ lỗ giun không thay đổi vị trí nhưng thay đổi thời gian?

Vân Diệp vui đầu giữa hai gối, lòng bồn loạn, hai chữ "xuyên việt" xưa nay y vốn cho rằng chỉ là từ ngữ do tiểu thuyết gia sáng tạo ra giờ xảy ra trên người mình rồi. Vân Diệp luôn cho rằng mình là người quyền luyến gia đình, mẹ y, vợ y, con y tạo nên thành lũy vững chãi nhất trong lòng, nếu chỉ là rắc rối về khoảng cách, y không coi đó là khoảng cách, dù có ở trên sao hỏa, y cũng sẽ bắt đám người hành tinh đó đưa mình về nhà.

Nhưng hiện giờ không phải là khoảng cách mà là thời gian, tây bắc, không, nói chính xác phải là khu rừng vùng Lũng vốn đã biến mất sau thời Đường, khí hậu thay đổi kịch liệt, nhân khẩu bành trướng khủng khiếp tạo thành đại họa sinh thái. Là người Lũng, Vân Diệp càng hiểu hơn ai hết màu xanh ngút ngàn trước mắt này đại biểu cho điều gì.

Lũng (vùng Cam Túc)

- Hiện giờ là thời Đường? Hay là Hán? Thậm chí là Tần? Ngàn vạn lần đừng phải Nam Bắc triều, mình chỉ là một nhân vật nhỏ, không gánh nổi trách nhiệm quá lớn.

Vân Diệp lẩm bẩm những lời không ra đầu ra cuối.

Không khí thuần khiết, cảnh sắc mỹ lệ, đến ngay cả con thỏ bên cạnh cũng lương thiện, nấp ở bóng râm bên cạnh Vân Diệp an ủi y.

Suối chảy ào ào mang theo vết máu đỏ sẫm, Vân Diệp hai mắt tỏa sáng nhìn con thỏ béo múp, y đôi ngầu rồi.

Vân Diệp nhồm nhoàm nhai thịt thỏ, thi thoảng mỡ lại chảy theo khóe miệng, đồng lửa trước mắt vẫn cháy rừng rực, mặt trời đã xuống núi, ráng hồng bao phủ đỉnh núi, con chim lớn nhỏ bay về rừng rậm xa xa, Vân Diệp không kìm được bi thương, ôm nức con thỏ khóc rống lên. Khí lạnh vô biên đánh thức Vân Diệp từ trong giấc mộng, đêm qua y dường như trở về cái thế giới huyền ảo kia, vợ dịu hiền, con ương bướng, mẹ già cần nhằn, mọi thứ cứ hiện ra trước mắt, y lau mặt, xua đi chút lưu luyến cuối cùng.

2. Chương 2: Người Chưởng Bàng Ngựa

Sống sót mới là điều quan trọng nhất bây giờ, còn sống đã rồi mới nói tới cái khác được. Đồng lửa lại lần nữa được nhen lên, nướng lại chỗ thịt thỏ ngày hôm qua, đun nước, thong thả ăn từng miếng một. Thức ăn rất quý giá, sau khi mút hết cái xương cuối cùng, ý chí Vân Diệp cũng kiên định hơn, y không thể cứ sống một mình ở vùng đất hoang này được, con người là động vật có xã hội, có các loại nhu cầu tình cảm. Nếu sống một mình, chỉ phát triển theo hướng ngược lại, công năng ngôn ngữ thoái hóa, đầu óc thoái hóa, tư chí lại được cường hóa.

Vân Diệp không muốn làm một dã nhân.

Đường, ở đâu? Lỗ Tấn đã nói, người đi nhiều ắt thành đường thôi. Nhưng Vân Diệp là người đầu tiên bước lên vùng đất hoang này.

Thế nên chỉ có thể tự mình mở đường, đi được chưa đầy một dặm Vân Diệp đã thở hồng hộc, một thiếu niên mười bốn tuổi đầu thì hi vọng có được bao nhiêu thể lực, huống hồ còn vác số trang bị ba mấy kg. Mặc kệ nó, Vân Diệp quyết định đi dọc theo con suối, thế nào nó chẳng phải tụ họp tới Hoàng Hà.

Nước suối lạnh buốt làm hai chân y gần như mất đi tri giác, trên đầu mặt trời lại nướng da đầu nóng ran, cổ bên suối mọc vừa cao vừa xanh, lướt qua má giống như từng thanh đao nhỏ, để lại những vết hồng mờ mờ trên má y.

Chợt nóng, chợt lạnh, con người ta cảm là do thể đẩy, Vân Diệp thấy phía trước có khoảng đất rộng chừng hai mẫu, vội vàng đi nhanh tới, thỉnh thoảng một bóng đen nhào bổ tới, kinh hồn bạt vía, theo bản năng ném luôn cái xẻng về phía bóng đen, chỉ nghe "phập" một cái, con sơn dương màu xám kêu thảm rồi ngã xuống suối, nước bắn lên làm ướt toàn thân. Con sơn dương ra sức vùng vẫy đứng dậy, chừng một cái chân đã bị xẻng làm gãy, vừa đứng dậy lại ngã xuống, nhìn đáng vẻ đau đớn của nó, Vân Diệp đành phải gờ xẻng lên.....

Miếng thịt thỏ ăn ban sáng đã tiêu hóa sạch rồi, bụng sôi ục ục, thiếu niên ăn cứt vốn nhà mà, Vân Diệp quay trở lại cái độ tuổi lừng chừng đó, y cảm khái nửa ngày trời, lấy dao bắt đầu xẻo thịt con sơn dương đáng thương. Nội tạng chỉ để lại tim, còn lại vùi sâu trong cát. Nhớ lại tài nấu nướng của Vân Diệp nhờ nỗ lực không mệt mỏi của vợ mà tiến bộ thần tốc, ăn một bữa thịt dê nướng no nê, dư vị còn bồi hồi trong miệng. Số thịt còn lại y dùng cổ khô hun kỹ, ai mà ngờ được thứ cổ thường thấy ở vùng tây bắc là nguyên liệu hun thịt dê tuyệt hảo chứ.

Vân Diệp lần nữa tự hào về năng lực xã giao của mình, lần đầu tiên ăn món thịt dê nướng của ông già người Du thiếu chút nữa nuốt luôn cả lưỡi, tốn một bộ dao hiếm có, lại thêm làm việc miễn phí cả tuần mới mới được phương pháp bí truyền trong miệng ông già, cái quan trọng nhất nhất nhất lại chính là thứ cỏ đại mộc đầy rẫy này đây, vì chuyện đó là ông già thiếu chút nữa trở mặt với y. Tuy nói lấy thịt đem hun thì mất giá quá, nhưng thời tiết đầu hè mà không xử lý thể này mấy tiếng sau sẽ gọi hết ruồi nhặng trên thể giới tới.

Lòng cảm tạ con dê xong, mặc quần áo được phơi khô, Vân Diệp lại bước lên con đường tìm xã hội loài người. xem tại.

Dòng suối dưới chân rẽ sang hướng đông, trên đời này đại khái 99% dòng suối đều như thế, Vân Diệp đi theo dòng suối ba ngày, trừ cây càng ngày càng ít thì cỏ cũng càng ngày càng thưa.

Thành phố trên bản đồ không thấy bóng dáng đâu. tại

Phóng mắt nhìn tới, cả vùng thung lũng không thấy bóng người, cỏ xanh biếc trải khắp nơi, thi thoảng lại "vù" một tiếng có con chim nhỏ bay vọt lên không, từng đoàn ngựa hoang chạy, hí trên thảo cở, bờm ngựa màu hạt dẻ được ánh mặt trời chiếu thành vụn tia kim ngân. Dê vàng cúi đầu ăn cỏ, một lát lại ngẩng cổ nhìn ra xa. Mấy con gà hoang chẳng thèm che dấu gì, cứ vỗ cánh phành phạch trong bụi cỏ.

Gió mang theo hương thơm của cỏ, không khí đầy hơi thở sinh mệnh, đại tự nhiên thật là mỹ lệ.

Nhưng Vân Diệp thì sụp đổ hoàn toàn rồi, cái cảnh tượng gì thế này, nhà cao tầng san sát của tôi đâu, xe hơi ầm ầm đâu? Ống khói công nghiệp nghi ngút đâu? Tòa nhà thành ủy tràn ngập hơi thở hiện đại bị người ta thóa mạ đâu rồi? Tầm áp phích người mẫu mình yêu thích bị kéo đi đâu mất rồi? Đám người mà mình ghét bỏ đâu rồi? Cái thành phố huyền ảo làm mình stress đâu rồi? Cái đồng rác chất cao như núi đâu mất rồi?

Người thân của mình, bọn họ ở đâu rồi?

Đừng bỏ tôi lại một mình.

Vân Diệp nằm ngửa trên bãi cỏ mềm, nước mắt tuôn trào như đê vỡ, chỉ qua một giấc mơ mà thương hải biến tang điền.

Hi vọng giữ dưới đáy lòng mấy ngày qua đã hoàn toàn tan vỡ, ý cảm thấy sống đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Một đám mây màu lớn bay qua, bầu trời tối đi, thì ra là mây mưa, Vân Diệp cười thầm, cát quần áo hay không có liên quan gì tới mình, mưa hay không còn ảnh hưởng gì tới mình nữa.

Rốt cuộc mưa vẫn đổ xuống, không to, Vân Diệp thấy ông trời cũng đang thương cho bản thân, mình thật quá đáng thương!

Một luồng hơi ấm truyền tới bên tai, làm lòng Vân Diệp đầy cảm động, là ai đang an ủi mình vậy định nói một tiếng cảm ơn, nhưng quay đầu sang thấy một cái miệng đỏ lỏm với hàm răng trắng ớn đang nhắm yết hầu mình mà cắn. Vân Diệp nhanh như chớp nhét cái xéng trong tay vào cái miệng đó, chỉ nghe "rắc" một tiếng, hàm răng trắng ở cắn vào cái xéng, Vân Diệp thừa cơ lật đặt bỏ dậy, nắm chặt cái xéng ấn về phía trước, con sói rú lên, máu tươi phun xối xả.

Lúc này Vân Diệp mới phát hiện trước mặt chẳng ngờ là một con sói, cái miệng rộng ngoác của nó đã bị cái xéng xé toạc, cắm rớt xuống. Đối diện với loại ác thú thế này, không giết chết nó hoàn toàn là gây chuyện cho bản thân, y cuống cuống huơ xéng chém xuống cổ con sói, đầu sói tức thì lìa khỏi cơ thể, chỉ dính lại chút da với cổ, cơ thể con sói co giật trên mặt đất.

Chuyện từ lúc xảy ra cho tới lúc kết thúc chỉ hai mấy giây ngắn ngủi, Vân Diệp lại thấy như ác chiến với con sói cả thế kỷ rồi, tim vẫn đập "thình thịch", cổ họng như có lửa, đau rát.

Đây rõ không phải là con sói đơn độc, bộ lông bóng mượt chứng tỏ dinh dưỡng của nó rất tốt, chỉ có bầy sói mới cho nó dinh dưỡng tốt như vậy. Vân Diệp có kinh nghiệm gặp bầy sói rồi, không một chút do dự, y xoay người chạy về phía bầy ngựa trên thảo nguyên. Y chưa chạy nổi 300 mét đã nghe thấy mấy tiếng sói tru thê lương đằng sau.

Vân Diệp tăng tốc, lúc này y hoàn toàn quên cả đau thương, chẳng lẽ ý nghĩa của sinh mệnh chính là ở lúc chạy trốn?

Trời mênh mông, đất bao la, bầu trời như mái nhà chụp lấy bốn phía.

Vân Diệp cô độc theo bầy ngựa chạy trên thảo nguyên, may mà vùng cỏ này không rộng, nếu không y chạy tới chết luôn, bầy ngựa tựa hồ cũng không nở rời chỗ cỏ non tươi tốt này, đã năm ngày rồi vẫn không có dấu hiệu rời đi. Vân Diệp không dám rời tập thể này, đằng xa đàn sói vẫn đang lờn vờn quanh đó. Nếu chẳng phải ngựa đầu đàn quá hùng dũng chúng sớm bao vây thật sạch rồi.

Vân Diệp luôn có ý đồ bắt một con ngựa hoang thay cho công cụ chạy bộ, nhưng trừ bộ mặt thất vọng ra chỉ chẳng có thu hoạch gì. Cái thùng bắt ngựa bện bằng cỏ đã đứt thành bốn năm đoạn, con ngựa đáng chết kia giằng đứt thừng bỏ chạy rồi, còn tỏ thái độ khinh bỉ rõ ràng với suy nghĩ không biết tự lượng sức mình của Vân Diệp. Không bắt được ngựa, y đành dựa vào hai chân lừ lạng trên đồng hoang cùng đàn ngựa.

Thể lực suy giảm dữ dội, hai chân nhũn ra, Vân Diệp biết đây là hậu quả ba ngày không được bổ xung muối, nếu vẫn không tìm được muối ăn, cánh đồng hoang này chính là chỗ vùi thây của mình. Bầy sói từ hai ba con đã dần dần thành bảy tám con, đàn ngựa đã không thể bảo vệ được bản thân nữa, y có nhận thức rất rõ ràng. Một khi bầy sói bắt đầu tấn công, mình không còn năng lực bỏ chạy, đám sói kia sẽ không ngại xơi món điểm tâm ngon lành này.

3. Chương 3: Có Tụ Có Tán

Đàn ngựa bắt đầu hỗn loạn, một con ngựa non bị sói cắn đuôi sau kêu lên thảm thiết, tất cả đám ngựa liền di chuyển. Lúc này một tiếng ngựa hí cao vút khiến đàn ngựa an tĩnh lại, con ngựa đầu đàn màu đỏ au lao vào đàn sói như chớp giật, hai cái vó to đùng của nó đập vào người hung thủ, những con sói khác cũng tấn công bầy sói.

Bầy sói hiển nhiên quá khinh địch, thấy ba con sói bị dẫm nát dưới vó ngựa liền quay người bỏ chạy vào sâu trong hoang nguyên, đàn ngựa không buông tha, khoanh khắc cả chiến trường rộng lớn chỉ còn Vân Diệp đứng thộn mặt ra, đầu vẫn do dự có nên chạy theo không?

Con sói bị ngựa đập chết trông rất thảm hại, khiến cho Vân Diệp chỉ xỏ được hai cái chân sói hơi hoàn chỉnh trên ba con sói. Quay lại không thấy đàn sói đâu, đám ngựa cũng chẳng còn tung tích, Vân Diệp hướng về phía đàn ngựa truy đuổi nói một câu trân trọng rồi đi về hướng đông, y biết rõ ở nơi đó có một con sông lớn đang đợi mình.

Vân Diệp nghe thấy tiếng động từ con sông lớn kia, dòng nước cuộn cuộn chảy về đông chưa bao giờ ngơi nghỉ.

Hoàng Hà! Nhìn thấy nó một cảm giác thân thiết đột nhiên sinh ra, cứ như một người bạn cũ. Ở thời khắc mà thành phố không còn, người thân không còn, sự xuất hiện của Hoàng Hà cho Vân Diệp một chút an ủi. Con sông lớn sóng cuộn âm âm, song nước lại trong vắt, giống như ngọc chảy. xem tại

Lại nhìn thấy đàn ngựa kia rồi, con đầu đàn thản nhiên như không uống nước bên cạnh Vân Diệp, trong mắt nó, người cũng như vậy chẳng có sự uy hiếp nào. Cũng phải, biểu hiện mấy ngày qua của Vân Diệp chẳng bằng con dê, trừ tăng thêm chút trò cười cho đàn ngựa thì không có chút nguy hiểm nào.

Con ngựa đầu đàn uống no nước rồi đi tới tảng đá bên cạnh, thè lưỡi ra liếm chêm chếp! Con ngựa biển thái này, có cần luyện lưỡi như vậy không? Không đúng, Vân Diệp choáng tỉnh, ngựa cũng là sinh vật, bọn chúng cũng cần khoáng chất, đặc biệt là muối, Vân Diệp vội vàng chạy tới thè lưỡi ra khê liếm lên tảng đá, "phì phì phì" y nhỏ vội ra, vừa đắng vừa chát, lại vừa mát, đây là cái quái gì?

Con ngựa đầu đàn bắt mắt nhìn y, tiếp tục thè lưỡi liếm ngon lành.

Đây là muối tự nhiên, tạp chất quá nhiều không dùng trực tiếp được. Dùng xẻng cạo lấy mấy hạt tinh thể màu đen, cẩn thận nghiền thành bột, cho vào bát inox dùng nước hòa tan, lấy khẩu trang phòng bụi đặt lên miệng xoong, đổ nước vào bên trong, nước trong xoong trong hơn một chút, đem khẩu trang đi giặt, gấp lại cho dày làm lại lần nữa. Lúc này nước trong xoong đã thành trong suốt, Vân Diệp đổ nước lên một tảng đá nhẵn thín, nước vừa mới chạm vào bị tảng đá nóng rẫy do nung dưới mặt trời làm bay hơi hết, trên tảng đá để lại lớp bột màu trắng. Thử nếm một cái, mang vị muối ăn thuần khiết.

Từ trưa cho tới khi mặt trời lặn, Vân Diệp thu thập được chừng 3 cân muối, thế là đủ cho y ăn vài tháng rồi.

Mặt trời ngả về tây, Vân Diệp đốt lửa lên, đem chân sói hun khói mấy ngày qua đặt lên nướng, chẳng bao lâu mùi thịt nướng lan tỏa khắp bãi sông, rắc thêm ít muối vào, với Vân Diệp mà nói thì đây là món ngon không gì sánh bằng. Ớt không dám dùng nữa, phải để lại vào thời khắc quan trọng, do dự mãi mới lấy củ khoai tây vùi dưới đồng lửa, suốt ngày ăn thịt là khảo nghiệm lớn với cơ thể của y.

Nhìn bên sông mọc tràn cây bồ công anh, Vân Diệp mừng khôn xiết, đây là thứ cây thanh nhiệt giải độc cực tốt, nhỏ mấy cây rửa sạch định dùng để ăn. Có lẽ vì mùi thơm của thịt nướng quá mạnh làm đàn ngựa bên cạnh cứ mở to mắt nhìn Vân Diệp tựa hồ rất muốn ăn, nhưng sợ lửa cho nên không dám tới. Con đầu đàn thản nhiên không sợ gì cả, phe phẩy đuôi đi lại, Vân Diệp nhìn là hiểu nó muốn tới thu phí bảo kê đây,

ai bảo thời gian qua y dựa vào đàn ngựa bảo vệ chứ, làm thằng đàn em phải có giác ngộ của thằng đàn em, đợi miếng thịt nguội rồi vội đặt lên một cái lá cây dăng cho ngựa đại ca. Ngựa đại ca hít hít, ánh chừng là khá hài lòng với vị muối, làm vài cái là hết bay.

Vân Diệp hoài nghi không biết mình có nhìn lầm hay không, vì mắt nó lộ vẻ hưởng thụ, ăn xong rồi nó còn nhìn Vân Diệp chăm chăm, hết cách, Vân Diệp đành phải tiếp tục nướng thịt. Sau khi ăn tới bốn lần, chắc nó thấy thịt sói chẳng qua chỉ đến thể mới khịt mũi quay về đàn nữa tiếp tục làm vua. Vân Diệp cẩn thận bới tro, khoai tây dưới đó nướng vừa mềm vừa thơm, bóc vỏ cắn một miếng lớn, vị ngọt mà nóng rẫy của hạnh phúc đó khiến y thiếu chút nữa rơi lệ.

Nằm ở trong túi ngủ, dưới chân là cát sông xộp xộp, còn tiếng sông lớn chảy đằng xa, bên kia thì khỏi kể, đàn ngựa đua nhau đánh rầm liên hồi, cái mặt dài ngoằng làm ra vẻ vô tội nhờn nhờn như không. Nhìn trăng đầy trời, dải ngân hà vắt qua không trung, giống như kim cương dính trên tấm lụa đen chớp chớp mắt với y.

Bà xã luôn khao khát có một viên kim cương, y cũng hứa phát đạt rồi tặng vợ một viên kim cương, giờ không thể thực hiện được nữa rồi, Vân Diệp lấy từ trong lòng ra một cái kẹp tóc, ánh lửa phản xạ trên đó chiếu ra màu vàng quắt, đó là món đồ trang sức làm bằng tay mà y nhờ người bạn làm riêng cho vợ, lấy bạc trắng làm khung, lấy hoàng ngọc tô điểm, kẹp tóc làm thành hình bông hoa sen, tuy không đáng tiền, nhưng hơn ở chỗ khác biệt, vốn là quà sinh nhật cho vợ, vì cứu hai người nước ngoài mất tích mà món quà này không thể đem tặng được nữa.

Vân Diệp nắm chặt kẹp tóc, tim co giật đau đớn từng cơn, ông trời, ông lấy đi mọi thứ của tôi rồi...

Bên sông đá lởm chởm, Vân Diệp đi vẫn rất vững, ngay đêm qua, y thề không nhu nhược nữa, vợ con cất ở trong lòng, âm áp cả ngực. Y muốn đem cả nhà xông pha thể giới chưa rõ nà tin rằng, chỉ cần không phải ở thế giới hoang dã, dựa vào đôi tay khéo léo của mình, an gia ở đây cũng chẳng phải là chuyện khó. Y không sợ mãnh thú gì nữa, tình cảnh chẳng thể tồi tệ hơn được. Rồi đàn ngựa, một mình sinh tồn ở hoang nguyên, Vân Diệp coi đó là bước đầu tiên sinh hoạt ở nơi này.

Chân đi trên cát vàng để lại dấu sâu hoắm, phía sau có một con ngựa con tập tễnh theo sát, đó là con ngựa bị thương bị đàn ngựa bỏ rơi, sói đã cắn nát thịt chân sau, dưới ánh mặt trời bắt đầu thối rữa rồi. Sáng sớm đàn ngựa tới thảo nguyên ăn cỏ, để lại nó một mình bên sông đợi chết, Vân Diệp rửa sạch vết thương cho nó, dùng thuốc bột quý giá đắp lên vết thương, tin rằng không cần mấy ngày vết thương sẽ phục hồi. Vân Diệp coi đây là báo đáp cuối cùng của y với đàn ngựa, sau đó vẫy tay tạm biệt nó, bước lên con đường tìm kiếm xã hội loài người.

Không biết vì sao con ngựa gặng gượng đứng dậy, nhìn phương hướng đàn ngựa một cái rồi gian nan đi về phía Vân Diệp. Vân Diệp nghe thấy tiếng bước chân con ngựa nhưng không quay lại, chỉ đi chậm hơn. Vân Diệp dừng, con ngựa dừng, Vân Diệp đi, con ngựa đi. Cứ đi đi dừng dừng như thế, một người một ngựa đi bên dòng sông dài, rất thú vị.

Ánh mặt trời buổi trưa trở nên mãnh liệt, mồ hôi ướt đầm áo, Vân Diệp tìm một bóng cây, đó là cây hòe cực lớn, cành cây khúc khuỷu bao phủ nửa mẫu, dưới cây còn có cỏ xanh, là một nơi nghỉ trưa rất tốt. Vân Diệp ngồi phịch xuống một cành cây nhô ra, cởi áo, sáng khoái uống từng ngụm nước lớn, cái nóng tan biến sạch. Vừa định chớp mắt chốc lát thì con ngựa nhỏ đi tới, dùng đầu dụi đi dụi lại, xem chừng muốn uống nước. Vân Diệp lấy xoong ra đổ đầy nước vào, con ngựa chẳng khách khí cúi đầu uống thỏa thích.

Vân Diệp đặt ba lô xuống, kiểm tra vết thương của nó, còn may vết thương không loét, chẳng biết là do thuốc kỳ diệu hay là do thể chất của con ngựa tốt mà vết thương đã phủ một lớp màng, chẳng trách nó có thể đi theo lâu như thế. Vân Diệp gói đầu lên ba lô, miếng găm miếng thịt sói còn lại, lương thực không còn nhiều nữa, tiết kiệm được thì phải tiết kiệm. Con ngựa nhỏ nằm bên cạnh Vân Diệp, miếng nhai ít cỏ xanh mà Vân Diệp cắt được.

4. Chương 4: Đây Là Năm Trinh Quan

- Mày cứ theo tao như vậy à? Tao còn chưa biết đi đâu đây này, xui cho mày rồi.
- Mày biết không, đi theo một đại ca không có tiền đồ thì tao nói trước, theo tao không được hối hận.

- Lão trời già vô duyên vô cố ném tao ở đồng hoang cho tự sinh tự diệt, ông mày đây hiện giờ chấp nhận rồi, hai chúng ta phải sống cho ra sống ở cõi đời này, sau này ăn cho ngon uống cho đã, sẽ tới lúc mày được hưởng phúc.

- Sau này mày tên là Vượng Tài nhé, mang tới tài vận cuồn cuộn cho hai ta, mày thấy sao?

- Cái tên này ngẫu quá, không có trình độ nhất định không đặt được đâu.

- Đừng có phun nước bọt, dù sao tao cực thích cái tên này, mày nhìn mày xem, toàn thân đều là bùn, không gọi tên như thế cũng uống.

Vân Diệp cứ lải nhải, Vượng Tài nhắm mắt nghe, chẳng bao lâu giọng y nhỏ dần nhỏ dần, không nghe thấy nữa...

Một loạt tiếng vó ngựa dồn dập đánh thức Vân Diệp, y trở mình bỏ dậy, kinh hãi nhìn về phía khu rừng rậm rạp mé phải, âm thanh truyền ra từ nơi đó. Vượng Tài cũng đứng dậy, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh, vẫy đuôi không hí không nhúc nhích. Là hai con ngựa, tiếng vó ngựa gấp gáp mà có quy luật, đây không phải là tiếng ngựa hoang chạy.

Vân Diệp chỉ thấy máu dồn lên đầu, cầm xéng chạy về phía cánh rừng, chém văng cỏ dại, chặt gãy bờ bụi, khiến vô số chim chóc kinh hoàng, Vượng Tài cách rất xa, không biết chủ nhân kiêu đại ca của mình lên cơn gì. Đợi tới khi Vân Diệp thở hồng hộc chém nát bụi cây cuối cùng thì tiếng vó ngựa dần đi xa, nhìn con đường đất vàng dần lảng bụi, Vân Diệp cười lớn, nước mắt và nước mũi chảy dài trên khuôn mặt đầy bụi, y chẳng bận tâm, gục xuống mặt đất khóc nức nở.

Đó là dấu vết của nhân loại văn minh, nó uốn lượn hướng về phương xa, song hành với Hoàng Hà, Vân Diệp đoán chắc đây là con đường nối với Lan Châu, vừa rồi hai người cưỡi ngựa chạy qua, Vân Diệp thấy là lạ, y thấy rất nhiều người cưỡi ngựa rồi, nhưng đó là xác ướp với cương thi.

Ánh mặt trời buổi chiều chiếu lên con đường cổ không người, trông tĩnh mịch mà thê lương, nói với Vân Diệp mà nói là con đường thông tới nơi chưa rõ, có thể là thiên đường, có thể là địa ngục.

Vân Diệp nhìn thấy dấu vết con người, lúc này lại sắp quay về xã hội, nhưng y lại do dự, thiên đường hay địa ngục? Đi vào con đường nào đây? Ở cái thế giới này chỉ là một người không tồn tại, giống như ném một hòn đá vào trong ao, gợn sóng có thể nhấn chìm nó không? Cái không biết luôn đáng sợ, với người không biết gì thế giới này sinh ra sợ hãi vô cùng, mồ hôi nhỏ tong tong từ trán xối, Vượng Tài thò đầu tới, dùng lưỡi liếm đi mồ hôi, tựa hồ đang an ủi y.

Đứng ở bên sông, tỉ mỉ dùng nước rửa sạch ghét bẩn trên người, quần áo rách bươm rồi, gần một tháng vất vả lăn lộn chỉ che được thân mà thôi, song vẫn giặt sạch sẽ, buộc ở bên người, may mà ba lô làm bằng da trâu không bị tổn hại gì. Thấy người Vượng Tài đầy bùn, y thuận tiện tắm cho nó luôn, nước sông mát lạnh rưới lên người, Vượng Tài thích thú hí vang.

Chậm rãi bước trên con đường đất vàng, chẳng bận tâm nó dẫn tới đâu, theo con đường này thế nào cũng thấy được bóng người. Dấu chân, dấu giày, dấu xe trên con đường càng lúc càng dày, tin rằng cách thôn trang, thành thị ngày một gần, trong lòng không còn sợ hãi nữa, tới lúc đối diện cần phải can đảm lên mới được.

Đi qua một vùng cây cỏ, tiếng người huyền ảo truyền tới, nhìn theo hướng đó, chỉ thấy mười mấy cái xe bò vây thành vòng đồ ở bên đường, trên xe cắm một lá cờ, chữ "Đường" to tướng bay phấp phật theo gió.

Tim Vân Diệp thất lại, quả nhiên, quay về triều Đường mà chưa biết hoàng đế là ai, y hứng thú nhìn đám người cổ đại này, áo dài màu lam kéo tận tới gối, mặc quần vải bố, cân đi giày da trâu, tóc trên đầu tết búi cao, dùng que gỗ cố định. Đây là trang phục của bình dân à? Còn mấy người khác nữa mặc giáp da, đao thất ngang hông, trông rất uy phong, người cầm đầu ra một tráng hán râu xồm.

Vân Diệp đứng bên nhìn trộm, nắm chặt tay đi về phía hán.

- Tiểu tử người Khương, dám tới cướp xe lương, đúng là to gan.

Tráng hán nói xong rút phăng thanh đao sáng loáng, muốn chém xuống:

Tốt quá rồi, là giọng Quan Trung quen thuộc, Vân Diệp vội lui lại, hai tay quơ loạn lên, tiếng Thiểm Tây thuận miệng vọt ra:

- Tráng sĩ, ai là người Khương chứ, tráng sĩ nhầm rồi.

(Quan Trung lưu vực sông Vị Thủy, Thiểm Tây)

Đại hán không buông đao, tay dừng trên không, mắt vẫn đầy hồ nghi:

- Ấy, tiểu tử Quan Trung, sao lại chạy tới Lũng, người lớn trong nhà đâu?

- Người lớn không có, sư phụ cũng qua đời, ta một mình từ trong núi ra, chỉ có một mình thôi.

Đại hán cho đao vào vỏ, nhìn Vân Diệp chăm chăm khắp một lượt, nhìn xong còn đi tới ngửi ngửi: Text được lấy tại TruyệnFULL

- Không có mùi hôi của dê, là người Quan Trung được, tiểu tử chưa lớn, chạy lung tung chẳng may có bề gì thì sao?

- Nuôi sói mà thôi.

Vượng Tài thấy tráng hán không buông tha cho Vân Diệp thì nổi sùng, há miệng ra cắn. Tráng hán rung tay, tay trái vung lên như chớp tóm lấy cằm Vượng Tài, nó đau tới hí lên, tráng hán cười lớn buông tay ra, vỗ mạnh lên lưng Vượng Tài:

- Ngựa tốt.

Mấy đại hán còn lại thấy thế cũng cười ha hả, Vượng Tài sợ gặp người lạ, nó trốn sau lưng Vân Diệp nhòm những người này. Tráng hán đứng đầu vẫn đang nhìn Vân Diệp, quần áo trên người y đã bị gai góc cào nát bươm, tuy nát nhưng thủ công tinh xảo, kiểu cách cổ quái, chất liệu tựa vải bố không phải vải bố, tuyệt đối không phải bình thường, lại nhìn Vân Diệp mặt mày thanh tú da dẻ mịn màng, hai tay nhỏ nhắn, rõ ràng không phải con cái nhà phổ thông. Chân đi một đôi giày da, nhìn quái lạ song lại rất hợp chân, không khỏi có chút hồi hận vì sự vô lễ vừa rồi của mình, ngữ khí hòa hoãn hơn:

- Thiếu lang quân định đi đâu?

*** Thiếu lang quân tương tự cách gọi thiếu gia sau này.

- Tại hạ từ nhỏ theo ân sư ẩn cư trong núi sâu, không lâu trước đó ân sư qua đời, Vân Diệp thủ linh cho ân sư ba tháng, chỗ ở trên núi bị lũ cuốn trôi, chỉ đành xuống núi, không ngờ gặp phải bầy sói, may mà trốn thoát, liền thần bộ dạng thế này, tại hạ quyết định tới Trường An, còn mong quân gia cho biết cách Lan Châu bao xa.

- Lan Châu cách nơi này chưa tới sáu chục dặm, với sức của cậu mang theo một con ngựa bị thương phải đi hai ngày.

- Chưa vị đại ca vận lương tới đâu? Hiện giờ là năm nào? Trong núi không biết tới năm tháng, mong được cho biết.

- Sư phụ hồ đồ dạy ra đồ đệ hồ đồ ngay cả bộ hạ đẳng cơ năm ngoái cũng không biết, nhớ kỹ đây, giờ là năm Trinh Quan thứ hai, còn về phần vận lương đi đâu thì đây là quân cơ.

Tráng hán tỏ ra rất xem thường câu hỏi của Vân Diệp, cứ như toàn thiên hạ đều phải biết hoàng đế Lý Nhị của hán đẳng cơ năm ngoái rồi.

Vân Diệp chỉ thấy đầu như trúng một búa mạnh, Trinh Quan năm thứ hai, Lý Thế Dân. Tần Vương rốt cuộc cũng ám sát huynh đệ lên ngôi, vậy là bị ném tới 1300 năm trước rồi. Nghĩ tới hoàn toàn xa cách vợ con, lòng như xé, Vân Diệp lẩm bẩm:

- Ta làm sao mới có thể sống lâu được như thế?

- Cậu không thích à? Bộ hạ đẳng cơ chẳng lẽ không phải là chuyện tốt?

Trán hán kia thấy Vân Diệp lão đảo mặt mày nhợt nhạt thì hung dữ nhìn y, chỉ cần Vân Diệp thốt ra nửa chữ không, thanh đao kia nhất định chém vào cổ y.

- Thích, sao lại không thích, bệ hạ dâng cơ thiên hạ cùng vui mừng mới đúng.
- Vậy khóc cái gì?
- Vui quá mà khóc.
- Vậy khóc thêm đi, khóc luôn cho sư phụ của cậu ấy

5. Chương 5: Muối Quý Hơn Mạng

Đồng lửa được đốt lên ánh hồng gò má của người ngồi xung quanh, những hán tử bên cạnh Vân Diệp là phủ binh Đại Đường, bọn họ thuộc về Tả Vũ vệ, nhưng không phải là chiến binh, là phủ binh, phụ trách vận chuyển lương thảo, quân giới và các loại đồ tiếp tế, hán tử đứng đầu tên là Trương Thành, là một đội soái quản lý 50 quân nhân cùng dân phu.

Trương Thành vốn là một nông phu, vụ mùa thì canh tác, khi nhàn thì luyện võ, con cháu Quan Trung hiểu võ thành phong tục, vì thế trong chiến dịch tiêu diệt Trường Lạc Vương Ấu Dương, chém được hai cái thủ cấp, tích công thăng lên làm đội soái.

Do Ấu Lương mưu phản, trị an vùng Lũng tức thì trở nên tồi tệ, người Khương mất đi quần thú, thường thường tấn công đội vận lương, đó là nguyên nhân vì sao Trương Thành đầy cảnh giác với Vân Diệp.

Đám người này đều là người tốt, điều này Vân Diệp rất rõ, thấy y hơi lạnh, Trương Thành lấy quần áo của mình cho y thay. Vân Diệp mười bốn tuổi mặc quần áo của Trương Thành trông hết sức buồn cười, theo đội có hai phụ nhân, đem quần áo đi lấy kim chỉ sửa nhỏ đi cho Vân Diệp, bọn họ tới Hắc Phong Khẩu thăm trưởng phu, Trương Thành háy mắt nói nhỏ với Vân Diệp là bọn họ bụng to rồi mới quay về, nói xong còn vỗ Vân Diệp một cái, nói nhóc con thì biết gì về chuyện người lớn.

Vân Diệp mặt đầy ủy khuất, ta có hỏi tới à, tại người cố tình nói cho ta biết đấy chứ, hai phụ nhân khúc khích cười trộm, đưa cho Vân Diệp một tấm vải trắng, Vân Diệp nhìn trái ngó phải mà không hiểu ý là sao?

- Khó, cứ nhận đi.

Trương Thành nói rồi kéo quần áo rách nát của Vân Diệp, trong tiếng kêu thảm của y, người xung quanh cười rộ lên, thoáng cái đã lấy vải bố quần quanh hông Vân Diệp.

Vân Diệp lúc này mới hiểu, Vương Tài cũng kêu hi hí, rõ ràng là đang cười, Vân Diệp tức mình cho nó một tát, lấy từ trong ba lô ra chỗ thịt dê không nở ăn, dùng cành cây xuyên qua đặt lên lửa nướng, lúc sau mỡ thấm ra ngoài nổ lách tách, xung quanh nuốt nước bọt ừng ực, cảm giác cực thỏa mãn, bản Trương Thành kiếm tấm ván gỗ, dùng dao nhỏ thái thành miếng mỏng, lấy bánh trong tay bọn họ, chia làm hai nửa kẹp thịt vào giữa, thế là xong một cái bánh kẹp thịt ngon lành.

Vân Diệp hai tay đưa cho Trương Thành, Trương Thành hai tay nhận lấy cái bánh, hít sâu một hơi, mặt ngây ngất, tiếp đó mặt nghiêm lại nói:

- Chia ra hai nhóm ăn, nhóm này ăn xong nhóm kia ăn.

Sau đó đưa bánh thịt cho hai phụ nhân, hai phụ nhân thoải mái nhận lấy cúi đầu cắn từng miếng lớn. Vân Diệp cười thầm, biết Trương Thành sợ trong thịt có độc cho nên kẹp xong cái bánh thứ hai, không đưa cho hẳn nữa:

- Trương thúc, ta đói meo rồi, ăn trước đây.

Nói xong ngoạm một miếng lớn, con dê này vốn béo mập, cắn phát là mỡ từ khoe miệng chạy ra, thật là đã đời.

Trương Thành mặt đỏ lên hay không thì không ai biết, dù sao thì trời tối nhìn chẳng rõ, hắn đưa tay vỗ lên đầu Vân Diệp một phát:

- Người thì nhỏ mà lắm trò.

Nói xong lấy dao của mình ra cắt thịt dê, không thẹn là người sống bằng dao kiếm, chớp mắt miếng thịt dê biến thành từng lát mỏng dưới dao của hắn.

Trương Thành ăn nhồm nhoàm, Vân Diệp thậm chí nghe thấy cả hắn rên lên khoan khoái, không khỏi lắc đầu cười khổ, đây mới là thịt khô kẹp, nếu kiếm thêm ít rau, chẳng phải làm hắn bay lên trời?

Trương Thành cắn một miếng xong lại kêu lên kỳ quái, lấy miếng thịt trong bánh ra, lè lưỡi liếm liếm, cau mày nhìn Vân Diệp:

- Muối, tiểu tử thối, có kiểu sống thế này à? Sao cho nhiều muối thế.

Nói xong định đánh Vân Diệp, Vân Diệp ôm đầu chạy ngay, tay hắn to như cái chảo, tránh được cái nào cứ tránh là hơn.

- Chẳng qua là muối thôi mà, nhiều lắm.

Nói rồi Vân Diệp lấy từ trong ba lô ra một cái túi, trong túi chứa bốn năm cân muối Vân Diệp làm được từ mấy phiến đá trên đường, mắt Trương Thành trở ra, vung tay cướp lấy, cẩn thận mở túi ra ở bên lửa nhìn bột màu bạc bạc bên trong tới thất t hần.

Vân Diệp đi tới đẩy hắn:

- Muối có gì hay mà nhìn?

- Thằng tiểu tử thối, muối tinh tốt thế này sao lãng phí thế hả?

Trương Thành nổi khùng, nhìn thấy Vân Diệp trốn sau lưng hai phụ nhân không bắt được, giọng dịu hơn:

- Tiểu tử thối, lấy đâu ra lắm muối thế?

Vân Diệp chẳng hiểu ra làm sao, hai phụ nhân cũng nắm tay Vân Diệp nhìn y đầy khẩn trương.

~~~ Bên sông này có mỏ muối, đào là được.

- Rắc thối, lão tử biết bên sông có mỏ muối, nhưng đó là muối độc, không ăn được, tiêu chảy thôi cũng mất mẹ cái mạng rồi, chưa cần nói ăn vào toàn thân phát ban. Ta nói muối trong túi của người còn tốt hơn muối quan, lấy ở đâu ra. xem tại.

Hai mắt Trương Thành đã đỏ kè rồi, lớn tiếng quát Vân Diệp.

Vân Diệp bội phục tinh thần của người cổ xưa, ăn muối không có gì sai, nhưng ngay cả Phốt pho, Kali trong muối mỏ cũng dám ăn thì khác gì tự sát. Ăn ít Kali, có lẽ còn cầm cự được, ăn phốt pho nhiều chút thôi không tím người lại mới là lạ. Thời sau Vân Diệp thấy người ta ăn đồ bổ Canxi, bổ sắt, chứ chả ai ăn bổ Kali với Phốt pho.

- Trương thúc, muối mỏ sao có thể ăn như thế, phải nghiền ra, hòa tan, lọc đi, rồi bay hơi, cuối cùng mới kết tinh thành muối mà người ăn được, giống như một số thảo dược rõ ràng là có độc, nhưng qua cách xử lý đặc thù thì không còn độc nữa, lại có thể trị bệnh. Muối cũng thế, vạn vật trên đời đều có tác dụng, chỉ cần tìm được phương pháp sử dụng thì vạn vật đều có thể cho con người dùng, làm muối chỉ là trò vặt thôi.

Nhìn hai mắt Trương Thành đảo tròn, Vân Diệp biết vừa rồi nói phỉ cả nước bọt:

- Nói như thế tức là người biết lấy muối ăn được ra từ trong muối độc.

Trương Thành không phải ngốc, biết tổng kết, biết hỏi ra trọng điểm:

- Không phải nói với thúc chỉ là trò vặt sao?

Không cần phải hành hạ người thành thật, Vân Diệp đưa ra đáp án xác thực, cố làm ra vẻ cao nhân. mới nhất ở [truyen/y/y/com](#)

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, người có ích với người khác, hoặc là có thể đem lại lợi ích cho người khác là dễ hòa nhập nhất. Chuyện gấp của Vân Diệp hiện nay là gia nhập vào cái đại gia đình Đường triều này, có được hộ tịch, thành một viên gạch của vương triều chủ nghĩa phong kiến vĩ đại này, dù sao thì nghìn năm sau mình cũng chỉ là một viên gạch, vậy làm viên gạch thời Đường chẳng phải cũng thế à?

Trương Thành mặt mày hớn hở, há miệng ra rồi lại ngậm lại, mặt đỏ bừng bừng, nóng ruột chà tay vào nhau, đi đi lại lại trước mặt Vân Diệp, giống như con lừa già kéo cối say. Thân phận thấp kém đã kiềm nén kích thích muốn biết phương pháp chế muối, hẳn không hứa hẹn gì với Vân Diệp, trong cách biến rác thành vàng này có quá nhiều ích lợi, tuyệt đối không phải một tên tiểu đội soái như hẳn có thể tham dự. Vân Diệp là cao đồ của ẩn sĩ, chỉ lộ chút tài vật đã khiến người ta kinh ngạc, nếu thể hiện toàn bộ tài năng thì có học vấn cỡ nào?

- Tại hạ chỉ là một tên võ phu, không xứng biết phương pháp bí truyền đó, cầu công tử thương cho chúng tôi khốn khổ, cho tại hạ báo với giáo úy đại nhân chuyện này, công tử ắt sẽ được triều đình biểu dương, công tử hành thiện cũng sẽ được dương danh thiên hạ.

- Trương thúc, muối mà mọi người ăn thế nào?

6. Chương 6: Bỏ Chút Lợi Nhỏ

Trương Thành cẩn thận lấy một cái túi vải từ trong lòng ra, mở từng lớp từng lớp một, một tinh thể màu vàng đục to bằng quả đào xuất hiện trước mặt, Vân Diệp ném thử một ít, ngoài vị mặn ra còn có đủ các vị quái lạ khiến y thừa sống thiếu chết, cầm hồ lô nước, súc miệng mấy lần cái vị quái dị kia mới nhạt đi.

- Đây không phải là muối, đây là thuốc độc.

Nói xong thuận tay ném đi, vừa mới ra tay thì Trương Thành đang nhìn chỗ muối trong tay y không chớp đã nhạt ngay lấy, gói lại rồi nhét vào lòng, mắt có chút thương cảm, cười buồn chỉ mọi người xung quanh.

- Đại thiếu gia à, ngài tưởng ai cũng giống ngài từ nhỏ ăn sung mặc sướng, hai tay không phải đụng vào việc gì, chỉ biết có học thôi sao? Dù là hiện giờ có gặp nạn khó khăn, cũng có biện pháp tổ tông lưu lại, vẫn sống khoan khoái. Nhìn công tử đang về tài ba, tuần tú lịch sự, lại hiểu đối nhân xử thế, vài năm nữa lớn lên rồi, chuyện áo gấm cơm ngọc với công tử mà nói giống như là mọc ra trên người, không lấy đi được, đó là số mạng. Chúng tôi thì khác, cha mẹ chỉ dạy chúng tôi kiếm ăn từ đất, chẳng dạy việc gì khác, muối mà công tử tiện tay ném đi là tại hạ phải chém đầu hai tên phi tặc mới được giáo úy đại nhân ban thưởng. Công tử hỏi bọn họ đi, mấy người được trông thấy muối?

Mấy hán tử xung quanh lắc đầu, hai phụ nhân quần bách cúi mặt xuống.

- Đây chẳng phải năm Trinh Quan à? Vì sao sống gian khổ như thế.

- Công tử có điều chưa biết, thiên hạ này vừa mới thái bình mà thôi, không phải không còn nạn binh đao nữa, thường ngày cơm rau cũng chỉ đủ lưng lửng bụng, mấy năm trước muối tuy quý, thì thoảng cũng kiếm được vài lạng, nhưng mấy năm qua người Đột Quyết năm nào cũng xâm phạm, cướp bóc đốt phá, đường vận chuyển đứt rồi, muối ở Sơn Đông không chuyển tới được, ao muối trên thảo nguyên chẳng thể lấy nổi. Tả Vũ vệ chúng tôi trú ở Lũng đã ba năm rồi, năm nào cũng tác chiến, trong quân thiếu muối, cùng giám, sức khỏe quân sĩ mỗi năm một đi xuống, đại tướng quân biết người Đột Quyết từ Diên Xuyên trở về thảo nguyên, song sĩ tốt cơ thể suy nhược chỉ có thể thủ thành không thể truy kích, nghe nói đại tướng quân nổi giận chắt gầy bảo đao thế, nhất định giết sạch người Đột Quyết. Công tử thân mang tuyệt kỹ, một khi thi triển ra, trong quân không còn thiếu muối nữa, đợi chúng tôi nghỉ ngơi dưỡng sức rồi, giết hết Đột Quyết không phải chuyện nói chơi.

Trước tiên không cần để ý lời mang tính dụ dỗ của Trương Thành, người thô hào dùng kể cũng sáng khoái đáng yêu, phương pháp thì nhất định sẽ giao ra, nhưng giao cho ai thì là học vấn lớn. Cấp trên của cấp trên của Trương Thành tên Trình Xử Mặc, là con trai cả của hôn thê ma vương Trình Giáo Kim danh tiếng lẫy lừng, hiện là giáo úy Chiết Trùng Lan Châu, là con ông cháu cha tiêu chuẩn, là người hảo sảng chú trọng nghĩa khí, 18 tuổi theo cha chinh chiến sa trường, có thể xem là cực phẩm trong đám hoàn khổ. Thông qua hẳn hẳn cách làm muối cũng là một con đường tắt, quan trọng hơn trong truyền thuyết Lão Trình sống hơn trăm tuổi là cây trường sinh của Đại Đường, thôi kệ mẹ, cứ kiếm cái cây to ôm lấy đã.

Vân Diệp đứng dậy, nghiêm trang hành lễ với Trương Thành và đoàn người:

- Nghe một buổi nói chuyện hơn đọc sách mười năm, Vân Diệp hôm nay nghe Trương thúc dạy bảo, ắt ghi nhớ trong lòng không dám quên.

Không phải là y muốn khoe chữ mà là thực lòng tôn kính, bỏ đi đoạn Trình đại tướng quân thế, những lời khác khiến y chần chừ, Trình Quan thịnh thế hóa ra là như thế, chiến tranh, đói kém ở khắp nơi. Yêu cầu của đám Trương Thành cũng chỉ thấp thế thôi, chỉ cần không cần phải đi đánh trận, có thể ăn no bụng là đáng lấy mạng đi bù vào. Cái loại người đặt cầm bát cơm thịt lên ăn, rồi đặt bát xuống chữ mắng quần chúng tổ chất thấp như mình có tư cách gì lên mặt trước bọn họ? Đại thiếu gia ư? Nực cười!

Đám hán tử tránh hết sang một bên, Trương Thành xua tay liên hồi:

- Đám người cùng khổ tại hạ nào dám dạy bảo công tử, chẳng qua chỉ là thuận miệng nói bừa thôi. Công tử là người có tài lớn, tương lai nhất định lên triều làm quan ra trận làm tướng, có thể quen công tử là phúc phận rồi.

Xem ra người đọc sách có áp lực quá lớn với bọn họ, theo sử sách ghi lại thời đầu nhà Đường, sĩ tử thiên hạ chỉ chiếm một phần nghìn nhân khẩu mà thôi. Học vấn xưa nay lại không phải từ thứ bình dân có thể có được, hào môn đại tộc giữ chặt nó trong nhà.

Ở cái thời đại đa phần chưa khai hóa này, người có học vấn có địa vị xã hội cao hơn người khác một bậc, hơn nữa chính những người bình thường khao khát có được tri thức tự giác nâng cao địa vị của bọn họ, từ trong cách xưng hô của Trương Thành với Vân Diệp là có thể thấy rồi, từ tiểu tử thối cho tới công tử, tăng lên theo hiểu biết của hắn về Vân Diệp.

Lên triều làm quan, ra trận làm tướng? Bọn họ đúng là dám nghĩ, Vân Diệp cười thầm, mình ngay cả chữ còn chưa biết hết làm cái gì? Thời Trình Quan này là thế giới khắp nơi đầy người tài, cái hạng mù quan trường như mình gặp phải Lý Nhị, Phòng Huyền Linh, Trương Tôn Vô Kỵ thì bị người ta lừa vẫn còn đếm tiền hộ là cái chuyện tất nhiên. Thương nhân? Chỉ là nhân sĩ hạ đẳng ngay cả lựa cũng không được mặc, ở thời đại phong kiến, nhiều tiền không phải là phúc, chỉ là dê béo đợi làm thịt mà thôi.

Vân Diệp cúi đầu trầm tư, hán tử xung quanh đều mong mỗi đợt quyết định của y, dù sao đây là một chuyện trọng đại. Nghĩ chút là hiểu ngay thôi, tự dừng biến ra cách chế muối ai chả coi nó như mạng, sao dễ dàng nói cho người khác được? Đợi rất lâu mà Vân Diệp vẫn chưa thể tự quyết định, Trương Thành thất vọng ra mặt, biết yêu cầu của mình làm khó người ta, cắn răng định nói chuyện này bỏ qua, không thể để Vân công tử có lỗi với tổ tông. Còn chưa kịp lên tiếng đã thấy Vân Diệp ngẩng đầu nhìn đám người nôn nóng xung quanh, cười bình thản:

- Vân Diệp chưa bao giờ nghĩ muốn ăn với mọi người, với Đại Đường mà nói lại quan trọng như thế, trước kia chỉ coi là một loại gia vị mà thôi, có nó hay không chẳng ảnh hưởng gì tới thiên hạ, chỉ ảnh hưởng tới cái miệng ăn ngon, giờ mới thấy muối quan hệ tới cả sinh tử, thịnh suy của Đại Đường, bỏ đi một chút lợi nhỏ mà mang tới lợi lớn thiên hạ, tại hạ có gì không làm?

- Công tử nhận lời rồi.

Trương Thành mừng rỡ quỳ sụp xuống, thoáng cái chỉ còn mỗi Vân Diệp đứng, những người khác quỳ hết cả.

- Trương thúc làm gì thế, mọi người muốn học thì cháu dạy là được rồi, có khó khăn mấy đâu. Trương Thúc, ta vẫn thích mọi người gọi mình là tiểu tử thối, Vân ca nhi, còn công tử hay thiếu gia gì đó nghe mà buồn nôn. Vào lúc xui xẻo nhất gặp được các vị thúc ba huynh đệ là vận may của ta, nếu không sớm bị sói ăn rồi, nói cái gì tới công tử với chả thiếu gia.

Nói ra rồi, không khí trở nên sôi động hơn, ai nấy xoa đầu, sờ mặt Vân Diệp như của báu, từng khuôn mặt mừng rỡ kính trọng. Tâm tình Vân Diệp phút chốt sáng sủa hơn nhiều. Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Trương Thành sau khi được lời hứa xác thực thì nóng vội thúc giục Vân Diệp chế ra các loại công cụ cần thiết để làm muối. Không có giấy bút, hắn gấp tới độ đi vòng vòng, hai phụ nhân thì luống cuống hết hoảng, đám binh dịch ai nấy dậm chân đầm ngực, luôn miệng oán trách sao lúc đi không mang theo giấy bút.

Vân Diệp cuống lên giữ lấy Trương Thành đang muốn lấy máu trên người, đoạt trùy thủ trong tay hắn, bảo phụ binh lấy hai miếng gỗ, dùng trùy thủ khắc chữ lên đó, cho dù nghèo đói xiêu vẹo, Trương Thành vẫn

ôm trong lòng như bảo bối, lấy vải bọc kỹ lưỡng. Hai phụ binh võ trang đầy đủ mang miếng gỗ cưỡi ngựa chạy về phía Lan Châu, đương nhiên cũng mang đi nửa số muối làm bằng chứng.

- Trương Thúc, ban đêm cưỡi ngựa nguy hiểm lắm, chuyện này không gấp, dù sao ta cũng nhận lời rồi, mai đưa đi cũng không muộn.

Vân Diệp chẳng hiểu sao Trương Thành lại gấp như thế:

- Cậu không biết rồi, làm ra muối sớm một ngày, đại quân có thêm một phần chiến lực. Người Đột Quyết lai vào quan ải rồi, không thể lơ đãng nhìn bọn chúng ngông cuồng, thế nào cũng có một ngày chúng ta giết sạch bọn chúng. Cuộc sống dựa vào thổ bố mà sống thêm một ngày không chịu nổi.

- Thổ bố là cái gì? Ăn được à?

*** Thổ là giấm, bố là vải, tên riêng mình không dịch.

7. Chương 7: Bị Coi Thường

Một phụ binh bên cạnh lấy thổ bố ra đưa cho Vân Diệp, là tấm vải rộng bốn ngón tay, cứng ngắt, giống như là rong biển, đen xì xì có mùi chua chua. Trời ạ, Vân Diệp kêu lớn, đám người này miệng cứng tới mức nào mới ăn nổi thứ thức ăn này chứ? Chẳng trách Trương Thành thấy mình phung phí muối lại tức như thế, nghe mình đồng ý dạy cách làm muối mà mừng phát khóc, một hán tử cứng cỏi mà khóc như đứa bé trong nôi, còn không cho ai khuyên, ai khuyên là đánh. Thôi vậy, làm muối thì làm muối, có thể giúp được bọn họ là chuyện tốt.

Vân Diệp ngáp một cái dài, mệt mỏi suốt một tháng qua cứ như trừ trong xương chui cả ra, dưới thân trái thấm dầy, nằm gần đồng lửa, nghe hai phụ nhân líu riu cười nói sửa quần áo cho mình, cảm giác an toàn lâu chưa có bao phủ toàn thân, dựa vào Vương Tài ngủ say tít.

Khi mặt trời sắp ló rạng, Vân Diệp quen dậy sớm đã thức giấc, đêm qua ngủ say hoàn toàn xua đi mệt mỏi, vươn vai một cái, nghe xương khớp kêu răng rắc, xem ra còn có thể dài thêm được, nếu không chỉ cao có 1m6 thì uất chết mất.

Trương Thành tựa hồ cả đêm không ngủ, đứng ở bên đường nhìn chăm chăm về hướng Lan Châu như hòn vọng phu. Hai phụ nhân đang nấu cháo, thấy Vân Diệp tỉnh dậy đang vận mình, che miệng cười trộm, Vân Diệp mới phát hiện vải quần hông tụt rồi, vội che hạ thể cười hăng hắc. Phụ nhân lớn tuổi hơn lấy mấy bộ quần áo đi tới cười nói:

- Còn xấu hổ nữa, đứa con đầu tiên của nô gia nếu lớn lên thì còn nhiều tuổi hơn công tử, tiểu lang quân thử y phục đi, nếu không vừa người thì nô gia lại sửa.

- Cám ơn hai vị tỷ tỷ, vất vả quá.

- Cám ơn nữ nhân làm gì, chỉ biết có may may vá vá, đây là bổn phận của nô gia mà. nguồn TruyệnFULL

Vân Diệp xem đồng y phục, khổ thì nhận ra được, còn cái gì đây? Sao còn có cả váy? Nút ở đâu? Chỗ nào cũng thấy giải với rút, hay là đi tất trước? Cái đồng y phục này chính là trang phục đời Đường nổi tiếng, y phục buộc từ phải qua trái, đây là văn minh đặc trưng người Hán, còn mặc từ trái qua phải như Vân Diệp thì thuần túy là dấu ấn của người man mợ. Nhìn mấy thứ này Vân Diệp phì cười ra tiếng, 1.3 tỷ dân của nước cộng hòa sau này đều là người chưa khai hóa. Nếu như thời sơ Đường người bắt được một dã nhân vô chủ, chính là người ngoại tộc thì chúc mừng người, hán là tài sản riêng của người rồi, chẳng khác gì bắt một con lợn rừng.

- Nhìn là biết người hưởng phúc, ngay y phục cũng không biết mặc, hưởng phúc đến thành tội rồi.

Tên Trương Thành này khả năng có tâm lý thù nhà giàu, thấy hai phụ nhân mặc y phục cho Vân Diệp, tỏ ra rất bất mãn với hạng chân tay không mớ tới cuộc, ngu cố chấp phân biệt nòi này:

Hai phụ nhân đẩy Trương Thành đi, nhìn Vân Diệp từ trên xuống dưới, vỗ tay kêu:

- Oa, đúng là chàng thiếu niên anh tuấn, chẳng biết đại hộ sinh con thế nào, ai cũng anh tuấn vậy sao?

Vân Diệp nghĩ, hỏi ta sao? Ta biết thế quái nào được? Ta mới thấy được ba mấy người ở Đại Đường thì có ở đây hết rồi.

Lúc này có tiếng huýt sáo, tiểu binh hét lớn:

- Có kỵ binh tới, chừng 20 kỵ.

Vừa hét xong thì tiếng vó ngựa rầm rập truyền đến.

Trương Thành từ cây khô bên đường nhảy xuống, tóm lấy Vân Diệp ném cho hai phụ nhân, hét to:

- Kết trận.

Chỉ thấy ba mấy đại hán nhanh chóng lấy xe lương quây thành chướng ngại, thương thủ đứng trước, đao thủ phía sau, Trương Thành đứng ở giữa đội, còn có hai đại hán đứng vòng ngoài, mặt đất phía trước cắm mười mấy mũi tên, chuẩn bị sẵn sàng tấn công. Hai phụ nhân kéo Vân Diệp chạy vào rừng, Trương Thành còn quay lại hét:

- Nấp cho kỹ, không được ra, có chết hết cũng không được ra.

- Các huynh đệ, không cần nói nhảm thêm nữa, nếu như người Khương tới, mấy chúng ta cầm cự được bao lâu thì cầm cự, bảo vệ Vân ca nhi mới là hàng đầu, các huynh đệ chúng ta còn đang đợi muối đầy, xe lương bỏ cũng được, chỉ cần cậu ấy tới được chỗ giáo úy đại nhân là chúng ta thắng rồi.

Nghe những lời này máu nóng từng trận dồn lên đầu, Vân Diệp cầm xẻng muốn xông ra ngoài, hai phụ nhân ấn chặt y sau cây, không cho y đi, trên quan đạo bụi đất mùn mịt, chỉ thấy được bóng đen thấp thoáng cuốn tới như cuồng phong. Đây chính là uy lực của kỵ binh sao? Tim Vân Diệp đập dữ dội, tai ù cả đi, toàn là tiếng vó ngựa, đôi tay nắm chặt xẻng cũng ướt đầm.

Ở chỗ rẽ có một con tuần mã màu hạt dẻ phóng tới như ánh chớp, trên ngựa một vị trang hán mặc khôi giáp cầm trường mâu, xông tới trước trận, kéo cương trong tay, con tuần mã hí dài, vó trước dừng đứng đạp trên không mấy cái, chỉ nghe tiếng hô:

- Trương Thành ở đâu?

- Là giáo úy đại nhân.

Hai phụ nhân buông tay, Vân Diệp bị bẻ khuỷu, chắc là tím hết rồi, đau chết người, ngồi bệt xuống đất, thấy hai phụ nhân cuống quýt đi giày cho mình. Vân Diệp tức thì đỏ mặt tía tai, mắt mặt quả thối, không ngờ chạy mất giày, trong lòng đầy phẫn nộ với vị giáo úy, không gây ra động tĩnh lớn như thế thì chết à?

Trương Thành lật đật chạy tới chỗ giáo úy thì thầm giải thích gì đó còn chỉ trở về phía Vân Diệp, cái mặt rất thô bỉ.

Sửa lại y phục, Vân Diệp chấp tay làm động tác tự thấy vô cùng văn nhã với giáo úy đại nhân:

- Tiểu dân Vân Diệp ra mắt giáo úy.

Viên giáo úy đó nhìn y chăm chăm, nhìn tới mức khiến toàn thân Vân Diệp thiếu tự nhiên, cho rằng mình ăn mặc có gì không ổn, đang do dự có nên bảo người xem lại không, vừa rồi vội quá khó tránh khỏi có sơ xuất. Nhưng chỉ thấy giáo úy kia rất vô lý chỉ mình hỏi Trương Thành:

- Cao nhân người nói chính là người này?

Trương Thành vội gật đầu, viên giáo úy dùng dùng nổi giận, giơ chân đạp Trương Thành ngã lăn ra đất, quỳn ra như mảnh hổ xuống núi, cước tới như giao long rời biển, vừa đánh vừa chửi trong tiếng cầu xin của Trương Thành:

- Chó má, chuyện bao người không làm được, người lại lấy thằng oắt con ra lừa lão tử, lão tử đánh chết người trị cái tội báo cáo láo quân tình.

****! Bị người ta xem thường rồi, Vân Diệp lòng giá lạnh, trăm ngàn năm qua, bất kể thời thế biến đổi thế nào, dù có bị ném lên sao Hỏa, tính khí của đám làm quan vẫn y như cũ, tự cho mình là đúng, tự nghĩ mình thông minh, cái thứ này chẳng lẽ cũng di truyền?

Thái độ của viên giáo úy làm Vân Diệp mất đi hứng thú làm bất kỳ chuyện gì, bỏ đi, mình vốn chỉ là một tấm bèo trong cõi đời này, quản chuyện vụn vặt làm gì? Nghĩ tới đó lấy ba lô trên lưng Vương Tài xuống, chia bản thân một chút, chỗ còn lại đặt vào tay phụ nhân đang run lẩy bẩy, vác ba lô dắt Vương Tài đi ra ngoài.

Trương Thành đang lẩn lộn dưới đất né đòn, thấy Vân Diệp muốn đi, bò tới ôm lấy hai chân Vân Diệp:

- Công tử, cậu không đi được, cậu hãy thương lấy đám người chúng tôi.

Khóc tới nước mắt nước mũi đầm đìa, rống lên với tên giáo úy:

- Đại nhân, tiểu nhân dám dùng đầu bảo đảm, Vân công tử nhất định lấy được muối ăn từ trong muối mỏ.

Nhìn Trương Thành dưới chân, lửa giận trong lòng Vân Diệp không khống chế được nữa, đá hất ra, sai bước tới chỗ viên giáo úy:

- Xin lỗi Trương thúc đi, nếu không người có chêm đầu ta cũng chớ mong biết được cách lấy muối.

Nói xong lạnh lùng nhìn hất.

Viên giáo úy bình tĩnh lại, chậm rãi nói:

- Nửa đêm canh ba có hai quân sĩ dùng khoái mã về thành, nửa đêm gõ cửa, đây là chuyện lần đầu có từ khi ta thủ vùng Lũng, dùng giỏ treo đưa hai người đó lên tường thành mới biết có người lấy được muối ăn từ trong muối mỏ, bản giáo úy liền bẩm với đại tướng quân ngay trong đêm, đại tướng quân mừng khôn tả. Nếu như cách này mà thành, không chỉ trong quân không thiếu muối nữa, dẹp loạn người Khương cũng có thể, thậm chí đem muốn bán cho Thổ Cốc Hồn, bọn họ và Thổ Phồn đánh nhau cũng chỉ vì muối và thôi. Như thế có thể khiến họ thành phiên dậu của Đại Đường ta, vì thế đêm khuya ta rời thành, chạy nhanh tới đây, nhưng gặp một thằng nhóc, bản giáo úy sao mà không giận? Trương Thành báo cáo quân tình tội không thể tha, chỉ hi vọng đại tướng quân thấy ta xử phạt hắt rồi có thể tha cho hắt tội chết, người còn dám mạnh miệng.

8. Chương 8: Trình Xử Mặc

Mắt Vân Diệp bớt lạnh, tên này tuy đáng ghét, nhưng lòng dạ không xấu, biết bảo vệ thủ hạ, xuất thân nhà tướng cũng không thiếu thủ đoạn, nhưng thái độ không coi ai ra gì của hắt khiến Vân Diệp cực kỳ khó chịu.

- Trương Thành có ân với ta, người đánh thúc ấy, bất kể vì nguyên nhân gì cũng không thể khiến ta người giận. Ta đánh cược với người, nếu không lấy được muối, Vân Diệp dâng đầu lên, nếu như ta lấy được, người để Trương Thành đánh người một trận không được đánh trả.

Viên giáo úy ngó ra một lúc rồi nói dứt khoát:

- Cứ theo ý người, nếu không lấy được muối, bản giáo úy đích thân chặt đầu người làm trọn lời thề.

Vân Diệp cười ha hả, không thềm để ý tới bộ mặt đáng ghét đó, xoay người đi tới bên Trương Thành, kiểm tra qua thấy hắt không có gì đáng ngại liền yên tâm. Trương Thành mặt thâm tím còn nhe răng cười với y.

- Cái ta cần đâu?

- Nửa canh giờ là có.

- Vì sao vậy, đất Lũng không thiếu muối, mỏ muối không khó tìm, các người chưa bao giờ nghĩ cách lấy muối ăn từ trong đó à?

- Muối mỏ có độc.

- Rắn độc cũng có cách giải độc, chẳng lẽ không giải được độc của muối mỏ?

- Chẳng lẽ cho binh sĩ ăn muối một lần rồi giải độc một lần?

Vân Diệp nghe thấy đáp án này thiếu chút nữa té ngã, dùng ánh mắt nhìn thẳng ngốc nhìn viên giáo úy oai phong. Quyết định không cùng hắn tham khảo vấn đề đỉn lúu tới khoa học nữa, khác gì làm tổn thương bản thân.

Xe ngựa đã tới, vật tư rất phong phú, trừ sàng chế muối, còn có chùy sắt, xích sắt, vải, than, thùng, nồi, thậm chí có cả năm bộ máy mài cầm tay. Kiểm tra kỹ lưỡng xong, vật dụng cần thiết không thiếu gì, Vân Diệp quay sang nhìn giáo úy, cười tủm tỉm:

- Muối, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay thôi, ta thấy trí thông minh của ngươi rồi, tin rằng sau này ngươi còn có rất nhiều việc cần tới ta, con người ta cũng không nhỏ nhen gì, nếu như sau này có chuyện cần ta, phải để Trương Thành đánh một trận, mỗi việc đánh một lần không phân biệt chuyện lớn nhỏ.

Viên giáo úy ngăn cản đám thuộc hạ nổi giận, chấp tay nói:

- Giờ ta hơi tin ngươi có thể chế ra muối ăn rồi, chỉ cần các huynh đệ không thiếu muối nữa Trình mỗ bị một trận đòn có là gì, bản quân hi vọng ngươi thắng.

Đi dọc theo sông chưa tới năm dặm liền có một mỏ muối, Trình giáo úy mang theo 300 người, ai nấy đều là tráng hán vạm vỡ, đường khó đi, xe lớn không qua được, mỗi người vác một phần vật tư mang đi. Vân Diệp và hai phụ nhân dẫn Vương Tài đi ở giữa, chưa tới một cánh giờ liền tới chỗ lấy muối. Trình giáo úy hạ lệnh một tiếng, mảnh đất bằng phẳng rộng hai mẫu được dọn ra, bố trí doanh trại, sắp đặt khí giới xong, liền nhìn Vân Diệp.

- Giáo úy đại nhân thần lực kinh người, hay là lấy cho một ít muối được không?

Sức lao động thể này Vân Diệp thấy không dùng thật tiếc:

Trình giáo úy nén giận cầm chùy sắt lên vung hai phát, một cục muối lớn lăn xuống.

- Nhìn cho kỹ quá trình, ta chỉ làm một lần.

Vân Diệp không thèm để ý tới anh mắt giết người của đám binh sĩ, lấy búa nhỏ cẩn thận đập muối mỏ ra thành hạt nhỏ, ước chừng 10 cân, gọi Trương Thành tới, cho muối mỏ vào trong máy xay, Trương Thành dùng tay xay máy, bột phấn màu nâu từ trong máy mài đá từ từ tràn ra, Vân Diệp cho vào trong thùng, thêm nước, dùng gậy gỗ khuấy đều cho tan hết, đợi dung dịch bão hòa, liền đổ vào một thùng gỗ đã bọc hai lớp vải, không bao lâu trên vải toàn là cặn màu đen. Bỏ vải đi, màu nâu trong thùng nhạt hơn, nhưng tạp chất vẫn còn rất nhiều, lại tiếp tục lọc qua một thùng bốn lớp vải, để lại chất lỏng màu hồng nhạt.

Vân Diệp tính tạp chất vậy là đã sạch, nên tẩy độc rồi, lấy một cái phễu thật lớn, bảo Trương Thành nghiền nhỏ than, Trương Thành còn chưa làm thì Trình giáo úy đã nghiền than trước rồi, đoán chừng màu sắc chất lỏng biến đổi cho hắn thêm niềm tin. Vân Diệp lấy bốn lớp vải bọc lấy than cho vào phễu, chèn thật chặt, kiếm cái khung cố định phễu ở đó, đổ dung dịch vào, chẳng bao lâu chất lỏng màu xanh nhạt từ từ chảy ra, lấy thử một ít, không tệ, chỉ có vị mặn, không có vị chát, trong quá trình này tuy tổn thất ít muối, nhưng có thể đảm bảo muối đun lên chắc chắn ăn được. Dụng bếp cho muối vào đun, lúc này mới đứng dậy, lưng mỗi nhừ, làm muối chẳng dễ dàng.

- Có được không?

Trình giáo úy nhìn nồi bốc khói run run hỏi:

Vân Diệp giờ hiểu muối ở Đại Đường lợi nhuận đáng sợ thế nào, người xưa nói, mang ngọc thành tội, nếu không truyền ra, e thành họa hàng đầu, con người không nên quá tham, hiện giờ không cần lo nữa, không khéo còn được thưởng. Trình giáo úy lúc này e rằng đã quên chuyện phải ăn đòn. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm c.o.m](#)

- Có thể được không, trừ được độc sao? Muối đun ra còn tốt hơn cả muối ta ăn, không khác gì muối Thanh cả.

Trình giáo úy run run, muối Thanh không phải là để ăn, mỗi ngày dùng một tẹo để xúc miệng, ít nhất phải 500 đồng một cân, nhà hắn cũng tính là nhà phú hào rồi, mà muối Thanh chỉ có mấy chủ nhân là được dùng.

Hơi nước trong nồi dần bay hơi hết, dưới đáy để lại lớp màu xanh, bỏ củ đi hạ nổi xuống, Vân Diệp cạo một ít cho vào miệng:

- Ừm, không tệ, đây mới là muối, Trương thúc, ném cái thứ muối của thúc xuống sông đi.

Không đợi Trương Thành ném thử, Trình giáo úy lấy móng tay cạo một miếng muối lớn cho vào miệng, dù mặt tới méo mặt cũng không nở nhỏ ra. Những quân sĩ khác thấy phương pháp này có hiệu quả ủa tới vách muối như ong, không dùng búa mà vung đao chém, Trương Thành càng điên cuồng.

Trình giáo úy định nói chuyện với Vân Diệp, nhưng thấy y liếc xéo mình, thầm nhủ: "Tên tiểu tử này quả nhiên nhỏ nhen, có điều người có tài đều thế cả, trước đó ta lỗ mềnh mất rồi." Nghĩ tới đó chấp tay lại:

- Công tử đại tài, Trình Xử Mặc kính phục, trước kia bản quan có mắt không trông, mong công tử bỏ qua cho chỗ vô lý, còn về đánh cược, Lão Trình này sẽ trả, Trương Thành, xéo qua đây.

Nói rồi cởi giáp mũ trụ xuống.

Vân Diệp lúc này mới phát hiện ra tên chết tiệt này chỉ mười sáu mười bảy, là võ tướng, thường ngày hần rèn luyện gân cốt, vóc người hùng tráng, nhưng cái mặt non choẹt thì rõ ra đó. Trương Thành lễ mà lễ mề đi tới bên này, Vân Diệp nhìn mà phát bực, đẩy hần tới bên cạnh Trình Xử Mặc:

- Đánh hần đi.

Trình Xử Mặc đứng thẳng lưng, chân vững vàng, phong phạm cao thủ. Trương Thành rụt rè đi vòng quanh Trình Xử Mặc, chốc một đám, nhát một đám, thì thoảng ra sức quào một cái, nhưng không chạm vào người Trình Xử Mặc. Trình Xử Mặc chắc cũng đợi tới sốt ruột rồi: nguồn

- Con mẹ nó có đánh hay không hả? Không đánh lão tử đánh người.

Trương Thành chân nhũn ra quỳ xụp xuống, nước mắt nước mũi ròng ròng:

- Giáo úy cứ đánh tiểu nhân đi, tiểu nhân không có gan đánh ngài.

Vân Diệp nghe câu này mà điên tiết, hần không thể lấy xẻng chôn luôn tên này, thôi bỏ đi, chênh lệnh địa vị đẳng cấp ngấm vào trong huyết mạch mấy nghìn năm, không phải có thể khắc phục. Trình Xử Mặc đi về phía Vân Diệp, nói với Trương Thành:

- Là người không đánh nhé, không phải ta quịt nợ, nói cho rõ tránh hỏng thanh danh của ta.

Rồi mới hỏi Vân Diệp:

- Huynh đệ, sao người biết cách này?

- Ân sư dạy.

- Đúng là cao nhân tiền bối, xin huynh đệ thay mặt giới thiệu, vì huynh phái người về Lan Châu chuẩn bị hậu lễ, mời phụ thân tới bái kiến.

- Người chắc chắn muốn gặp gia sư?

- Cao nhân như thế không gặp, há chẳng phải khiến người ta tiếc nuối ba đời.

- Chỉ cần người cầm dao cửa cổ, đoán chừng mau chóng gặp được gia sư.

- Huynh đệ ý gì?

- Ý là gia sư đã thành thiên cổ, người quyết ý muốn gặp chỉ còn đường cửa cổ thôi.

- Ui cha, ông trời không có mắt, hiền tài như thế chết sớm, đúng là chuyện nuối tiếc trên đời.

Tên khốn này miệng kêu tiếc, nhưng ánh mắt hưng phấn hoàn toàn bán đứng hần, Vân Diệp quyết định đi xem muối, không thêm để ý cái tên miệng không đúng lòng này.

9. Chương 9: Sơ Đường

Muối được cạo từ trong nồi ra, ước chừng hai ba cân, hiệu suất này cao hơn nấu muối biển nhiều, 16 cân muối mỏ lấy được 3 cân muối ăn là không tệ rồi. Trình Xử Mặc cầm lấy ước lượng:

- Ba cân, chỗ mỏ muối này chẳng phải lấy được mấy trăm vạn cân muối, ha ha ha, đại quân ta không còn cái khổ thiếu muối nữa, Vân huynh, xin nhận của Trình Xử Mặc một lạng.
- Đại quân vì nước chinh chiến, ngay cả sinh tử vứt ở sau đầu, chỉ có phương pháp chế muối nhỏ nhỏ đâu đáng kể gì.
- Hảo hán.

Trình Xử Mặc vỗ mạnh vai Vân Diệp:

- Lão Trình ta nhận người huynh đệ người, đợi về Trường An rồi sẽ đưa người đi gặp những huynh đệ khác, đều là hảo nam nhi.

Bị ăn một chưởng của Trình Xử Mặc, Vân Diệp cảm thấy không khác gì trúng một búa, đau méo miệng mà vẫn phải tiếp nhận ý tốt của hắn, đúng là chơi khó nhau

Một cái bình nhét vào trong tay, thấy Trình Xử Mặc háy mắt, Vân Diệp rút nút ra ngửi, thì ra là rượu, không mạnh lắm, nhấp thử một ngụm nhỏ, chừng 30 độ, không qua pha chế hay thêm mùi, rượu mạnh nhất thời Đường nhiều lắm ba lần lên men thôi, độ rượu đạt tới ba mấy độ là không tệ rồi, rượu có hơi đục, nhưng mà kệ, hôm nay có rượu hôm nay say đã, cầm bình tu ừng ực. Với Vân Diệp quen uống rượu mạnh mà nói thể này chả là gì, nhưng mặt Trình Xử Mặc co gật.

- Tam Lặc Tương à?
- Vì sao?
- Cái gì vì sao?
- Vân huynh đệ chỉ mười bốn mười lăm thôi phải không?
- Mười lăm rồi. tại
- Vì sao uống rượu như uống nước lã, hơn nữa nói ngay ra được tên rượu, nhìn một cái biết ngay tri kỷ giới rượu, có thể thấy thường ngày hay uống rượu này, Tam Lặc Tương sản xuất ở Tây Vực, hay dùng ở Trường An, giá không phải ít, người thường muốn có một ngụm cũng chẳng được, huynh đệ đây phải lấy trộm của phụ thân, vốn định khoe khoang trước mặt Vân huynh đệ, không ngờ huynh đệ uống mà mặt không đổi sắc, thực làm ta kinh ngạc. Huynh đệ ắt xuất thân danh môn vọng tộc, vì sao lại lưu lạc chỗ hoang vu này.
- Trình huynh đề cao rồi, chuyện tiểu đệ một lời khó nói hết, từ nhỏ được ân sư nuôi dưỡng, nghe ân sư kể thì tiểu đệ hẳn là người Trường An, khi nhặt được thì tiểu đệ ở trong nôi, nôi có viết chữ Vân, nên ân sư đặt tên Vân Diệp, lúc đó loạn lạc, không thể tìm được cha mẹ tiểu đệ, liền đem tiểu đệ đi khắp nam bắc, tới lúc tiểu đệ 10 tuổi, sức khỏe ân sư không tốt liền dựng lều bên sông, xa rời nhân thế. Đầu xuân năm nay ân sư qua đời, tiểu đệ theo di nguyện của ân sư, đem di thể hỏa táng rải vào trong sông, tiểu đệ thủ hiếu cho ân sư, không ngờ một trận lũ cuốn trôi lều cỏ, lều chết bỏ lên bờ, lang thang ở đồng hoang cả tháng mới gặp được đoàn người Trương thúc, rồi chuyện làm muối này.

Biết sao được, phải bịa ra một thân thế hoàn chỉnh, dù sao họ Vân nhà mình cũng làm quan từ triều Tùy, sau này nói không chừng phải đi bãi phóng tổ tông, nói thế cũng không phải là lừa hắn, lai lịch của mình quái đản, nói ra hẳn lại tưởng là mình lừa hắn:

- Chuyện tiểu đệ không nói cũng được, chuyện qua rồi như mây khói, có thể sống được trên thế gian này coi như ông trời có mắt, hôm nay gặp được Trình huynh là có duyên, vừa vặn uống cho thỏa.

Nói rồi Vân Diệp tu thêm một ngụm lớn nữa.

- Nói như thế Vân huynh đệ nay chỉ một thân một mình, không có gì vướng bận.
- Đúng thế, đại trường phu lòng không vướng bận nên ra đời xông pha.

Vân Diệp vội không nhìn thấy ánh mắt nhiệt tình của Trình Xử Mặc:

- Huynh đệ thấy mọi người trong doanh của ta ra sao?
  - Đều là người anh dũng thiện chiến, lòng mang nhiệt huyết.
  - Nhập bọn với chúng ta không làm nhục Vân huynh đệ chứ?
  - Tiểu đệ mới tới nơi này, có thể kết bạn với mọi người còn cầu mà không được, chỉ lo tiểu đệ thân trắng, lại lai lịch không rõ đem tới phiền phức cho Trình huynh.
  - Phiền phức, Vân huynh đệ không biết rồi, lão Trình ta chưa bao giờ sợ phiền phức.
- Nghĩ cũng phải, một tên hồn thể ma vương còn sợ phiền phức à?

.....

Từ tối qua nhận lời theo Lão Trình, trong lòng Vân Diệp không lúc nào yên ổn, y lo nhân phẩm của Trình Xử Mặc, cảm giác như lên nhằm thuyền giặc. Lịch sử do con người viết ra, chẳng may cái tên viết sử nổi hứng thú, lấy bút pháp hoang đường thời Xuân Thu, Vân Diệp chẳng phải oan chết à? Người ta hay nói con giống cha, nếu Lão Trình cũng có tính như thế, mình đi đâu kêu oan đây?

Đây là hậu di chứng để lại sau khi Vân Diệp nhận làm thư ký hành quân của Trình Xử Mặc, bầu rượu bị hấn đoạt mất, Vân Diệp cảm giác mình sinh ra để làm người triều Đường, hòa nhập đám người này có một ngày mà đã có đại ca và đàn em, còn có đám người theo kiếm ăn, sống cũng nở mày nở mặt, chuyện xưa đúng là như mây khói rồi, chỉ có chút đau đớn xa xăm. Cuộc sống phải tiếp tục, mở đầu rồi phải có kết thúc, đây là lúc tồi tệ nhất, cũng là lúc tốt nhất.

Những năm đầu Trinh Quan, đế quốc Đại Đường non trẻ nghênh đón thời khắc nguy hiểm nhất, Đột Quyết xâm phạm Trung Nguyên, Kinh Châu, Võ Công liên tiếp cấp báo, Cát Lợi tới thẳng bên bờ Vị Thủy. Bệ hạ Lý Nhị rời Trường An, hội diện Cát Lợi ở Vị Thủy. Ngày hôm đó cùng Đột Quyết kết đồng minh trên cầu, giết ngựa trắng thề, Đột Quyết rút quân.

Vân Diệp biết đó là kế hoãn binh của Lý Nhị bệ hạ, giờ Đại Đường trong có phiên vương chưa dẹp, dân gian khốn khó, lương thực triều Tùy để lại đã cạn. Mười tám lộ phản vương, 22 nhóm phiến loạn chém giết lẫn nhau, nam đình còn lại chưa nổi một phần mười, nhân khẩu từ hơn một nghìn vạn hộ giảm mất còn tới sáu trăm bốn mươi vạn hộ.

Dân tộc Hán vẫn còn song không còn uy ngày nào, dị tộc xung quanh nhòm ngó, Đột Quyết cướp bóc biên ải không ngừng, Thổ Cốc Hồn cũng muốn thừa nước đục thả câu, Tôn Tán Can Bố của Thổ Phồn cũng đã trưởng thành, bắt đầu con đường chinh phạt. Tân La, Cao Ly càng thêm khát bình nguyên đông bắc.

Nhìn khắp dòng sông dài lịch sử, có vị quân vương vĩ đại nào mà không từ chém giết mà lên, hiện giờ Lý Nhị bệ hạ thu lại móng vuốt, liếm vết thương, chờ đợi thời khắc bình phục. Vân Diệp biết hào quang thời Đường có ngày chiếu rọi thiên cổ, nghĩ tới đó y kích động tới run rẩy, cứ tạm thời bàng quan xem đám hề biểu diễn cái đã.

Trong mắt Trình Xử Mặc, bệ hạ là người vũ dũng, trí tuệ, khoáng đạt, là vị lão đại tốt nhất. Trong mắt Vân Diệp, Lý Nhị là kẻ đen tối được bao phủ bởi vô số hào quang. Trình Xử Mặc hạnh phúc, Vân Diệp đau khổ, lãnh đạo càng thông minh, càng khó lừa, nghĩ tới mình phải sống với bao nhiêu nhân vật trâu bò như thế, tiền đồ tối đen như mực.

Hiện toàn bộ doanh trại đều nắm trong tay Vân Diệp, y là thư ký hành quân, ở doanh hậu cận thì y là to nhất. Vân Diệp nỗ lực đẩy cái chân to ề ề lên cổ mình ra, chẳng trách đêm qua gặp ác mộng, Trình Xử Mặc vẫn gáy như sấm.

Dân tộc Trung Hoa cần cù, điểm này Vân Diệp chưa bao giờ nghi ngờ, cứ nhìn những người kia là biết, làm việc từ lúc trời sáng tinh mơ, hai cánh tay bị mặt trời biến thành màu đỏ au, giống như tượng đồng, trông đẹp hơn đám đi phơi nắng làm đẹp ở hậu thế cả trăm lần. Vân Diệp không dám cởi quần áo so với họ, y chỉ có chân tay là rám nắng, chỗ khác vẫn trắng trẻo, chả khác gì gấu mèo. Lần trước đi giúp họ làm việc, bị cả đám người khuyên về, luôn miệng nói:

- Thư ký đại nhân cứ an tọa, chuyện nặng nhọc này cần gì đại nhân ra tay, chúng tôi an bài thỏa đáng hết. Được khuyên về thì đành vậy, thư ký mà, có làm gì đâu, dù sao đời sau thư ký cũng chẳng có mấy kẻ làm việc. Huống hồ hôm qua dạy cách làm việc đây chuyện rất thuận lợi, không có gì để bói móc cả.

10. Chương 10: Tắm Rửa Và Ăn Ngon

Trình Xử Mặc thức dậy vẫn hồng đi khỏi lều, hỏi Vân Diệp vì sao uống rượu lại đau lưng? Vân Diệp đương nhiên không nói hẳn bị mình đá, nói thừa, ai bị người ta nhét chân vào miệng đều nổi khùng.

Vân Diệp gọi Trương Thành lấy cho mình một bộ cung tên, định đi săn, từ tối hôm qua được thấy cung tiễn, y liền cực thích thứ quân giới chủ lực của thời đại binh khí lạnh này, người không thấy thuyết thư tiên sinh đều nói à? Tay phải giương cung, tay trái bế con, hai ngón tay buông ra, chỉ nghe tiếng địch kêu thảm...

Vân Diệp thích mê cái cung báu của Trình Xử Mặc, tiếc là mím môi mím lợi không kéo nổi, nghe đâu đó là cung ba thạch, thợ giỏi nhất tốn ba năm mới làm thành, giá trị 300 quan, đổi ra nhân dân tệ là 60 vạn đồng, ôi mẹ ơi, mua được cả BMW ấy chứ, vậy mà thời này chỉ bằng cái cung nát.

Thuận tiện nói luôn, Vân Diệp thích là giá trị của cây cung kia, chứ y còn mơ mộng tay cầm AK 47 tung hoành thiên hạ, nghĩ tới đó Vân Diệp bất giác ngoác miệng cười. Trình Xử Mặc, Trương Thành ở bên cạnh bất giác bước sang bên một bước, tránh Vân Diệp xa xa, hai phụ nhân thì mặt đỏ ửng từ cổ lên tận tai.

Không thèm để ý tới mấy kẻ tố chất thấp kém nữa, Vân Diệp đuổi Trương Thành đi, dẫn Vương Tài và hai phụ nhân vào rừng. Còn Trình Xử Mặc? Ngay cả cây cung yếu nhất mà Vân Diệp còn chẳng kéo căng nổi, hẳn khinh bỉ đem mấy tên thân vệ vào rừng đi săn, nói đem theo phụ nhân với trẻ em xui xẻo.

Mảnh đất còn chưa khai hóa này là kho báu cực lớn, hành hoang cũng mươn mướt, quơ tay là có một nắm, đây là món ngon, cho ít dầu lên trên, hành tươi thơm phức khiến người ta nghĩ đã chảy nước miếng. Thật là may mắn, gặp được cả cây hoa tiêu nữa, cho dù vẫn còn xanh nhưng làm nguyên liệu không thành vấn đề. Hai phụ nhân hái nửa ngày mới được một bó, Vương Tài ăn một miếng liền chảy nước dãi, chắc là tê lưỡi. Phiền phức quá đi, Vân Diệp khùng lên chặt luôn cả cây kéo về, hái thêm một sọt rau dại rồi mới quay về doanh trại.

Đang dạy hai phụ nhân làm bánh nướng thì Trình Mặc quay về, ba con dê bị hấn sát hại, nhìn một con trong đó một con gạc to đùng, song chẳng thoát nổi số phận. Trương Thành chỉ dùng một con dao dài nửa xích, chớp mắt đã biến ba con dê thành những miếng thịt để cho vào nồi, làm Vân Diệp nhìn tới trở mắt.

Dê chẳng đem rửa, còn nguyên cả máu ném luôn vào nồi, nước vừa mới sôi liền cho thêm vào một nắm hành dại, một nắm hoa tiêu, lấy khối nồi mới thêm vào nắm muối, đây là món ngon nhất trần đời.

Hai phụ nhân ân cần hầu hạ mấy ngày, không thể bạc đãi, gọi bọn họ tới hỏi hạn kỳ mới biết một người là Trương Vương Thị, một là Lưu Hà Thị, bản thân không có tên, thời đại chiến loạn, lưu lạc quê hương, do quan phủ phân phối cho hai quân sĩ họ Trương, Lưu làm vợ, do quan phân phối nên không có lựa chọn nào khác, lần này tới Hắc Phong Khẩu là để hội họp với trưởng phu.

Trong quân coi tình cảm huynh đệ cao nhất, chỉ cần quan gia phân phối rồi thì đó là vợ huynh đệ, không có ai dòm ngó nữa, đây là đại kỵ trong quân, từ trên xuống dưới sẽ không ai tha cho kẻ có ý đồ xấu.

Xem ra Lý Nhị tệ hại vì tăng thêm nhân khẩu đã không từ thủ đoạn rồi. Để hai phụ nhân có nghề trong người, Vân Diệp quyết định dạy họ cách làm bách hành thịt dê: tại

- Hai vị đại tỷ, mấy ngày qua vất vả quá, Vân Diệp được hai tỷ chiều chuộng, cảm kích không thôi, nay có ngón nghề nhỏ, tay không thể đại phú đại quý, nhưng không phải lo cơm ăn áo mặc, sau này mở hiệu nhỏ cũng có đường sống, không biết hai đại tỷ có muốn học không?

Vân Diệp không quen nhìn người ta dập đầu, đầu gối cong lại được là để tiện đi đường, chứ không để quỳ lạy. Hai nàng Trương, Hà không dùng lễ bình thường mà quỳ xuống đất khấu đầu, miệng nghẹn ngào không ra tiếng. Trương Thành hâm mộ vội trả lời thay:

- Đại nhân tâm địa từ bi, không nỡ thấy người dưới chịu khổ, dạy cho bản lĩnh ắt phải là hàng đầu, Trương Thành thay hai vị huynh đệ tạ ơn truyền nghề của đại nhân.

Khó khăn lắm mới đỡ được hai phụ nhân lên, thấy Trương Thanh lại định khẩu đầu, Vân Diệp nhức đầu lắm, cho vài đấm đuổi Trương Thành đi, nói với hai phụ nhân:

- Chỉ là món ăn nhỏ, vừa rồi nấu dê hai tỷ cũng thấy rồi, không khác bình thường là bao, nhưng trong đó có chút mảnh nhỏ, nhìn cho kỹ nhé.

Nói xong lấy gậy gỗ tủng vừa rửa sạch, lột vỏ ngoài đi ném vào nồi thịt, đập vung tiếp tục nấu, nháy mắt với hai phụ nhân:

- Đừng nói cho người khác, đây là bí mật của hai tỷ, cũng là bí mật nấu một nồi thịt dê ngon, nguyên nhân không nói nữa, nói hai tỷ cũng không hiểu, giờ dạy hai tỷ làm bánh.

Lấy từ trong thùng gỗ ra bột đã nhào xong, rải hành lên đó, rồi nắn thành bánh ngắn, cho mỡ dê lên tảng đá lớn nướng, nhìn khói xanh bốc lên, mới rải bánh lên đó, phiến đá xếp đầy bằng 20 cái bánh, tức thì hương thơm ngào ngạt bốn phía, xung quanh im phăng phắc.

Quay đầu lại nhìn, hai con mắt to như trâu của Trình Xử Mặc ngay sau đầu Vân Diệp, mũi hít hít, miệng nuốt nuốt, hận không thể lấy một cái mà ngoạm. Không chỉ hần, đám kia chẳng có tên nào làm việc nữa, quay cả tới. Trình Xử Mặc nhìn Vân Diệp mặt tình bơ, nuốt nước bọt đuổi người khác đi:

- Làm việc, làm việc đi, Vân đại nhân làm thức ăn ngon khao mọi người, chúng ta phải làm việc cho chăm chỉ, kiểm lấy ba trăm cân muối.

Quân sĩ cười khi khi quay đi làm việc.

Mặt trời ngả bóng, quân sĩ vất vả cả ngày hồi hã chạy về chỗ ăn cơm, thấy sáu cái thùng gỗ lớn xếp thành hàng ngang, Vân Diệp đang đứng ở bên thùng gỗ dùng gậy nguẩy thứ dung dịch màu nâu. Trình Xử Mặc mồm ngậm một cái bánh hành, nghiêng cứu một cái thùng khác:

- Làm gì thế, chẳng lẽ huynh đệ cũng đang làm muối.

- Muối cái rắm, cái này dùng để tắm rửa, ai cũng bẩn như lợn vậy, toàn thân toàn chảy với rận, không bị bệnh là may lắm rồi. Nghe kỹ đây, từng người từng người một ngậm trong thùng, rồi ra sông tắm rửa mới được ăn.

Đám quân sĩ trở mắt ếch, không tắm không cho ăn à? Nghĩ Vân Diệp ăn sung mặc sướng quên rồi, nên không tắm không cho ăn cũng bình thường. Bọn họ nào biết từ râu, tóc, cổ áo bọn họ thì thoảng lại có mấy con vật nhỏ bỏ đi bỏ lại, nhìn thôi đã sồn gai ốc, Vân Diệp ăn sao nổi nữa, nếu như để đám sinh vật nhỏ đó hoành hành, có bệnh truyền nhiễm gì thì chết cả đám.

Ở cái thời đại không có thuốc kháng sinh này, Vân Diệp không muốn chết sớm, nên trao đổi với Trình Xử Mặc xong, đặc biệt lấy muối cho vào thùng dùng tắm rửa, chỉ là Trình Xử Mặc không nghĩ tắm rửa còn phòng dịch được, nể mặt huynh đệ cho nên kệ y làm bừa, dù sao chỉ là tắm rửa, không phải là chặt đầu.

- Các huynh đệ nhìn kỹ, đây là chuyện liên quan tới tính mạng, không phải trò đùa, càng không phải là việc thừa thãi, học vắn trong chuyện này ta không giải thích, song phải tắm rửa.

Nói xong Vân Diệp mặc cả quần áo nhảy vào nồi đầu tiên.

Trình Xử Mặc nhảy vào một cái thùng khác, là huynh đệ đừng nói là nhảy vào thùng, nhảy vào lò lửa cũng phải nhảy. Vân Diệp ngậm mình trong đó đúng năm phút, nín thở lặn trong nước, sau đó làm bộ làm tịch nhảy ra giáo huấn quân sĩ xung quanh:

- Từng người nhảy vào, ngậm bằng thời gian uống một chén trà, tóc cũng phải ngậm, nghe thấy chưa hả?

Vân Diệp thấy đám người kia trả lời rời rạc, rõ ràng có ý đối phó xong, nghiêm giọng quát:

- Đừng tưởng là ta đang đùa, ba ngày sau nếu như trên người ai còn phát hiện ra rận, mỗi con ăn một roi, tuyệt không khoan thứ, ta đã xin quân lệnh từ giáo úy đại nhân, đừng tự hại mình.

11. Chương 11: Người Bất Thường Ngựa Cũng Bất Thường

Mặc kệ bọn họ, ai bảo ta là quan chức, sau này bọn họ biết cái lợi trong đó sẽ cảm ơn ta, nhìn bọn họ từng người nhảy vào thùng nước muối, Vân Diệp co cẳng chạy ra bên sông, nước muối dính vào chỗ mẫn cảm đau chết, tên khốn Trình Xử Mặc đã chạy trước rồi.

Khung cảnh bên sông đúng là tráng lệ, ba trăm hán tử chỉ quần mỗi khối ngồi bên đồng lửa, tây cầm bánh hành, ăn thịt dê, trông mà đến tởm. Không ai nói gì cả, chỉ nghe thấy tiếng nhai nhồm nhoàm, tiếng húp canh xùm xụp.

Vân Diệp thấy hình như là nhìn nhầm, ba nghìn cái bánh hỏa đầu quân và hai phụ nhân làm nửa ngày biến mất tích, cái bánh này Vân Diệp chỉ ăn nổi hai cái, ăn thêm một miếng thịt dê là bụng no nứt rồi, thế mà cái đám chết tiệt kia mặt còn đầy oán trách, nói là ăn chưa no, vừa ưỡn cái bụng như trống vừa ợ nói đồ ít quá, ngày mai bọn họ đi săn, nhất định bắt dê của đất Lũng về. Thịt dê phải ăn thế này mới có vị, trước kia ăn phí hết thịt, bánh cũng ngon, vợ mình mà không làm nổi bánh thế này, trở về đánh cho một trận.

Hai phụ nhân che mặt khuôn một cái sọt lớn tới, bên trong là rau dại như bồ công anh, địa cốt bì, có lợi cho tiêu hóa và giải độc, cũng là món rau dại thượng phẩm. Vân Diệp cũng lấy hai miếng cho vào miệng nhai, cả ngày ăn nhiều thịt quá bị bệnh dạ dày, vốn dùng trà là tốt nhất, không có đành ăn cỏ vậy.

Trình Xử Mặc thấy Vân Diệp ăn, bản thân cũng học theo, thế là mỗi người lấy một ít để ăn. Chẳng nói cho bọn họ biết nguyên nhân, làm theo là được, làm gì có lắm chuyện cho mà hỏi như thế. Không thấy Trình Xử Mặc cầm quân à, lấy mấy nắm đấm là đủ rồi. Vương Tài thật là ngoan, chả bao giờ hỏi gì, tới rỏ ăn cỏ, tri kỷ nhất của mình là nó rồi.

Ban ngày bận rộn hình như không làm tiêu hao hết tinh lực của đám người này, tên nào tên nấy ngậy ra nhìn trắng không ngủ. Hán tử già nhất vuốt bộ râu tang thương, ngâm nga một bài hát, nghe nửa ngày mới hiểu nổi: "Khi ta đi, dương liễu quyến luyến, khi ta về, gió tuyết bay bay." Lặp đi lặp lại cũng chỉ có hai câu đó, bao năm chiến loạn này cuối cùng hi vọng bình định, đoán chừng ai cũng thấy quá đủ với cuộc sống lưu tán hỗn loạn rồi, người sống sót sau chiến trận đều đầy khao khát cùng sợ hãi về cuộc sống ổn định. Không biết người thân kia có còn hay không, khi ra đi là mùa dương liễu xanh ngắt, nàng quyết luyến nắm tay ta không cho ta đi. Nay ta về rồi, vì sao chỉ có tuyết lớn tung bay?

Vân Diệp biết nguyên ý không phải giải thích như thế, nhưng lúc này y thực sự không nghĩ ra ngụ ý nào thỏa đáng hơn thế. Lần đầu tiếp xúc với thế giới tinh thần của người thời Đường, Vân Diệp thậm chí cảm thấy mình là người thời Đường chính cống, nếu không vì sao tim lại đau như thế.

Công danh sắp tới tay, tân binh vì câu này mà nhiệt huyết sôi trào, nhưng binh sĩ lâu năm thì không, bỏ được ra từ đồng người chết là may mắn rồi, tuyệt đối không đem mạng sống ra đi đổi thứ hư vô xa xăm, sống gặp người nhà là khao khát lớn nhất của họ.

Vân Diệp nằm ngửa trên thảm tấm ánh trắng, Trình Xử Mặc thì hứng thú kéo đi kéo lại cái khóa giày, hẳn thực sự không hiểu nổi, sao cái thứ nhỏ bé này kéo một cái hai hàng răng nhỏ liền khép lại, còn rất chắc chắn nữa.

Cái xẻng công binh của Vân Diệp bị hấn cầm múa mấy lần, cái món binh khí kỳ lạ này có thể chém, có thể đào, có thể chặt, còn có thể gấp lại vác trên lưng, là thứ binh khí hành quân phù hợp, chất thép thậm chí còn tốt hơn thanh đao luyện trăm lần của mình, hai thứ chém nhau, tia lửa tứ tung, xẻng không sao, đao thì mẻ một miếng nhỏ, mất Trình Xử Mặc tí lời ra ngoài, đao là do cha hấn tặng sinh nhật 15 tuổi, giá trị ngàn vàng, hấn luôn quý như trâu báu, mới có được ngủ cũng ôm nó, dựa vào nó chém đứt không biết bao nhiêu vũ khí quý của đám hoàn khố thành Trường An, thanh danh vũ dũng ba quân của Trình Xử Mặc quá nửa dựa vào thanh đao này, hiện giờ không ngờ lại thua cái xẻng.

Nghe Vân Diệp nói cái xẻng này dùng để đào đất, Trình Xử Mặc chỉ muốn đập đầu vào cây, tên chết tiệt đó nhiều bảo bối quá, hai thanh chùy thủ một ngắn một dài, có thể nói chém sắt như bùn, bên trên còn tầng tầng hoa văn, tựa ngọc không phải ngọc, bên trong còn có đóa hoa sen, cũng không biết là mọc ra thế nào, bảo bối như thế mà y lại đem đi cắt thịt, cắt xong còn tùy tiện lấy vải lau rồi ném vào bao.

Vì chuyện này Trình Xử Mặc bóp cổ Vân Diệp chết vẫn nửa ngày, lấy đi cái dao to mới tha cho hành vi phá gia của Vân Diệp.

Trình Xử Mặc không sao hiểu nổi, vì sao dùng lưu ly đen ngàn vàn khó kiếm rải thành từng khối, thủ công vô cùng tinh xảo, dính dưới một cái hộp, tiếc nuôi duy nhất là bên mép có hai cái lỗ, không biết để làm gì, hỏi Vân Diệp mà y không nói, chỉ không cho nạy lưu ly đen ra. Trong một cái hộp nhỏ xinh đẹp có một cái châm hoa để phụ nhân dùng, bên trên khắc biết mọc thứ bảo thạch gì, đúng thế, là mọc ra, chẳng thấy dùng cái gì để gắn hết, giống như bảo thạch mọc trên bạc vậy, ánh lửa chiếu qua là sáng dập dờ.

Trời ơi! Rốt cuộc huynh đệ của mình là người thế nào? Toàn thân bảo vật lại coi như bùn đất, phương pháp chế muối người đời coi trọng hơn mạng sống tùy tiện nói ra, bảo đao mà mình nhìn trúng thì y lại tùy tiện đem tặng, không phải rượu ngon không uống, không phải đồ ngon không ăn, người khác bắn một chút là nổi giận lôi đình, bát đũa phải dùng nước nóng tráng qua mới chịu sử dụng. Nguồn tại TruyệnFULL

Mẹ cha cái thằng công tử gặp nạn này, đến hoàng tử công chúa cũng chẳng cầu kỳ như y, con ngựa nhỏ đi theo y đâu phải là ngựa, mà là ngựa đại gia, chẳng những không làm gì mà còn trái tính trái nết, ai chọc là nó cắn, hiện giờ bánh mà không có phết mỡ là nó không ăn, ăn xong bánh còn gặm cỏ tươi, Vân Diệp không uống danh tửu Kim Thành, đem nuôi lão nhân gia nhà nó hết. Tối ngủ còn phải ngủ trong lều, ngựa khác đứng ngủ, còn nó phải nằm ngủ.

- Huynh đệ, ân sư của người rốt cuộc là ai? Huynh đệ cũng bắt phẩm, ra tay một cái là giải được đại nạn của đất Lũng, hiện khoái mã báo công đã phái đi, tin rằng bộ hạ nhất định sẽ trọng thưởng, đại lấy đủ muối, công này là chắc chắn rồi, huynh đệ nói cho ta biết chuyện ân sư của người đi.

Vân Diệp thở dài, nói dối một câu phải dùng vô số lời dối trá duy trì, đành vậy, hôm nay mình nói dối tới cùng, kết liễu chuyện này luôn:

- Lúc nhỏ tiểu đệ chưa hiểu chuyện, chỉ nhớ lớn lên trong lòng ân sư, nói là sư đồ, thực chất không khác gì cha con, gia sư thường nói, tiểu đệ là nghiệp chướng trong mệnh của ông, nếu chẳng phải có đệ liên lụy thì mấy năm trước đã rời cõi đời cho tự do tự tại. Nói với đệ cuộc sống như bèo trong hồ, có duyên thì tụ, duyên hết thì tan, đừng coi trọng sinh tử, cứ coi như là cuộc lữ trình, đệ và ân sư đều là người du lịch, ngắm phong cách khác nhau, thưởng thức cuộc đời khác nhau, giờ tới lúc chia tay, có duyên có lẽ còn gặp lại. Câu này làm đệ nghĩ mãi không hiểu, gia sư đã đi rồi, thân thể đã bị đệ theo di chức hỏa táng thành tro, còn đâu ra duyên nữa?

- Sư phụ đệ là thần tiên à?

- Sư phụ là người luyện khí, nhưng hận nhất là chuyện quỷ thần.

- Sư phụ đệ có hay đánh đệ không? Cha ta đánh ta luôn, hiện giờ không đánh nhiều nữa, đôi khi ta không muốn nhận ông ấy.

12. Chương 12: Bi Ai Của Ngô Thừa Ân

Giọng điệu trẻ con của Trình Xử Mặc làm tim Vân Diệp nhói đau từng hồi, hắn bắt đầu thực sự tin tưởng mình rồi, tuổi mới mười sáu mười bảy, thường ngày làm ra vẻ giáo úy đại nhân cho phụ thân xem, cho thuộc hạ xem, nỗ lực đóng thành một quan quân hợp cách, hắn đã lên chiến trường hai lần, Vân Diệp tin hắn vẫn còn sợ, mặc dù từ nhỏ khát khao lên chiến trường chứng tỏ bản thân. Từ các loại tác phẩm điện ảnh được thấy sự tàn khốc của chiến trường, đích thân lên chiến trường hắn phải là cảm thụ khác. Có thể nhìn ra, hắn rất cô đơn, con cháu thế gia không thể tránh khỏi phải gánh vác nhiều trách nhiệm, muốn có được tất phải đánh mất cái khác, đó là cái giá công bằng.

Vân Diệp ngẫm thề, chỉ chuyện này thôi, không bao giờ lừa gạt hắn, toàn bộ lai lịch của mình, chỉ có ông trời là biết.

Hai phụ nhân lặng lẽ ngồi bên cạnh Vân Diệp, với bọn họ, Vân Diệp chỉ là đứa bé chưa lớn, tuy thông minh, tuy là quan, nhưng đau thương lộ ra dưới đáy mắt khiến bản năng làm mẹ của họ bùng lên, bản thân không có tư cách an ủi y, chỉ ở cạnh y để y không cảm thấy quá cô đơn.

Trình Xử Mặc không nói nữa, hần vốn không phải là người nói nhiều, hần tin huynh đệ của mình, cảm giác được đau thương của Vân Diệp.

Tiếng ca thấp dần, đêm cuối xuân vẫn có hơi lạnh, bài hát cuối cùng cũng tới lúc phải hết, còn lại chỉ có trầm mặc. Ánh trăng trở nên nhợt nhạt, chiếu lên mặt khiến từng người giống ma quỷ. Nếu không điều tiết không khí, doanh trại có khả năng biến thành trại ma, Vân Diệp hần giọng nói:

- Các huynh đệ ngồi dậy cả đi, dù sao mọi người cũng không định ngủ, nếu thấy buồn chán, ta có một câu chuyện kể cho mọi người, có muốn nghe không?

Mọi người đồng thanh hưởng ứng, đại nhân kể chuyện, chẳng biết có hay không cứ phải khen cái đã, quan đi kể chuyện cho quân sĩ vốn là chuyện mới mẻ, đám người này làm binh thành tinh rồi.

Trong đầu Vân Diệp nhanh chóng lướt qua những câu chuyện mình biết, chính nó rồi, Đường Huyền Trang, cái lão này hiện giờ chắc là chưa đi Ấn Độ đâu, tây du oanh liệt còn chưa có, Tây Du Ký đọc từ nhỏ tới lớn không thể để Ngô Thừa Ân hưởng hết, lão từ lấy ra đây, ai dám tố cáo ta đạo văn? Ngô Thừa Ân à? Gia gia của ông ta còn chưa ra đời kìa.

- Tương truyền sau Bàn Cổ khai thiên, Tam Hoàng trị thế, Ngũ Đế luân phiên, cả thế giới chia thành: Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Nam Chiêm Bộ Châu và Bắc Câu Lô Châu. Truyền thuyết kể rằng Đông Thắng Thần Châu có nước tên Ngạc Lai ở gần biển lớn, trong biển có một hòn đảo, trên đảo có tòa Hoa Quả Sơn, ngọn núi này không phải tầm thường, nó là tổ mạch của mười châu, nguồn gốc của bốn biển....

Dưới ánh trăng trong mát, hần tử ngồi bên sông lòng đầy tức giận, một anh hùng cái thế như vậy mà bị phép tắc thế tục lạnh lẽo đè dưới Ngũ Chỉ Sơn, lên trời không được, xuống đất chẳng xong, nhìn mục đồng dưới núi từ tuổi thơ chớp mắt thành ông già, chỉ có thể nhìn chim ưng trên trời khát vọng có được lại tự do. Trình Xử Mặc siết chặt nắm tay, đám mạnh xuống bãi cát mà không nguôi được phần uất trong lòng:

- Vì sao?

Mắt trừng trừng nhìn Vân Diệp, cứ như y là thủ phạm giam hần vương dưới núi.

- Sức mạnh cần phải kiềm chế, sức mạnh không kiềm chế là con dao hai lưỡi, hại người, hại mình, vận mệnh của hần vương đã được định đoạt từ khi hần có được sức mạnh. Trình huynh, câu chuyện thôi mà, cần gì phải nghiêm túc thế, đêm nay trăng sáng lòng trong, ta huynh nói chuyện, tiểu đệ không ở nhân gian nhiều, không hề biết lễ pháp nhân tình thế gian, chỉ e tiểu đệ không có chỗ lập thân ở thế gian phồn hoa này, còn mong Trình huynh chỉ giáo.

Cái bộ dạng cười hì hì vô tâm của Vân Diệp làm đầy một bụng lửa giận của Trình Xử Mặc không có chỗ phát tiết, phát mạnh tay, chớp mắt đã phì cười, cảm thấy xấu hổ vì bản thân thất thổ, nằm bên cạnh Vân Diệp, chọc tay y: Text được lấy tại TruyệnFULL

- Kể thêm đoạn nữa đi, câu chuyện hay như thế khiến người ta ngứa ngáy, không nghe hết thì làm sao mà ngủ được, người hỏi các huynh đệ xem còn muốn nghe không?

Tên này vừa buông lời đầu độc xong đám quân sĩ xung quanh kéo ủa cả tới, mắt chớp chớp chiếu cả vào Vân Diệp, bị bọn họ nhìn tới sờn hết gai ốc, hết cách, trong giọng kể trầm chậm rãi, con khỉ bị thương kia tiếp tục chờ đợi vị hòa thường sắp tới từ thành Trường An.

Ngày lại qua ngày, bao muối mỗi ngày lại cao dần, câu chuyện ban đêm cũng càng ngày càng dài, tiếng Quan Trung của Vân Diệp càng ngày càng thuần thực.

Tả Vũ vệ đại tướng quân Trình Giảo Kim mấy ngày qua cười không khép miệng lại được, đến ban đêm tiếng cười cũng văng vẳng trên doanh trại. Nhất là sau khi tiễn Trường Tôn Vô Kỵ đi thì càng cười sảng khoái hơn, 500 cân muối đổi được 50 bảo mã Tây Vực của Trường Tôn Vô Kỵ, vụ làm ăn này đáng làm, nhất là đoạt miếng ăn trong miệng dã thú, càng hiếm có.

Lão Trình thỏa mãn vỗ cái bụng phê, ba tháng qua đáng thương cho Lão Trình ngày ngày phải ăn thô bố, ăn tới răng già lung lay cả rồi, nghĩ thôi cũng thấy có mùi chua từ trong bụng lộn mưa ra ngoài.

Chẳng phải là bảo thiếu muối cho lão phu ăn, chỉ là toàn quân ăn thố bố, chẳng lẽ mỗi lão phu ăn muối à? Nhưng có cần quân tâm nữa hay không? Thằng tiểu tử nhà mình may mắn thật, nhặt được thằng nhãi mười bốn tuổi mà làm được việc lớn. Lại chả có gốc gác gì, sư phụ dạy cho bản lĩnh thì chết rồi, chỉ có một thân trên đời, tốt, đợi chiếu thư bệ hạ tới, phải quyết định quan chức cho chú nhóc đó, trối vào chiến xa của Lão Trình này.

Thằng tiểu tử nhà mình là hạng mắt dê trên trời, lọt được vào mắt nó, nhất định không quá tệ, một người không thêm suy nghĩ đem bí phương giá trị vô kể giao ra, nhân phẩm có thể xấu được à? Vì một tên quân tốt quen nhau chưa tới một ngày dám lấy đầu ra đặt cược, tên nhóc con đó không lòi vào Tả Vũ vệ thì đầu Lão Trình này đáng bị lừa dối. Chỉ khổ con ta, giúp một lần chịu một trận đòn, thôi kệ nó, hai thằng tiểu tử ở cạnh nhau lâu, đảm bảo không còn chuyện này nữa.

Toàn thân toàn là những thứ kỳ quái, lấy ra chẳng có thứ nào là vật bình phàm, tên nhóc con đó e rằng lai lịch cũng không nhỏ tí nào đâu, chú nhãi lỡ cỡ nhà bình thường, nhìn thấy đại quân còn đứng được là không tệ rồi, nói gì tới đầu óc. Ừm, đợi tên nhóc đó gom được 10 vạn cân muối gọi tới xem sao. Lão Trình này ngứa mắt cái bọn mồm chua là chỉ biết Tử nói thế này nói thế kia, loại vừa biết chữ lại có thể giải quyết đại sự mới là báu vật trong báu vật.

Mẹ cái tên Tử Mậu Công, không, hiện giờ phải gọi là Lý Tích, chính cái loại bụng đầy kế xấu này lại chính là nhân tài gì cũng biết, huynh đệ nhiều năm có bản lĩnh hay không đã nhìn ra lâu rồi, con mình nhặt được chú nhóc không đơn giản. Trước tiên lấy chức thư ký hành quân tòng thất phẩm trối lấy đã, đợi gặp rồi, chỉ cần có bản lĩnh thực, Tả Vũ vệ lớn thế này, còn không đủ à?

Trình Xử Mặc cứ mười ngày đưa muối về đại doanh một lần, mỗi lần một vạn cân, đây đã là lần thứ sáu rồi, chạy thêm bốn chuyến nữa là hoàn thành nhiệm vụ cha giao. Nghĩ tới triều đình chỉ cho khai thác 10 vạn cân, cuối tháng 7 phải nộp ruộng muối lên trên, lòng lại xót xa. Vừa mới vào lều soái, thấy cha một mình ngồi sau bàn, ngón tay gõ càn cạch ở cạnh bàn, không biết đang nghĩ gì, vội chấp tay hô:

- Giáo hựu Trình Xử Mặc tham kiến đại soái, một vạn cân muối tuần này đã nộp đủ, hiện chuẩn bị về ruộng muối, không biết đại soái cho gì sai bảo?

Trong quân không có cha con, chỉ có đại tướng quân và giáo úy thôi.

13. Chương 13: Diện Kiến Đại Tướng Quân

Lão Trình ngẩng đầu lên nhìn con trai, cứ cảm thấy có gì đó không ổn, ừm... Ừm, cái thằng thường ngày bù xù luộm thuộm không ngờ lại trở nên gọn gàng sạch sẽ, mặt mày cũng ưa nhìn hơn trước, rận cũng không thấy bò ra từ tóc, trông tinh thần ra mặt, đúng là cái giống của mình có khác.

Trình Xử Mặc thấy cha cứ nhìn mình không nói, vội lấy trong lòng ra một cái gói giấy, đi tới một bước đưa cho cha.

Trình Giáo Kim nghi hoặc mở gói giấy ra, chỉ thấy bên trong bọc một cái bánh lớn, bánh nướng vàng ruộm, phát tán mùi hương lúa mạch. Lão Trình nhìn thấy mà lòng khoan khoái, thằng con biết hiếu kính cha nó rồi, cầm cái bánh lên ngặm miếng lớn, vị rất được, vừa xốp lại vừa thơm, khác với loại bánh ăn thường ngày.

Trình Xử Mặc thấy cha ăn bánh, rót một cốc trà cung kính dâng lên Lão Trình, đợi Lão Trình ăn hết bánh, uống hai ngụm trà mới hỏi:

- Cha, cái bánh này thế nào?

Lão Trình thuận miệng đáp:

- Không tệ, trù sư trong đại doanh đáng kéo đi nuôi chó, cái bánh này do Vân tiểu tử làm hả? Không phải cha nói con, song có thời gian làm thức ăn, chẳng bằng làm thêm mấy cân muối, thời hạn triều đình quy định sắp tới rồi, giờ thu ít đi một cân, Tả Vũ vệ chúng ta bớt một phần lộc, làm mấy chuyện hoa hoét này làm gì, ta là cha con, chẳng lẽ còn cần con tiến cống à?

Trình Xử Mặc vội giải thích:

- Cha, đây là quân lương do Vân huynh đệ đặc chế, đại quân chúng ta hành quân bên ngoài, đi vội không kịp ăn cơm, chỉ có bánh, mà bánh vừa cứng vừa lạnh, rất nhiều binh sĩ bị đau bụng, chưa đánh sức chiến đấu đã giảm. Cho nên Vân huynh đệ đặc chế ra loại bánh này, hành quân gấp, ăn vài miếng làm ngậm nước là có thể đỡ đói. Là quân lương tốt nhất, hướng hồ loại bánh này vào tháng bảy cũng có thể giữ một tháng không hỏng.

- Cái gì, một tháng không hỏng? Thật chứ?

- Đúng là như thế, hai nhi đã thử rồi, cho vào túi vải một tháng không hỏng, lại không có mùi lạ gì hết.

- Vân tiểu tử có hiến cách này cho triều đình không? Có yêu cầu gì không?

- Cha, Vân huynh đệ là huynh đệ của hài nhi, cái bánh này còn là do hài nhi nói cha có bệnh dạ dày nên y mới làm, y còn nói: "Lớn nhỏ trong quân doanh trừ đánh trận giỏi ra thì còn lại toàn kẻ ngốc, biết rõ quân lương có vấn đề mà không đưa, chịu tội lâu như thế là đáng kiếp."

Trình Giảo Kim không nói gì cả, cúi đầu trầm tư chốc lát mới quyết định:

- Truyền tướng lệnh của ta, lệnh Vân Diệp cấp tốc tới đại doanh gặp ta.

.....

Vượng Tài không quen trên lưng có một cái yên, nó luôn tìm cách kéo cái thứ đó xuống, nhưng miệng thì buộc giấy, đầu thì đeo gong, toàn bộ trang bị trói nó chặt cứng, không thể làm những động tác quen thuộc trước kia. Chỉ còn biết dùng đầu không ngừng dụi Vân Diệp, hi vọng lão đại mở lòng từ bi cởi những thứ đó ra, trả lại tấm thân tự do cho mình.

Vân Diệp lúc này cũng khó tự lo cho bản thân, đại tướng quân hạ lệnh một tiếng, y phải lên đường tới đại doanh của Tạ Vũ vệ, Trình Xử Mặc đem giáp trụ mà hấn mặc trước kia tặng cho Vân Diệp, mặc dù có hơi rộng nhưng tốt hơn giáp da nhiều, đi đường toàn thân kêu loảng xoảng, cứ như là chó đeo chuông vậy, khỏi nói khó chịu tới mức nào, hình tượng kém một chút đã đành đi, cái bộ giáp này chưa tính mũ trụ đã nặng 30 cân, cảm thêm một thanh đao ngang hông, vác thêm một bộ cung ở lưng, Vân Diệp thấy mình như một tòa thành di động.

Vân Diệp cho rằng, mặc cái bộ giáp này, đừng nói chém người, không bị người ta chém chết là giỏi lắm rồi.

Trình Xử Mặc luôn mồm xin lỗi, nói để huynh đệ mặc khôi giáp của mình đúng là hơi mất thể diện, song trong quân đơn giản, đành tạm bợ vậy, đợi về Trường An rồi nhất định làm cho Vân Diệp bộ trọng giáp 80 cân.

Đám Trương Thành hăm mộ chảy nước dãi, cho rằng giám trụ như thế mới phù hợp với thân phận của hành quân thư ký đại nhân. Nói xong còn kéo thật chặt giấy kéo giáp của Vân Diệp, thế là chút không gian cuối cùng cũng bị thít lại, Vân Diệp mặt đỏ dừ, ra sức cởi đai lưng mới cứu được mạng. Khó khăn lắm mới thở đều được trở lại, hỏi Trình Xử Mặc:

- Tiểu đệ là quan văn, mặc giáp làm cái gì?

- Trong quân làm gì có quan văn? Cho dù bệ hạ ở trong quân cũng phải mặc khôi giáp, đệ muốn ăn roi thì cứ mặc áo đi gặp đại tướng quân.

Vân Diệp nghe qua chuyện ăn roi do Trình Xử Mặc kể rồi, thân thể vạm vỡ như hấn mà ăn mười roi cũng phải nằm hai ngày, nhìn lại mình chân nhỏ tay mảnh, chẳng phải gãy luôn sao? Cái này có khó chịu đến mấy cũng đỡ hơn là ăn roi, uốn thẳng mình đi vài bước, thấy cũng không quá khó chịu nữa, xem ra đường do người đi mà thành, người thì bị ép phải đi.

Ôm lấy Vượng Tài, hai huynh đệ kể khổ với nhau một hồi, liền được Trương Thành nâng lên một con ngựa cái hiền lành khác, Vượng Tài còn chưa trưởng thành, không thể cưỡi được, chỉ làm nó quen với dụng cụ, thuận tiện cưỡi sau này.

Tới cùng Trình Xử Mặc còn có một vị chủ bộ, dùng để thay thế Vân Diệp tiếp tục làm muối, Trình đại tướng quân không nói ý chỉ của hoàng đế không lấy hết chưa thôi thì y cũng biết. Nhìn mặt trời còn chưa quá ngọ, Trình Xử Mặc đã bắt đầu thúc giục lên đường, Vân Diệp vay Trình Xử Mặc mười quan tiền tặng

hai phụ nhân cảm tạ, trong tiếng khóc nức nở của hai phụ nhân, cáo biệt quân sĩ doanh hậu cần quen nhau hơn một tháng, Vương Tài chở ba lô, con ngựa cái béo mập chở Vân Diệp, hướng về đại doanh Lan Châu.

Sáu mươi dặm đường, không phải xa cũng chẳng phải gần, Trình Xử Mặc một canh giờ phi ngựa có thể đi về một chuyến, hiện giờ chỉ có thể thả ngựa chạy chậm, dù là thế đủ chao đảo khiến Vân Diệp muốn nôn cả lục phủ ngũ tạng ra rồi. Cái yên ngựa đáng chết quá cứng, cọ vào hai vế đùi của Vân Diệp cứ như lửa đốt, cẩn thận nâng người lên, cố gắng giảm thiểu tiếp xúc với yên ngựa. Tên khốn Trình Xử Mặc lúc chạy trước lúc chạy sau, ra sức thể hiện kỹ thuật vô song của mình, Vân Diệp quá nhớ chiếc Santana second hand của mình.

Đường cuối cùng cũng đi hết, đại doanh đa trong tầm nhìn, tín sứ, thám mã phóng ngựa qua lại liên miên, thi thoảng lại có tiếng tù trầm hùng vang lên, tên tiền lâu nổ lóe sáng dập dờn. Một lá cờ soái chữ Trình bay phấp phật, trông hết sức ngạo nghễ.

Trình Xử Mặc đưa Vân Diệp đi báo danh, kiểm tra thẻ dấu, lúc này mới đi qua cửa doanh tới thẳng lều soái.

Trước khi gặp Lão Trình, đủ các loại truyền thuyết về hồn thể ma vương không ngừng chạy loạn trong đầu Vân Diệp, tính nóng như lửa, vô sỉ giảo hoạt, hai loại tính cách này rốt cuộc cái nào mới là bộ mặt thật của lão nhân gia ngài đây?

Còn chưa để Vân Diệp lần ra đầu mối gì một tràng cười sang sảng từ trong lều soái truyền ra, tiếp ngay đó là một đại hán tuổi trên tứ tuần xuất hiện ở cửa, đôi mắt trong mà thâm thúy như đồng đinh trên người Vân Diệp:

- Hảo tiểu tử, mới tí tuổi đầu đã giải được nguy nan của đại quân ta, đệ tử cao nhân, danh bất hư truyền.

Vân Diệp cúi đầu tránh ánh mắt sắc như lưỡi dao đó, khom người bái lạy: mới nhất ở truyện/y/y/com

- Hạ quan Vân Diệp tham kiến đại tướng quân.

- Tốt, tốt, tới là tốt rồi, nghe Sư Nhi kể về các loại bản lĩnh của hiền chất, trước ta còn không tin, hôm nay gặp một cái, quả nhiên bất phàm, trong quân của lão phu lại có thêm một bậc tuấn tài, đáng chúc mừng lắm.

Thế mà đã thành hiền chất rồi, vị bá bá này đành bịt mũi mà nhận vậy.

- Tiểu chất và Xử Mặc rất hợp tính nhau, sớm đã muốn gặp bá phụ, chỉ là chuyện làm muối liên quan tới an nguy của đại quân, không dám lơ là, trì hoãn tới hôm nay mới tới bái kiến, tiểu chất thất lễ, mong bá phụ lượng thứ.

- Ha ha ha, tiểu chất làm muối có công, lão phu sao trách được, ta thích nhất đám hậu bối tiểu tử dựng công lập nghiệp, tiểu chất và Sư Nhi phải cùng nhau tiến lên mới được. Nào nào, để lão phu nhân cho kỹ bậc thiếu niên tuấn kiệt.

14. Chương 14: Va Đầu Vào Tường

Vân Diệp lúc này mới bò từ mặt đất lên, khom lưng đứng bên cạnh Trình Xử Mặc, nhưng bị Lão Trình tóm ngay lấy kéo vào lều soái, có hộ vệ bày bàn trong lều từ trước, thức ăn bốc khói nghi ngút, không nhiều chỉ có bốn món, ba rau một món canh chẳng lẽ thành lệ từ thời Đường? Lão Trình thấy Vân Diệp nhìn thức ăn, cho rằng thiếu niên mau đói, không cảm thấy thất lễ, chỉ thấy tên tiểu tử này thật tình thật tính, toàn thân sát khí của mình lại coi như không, thiện cảm trong lòng tăng mạnh.

- Biết tiểu tử ngươi kén ăn, ném thử thức ăn trong quân có hợp khẩu vị không?

- Bá phụ ban cơm, tiểu chất sao dám thất kính, vừa rồi nhớ lại ân sư đãi tiểu chất cũng như thế này, mỗi lần tới giờ cơm giống y hệt, đa tạ bá phụ.

Trần Giảo Kim gây áp lực quá lớn cho Vân Diệp, chỉ riêng ánh mắt như điện lúc này đã không chịu thấu rồi, làm sao dám đầu miệng lưỡi với loại người tinh minh này, trong mắt đầy vẻ nghiền ngẫm, không đợi ông ta hỏi được, mình phải khơi chủ đề trước.

- Lệnh sư là cao nhân phương nào? Lão Trình không được gặp một lần, thật là đáng tiếc.

- Gia sư hiệu là Tiêu Dao Tử, chưa bao giờ nói tên của mình cho tiểu chất, người nói tên chẳng qua chỉ là cái hiệu mà thôi, có khá gì ngoại hiệu đâu. Người không bao giờ tiếp xúc với người ngoài, nói người đời ngu xi, tiếp xúc nhiều nhiễm bệnh ngu xuẩn, cho nên tới khi gia sư qua đời, tiểu chất bất hiếu vẫn chưa biết tên của gia sư.

- Cao nhân hành sự làm người ta khó nắm bắt, xem ra bọn ta lẫn lộn trong hồng trần, linh trí sớm bị thế gian ô trọc làm đen rồi.

Nhìn ra được Trình Giảo Kim có chút thương cảm, ông ta xuất thân thế gia nhà quan, lấy thê tử cao môn đại hộ, lại nắm binh phù, phú quý thế gian đã tới cực điểm, rốt cuộc truy cầu cái gì, bản thân e là không biết được.

Lời của Vân Diệp chợt nghe qua dường như rất có đạo lý, cao nhân nói chuyện chính là kiểu huyền ảo khó dò như thế, đả kích một đám người để làm nổi bật bản thân, là trạng thái xuất thế người đời say chỉ có mình ta tỉnh. Khỏi phải nói, loại lời này đối phó với thiên tài IQ trên 200 thì thử lần nào chuẩn lần đó. Người thông minh nghĩ quá nhiều, nghĩ quá sâu, bao nhiêu sơ hở trong lời nói đều được người ta bù đắp cho người cả rồi, trở nên hoàn mỹ không tì vết.

Nhớ lại năm xưa Vân Diệp tá túc ở nhà người ta tại Thiên Thủy, phí ăn ở 20 ngày là 1000, còn tính cả tiền cơm nước, phòng ốc thì cũ kỹ rách nát, ban đêm chuột bộ hoành hành, ngày ba bữa chủ yếu là mỳ, nhưng thu phí lại cao, cứ sau đêm qua trưa là bụng đói sôi ùng ục, chẳng hề cảm thấy thế là khổ, cùng chủ nhà tót bạc phơ luận 5000 năm lịch sử, nói sang Anh Mỹ Đức Pháp, mỗi đêm trò chuyện tới khuya, kinh ngạc nơi hoang dã cũng có hiền tài, hận không thể đập đầu bái sư. Truyện được tại TruyệnFULL

Chủ nhà sờ xương cốt Vân Diệp, đoán không tới mười năm ắt tới lúc phong quang, Vân Diệp nghe mà ghen ngào không nói ra lời, dốc hết nhân dân tệ trong túi đưa ông già, chỉ tiếc gặp nhau quá trễ.

Không ngờ ngày hôm sau đoàn người dân thôn liên miên kéo đến, ra sức ném phân, nói ném chết lão già vô sỉ lừa gạt, thỏ không ăn cỏ gần hang, lão già khốn kiếp này lại lừa hết người quen, người cùng quê cùng quán bị lão ta lừa sạch, thực không phải là người. Lão già leo tường bỏ trốn, thân thủ rất nhanh nhẹn, đám dân quê đuổi sát đằng sau, chỉ để lại Vân Diệp ngây ra như thảng thốt. Từ đó Vân Diệp nói chuyện với người thông minh liền trở nên như vậy.

Lão Trình rốt cuộc là người lọc lõi giang hồ, chỉ mê mang một chút là ánh mắt trở nên tỉnh táo, đại hán từ trong biển máu núi xương xông pha ra, tâm trí sớm đã cứng như đá, há có thể bị vài câu nói làm lay chuyển tâm thần, mắt đảo một vòng, lửa giận bốc lên. Đi hai bước tới trước mặt Vân Diệp, xách y lên đặt nằm ngang trên đùi, nâng bàn tay to như cái quạt đánh bôm bốp, vừa đánh vừa giáo huấn:

- Cái này đánh người bất kính sư trưởng, cái này đánh người mê hoặc lão phu, cái này đánh người ngạo mạn vô lễ, cái này đánh người vì gì nhỉ? Kệ xác, nhìn bộ dạng người là lão phu muốn đánh.

Đánh cho vài cái, Vân Diệp cảm thấy mộng không phải là của mình nữa rồi, vội van nài:

- Trình bá bá tha mạng, tiểu chất không dám nữa.

- Ha ha ha, tiểu tử, dám giở thủ đoạn trước mặt lão phu là tìm chết.

Lão Trình nói xong liếc xéo Vân Diệp một cái, đường hoàng ngồi lại sau bàn, cúi đầu ăn uống:

Vân Diệp không biết vì sao, nước mắt nước mũi bị lão chết tiệt đó chảy cả ra rồi, người xông pha cuộc sống đâu kém thế, xem ra tâm lý thành thực không đại biểu cơ thể thành thực, nước mắt nước mũi chắc là một loại bảo hộ của cơ thể, không do bộ não khống chế.

Xoa cái mộng đau rát, lòng hồi hận đan xen, tự dừng kiểm chuyện lừa lão già này làm gì, chẳng phải tự chuốc lấy phiền phức à? Nhích từng bước tới bên Lão Trình, rất khúm núm gấp thức ăn cho ông ta. Lão Trình là người thoải mái, gấp gì ông ta ăn đó. Xem ra lão khốn này tha thứ cho y rồi, Vân Diệp mấp máy môi nửa ngày không nói ra lời, y đâu phải là kẻ lừa đảo mà nói dối bị bóc trần vẫn có thể nói dối không chớp mắt.

Lão Trình khinh bỉ nhìn y:

- Có gì thì nói, lão phu đang đợi người quanh co lừa lão phu đây.
  - Trình bá bá tha mạng, vừa rồi cũng là bài học mà ân sư dạy cho, tiểu chất lần đầu ra chiến trận, thấy Trình bá bá oai phong凛冽, sát khí ngút trời, không cần t hậ làm một thí nghiệm, chỉ là học nghệ chưa thông bị bá bá nhìn thấu, ăn trận đòn này không oan, thuần túy là do tiểu chất tự chuốc lấy, mong bá bá đừng giận?
  - Hả? Là bài học?
  - Vâng.
  - Sư phụ của người rốt cuộc dạy người cái gì? Tại sao nói năng lung tung, mê hoặc lòng người cũng là bài học?
  - Chính thế, ân sư cho rằng, vạn sự vạn vật trong thiên hạ đều đáng nghiên cứu, bao gồm nói chuyện, trường hợp nào dùng lời nói nào, ngữ khí nào, phối hợp với động tác nào, làm sao thuyết phục người khác, làm sao khiến người ta sinh tín nhiệm, làm sao dùng câu từ khiến người ta sinh khoảng cách, nét mặt phối hợp động tác ra sao để sinh ra uy nghiêm...
- Vân Diệp đã đọc qua cuốn sách làm diễn viên:
- Lão Trình nghĩ ra, e rằng ông ta nằm mơ cũng không ngờ trên đời có người đi nghiên cứu mấy thứ này, miệng há hốc nói không lên lời.
- Vân Diệp thấy Lão Trình ngây ngốc vội lắc tay ông ta. Lúc này Lão Trình mới tỉnh lại, vọt miệng hỏi:
- Còn dạy gì nữa?
  - Toán học, vật lý, mấy môn học vắn nhỏ như cơ giới chế đồ, làm bản đồ, rèn kim loại...
- Vân Diệp nói liền một lèo những tri thức đã học được:
- Làm muối thuộc về học vắn gì?
  - Vật lý, chỉ cần hòa tan, loại độc, bay hơi, kết tinh đơn giản là làm ra muối. Tóm lại vật lý là một môn học nghiên cứu quy luật vạn vật trong thiên hạ, cho phép tiểu chất sau này biểu diễn từng thứ với bá bá.
  - Lão phu xem được à? Chẳng lẽ sư môn của người không có hạn chế ở phương diện này?
  - Học vắn, là vừa học vừa tìm hiểu, một người thì có thể làm được gì? Khi ân sư dạy tiểu chất có nói, một khi có cơ hội phải đem học vắn của chúng ta truyền khắp thiên hạ, loạn lạc kết thúc chính là lúc dùng văn cai trị, bao năm chiến loạn đã khiến văn hóa chúng ta đánh rơi không biết bao phần, đó đều là tâm huyết của tiền nhân, là tài phú của hậu nhân, sao không xót xa cho được. Tiểu chất đâu dám giấu làm của riêng.
  - Lão phu chỉ là kẻ thô hào, xem thường mấy tên toan đĩnh (giống hủ nho) chi hồ giả dã, nhưng bậc đại gia có học vắn chân chính thì lão phu không dám có chút bất kính nào. Trong thành Trường An có vài vị, đợi trở về lão phu dẫn người tới nhà cầu học, bọn họ nể mặt Lão Trình này nhất định dạy dỗ người, Lão Trình đợi ngày học vắn của người đại thành. Nếu người đã học qua toán học, vậy gọi mấy vị tán hoa trong quân tới xem người học tới mức nào, được không?
- Vân Diệp thấy Lão Trình muốn kiểm tra mình thì cười thầm, tại cái thời bài toán "đếm chân gà chân thỏ cùng lồng" cũng là đề khó siêu cấp đương đại, Vân Diệp không tin có khó khăn gì làm khó được mình.
- Bá bá cứ gọi thêm vài vị, chuẩn bị thêm vài cái đề khó, tốn chút thời gian cũng không sao, tiểu chất còn chưa ăn cơm.

15. Chương 15: Ếch Ngồi Đáy Giếng

Thấy Vân Diệp kiêu ngạo, Trình Giảo Kim lại không nổi giận, thuận tay lấy từ trong lòng ra một cái ngọc bội. Lục phủ thúy? Vân Diệp nhìn một cái là nhận ra ngay, ở đời sau không có vài chục triệu thì đừng bao giờ hỏi tới giá, có kiếm nước miếng hỏi:

- Bá bá định tặng tiểu chất à?

Nói rồi muốn đưa tay ra lấy.

Lão Trình lại trở tay dứt vào trong lòng:

- Muốn à? Thắng ba vị tán hoa thì là của người.

Nói rồi vén lều đi ra.

Vân Diệp cuối cùng không cần phải quỳ nữa, vừa rồi ngồi quỳ chẳng khác gì lấy mạng của y, chân tê buốt, móng sưng đau như to lên gấp đôi. Cẩn thận duỗi chân ra, gấp một miếng thịt cho vào miệng, nhai thật khoai khoai, không ngờ là thịt trâu, chẳng phải ở triều Đường giết trâu là phạm pháp à? Sao cái lão già đó có thể thoải mái giết trâu? Nghĩ lại thì đại khái cũng không có kẻ nào mù mắt chạy tới đại doanh Tả Vũ vệ bắt nghi phạm giết trâu.

Ăn vài miếng thịt trâu, vài miếng thịt dê, nửa cái chân hươu, Vân Diệp cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp, cầm ấm trà rót nửa chén, trà triều Đường còn mài thành bột, vị nồng của cỏ xộc thẳng lên óc, cổ nhện mà uống xuống, coi như bổ xung vitamin. Lão Trình còn chưa trở lại, Trình Xử Mặc cũng chẳng thấy đâu, buồn chán, Vân Diệp gối đầu lên tay nằm ngủ.

Vân Diệp nằm thẳng cẳng trên thảm, tiếng gáy đứt đoạn, thì thoảng xen vào tiếng ghen ngào, chẳng biết mơ thấy gì mà mặt đầy nước mắt. Trình Xử Mặc nhẹ nhàng đi vào, thấy bộ dạng Vân Diệp như thế thì lắc đầu rồi lại khẽ khàng vén lều đi ra.

Bên ngoài lều có một vị văn sĩ trung niên, mặt ngạo mạn, ông ta vốn bất mãn với việc Trình Giảo Kim muốn mình tỷ thí với Vân Diệp, nghĩ mình nghiên cứu toán học gần 20 năm, hiện lại phải so tài với thằng nhãi miệng còn hôi sữa, nếu chẳng phải đại tướng quân hạ lệnh, ông ta đã phát tay áo bỏ đi. Không ngờ bản thân đã hạ mình tới chỉ điểm tên tiểu tử nà lại ngày khờ khạo, thật không biết điều.

Trình Xử Mặc thấy trung niên văn sĩ mặt mày tím tái thì lòng không vui, huynh đệ của ta vì toàn quân mà ngày đêm làm muối, hôm nay còn đi hơn 60 dặm đường, thằng nhóc mười bốn mười lăm tuổi ngủ có gì thất lễ? Thời gian qua huynh đệ của ta khổ thế nào, không thấy ngủ còn chảy nước mắt à? Ông trừ tính tính toán toán thì có bản lĩnh gì? Nghĩ tới đó sắc mặt càng khó coi. Truyện được tại [TruyệnFULL](#)

- Giáo úy đại nhân, thằng nhãi này thật vô lễ, vờ ngủ để trốn tránh kiểm tra, tại hạ vốn có ý chỉ điểm, song gỗ mục không thể trạm khắc, tại hạ cáo lui.

Trung niên văn sĩ cũng mặc kệ khuôn mặt âm trầm của Trình Xử Mặc, chấp tay muốn lui:

Trình Xử Mặc vươn tay tóm lấy ống tay áo ông ta:

- Hoàng tiên sinh chớ nóng, đại tướng quân đã hạ lệnh thì ông cứ ở lại vẫn hơn.

- Thằng nhãi này vô lễ, tài đức ắt có hạn, thằng nhãi quê mùa mà cũng xúng nói tới toán học. Hoàng Chí Ân này thì phí bó tóc đi học tới nay, trải qua bao gặp ghềnh mới được bái làm môn hạ Lưu lão quốc tử giám, nghiên cứu bảy năm, mới biết chút đường lối, cầu học không dễ, nể mặt đại tướng quân, Hoàng Chí Ân miễn cưỡng tới đây, không ngờ bị xỉ nhục thế này, Hoàng mỗ cáo từ.

Trình Xử Mặc lấy đại tướng quân ra cảnh cáo, Hoàng Chí Ân không áp được lửa giận nữa, phẩy tay bỏ đi, vừa mới quay người đã nghe thấy một giọng uể oải truyền tới:

- Học bảy năm không dễ, có biết giải cử cung? Thường đo giếng có biết? Cách tính câu cổ có hay? Thái Sơn cao bao nhiêu? Hoàng Hà có bao cát?

*** Câu cổ: Cách tính ba cạnh, kiểu định lý pitago.

Hoàng Chí Ân nhìn Vân Diệp đứng dựa ở cửa lều, run giọng nói:

- Hai bốn làm vai, sáu tám làm chân, trái bảy phải ba, từ chín tới một, là cách giải cử cung. Giếng không biết sâu bao nhiêu, thường không rõ dài thế nào, gấp ba vào giếng hơn bốn xích, gấp bốn vào giếng dư một xích, giếng sâu tám xích, thường dài ba sáu xích. Thiên câu cổ nói: Câu ba cổ bốn huyền năm, tại hạ biết nhưng không tán đồng. Thái Sơn cao bao nhiêu? Hoàng Hà chứa bao cát, chỉ trời mới biết.

- Thiên hạ không gì không đo được, lấy bóng núi đo chiều cao, lấy đầu nước đo Hoàng Hà, tiên sinh không biết sao? Theo Vân Diệp biết cách tính câu cổ không dưới năm trăm loại, học được phải đem dùng, nếu không học làm cái gì?

- Làm sao người biết? Trong quốc tử giám ta chỉ nghe ân sư nhắc tới, không ngờ người lại biết rõ, đây là lý gì?

- Cao thủ toán học thiên hạ nhiều cỡ nào, vì sao ông chỉ biết quốc tử giám, cửu cung giải được, thập lục cung có giải được không? Tam thập lục cung có giải được không? Mấy đề bài thôi mà dám các ông coi như trâu báu, giữ rịt lấy không truyền ra ngoài, thật đáng cười, mấy cái đề đó chỉ là trò chơi của tụi hạ khi còn nhỏ, dám ếch ngồi đáy giếng mà dám bình luận trời lớn nhỏ, thực đáng cười.

Hoàng Chí Ân cảm thấy lỗ tai bùng bùng, lời Vân Diệp nói một số chỉ là truyền thuyết, có cái chưa từng nghe thấy? Ông ta là người nhà nghề, biết Vân Diệp không phải thuận miệng nói bừa, đừng nói bản thân, cho dù là ân sư ở đây, chỉ e không khá hơn là bao.

Vân Diệp tới trước mặt Hoàng Chí Ân, nhặt một cành cây, thuận tay vẽ trên mặt đất hình câu cổ viên phương đồ, câu cổ khếch phương đồ, sau đó ném cành cây đi, phỉu bụi trên tay, thản nhiên nói:

- Hôm nay tại hạ vô lễ trước, câu cổ viên phương đồ của tiên triết Triệu Sảng, câu cổ khuếch phương đồ của gia sư, coi như để bồi tội.

Tâm thần Hoàng Chí Ân sớm không còn để ý tới sự vô lễ của Vân Diệp, bò ra đất miệng lẩm bẩm, tay vẽ vẽ, còn để ý gì nữa.

Trình Xử Mặc vỗ mạnh Vân Diệp một cái:

- Không then là huynh đệ của ta, ta biết người không thua toan đĩnh mà, quả nhiên là thế, trong quân không cho uống rượu, nếu không huynh đệ ta không say không thôi.

Vân Diệp xoa bả vai, mặt u oán, cha con nhà này kẻ đánh mông, kẻ đánh vai, căn bản không quan tâm người ta chịu không nổi. Vội vàng ngăn cản bản tay sắp vỗ xuống, vỗ nữa tan xương mất.

- Huynh đệ, tiểu đệ đi đường cả buổi sáng, toàn thân toàn mồ hôi, gặp lại Trình bá bá rất là vô lễ, để tiểu đệ tắm rửa thay y phục mới được.

Vân Diệp hiện cảm thấy mông đau như kim châm, Lão Trình dết dít đâu phải ai cũng chịu nổi.

Nhìn Vân Diệp xoa mông, mặt Trình Xử Mặc đầy đồng tình, có vẻ bản thân cũng ăn đòn không ít:

- Đi cùng, hiện giờ ta một ngày không tắm cảm thấy toàn thân khó chịu, quái thật, trước kia ở kinh thành mẹ ta lấy chổi lông gà ép ta tắm, hiện giờ không ai ép, ta không tắm không chịu được, đây là đạo lý gì? Chẳng lẽ ta thành con lừa, đánh không đi, kéo không lùi?

- Đây là vấn đề thói quen, một người mười lăm ngày có thể nuôi thành một loại thói quen, không tin người kiếm một con lợn, trước khi cho ăn gõ máng, mười mấy ngày sau, dù người không cho ăn, chỉ cần gõ máng là con lợn sẽ chạy tới.

- Thật là thần kỳ, ta gõ bát của người, mười mấy ngày sau người nghe tiếng gõ bát sẽ chạy tới chỗ ta?

Tên chết tiệt này, mình tốt bụng giảng dạy cho hắn kiến thức khoa học mà hắn lại chửi xéo mình là lợn, Vân Diệp muốn đá cho Trình Xử Mặc một phát, nhưng mà mông tên này ngồi ngựa nhiều, chai mông còn cứng hơn đá, đá hắn chẳng khác gì chịu tội, đành thôi vậy.

***

DG:

Toán học cổ của TQ thì mình chả hiểu, dịch có gì sai các bác bỏ qua cho nhé.

Câu cổ viên phương đồ của Triệu Sảng

16. Chương 16: Tước Gia

Khỏi phải nói chuyện hai huynh đệ bá vai bá cổ đi tắm rửa, Trình đại tướng quân ngồi ở trong lều đợi mãi chẳng thấy người đâu, lòng lắm bực, chẳng lẽ tên tiểu tử đó có tài thực? Mình không tới kiểm tra trước mặt là giữ lại vài phần thể diện cho tên tiểu tử đó, không ngờ tên tiểu tử này có thể đối trận với Hoàng Chí Ân lâu như thế, thật lợi hại.

Hoàng Chí Ân cũng có thể coi là người tài toán học trong thành, vì giải quyết vấn đề hậu cần đại quân, mình phải bỏ thể diện tìm Lưu Tín Hào mấy lần, cái lão già đó còn lên mặt với mình, nể lắm mới bảo Hoàng Chí Ân tới giúp mình, Hoàng Chí Ân cũng không uổng tài danh, hậu cần trong quân thuận lợi hơn nhiều, giờ Vân tiểu tử có thể so tài với hán lâu như thế, thật không dễ dàng.

Lão phu nhìn lắm rồi, chú nhóc 14 tuổi có thể so tài với trung niên 40 tuổi mà không thua kém, sau khi lớn lên sẽ thành loại yêu nghiệt gì đây.

Nghĩ tới đó Lão Trình không ngồi yên được nữa, đứng dậy đi tới lều soái, từ xa xa đã thấy một đám người đứng vây quanh cửa lều, nhưng lại im phăng phắc. Đám quân sĩ thấy đại tướng quân tới thì tản đi hết, chỉ thấy Hoàng Chí Ân phủ phục trên mặt đất, miệng lắm bực luôn mồm, tay gạch gạch vẽ vẽ, người đầy bụi đất cứ như bị điên, còn bóng dáng Vân Diệp không thấy đâu. nguồn TruyệnFULL

Lão Trình nổi lòng hiếu kỳ, gọi thân vệ tới hỏi có chuyện gì, Vân Diệp đi đâu? Thân vệ kia cũng theo Trình Xử Mặc đi tới mỏ muối, được thấy chuyện làm muối, nghe sự tích thần kỳ của hậu vương, sớm phục Vân Diệp sát đất, đợi đại tướng quân hỏi mình lâu rồi, mặt khinh bỉ kể chuyện Vân Diệp vài ba lời làm Hoàng Chí Ân bị điên ra sao.

Lão Trình nhìn Hoàng Chí Ân vẫn bò ra đất tính toán, bảo thân vệ mang cho ông ta cái dù che nắng, chuẩn bị sẵn trà nước rồi trở về lều soái. Vừa mới vào lều, một tiếng cười lớn cực kỳ thống khoái truyền ra ngoài.

Trải qua hai tháng bôn ba gian khổ, Vân Diệp sống cuộc sống như lợn, mỗi ngày ngủ tới lúc chán chê thì tỉnh, không cần lo thiếu thức ăn, không phải lo thiếu áo mặc. Buổi sáng có người bê nước tới rửa mặt, ngay cả gậy chải răng cũng chuẩn bị sẵn, gậy chải răng là một cái gậy nhỏ một đầu làm ít lông, chấm ít muối để đánh răng, loại bàn chải đơn giản. Có điều Vân Diệp có bàn chải, không cần dùng tới cành cây, chỉ là khi y đang dùng bàn chải của mình vừa rung đùi vừa đánh răng thì gặp phải tai họa bất ngờ.

Trình Xử Mặc thấy Vân Diệp miệng đầy bọt trắng, toàn thân run rẩy liên phi thân tới, đè chặt Vân Diệp xuống đất, cố gắng kéo thẳng tứ chi của y ra, bóp miệng y, nhét khăn vào đồng thời buộc ở sau đầu. Cởi đai lưng ra, vòng mấy vòng trên đùi, tay cũng bị trói vào hông, toàn thân bị trói thành cái bánh tét, Vân Diệp cứ trừng mắt nhìn Trình Xử Mặc không hiểu ra sao, vừa xong còn yên lành đánh răng với nhau, đột nhiên lại trói mình, còn trói biến thái như thế, chẳng lẽ tên này có sở thích đặc biệt gì?

Trình Xử Mặc lúc này mới thở phào, xoay người chạy, vừa chạy vừa hô:

- Đại phu, đại phu mau tới đây, huynh đệ của ta bị động kinh.

Nghe tên khốn đó hô như thế, Vân Diệp muốn đập đầu chết luôn, lão tử chỉ đánh răng thôi mà, có cần trói lại, còn vu khống lão tử bị động kinh không? Con mẹ ngươi, dùng cái gì nhét miệng ta thế, đừng nói là khăn tay của ngươi, hôm qua còn thấy hán dùng để lau nách. Nghĩ tới đó đủ thứ mùi vị cổ quái truyền ra, Vân Diệp mắt trợn trừng, ngất luôn.

Khi tỉnh lại thì bản thân nằm trong quân trướng, Vân Diệp nhìn thấy Trình Giảo Kim mặt đầy âu lo, vừa định lên tiếng thì Lão Trình chặn miệng Vân Diệp lại, thương tiếc nói:

- Hiền chất chó nói nhiều, cứ an tâm dưỡng bệnh làm trọng, từ xưa trên đời không có chuyện gì thập toàn thập mỹ, hiền chất là tuần tài hiếm có trên đời, cái khác chưa nói, riêng thuật làm muối, đừng nói là vì Đại Đường ta thêm một cách cứu mạng, riêng giải nổi khổ thiếu muối đất Lung có thể nói ân trạch của chúng sinh, một đề toán học có thể khiến Hoàng Chí Ân xưa nay kiêu ngạo phải cúi đầu, cảm được bò dưới đất tính toán cả đêm xưng là kỳ tài. Trời cao bắt nạt, lại khiến hiền chất gặp phải bệnh dữ này, thật khiến người ta oán tiếc. Cứ dưỡng bệnh cho tốt, đừng suy nghĩ nhiều, bệnh khỏi rồi, chỗ lão phu cần nhờ cậy còn nhiều.

Vân Diệp đưa tay ra run rẩy chỉ vào Trình Xử Mặc dương dương đắc ý đứng bên cạnh, Trình Xử Mặc nhét ngay tay y vào trong chần, mặt chưa hoàn hồn:

- Huynh đệ đừng nói nhiều, an tâm dưỡng bệnh đi, may mà ngu huynh thấy tình thế không ổn, ra tay nhanh, nếu không huynh đệ đã cắn đứt lưỡi thì nguy rồi, lời cảm tạ không cần nói nữa, ai bảo chúng ta là huynh đệ.

Nghe lời vô sỉ như thế, Vân Diệp đang định nhảy lên bóp chết tên khốn này thì bên ngoài lều truyền tới một trận huỳnh não, tiếng kéo dài chói tai vang lên:

- Thiên sứ tới, Vân Diệp thư ký hành quân Lan Châu vệ tiếp chỉ.

Vân Diệp vừa định nhảy lên lập tức chui lại vào chần, y không biết tiếp chỉ ra sao, rồi vì sao lại có ý chỉ truyền cho mình, chẳng lẽ Lý Nhị đệ hạ đã biết tới sự tồn tại của mình, chuyện này đáng sợ. Thường nghe người xưa còn có thể bấm quẻ tính cổ kim, có khi gốc gác của mình đều bị người ta biết rõ, bằng vào chút tài vật của mình, làm ăn được cái gì? Đang tiến thoái lưỡng nan thì nghe Trình Giáo Kim nói:

- Quái lạ, tấu của lão phu mới đưa lên hơn tháng, sao hôm nay đã có ý chỉ hạ xuống, để lão phu xem sao.

Nói xong bước khỏi quân trướng.

Trình Xử Mặc nói nhỏ với Vân Diệp:

- Cha báo công lao của đệ lên trên, đệ hạ phê rồi, để ca ca đi xem.

Nói rồi cũng chạy nốt.

Vân Diệp co mình trong chần, đầu óc bấn loạn, trong thời gian ngắn không nghĩ được cái gì, cho dù trước kia đã tưởng tượng ra cảnh này, nhưng khi chuyện tới lại trừ trừ, không biết phải đối diện ra sao. Cũng tốt, giả bệnh cũng là một loại lựa chọn.

Không lâu sau, Trình Giáo Kim cùng một người trẻ tuổi đi vào, thấy hắc đầu đội mũ, trên khảm một miếng bạch ngọc, người mặc áo bào cổ tròn, hông thắt đai, chân đi đôi giày đế mỏng, trông rất có tinh thần, mặt trắng không râu, song hai mắt linh động vô cùng, chưa nói đã cười:

- Choa choa, đây chính là Vân công tử kỳ chiêu giải nguy sao, đệ hạ nghe nói công tử ở Lũng dùng kỹ xảo thần kỳ chế muối giải nổi khổ thiếu muối nơi này, lòng nhan mừng rỡ, đặc biệt lệnh cha gia ngày đêm đi gặp tới Lũng, thay đệ hạ nhìn cho kỹ kỳ tài mười bốn tuổi, hôm nay được gặp quả nhiên là nhân tài.

- Đại nhân chê cười rồi, đại nhân tới tuyên chỉ, Vân Diệp lại vướng bệnh nằm giường, thất lễ quá.

Vân Diệp không biết xưng hô với thái giám ra sao, liền dùng đại nhân thay thế, dù sao chỉ cần là quan thì không sai được, thái giám cũng là quan mà, nói xong vờ vịt muốn bỏ dậy:

Viên thái giám kia vội ấn Vân Diệp xuống, giọng vẫn cứ the thé:

- Vân công tử có bệnh trên người, quốc công gia đã nói rồi, không cần ngồi dậy nữa, đệ hạ xưa nay cầu hiền tài như khát nước, ắt không trách sự thất lễ nhỏ này, gia gia cũng không xứng gọi là đại nhân, công tử cứ gọi Lưu nội thị là được.

Rồi đứng phía nam xoay lưng về hướng bắc, Lão Trình đứng sang một bên, Lưu nội thị hắng giọng:

- Phụng thiên thừa vận, thiên tử chiếu viết, nay có lương gia tử họ Vân tên Diệp, từ nhỏ....

Viên thái giám đọc đúng một tuần trà, trừ cái phần mở đầu thì Vân Diệp không hiểu đoạn cổ văn này rốt cuộc nói cái gì, khó khăn lắm mới nghe thấy tước vị Bình An huyện nam, đại khái là phong mình tước vị, mình cũng là tước gia rồi?

Đợi Lưu nội thị đọc xong, Trình Giáo Kim đỡ Vân Diệp ở trên giường ba quỳ chín lạy. Lưu nội thị lập tức đổi sang bộ mặt tươi cười, liền tục chấp tay thi lễ:

- Chúc mừng tước gia, chúc mừng tước gia, mười bốn tuổi phong nam, ngày sau phong hầu có thể thấy được rồi.

Vân Diệp biết cái tên này đang đòi tiền mừng, sờ khắp toàn thân chẳng có châu báu ngọc ngà gì để thưởng, đang xấu hổ thì Trình Xử Mặc bê một cái khay vào, cười hì hì nói với Lưu nội thị:

- Làm phiền nội thị bốn ba ngàn dặm, huynh đệ của ta cảm kích bất tận, sao có thể để nội thị tay không trở về, chút lòng thành nho nhỏ, mong nội thị chớ chê.

Lưu nội thị là người khôn khéo, cười tủm tỉm nhận lấy cái khay, thi lễ với Vân Diệp:

- Đa tạ tước gia ban thưởng.

Lại thi lễ với Trình Giảo Kim rồi mới bê khay lui khỏi lều.

17. Chương 17: Khoai Tây

Vân Diệp rất có thiện cảm với viên thái giám thức thời này, đầu có tệt như trong sử sách nói nhĩ. Đường Chân trong Tiềm Thư miêu tả thái giám: nhìn không giống hình người, tướng không ra tướng người, nghe không giống tiếng người, không có tình người. Chẳng biết có phải vì tên đó có thành kiến với thái giám, hay là bị thái giám hăm hại hay không, tóm lại Vân Diệp thấy Lưu nội thị là người không tệt. Chưa nói đã cười, biết điều biết ý, làm người ta có cảm giác gió xuân thổi qua mặt, còn về nội tâm hẳn có âm u hay không thì liên quan chớ gì tới mình.

Từ hôm nay phải làm một người cao thượng, từ hôm nay phải làm một người thuần phác, từ hôm nay phải làm một người lòng không có chí lớn, từ hôm nay làm một người chỉ ăn chờ chết vì ta là tước gia, ta nguyện mặt hướng về núi nam, xuân ấm khai hoa.

Vân Diệp không cần xây nhà, vì bệ hạ vĩ đại, trí tuệ, quang minh, khẳng khái Lý Nhị trừ ban cho y tước vị nam tước, còn thưởng cho y một nghìn hai trăm mẫu đất, để cảm tạ công hiến vô tư của y khi hiến lên cách làm muối. Trình Giảo Kim cũng luôn miệng khen hoàng đế bệ hạ rộng rãi.

Tước vị hoàng triều phân ra làm năm đẳng công, hầu, bá, tử, nam. Vân Diệp lần này được phong nam tước là tử thân trắng nhảy vọt lên làm tước gia, dưới đại thế giang sơn đã định, phong quý tộc cực kỳ cẩn thận, toàn triều đều đang nghĩ cách tước giảm quý tộc, giảm bớt tước vị, Vân Diệp chỉ dựa vào cách chế muối phá vỡ hạn chế này, được phong ngay thành nam tước khai quốc chính hiệu.

Phải biết rằng Trình Giảo Kim theo Lý Nhị bệ hạ vào sinh ra tử nhiều năm, lại là tâm phúc tuyệt đối mới được phong làm huyện công Lô quốc, danh thần một đời Ngu Thế Nam mới chỉ là tử tước huyện Vĩnh Hưng mà thôi.

Hiện giờ tước vị đều có hai chữ khai quốc phía trước, càng thêm hiếm có, đem so ra thì hơn nghìn mẫu đất phong kia không đáng nói nữa rồi. Nhìn từ bản đồ thì nó cách thành Trường An năm mươi dặm, theo cách nói của Trình Xử Mặc thì đó đâu phải là đất phong tại Trường An, cách Lũng chỉ có vài tấc.

Đương nhiên đó chỉ là so trên bản đồ thôi, kể nói thế nào thì mình cũng có tước vị, có quan chức, có ruộng có đất rồi. Bị hạnh phúc to lớn phủ lên, Vân Diệp đã quên mất chuyện Trình Xử Mặc lấy khăn bẩn nhét miệng mình. Cha con họ Trình đều thích lấy bàn tay vỗ mạnh vai người khác biểu đạt sự vui mừng, Vân Diệp cũng quên giải thích sự thực mình không có bệnh động kinh.

Vân Diệp mở ba lô ra, thời gian qua y cố ý không xem lại những đồ vật trước kia, lo bản thân lại chìm đắm vào hồi ức thống khổ. Cầm lấy di động, đã hết pin rồi, màn hình đen xì xì, mở nắp sau, lấy pin ra, cẩn thận thổi bụi bặm bên trên. Trình Xử Mặc lấy nó làm gương, còn chê không tốt bằng gương đồng. Lấy máy sạc điện mặt trời ra, chọn một chỗ không có bóng râm, cắm di động vào, dùng chưa tới bốn tiếng di động đã sạc đầy pin, trong đó có ảnh cả nhà, Vân Diệp muốn nhìn vợ con, y lo cứ tiếp tục thế này mình sẽ quên mất bọn họ.

Cái kẹp tóc vẫn đẹp như thế, ngón tay Vân Diệp nhẹ lướt qua kẹp tóc như vuốt ve mái tóc mềm của vợ. Máy định vị đã bị mình làm mất rồi, ví cũng bị ném đi rồi, dấu hiệu tồn tại của mình chỉ còn cái cơ thể này thôi, không nở ăn hai củ khoai tây đã mọc đầy mầm màu tím, Vân Diệp hiểu rõ giá trị hai củ khoai tây này, nếu như không có chúng, Đại Đường muốn có nông phẩm trọng yếu này phải qua Thái Bình Dương mênh

mông tới Châu Mỹ tìm kiếm. Gọi thân binh hầu hạ mình tới, lệnh hẳn tìm vài cái chum lớn, định cắt khoai tây ra trồng trong đó, mong rằng chúng có thể sinh trưởng trước khi trời lạnh.

Bộ đồ nấu ăn đã bị Trình Xử Mặc mượn đi, nghe nói muốn thợ rèn trong doanh rèn ra một bộ nữa, tới giờ vẫn chưa có tin tức gì. La bàn, bản đồ đều bị Vân Diệp cất kỹ, không định cho chúng thấy mặt trời nữa. La bàn còn nói được, bản đồ thực sự không cách nào giải thích, nhưng nó quá trọng yếu, không thể hủy đi. Cái xẻng công binh thì hình như Trình Xử Mặc không định trả cho mình nữa.

Vết hết ba lô, Vân Diệp rũ rũ, định rũ hết bụi đất bên trong, không ngờ có mấy thứ vàng lấp lánh rơi ra, Vân Diệp nhìn xem, thì ra là năm hạt ngô, không biết lọt vào trong khe ba lô khi nào, Vân Diệp nhặt hạt ngô lên, dùng túi vải bọc kỹ, đặt cùng chỗ với quả ớt, hi vọng năm nào đó trồng được, nông trang của mình có hưng t hịnh hay không là nhờ cả vào nó.

Vân Diệp không ôm mấy hi vọng vào sản phẩm điện tử, trong di động mà không có ảnh của vợ con thì y nhất định ném vào Hoàng Hà rồi. Tử không nói chuyện ma quỷ, thứ quá tiên tiến không mang tới cho mình hạnh phúc, chỉ rước lấy tai họa. Lý Nhị bệ hạ bản chất không tin vào bất kỳ thần linh nào, nếu mình mà đem ra một món thần khí không giải thích nổi, Lý Nhị bệ hạ không sùng bái mà lập tức vung đồ đao lên. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: chams.c.o.m

Vân Diệp phát hiện ra mình thành kẻ trắng tay thực sự rồi, người không có một xu chưa nói, lại còn nợ Lão Trình một khay bạc. Tuy nói tiền là thứ khốn kiếp, nhưng không có tiền làm gì cũng khó. Lý Nhị bệ hạ sao lại quên thưởng cho một ít vàng bạc châu báu chứ? Không có tiền thì người làm tước gia như thế nào? Vân Diệp thấy mình là tước gia bị ai nhất trên đời. Tước gia còn phải tự mình đi kiếm tiền à? Chẳng phải tước gia đều trái ôm phải ấp, ăn sơn hào hải vị, đi đường cưỡi tuần mã sao? Sao tới lượt lão tử phải làm cu li kiếm tiền? Lẽ trời ở đâu?

Lão Trình tò mò nhìn năm cái chum nhỏ xếp hàng ngang trước lều của Vân Diệp, kỳ quái là Vân Diệp còn đục lỗ ở dưới đáy chum, quân sĩ đang dùng lá mục, bùn bên sông trộn vào với nhau, trồng hết sức màu mỡ. Vân Diệp nhẹ nhàng đặt từng miếng mộc mầm tím quái lai vào trong chum, lấp một lớp đất mỏng lên, đợi Vân Diệp tưới nước xong, Lão Trình không nhịn được hỏi:

- Tiểu tử ngươi làm cái gì thế? Trồng hoa à? Tiểu tử ngươi không làm cái chuyện vớ vẩn ấy trong quân doanh đấy chứ?

Vân Diệp phủi bùn đất trên tay, khom người thi lễ với Lão Trình:

- Trình bá bá, tiểu chất hết sức cảm kích vì sự tín nhiệm của bá bá, tiểu chất làm chuyện hoang đường như thế, bá bá không những không trách mắng còn bảo quân sĩ ra sức giúp tiểu chất hoàn thành. Bá phụ ưu ái, tiểu chất ghi nhớ trong lòng. Còn về vật trong chum, cho tiểu chất làm ra về thần bí chút, sau mùa thu tự biết. Nhưng tiểu chất có thể nói, vật này là chí bảo vô giá, chỉ cần trồng thành công, sau này có thể khiến Đại Đường ta không còn lo cái đói nữa.

- Tiểu tử nói thật đấy chứ? Chỉ bằng vào năm cái chum mà có thể giúp Đại Đường không lo nạn đói nữa à?

Trình Giảo Kim run giọng hỏi.

- Hì hì, tiểu chất vừa mới được tước vị, lại được một nghìn mẫu đất phong, đáng tiếc là nghèo rớt mùng tơi. Cuối năm tới Trường An khấu tạ bệ hạ, chính thức nhậm chức, không có tiền thì làm sao được? Đợi thứ này trồng thành, tiểu chất cũng hiến cho bệ hạ kiếm chút tiền, thế là có thể ngồi ăn đợi chết rồi.

Vân Diệp vừa mới dứt lời bị một cái bàn tay cực lớn chụp lấy cổ, kéo y vào doanh trướng.

Cho một trận đòn, chống cự, lại đánh tiếp, sau đó khuất phục, qua cuộc nói chuyện đúng theo bình thường, Lão Trình hể hả chấp tay sau lưng đi ra khỏi lều, ngồi bên chum đếm đếm cẩn thận số mầm trong đất, gọi mười tên thân vệ tới, dặn bọn họ trông coi cẩn thận, sờ miệng chum lắm bắm:

- Cái này còn quý hơn cả mạng.

Đám thân vệ thấy Đại tướng quân như thế, vội thu lại thái độ thiếu xem trọng, mười đôi mắt nhìn chăm chăm năm cái chum, không dám có chút lơ là nào.

Vân Diệp nằm trên giường, xoa cái mông bị tê đi, kêu khóc bi thảm:

- Khoai tây thôi mà, có cần đánh ta một trận như thế không?

18. Chương 18: Truyền Máu

Trình Xử Mặc ủ rũ quay về, khuôn mặt chất phác lúc này đầy phẫn nộ và bi thương, đám binh sĩ muốn an ủi, thấy hai mắt đỏ dờ của hắn thì lui xuống. Vân Diệp đang đứng bên cạnh cái chum trồng khoai tây, cầm xẻng nhỏ xới đất, với ý mà nói, đây không phải là xới đất cho khoai tây, mà là đang hàu hạ cái chum đầy đồng tẻ của mình, mỗi lần xúc đất cứ như nghe thấy tiếng tiền kêu loảng xoảng, chìm vào trong ảo tưởng mỹ hảo.

Năm ngày trước mầm khoai tây cuối cùng đã vươn lên khỏi mặt đất, hai cái lá non dính bên trên, phiến lá xanh mướt chứng minh cây có dinh dưỡng rất tốt, Vân Diệp liên yên tâm, còn đặt biệt cùng Trình Giáo Kim cạ liền ba chén ăn mừng.

Xới đất xong, đang chuẩn bị rửa tay vào lều thì thấy Trình Xử Mặc đứng trước lều, toàn thân đầy bùn đất, vết máu loang lổ áo giáp, tay trái như còn có máu đang chảy. Vân Diệp thất kinh, đi tới nắm lấy cánh tay hắn, lấy dao nhỏ cắt ống tay áo, vết thương dài hai tấc đang chảy máu ồ ồ, vội vào chạy vào lều, lật túi cứu thương, bảo Trình Xử Mặc ngồi xuống, chuẩn bị xử lý vết thương cho hắn. Nhưng Trình Xử Mặc ngăn Vân Diệp lại, miệng há ra hồi lâu mới nói được vài chữ:

- Ta không sao, cứu huynh đệ của ta.

Rồi kéo Vân Diệp tới trước doanh.

Huynh đệ của Trình Xử Mặc rất thảm, người trúng đao, là hảo hán nhiều lần lăn lộn chiến trường, lúc trúng đao tránh chỗ yếu hại, nếu không đã chết rồi, dù thế cũng mất máu quá nhiều, đã rơi vào hôn mê, quân y sư đi cùng cũng lắc đầu, nói đã không còn cứu được nữa.

Vân Diệp không hiểu, chẳng qua chỉ là mất máu quá nhiều thôi mà, bổ xung máu, chỉ cần không sót là có thể khỏe phây phây rồi, sao lại không cứu được? Vả lại trong tay y có thuốc kháng sinh, trước kia vì tới khu loạn thạch cứu người, mang cả đồng thuốc hầm bà lằng, vì tên đội trưởng khốn kiếp đó nên không mang mấy thức ăn, nếu không mình cũng chẳng vì thiếu nước mà phải đi xa như thế, khiến tới triều Đường ngay cả nhà cũng chẳng thể về.

Trong lòng có chủ ý, liền không hoảng nữa, ấn Trình Xử Mặc xuống ghế đờ, lấy kim khâu ngâm vào rượu khử trùng, lấy bông rửa vết thương. Trình Xử Mặc miệng cứ lẩm bẩm:

- Hắn đỡ đao cho ta, mấy vết thương đó vốn là của ta, là ta vô dụng.

Vân Diệp mặc hắn nói, rửa vết thương xong, xuyên chỉ vào khâu vết thương. Trình Xử Mặc cứ như thối không phải của mình, kệ Vân Diệp làm gì thì làm. Y sư bên cạnh thì kinh hãi, có phải là quần áo đầu mà lấy kim ra khâu, đang định ngăn cản thì Vân Diệp nói:

- Nhìn cho kỹ, lần sau có vết thương như thế này, khử trùng xong dùng kim khâu lại, như thế tốt cho vết thương khép miệng. Nhớ kỹ, dùng chỉ ruột hươu, là lấy ruột hươu ra, sấy khô, ngâm với rượu mạnh, sau đó có thể dùng rồi.

Nói tới đó thì tay cũng làm xong, lấy rượu trắng ra rưới lên vết thương, dùng băng quấn lại hết sức thuần thục.

Y sư kia thấy vậy hơi tin y là người làm nghề y rồi.

Trình Xử Mặc lúc này mới như sống lại, vừa rồi vô thức kéo Vân Diệp tới, chẳng qua là kiếm người gần gũi an ủi chia sẻ đau khổ với bản thân thôi. Lúc này thấy Vân Diệp hết sức thuần thục xử lý vết thương cho mình, đó là phương pháp hắn chưa từng thấy, điều này khiến hắn nhen lên hi vọng.

- A Diệp, cứu huynh đệ ta đi, người có cách mà, người nhất định có cách phải không?

- Ta có cách, nếu không có gì bất ngờ, huynh đệ ngươi không chết nổi đâu, hai tháng sau lại là một hảo hán.

Y sư kia trở mặt, nếu không phải vừa rồi thấy Vân Diệp xử lý vết thương gọn ghẽ thì đã chửi toáng lên rồi, vết thương mất máu quá nhiều, lúc này hơi thở thoi thóp, có thể đứt hơi bất kỳ lúc nào còn dám lên tiếng ngông cuồng, may mắn sống được chỉ có thể nằm trên giường thôi. Để xem y cứu ra sao, dù sao thì cũng chết chín phần rồi, mặc cho y làm bừa.

- Huynh đệ của ta sẽ không sao?

Trình Xử Mặc tưởng mình nghe lầm, truy hỏi:

- Ta đã bao giờ lừa người chưa, nói hần không chết được là không chết được, tránh ra, đừng cản trở ta cứu người.

Nghe câu này Trình Xử Mặc chạy ù ra sau lưng Vân Diệp, mắt mở thao láo xem y cứu người ra sao. Vân Diệp dùng công năng đèn pin của di động chiếu vào con người của người bị thương, con người còn chưa co lại, lòng cảm thán, cái tên này sức sống thật mạnh mẽ.

- Giờ ta muốn dùng máu, máu người, lấy máu các người cứu người này, ai sẵn lòng hiến máu?

Xung quanh tức thì im phăng phắc, ai nấy đưa mắt nhìn nhau, do dự một lúc, Trình Xử Mặc cắn răng bước lên:

- A Diệp, dùng máu của ta đi, dù sao mạng của ta do Tam Đình cứu, coi như trả cho hần là được.

Vân Diệp tán thưởng ra mặt, lòng kêu một tiếng "háo hản", đang định giải thích truyền máu không chế được thì thấy một bàn tay lớn bợp gáy Trình Xử Mặc:

- Lão tử còn chưa chết thì khi nào tới lượt người, Vân tiểu tử, cứ máu người là được à?

Không một ai phát hiện Lão Trình đứng ở cửa từ bao giờ, thân mang chiến giáp, đao trong tay còn đầm đìa máu, xem ra vừa mới giết người, sát khí khiến Vân Diệp không dám nhìn thẳng.

- Bá bá, chỉ cần xem loại máu có thích hợp không là được. Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

- Vậy người xem mấy tên kia có được không?

Lão Trình lấy đao chỉ bảy tám người Khương bị thùng trói chặt ngoài cửa.

- Để tiểu chất thử máu đã.

Vân Diệp lấy ra hai tấm kính và một tờ giấy thử bên chia có chia ra ô tổng cộng năm màu, đem hai thứ này đặt lên khay, dùng mũi kim đâm vào ngón tay thương binh, lấy máu, cho vào năm ô của giấy thử, lại lấy ít máu bôi lên tấm kính, dùng tăm xỉa răng đâm ngón tay mình, lấy một giọt máu hòa vào máu thương binh, kẹp hai tấm kính lại, quan sát kỹ một lúc liền có kết quả, thương binh khác máu mình, lại xem giấy thử, chỉ có ô màu xanh lam nhóm máu A đối máu, các ô khác không đổi.

Sau khi xác định nhóm máu, Vân Diệp tới trước mấy người Khương, người Khương không hiểu bọn họ nói gì, nhưng bằng vào trực giác nhận ra chẳng phải chuyện tốt lành, ra sức lùi lại sau. Mấy đại hán vạm vỡ tóm lấy lôi tới trước mặt Vân Diệp, Vân Diệp thử máu từ tay bọn họ phát hiện có hai người cùng nhóm máu với thương binh, bảo các thân vệ rửa sạch cánh tay hai người đó, y không muốn thương bị lại chết vì nhiễm trùng. Người Khương bị bịt mắt sống chết vùng vẫy, nhưng dưới sự nỗ lực của thân vệ vẫn bị Vân Diệp dùng ống dẫn máu cắm vào, nhìn máu hơi đen từ từ chảy vào trong cơ thể thương binh, hơi thở thương binh cũng ngày càng dài, môi đã có chút sắc máu, y sư bắt mạch thương binh, mắt sáng lên, mồm há hốc. Đám người trong lều trừ cha con Lão Trình thì ai nấy đều vui mừng, ánh mắt nhìn Vân Diệp ngày càng kính sợ.

Trang Tam Đình sống rồi, chỉ là vết thương vừa ngừng chảy máu lại chảy máu. Vân Diệp dùng kẹp bông cẩn thận rửa vết thương, y không muốn khó khăn lắm mới cứu được người lại để lại di chứng. Quân y hoàn toàn thành trợ thủ của y, lấy một cái kim khâu vết thương, dù tay run bần bật, khâu cái sâu cái nông, cái vẹo cái lệch, dù gì cũng kiên trì xong được. Vả lại Trang Tam Đình có dựa vào cái mặt kiêu sống đâu, khâu xấu hay đẹp cũng chẳng ảnh hưởng mấy, đại nạn không chết còn dám kén cá chọn canh à?

Người Khương chết rồi, không phải bị lấy máu mà chết mà sợ quá mà chết. Vân Diệp không dùng cồn rửa vết thương nữa, dù sao y mang theo rất ít, vết thương Trang Tam Đình quá lớn, dùng vài lần là hết ngay,

quân y sư dùng kim sang được bôi lên vết thương, Vân Diệp cảm lấy ngửi ngửi, vôi sống, con mẹ chứ, té ra là vôi sống, bên trong trộn thêm một số dược liệu.

Vân Diệp không hiểu, không biết thứ dược liệu nào còn có công hiệu sau phản ứng vôi sống? Với y, vôi dùng để quét tường, dùng để khử trùng, chứ chưa bao giờ nghĩ tới dùng để bôi vết thương. Vân Diệp lấy thuốc giao Trình Xử Mặc, dặn mỗi lần hai viên, một ngày ba viên, còn Trang Tam Đình có vượt qua được nhiễm trùng không thì phải xem tạo hóa.

19. Chương 19: Mạng Hèn Như Cỏ

Lão Trình không đợi Vân Diệp hỏi đã xảy ra chuyện gì liền tóm lấy y, kẹp dưới cánh tay quay đầu đi luôn, vừa đi vừa bảo thân binh đem đồ Vân Diệp dùng trị bệnh tới lều soái. Trình Xử Mặc nghĩ một lúc cũng theo cha.

- Người có thể tá mệnh?

Lão Trình nhìn Vân Diệp không chớp, thiếu chút nữa là mặt dính vào nhau rồi.

Vân Diệp quay đầu đi, y không quen kiểu nói chuyện này:

- Không thể.

Vấn đề Lão Trình hỏi quá huyền bí, phải phủ nhận ngay, không lão ta bảo mình tá mệnh lần nữa thì rắc rối to.

- Vì sao người cầm ống vào người Tam Đình, Tam Đình sống còn người Khương chết, đây chẳng phải tá mệnh thì là gì?

Mắt Trình Xử Mặc rực lửa mê tín:

Vân Diệp nhìn hai mắt Lão Trình, lòng khở sở, có thể nói với ông sao? Nếu nói với ông chẳng qua ta chỉ tới trung tâm cứu thương học 200 tiếng, đây mới là lần đầu truyền máu, khâu vết thương, ông không lấy mạng ta mới lạ. Ôi, cái ông bác sĩ đó nói đúng thật, cứu người ấy à, càng không coi là người càng có thể cứu sống.

Khởi nguồn của tây y là từ ông thợ cắt tóc, cắt được tóc là có thể làm bác sĩ, e là tổ sư tây y coi truyền máu thành phương thuốc trị bách bệnh ấy chứ. Chân đau chặt chân, tay đau chặt tay, còn đầu đau thì thua, nếu chặt đầu mà sống được thì vị tổ sư kia chắc là không khách khí đâu. Mình biết dùng cả rượu khử trùng, đúng là phát minh chưa từng có, đợi tới hậu thế chẳng phải được thờ như tổ tông?

Có kẻ mê ô tô cũng nói rồi: Ô tô có cái gì, chẳng qua một cái động cơ, bốn cái bánh, thêm cái vỏ sắt mà thôi. Đúng là phát biểu trí tuệ, dù sao nghe nói nhà máy ô tô của hần phát lắm, chả có vấn đề gì. Cùng cái lý đó, con người là cái gì? Chẳng qua là một cái đầu, hai cái chân, hai cái tay, thêm vào một cái cơ thể chất hữu cơ và vô cơ. Biết nguyên nhân bệnh thì tùy ý cứu chữa là được, không thấy Trang Tam Đình còn sống đấy à? Điều đó chứng minh lý luận của ta là chính xác, phải truyền bá cho đời sau chứ.

- Trang Tam Đình bị chém chín đao, mất máu quá nhiều, tìm người có cùng nhóm máu truyền cho hần là sống thôi, cái này cũng phải hỏi:

Vân Diệp thấy cùng người xưa thảo luận vấn đề nhóm máu thì đúng là ăn no rửng mỡ:

- Tiểu tử, cách này cũng do sư phụ người dạy sao? Người còn biết gì nữa?

Lão Trình thăm dò:

- Gia sư tài hoa ngút ngàn, mấy thứ này chỉ là trò vật thôi, có rất nhiều học vấn ân sư không dạy, người nói cuộc đời phiến nào, biết chữ không bị người ta lừa là đủ, học càng nhiều càng nhiều phiền toái, người hi vọng tiểu chất có một cuộc sống đơn giản, trời đất vận hành tự có quy luật, cố can thiệp vào chỉ thêm phiền toái, thuận theo tự nhiên là tốt nhất. Tiểu chất hiểu những cái này, đa phần là do sư phụ thi triển qua, nên bắt chước theo mà thôi.

Hết cách, Vân Diệp đành lần nữa giơ sư phụ ra:

Lão Trình hung dữ chỉ mặt Vân Diệp không nói ra lời, ông ta thấy, Vân Diệp có sự phụ kỳ tài như tiên nhân mà chỉ học được nửa vơi, những bản lĩnh đó đều là tuyệt học kinh thiên động địa cả. Chỉ nửa ngày, chẳng biết phải trách ai, chán nản bỏ tay xuống.

- Huynh đệ có bản lĩnh lớn như thế, sau này ca ca có nạn cứ tìm người, kẻ học vắn đó từ đâu ra, huynh đệ ta học được rồi là của huynh đệ ta, của huynh đệ ta chính là của ta. Nguồn tại TruyệnFULL

Trình Xử Mặc đơn giản, chỉ một lòng vui mừng cho huynh đệ mình, hôm nay thấy Vân Diệp thi triển thuật lạ cứu bộ hạ, tâm tình tất nhiên rất tốt, ôm Vân Diệp cười ha hả, còn thuật truyền máu cứu người thì quen bằng rồi, sau này cần cứ tìm Vân Diệp là xong.

Lão Trình bực tức đá cả hai tên ra ngoài lều, bản thân nghiên cứu thiết bị truyền máu cổ quái của Vân Diệp, thực ra là cái ống cao su có kim châm ở hai đầu thôi, Lão Trình kéo kéo, sờ sờ cũng đánh bỏ. Nghe ngoài lều Vân Diệp và Trình Xử Mặc cười đùa hì hà, mặt bất giác cũng hiện lên nụ cười.

Cơ thể trẻ đi, trái tim cũng dường như trẻ hơn, Vân Diệp tuổi tâm lý ba tư ba lăm cùng Trình Xử Mặc mười bảy tuổi chơi với nhau không ngờ lại chẳng có khoảng cách nào, tính cách phóng khoáng, chẳng hề có tâm cơ của Trình Xử Mặc làm Vân Diệp thích ở cạnh hắn. Tâm tình và thân thể đều buông lỏng, Vân Diệp đã không còn nhớ lần trước có thể thoải mái đùa giỡn với người khác không cần che giấu gì như thế này là lúc nào.

Cuối cùng đã làm rõ xảy ra chuyện gì.

Do thời gian gần đây đại doanh Lan Chân vận chuyển hết xe muối này tới xe muối khác tới các nơi ở đất Lũng khiến cho người Khương lảng vảng xung quanh đại doanh chú ý. Bọn họ cũng thiếu muối, mà giá muối ở Lũng bị Trình Giảo Kim giữ chặt ở mức giá cao một quan tiền một cân, hơn nữa có tiền cũng chả có hàng, vì tránh dân oán hận, Lão Trình mở rộng cung ứng thối bố, tuy khó ăn, ít nhiều cũng có vị muối, dầu sao người dân thường ngày cũng chẳng ăn mấy lạng muối, người Đột Quyết lui rồi, nhịn vài ngày là qua.

Thế nhưng người Khương thì không xong, do lần này bọn họ theo Trường Lạc Vương Ấu Lương tạo phản, Lão Trình tất nhiên mặc kệ bọn họ sống chết, thối bố cung ứng cho bách tính Đại Đường, không phải là cho đám phản nghịch, vì thế bọn họ ngay cả thối bố cũng chẳng có.

Không có muối, con người không thể hoạt động với cường độ cao được mấy ngày, hết cách, vì mạng sống đành mạo hiểm, thừa lúc Trình Xử Mặc dẫn quân vận chuyển muối, bọn họ tập trung hơn 400 kỵ đột kích đội xe, Trình Xử Mặc mau chóng đốt lang yên (khối hiệu bằng phân sói), suất lính hơn 100 hộ vệ gấp gáp ứng phó, chẳng ngờ người Khương vì muối không sợ chết, vây kín đám Trình Xử Mặc quyết chiến tới cùng.

Trang Tam Đình là hộ vệ của Trình Xử Mặc, kiệt lực bảo vệ hắn không bị tổn thương, nhưng bản thân bị trúng chín đao. Trình Giảo Kim thấy lang yên đích thân dẫn quân tới cứu, sau khi đánh tan người Khương thì Trình Xử Mặc chỉ còn 37 người. Lão Trình phát cuồng hạ lệnh phải giết sạch người Khương, chẳng mấy chốc, hơn 400 kỵ người Khương chỉ còn sống 11 người, còn lại bị chém hết. Sau đó xuất hiện cảnh Trình Xử Mặc tới lều tìm Vân Diệp.

Vân Diệp sống trong thế giới hòa bình, đã khi nào trải qua chuyện thâm như thế, mới sáng sớm hơn trăm người hào hứng mang muối lên đường, tới trưa 81 người đã táng mạng tuổi vàng, mấy chiếc xe chở thì thể tàn khuyết trở về. Với Vân Diệp mà nói đó là chuyện không tin nổi, 2000 cân muối thôi mà, ở hậu thế chỉ 3000 đồng, vậy mà 400 mã tặc chết hết vì nó, y không nghĩ 11 tên còn lại rơi vào trong tay Trình bá bá còn sống nổi.

Một mạng người chỉ đáng giá 5 cân muối, còn chưa tính 81 hộ vệ kia, thật không đáng, mạng người như cỏ rác. Vật tư thiếu thốn, phần đông nghèo khó, phòng tuyến quốc phòng thùng lỗ chỗ, khiến người ta không coi trọng mạng sống bản thân nữa.

Vì sao người giàu đều quý mạng sống của mình, vì họ sống để hưởng thụ, nên càng giàu càng sợ chết, đó là chân lý không thể nào đảo lộn. Người nghèo sống là chịu tội, nếu ngay cả tội chịu không nổi, vậy chỉ còn cách giết đầu vào hồng đi tạo phản thôi.

Trên đồng cỏ khô cao ngất, Vân Diệp và Trình Xử Mặc ngồi ngẩng ra nhìn bầu trời đầy sao, ngân hà như dải ngọc vắt qua bầu trời, hai bên bờ ngân hà, sao Ngưu Lang, Chức Nữ tỏa sáng lấp lánh. Bầu trời đêm không

hề có ô nhiễm ở Đại Đường giống như một tấm lụa màu đen, mang vẻ thần bí mà tang thương, không giống màu xám xám quý dị ở hậu thế, sao cũng thừa thớt.

20. Chương 20: Không Giết Được Người, Còn Không Giết Được Chó

Đất Lũng thán sáu giống như lò lửa, người người dày vò trong đó, cả doanh toàn hán tử đóng khố. Vân Diệp cảm giác mình đang ở trong quân doanh của quỷ, kiếm mấy mảnh vải mỏng, tìm thợ may quân doanh vừa giải thích vừa minh họa mới làm hẳn hiểu mình muốn làm quần trong, quần sịp thì quên đi, quần đùi thì không thành vấn đề. không có dây chun đành dùng giải giút vậy, không tụt xuống là được.

Sáu cái lớn, bốn cái nhỏ chỉ trong một đêm là xong, Vân Diệp lấy làm lạ sao mà hiệu suất nhanh như thế, đến khi thợ may cung kính dùng hai tay dâng lên, y mới hiểu vì sao được đãi ngộ này. Do tin đồn trong quân, tân tước gia có tài thông thiên độn địa, có thể hiểu âm dương biết quỷ thần, thi triển tiên thuật lấy tuổi thọ của người Khương cấp cho Lão Trang sắp chết, giờ Lão Trang đã có tiên triển, trời nóng vậy mà vết thương không sưng, xem ra còn sống ngon lành tám chục năm nữa. Nếu mình sau này gặp phải cơ sự như vậy, tóm bừa một người Khương, cầu tước gia thi triển tiên thuật, há chẳng phải cũng sống được trăm tuổi? Thế nên quân sĩ trong doanh coi Vân Diệp như thần tiên, giờ thần tiên muốn làm mấy cái quần cộc, đó là coi trọng đám thợ may chúng ta, bốn thợ may đón cửa làm trâu đêm.

Vân Diệp cười cảm tạ, mấy thợ may tới tiền thưởng cũng không dám lấy, còn sung sướng rời đi. Tước gia không làm cao, còn vui vẻ cảm tạ, chúng ta là người được thần tiên biểu dương, xem đám khố trong quân doanh còn kẻ nào dám lên mặt.

Vân Diệp không hề biết mình vô tình vừa lào con hổ trong cáo mượn oai hùm, cầm bốn cái quần lớn chạy tới lều soái. Trong lều soái Lão Trình để thân trần, dưới quần cái khố trắng, đầu quần khăn vải trắng, đang uống rượu nho, toàn thân toàn lông đen khiến Vân Diệp hoài nghi cái lão này chưa tiến hóa hết.

- Bá bá, tiểu chất t hấy người chịu nóng khổ sở, liền làm mấy cái quần trong mặc mát mẻ hơn, đặc biệt làm cho bá bá ba cái, người thử xem, xin bá bá đừng chê.

Lão Trình thích tăng bốc, người phải hạ mình xuống, như thế mới dễ đưa ra yêu cầu:

- Tên tiểu tử người còn hiểu thuận đây, Sứ Nhi cái thằng lỏi đó chỉ biết trộm rượu của lão phu, không có tâm tư tử mĩ thế này, để lão phu thử xem.

Nói xong cời ngay khố, trần truồng mặc thử.

- Chà, cái thứ này mát mẻ lắm, tiểu tử tốn công rồi, nói đi, muốn lão phu thưởng cái gì?

Lão Trình xoay móng, thấy hết sức dễ chịu, liền quyết định phải thưởng cho Vân Diệp cái gì đó:

- Đó là tâm ý tiểu chất hiểu kính bá bá, sao có thể đòi bá bá thưởng, nhưng nếu người thấy nhất định phải thưởng, bề trên thưởng, tiểu chất không dám từ chối, bá bá đem khối ngọc bội lần trước thưởng cho tiểu chất là được.

Vân Diệp thêm thường khối ngọc bội đánh cược lần trước, rõ ràng mình thắng, Lão Trình lại chẳng có động tĩnh gì, còn ngầm biểu thị mấy lần không xong, chẳng biết lần này có đạt được mục đích không?

- Nằm mơ, đó là tín vật lão phu tính dùng để khi người đính hôn cho bên nhà nữ, hiện cho người chẳng phải để người làm uống phí à, lão phu giữ trước.

Dứt lời thì Vân Diệp bay ra khỏi lều, trời ơi, chẳng những không đòi được ngọc bội còn ăn một đá, đáng sợ hơn là Lão Trình muốn tìm bà xã cho mình, với nhãn quang của ông ta, Vân Diệp cho rằng bà xã tương lai ngoài móng to eo bự ra thì không có khả năng nào khác. Theo Trình Xử Mặc nói, lão gia tử xem mấy cô nương cho hẳn, không cô nào không phải hạng cao lớn dễ sinh nở, Vân Diệp lúc này chỉ muốn đâm đầu tự sát.

May mà Trình Xử Mặc đã trộm được một hũ rượu bồ đào mời mình uống. Uống một ngụm rượu ấm nóng khiến người táo khí bốc lên, gạt phẳng tay cầm bát của Trình Xử Mặc.

- Chán ngắt, bồ đào không có đá sao uống.

- Vi huynh cũng biết bồ đào sau khi ướp đá lạnh uống rất sảng khoái, nhưng đây là Lũng Hữu, ta tới đây là để trấn áp người Khương, ngay cả Lan Châu thành bệ hạ cũng không cho vào, chỉ có thể hạ trại nơi hoang dã, đệ bảo ca ca đi lấy đá ở đâu?

Nghe thì thấy Trình Xử Mặc cũng một bụng tức. Không có biện pháp, lúc này Lý Nhị bệ hạ đang định chinh đồn quân đội, tuyệt đối không đồng ý cho quân đội làm phiền địa phương, phỏng chừng quân binh khắp Đại Đường lúc này đều đang ở trong trường bông.

- Ở trong thành là mộng tưởng, nhưng kiếm chút đá vẫn có thể. Ca ca chỉ cần tìm tiêu thạch (quặng KNO₃), tiểu đệ có thể làm ra bằng được.

Nghe Vân Diệp nói như vậy, ngay cả phương pháp Trình Xử Mặc cũng lười hỏi, liền đứng dậy đi đến hậu cần doanh. Hẳn nhớ kỹ ở đó chắc có tiêu thạch, trong cột khói báo động có thứ này.

Sau thời gian một chén trà nhòm Trình Xử Mặc xách theo một cái túi tiêu thạch trở về. Vân Diệp tìm một cái vại đổ hết tiêu thạch vào trong đó, lại đổ vào nửa vại nước, liền thấy tiêu thạch và nước phản ứng mạnh, nổi đầy bọt nước, thỉnh thoảng phát ra tiếng nổ.

Đợi mặt nước lắng lại, Vân Diệp đổ nước sôi để nguội đã chuẩn bị sẵn vào chậu đồng, để chậu đồng nổi trên mặt nước. Chỉ chốc lát, dưới ánh mắt chăm chú của Trình Xử Mặc, mặt nước bắt đầu có băng trắng xuất hiện, chỉ thời gian một bữa cơm, mặt nước đã bị màu trắng bao trùm, nước trong chậu cũng bắt đầu kết băng.

Trình Xử Mặc cẩn thận thò tay chạm vào mặt băng, hắt hít một hơi lạnh:

- Huynh đệ sao mà làm được? Tháng sáu nóng đến chết người mà đóng băng, nói ra ai tin chứ?

- Im đi, không biết cũng đừng hỏi, sang năm, hai ta còn phải dựa vào nó mà phát tài đấy, huynh không biết tiểu đệ ta bây giờ còn là một kẻ nghèo à.

Trình Xử Mặc gãi đầu, quả nhiên không hỏi thêm nữa. Hắn chung quy cảm thấy người huynh đệ của mình muốn kiếm tiền không phải là một việc khó, hoàn toàn không cần thiết chuẩn bị từ bây giờ. Tuy nhiên, có thể được uống rượu bồ đào ướp lạnh mới là chính sự.

Hai huynh đệ nằm trên đồng cỏ khô, uống rượu bồ đào ướp lạnh cái nóng tan biến hết, đá lạnh va vào bát leng keng, lúc này nghe như một khúc hát động lòng người, làm cho hai người sảng khoái từ từ đỉnh đầu đến gan bàn chân, ai cũng không có tâm tư nói chuyện, chỉ ngắm người nhìn sao đầy trời.

Trình Xử Mặc một ngụm uống cạn rượu trong bát, mượn cái mát ngả đầu nằm ngủ, chỉ chốc lát, tiếng ngáy như sấm vang lên. Vân Diệp thì mân mê từng ngụm rượu, nhìn sao Ngưu Lang trên dãy ngân hà mà cười khổ không ngớt, đó sẽ là khắc họa chân thực của mình sao? Trong truyền thuyết họ một năm còn có một ngày tương phùng, mà mình cách xa vợ con 1380 năm, sợ cuộc đời này vô duyên gặp lại. Y giờ bát còn chút tàn rượu kính sao Chúc Nữ, nhẹ nhàng nói: "Bảo trọng" Nói xong uống cạn bát rượu, ném cái bát về bóng đêm xa xa.

Người Đột Quyết rút lui, không chỉ mang đi ba vạn Hán nô, còn có lời hứa không xâm phạm lẫn nhau của Lý Nhị bệ hạ. Tiền tài của phủ khổ Trường An bị vét sạch. Đám cường đạo dương dương đắc ý này xuất Nguyên Châu, Linh Châu, từ Hoài Viễn trốn vào thảo nguyên mênh mông. Trình Giảo Kim tay cầm thủ thư của Lý Nhị bệ hạ mà gào khóc, 12000 tướng sĩ mặc cả y giáp quỳ gối trước soái tướng. Vài hãn tướng tóc tai bù xù, rách mặt thỉnh cầu xuất chinh, quyết tâm lấy máu rửa nỗi nhục từ Vị Thủy.

Trình Giảo Kim và phó soái Ngưu Tiến Đạt cắt máu thề không báo thù này thế không làm người. Nhưng quân ta thế nhược, quân bị không đủ, lương thảo thiếu thốn, quốc nội phản loạn không ngừng, Thổ Phiên, Thổ Dục Hồn nhìn chằm chằm, chỉ cần sơ ý Đại Đường sẽ có nguy cơ đổ sụp, quân tử báo thù, 10 năm không muộn. Vả lại ta ta đợi dẹp yên phản tặc quốc nội, đợi binh tinh lương đủ, tất cùng chư quân tiến đánh thảo nguyên, quyết một trận tử chiến với Đột Quyết.

Chư quân sĩ khóc xong, trong nhất thời, trong đại doanh tiếng đao soàn soạt, nổi căm phẫn tràn khắp thiên địa. Vì khiến đại quân có thể phát tiết nộ khí, Lan Châu, Túc Châu, những người Khương còn sót lại lọt vào ngập đầu tai ương, vì truy sát phản bội, đại quân binh tiến Hà Châu, Thổ Dục Hồn nghe tin, một mặt đại quân di chuyển về biên cảnh, một mặt phái đặc phái viên đến Trường An hòa giải.

Vân Diệp vẫn theo đại quân bốn ba tại đại địa Lũng Hữu, tận mắt nhìn thấy người Khương, chủng tộc đã từng huy hoàng biến mất trong rừng dân tộc, trừ số ít người Khương trốn vào thâm sơn, chạy về hoang nguyên, người Khương còn lại thanh trắng đều bị giết, phụ nữ và trẻ em làm nô tỳ.

Có thể nói toàn bộ tộc người Khương vì thống khoái nhất thời mà phải trả giá đắt. Tận mắt nhìn thấy một chủng tộc bị diệt, đã mang đến cho tâm linh Vân Diệp sự tác động rất lớn. Chuyện hưng vong thiên cổ, thịnh suy chỉ một đêm, dân tộc Hán có thể ở trên địa cầu từng năm nghìn năm, nhiều lần phong vũ tàn phá, rồi lại tre già măng mọc, đó là chuyện may mắn cỡ nào. Mà hiện tại, dân tộc Hán lại nghênh đón một vòng cao trào mới. Vân Diệp âm thầm suy nghĩ, sự có mặt của mình có thể đem thời kỳ hưng thịnh của đàn ca sắp đến này càng thêm hoàn mỹ hay không?

Tiếng xe lộc cộc, tiếng ngựa rên vang, người qua đường cung tiễn dắt trên lưng, đại quân tiến theo cát bụi tung bay, tiếng giáp trụ xì xào, không dứt bên tai. Trình Xử Mặc toàn thân Minh quang khải, dưới ánh mặt trời chói chang giống như một ngọn lửa lớn, dao động khiến người ta không mở được mắt. Bên cạnh hắt một con ngựa luôn đầu vào trong thùng xe ngựa, dường như đang tránh quang mang của tiểu Trình, nó chỉ liên tục vẫy đuôi cho thấy tâm tình khoái trá lúc này của nó.

Tảo hồng mã của Trình Xử Mặc u oán nhìn Vượng Tài trên lưng không có một bóng người, cúi đầu tiếp tục cật lực đèo chủ nhân nặng nề bước đi. Vượng Tài đương nhiên là có lý do vui sướng, trong xe lạnh lẽo, một cục đá lạnh to tẩn ra hàn khí, ngoài thùng xe thời tiết nóng bức người, bên trong thùng xe mát mẻ sướng người.

Vân Diệp vênh chân bắt chéo vừa hát vừa thỉnh thoảng ném một hạt đậu vào miệng, cuộc sống rất tiêu điều tự tại. Vượng Tài thỉnh thoảng liếm một ngụm nước đá, thỉnh thoảng Vân Diệp cũng ném một hạt đậu vào miệng Vượng Tài. Một người một ngựa ở trong đoàn quân có vẻ vô cùng thoải mái. Theo sau xe ngựa của Vân Diệp là đoàn xe dài sườn sượt, đây là thu hoạch của Trình đại tướng quân khi công phá sào huyệt người Khương tại Hà Châu, hơn mười xe tiêu thạch. Tiền tài đã phân chia cho quân sĩ, phụ nữ và trẻ em nô bộc tự có nơi bán ra, thu nhập sẽ đưa về quốc khố, đại quân từ tướng quân cho tới mã phu, mỗi người đều có phần, đương nhiên sĩ khí phấn chấn.

Vân Diệp cũng được, không ai coi trọng mười cái xe đá tiêu. Hà Châu vốn là nơi sản sinh đá tiêu, sản xuất ra độ tinh khiết cao, tạp chất ít, là nguyên liệu tốt nhất để thuộc gia. Vốn tối đa chỉ chất được một xe, sau khi Trình đại tướng quân hưởng thụ bỏ đào ướp lạnh liền một xe biến thành mười xe.

Trình Xử Mặc rốt cuộc tỉnh lại từ trong trạng thái mộng có được Minh quang khải, cảm thấy cả người giống như nằm trong một lồng hấp, mồ hôi như suối từ đỉnh đầu theo cổ chảy tới bên hông, trong giày toàn là mồ hôi, trên lưng ngựa cũng ẩm ướt một mảng. Quay đầu lại nhìn xe ngựa đặc chế của Vân Diệp, lại nhìn trung quân đại kỳ đi phía trước cách mình chừng nửa dặm, hắt gọi Quả nghị giáo úy dẫn đầu, nói mình cần thay y phục, bảo hân cẩn thận tông sự, quan trọng nhất là nhìn thấy đại tướng quân cần phải mật báo cho mình.

Quả nghị giáo úy đội nón tre, thân khoác giáp mỏng nhìn Chiết trùng giáo úy đại nhân như từ trong nước đi ra với ánh mắt đồng tình, nói vạn sự có ta. Trình Xử Mặc vỗ vỗ vai thuộc hạ biểu thị cảm tạ rồi đi thẳng vào xe ngựa của Vân Diệp, xe ngựa phát ra tiếng kéo kẹt vì quá tải, trước tiên hắt đá cái đầu Vượng Tài ra ngoài, lại ôm lấy khối băng không buông tay nữa. Vân Diệp thấy thế chộp lấy hũ trà nhét vào miệng Trình Xử Mặc, tưới cho hân như tưới hoa, một hũ trà uống sạch sẽ, tiếng thở dốc thoải mái đến cực điểm mới phát ra từ miệng Trình Xử Mặc.

- Minh quang khải quả thật là bìa ngà ưu tú nhất trên chiến trường, có thể nói là vật hấp dẫn của vũ tiên, ngoại trừ kẻ ám đầu, còn có ai mặc cái thứ này trong ngày nóng.

Vân Diệp khinh thường nhìn hân, từ phía sau rút ra một khăn vải ném lên mặt hân.

- Ca ca ta nguyện ý, Minh quang khải tại kinh sư ta muốn có một bộ, nhưng cha ta không đồng ý, mình làm ra lại quá đắt, không nghĩ tới tại Lũng Hữu tìm được một bộ. Người không biết đấy, tên gốc Uất Trì có một bộ, khi ở Trường An người này mỗi ngày mặc ở trước mặt bọn ta khoe khoang, khi ăn cơm cũng không cởi ra, lấy dao chích đồ ăn đưa vào miệng, còn nói ăn cơm như vậy mới là diện mạo nam nhi, mặc dù bị lão tử hân chửi cho một trận mới cởi ra, nhưng tới cùng làm cho ca ca ta không thoải mái, hôm nay thật vất vả mới có được, không mặc còn đợi đến khi nào.

Trình Xử Mặc xoa mặt buồn bực giải thích.

- Đợi đến Trường An, ta thiết kế cho huynh một bộ chiến giáp, hiện tại huynh vứt cái thứ đó đi, xe ngựa bị dè sắp sập rồi kìa. Áo giáp nặng như vậy lại thêm thể trọng của huynh, huynh xem con ngựa nào có thể chở huynh chiến đấu? Huynh là tướng quân trên ngựa, linh mẫn, thần tốc là sở trường của huynh, hiện tại khoác cái thứ phế vật này lên, chạy chưa được xa ngựa đã không chịu nổi, không có ngựa, huynh còn được bao nhiêu chiến lực?

Vân Diệp chậm rãi khuyên bảo Trình Xử Mặc. Hai tay giúp hắn cởi ra dây buộc giáp, Trình Xử Mặc rõ ràng nhẹ nhõm hơn nhiều, khôi giáp 80 cân, được thân binh đem bỏ lên xe quân nhu. Thay đoản y bì giáp trở lại, Trình Xử Mặc cầm một cục nước đá rôm rốp, cũng không sợ đá làm gãy răng.

Trình Xử Mặc lại ngồi lên chiến mã, thời tiết oi bức, nhưng quân pháp vô tình, dù cho mình là con trai của đại tướng quân. Vân Diệp có thể nằm trên xe ngựa, bởi vì y không phải là quan võ, mà y có chứng động kinh, đại tướng quân đặc phép cho y ngồi xe ngựa. Lần này bình định Lũng Hữu, Tả võ vệ xem như đội dự bị ở trong quân chủ yếu là tân binh, chưa bao giờ lên chiến trường.

Lần này kéo đến Lũng Hữu cũng có ý tứ luyện binh, lấy người Khương cho tân binh Tả võ vệ luyện tập là thích hợp. Quân đội thấy qua máu phong mạo khác liền so với khi vừa tới. Khi tới bầu không khí trong quân rất sôi nổi, đám tân binh hầu như là một đường cưỡi lừa chạy đến Lũng Hữu, hiện tại đại quân xuất hành, toàn bộ đội ngũ lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng lá giáp va chạm cùng tiếng giày hành quân rầm rập, nha kỳ chữ Đường đỏ rực đang lay động theo gió.

Mấy ngày liền hành quân, khô khan, chán nản, khổ cực. Tuy nói đều là đệ tử Quan Trung người nào cũng dũng mãnh thiện chiến, hành quân dưới ánh nắng gắt lại cần sự chịu đựng rất lớn. Phó soái Ngưu Tiến Đạt đội khôi mặc giáp cầm trong tay mã sóc dẫn tiền quân mở đường phía trước.

Đại tướng quân Trình Giảo Kim toàn thân mặc giáp trụ áp trận tại trung quân, Trình Xử Mặc áp giải lương thảo, quân giới đi theo trung quân. Hai vị đại soái không có chút ưu đãi nào, yên lặng hành quân dưới ánh nắng chói chang.

Trình Xử Mặc nếu không phải mặc Minh quang khải thật sự nóng không chịu nổi thì tuyệt đối sẽ không bỏ lên xe ngựa của Vân Diệp tạm lánh. Có thể đây là hành vi thường ngày của quân nhân cổ đại, thời đại này là dựa vào mị lực cá nhân mà lĩnh quân, đây cũng là tấm gương cho một vị thống soái hợp cách phải làm được. Lão Trình ngày hôm qua cũng đã bị cảm nắng nhẹ, Vân Diệp dùng đồng tiền cạo gió cho hắn, tuy nói cạo đường đỏ, đường xanh, rõ ràng là kỹ thuật chưa đủ, nhưng cũng giúp lão Trình ngủ một giấc ngon lành. xem tại

Trước khi hành quân lão Trình cố ý bảo Vân Diệp dạy cho quân y phương pháp trị liệu hữu hiệu mà đơn giản này, dù sao mấy ngày nay số người bị cảm nắng đã đến trăm người, Vân Diệp không có biện pháp nói cho quân y đây là hiện tượng thiếu hụt chất điện giải nghiêm trọng, chỉ có thể học phương thức giáo dục của Trình Xử Mặc, ngang ngược nói cho quân y không nên hỏi vì sao, cứ việc nghe theo, phân phối một lượng lớn muối đường nước cho quân sĩ bị cảm nắng uống là được.

Có thể là Vân Diệp giấu được phương pháp trị liệu, cũng có thể là thể chất quân sĩ tốt, nói chung, lúc này quân y báo lại bệnh trạng của các quân sĩ bị cảm nắng nằm trên xe ngựa đã có thuyên giảm, đã có thể ăn được thức ăn lỏng, toàn thân đã hạ sốt. Khi quân y báo cáo tin tức này trong mắt họ toàn là kính ý. Xem ra mình ở trước mặt các quân y đã là danh y cao không thể với tới.

21. Chương 21: Ý Chí

Vân Diệp cũng không có đặc ý nhiều, tại hậu thế khi huấn luyện quân sự bị cảm nắng mình được điều trị cũng chỉ có vậy, cho nên Vân Diệp tin tưởng vững chắc đây là cách trị cảm nắng đơn giản nhất, hiệu quả nhất, cũng kinh tế nhất. Ngoài mặt phân phó quân y cho thương binh tiếp tục uống nước muối đường, uống canh đậu xanh, để cho bọn họ nghỉ ngơi dưỡng sức. Quân y lĩnh mệnh mà đi.

Vân Diệp không khỏi lo lắng cho lão Trình, tuy nói vẫn còn đang tráng niên, nhưng ban ngày hành quân, buổi tối phải bố trí lộ tuyến và vấn đề hành quân phòng vệ, khẳng định nghỉ ngơi không tốt sẽ xảy ra vấn

đề. Y lấy cặp kính râm của mình ra, tuy là hàng sida 200 đồng nhưng vẫn có được công dụng che nắng khiến hắc không thương tổn mắt.

Vân Diệp đổ nước muối lạnh vào hai cái lọ, lại đập mấy cục đá bỏ vào trong, sau đó phân phó dân phu đánh xe tăng tốc đuổi theo lão trình. Lướt qua đội ngũ dài thườn thượt, chỉ chốc lát đã thấy lão Trình miến cưỡng mở đôi mắt đỏ lôm, cổ ưỡn thẳng người ngồi trên lưng ngựa lên đường. Vân Diệp vội vã gọi lão Trình:

- Trình bá bá, ngài nghỉ ngơi chút đi.

Nói rồi y nhảy xuống xe ngựa nắm lấy dây cương ngựa của lão Trình.

- Tiểu tử cút ngay, còn ngăn chiến mã của lão tử nữa, cẩn thận quân pháp tòng sự.

Lão trình biết Vân Diệp quan tâm đến sức khỏe của mình, trong lòng nóng lên, ngoài miệng lại không lưu tình chút nào.

- Hạ quan hiện tại là bí thư hành quân của hậu cần doanh, đại soái là nòng cốt của Tả võ vệ ta, sức khỏe của ngài tốt xấu đều thuộc phạm vi quản lý của hạ quan. Hiện có thuốc giải nhiệt hay, mời đại soái dùng.

Vân Diệp nghiêm trang nói, rồi giơ lọ nước cho lão Trình.

Lão Trình đã uống rất nhiều nước, trong lồng ngực lại giống như đang có ngọn lửa thiêu đốt, bất kể uống bao nhiêu nước cũng đều đổ xuống ngọn lửa bất diệt trong lòng, nghe Vân Diệp nói như vậy, hắc liền chộp lấy lọ nước ngựa đầu uống một ngụm lớn, cảm thấy một luồng mát lạnh trong miệng trôi vào bụng, không khỏi hà một hơi, cảm thấy ngọn lửa trong lồng ngực trong khoảnh khắc đã theo một hơi thở đó trôi ra ngoài cơ thể. Hắc liền dốc hết cả lọ, rùng mình một cái, toàn thân sáng khoái, lại tiện tay vét đá lạnh ném cho thân vệ bên cạnh, cúi đầu nói với Vân Diệp:

- Được lão tử phục rồi, hiện tại trở lại xe ngựa đi, tự ý chạy loạn nữa, quân côn hầu hạ.

Nói xong thấy Vân Diệp lại lấy ra một cái lọ, liền phân phó thân binh đem bình đưa cho Ngưu Tiến Đạt, Vân Diệp không biết đá lạnh trong lọ đưa đến tay Ngưu Tiến Đạt có thể tan hết hay không, dù sao tiền quân của Ngưu Tiến Đạt đã ngoài 30 dặm. Không quản nữa, dù sao thì tâm ý đã tận, lại móc ra kính râm trong người đưa cho lão Trình.

- Đây là cái gì?

Lão Trình cầm trong tay múa may. Vân Diệp thấy lão Trình có vẻ muốn cậy mắt kính ra, vội vàng chạy qua định biểu diễn cho lão Trình xem, đợi lão Trình chuẩn xác đeo kính lên mắt mới thì lễ trở lại xe ngựa, phân phó xa phu đậu xe ngựa ở ven đường chờ đợi Trình Xử Mặc.

Vân Diệp vén rèm xe lên, thấy đại quân quanh co lên đường, trong lòng lại không còn vẻ nhàn nhã như lúc trước. Trình Giảo Kim biết rõ biết rõ hành quân dưới ánh nắng chói chang là điều tối kỵ của binh gia, nhưng không quan tâm vẫn lệnh đại quân mỗi ngày phải hành quân 40 dặm.

Đây không phải lão Trình hồ đồ, mà là Đại Đường bốn bề thọ địch, chung quanh quần hùng nhìn chăm chăm, tân binh của Tả võ vệ phải mau chóng trưởng thành, thừa dịp thời cơ tốt tiêu diệt người Khương tiến hành tôi luyện gian khổ lần nữa cho đại quân. Từ Đột Quyết rình rập lần này có thể nhìn ra Đại Đường đang suy yếu, non nớt, vẫn chưa trưởng thành đến mức có thể chống đỡ bất luận nguy cơ gì.

Tại hậu thế mỗi lần đọc đến thời Trình Quán của Lý Thế Dân, trong lòng vĩnh viễn tràn ngập cảm giác hùng hồn, ảo tưởng bản thân chính là quân nhân Đại Đường đang phóng ngựa cầm trong tay Hoàn đao quét ngang thảo nguyên, mở rộng bản đồ Đường triều tới Thông Lĩnh, lạc thạch Yên Nhiên đối với Đại Đường chỉ là một chuyện nhỏ. Ngay cả Bắc Hải cũng chỉ là nội hải của Đại Đường, chưa từng nghĩ đến trước khi mở rộng tình cảnh của Đại Đường đã khó khăn như thế, may mà có những thiết huyết nam nhi trước mắt, đủ để vượt qua thời khắc gian nan nhất. Lúc này trong lòng Vân Diệp tràn ngập kính ý đối với các quân nhân Đại Đường đang yên lặng hành tẩu dưới ánh nắng chói chang.

*Lạc thạch Yên Nhiên: Yên Nhiên là dãy núi Hàng Ái Sơn (Khangai) thuộc cảnh nội Mông Cổ ngày nay. Lạc thạch Yên Nhiên chính là khắc đá ghi công, nghĩa rộng là chiến tranh đạt được thắng lợi. Điển cố nói đến thời Đông Hán đại tướng Đậu Dung suất quân đánh Bắc Hung Nô, thắng đến Yên Nhiên, sau đó ở trên núi khắc đá ghi công trở về.

Trình Xử Mặc gõ vào thùng xe kéo Vân Diệp lại từ trong trầm tư, thấy vẻ mặt nhin nọt đó, sự kính ý đối với quân sĩ Đại Đường của Vân Diệp thoáng cái giảm mạnh. Quả nhiên, bại hoại không chỗ nào không có, lão tử một *** nước đá cũng phải cùng hưởng với đồng đội, trong bao trên lưng tên khốn này lại toàn là đá lạnh, đầu lại đội Phạm dương lập (nón), sau khi băng tan, nước từ trên lưng chảy xuống, cái nóng hiện tại căn bản không uy hiếp được hắn.

- Huynh đệ phải đi nửa canh giờ nữa mới đến mục đích ngày hôm nay, hai ta đêm nay ăn gì?

Vân Diệp từ khi xuyên qua tới nay rất thoả mãn đối với hoàn cảnh nhân văn của Đại Đường, nếu như không cho y ăn thịt heo do hoá đầu quân làm và rượu đục, Đại Đường tuyệt đối như thiên đường, từ khi Vân Diệp tự mình khai hỏa tới nay, Trình Xử Mặc mỗi ngày đều đến, còn ngoài mặt lo lắng huynh đệ ăn cơm một mình buồn, đặc biệt ăn chung với hắn, để toàn nghĩa huynh đệ.

- Hôm nay tiểu đệ muốn mời Trình bá bá ăn cơm chung, Xử Mặc huynh ăn chung luôn chứ.

- A, hôm nay dạ dày ca ca không khỏe, định nhin một bữa để làm sạch dạ dày, tối người và cha ta ăn được rồi.

Nếu như nói lão Trình là con mèo, Trình Xử Mặc tuyệt đối là một con chuột con, ngoại trừ những lúc cần thiết, Trình Xử Mặc tuyệt đối không chạm mặt cha mình. Thấy Trình Xử Mặc chạy trốn chết, Vân Diệp cười ha ha.

Thời cổ đại chỗ đóng quân phải có đủ nguồn nước, lưng quay về núi, đối diện sông không thể nghi ngờ là doanh trại tốt nhất. Lúc này Lũng Hữu vẫn chưa phải là nơi đất cằn sỏi đá như hậu thế, núi xanh nước biếc tùy ý có thể thấy được. Lão Trình trị quân nghiêm ngặt, cho dù doanh trại tạm thời ở một đêm cũng nhất định phải dọn dẹp lập trại, hệ thống hành quân nghiêm cẩn bảo đảm cho mỹ danh quân tốt Đại Đường bách chiến bách thắng. xem tại

Dưới yêu cầu của Vân Diệp, Tả võ vệ không cho phép bất kỳ ai uống nước lã, mỗi ngày sau khi hành quân phải dùng nước nóng rửa chân, nếu có điều kiện tắm cũng là công việc mỗi ngày phải làm. Hiện tại, Vân Diệp có thể kiêu ngạo tuyên bố, Tả võ vệ có thể không phải sức chiến đấu cực mạnh, nhưng tuyệt đối là sạch sẽ nhất.

22. Chương 22: Mì Xào

Chạng vạng, doanh trại trở nên huyền ảo, lúc này người một ngày chỉ ăn hai bữa, sáng sớm 10 giờ ăn sáng, buổi chiều 4 giờ ăn tối. Bởi hành quân mãi đến khi hạ trại mới bắt đầu làm cơm tối, chúng quân sĩ từ lâu bụng đã đói kêu ùng ục, chảy nước bọt nhìn hoá đầu quân nấu cơm. Thời Đường nấu cơm chẳng qua là luộc, bất luận nguyên liệu nấu ăn gì cách làm chỉ có một, đó chính là ném vào nồi, thêm chút muối, sau khi đun sôi là ăn được.

Cơm canh của tướng lĩnh tốt hơn một chút, có thể thấy một hai miếng thịt, đương nhiên, thịt cũng là luộc chín, không có bất luận gia vị gì, chỉ có thể chấm tương ăn.

Vân Diệp đã sớm thấy nguyên liệu làm tương, vàng vàng đen đen, nghĩ đã khiến người buồn nôn, nhìn khiến người phát cuồng, ăn khiến người có xung động giết cả nhà đầu bếp.

Sau khi cho rằng đầu bếp chọc mình mới đập cho đầu bếp mập một trận mới phát hiện toàn bộ tướng lĩnh trong đại quân đều ăn thứ này còn rất ngon miệng, tiểu binh căn bản không có tư cách ăn. Vân Diệp bắt một thân binh ép hắn ăn sạch, tên khốn này không nói hai lời bụng đĩa liếm sạch, ý vẫn chưa hết lấy ngón tay quét đáy đĩa ra một ít tương cuối cùng ngậm trong miệng hồi tưởng lại.

Nhìn bộ dạng của hắn Vân Diệp biết đầu bếp bị y đánh oan rồi, dự định nhận lỗi với đầu bếp, bị Trình Xử Mặc ngăn khuyến cáo Vân Diệp, có thể đánh nhầm, căn bản không thể nhận lỗi, đầu bếp không chịu nổi, thân phận của người không cho phép cúi người nhận lỗi, trừ phi là giữa quý tộc với nhau.

Dứt lời ném cho đầu bếp mười đồng tiền, nói là tiền thuốc men, miễn cho người khác nói lão tử khi dễ người, cơm làm khó như vậy bị đánh là nhẹ, sau này còn không tiến bộ để xem chính đốn người thế nào.

Vân Diệp vốn tưởng rằng lúc này đầu bếp hẳn là tức sùi bọt mép cầm hai thanh trù đao lao tới liều mạng với mình, không nghĩ tới người này còn tươi cười nhặt tiền lên, ngay cả máu dính trên mũi cũng không chùi liền hành lễ với hai người, còn nói cảm tạ tước gia ban thưởng.

Mẹ nó, tính khí quý tộc chính là bị các người khơi ra. Vân Diệp cảm thán trong lòng. Kiếp trước làm dân đen sống chỉ còn cốt khí, nếu có quan nhị đại đánh mình một trận và ném một trăm đồng tiền xem bệnh, vậy vết thương của quan nhị đại sợ rằng còn nặng hơn cả mình, nói không chừng sẽ chết, về phần hậu quả thì mặc kệ.

Xã hội phong kiến đẳng cấp thâm nghiêm, quý tộc sở hữu quyền lợi lớn mạnh, bình dân chỉ có thể phục tòng sự quản lý của quý tộc, loại chế độ này kéo dài từ Chiến quốc đến bây giờ, đã ăn sâu vào trong nội tâm. Chỉ thấy quân sĩ chung quanh cười hì hì nói đầu bếp gặp may có không mười đồng tiền, từ lời này có thể nhìn ra họ thực sự cho rằng đầu bếp gặp may thật.

Vân Diệp thầm may mắn mình hiện tại là quý tộc, bằng không lấy tính tình của mình sợ rằng lúc này đã sớm chui vào lỗ rồi.

Trời tối dần, lão Trình rốt cuộc tuần tra doanh trại xong, đeo kính râm đi vào đại trướng.

Vân Diệp vừa thấy lão Trình bước đi dè dặt như người mù, biết là hẳn không nỡ tháo kính xuống, hiện tại vẫn còn đang khoe khoang, căn bản không dám đưa ra ý kiến lấy kính lại, chỉ có thể khuyên:

- Trình bá bá, kính râm ban ngày đeo để tránh ánh nắng, buổi tối đừng có đeo, tối không thấy đường sẽ bị ngã, nếu thế thì tiểu diệt muôn lần chết cũng không hết tội.

Lão Trình vung tay:

- Không sao, lão phu vốn mắt đỏ khó chịu, đeo cặp kính này mát hơn nhiều. Đúng là thứ tốt, lão phu trước giữ hộ người, về Trường An trả lại cho người.

Vân Diệp sớm biết kết quả này, lấy đồ trong miệng tì hừ trở về mới là quái sự. Lão Trình cẩn thận tháo kính xuống, lấy vải lụa cẩn thận gói lại bỏ vào một cái hộp gỗ đỏ đặt lên bàn rồi mới rảnh quan sát Vân Diệp, thấy y mặc bộ vải bố rất sạch sẽ, kiểu dáng rất kỳ quái mới hỏi.

- Tiểu tử ngươi cũng là có người có thân phận sao lại mặc quần áo lung tung thế, ở quân doanh không sao, nếu ở Trường An sẽ có ngôn quan buộc tội ngươi, tiểu tử ngươi nhớ kỹ theo số đông mới là lối sống, ân sư ngươi là thế ngoại cao nhân, đương nhiên không câu nệ lễ pháp nhân gian, chỉ cầu tiêu điều tự tại. Lão phu thấy ngươi bản tính rộng rãi không câu nệ lễ pháp thế gian. Việc này cũng không tốt, ân sư ngươi xuất thế, tiểu tử ngươi nhập thế, nếu đã nhập thế, vậy đạo lý đối nhân xử thế của thế gian nên biết, lão phu thấy qua cũng nhiều hạng người tài khí bức nhân, cậy tài khinh người, kết quả chỉ có hai loại, hoặc thất bại thảm hại, hoặc biến khỏi chúng nhân. Tiểu tử ngươi hiểu chưa?

Vân Diệp cảm thấy ngực như có vật gì đập vào lắc lư, lão Trình đang dạy mình đạo xử thế, không phải là người thân thiết sẽ không nói những lời này.

- Lời vàng ngọc của bá bá, tiểu diệt ghi nhớ trong lòng.

Nói xong khom lưng một cái thật sâu với lão Trình. Khom lưng một cái thấy Vân Diệp nghe lọt tai lời của mình không nói thêm nữa, tiểu tử này thông minh hơn người, một lần đủ rồi.

Vân Diệp xoay người đi ra ngoài trướng, chốc lát lại bưng một cái mâm gỗ đi vào đại trướng, trên mâm có một bát tô như đầu người.

Bên cạnh bát còn có mấy đĩa thức ăn và vài chiếc chén nhỏ, trong đĩa có chút rau dại, trong chén nhỏ là tỏi giã, dấm chua, còn có một loại tương màu đỏ, ngửi thôi mà mũi đã xông vào mũi. Vân Diệp cũng không nói đã đặt mâm xuống trước mặt lão Trình, đổ rau trong đĩa vào chén to, mì trong chén to có thêm rau xanh, xanh trắng rõ ràng, rất đẹp mắt. Vân Diệp lại đem tỏi, hành, dấm chua, dầu đỏ trong chén nhỏ đổ vào trong chén lớn, cuối cùng là một chén dầu cải nóng hổi tưới vào, trong nhất thời, bên trong đại trướng nức mùi thơm.

Cổ họng Lão Trình liên tục rung động, dần mất nhìn cái bát to, hai tay rục rịch hận không thể cướp lấy bát tô mà cắn nuốt, Vân Diệp chậm rãi dùng đũa trộn đều mì, một chén mì xào tiêu chuẩn bưng đến trước

mặt lão Trình.

Lão Trình nâng bát lên hít sâu một hơi, dường như say sưa trong đó, gấp một đũa mì bỏ vào trong miệng, mắt liền sáng lên, gió cuốn mây tan không thể hình dung nổi tốc độ ăn mì của lão Trình, một bát mì to, đủ ba cân, lão Trình chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ đã nuốt vào bụng, ý vẫn chưa hết vớt bát lên ghé: mới nhất ở truyện/y/y/com

- Thêm một bát.

Vân Diệp nghe lời này thiếu chút nữa ngã té ngựa, cũng không dám cho hắn ăn nữa, thương đến tỷ vị thì thành bị kích mất. Y vội vã bưng tới một bát mì nước, nguyên thang hóa nguyên thực mà. Lão Trình uống hết nửa bát mì nước, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn lau miệng, thở dài một tiếng tự đáy lòng:

- Đây mới là ăn cơm, thương cho lão Trình ta nửa đời người đều ăn đồ của heo. Đây lại là bí mật độc nhất vô nhị của tiểu tử ngươi, chỉ bằng bát mì này, lão phu kết luận tiểu tử ngươi có thể tung hoành ở Trường An. Ôi thế ngoại cao nhân, không biết vị tiên sinh này sinh tiền có phong thái thế nào, người của lão Trình gia là không so được rồi, chỉ trông mong huynh đệ các ngươi có thể giúp đỡ lẫn nhau, đi tốt con đường mình đã chọn, lão phu dù chết cũng mỉm cười nơi cửu tuyền.

- Sao bá bá lại nói vậy, tiểu diệt và Xử Mặc mặc dù không phải là thân huynh đệ, trong khoảng thời gian này sống chung với nhau, tính cách của hắn cũng khiến tiểu diệt thưởng thức vạn phần. Giữa hai ta hiện tại còn thân hơn cả thân huynh đệ vài phần, giúp nhau đó là việc phải làm, bá bá không cần quan tâm.

Lão Trình nghe xong vui vẻ cười ha ha:

- Lão Trình gia ta có phúc rồi, mấy vị huynh đệ bản thân lão phu gặp phải không ai không phải là người lòng son dạ sắt, tương giao với người khác không ai không chân thành, hiện tại đến phiên Xử Ngưu vận khí vẫn hưng thịnh như thế, lão phu có thể nào không sống thêm mấy năm nhìn huynh đệ ngươi có thể đi tới bước nào chứ.

23. Chương 23: Thùng Cơm, Tất Cả Đầu Thùng Cơm

Lão Trình từ một bát mì trung phẩm nói ra tình nghĩa của Vân Diệp đối với bản thân, đây là một loại kính trọng và kính yêu tự phát đối với trưởng bối, so với trong miệng nói ra còn bền vững hơn mấy lần. Lão Trình có thể nào không mừng rỡ như điên, cho tới nay, hắn đều lo lắng cho Trình Xử Mặc, bề hạ chỉ ra muốn gả công chúa cho, kết thân cùng hoàng gia đã vinh sủng đến cực hạn, ai có thể bảo đảm nhà mình có thể tử tôn mãi mãi, vô lự vô tai.

Nhìn tiểu tử Vân Diệp này là một tên siêu lão cá, bản tính lại có tình có nghĩa, kết thân với con trai trong lúc đánh bậy đánh bạ, có một thiếu niên tài trí trác tuyệt lại cơ biến như vậy làm bạn con trai mình, Trình Xử Mặc ơi Trình Xử Mặc, người thật đúng là hồng phúc tề thiên đó...

Tháng sáu xuất phát, tám tháng mới trở về. Vân Diệp tham gia vũ lực đại du hành của Tả Vô Vệ, không có hùng hồn như trong ảo tưởng, chỉ có uể oải và buồn chán vô cùng. Người Khương giống như con thỏ bỏ chạy đầy khắp núi đồi, không có tổ chức chống lại, không có sách lược giao phong, sào huyệt chống lại chẳng bằng nói là một trận tàn sát trắng trợn.

Đại quân Tả Vô Vệ giống như một ngọn núi lớn dịch chuyển qua, nghiền nát toàn bộ sinh vật. Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, mưu kế cũng chỉ là trò cười. Có lẽ có ví dụ lấy ít thắng nhiều, nhưng tuyệt đối sẽ không xảy ra giữa người Khương và Đường quân. Người Khương, dân tộc đã từng huy hoàng này trước mặt quân uy hiếp hách của Đại Đường tư cách gắn liền là địch cũng không có, quân đội Đại Đường như Tả Vô Vệ còn có mười một nhánh.

Trình Giảo Kim vẫn hy vọng có thể cùng người Đột Quyết hoặc là người Thổ Phiên giao phong để biểu hiện phong phạm danh tướng của mình, nhưng trời không toại ý người. Người Thổ Phiên vội vàng tranh đoạt quyền lực tối cao tại cao nguyên, căn bản không để ý tới sự khiêu khích của Trình Giảo Kim. Truyện được tại TruyệnFULL

Người Đột Quyết trốn về đại thảo nguyên, tuy nói bị Trương Tôn Vô Kỵ đánh bất ngờ cướp hết nô lệ, nhưng được còn hơn mất, trốn ở thảo nguyên không dám thò đầu ra nữa. Thiên hạ giống như trong một đêm yên bình trở lại, thật giống như chiến tranh chưa bao giờ từng có, ngoại trừ Trình đại tướng quân kêu gào phải đánh vào thảo nguyên lấy đầu Hiệt Lợi. Lão nhân gia hẳn kêu gào không ai để ý tới, toàn Đại Đường giống như đã quên còn có tướng quân Trình Giảo Kim, hoặc cho rằng hổ thẹn không muốn nói chuyện cùng.

Nếu phái Tả Võ Vệ ăn cơm tại Lũng Hữu, người cứ yên lành ăn cơm ở Lũng Hữu, đừng không có việc gì đánh cái này, giết cái kia, thiên hạ yên bình rồi, việc này quá không dễ dàng, cứ cho bách tính Đại Đường cơ hội nghỉ ngơi đi.

Vân Diệp không may, từ khi Trình đại tướng quân ăn được mì xào đã khoe khoang với đám bạn nói mì này ngon cỡ nào, quả thật không phải là sở hữu của nhân gian. Ngưu Tiến Đạt nói, quan bằng của tiểu tử Vân Diệp này đều là lão tử viết, xin bát mì ha ha hẳn là không phải vấn đề, đến trưởng của Vân Diệp ngồi cười chờ ăn cơm.

Hết cách, Vân Diệp cảm thấy những người này không có cách nào khác cự tuyệt, đi mời mình lão huynh hẳn, không bằng cứ mời các đồng liêu trong quân cùng nhau ăn cơm, nỗi đau dài không bằng nỗi đau ngắn. Lấy toàn bộ ớt làm được một chén dầu đỏ, lại bảo dân phu ở hậu cần doanh hải một sọt rau dại, gọi ba đầu bếp hỗ trợ, trong đó có người bị đánh. Dù sao Vân Diệp không làm được việc bắt nạt người ta sau đó còn thanh thân. Tin tưởng sau bữa tiệc lần này cách làm mì xào có lẽ ba người họ sẽ học được, sau đó quân giáo lớn bé sẽ không tới phiền mình nữa.

Thu gom đầy đủ bát tô đựng nước mì cho hơn hai chục người, một cái nồi có thể luộc một con dê, chuẩn bị đầy đủ, chỉ chờ khách đến.

Khách nhân tới, rồi lại đi. Lúc tới thì bụng đói ừng ực, lúc về bước đi tập tễnh, chỉ để lại mình Vân Diệp thở dài với trăng. 26 hán tử, 26 vị tướng lĩnh, 26 cái thùng cơm, hết 18 cân bột mì, một thùng gỗ dầu cải, hai giỏ rau dại, bị đám người đó nuốt vào bụng, cả đám cơm no rượu say còn oán giận bát to, thật ra không bao nhiêu đồ ăn, cách ăn lại mới mẻ, cũng thơm ngon. Ngay cả nước mì cũng hết mà còn ngon sao?

Ba đầu bếp ngồi phệt ra đất nghỉ, lưỡi thè dài như chó, trên móng toàn là vết chân, tất cả đều là đám khốn khiếp kia chê chậm lấy chân đá. Vân Diệp cực độ hối hận khi mời đám bản thủ đó ăn cơm, không phải nói cổ nhân đều có hàm dưỡng, có lý tiết, tổ tiên khiêm nhường sao? Vì sao đợi lão Trình, lão Ngưu ăn xong, những tên còn lại ủa lên, bao gồm Hoàng Chí Ân mấy ngày nay trầm mê với toán học, ăn xong một chén, lớn tiếng đòi thêm một chén, cũng không sợ no chết, vừa lấy chân đá đầu bếp, vừa bắt tay vết mì.

Vị đại học vấn gia được xưng danh gia toán học này, những người khác cũng thấy nhưng không thể trách, hiển nhiên bình thường đã như thế. "Cửu xử chi lan chi thất, cửu nhi bất giác kỳ hương, cửu cư bảo ngư chi tứ, cửu nhi bất giác kỳ xú", câu danh ngôn này gây ra xúc động rất lớn đối với Vân Diệp, rời khỏi cửa hàng cá muối Tả Võ Vệ này phải lập nhật trình. Thường ba đầu bếp một quan tiền, nhìn họ vô cùng cao hứng rời khỏi, Vân Diệp vượt cái bụng lép xẹp, lăn về trưởng của mình ngã đầu ngủ.

*Ở lâu trong nhà có cỏ thơm hoa lan, lâu không cảm giác được mùi hương của nó, ở lâu trong cửa hàng cá muối, lâu không phát giác được mùi thối của nó. (Khổng Tử)

Sáng sớm xóc màn trướng lên, mùi bùn ẩm ướt ập vào mặt, đêm qua ngủ như chết, trời đổ mưa to cũng không làm Vân Diệp tỉnh giấc.

Nhìn màn mưa như kiến ngoài cửa, Vân Diệp đột nhiên nhớ tới khoai tây mình trồng, vội vàng lúi tới sau trướng, thấy năm cây khoai tây trồng trong chum mọc rất tốt, chỉ hai tháng đã cao nửa thước. Lá xanh tươi, bao trùm cả miệng chum. Năm cái chum đặt theo hình hoa mai, bên trên có một đình cổ che mưa cho đám cây, thỉnh thoảng có vài giọt nước mưa nhỏ xuống rơi vào mặt lá bắn ra bọt nước trong suốt. Mà lá xanh cong xuống, nước mưa còn sót lại trôi xuống mặt lá, thoát cái biến mất trong mảnh lá dày đặc.

Vân Diệp yên tâm rồi, trong hai tháng mình không có ở đây, đám khoai tây này đã nhận được chăm sóc rất tốt. Nhìn mấy nụ hoa giữa lá cây, Vân Diệp cảm thấy hưng phấn, thêm năm sáu ngày nữa hoa màu tím nhạt sẽ nở rộ, có hoa sẽ có thu hoạch. Bản thân vẫn đang lo lắng đám khoai tây này khi qua lỗ sâu sinh mệnh lực sẽ bị hao tổn. Xem ra vẫn còn may, đại kế kiếm tiền của mình vẫn chưa nhận được cản trở.

Đội đám khoai tây này trưởng thành, lấy hết làm hạt giống, chỉ cần không thoái hóa, không đến ba năm, Vân Diệp có lòng tin sẽ đem nó trồng trên dưới một trăm mẫu, tại Trường An còn có ngàn mẫu ruộng tốt, tin tưởng bằng một mùa thu hoạch khoai tây, làm giàu căn bản không phải việc khó.

Khi Vân Diệp đang chảy nước bọt ảo tưởng tương lai đồng tiền khắp bầu trời như mưa rơi xuống thì một hán tử trắng kiện tập tễnh từ trong mưa đi vào đình.

Hán tử thấy Vân Diệp đang trầm tư cũng không quấy rầy, lẳng lặng đứng ở bên cạnh đợi Vân Diệp phục hồi tinh thần lại. Hán tử này chính là Trang Tam Đình được Vân Diệp kéo trở về từ vách tử vong, bởi thụ thương quá nặng, lần này bao vây tiêu trừ người Khương không dẫn hán theo để hán ở lại doanh trại dưỡng thương.

24. Chương 24: Thảm Kịch Gây Ra Bởi Khoai Tây

Một tháng trước Trang Tam Đình cũng đã có thể xuống đất, ở lại doanh không cũng không có việc gì, nghe được Vân Diệp để lại vài cây hoa liền chạy đến xem, lại bị thủ vệ chặn. Họ nói đây là vật yêu thích của tước gia, ngay cả đại soái cũng rất coi trọng, người không phận sự không được đi vào, chỉ có hai hoa nông tử mĩ chăm sóc số cây cỏ này.

Trang Tam Đình càng cảm thấy khó hiểu, đại soái khi nào quan tâm đến hoa cỏ rồi, ở trong phủ luyện đao pháp, không cần thận chém ngã cây mẫu đơn yêu thích của phu nhân, bị phu nhân truy sát đã thành trò cười khắp thành Trường An, hiện tại lại sai người tỉ mỉ chăm sóc hoa cỏ của Vân tước gia. Kỳ lạ, khuyên can mãi mới thuyết phục thủ vệ cho hán đi vào xem sao. Ánh mắt đầu tiên của Trang Tam Đình xuất thân nông gia liền kết luận đây không phải hoa cỏ, mặc dù không biết đại soái tước gia làm trò quỷ gì, chắc hẳn chuyện quan hệ trọng đại, nói không chừng đây là thảo dược trân quý tước gia trồng.

Vừa nghĩ đến diệu thủ thần tích của tước gia Trang Tam Đình liền có vẻ mặt trông mong. Bảo bối của tước gia có thể nào để mặc cho đám hoa nông không liên quan gì chăm sóc, vạn nhất có sơ xuất, đám dược liệu cứu mệnh này sẽ không còn, cho nên hán liền chuyển trưởng của mình sang cạnh đám mầm khoai tây, cũng dựng một cái lều cỏ, mặt trời mọc đặt mầm khoai ra ngoài lều, mặt trời lặn đưa nó vào trong lều, mỗi ngày tỉ mỉ chăm sóc, cới đất tưới nước, bắt sâu làm thường xuyên. Thấy mầm khoai mỗi ngày lớn lên, mấy ngày gần đây ra nụ hoa, Trang Tam Đình mừng rỡ không hiểu. Trận mưa to đêm qua hán ba lần đi kiểm tra lều cỏ có chắc chắn hay không, thấy tất cả bình thường mới an tâm đi ngủ, không lâu sau nghe bên ngoài có tiếng bước chân liền đứng dậy kiểm tra, thì ra là tước gia....

Vân Diệp thấy Trang Tam Đình, tâm trạng còn hồi hận vì hình tượng bản thân chảy nước miếng. Một quý tộc, một quan viên tông thất phẩm tốt đẹp, giờ thì không còn hình tượng gì.

Mặc dù trên danh thiếp quan thân viết: Vân Diệp, nam, tuổi 15, mặt trắng không râu, cao hơn 6 thước, không tàn tật, không thai ký, người Trường An, năm X tháng Y quan tới tông thất phẩm, chủ bạc bí thư của Lan Châu Chiết trùng phủ chủ, đặc thử cáo thân.

Chợt nhìn lại, chỉ cần là nam nhân 15 tuổi có thể giả mạo chủ bạc bí thư của họ Vân này.

*Chiết trùng phủ là tên gọi của quân phủ, tổ chức cơ sở phủ binh chế Đường triều. Chiết trùng phủ phân thượng, trung, hạ.

Ngưu Tiến Đạt còn từ chỗ này của mình bắt chẹt số dầu đỏ còn lại, nói là phí viết cáo thân. Nhìn hàng chữ nghiêng ngả, Vân Diệp nhìn thế nào cũng cảm thấy quan thiếp của mình giống hàng giả. Dem nghĩ hoặc này nói cho Trình Xử Mặc, người này nhếch miệng cười to, hỏi trưởng thu hồi cáo thiếp của mình đưa cho Vân Diệp xem, thấy trên đó ngoại trừ tên, quê quán, tuổi tác chức quan, miêu tả khác giống y như của mình, đồng thời chữ cũng xấu như nhau, vừa nhìn biết ngay là cùng xuất phát từ tay của Ngưu đại gia.

Trình Xử Mặc chỉ vào Binh bộ đại ấn phía dưới quan thiếp nói cho Vân Diệp, cáo thân bỏ trống như vậy của Tả Võ Vệ tổng cộng có ba tấm, đại ấn đều in đủ, chỉ cần là dưới thất phẩm, điền tên lên là có hiệu lực, chỉ là sau đó đưa Lại bộ lưu trữ mà thôi. Cho nên hiện tại Vân Diệp xác thực trở thành quan viên tông thất phẩm của Đại Đường, tương đương với cấp Phó xứ của hậu thế.

Đường triều lúc này mặc dù đã xuất hiện khoa khảo, nhưng chỉ là bổ sung quan viên phạm vi nhỏ, quan viên cấp thấp số lượng lớn vẫn cần nhờ đại quan trong triều đề cử tỷ như Trình Giảo Kim. Nếu như có thể để cho hai vị đại quan đề cử chính là vinh dự đặc biệt khó có được. Phải biết rằng, ai đề cử ai thì phải chịu trách nhiệm. Tân khoa tiến sĩ của Đại Đường thụ quan cũng chỉ là tòng thất phẩm mà thôi, bởi Đại Đường vô quý văn tiện, cho nên tòng thất phẩm của Vân Diệp càng khó có được. Chủ yếu nhất đây là một ranh giới, ranh giới phân biệt giữa bình dân và sĩ, hai người này một ở mặt đất một ở trên trời.

Hiện tại Vân Diệp rất có phong phạm quý tộc, thấy Trang Tam Đình quỳ gối trước mặt mình đã có thể làm được tâm tĩnh như thủy, mặt không đổi sắc, không còn tình cảnh hoảng loạn không ngớt khi bị người quỳ lạy khi mới tới Đường triều. Người khác về cổ đại ảnh hưởng cổ nhân, bản thân về cổ đại bị cổ nhân ảnh hưởng, cũng không biết là theo kịp thời đại hay là bị sa ngã. Dù sao thì bây giờ vẫn còn rất hưởng thụ loại cảm giác thành công được người khác cúng bái này.

Thật vất vả kéo Trang Tam Đình lên, cả việc ngăn cản mình được cúng bái cũng rất mất sức, Vân Diệp quyết định sau này ít làm đi. Sợ Trang Tam Đình lại quỳ xuống, y hỏi bằng giọng hòa nhã nhất:

- Vết thương khỏi hẳn rồi chứ? Không có gì không ổn chứ hả?

Trang Tam Đình khom người trả lời: Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

- Nhờ phúc của tước gia, sức khỏe của Tam Đình đã không có gì đáng ngại, đa tạ ân cứu mạng của tước gia, nếu tước gia có gì sai bảo, Tam Đình sẽ liều mình báo đáp.

- Ha ha, người không sao là tốt rồi, người trung nghĩa tự có phúc báo, đây cũng là phúc báo khi người liều mình cứu người, không cần cảm tạ ta, ngược lại ta còn phải cảm ơn người đã cứu Xử Mặc, mấy ngày này là người chăm sóc đám khoai tây này hả?

- Đúng vậy, thuộc hạ thấy tước gia rất coi trọng số mầm này, sợ người khác chăm sóc không tốt, tiểu nhân rảnh rỗi, lại nói nói tiểu nhân cũng là người xuất thân nông gia, nên mới tự chủ trương nhận lấy trọng trách chăm sóc chúng, xin tước gia thứ tội.

- Lão Trang này, người không biết đấy, mọi người trong quân đều không rõ tới cùng chúng nó là cái gì, người xuất thân nông gia hẳn là rõ ràng loại hoa màu mới này có ý nghĩa thế nào đối với nông gia. Thứ này tên là khoai tây, sinh trưởng ở ruộng cạn, vả lại sinh sản kinh người, ta nghe nói thứ này tại vực ngoại từng đạt được sản lượng 15 đằm (=50kg) trên một mẫu đất, vả lại bảo quản lâu, từ khi thu hoạch chỉ cần bảo quản thoả đáng có thể giữ đến năm sau không hư, thích hợp làm lương thực. Nhà nghèo cho dù không ăn lương thực, chỉ ăn khoai tây cũng có thể sống rồi. Hiện tại đã biết rõ vì sao ta coi trọng năm cái chum này như vậy rồi chứ?

Nói xong Vân Diệp phát hiện không có hồi âm, ngẩng đầu thấy Trang Tam Đình há miệng, hai mắt không có bất luận tiêu cự gì, cả người hoàn toàn rơi vào một loại trạng thái thần du. Y thầm cười dừng nói Trang Tam Đình người, cho dù Lý Nhị bệ hạ nghe nói việc này trạng thái cũng sẽ không tốt hơn lão Trang bao nhiêu.

Đang lúc đắc ý thì có hai bàn tay nắm lấy hai vai mình, cả người bị nhấc lên, quay đầu nhìn mới phát hiện ngoài đình đứng đầy người, kẻ cao người thấp, già trẻ đều trừng hai mắt đỏ lòm nhìn mình, còn hãi hơn cả loài sói gặp ngoài hoang nguyên. Ngưu Tiến Đạt xách cả người Vân Diệp run rẩy giống như bị sốt rét, nửa ngày lão Ngưu mới thốt ra mấy chữ:

- Tiểu tử, nói thế có thật không?

Trong mắt nửa là hy vọng, nửa là khẩn cầu nhìn chằm chằm Vân Diệp.

- Ngưu thúc, ngài có thể bỏ tiểu diệt xuống rồi mới trả lời có được không? Tiểu diệt sắp bị bóp chết rồi.

Vân Diệp giống như nghe được tiếng xương bả vai mình đang vang lên.

- Không bỏ, hiện tại người phải trả lời, nếu dám lừa gạt lão phu, lão phu sẽ xé người.

25. Chương 25: Trường An

- Sao tiểu tử ngươi lại giống như con gà bệnh vậy, lẽ nào thứ đồ chơi đó đặc biệt luyện tráng hán thành con gà bệnh?

Vân Diệp rất muốn cho lão Ngưu độc mồm độc miệng một quyền, suy nghĩ đến nhân tố đánh không lại, Vân Diệp quyết định rất độ lượng tha thứ cho lão gia hỏa chịu qua kích thích này.

- Bá bá không biết, sau khi ân sư dạy cho tiểu tử liên bế quan tự thủ, nói là muốn xem cuối chân trời có cái gì, nên không để ý tới tiểu tử nữa, tiểu tử một mình sinh sống tại hoang dã, luyện một lần rồi vút đấy, một mồi lăm.

Vừa dứt lời, hai tay buông thõng ra hai bên hông. Vân Diệp hét thảm bưng hông chạy tán loạn, đau chết mất, hai bên hông như bị lửa đốt, xoa nửa ngày mới có chút tri giác. Lão Trình, lão Ngưu tức đến tay run lên, cả người cũng run rẩy.

- Nghiệp chương, nghiệp chương, thật phung phí của trời, từ xưa đến nay, đoán thể chi thuật là bí mật bất truyền của phương gia. Lưu Bị biết được, thế mới có Bạch Nhĩ quân, băng rừng vượt núi như giẫm trên đất bằng. Cao Thuận biết được, liền có hãm trận doanh, công thành đoạt đất đều không kể phá, Tào Tháo biết được, Hồ Báo Kỵ tung hoành thiên hạ, Bối Ngôi quân của Trần Khánh không đâu địch nổi cũng phải mượn đoán thể chi thuật, thần thuật như vậy ngươi lại bỏ phí, tức chết lão phu rồi. Hôm nay lão phu không đánh chết ngươi không được.

Lão Trình nổi điên rồi, sau đó soái tướng truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Vân Diệp và tiếng gầm gừ của lão Trình, khiến cho Trình Xử Mặc trốn ở ngoài trường nghe trộm mà mặt như màu đất.

Vân Diệp không bị đánh chết, chỉ là hông sưng húp lên, than thở ở lò rèn chế tạo dụng cụ. Lão Trình nghe lời Vân Diệp làm ra than đá, hợp kim đẳng cấp cao Vân Diệp không làm được, là một kỹ sư không lý do gì ngay cả thép cũng không làm được, nhìn thấy lão thiết tượng gỗ thiết phôi từng búa từng búa, Vân Diệp liền cảm giác đau đầu, như vậy ngày tháng năm nào mới có thể làm lê ba cạnh, móc khóa, ròng rọc, phi chảo, xẻng công binh? Đuổi hết thợ rèn đi, tìm lão Trình yêu cầu mấy thân binh trợ thủ.

Sau khi lão Ngưu biết, lấy lý do đây là quân quốc trọng khí, nhét vào mấy thám tử của Bách Kỵ Ti. Vân Diệp cũng không quản, thứ này Lý Nhị bộ hạ là cần thiết phải biết. Không có gì phức tạp, nước thép đổ lên bột quáng quấy liên tục, đợi lửa trên nước thép đổi thành màu xanh thì ngừng, một nồi nước thép coi như thành công, lại đổ vào khuôn chuẩn bị sẵn, phôi giai đoạn đầu đã xong, lê ba cạnh chỉ cần mài tôi là thành, móc khóa, ròng rọc, phi chảo, cần sự dẻo dai, chỉ cần mài nhẵn bóng là được, xẻng công binh thì phiền phức hơn, cần thợ rèn gõ từng búa một.

Trình Giảo Kim nhìn thấy thanh dao găm đầu tiên liền hít một hơi lạnh, ba lưỡi dao sắc bén lóe lam quang, ba rãnh to thẳng tắp. Lão Trình trở tay một đâm, cái bàn dày một tấc dễ dàng bị đâm xuyên, lưỡi dao hình giọt nước, làm trở lực giảm đến nhỏ nhất. Lấy heo cừ làm vật thí nghiệm, bất kể đâm vào bộ vị nào, kết quả duy nhất chính là mất máu mà chết. Lão Trình lão Ngưu hai mặt nhìn nhau, thở dài một tiếng, lại có vài con khoái mã mang theo dao găm và phương pháp nấu thép chạy vội tới Trường An.

Trình Xử Mặc sắp chết, thực sự, hai cái đùi sưng như chân voi, đầu gối khuỷu tay bết máu, mỗi ngày ăn cơm đều cần thân binh dứt thức ăn, cũng may mỗi ngày còn pha nước nóng tắm, bằng không ngay cả ngủ cũng thành vấn đề. Chỉ là yêu cầu người khác kiêng lên giường, bởi vì tên này rất dễ ngủ. Vân Diệp cảm thấy lấy thể chất của tiểu Trình không nên thành như vậy, hỏi thân binh mới biết, Ngưu Tiên Đạt đã lên tăng cường độ huấn luyện lên gấp ba, mỗi người còn phải gánh trang bị hạng nặng. Trời ạ, chỉ khôi giáp đã ba bốn chục cân, đừng nói còn có Hoành đao, tên, có một người chỉ đôi Liên tử chùy đã nặng 30 cân, lại khoác trên lưng khôi giáp các thứ, Vân Diệp từ đáy lòng mặc niệm cho trăm dũng sĩ này. Mặc niệm thì mặc niệm, tâm tình Vân Diệp vẫn tốt.

Đang lúc Vân Diệp bưng một chén nước đá bào đứng dưới bóng cây cười nhìn đám người Trình Xử Mặc, vui quá hóa buồn, Ngưu Tiên Đạt toàn thân giáp trụ đi tới trước mặt, ngón tay thô to chỉ vào sân huấn luyện.

Vân Diệp mặc bì giáp, lưng đeo Hoành đao đứng ở sân huấn luyện, nghênh tiếp y chính là 100 đại hán cười quái dị. Nhìn bãi nước dơ bẩn, nhìn tường cao, Vân Diệp rốt cuộc biết mua dây buộc mình là thế nào rồi.

Vỗ mạnh đầu mấy cái, Vân Diệp hồi hận bản thân vì sao lại tăng thêm nhiều môn huấn luyện như thế. Con mẹ nó đây hoàn toàn là phương pháp huấn luyện của bộ đội đặc chủng. Mông bị đập một cái, Vân Diệp bắt đầu cuộc đời bộ đội đặc chủng bị ai của mình.

Trước đây thân binh chỉ cần công tiểu Trình là tốt rồi, bây giờ còn phải công Vân tước gia, còn phải liên tục vẩy nước lên mặt Vân tước gia, bằng không tước gia lại sẽ bất tỉnh. Tước gia đáng thương, chứng động kinh phát tác bị Ngưu phó soái lấy kim châm chữa trị, kim châm to tướng châm lên mông Vân tước gia liền khỏe lại ngay, chạy còn nhanh hơn cả thiếu gia. Một khi bất tỉnh hai quân y lập tức xoa bóp toàn thân cho, cầm vải ướt lau toàn thân, tỉnh lại uống miếng nước, tiếp tục chạy. Thân binh vốn tràn ngập niềm ước ao đối với những thiên chi kiêu tử này, thấy thảm trạng như vậy liền cảm thấy bản thân làm một tiểu binh vẫn là rất tốt. 100 người quân quan, dưới đại bổng của lão Ngưu, có người khóc la, có người cầu xin, có người giả ốm, nhưng không có người phản kháng, dưới tay ma vương còn dám phản kháng?

Trình Xử Mặc và Vân Diệp trần truồng nằm trong hai thùng gỗ, bên cạnh còn có 99 cái thùng gỗ giống vậy, cũng 99 quân quan trần truồng đang nằm trong đó, quân y càng không ngừng đổ nước thuốc màu đen vào trong thùng gỗ, có người nói để giảm mệt mỏi.

Ngâm nửa canh giờ mỗi thân binh đều tự lao ra ngoài, một mảnh trắng phau nằm lên giường, do y tế binh mới huấn luyện ra làm xoa bóp toàn thân.

- Tiểu Diệp, những ngày tháng đau khổ của huynh đệ ta bao giờ mới kết thúc đây?

- Chịu đựng đi, đây mới là khởi đầu thôi, đợi sau khi gân cốt chúng ta cường tráng, đạt được đại soái yêu cầu thì phải bắt đầu huấn luyện cầu sinh dã ngoại, khi đó mới chết đấy, không cho ăn không tính, còn có trọng binh tìm giết, chúng ta phải tránh truy sát, hoàn thành nhiệm vụ, bản thân còn không thể có thương vong quá lớn, như vậy, số binh này mới tính luyện thành một nửa. Người còn phải vật lộn, là cái loại một kích chết ngay, biết trốn, biết phục kích, biết hoá trang, có thể dưới tình huống không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ mới tính luyện thành. Dù sao thì hiện tại người đừng đem bản thân làm người là được.

Tiếng kêu rên vang vọng khắp doanh trường...

Khi Vân Diệp lại một lần nữa tiến vào mộng đẹp thì tiếng trống canh ở thành Trường An đã gõ xong, các phường thị đóng chặt cửa, theo hàng vạn ngọn đèn dầu từng nhà lần lượt tắt đi, thành Trường An một ngày huyền ảo rồi cuộc rơi vào yên lặng.

Thái Cực cung vẫn còn đèn, nội thị, cung nữ lặng yên không một tiếng động đứng dưới hành lang dài vắng nghe tiếng bước chân nồn nóng trong đại điện, ném cho nhau những ánh mắt khó hiểu. Bệ hạ trấn định, cơ trí thường ngày hôm nay hiếm khi cũng nồn nóng, tiếng bước chân gấp gấp giống như đang nhấn nhủ tâm tình của vị đứng đầu thiên hạ này đang vô cùng phiền muộn. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm c.o.m](#)

Bệ hạ không vui, nội thị, cung nữ đứng càng thêm trang nghiêm, tiếng thở dốc cũng nhỏ đi rất nhiều so với vừa rồi. Một ánh đèn từ phía chỗ quẹo trường tới, trên mặt hoàng y nội thị trước cửa cung hiện ra nét cười, trọc khí ngẹn trong lồng ngực trong khoảnh khắc biến mất tăm, tiến nhanh tới hai bước cúi người hạ bái:

- Cung nghênh hoàng hậu nương nương.

Trong ngọn đèn dầu, một vị cung trang mỹ nhân khẽ hất ống tay áo, nội thị đứng dậy đứng một bên:

- Bệ hạ còn chưa đi ngủ ư?

- Hồi nương nương, bệ hạ từ khi nhận được Lư quốc công cấp báo thì vẫn ở trong điện, chưa đi ngủ.

Sau khi vẫy lui mọi người, cung trang mỹ nhân một mình tiến vào đại điện, thấy hoàng đế ưu tư đi lại, toan mở miệng thì lại nghe hoàng đế nói:

- Quan Thế Âm tỳ, nàng nói thế gian thật có lương thực 15 thạch một mẫu không? Nếu như thật thì sẽ có bộ dạng thế nào?

Hoàng hậu che miệng cười khẽ:

- Nhị lang còn đang lo lắng vì nạn châu chấu Linh Châu sao? Thiếp thân đã giảm bớt chi phí nội phủ, chắc hẳn cũng còn dư 2000 quan, mặc dù như muối bỏ biển, cũng coi như tận một phần tâm lực.

Hoàng đế nhìn hoàng hậu cười nói:

- Nàng cho là trẫm đang nằm mơ ư? Trình Tri Tiết 300 dặm khẩn cấp thượng tấu, ngôn từ chuẩn xác, Ngưu Tiên Đạt bách kỵ mật tấu nói rõ xác thực có việc này, năm cây giống đã do hần đích thân trông coi, hơn tháng nữa là có thể thu gặt, trân bảo này tên là khoai tây. Thật không rõ, trân bảo như vậy không ngờ lại có cái tên cổ quái như thế, trẫm mới nghe lần đầu. Quan Thế Âm tỷ đọc nhiều sách vở có nghe qua thứ ấy chưa?

Nói xong đưa tấu chương trong tay cho hoàng hậu. Hoàng hậu ngỡ ngàng nhận lấy tấu chương, tỉ mỉ xem qua. Chốc lát đã xem xong, đặt tấu chương lên bàn rồi lẩm bẩm:

- Thật có lương thực như vậy? Mười lăm thạch? Nơi hoang dã cũng trồng được? Nhị lang, thiếp thân hơi choáng đầu.

Lý Nhị bệ hạ đỡ hoàng hậu ngồi xuống, gõ tay lên bàn nói từng chữ:

- Trình Tri Tiết mặc dù vụng về, nhưng luôn trung thành và tận tâm, có gì nói vậy, sẽ không nói bậy. Ngưu Tiên Đạt thận trọng như phát, vả lại năm đó thể hiện tâm nguyện, nguyện vì thiên hạ không còn người chết đói mà không tiếc máu chảy đầu rơi. Người trung thực như vậy không nắm chặt tám phần mười là sẽ không nói những lời kinh thiên như thế, vả lại bảo trẫm đợi hơn tháng nữa, toàn bộ mọi chuyện có thể rõ ràng chân tướng rồi. Trẫm mỗi mắt mong chờ, huyện nam Bình An nói muốn bán vật ấy cho trẫm, nếu như thật có được mẫu sản 15 thạch, không, dù cho mẫu sản 8 thạch, trẫm vét sạch nội cung cũng cho y thỏa mãn, nếu là công dã tràng, trẫm tuyệt không nường tay.

*Huyện nam: tước vị, tông ngũ phẩm.

- Bệ hạ, huyện nam Bình An là người phương nào? Người này có quan hệ gì?

Hoàng hậu lần đầu nghe nói tên này.

- Người này họ Văn tên Diệp, 15 tuổi, đệ tử đệ nhân, tại Lũng Hữu lấy thuật chế muối kỳ diệu trí sĩ, đương nhiệm Lan Châu Chiết trùng phủ tham sự bí thư, tông thất phẩm, trẫm thấy hắn giải được nỗi khổ thiếu muối của Lũng Hữu, đặc biệt ban thưởng huyện nam Bình An.

- Thì ra phương pháp lấy muối ăn từ đất mặn là do y hiến, trước đó vài ngày, trong thư nhà đại ca của thiếp có đề cập việc này, nói Trình Tri Tiết lấy 500 cân muối đổi lấy 50 con ngựa của hắn, quả thật tán tận lương tâm, khiến người khác giận sôi, quyết định có cơ hội nhất định đòi trở về. Đại ca của thiếp lần đầu bị người ta bắt chẹt, thật là bất bình.

Nói xong cười khẩy.

- Hoàng Chí Ân là đệ tử đắc ý của Lưu Hoài, toán học có thể nói thiên tài, lại bị người này nói mấy câu thuyết phục, hai bức vẽ lại khiến cho Hoàng Chí Ân khêu đèn tính toán một đêm, từ đó nhắc đến người này ngôn tất xưng sư. Có thể thấy được, Văn Diệp có tài thật, thầy của y là nhất đại đại hiền, trẫm chờ mong y lại cho trẫm một kinh hỉ thiên đại khác.

- Hiền tài như vậy chắc hẳn sẽ không ăn nói lung tung, nghe bệ hạ nói những lời này, thiếp thân cũng có chút tin tưởng trên đời này thật sự có lương thực mẫu sản 15 thạch. Tuy nhiên, đêm đã khuya, bệ hạ cũng nên đi ngủ đi, ngày mai còn phải tảo triều, nên nghỉ sớm.

Hai phu thê đang dìu nhau đi nghỉ thì một tiếng cấp báo thật dài làm tỉnh giấc toàn bộ hoàng cung, trong nhất thời, trong hoàng cung sáng rực, cửa cung đã khóa mở rộng, một hoàng môn cầm một bao to, trên bao cầm ba sợi lông gà nhuộm thành màu đỏ, đây là hồng linh cấp báo đại danh đỉnh đỉnh, thư khẩn tám trăm dặm, gấp quan khai quan, dù cho đêm khuya cũng phải lập tức trình hoàng đế.

Phía sau hoàng môn là một kỵ sĩ bộ dáng rất chạt vật, được ngự lâm quân nâng chạy vội vàng vào Thái Cực cung. Lý Nhị bệ hạ đã ngồi trên ngự tọa, nghe được là Tả Võ Vệ cấp báo tâm tình trở nên thấp thỏm, Tả Võ Vệ đã mất chiến sự chắc hẳn không quan hệ với chiến tình, vậy nhất định là chuyện hạt giống có sản lượng cao kia. Lý Nhị bệ hạ không khỏi nắm chặt hai tay, cấp thiết chờ đợi cấp báo đến.

Tiểu hoàng môn giao bao đồ cho nội thị trước điện, nội thị cởi bao đồ ra, mở hộp gỗ thấy một thanh chủy thủ kỳ quái nằm bên trong, dưới ánh nến lóe hàn quang, vừa nhìn đã biết là lợi khí sát nhân. Đang do dự có nên trình cho hoàng đế hay không thì đã thấy hoàng đế đi xuống ngự tọa, bước nhanh tới trước điện, thấy thanh chủy thủ hình thù kỳ lạ trong hộp gỗ liền cầm lên, nắm trong tay cảm thấy rất thuận tay, vung vẩy hai cái, trở tay nắm chuôi đao, xoay người lại đâm lên trụ gỗ đỏ trong điện, nghe xoạt một tiếng, chìm vào nửa thân đao. Lý Nhị bệ hạ giật mình, rút đao ra, nắm trong tay trầm giọng hỏi:

- Hồng linh cấp báo ở đâu?

Nội thị vội vàng trình lên. Lý Nhị bệ hạ tỉ mỉ kiểm tra hỏa ấn còn nguyên vẹn, mới lấy chủy thủ trong tay hất mép dán, lấy tấu chương ra xem.

Xem xong tấu chương thật lâu không lên tiếng, trưởng tôn hoàng hậu bưng một chén chè hạt sen cất bước tiến đến, thấy hoàng đế lại rơi vào trầm tư cũng không lên tiếng, an tĩnh ngồi một bên. Hoàng đế thông thả nói với hoàng hậu:

- Trình Tri Tiết, Ngưu Tiến Đạt liên danh thượng tấu, yêu cầu trọng thưởng Vân Diệp, bởi vì họ lại từ chỗ Vân Diệp đạt được thuật luyện thép, ba người một ngày có thể đạt được trăm cân thép bách luyện, và lại trình lên binh gia lợi khí người này tự tay chế tạo, trăm vừa rồi dùng thử quả nhiên uy lực phi phàm, thật là binh khí tốt nhất khi đoản binh tương tiếp. Thép bách luyện Binh Giới ti của hoàng gia hàng năm không đến 4000 cân, đây là sản lượng lớn nhất của 500 người giỏi tay nghề. Hiện tại có người dùng ba người một ngày có thể chế trăm cân, trăm tin tưởng đây là dự tính thận trọng của họ. Trình Tri Tiết còn đưa tới một bộ đoản thể binh gia, hiện tại đã chọn trăm người bắt đầu thí nghiệm. Hiện tại trăm không phải đang nằm mơ chứ?

- Người này thân thể hiện đã điều tra rõ, là Vân thị ở Trường An, đời đời ở Lam Điền, tổ từ vẫn còn, đáng tiếc nam đinh bởi vì tiền triều cuốn vào phản loạn nên tử thương hầu như không còn, hiện giờ còn sót lại 40 người phụ nữ và trẻ em, sinh kế khó khăn, hiện tại trăm đã biết rõ tiểu tử này vì sao muốn làm giao dịch với trăm, kỳ thật là muốn trùng chấn môn phong. Có điều tiểu tử này nói, kỳ bảo vô công khó nhận, cũng là kỳ sự.

26. Chương 26: Quyết Định Của Lý Nhị

- Vì sao y muốn đem hạt giống bán cho bệ hạ mà không phải hiến cho bệ hạ? Chẳng lẽ y không hiểu, một là hiến, một là bán, hai đẳng mang ý nghĩa hoàn toàn khác nhau sao? Vân gia tất nhiên là thiếu tiền, song có Trình Tri Tiết ở đó, hẳn là không tới mức lửa cháy ngang mày, vì sao lại còn cứ đem mấy đồng tiền thôi treo bên miệng? Là đệ tử cao nhân, chân ướt chân ráo tới đây đã nóng vội biểu thị chỉ có giao dịch mà không có tình nghĩa với bệ hạ, đó là vì sao? Một thiếu niên mười lăm tuổi, lần đầu tiên có giao tiếp với bệ hạ đã biểu đạt rõ ràng thế, ắt là mang đồ mưu khác. Thân thiếp rất tò mò về thiếu niên này, mong được gặp y.

Trường Tôn Hoàng Hậu không thềm nhìn Lý Nhị bệ hạ mân mê vũ khí trong tay, coi như chẳng hề biết tới phương pháp luyện thép độc đáo, chỉ tóm lấy cái chữ bán đẩy tầm quan trọng lên. Bà và Lý Nhị là phu thê thừa thiếu niên, sống bên nhau mười lăm năm hiểu thấu nhau rồi. Lý Nhị không tiện lên tiếng nói, bà có thể nói, nghi vấn Lý Nhị không tiện nhắc tới thì bà có thể nhắc tới, dù là phu thê mật đàm cũng là như thế.

Tay hoàng đệ bệ hạ hơi khựng lại, sau đó vũ khí chuyển động nhanh hơn, lúc sau ông ta nắm chắc đằng chuôi, lấy từ trong lòng ra chiếc khăn tay, đợi tới khi lau lưỡi chủy thủ sáng loáng rồi mới cất vào hộp gỗ, đặt hộp gỗ lên long án rồi nói với hoàng hậu:

- Người có bản lĩnh luôn phản cảm với lễ giáo, Vân Diệp từ nhỏ cùng sư phụ sống nương tựa vào nhau, ít nhiều nhiễm tới tính xuất thần, cho nên không hòa nhập với thế gian, nói cho cùng chỉ là đứa nhỏ mà thôi, hoàng hậu quá lo rồi. Ngưu Tiến Đạt đem thân thể Vân Diệp trình báo cho trăm, hiển nhiên muốn trăm an ủi người Vân tộc, ân xuất từ bên trên, hi vọng thông qua thi ân với Vân tộc để Vân Diệp tiếp nhận, để hiến tài cho trăm sử dụng, cũng tốn chút tâm tư đây. Thôi vậy, thể diện của Tri Tiết, Ngưu Tiến Đạt vẫn phải nể một chút. Người đâu!

Hoàng môn tay cầm phát trần đáp lời đi tới, khom người đợi hoàng đế sai bảo.

- Lệnh bách kỵ ti tiếp nhận người Vân tộc, không được bỏ sót người nào, bất kể bọn họ ở đâu, nếu là nô tịch thì lập tức giải trừ, tiện tịch thì nâng lên, toàn bộ đưa tới đất phong Bình An huyện nam, lệnh công bộ lập phủ Bình An huyện nam, tiền do nội phủ ứng cấp, đúng mừng một tết phải xong.

Nhất phong triều tấu cử trọng thiên, tịch biếm triều dương lộ bát thiên, (***) nhất ngôn khả định hưng phế giả, hoàng đế dã. Vân Diệp không gặp phải bi kịch của Hàn Dũ, do thời hạn gấp rút, nhiệm vụ nặng nề, doanh tạo giám của công bộ nhanh chóng tổ chức thợ và vật liệu cần thiết, ba ngày sau đội xây dựng 500 người tới trú huyện Bình An, bắt đầu xây dựng Vân phủ trong tiếng bàn tán xôn xao của mọi người.

(Hai câu đầu vốn trong một bài thơ khác, nôm na là:

Buổi sáng dâng bài biểu lên Hoàng thượng

Buổi chiều đã bị biếm đến Triều Dương xa cả ngàn dặm

Một lời nói quyết định hưng vong một người.

Đó chính là hoàng đế)

Hàn Dũ, thời Đường, ông làm tới lại bộ thị lang, được xưng là minh chủ văn chương, ông ta chủ trương hưng nho, bài trừ Phật, Lão... Nói chung là quá khích, dâng tấu thưa bậy, theo mình bị đi đày là đáng. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: chams.c.o.m

*****

Vân Hà Thị năm nay đã 60 tuổi rồi, tấm vải bố màu lam quần lầy mái tóc hoa râm, ngồi trong một căn nhà tranh bốn phía toang hoác dột vãi. Quần áo của Đại Nha và Nhị Nha đã rách bươm cả, nếu như không kiếm đủ lương thực trước khi mùa đông tới, hai đứa bé gầy gò ốm o này rất có thể không qua nổi.

Hôm qua cả đêm mệt nhọc khiến phụ nhân tuổi cao này hao hết chút sức lực cuối cùng, cất chỗ thắt vừa may xong, thở dài một tiếng, cuối cùng tới lúc tuổi già vô dụng, mắt càng ngày càng kém, chỉ vừa mới kết xong lại đứt. Bà xoa bả vai tê nhức, nhìn bài vị chậm rãi đứng dậy, cởi khăn buộc đầu ra phui bụi trên bài vị.

Nam đình Vân gia đề ở đây hết cả, Vân Hà Thị còn nhớ rõ đại trạch ngày xưa đông vui là vậy, thế mà chỉ trong một đêm đã tan tành, công gia (cha chồng), trưởng phu, đại bá, tiểu thúc của mình nằm gục trên đất, máu tươi chảy khắp nơi, con trai cả lẫn lộn kêu gào trong vũng máu, vết đao dài trước ngực máu tuôn xối xả, mình dùng tay bịt thế nào cũng không ngăn nổi, cứ trơ mắt nhìn con thành cái xác lạnh băng. Nghĩ tới đó lòng bà như dao cắt, nước mắt không còn nữa, bao năm qua bà khóc cạn rồi, Tam gia chỉ để lại đứa con gầy chân, đáng tiếc đứa cháu nhỏ đã rời khỏi nhân thế.

Ác mộng vẫn chưa chấm dứt, nữ nhi đã gả đi bị nhà chồng từ, nếu chẳng phải còn có cháu nhỏ dựa vào mình nuôi sống, Vân Hà Thị sớm đã thất cổ rồi khỏi thế giới tàn khốc này rồi.

Không còn hi vọng nối dõi tông đường, nữ hài thì không nhà nào muốn cưới, dù ở triều đại mới, Vân gia vẫn bị coi là sao chổi chỉ đem lại tai vạ. Sản nghiệp mà tổ tông để lại bị quan gia, đại hộ, điền nông xâm chiếm gần hết, chẳng ai thương hại cho Vân gia, chẳng ai muốn cưới nữ nhi Vân gia, ngay cả quan gia cũng lờ đi cảnh ngộ của Vân gia, phản tặc là phản tặc, không cần biết là triều trước hay triều này.

Đáng thương cho nữ nhi Vân gia, chỉ có thể làm nô tỳ, chỉ có thể hạ mình làm ca cơ.

- Nãi nãi, cháu đói rồi.

Một tiếng trẻ con khờ khạo đánh thức Vân Hà Thị từ trong hồi ức dài đằng dặc. Đại Nha, Nhị Nha ôm gối mở to đôi mắt đen lay láy nhìn bà. Vân Hà Thị đột nhiên thấy tràn trề sinh lực, đứng thể, còn hai đứa bé dựa vào mình nữa mà.

Cúi người ôm lấy hai cơ thể nhỏ nhắn, đáy lòng chua xót, bất kể thế nào cũng phải nuôi dưỡng hai đứa bé này lớn lên thành người, thầy tướng đã nói rồi, hai đứa bé này có số phú quý, khổ cực tới đâu cũng sẽ tới ngày kết thúc, khó khăn rồi tới lúc qua đi, Vân gia ta không làm chuyện gì thương thiên hại lý, vì sao phải gánh chịu khổ nạn này.

Trời cao tự có an bài, trong khi Vân Hà Thị đang cầu khẩn ông trời cho mình sống thêm vài năm để nuôi dưỡng hai đứa bé trưởng thì một đội kỵ sĩ vây quanh một cỗ xe do hai con ngựa kéo từ cửa thôn đi tới Vân gia. Xe ngựa dừng trước cổng Vân gia, một lão phó áo xanh hai tay nâng thiếp bài phồng gỗ cánh cửa gỗ sập sệ của Vân gia.

Vân Hà Thị nghe thấy tiếng gõ cửa, không biết là ai, vì không ai lại đi gõ cửa Vân gia cả, thường thì họ cứ xộc thẳng vào nhà, bà đặt thanh củi trong tay xuống, dẫn hai đứa cháu gái ra ngoài.

- Lão nô phụng mệnh gia chủ khẩu kiến Vân lão phu nhân.

Lão phó nói xong dâng bài thiếp lên:

Vân Hà Thị đã mười mấy năm rồi chưa được nhận bài thiếp, lần trước có người đưa bài thiếp là khi công gia, trưởng phu vẫn khỏe mạnh. Nghi hoặc mở bài thiếp ra thấy bên trên viết Trình môn Bùi thị, ký tên là Lô quốc công phủ, Vân Hà Thị cả kinh, quốc công phủ vì sao lại đưa bài thiếp cho bà già cô quả như mình, vừa định nói là nhầm nhà, nhưng thấy một phụ nhân toàn thân châu ngọc từ trên xe xuống, tới trước mặt bà nhún mình thi lễ:

- Thiếp thân Trình Bùi Thị xin chào Vân lão phu nhân.

Vân Hà Thị kinh ngạc không khép miệng lại được, Trình Bùi Thị lấy trong ống tay áo ra một tấm mộc bài:

- Lão phu nhân có biết vật gì đây không?

Một tấm mộc bài dài một tấc, rộng nửa tấc, dày một phân xuất hiện trước mặt, Vân Hà Thị nắm ngay lấy lật xem, mặt trên viết: Vân thị nam, Diệp. Vân Hà Thị ôm lấy mộc bài khóc rống lên.

27. Chương 27: Nhận Thân

Trình Bùi Thị đỡ lấy lão phu nhân đang lão đảo, bên cạnh có nha hoàn nhanh trí đã bê ghế tới. Vân lão phu nhân lật đi lật lại tấm mộc bài trong tay, giống như nhìn thấy trâu bầu tuyệt thế, lòng vốn như tro tàn, tích tắc nhìn thấy tấm mộc bài này, chua xót trong mắt bị quét sạch, Vân gia chỉ cần có nam đinh còn sống, hương hỏa chưa tuyệt là bà đã có thể ăn nói với liệt tổ liệt tông rồi, hai nha đầu có chỗ dựa, mình có chết ngay cũng ngậm cười nơi chín suối.

- Trình phu nhân, chủ nhân của mộc bài ở đâu, vì sao không tự mình tới?

Sau niềm vui bất ngờ, trong lòng Vân Hà Thị nổi lên nghi vấn:

- Diệp ca nhi nay ở trong đại quân Tả Vũ Vệ đất Lũng, không có quân lệnh không dám tự ý về kinh. Chúc mừng lão phu nhân, tôn nhi của người là bậc nhân kiệt, chỉ mới 15 tuổi đã được phong Bình An huyện nam, chức thư ký tham sự hành quân chiến trủng phủ Lan Châu, quan viên tòng thất phẩm, chuyện này là do triều đình điều tra nguyên quán của quan viên mới phát hiện lão phu nhân và Diệp ca nhi là thân thích. Diệp ca nhi vốn tưởng mình là cô nhi, từ nhỏ được ân sư nuôi dưỡng không biết có người thân trên đời, quan trên đem tin tức mọi người còn sống nói cho cậu ấy, không ngờ mừng tới thổ huyết, tỉnh lại rồi liền sai người dùng khoái mã về kinh phó thác thiếp thân tìm kiếm tung tích, thiếp thân nghe ngóng mãi mới tìm được tới lão phu nhân, ở đây còn có thư của Diệp ca nhi.

Vân lão phu nhân nhận lấy thư, mở ra, thấy toàn chữ viết nhỏ nhắn không biết dùng thứ bút gì viết thành, nhìn rất lạ song không khó coi, thậm chí có vài phần mỹ cảm, viết ngang từ trái sang phải chứ không viết dọc từ phải sang trái như người khác, Vân lão phu nhân có dần cảm giác không thuận lắm để thông thả đọc.

Vân Diệp trong thư viết lai lịch của mình, đương nhiên là lai lịch bịa đặt, vì tăng thêm độ tin cậy nhấn mạnh mình do ân sư nhặt được trong lúc Trường An hỗn loạn, mộc bài khi đó đeo trên người là thứ duy nhất chứng minh thân thế. Ân sư nhặt được mình xong tìm không thấy người Vân tộc, cho rằng loạn thế sắp tới, dẫn mình còn ở trong nôi rời Trường An, ẩn cư hoang nguyên đất Lũng, tới đầu tháng 5 ân sư từ bỏ nhân gian, mới nhờ người tìm lại cha mẹ.

Đọc tới đó Vân lão phu nhân nước mắt đầm đìa, nói:

- Còn có thể là ai được? Cháu là đứa bé của Lão Đại, người mẹ khổ mệnh của cháu vì cứu mạng cháu sau khi sinh cháu được ba ngày bế chạy khỏi Vân phủ, phụ thân cháu vì cứu mạng cháu mà bị chém chết, ta ôm phụ thân cháu trở mắt nhìn nó chết trong lòng. Lão thân vốn cho rằng mẹ yếu con thơ không thể sống được trong sự truy bắt của đám lang sói, không ngờ ông trời có mắt, cháu là cái mầm cuối cùng của Vân gia.

Cúi mình bế Nhị Nha lên vừa ôm vừa hôn, làm tiểu nha đầu chẳng biết làm sao, đôi mắt đen chớp chớp nhìn nãy nãy.

- Đây là tiểu thư trong phủ phải không, trông xinh quá, mấy năm nữa không biết bao thiếu niên tài俊 tranh nhau tới đặt sính lễ ấy chứ.

Trình Bùi Thị bẹo má tiểu nha đầu, thuận tay đem khóa ngọc lục bích đeo lên cổ Nhị Nha, lại bế Đại Nha lên, lão phó đứng bên cạnh mở chiếc hộp gấm ra, bên trong có vòng tay màu trắng. Trình Bùi Thị lấy vòng tay lồng vào tay Đại Nha, vòng hơi lớn, bà cười:

- Hiện giờ thì rộng, mấy năm nữa là vừa rồi, lão phu nhân có tôn tử, tôn nữ thế này thật là có phúc.

Vân lão phu nhân sinh ra trong nhà đại phú quý, thấy không biết bao nhiêu trâu báu rồi, quà ra mất Trình Bùi Thị tặng hai tiểu nha đầu đều là ngọc thạch cực phẩm hiếm có, vốn định ngăn cản, nhưng trong thư Vân Diệp nói rõ rồi, ý tốt của Trình gia không tiện từ chối. Vân lão phu nhân hiện cảm khái giờ chết cũng thỏa mãn rồi, Vân gia mình nghèo khó suy vong rồi người ta còn mưu đồ gì nữa, Diệp Nhi nếu không phải là tôn tử của Vân thị thì với tước vị của y, muốn chiếm đoạt Vân gia có tốn chút công sức gì. Vả lại trong thư Diệp Nhi nói, chẳng may bản thân không phải người Vân gia cũng sẽ nuôi dưỡng cô nhi quả phụ của Vân gia suốt đời, bảo người Vân thị cứ yên tâm tới đất phong của đã mời Trình gia giúp họ xây dựng nhà cửa, sau này sẽ không còn người của Vân thị bị ức hiếp nữa. Nghĩ tới đó lòng lão phu nhân ấm áp, nói với Trình Bùi Thị:

- Trong nhà đơn sơ, nhưng khách tới vẫn mời được cốc nước mát.

Đi vào nhà trong, Trình Bùi Thị cúi người không thôi, vách tường như muốn sập tới nơi, nóc nhà thì thấy được cả trời, trong mái nhà tranh nhỏ hẹp chỉ có một cái giường, một cái máy dệt mà thôi, trên cái bàn dùng đất đắp lên đặt ba cái bát lớn, bên trong là thứ cháo loãng tới soi gương được, lòng ấm đạm: "Lão phu nhân lại khổ tới thế này sao?" Ngẩng đầu nhìn thấy trên tường treo sáu bức tranh, phía dưới sáu bài vị, liền cúi người bái một cái. Vân lão phu nhân ở bên đáp lễ.

- Mấy vị này là nam đinh đã mất của Vân gia sao?

Vân lão phu nhân đáp phải, Trình Bùi Thị lại hỏi:

- Không biết vị nào là tiên tổ của Vân ca nhi?

Lão phu nhân cười mà không đáp, chỉ nói:

- Không biết có người đã gặp được Diệp ca nhi ở đây không, lão phu nhân cho rằng Diệp ca nhi tám phần là con của trưởng tử lão phụ.

Trình phu nhân quay người bảo nha hoàn gọi người, chẳng bao lâu có mấy tráng hán đi vào, khom người thi lễ với Trình phu nhân.

- Mấy người các người đã gặp Vân tước gia, có còn nhớ tướng mạo của tước gia không?

Trình Đông chấp tay đáp: Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

- Bẩm phu nhân, tước gia dùng lễ hiền đối đãi kẻ dưới, bọn tiểu nhân ở bên tước gia rất vui, tiểu nhân nhớ kỹ tướng mạo của tước gia.

- Nếu đã thế các người nhìn tranh trên tường, có vị nào tướng mạo gần giống tước gia không?

Bốn hán từ đồng loạt chỉ vào bức tranh thứ năm, bẩm báo:

- Phu nhân, bức tranh này gần như không khác gì tước gia, chỉ khác tuổi.

- Phải rồi, phải rồi, đó là đại nhi tử của lão phu năm 25 tuổi, Diệp ca nhi năm nay chỉ mới 15 tuổi, niên kỷ chênh mười tuổi, tướng mạo tất nhiên hơi khác, đáng thương cho đứa con dâu của lão phu, đêm khuya lạnh lẽo ôm con bỏ chạy, đứa nhỏ được ân nhân cứu đi, nhưng tung tích của nó không rõ, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Thấy nãi nãi khóc, hai tiểu nha đầu cũng ôm bà òa khóc. Trình Phu nhân cũng khóc một lúc, nhớ lại nhiệm vụ của mình mới lau nước mắt nói:

- Lão phu nhân kiềm chế bi thương, đây là ngày đại hỉ, thiếp thân nghe bệ hạ đã hạ chỉ, giải trừ nô tịch cho người mang nô tịch của nô gia, tiện tịch thì thành sĩ, tới phủ Bình an huyện nam, tin rằng không bao lâu, văn bối của lão phu nhân sẽ tề tụ, đợi Diệp ca nhi từ Lũng về, cả nhà tụ họp vui vẻ. Sau này chỉ có ngày tháng tốt lành thôi, nên vui mừng mới đúng, nếu không Diệp ca nhi về thấy sức khỏe lão phu nhân suy sụp, lão phu nhân bảo thiếp thân phải đối diện với cậu ấy thế nào.

Sau khi đám Trình Đông cùng chỉ vào tranh đại nhi tử của mình, chút lo lắng cuối cùng của Vân Hà Thị cũng tan biến, toàn thân được hạnh phúc lớn lao bao phủ, cười gật đầu với Trình phu nhân, đó đúng là trưởng tôn của mình rồi, nó đem theo vinh diệu tốt cùng trở về, nó tới đỉnh cao mà bậc cha ông của nó không đạt được, mười lăm năm khổ nạn của Vân gia không uổng phí, đám người khinh nhờn Vân gia, ức hiếp Vân gia, xỉ nhục Vân gia hãy xem đi, tôn tử của lão phu về rồi, các người sẽ bị trừng phạt, nhất định sẽ bị trừng phạt.

28. Chương 28: Khổ Nạn

Vân lão phu nhân mang hai đứa cháu gái nhỏ tuổi ngồi xe ngựa của Trình gia được hộ vệ vây quanh đi chuộc về những đứa bé gái khác mà Vân gia bán cho người ta làm tỳ nữ, mỗi khi thấy một đứa bé được chuộc về bình an, nụ cười trên mặt lão phu nhân lại thêm một phần, tới khi cả sáu đứa trở về, lão phu nhân cười híp mắt, ôm đứa này, thơm đứa kia, đều là thịt trong lòng của bà cả, kiểm tra xem có đứa nào bị thương, bị phạt không, nếu có liền chửi gia chủ không có nhân tính, ôm lấy đứa bé đó khóc.

Nhìn tám đứa cháu gái yêu thương đều quây quần bên cạnh ăn bánh ngấu nghiến, cảm giác toàn bộ khổ nạn trước kia không là gì nữa. Đứa này là ngoại tôn nữ của nhà đại bá, đứa kia là của nhà tiểu thúc, đứa lớn nhất mới 12 tuổi, đứa nhỏ nhất chỉ 7 tuổi, đứa nào đứa nấy gầy gò nhỏ bé, tóc sơ xác, lão phu nhân lại thấy như tiên nữ giáng trần.

- Ngoại bà, người đừng bắt Tiểu Nam tới Trương gia nữa, tiểu thiếu gia nhà đó toàn đánh cháu, còn cho chó đuổi cháu, cháu sợ lắm. tại

Lão phu nhân vén váy Tiểu Nam lên, cái chân gầy như que củi toàn là vết thương, lòng như bị cắn cẩu. Trình Đông vốn đã lửa giận bùng bùng nghe th ấy câu này hầm hầm đi tới trước cửa lớn đóng chặt của Trương gia, nâng cái cối xay trước cửa, cái cối phải nặng tới 300 cân mà ở trong tay Trình Đông lại nhẹ bẫng, hai tay dùng lực ném cái cối vào cánh cửa đen xì, chỉ nghe đánh sầm một tiếng, hai cánh cửa tan nát.

Người Trương gia nấp sau cánh cửa chạy té đái vãi cứt tới hậu trạch, một thằng bé béo chùng 12 - 13 tuổi mang theo một con chó đen định chui vào trong phòng thì Trình Đông xông tới một bước tóm lấy cổ áo của nó ném đi, thằng bé béo biểu diễn màn chó cạp đất tuyệt đẹp, răng trong mồm rụng tới bảy tám phần, một phụ nhân béo ú rú lên chạy ù ra, ôm lấy thằng bé béo, chỉ Trình Đông tru tréo:

- Giữa ban ngày ban mặt người dám đánh người, người không sợ vương pháp à?

Trình Đông đứng đỉnh tóm lấy con chó, một tay bóp mạnh, con chó đen chỉ oảng oảng mấy tiếng rồi thôi. Thấy con chó chết rồi mới quay lại nhìn hai mẹ con kia. Vừa thấy Trình Đông quay lại, thằng béo nín ngay tức thì, rúc cái mặt đầy máu vào lòng mẹ không dám ho he một câu. Có lẽ bản năng người mẹ khiến phụ nhân đó thêm can đảm, ôm chặt con trai lớn tiếng kêu cứu mạng. Một trung niên trên 40 chạy ra phủ phục dưới đất khấu đầu xin Trình Đông tha cho.

- Ta đây còn chưa có tư cách tha cho các người, đợi tước gia từ Lũng trở về, các người sẽ biết vương pháp là thế nào.

Trình Đông nói xong bước qua người trung niên rồi khỏi sân.

Lão phu nhân ôm Tiểu Nam đứng ngay ở cổng nhìn Trình Đông trừng phạt thẳng báo, Tiểu Nam cười toe toét, nắm đấm nhỏ siết thật chặt.

- Tiểu tiểu thư xem đi, thằng béo bắt nạt người bị đánh gãy răng rồi, con chó cắn người cũng bị tiểu nhân bóp chết, lát nữa về tiểu nhân lột da nó cho tiểu thư làm đệm, thịt nó để tiểu nhân hầm lên ăn, được không?

Tới trước mặt Tiểu Nam, Trình Đông đối bộ mặt nịnh nọt, mặc dù Tiểu Nam, lão phu nhân vẫn ăn mặt rách rưới, nhưng Trình Đông không dám có chút bất kính nào, người không biết cho rằng Trình gia là ân nhân của Vân gia, Trình Đông từ nhỏ đi theo Lão Trình chinh đông phạt tây quá hiểu tình tình lão gia nhà mình, từ khi Vân tước gia xuất hiện, lão gia đã nhìn cao hơn người khác, giờ phát triển thành thân như con cháu, mắt thấy đủ loại bản lĩnh của tước gia, sau này đường mây rộng bước là tất nhiên, giờ không lấy lòng lão thái thái thì còn đợi tới bao giờ?

- Đại thúc thật lợi hại, người do ca ca cháu phái tới phải không? Ca ca cháu có lợi hại hơn đại thúc không?

Trình Đông đương nhiên không thể nói ca ca của cô là nổi xấu hổ của Tả Vũ Vệ, ngay cả cung cũng chẳng gương nổi nói gì tới đánh đấm. Nhìn đôi mắt mong mỏi của cô bé, đành nói trái với lòng:

- Đương nhiên, nếu không sao vạn tuế gia lại phong ca ca của tiểu tiểu thư làm tước gia.

Cô bé nghe câu ấy rời khỏi lòng lão phu nhân, chạy tung tăng tới giữa đám tỷ muội, kể ca ca bọn họ lợi hại thế nào, sau này không sợ bị người ta ức hiếp nữa. Thấy đám nhỏ reo hò vui sướng, Lão phu nhân thì lễ tạ ơn Trình Đông, Trình Đông luôn miệng nói không dám:

- Lão phu nhân chưa gặp tước gia nhà tiểu nhân, thiếu niên anh kiệt thì tiểu nhân gặp mấy vị rồi, nhưng đem so với tước gia thì đều không đáng nhắc tới, lão phu nhân cứ an tâm đi, Vân gia có tước gia chỉ còn đợi ngày hưng vượng. Vài ngày nữa tiểu nhân về Lũng rồi, không biết lão phu nhân có lời gì cần chuyển tới tước gia không?

Lão phu nhân tạ ơn, nhờ hân trước khi đi tới lấy thư.

Từ chỗ Trình Bùi Thị mời cả nhà tới Trình phủ ở, Lão phu nhân đưa ba mươi tư phụ nữ trẻ em Vân gia tới đất phong của Vân thị dưới chân Nam Sơn, bách kỳ ti nghe nóng đủ bề cũng chỉ tìm được 43 người, những người còn lại bất vô âm tín, chỉ đành tấu lên theo đúng sự thực, Lý Nhị bệ hạ hạ chỉ an ủi tộc nhân Vân thị, Trường Tôn hoàng hậu thưởng tiền. Trình phu nhân đưa tới 2000 quan tiền, đồng thời cấp cho 50 nam nữ gia phó để sử dụng, do người sức khỏe yếu đuối, thương tật nhiều, còn đặc biệt mời danh y tới điều dưỡng.

Quay lại Vân tước gia ở Tả Vũ Vệ doanh.

Vân Diệp há hốc mồm thở như chưa bao giờ được thở, Trình Xử Mặc ở bên, lão tam Lưu gia, lão nhị Cát gia, lão út Bùi gia ở đằng sau cũng như thế, nhịn thở tới 100 ở trong nước đúng là chịu con mẹ nó tội, không tới giờ mà ngẩng đầu lên sẽ bị ăn gậy, cầm gậy toàn là cao thủ biết đánh người ta làm sao cho đau mà không bị thương, nếu người đếm nhanh thì đám huynh đệ còn cầm cự nổi, nhưng con bà nó cái thằng chó đếm số còn cố ý đếm sai, khó khăn lắm mới tới 80, nhưng tiếp theo không phải 82 lại thành bốn mốt, lại không dám ý kiến ý cò, nếu không là ăn đòn.

Cảm giác mình như con chuột trong cái trò lấy búa gõ chuột vậy, đầu Vân Diệp bị đánh sưng vù, muốn xỉu quách cho xong lại chẳng có dấu hiệu ngất xỉu nào. Tận hai tháng trời, huấn luyện kiểu địa ngục làm hai trăm trên xui xẻo sống không bằng chết, đều là hậu đại công huân, con cháu đại hộ.

Vốn chỉ có 100 thôi, thêm cái tên xui xẻo Vân Diệp là 101, ai mà ngờ Trường Tôn Vô Kỵ nghe đâu ra tin lại nhét thêm 100 tên vào. Lão Trình vốn nổi sùng, không muốn để Trường Tôn cáo già hưởng lợi, không ngờ bị cáo già kéo vào lều soái, chả hiểu ngon ngọt thế nào mà nghe theo. Hai người rời lều trưởng đều cười hơn hớn, Lão Trình thống khoái chấp nhận yêu cầu của Trường Tôn. Không biết Lão Trình được cho cái gì mà không chia cho Vân Diệp tào nào, làm y khinh bỉ cả hai lão già đó.

Vừa mới hồi khí xong, toàn thân ướt sũng bò lên bờ, ba lô hành quân mô phỏng theo ba lô của Vân Diệp dùng da trâu chế thành ném ngay trước mặt, khỏi cần phải nói bên trong đó chứa cát, còn là cát ngâm nước, huấn luyện vác nặng 5km đã bắt đầu rồi, vì bữa tối ai nấy ra sức vác ba lô lên, chạy về doanh trại.

Vân Diệp được Trình Xử Mặc nắm cánh tay lão đà lão đảo vượt qua vách, hai người liền vút ngay ba lô đi, chạy ừ tới bàn cơm, chẳng thèm biết tay có sạch không đã vớ ngay lấy bánh nhét vào miệng, kệ thức ăn, cứ nhét no bụng đã. Không chỉ hai bọn họ, phàm là người tới được đích đều thế, chẳng còn cái thứ thường ngày gọi là phong phạm quý tộc nữa.

29. Chương 29: Đánh Lộn

Khi mọi người đang tranh nhau thức ăn thì một đội kỵ sĩ oai vệ mang khải giáp sáng loáng tiến vào đại doanh Tả Vũ Vệ, đi qua tầng tầng lều trại tới bên cạnh sân diễn võ đội Đại tướng quân diện kiến. Đám kỵ binh tới từ kinh sư này đứng trong đại doanh nghìn ngó quanh, vừa khéo nhìn thấy hơn trăm người bùn đang tranh nhau thức ăn, nhất là nhìn thấy Lão Tam Lưu gia cầm bát canh húp lấy húp để trông buồn cười liền cười rộ cả lên.

Đám quân sĩ đang ăn cơm đồng loạn nổi giận trừng mắt nhìn, đám khốn kia chỉ sợ thiên hạ không loạn cứ lờ đi cười hô hố, thậm chí còn chỉ chỗ bùn đất trên mặt bọn họ, nhất là nhìn thấy Lý Hoài Nhân con thứ Lý Hiếu Cung mấy ngày trước bị vòng lửa đối cháy mất tóc càng cười gập cả bụng lại.

Trước nay chỉ có mình cười kẻ khác, đã bao giờ bị kẻ khác cười đau, Lý Hoài Nhân thuận tay vợ bát cơm ném thẳng vào mặt tên cười to nhất, tên đó tức thì mặt đầy máu me, nhảy xổ tới rống lên:

- Một đám chân bùn mà giám đánh gia gia, có biết gia gia là ai không? tại

Thôi thế là xong rồi, một đám con ông cháu cha thấy người ta xưng là gia gia của mình thì còn chịu thể quái nào nổi, thế là tiếng vật thể lạ bay đầy trời, chẳng biết là ai hô:

- Chơi chết con mẹ bọn chúng đi.

Cả đám lao lên, đám đá túi bụi, tiếng kêu thảm thiết liên hồi, còn may là đều hiện trong quân cầm vũ khí đánh nhau là tội chết, đều vút hết vũ khí xuống, 200 người đánh 500 người. Tả Vũ Vệ cứ năm người chia thành một tổ hình mũi tên đâm thẳng vào địch, đầu mũi tên toàn là hạng vai u thịt bắp, chỉ cần biết xông tới phía trước, hai người trái phải theo sát hình thành thế lấy nhiều đánh ít, hai người cuối cùng bảo vệ ba người phía trước không cho kẻ địch đánh lên sau lưng.

Tức thì ở sân diễn võ bụi đất mịt mù, tiếng hò hét rung trời, Vân Diệp nấp sau lưng Trình Xử Mặc, thi thoảng đánh lên kẻ địch, y vừa rồi len lén giấu một khúc xương, khúc xương nặng một cân bất kể đánh vào đâu kẻ địch đều chỉ còn đường ngã xuống, huống hồ Vân Diệp chủ yếu chăm sóc cái chỗ giữa hai chân, tiếng kêu thảm vừa liên miên vừa kéo dài, làm Lão út Bùi gia đằng sau nhìn thấy bất giác khép chân lại, thế sau này không đánh nhau với Vân Diệp, quá nguy hiểm.

Cuộc chiến chỉ kéo dài có nửa canh giờ, gần 500 quan binh thái tử hữu soái nằm liệt dưới đất kêu gào, có vài vị kêu lớn hơn người khác, khiến ai nghe cũng thương tâm, ai thấy cũng rơi lệ. Hai trăm tinh binh của Tả Vũ vệ cũng đa phần bị thương, nhưng được chiến hữu dìu nên không ngã, cắn răng không lên tiếng, thấy kết cục đã định, Vân Diệp ngay lập tức ném khúc xương vào vũng nước để "giết người bịt miệng".

Trình Giáo Kim, Ngưu Tiến Đạt ở bên sân cùng một đám lão tướng vây quanh một thiếu niên chỉ 11, 12 tuổi đứng xem chiến đấu, thiếu niên đó đầu đội kim quan, thân mặc bào vàng, chân đi giày chiến bằng da hươu. Lão Trình hình như cực kỳ tôn kính thiếu niên đó, lom khom giải thích biến hóa chiến cục, thiếu niên kia không ngừng gật gù.

Ngưu Tiến Đạt thấy cuộc chiến đã kết thúc, trừng con mắt trâu nhìn từ đầu đội tới cuối đội, tặc lưỡi liên tục, như tán thưởng, lại như nhạo báng. Đám người bị Ngưu Ma Vương nhìn làm tim đập loạn xạ, không biết Ngưu Ma Vương xử lý mình thế nào.

- Giỏi quá, hai trăm đánh năm trăm, chà chà, đám phát nào ra phát đó, đá phát nào thấy máu phát đó, đánh người của mình mà ra sức như thế, không biết tương lai đánh Đột Quyết có đánh mạnh nổi như vậy không? Ai cầm đầu? Trình Xử Mặc? Vân Diệp? Lý Hoài Nhân hay là Lưu Tiến Vũ? Nói cho lão phu biết thì chỉ phạt một người, nếu không nói thì toàn bộ bị phạt, lần này lão phu đã nghĩ ra một cách mới, không đánh không chửi, chỉ nhốt người vào phòng tối nhỏ, không lâu, ba ngày là đủ. Thế nào? Lão phu nhân từ

chứ hả? Sau này đừng có gọi lên lão phu là Ngưu Ma Vương sau lưng nữa nhé, làm thế là lão phu nghĩ cho các người đấy, sợ các người bị thương tới gân cốt. Nào, nói cho lão phu biết đi.

Người khác không biết biệt giam đáng sợ ra sao chứ Vân Diệp sao không biết, ba ngày sau còn bò ra được thì đúng là trang hảo hán. Thấy Lý Hoài Nhân định đứng ra, Vân Diệp kín đáo kéo lại, lắc đầu với hắn, trong hai trăm người chỉ có Vân Diệp hiểu rõ trừng phạt này là gì, Ngưu Ma Vương ăn nói mềm mỏng như thế không phải là dấu hiệu tốt, Ngưu Ma Vương mà có lòng từ bi thì lợn nái nó cũng leo mẹ nó lên cây rồi. Đó là danh ngôn của Vân Diệp, là lời khuôn thước ngọc, Lý Hoài Nhân nghĩ lần này cũng không phải ngoại lệ.

- Không ai đứng ra à? Vậy tất cả chịu phạt, vừa rồi chạy mười dặm còn đánh ngã 500 người xem ra c hưa kiệt sức đầu nhĩ, tất cả chạy quanh sân 20 vòng.

Cả đám yếu ớt hô "vâng", rồi dúi dờ nhau lảo đảo chạy bộ. Lý Hoài Nhân ghé tới bên cạnh Vân Diệp hỏi:

- Tiểu Diệp, chẳng phải Ngưu Ma Vương nói chỉ phạt giam trong phòng tối thôi sao, ca ca chịu một mình còn tốt hơn tất cả phải chạy.

Vân Diệp nhìn hắn với vẻ thương hại:

- Tin tiểu đệ đi, huynh không chịu nổi ba ngày đâu, tới khi đó huynh thà ăn 50 gậy lớn còn hơn là ngồi trong đó, huynh không biết, biệt giam quá bảy ngày có thể mất mạng. Hơn nữa chúng ta cùng một bọn, nếu nộp huynh ra, bọn ta càng bị phạt nặng hơn, quân đội mà không bảo vệ được huynh đệ của mình thì không phải quân đội, mà chỉ là đám ô hợp.

Người bên cạnh đều gật đầu, chỉ có Lý Hoài Nhân thấy giam ba ngày chẳng có gì to tát, vì sao Tiểu Diệp lại nói nghiêm trọng như thế.

Thấy người Tả Vũ Vệ đều chạy, thiếu niên kia đi tới trước hữu soái của mình, khuôn mặt đỏ bừng, 500 người của mình không đánh lại 200 người sức cùng lực kiệt, thể diện của thái tử để đâu đây? Nhìn đám binh tốt đang chạy bộ rầm rập, lại nhìn hữu soái đang nằm rên la trên đất, liền vùng roi da quát không cần biết trúng vào đâu, tướng lĩnh hữu soái cũng đầm đìa liên hồi, khó khăn lắm mới làm đám thương binh kia bò dậy xếp thành đội.

- Vì sao các người đánh nhau với sĩ tốt Tả Vũ Vệ? Kẻ nào cầm đầu? Đứng ra đây cho cô.

Lời vừa dứt có một quan quân mặt be bét máu tươi lật đật bò ra:

- Thái tử điện hạ, người phải làm chủ cho thuộc hạ, thuộc hạ đứng ở đây thấy đám bọn chúng tranh ăn với nhau liền cười vài tiếng, cái tên hói kia liền cầm chén ném vào mặt thuộc hạ, còn chửi thuộc hạ. Một tên binh dân dám ngang ngược như vậy, xin điện hạ chém đầu tên điều dân để răn đe kẻ khác.

Lão Trình đứng bên cười rất nham hiểm:

- Trong quân doanh của Lão Trình này chỉ có huynh đệ, không có điều dân, dù bề hạ khi thống lĩnh Tả Vũ Vệ cũng chưa từng xử lý điều dân, chỉ xử phạt binh tốt phạm luật, không biết điều dân đâu ra? Xin điện hạ minh xét, trong quân tử võ là chuyện thưởng, chút thương tích nhỏ là khó tránh khỏi, mong điện hạ nương nhẹ cho.

- Trình thúc thúc quá lo rồi, người là danh tướng chinh chiến sa trường của Đại Đường, giết địch vô số, cô sao dám bắt kính, lần này xuất kinh phụ hoàng đã căn dặn nhiều lần muốn cô lãnh giáo tâm đắc lính quân của thúc thúc, giống vừa rồi 200 binh tốt mỗi một đánh 500 kiêu binh của hữu soái tan tác, có thể thấy quân thúc thúc chỉ huy đều là hổ lang. Mong thúc thúc tận tình chỉ giáo. Còn về phần xung đột nhỏ này là do hữu soái vô lễ trước, nếu sĩ tốt Tả Vũ Vệ đã bị phạt, để cho công bằng, mong Ngưu thúc thúc làm theo quân pháp.

Ngưu Tiến Đạt mặt vô cảm đi tới trước tên quan quân cáo trạng, cầm ghét võ vai hắn:

- Nếu người trong quân của lão phu, tội này đáng nuôi chó rồi, năm trăm người bị hai trăm đánh bại còn có mặt mũi đi cáo trạng, trong quân kẻ mạnh là nhất, dù hỏa đầu quân đánh bại người cũng cao quý hơn người. Đại Đường thống nhất được thiên hạ là bằng vào vũ lực hùng mạnh, chứ không phải nhờ cáo trạng. Hơn nữa tên điều dân mà người luôn mồm nói kia, chỉ e thái tử điện hạ cũng phải gọi một tiếng đường ca.

Thái tử nghe thấy thế "ồ" một tiếng nhìn Trình Giảo Kim. Lão Trình giải thích:

- Đó là thứ tử của Lý Hiếu Cung.
- Chẳng phải là Hoài Nhân ca ca à?

Thái tử thật không thể nào liên hệ nổi tên binh tốt hói đầu bùn đất với vị đường ca phong độ.

- Không chỉ có hán, biểu ca của thái tử Trường Tôn Trùng, còn có khuyển tử Xử Mặc, Lão Tam Lưu gia, Lão út Bùi gia, Bình An huyện nam Vân Diệp, danh môn đại hộ kinh thành đều có thể thấy ở đây.

Thái tử ngáy ra nhìn đám quân tốt như người bùn kia.

30. Chương 30: Có Họa Cùng Chịu

Sự trừng phạt của Ngưu Ma Vương làm hao sạch thể lực toàn thân của Vân Diệp, tám thân 15 tuổi dưới cường độ huấn luyện quân sự cao đã tới mép bờ suy sụp, không ít lần ngã xuống quyết định không đứng dậy nữa, chẳng hiểu vì sao lại gắng gượng bò dậy loạng choạng chạy về phía trước, chân đã sưng tấy, bụng đau thắt, phổi như có lửa, tim đập thình thịch, chỉ cần há miệng là nôn ra ngoài.

Chẳng lẽ mình có khuynh hướng tự ngược? Trước kia ở ngoài nhìn vào chỉ thấy Trình Giao Kim, Ngưu Tiến Đạt và quân sĩ toàn doanh giống như đang chơi một trò chơi giống thật. Giờ ngã xuống đau thật, chảy máu là thật, mồ hôi từ cằm chảy xuống cũng là thật. Luôn hi vọng thông qua huấn luyện siêu cường độ để có thể lực dồi dào, nhưng tinh thần đơn giản lại chẳng làm nổi, thân kiệt quệ, trí óc mơ hồ mà ký ức mỗi lúc một rõ ràng, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện cho tới lần đáng ra không nên thò tay vào nước kia, ngay cả người cha chết sớm cũng như rõ ràng trước mắt. Càng muốn quên, ký ức càng chắc chắn, cuộc đời còn bị ai nào hơn thế.

Truyền thuyết nói âm hồn tử vong qua cầu Nại Hà đều phải uống một chén canh Mạnh Bà để quên đi tiền thế, có điều cái linh hồn Vân Diệp lại bỏ đi quá trình này, cho nên ăn không ngon, ngủ không yên, cười không vui, khóc không thương tâm cũng là tự làm tự chịu. Lão trời già cho người thứ này thì sẽ lấy đi của người thứ khác, đó là lẽ công bằng.

Đó là chuyện Vân Diệp nghĩ giống triết gia sau khi chạy hết 20 vòng gục xuống.

Gian nan trở mình lại, mắt nhìn bầu trời xanh thẳm, áng mây trắng như bông. Nếu không phải xuất hiện một khuôn mặt xuất hiện, Vân Diệp chỉ muốn hòa mình vào trời xanh mây trắng.

- Vân Diệp phải không?
- Lý Thừa Càn?
- Người biết cô à?
- Nếu không phải nhi tử của bộ hạ đã chẳng phải cô rồi.

Có người nghe đoạn đối thoại này nổi điên, nhưng không phải Lý Thừa Càn, đúng là hoàng đế chưa lo thái giám đã lo. Lý Thừa Càn tựa hồ rất hưng phấn, ngồi xuống nhìn kỹ Vân Diệp. Cuối cùng có người dùng khẩu khí bình đẳng nói chuyện làm hắn rất tò mò.

- Cách luyện binh này do người nghĩ ra? Còn cả làm muối, rèn sắt nữa, thanh chùy thủ trong tay phụ hoàng cũng là do người làm? Lần này ta tới là xem thứ khoai tây một mẫu cho 50 thạch kia, đúng vậy không?

Lý Thừa Càn không xưng cô nữa:

- Hiện ta sắp đứt hơi rồi, thái tử điện hạ giúp một chút, lui ra sau đi, đừng chắn tầm mắt ta nhìn trời xanh mây trắng.
- Điện hạ đừng trách, tên tiểu tử này mệt quá đâm ngu người rồi.

Lý Hoài Nhân sợ thái tử trách tội, vội giải thích:

- Hoài Nhân ca ca, tốt xấu gì mọi người cũng là quan quân, sao lại luyện thảm như thế?

Lý Thừa Càn chẳng bận tâm tới thái độ của Vân Diệp, phụ hoàng trước chuyến đi đã căn dặn nhiều lần không được ỷ thế hiếp người, vả lại người có tài thực sự mới có thể xem thường quyền quý, kẻ bất tài mới dựa vào ton hót nịnh bợ thăng tiến. Từ khi hiểu chuyện, hắn được giáo dục kiểu này vô số lần.

- Điện hạ, người để thần nghỉ ngơi một chút rồi giải thích kỹ hơn.

Lý Hoài Nhân cũng chẳng còn sức đâu mà lăm lờ, lúc này mấy trăm thân binh đi tới, hai người nâng một đĩa đám quan quân vào lều sau.

Lý Thừa Càn đi theo, chỉ thấy một hàng thùng gỗ lớn bốc khói nghi ngút, thân binh nhan chóng lột sạch giáp trụ của chủ nhân, chỉ để lại một cái khố cộc cho vào thùng gỗ, tức thì đủ các loại âm thanh kỳ quái vang lên, nước rất nóng, thuốc rất sung túc, thuốc hoạt huyết tan bầm luôn có chút tính kích thích, cùng với tác dụng tiêu độc thì muối và thuốc trong nước đồng loạt tiến công, làm người trong thùng thừa sống thiếu chết.

Lý Thừa Càn giật nảy mình, cứ tưởng đi vào lò mổ heo, quân y ở bên cạnh giải thích mới hiểu nguyên nhân, vẻ tò mò trong mắt càng đậm.

Vân Diệp ở ngay trong cái thùng gỗ bên cạnh, vừa kêu la vừa nghìn trộm Lý Thừa Càn, giống đực có sức đề kháng rất yếu với những trò chơi tính đối kháng cao, huống hồ Lý Thừa Càn từ nhỏ lớn lên trong đại viện tường cao hào sâu, tuy khao khát cuộc sống chém giết bóng đao ánh kiếm giống phụ thân, khó tránh khỏi thiếu dương khí, hôm nay thấy 200 hán tử kiệt sức đánh 500 hữu soái tự xưng tinh nhuệ tới té đái vãi phân, sớm đã ao ước rồi. Vân Diệp hiểu nam nhân máu nóng, nếu đã không có khả năng cùng nhau chơi gái, vậy cùng nhau ra trận đi. Dụ dỗ Lý Thừa Càn đi chơi gái sẽ bị cha hắn chặt đầu, nhưng dụ dỗ hắn tham gia huấn luyện hán Lý Nhị đệ hạ sẽ không trách.

- Điện hạ, loại huấn luyện lính đặc chủng này có thể nói là tàn khốc vô cùng, là sức mạnh khiến tinh thần, nhục thể thăng hoa, chỉ có quân nhân ưu tú nhất, kiên cường nhất mới có thể kiên trì được. Người kiên trì được có thể xưng là binh vương trong quân, gặp tập kích không loạn, gặp biến cố không hoảng, dấn vào đất chết mà dũng mãnh chiến đấu, gặp đường cùng không sợ hãi. Bọn họ là cỗ máy chém giết, vì sinh tồn trên chiến trường, vì thắng lợi mà làm mọi thứ. Xem điện hạ có dũng khí thử một lần không, ngày mai vì thần đội điện hạ ở sân diễn võ.

Lý Thừa Càn hưng phấn tới tay phát run, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt thương hại của người xung quanh.

Lý Thừa Càn hơi hối hận, nhưng đã muộn rồi, Ngưu Ma Vương không phải là gọi xuông, mười hữu soái mới gia nhập, thêm vào thái tử điện hạ, được đưa vào đại đội vác nặng chạy bộ mười dặm, nể tình thái tử tuổi nhỏ, không phải vác nặng, song bản thân trang bị đủ cho hắn ném đủ, đoạn đầu còn tạm, năm dặm sau thì đúng là bò về, may mắn có đám Lý Hoài Nhân, Trường Tôn Xung nghĩ tình huynh đệ chạy chậm chậm theo cùng, mới cho thái tử điện hạ thêm chút lòng tin.

- Ta chạy không nổi nữa, đường ca, biểu ca không cần chạy cùng ta, nếu không ta hại các huynh không có cơm ăn.

Từ xa nhìn thấy người khác đã bắt đầu ăn cơm, mình vẫn đang chạy, dù sao Lý Thừa Càn còn là trẻ con, vẫn có lòng áy náy: xem tại

- Nói gì thế, giữ tinh thần mà chạy, điện hạ hơn Tiểu Diệp lúc mới bắt đầu huấn luyện nhiều, y phải lết về đích đấy, hai người chúng thần lần đầu cũng không hơn điện hạ là bao.

Tiếng cười nhạo Lý Thừa Càn lo lắng không có, chỉ có tiếng cổ vũ, thái tử điện hạ huấn luyện cùng mình, giờ còn mệt không ra dạng người, chút bất mãn vì đánh nhau hôm qua đã tan biến hết, mọi người đều đứng hai bên đường chạy reo hò khích lệ thái tử. Khi Lý Thừa Càn cuối cùng về tới đích, liền được mọi người hoan hô ném lên không trung. Lý Thừa Càn chịu sao nổi cái này, tuy là người cuối cùng về đích, dù sao cũng đã hoàn thành huấn luyện hôm nay, chứng minh bản thân có tư cách tham gia huấn luyện, trong tiếng hoan hô vang dội, nước mắt nước mũi chảy ra, đó là lần đầu tiên dựa vào sức lực bản thân được người khác thừa nhận, chứ không phải là vì uy danh của phụ thân. Trong lúc tung lên rất xuống, thấy các vị tướng quân mỉm cười gật gù, lòng kiêu ngạo sinh ra, hôm nay ta là người cuối cùng, tương lai ta là người đầu tiên.

Nuốt lấy nuốt để, loại thức ăn thường ngày không thêm nhìn tới giờ lại ngon lành vô cùng. Vân Diệp cắn dặn sau vận động lớn phải bổ xung protein, thịt dê hầm thành món ăn thiết yếu. Dù sao dê bắt được rất nhiều, dù bọn họ ăn thả cửa. Lý Thừa Càn đã hiểu vì sao bọn họ ăn uống khó coi như thế, tin rằng mình lúc này cũng không khá hơn là bao.

31. Chương 31: Cửa Hồi Môn Cho Tám Muội Muội

Lý Thừa Càn vừa đau đớn và vui sướng, mười hai năm lần đầu tiên cảm thấy mình là nam tử, đau đớn trên cơ thể không ngờ không át được sung sướng trong lòng. Phụ thân trí tuệ của mình lúc nào cũng ở trên cao vời, hẳn chưa bao giờ làm nũng giống như những đứa trẻ khác, mẫu thân không cho phép, trước tiên hẳn là thể tử Tần Vương, phải có phong phạm của trưởng tử, không được cười lớn, không được giận giữ, không được khóc, không được.... Nói chung là chỉ được có một nét mặt, đó là thần nhiên điềm đạm đối diện với tất cả, phụ thân đánh thắng trận cũng phải giữ nụ cười đó, thể hiện cho thấy tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, phụ thân ở ngoài không rõ tin tức, phải giữ nụ cười đó, cho thấy lòng tin mạnh mẽ vào phụ thân. Phụ thân giết đại bá và tứ thúc, phải giữ nụ cười đó, cho thấy mình ủng hộ phụ thân.

Về sau phụ thân lên làm hoàng đế, mình thành thái tử, ai ai khen ngợi thái tử nhân hiền nhã trí, phụ hoàng hài lòng, mẫu hậu hài lòng. Chỉ có đêm khuya tĩnh lặng Lý Thừa Kiến mới có thể nhìn màn mơ mộng thế giới đặc sắc bên ngoài.

Nghe nói Trình Xử Mặc bị tên hoàn khổ khác đánh, Trình Giáo Kim vác khai sơn phủ đánh cả cha con tên hoàn khổ kia, sau đó bị phụ hoàng xử phạt, người khác đều cười, Lý Thừa Kiến không cười, hẳn mong mỗi nhường nào phụ hoàng có thể đưa mình đi đánh những kẻ bắt nạt huynh đệ của nhà thúc bá, hẳn biết phụ hoàng có năng lực đó, bá bá và thúc thúc gộp lại cũng không phải là đối thủ của phụ hoàng. Nhưng phụ hoàng không làm, chỉ giết sạch những kẻ kia vào thời điểm thích hợp, giết không thừa một móng. Đó không phải là điều mình muốn, mình chỉ muốn đánh bọn chúng một trận, không muốn giết bọn chúng.

Hôm nay không cần suy nghĩ vẩn vơ nữa, chân đau, tay đau, hông đau, lưng đau, ngực đau, cơn đau như thủy triều tràn khắp bản thân, hẳn phát ra tiếng rên chẳng hiểu là thống khổ hay khoan khoái. Không cần phải vờ tươi cười nữa, người trong cả lều chẳng ai cười cả, kêu gào thảm thiết thì người này kêu to hơn người khác, mặt mày cũng người này khó coi hơn người kia. Cái tên Vân Diệp kia kêu lúc cao lúc thấp, không ngờ có âm luật. Lần đầu Lý Thừa Càn phát hiện mình tìm được lạc thú trong đó.

Ngư Ma Vương đi vào, tức thì khung cảnh trở nên yên tĩnh, ai nấy tỏ vẻ kiên trinh bất khuất, cứ như vừa rồi là người khác kêu gào vậy, chẳng liên quan đến mình. Lão Trình cười khà khà đi tới, tay cầm bốn năm cái quần trong, đặt bên cạnh Lý Thừa Kiến, ra hiệu thân binh thay đồ cho thái tử.

- Kêu đi, sao không kêu nữa, tuổi còn trẻ mà đã không chịu nổi khổ cực, nhớ lại năm xưa lão phu theo bệ hạ chém giết trong thiên quân vạn mã, thương tích vô số cũng chẳng kêu gào như heo bị chọc tiết giống các người. Thái tử ít tuổi nhất cũng không mất mặt như các người.

Lão Trình khen ngợi khiến Lý Thừa Càn đỏ mặt, vừa rồi mình kêu cũng chẳng kém gì ai.

Ngư Tiên Đạt lời mang vẻ uy hiếp: Text được lấy tại [TruyệnFULL](#)

- Lão phu mặc xác các người là ai, thái tử diện hạ cũng được, tiểu binh cũng thế, huấn luyện xong, người làm gì lão phu không quan tâm, nếu lỡ buổi huấn luyện ngày mai, lão phu có cách xử lý, không tin cứ thử mà xem.

Hai cái lão già này, một đóng vai người tốt, một đóng vai người xấu, phối hợp ăn ý, Lão Trình vỗ vai người này, khích lệ người kia, khuôn mặt hòa nhã, lúc đi còn dặn dò chuẩn bị ăn khura lót dạ cho phong phú một chút.

Lão Ngư lớn tiếng:

- Bóp mạnh vào, đúng, bóp tan xương đi, để đám đại thiếu gia ăn sung mặc sướng được thông máu.

Đội Lão Ngư thỏa thuê chấp tay sau lưng bỏ đi, không khí bên trong lều mới khôi phục bình thường, Vân Diệp tiếp tục kêu gào, Trình Xử Mặc tiếp tục rên rỉ, Trường Tôn Xung đọc thơ, thậm chí có người ca hát.

Lý Thừa Càn nhìn cái quần đùi, hần thấy đây là cái thứ rất hay, mặc vào thấy thoáng khí thoải mái, nhất là tiểu huynh đệ không bị chèn ép nữa, có lợi cho sự trưởng thành của nó.

Một cái bình bạc xuất hiện trước mặt Lý Thừa Càn, bên trong mùi rượu thơm nức mũi, hần thấy đủ các loại mỹ tửu trong cung rồi, nhưng không có loại nào sánh được với thứ rượu trong bình này. Đang định uống thì có một bàn tay cướp lấy, té ra là Trường Tôn Xung, cái tên này tu ực một ngụm, tức thì mặt đỏ từ cổ lên trán, gian nan hô một tiếng “rượu ngon”, rồi ngã quay ra đất ngáy khò khò.

Tên này say rồi, Lý Thừa Càn biết Trường Tôn Xung thử rượu hộ mình, hoàng đế, hoàng hậu, thái tử đều có thị tòng thử các loại thức ăn, vì Lý Thừa Càn dứt khoát đuổi thị tòng đi, Vân Diệp lỡ mắng mồi Lý Thừa Càn uống rượu, Trường Tôn Xung có ý tốt thử rượu giúp, không ngờ thứ rượu này mạnh thế, một ngụm thôi đã gục rồi.

Thực tế thì chẳng một ai muốn ăn cơm cùng hoàng đế, hoàng hậu, thái tử, dù đó là binh diệp tột cùng. Chỉ cần nghĩ tới có chút sơ xuất là khiến cả nhà, cả tộc gặp tai ương là nuốt cái gì vào mồm cũng thấy vô vị rồi. Cho nên chỉ hoàng đế mới người khác ăn cơm biểu thị vinh sủng, chứ rất ít thần tử mồi hoàng đế ăn cơm, quá nguy hiểm, võ mông ngựa cũng thiếu gì cách, cần gì phải chọn cách nguy hiểm nhất ấy?

Cho nên thái tử rất hiếu kỳ, chỉ cần không có độc, đừng nói là rượu ngon, rượu dở hần cũng muốn nếm. May mà có vết xe đổ của Trường Tôn Xung, Lý Thừa Càn cẩn thận nếm thử một ngụm nhỏ, một vị cay xé như cục lửa dọc theo ruột vào bụng, sau đó hơi rượu xộc lên, ợ một hơi khoan khoái rồi lăn quay ra ngủ giống Trường Tôn Xung.

Nội thị hốt hoảng khiêng thái tử về lầu nghỉ ngơi, Vân Diệp thông thả đứng dậy, hai tiếng nghỉ ngơi làm thể lực khôi phục không ít, xem ra rèn luyện có hiệu quả đấy, tuy vẫn không giương được cung cứng như Trình Xử Mặc, nhưng kéo cung một thạch bình thường không thành vấn đề, chỉ là không bắn nổi tên, vừa mới giương cung lắp tên là buông tay ngay, trình tự đúng, song không biết tên bay đi đâu. Cho nên Vân Diệp không nhiệt tình huấn luyện bắn cung mấy, khiến Ngưu Tiên Đạt canh cánh trong lòng, luôn nói bunn nhào không đắp nổi tường.

Mấy ngày trước chịu không nổi rượu của triều Đường hành hạ, Vân Diệp và Trình Xử Mặc trộm một vò rượu lớn của Lão Trình, trốn trong truy trọng doanh nấu nó thành rượu trắng 45 độ, sau khi nếm xong Trình Xử Mặc nói mấy năm qua mỹ tửu uống được đều là rác, chỉ đáng làm đồ nấu ăn.

Thư từ Trường An gửi tới làm Vân Diệp yên tâm hẳn, mình trông giống với lão tổ tông, khiến y hoài nghi có phải là mình gặp vận rồi không, hay thuần túy là hiện tượng giống ngược. Tìm được người thân, mình tức thì có một nãi nãi, ba cô cô, tám muội muội, bảy thẩm thẩm góa bụa, ba tỷ tỷ bị từ hôn, biểu thẩm, di nương vô số, ít nhiều bù đắp nội tâm cô độc của y. Đọc bức thư mong mỏi tha thiết của Vân phu nhân, Vân Diệp chợt thấy mình không cô độc nữa, giọng điệu trẻ con của tiểu nha đầu, làm lòng y sinh triu mến.

Vân Diệp lẩm bẩm: “Phải sống tiếp, lão tử còn có tám muội muội đang đợi mình kiếm cho của hồi môn nữa.

Có ai biết rằng thực ra Vân Diệp luôn muốn mình sống như heo nuôi trong chuồng vậy.

Trong thế giới trước kia kết hôn, sinh con, mua nhà gần như hao tốn toàn bộ thời gian và sinh lực của y, chí hướng cao sang lập từ nhỏ bị chiến xa cuộc sống nghiền nát. Hiện giờ nhân sinh trở về con số 0, nhưng lại tìm không được mục tiêu, xuất hiện người thân làm y sinh ra nhiệt tình xông pha, đúng thế, có tám muội muội cần đủ của hồi môn, khiến cho hai mắt của y biết thành hình đồng tiền.

32. Chương 32: Hào Quang Phong Kiến

Trường An rút cuộc còn có một ngôi nhà đang đợi mình, bất kể là lạnh lẽo hay ấm nồng, Vân Diệp đều nôn nóng muốn nhào vào lòng nó, đồng thời sẵn lòng vì nó mà trả bất kỳ giá nào.

Vân Diệp rối bời, chẳng phải mình luôn né tránh gánh nặng cuộc sống sao? Thế nào mà còn có tinh thần gánh vác hơn kiếp trước cả trăm lần? Lẽ nào ý nghĩa của cuộc sống là nằm ở đó? Duy trì sinh mệnh, trói buộc tình thân, tiễn đưa người già, chiều chuộng trẻ nhỏ, để rồi sau đó được người khác trưởng thành chôn vào lòng đất? Biến thành quỷ hồn ở thứ nguyên không gian nhìn hết đời này tới đời khác tuần hoàn như thế?

Thi thoảng có người quên mất loại trách nhiệm này, có lẽ là chán ngán nó, tìm lý do để né tránh, có lẽ vì vinh hoa, ví như Dị Nha giết con, có lẽ vì lý tưởng, ví như Triệu Vương để cha để chết đói. Hoặc vì đại nghĩa, ví như Lưu Bang chia canh.

Vân Diệp không phải loại cao nhân đó, chỉ cần kẻ địch kề dao lên cổ vợ con y, thì bất y làm gì là sẽ làm đó, tuyệt đối không nói bất kỳ điều kiện nào hết. Vì thế y không phải là cao nhân, danh nhân, đương nhiên không bao giờ được lịch sử ghi nhớ. Chúng sinh đông đảo tuyệt đại đa số giống y, nếu không lịch sử Trung Quốc không thể kéo dài 5.000 năm. Kẻ càng biến thái càng được lịch sử ghi nhớ, đó là chân lý, chứ còn tuân theo quy củ kiểu con kiến chẳng ai để ý. Truyện được tại TruyệnFULL

Vân Diệp tuy là một con kiến khác biệt, nhưng y quyết định muốn nỗ lực thành một con kiến bình thường như phần đông, cho nên y và những người khác trong quân doanh giống nhau, khắc khổ huấn luyện, ra sức học theo lời nói chỉ dẫn của bọn họ, nỗ lực học tập văn tự cổ, luyện tập bút lông.

Mỗi khi như vậy Vân Diệp lại vô cùng cảm tạ ông chủ Đài Loan khắt khe kia, chính nhờ ông ta mà Vân Diệp có bản lĩnh đọc chữ phồn thể, viết chữ phồn thể, mặc dù so với văn tự cổ thời đường còn có chút khác biệt, song với Vân Diệp thì đã đủ rồi. Trình Xử Mặc còn chẳng biết chữ nhiều hơn y.

Mùa thu mưa cứ rơi suốt là không ngớt được, không khí ẩm ướt, chần lạnh băng chẳng có tí hơi ấm nào. Vân Diệp thật không sao hiểu nổi, rõ ràng có thành trì rộng rãi để ở, Lão Trình lại đóng quân ở ngoại thành hạ nghiêm lệnh không cho vào thành. Ừ thì hạ thấp yêu cầu một chút, dù có một cái quân doanh đơn giản cũng tốt hơn là sống trong lều trại ẩm thấp này, Lão Trình lại chẳng động lòng, thà ở trong lều xoa bóp đầu gối đau nhức chửi bới thời tiết quái quỷ chứ không chịu hạ cái lệnh kia.

- Không có hoàng lệnh không được xây trại, đó là đại kỵ của tướng lĩnh cũng là đại kỵ của bộ hạ.

Vẫn là huynh đệ của mình tốt nhất, Trình Xử Mặc kín đáo nói cho Vân Diệp biết nguyên nhân. Vân Diệp gần như quên mất mình đang ở vương triều phong kiến hưng thịnh nhất. Bình thường ở Trường An Lão Trình có thể tùy ý ngang ngược, không ai tìm ông ta gây phiền phức, một khi thành tướng nắm quân, quân pháp nghiêm minh giống như thanh kiếm treo trên đầu, hơi làm trái một chút, nó sẽ không do dự chém xuống.

Ta muốn đi xem khoai tây đấy, kẻ nào dám không tránh.

Nhưng chuyện lạ xảy ra, Vân Diệp vừa mới đi tới gần lều cỏ thì có hai người trông chum tay cầm cương đao ngăn lại, hỏi Vân Diệp thủ lệnh đâu, Vân Diệp ngớ ra, ta đi xem thứ của ta, còn cần thủ lệnh quỷ quái gì? Đang định nổi khùng thì thấy người trông chum mắt lóe hàn quang, có ý muốn chém xuống. Vân Diệp ngoan ngoãn ngậm miệng lại, định đi hỏi Lão Trình cho ra ngọn ngành thì Lý Thừa Cầm từ trong đi ra, hiển nhiên tên này cũng rảnh rang không việc gì làm. Vội vàng chấp tay hành lễ, Lý Thừa Cầm mỉm cười trả lễ, không phải là làm cho có mà là đứng thẳng, hai tay chấp lại, người ngả về phía trước 15 độ, lễ nghi hoàn mỹ không bởi móc được gì.

- Vân huynh muốn xem điểm lành? Mời đi bên này.

Nói rồi đưa tay mời khách, hai người trông chum cho đao vào vỏ, đứng ở hàng rào như hai tảng đá. Vân Diệp cứ ngơ ngơ đi vào bên trong, cứ cảm giác động tác vừa rồi của thái tử điện hạ phải do mình làm, sao mình lại thành khách rồi?

Có vẻ Lý Thừa Cầm nhìn ra nghi hoặc của Vân Diệp, vừa đi vừa giải thích:

- Vân huynh hiển lên trên bảo đã được phụ hoàng coi là điểm lành hàng đầu của Đại Đường, cho thấy Đại Đường có trời cao phù hộ, vì chính thống thiên hạ, cho nên mới có điểm lành giáng thế, công hiến bảo của Vân huynh sẽ được ghi vào sử sách, đáng chúc mừng.

Phản ứng đầu tiên của Vân Diệp là bộ mặt của Lý Thừa Cầm thật quá giống như tên công vụ viên khi làm giấy tờ nhà đất cho mình, nói mình chỉ có quyền sử dụng, mà không có quyền sở hữu.

- Thái tử khách khí rồi, có thể cống hiến một phần sức lực cho Đại Đường là vinh hạnh của Vân mỗ.

Nói xong câu này Vân Diệp cảm thấy mình giống người Nhật Bản, bị ngược đại xong còn phải tán dương là thoải mái cực kỳ. Hào quang của chủ nghĩa phong kiến rốt cuộc đã chiếu sáng tới mình.

Nói chuyện với Lý Thừa Càn rất thích, lời của hắn luôn đánh trúng vào tâm khảm của người, phối hợp với khuôn mặt tuấn tú, giọng nói thông thả, động tác biến hóa tự nhiên, giáo dục hoàng gia thể hiện một cách tuyệt vời. Làm người cảm thấy không đem khoai tây hiến cho hoàng gia đúng là đại nghịch bất đạo, thuận tiện còn hiến lên cả gia sản, xong việc còn không hối hận. Mình mà có cái bản lĩnh này thì đã làm giám đốc con mẹ nó rồi, còn phải vác ba lô treo đeo lội suối đi tìm mấy người ngoại quốc để rồi bị lỗ giun kéo tới Đại Đường luyện lính đặc chủng à?

Thôi được, Vân Diệp đầu hàng, khoai tây coi như hiến cho hoàng gia, tất cả châu báu trên đời đều nên hiến lên cho hoàng đế Lý Nhị vĩ đại, vinh quang, vạn vương chi vương.

- Từ ngày hôm trước, lá của diêm lạnh đã bắt đầu vàng, có phải là đã tới lúc thu hoạch?

Lúc này Lý Thừa Càn mới chỉ lá khoai tây hỏi Vân Diệp, kéo y quay trở lại từ ảo tưởng phấn đấu suốt đời vì Đại Đường, lau nước giải sắp chảy ra, nghĩ kỹ lại thời gian sinh trưởng của khoai tây mới phát hiện đúng là sắp tới mùa thu hoạch, liền nói:

- Thời gian sinh trưởng của khoai tây đại khái là năm tháng, hiện đã bốn tháng rưỡi, đã tới điều kiện thu hoạch, hạ quan thực sự không biết khoai tây trồng ở Đại Đường mất bao lâu, hay là chúng ta đào một củ lên xem?

Y thêm ăn khoai tây nướng lắm rồi, xúi Lý Thừa Càn đào lên, thuận tiện kiểm vài củ nướng ăn.

Lý Thừa Càn nghiêm nghị từ chối ý đồ bắt lương của Vân Diệp, nói rõ nhất định phải đợi khoai tây chín hẳn mới thu hoạch, khiến Vân Diệp ủ rũ, rõ ràng thứ của mình, giờ ngay cả đem nướng ăn cũng nguy hiểm tới tính mạng, thời đại phong kiến đúng là không có nhân quyền.

Biết sao được, đành chấp nhận thôi, thế thời thời thế thời thì thế, đừng có nói người là người hiện đại văn minh, dưới gối nam nhân có hoàng kim thật đấy, song muốn sống để tuyên bố trên chỉ quỳ lạy trời, dưới quỳ lạy cha mẹ thì người phải uốn gối với vô số người khác. Nếu dao kề vào cổ người vẫn không chịu, chắc thế thì ta chẳng còn gì để nói với người nữa, nói thì người cũng nghe được đầu mà tổn công.

Vân Diệp cúi đầu trước hoàng quyền nên còn thấy được trời mưa âm u liên tục năm ngày, nhìn khắp nơi chỉ thấy ướt sũng, lều không thể nào ở nổi nữa, da trâu ngâm nước trương lên, bốc ra cái mùi thối khó ngửi, Vân Diệp thấy mình như đang ở trong bãi rác. Cái chắn mỏng manh không ngăn được cái lạnh, may mà có túi ngủ mới tránh khỏi bị kịch. Lão Trình đành chỉ huấn luyện của Vân Diệp và Lý Thừa Càn, điều này khiến Vân Diệp vừa vui vừa buồn không diễn tả ra nổi thế nào, một mặt là mừng vì thoát cuộc huấn luyện ma quỷ, mặt khác thấy đám Trình Xử Mặc lẫn lộn trong vùng bùn còn mình ngồi trong lều cứ cảm giác thiếu bọn cái gì đó.

33. Chương 33: Trời, 50 Thạch

Âm hàn của mùa thu dễ xâm nhập vào xương cốt, để lại mầm bệnh, bản thân Lão Trình là cái ví dụ sống sờ sờ ra đó, chưa tới 50 tuổi, bề ngoài trông cường tráng thật đấy, thực ra về tới lều soái là luôn mồm kêu khổ. Đầu gối sưng vù, Trình Xử Mặc tối nào cũng phải xoa bóp thông máu cho, thuốc men cũng uống hết chén này tới chén khác mà không tác dụng gì.

Vân Diệp không mang theo thuốc trị viêm khớp, đành lấy thuốc kháng sinh khuyên Lão Trình uống, ai ngờ Lão Trình biết thuốc này quý giá, lệnh Vân Diệp không tùy tiện cho người khác, kể cả bản thân.

Ngưu Tiên Đạt cũng giảm bớt số lần đi tuần, mỗi khi tới đâu chỉ có thể ngồi chứ đứng không nổi, xem ra cái lão già này cũng bị hành cho khốn đốn. Thời Đường người trưởng thành chỉ cần quá 50 tuổi mà mất thì được coi là hỉ tang rồi. Hệ thống vệ sinh không phát triển, thức ăn thiếu thốn, chiến loạn liên miên làm tuổi thọ thường không cao. Không giống đời sau 50 tuổi chính là lúc quan viên cao cấp hùng tâm bộc phát, làm thêm một hai chục năm cũng chẳng thành vấn đề.

Lời khuyên ngừng huấn luyện vào ngày mưa bị Vân Diệp nuốt trọn nuốt trạo xuống, sự thực bày ra đó, mấy năm sau chính là thời đỉnh cao độ của Đại Đường, thêm một đội quân tinh nhuệ là thêm một phần thắng, Lão Trình chẳng bận tâm những người kia có để lại mầm bệnh hay không, chỉ cần Đại Đường cường thịnh, ngay cả tính mạng bản thân, ông ta cũng chẳng để ý.

Phải thừa nhận rằng ông ta là con người đơn thuần, là quân nhân tốt, không chỉ ông ta mà cả đám con ông cháu cha trong quân doanh phần đông cũng mang giắc ngộ này, nên khổ cực đến mấy cũng cắn răng mà chịu.

Vượt chướng ngại vật chỉ dựa vào một cái giây thừng ở vách núi hiểm trở, leo từ trên xuống dưới. Vân Diệp chỉ nhìn thôi mà đã thấy váng đầu, bọn họ phải mặc giáp trụ leo lên. Chuyện này vượt khỏi kế hoạch huấn luyện mà Vân Diệp định ra rồi, Lão Trình, Lão Ngưu và đám lão tướng bổ xung thêm chương trình này.

Ba tháng huấn luyện đem lại hiệu quả, cái đám kia giờ leo tường vượt ngói như đi trên đất bằng, hành quân tập kích trăm dặm dễ như trở bàn tay, đánh lén, ám sát, phá vây, bắt giặc dễ như cơm bữa. Điều duy nhất không ngờ tới là xẻng công binh của Vân Diệp được dùng là vũ khí chính, trang bị thêm nỏ cứng, dao găm, liền thành hệ thống trang bị.

Trong cuộc khảo hạch thường lệ mười ngày trước, một nghìn người bao vây truy sát 200 người trong phạm vi 50 dặm, bị đám kia đánh cho tan tác, đó còn là giao phong chính diện, nếu như để mặc đám Trình Xử Mặc tự do phát huy thì 1000 người kia sẽ không còn ai sống sót.

Sau khi đánh giá tỉ mỉ sức chiến đấu của họ, Ngưu Tiên Đạt cho rằng không có tinh nhuệ đông gấp mười lần bao vây thì không giữ nổi 200 người này. Nếu như ở địa hình đặc thù như núi cao, rừng sâu, thành thị thì năng lực của bọn họ là vô hạn. Đương nhiên đó là hiệu quả trải qua 2 năm huấn luyện cơ, ngay cả Lão Trình cũng mong đợi một đội quân như thế, tin rằng chẳng bao lâu nữa Lý Nhị đệ hạ sẽ không để đội quân tinh nhuệ này tiêu hao uổng phí tuổi xuân.

Hôm nay là ngày trọng đại, lá của khoai tây đã khô héo, có thể thu hoạch được rồi. Lý Thừa Càn dậy từ rất sớm, được nội thị hầu hạ rửa ráy xong liền tới lều cỏ. Trình Giảo Kim, Ngưu Tiên Đạt cùng các vị quan viên thất phẩm trở lên đã mặc triều phục đợi từ lâu. Hương án dài sáu xích đặt ở bãi đất trống trước lều cỏ, bên trên có trâu, dê nguyên con, đầu heo, hoa quả, bánh trái, ở giữa là lư hương bằng đồng cực lớn.

Vân Diệp mặc quan phục ngũ phẩm, mẹ nó chứ màu đỏ nhạt chứ không phải là màu tím như đám Lão Trình, tay cầm thứ triều vật gọi là túi kim ngư, mũ quan dẹt bằng tơ mới toanh, mấy cái giải màu đen rủ xuống tự nhiên, oai phong lẫm liệt, đoan trang nghiêm nghị, trông rất có khí phái trọng thần.

Vân Diệp quay đầu ngó nghiêng, sao bên cạnh toàn là nhân vật cấp đại thúc, ai nấy mặc áo như cua lược chín, tinh thần phấn chấn. Nhìn xuống phía dưới mới vui lên, đám Trình Xử Mặc, Trường Tôn Xung, Lý Hoài Nhân mặc lục bào, đội mũ quan giống như con bọ ngựa. Vân Diệp còn háy mắt với bọn họ một phen, đang định trò chuyện thì có tiếng Lão Ngưu hắng giọng, vội im miệng ngay.

Đợi ánh mặt trời đầu tiên chiếu tới, Lý Thừa Càn cầm ba nén hương lớn châm vào nến, trừ Lão Ngưu đứng ở bên hương án thì những người khác theo thái tử quỳ xuống lạy trời. Thái tử dâng hương xong xoa người lấy trong mình ra cuộn lụa vàng, dùng giọng vịt đực tuổi vợ giọng đọc: Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

- Bệ hạ có biểu tấu với trời, chư thần quỳ bái.

Mọi người quỳ cả rồi mới đọc biểu chương của hoàng đế, khúc đầu không phải cho trời xanh bao la, mà là Thần Nông trong Tam Hoàng, nhớ lại công tích của Thần Nông, rồi biểu thị cuộc sống hạnh phúc ngày nay đều tới từ di sản của Thần Nông, rồi báo cáo có lương thực mới ra đời, xin Thần Nông lão nhân gia tiếp tục phù hộ Đại Đường mưa thuận gió hòa, ngũ cốc bội thu. Xong rồi đốt cho Thần Nông xem.

Chẳng biết Thần Nông có xem được không, có vui không chứ Vân Diệp thì không vui lắm, khoai tây mà mình khổ cực vất vả mang theo, giờ vinh quang đều thuộc về Thần Nông, thật quá đau lòng.

Năm cái chum lớn được mang ra, Lão Ngưu mắt nhìn không chớp, mấy tháng qua Lão Ngưu vì nó mà lo lắng tới héo hon, ngày tí mĩ chiếu cố, tưới nước xối đất, bắt sâu nhổ cỏ, thiếu mỗi đường rửa lá mỗi ngày một lần, giờ cuối cùng cũng thu hoạch, sao chẳng kích động.

Lão Trình thì lại lo chẳng may không có sản lượng cao như Vân Diệp nói thì là tội khi quân, ông hơi hối hận đem chuyện này lên trên quá sớm.

- Vân đại nhân am hiểu điền lành nhất, mời ra tay thu hoạch.

Lý Thừa Càn cũng kích động vô cùng, ra tay hai lần không biết phải bắt đầu từ đâu, quay lại mời Vân Diệp:

Vân Diệp lấy làm lạ nhìn mọi người, thu hoạch mấy củ khoai tây chẳng lẽ còn có vấn đề gì à? Đưa tay tóm lấy lá khoai tây rút mạnh lên, thấy Lão Ngưu run lấy bầy cứ như là nhỏ trộm ông ta vậy. Nhìn khoai tây trong tay Vân Diệp, ai nấy hít thật sâu, chỉ thấy rõ có ba củ khoai tây to bằng nắm đấm, mỗi củ nặng hơn một cân, chu choa, một cây cho ba cân, một mẫu trồng nghìn cây chẳng phải có ba nghìn cân à? Cho dù cây này được chăm sóc tỉ mỉ, ở ruộng lớn không có sản lượng như thế, trừ hao nhiều lắm cũng phải 1500 cân, một đám chừng 120 cân, vậy là tới 12 - 13thạch rồi, xem ra tên tiểu tử Vân Diệp trước đó đã đề phòng nói sản lượng thấp hơn, chỉ báo sản lượng thấp nhất.

Trình Giảo Kim cực kỳ hài lòng, bất kể là do Vân Diệp cẩn thận, hay do sản lượng vượt dự đoán cũng được. Ngưu Tiên Đạt khóc nức nở, Lý Thừa Càn ngồi bệt xuống đất, mọi người đi tới định nhìn cho rõ ràng, Ngưu Tiên Đạt đang khóc nhảy dựng lên rống to:

- Toàn bộ dừng lui về sau, còn tiến tới, chém!

Mọi người mới vội vàng lui về. Vân Diệp gãi đầu:

- Không ổn, sao bé thế?

Mọi người nghe câu này ngã lăn quay cả đám, thái tử mặt tươi cười đang định vờ vịt an ủi Vân Diệp, nhưng thấy y cầm một tảng đá lớn, choang một phát, cái chum nứt toác, đất trong chum đổ ra, y dùng tay moi đất, tới khi bới được ba củ khoai tây mới gật đầu hài lòng. Phát hiện xung quanh hơi yên tĩnh, quay lại mới phát hiện mọi người trở mắt nhìn ba củ khoai trong tay mình. Mất nửa ngày trời Ngưu Tiên Đạt mới hét lên:

- Trời ơi, 50 thạch.

34. Chương 34: Khoai Tây Nấu Thịt Bò

Ngưu Tiên Đạt điên rồi, ông ta vung đao bổ vào cái chum khác, lưỡi đao và miệng chum chạm nhau tóe lửa, chum lại không bị vỡ, ông ta vung luôn nắm đấm làm một phát, chum liền vỡ nát. Mang cả bàn tay rướm máu đào đất, ngón tay hình như chạm phải cái gì đó, động tác của ông ta lập tức chậm lại, hai tay gạt đất, một củ khoai tây xuất hiện, mừng khôn siết, quay đi bới chỗ đất khác, tới khi một đồng khoai tây vàng xuất hiện trước mắt mọi người, rồi chỉ chít củ, đếm kỹ cả lớn lẫn nhỏ tới hơn mười củ, củ to như nắm đấm, củ bằng quả trứng gà, có một chuỗi củ dính vào rễ như chùm nho.

Lão Ngưu sờ cù này rồi mó cù khác, chưa bao giờ có ai tưởng tượng được bàn tay như kim sắt kia lại có thể ôn nhu như thế. Nước mắt lăn theo gò má xuống dưới, áo bào tím vừa rồi còn uy phong giờ dính đầy bùn, đai bạch ngọc cũng phủ bụi, triều vật đã ném đi mất rồi, đường đường Trụ Quốc tướng quân mà khóc như đứa trẻ đầy tháng, mất cả mặt.

Lý Thừa Càn cũng không còn hình tượng thái tử nữa, hai tay ra sức đào đất, giống cái con chuột chũi quá đi mất. Lão Trình nho nhã hơn, lấy búa đập vỡ chum, học Vân Diệp túm lá kéo lên, một chuỗi khoai tây bị lôi ra, ôm lấy khoai cười ha hả. Vân Diệp định đập cái chum cuối cùng thì Lão Trình ngăn lại:

- Để cho bệ hạ đập.

Thấy ánh mắt đầy thâm ý của Lão Trình, Vân Diệp choàng tỉnh, vỗ mông phải vỗ cho tròn, đừng có nửa vời, sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả.

Bốn chum khoai tổng cộng được 31 cân 6 lạng khoai, bày kín cả hương án. Hộ vệ của các tướng quân xung quanh vẫn đầy đủ trang bị, đao, sóc trong tay sáng loang loáng, khoa trương hơn còn có vị cầm trùy xích, xích sắt dài quán trên người, sát khí đằng đằng, người không dám tới, Vân Diệp đoán đến quý cũng chẳng dám tới.

Nông sản có sản lượng cao nhất trong lịch sử đã ra đời, sản lượng 50 thạch khiến cả một đám lên cơn điên. Lý Thừa Càn toàn thân run bần bật, miệng cũng run nói không ra lời, Ngưu Tiên Đạt lúc khóc lúc cười, Lão Trình tu trà ừng ực. Tâm trạng của bọn họ ảnh hưởng tới toàn thể Tả Vũ Vệ doanh, tất cả ở trong trạng thái đón địch, ngựa đóng yên, cung lên giây. Từng đội quân sĩ qua lại tuần tra, có người vô duyên vô cớ tới gần doanh trại là giết không cần biết.

Trường Tôn Xung, Lý Hoài Nhân nhìn Vân Diệp như nhìn ma quỷ, Trình Xử Mặc vỗ vai y cười ha hả, luôn mồm khoe khoang với mọi người:

- Huynh đệ ta giỏi chưa, nói bảo cứu người sắp chết sống lại là sống lại, nói một mẫu có sản lượng 50 thạch là làm ra 50 thạch, ai dám không tin lời y?

- Điện hạ, giờ đã có thể dùng làm đồ ăn thí nghiệm chưa?

Thấy mọi người khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, Vân Diệp vội đi lên bấm báo:

- Vân Khanh, thí nghiệm ra sao, dùng thế nào?

Lý Thừa Càn có một điều không hay, cái gì cũng phải hỏi cho rạch ròi, lại phải giải thích từng thứ từ thứ cho hẳn, Trình Xử Mặc tốt hơn nhiều, bảo ăn là ăn, bảo làm gì là làm nấy chẳng bao giờ hỏi han. Chẳng biết Lý Thừa Càn học đâu ra cái thói xấu này.

- Là nấu lên ăn, xem xem sau khi ăn xong có chuyện gì không hay không, ví như trúng độc, tiêu chảy, dù sao là một món lương thực mới, không thể thiếu khâu thí nghiệm được. Nếu như không có phản ứng không tốt thì đem trồng ở diện tích lớn cũng không muộn, nếu không đây là sự hủy hoại nhân mạng.

Nói chuyện gì trước tiên cũng phải đẩy lên tầm cao sinh mạng, rồi mới nói ra mong muốn của ban thân, như thế mới rõ thành công. Quả nhiên Lý Thừa Càn suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Vân Khanh tìm ai để thí nghiệm?

- Khoai tây là do thần trồng, tất nhiên phải do vi thần ăn thử, nếu như nhân số không đủ thêm vào giáo úy chiết trùng Trình Xử Mặc cũng được.

Tiểu Trình nghe thấy Vân Diệp nói thế cười híp mắt không thấy trời đất đâu nữa, vội đứng ra làm bộ dạng ngồi ngồi đại nghĩa:

- Vi thần nguyện làm người ăn thử.

- Điềm lành vốn không nhiều, còn phải đem làm giống, lấy một hai củ ra là đủ thí nghiệm rồi, Vân Khanh, lấy hai củ được không?

Nói xong đích thân tới hương án lấy hai củ khoai tây nặng một cân đưa cho Vân Diệp.

Vân Diệp nhận lấy khoai tây, tạ ơn thái tử rồi tóm tay Trình Xử Mặc chạy về lều của mình. À, phải nói thêm là trước khi thu hoạch khoai tây Vân Diệp đã ninh thịt bò rồi, hẳn lúc này thịt bò đã chín đủ, thêm vào khoai tây, thế là một nồi thịt bò nấu khoai tây thơm phưng phức sẽ ra đời, nghĩ thôi đã ứa nước miếng.

Về tới lều, Vân Diệp thành thạo cạo vỏ, cắt miếng, dùng nước rửa sạch, rồi đổ hết vào nồi, đóng vung lại xong nói với Trình Xử Mặc:

- Ngửi thấy mùi thịt bò nấu khoai tây thì tới thần tiên cũng chẳng ngồi yên nổi, trước kia ân sư làm vài lần, lần nào tiểu đệ cũng ăn sạch sành sanh, ngay cả đáy nồi cũng dùng bánh vét sạch mới chịu thôi. Hôm nay huynh đệ chúng ta phải phá giới một phen.

Trình Xử Mặc hớn hở nuốt nước bọt gật đầu như gà mổ thóc, món ăn mà ngay cả cái tên kén ăn nhất Tả Vũ Vệ doanh còn nhớ mãi không thôi thì làm sao mà kém được? Cứ như làm ảo thuật biến ra một bầu rượu, làm một hộp rồi đưa cho Vân Diệp, Vân Diệp tu ngay mấy ngụm lớn, ử bằng nho, chua ngọt vừa miệng, không phải thứ nước rửa nồi có thể so được.

Khoai tây trong nồi được đun chín vàng, bốc ra mùi thơm mê hoặc, lấy một nắm hành đại cho vào, khuấy lên vài cái thế là xong. Dùng môi múc ra một miếng khoai tây đưa lên bên mép Trình Xử Mặc, Tiểu Trình đớp luôn, nóng tới phỏng lưỡi nhưng không nỡ nhổ ra, mềm mềm bỏ bỏ lại thơm thơm, còn thấm vị thịt bò ngậy ngậy, đúng là món ngon trên đời. Đang lúc huynh một miếng, đệ một miếng vào cảnh giới quên hết vạn vật, không phát hiện ra sau lưng đã đứng đầy người, tới khi gáy bị ăn một phát bộp cả hai mới tỉnh lại.

- Cái đồ bất hiếu, có món ngon không gọi lão phu.

Lão Trình đoạt lấy thìa, chấp tay với thái tử:

- Đợi lão phu ném xong hăng luận cũng chưa vội.

Nói xong múc một thìa lớn cho vào miệng, nhắm mắt lại thưởng thức, đầu lắc lư không ngừng:

- Diêm lành đúng là diêm lành, vừa ngon lại vừa no bụng, để lão phu ném thêm một miếng nữa.

Lão Trình nói xong lại múc một thìa lớn, vừa mới đưa lên miệng thì nghe thấy thái tử nuốt nước bọt nói:

- Cô cũng muốn thử.

Trình Xử Mặc vội chạy đi lấy thìa mới dùng hai tay đưa cho thái tử. Lý Thừa Càn cũng múc một thìa lớn, không biết là hần có ăn thấy vị gì không, chỉ thấy tần suất múc mỗi lúc một nhanh. Ngưu Tiến Đạt cho một thìa vào nôi nói rằng đang ăn gan rồng tủy phượng. Một nôi thị bò nấu khoai tây vốn không nhiều, làm sao chịu nổi cả đám đông luôn tay múc, thoáng cái đã chẳng còn cả nước canh. nguồn TruyệnFULL

Lý Thừa Càn xấu hổ lau miệng nói với Lão Trình:

- Trình thúc thúc thấy thế nào?

- Ngon, đúng là một thứ lương thực tốt, vừa no bụng, sản lượng lại cao, không kén đất, đất hạn cũng có thể trồng được. Văn tiểu tử nói cho vào hầm có thể lưu trữ một năm, hiếm có nữa là cực kỳ ngon miệng, Đại Đường ta có diêm lành lớn rồi, đứng mừng đáng mừng.

Lão Trình tất nhiên là thổi phồng, xung quanh lại chẳng thấy Lão Trình thổi phồng, luôn miệng phụ họa, đều nói lời Trình đại tướng quân nói chí lý.

- Đại tướng quân nói phải lắm, hần phụ hoàng cũng đợi tới nóng ruột rồi, cô phải dâng biểu lên trên, trần thuật điều mắt thấy tai nghe, thỉnh công cho Văn khanh, không biết hai vị thúc thúc có ký tên cùng không? Cô quyết định để 500 tinh tốt Tả Vũ Vệ đưa chum diêm lành còn lại tiến kinh. Việc trọng đại, để Ngưu tướng quân cầm quân, được chẳng?

Ngưu Tiến Đạt, Trình Giáo Kim luôn miệng nói phải.

Ngày hôm sau Ngưu Tiến Đạt suất lĩnh 500 tinh tốt kéo chum lớn mang theo khoai tây tiến thẳng về Trường An.

35. Chương 35: Chuẩn Bị Sẵn Sàng

Khí lạnh từ Bắc Hải xa xôi thổi tới khiến xung quanh quấy đảo bởi cái rét, phiến lá úa tàn cuối cùng còn quuyền luyến trên cành cũng bị tước đi, phơ phất trong cơn gió lạnh. Các loại huấn luyện trong quân doanh vẫn không hề ngừng lại. Trình Xử Mặc tay quần vải, đầm liến hồi vào cọc gỗ, vải đã có sắc máu, ánh mắt của hần vẫn kiên định như chẳng hề nhìn thấy, nắm đầm vẫn nện mạnh vào cột. Lý Hoài Nhân, Trường Tôn Xung đứng ở bên cạnh hần, cũng đang đầm cọc, tay cũng đầm đĩa máu. Không một ai bận tâm, 200 người không ai chú ý tay có phải đang chảy máu hay không, chỉ quan tâm bao giờ mới đầm gãy được cọc gỗ. Mồ hôi chảy trên cái lưng trần, trên đầu hơi nước lượn lờ, hít hơi ra quuyền, thở ra xuất kích, cứ như người sắt không hề biết mỏi mệt.

Lý Thừa Càn và Vân Diệp đứng ngay bên ngoài sân xem, Trình Giáo Kim chỉ cho phép bọn họ tham gia rèn luyện buổi sáng, chính là mỗi ngày vác nặng chạy 20 dặm. Lúc này hai người bọn họ mặc da cừu dày, hai tay cuộn trong ống tay áo, nói cười hỉ hả, từ sau khi đem khoai tây tặng đi, Lý Thừa Càn cứ không có chuyện gì là tìm Vân Diệp chuyện trò. Đương nhiên mỹ tửu mà hần đem từ kinh thành tới cũng thuộc về Vân Diệp hết.

Lý Thừa Càn là đứa trẻ ngoan, Vân Diệp đánh giá như thế, tuổi nhỏ vậy mà đã mang một thân học vấn, đối đãi với người khác lịch sự, nói chuyện là cười, chẳng hề nhìn ra là người hoàng gia. Nhìn thấy sĩ tốt khổ cực thì hần lo lắng, nhìn thấy bách tính xung quanh không có cái ăn cái mặc cũng biết nóng ruột, một thiên niên thiện lương, thông tuệ như thế mà mấy năm sau sẽ biến thành cực kỳ bạo ngược, tâm lý biến thái, cùng Lý Thái chơi trò đánh trận bằng người thật, là liều mạng thực sự, đao đâm thấy máu. Rồi cùng mỹ nam Xứng Tâm, Như Ý đi chơi Bối Sơn. Từng một dạo muốn giết chết phụ thân của mình.

Nguyên nhân là vì sao? Vân Diệp có hơi tò mò. Lý Thừa Càn thấy Vân Diệp đang nhìn mình, chẳng hiểu ra sao, bởi vì ánh mắt của Vân Diệp rất lạ, có chút thương hại, nhưng đa phần là tò mò.

- Tiểu Diệp người nhìn ta làm gì? Có cái gì không phải à?

Lý Thừa Càn xoa mặt mình, vừa rồi dấu vết ăn vụng thịt đã lau sạch rồi cơ mà. Nhiều ngày tiếp xúc khiến Lý Thừa Càn ở trong mắt Vân Diệp đã chẳng còn cảm giác cao quý nữa, sau cái ngày ăn thịt bò nấu khoai tây, hẳn chẳng còn chút khẩu vị nào với món ăn do ngự trù làm ra nữa. Biết được Vân Diệp có nhà bếp riêng, liền ngày ngày tới ăn chiều uống chực.

Hoàng Chí Ân thi thoảng lại chạy tới cùng Vân Diệp tham khảo toán học, hẳn ở một bên nghe, đôi khi chen vào được một hai câu, mặc dù không phải là trí tuệ gì, nhưng cũng có kiến thức của mình, làm Hoàng Chí Ân kinh ngạc không thôi, nịnh hất là thiên tài, nếu một lòng học toán học, ngày sau nhất định thành bậc thầy một đời.

Đương nhiên do trình độ toán học của thời Đường nhìn chung là rất thấp, trong mắt Vân Diệp thì chỉ đạt độ khó của sơ trung, đa phần là do y giảng giải, Hoàng Chí Ân nghe, còn Lý Thừa Càn ghi chép. Mấy ngày qua hẳn đã ghi chép được một chồng dày, xem ra bất kể có hiểu hay không thì hẳn cũng ghi chép lại hết. Đó mới là tinh thần học tập chứ cái con heo Trình Xử Mặc chỉ biết ngồi ngáp ngáp dài, mười mấy ngày trời mà không nhớ nổi hết chữ số ả rập. Vân Diệp có dạo nổi giận, không ngờ hẳn đường hoàng hỏi:

- Chúng ta là huynh đệ phải không?

Vân Diệp gật đầu.

- Vậy học vấn của người chính là của ta, có gì khác biệt? Học vấn là để dùng, khi nào dùng ta tìm người là được, việc quái gì ta phải ra sức học?

Vân Diệp hoàn toàn mất đi hứng thú giáo dục Trình Xử Mặc. May mà có đứa học sinh ngoan Lý Thừa Càn này, nói là hiểu, học là thông, khiến lòng già của Vân Diệp được vỗ về lắm lắm.

- Điện hạ là con cháu hoàng gia, là chủ nhân tương lai của Đại Đường, hiện giờ hạ quan nhìn thế nào cũng không thấy điện hạ có khí Vương Bát.

- Khí Vương Bát là sao?

Vẫn cái thói xấu gì cũng hỏi đến nơi đến chốn:

- Chính là toàn thân phát tán ra sức hút cá nhân mạnh mẽ, khiến hiền sĩ thiên hạ phải quỳ bái, ví dụ như phụ hoàng của điện hạ, anh tài khắp nơi đều nghe lời, năm xưa mưu sĩ dưới trướng như mây, mãnh tướng như mưa, búng tay một cái quần hùng tan tành. Đó chính là khí Vương Bát.

- Đó là bá khí hoàng gia, không phải khí Vương Bát, giỏi lắm, người lại dám nói xấu phụ hoàng ta, lại còn lừa gạt ta. Nếu như hôm nay không mang thực ăn ngon bịt miệng ta, sau khi về kinh nếu chẳng may lỡ miệng trước mặt phụ hoàng, hừm!

Thật là bất ngờ đấy, chẳng lẽ cái thời này đã có cái tên Vương Bát, phải biết rằng rùa là con thú may mắn ở thời Đường, rất nhiều người tên có chữ Quy, ví dụ như Lý Quy Nhiên, cái thằng oắt này lừa ta đấy.

- Nói bậy bạ, hạ quan nói xấu bệ hạ ra sao, điện hạ phải nói cho rõ ràng.

Tuổi không lớn mà mưu mô không nhỏ, song trong mắt ta đây còn non lắm. Lý Thừa Càn áp úng chẳng nói lên lời.

- Đừng áp úng nữa, đám Tiểu Mặc, Tiểu Xung, người xấu đều thu quân rồi, chúng ta cũng đừng đứng đây chịu lạnh rồi rút đầu vào như rùa.

Vẫn là cái trò đó, toàn thân ngâm mình trong nước thuốc, chỉ là không có tiếng sói tru quỷ gào nữa, ai nấy đầu nhắm mắt dưỡng thần, hoàn toàn buông lỏng cơ thịt, để thân thể được nghỉ ngơi tốt nhất. Nửa canh giờ sau nước bắt đầu lạnh, từng người tự mình bò ra khỏi thùng, được xoa bóp bên cạnh đồng lửa lớn. Năm tháng rèn luyện gian khổ đã biến đổi hoàn toàn cơ bắp của bọn họ, Trình Xử Mặc mặc mỗi quần đùi đứng trong gió lạnh mà không hề thấy lạnh, làn da màu đồng sáng bóng, cơ bụng thành hình bốn múi cực đẹp. Hiện giờ huấn luyện mỗi ngày với hẳn chỉ là trò vận, đấm cọc gỗ thuần túy chỉ là trò chơi kích thích bọn họ

tự tìm lấy. Trường Tôn Xung, Lý Hoài Nhân đều không kém là bao, ba người đứng thành hàng, thì hai chữ dũng sĩ là cách xưng hô thỏa đáng nhất.

- Tiểu Mặc, Tiểu Xung, người xấu, hôm nay ta làm lẩu không biết các người có ăn không?

(Hoài Nhân, đọc trại đi thành Hoại Nhân, hoại trong bại hoại)

Lời Vân Diệp vừa mới dứt thì ba dũng sĩ biến thành ba hèn sĩ, khom lưng uốn gối, nước dãi đầy miệng, thò bĩ vô cùng. Mau chóng khoác áo da cừu, phanh cả ngực kéo Vân Diệp chạy về lều. nguồn TruyệnFULL

Lý Thừa Càn đang đặt một cái nồi sắt lên bếp lò, cái lò này do Vân Diệp đặc chế, tìm một cây trúc lớn, lấp ở lỗ thoát khói làm ống khói, đốt bằng than. Mới đầu Lão Trình còn lo sẽ trúng độc than, không ngờ sau khi lấp ống trúc xong trong lều không có chút mùi khói nào, lại hết sức ấm áp. Sau khi làm cho bản thân một cái xong rồi không hỏi han tới nữa.

Năm người ngồi quây quanh lò lửa, một bầu rượu mạnh truyền nhau, không nhiều, mỗi người làm vào hớp để ấm thân mà thôi. Mùi thơm từ trong nồi bốc lên, Vân Diệp mở nắp, một nồi thịt trâu với rau xuất hiện trước mặt mọi người, hít vị rau hút đầy mỡ trâu khiến cả năm người thêm ăn lấn rồi, cái vị cay cay át đi vị tanh của thịt trâu, không có ớt, Vân Diệp đành dùng cây thù du thay thế, mặc dù không phải vị cay chính tông, song có còn hơn không.

Vừa ăn vừa tán gẫu, bất giác nói tới Đột Quyết, xỉ nhục năm xưa khiến đám quân nhân trẻ khắc cốt ghi lòng. Nhớ tới công tích vĩ đại của Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh đuổi Hung Nô tới tận Cư Tư, Ban Siêu tung hoành Tây Vực, còn bản thân lại vẫn nằm gai nếm mật đợi thời khắc phục thù. Trường Tôn Xung cầm đao lên, lấy đũa gõ sừng đao:

- Phong tuyết trường vân ám tuyết sơn, tướng quân thiết mã việt hàn xuyên, bách tử chích thị tầm thường sự, bất khiêu hung nô quá hạ lan.

(Gió tuyết mây dày phủ Tuyết Sơn, tướng quân thiết mã vượt Hàn Xuyên, cái chết chẳng qua là chuyện vặt, không để Hung Nô vượt Hạ Lan.)

36. Chương 36: Giác Ngộ Và Hoài Niệm

Cuộc tụ họp nhỏ trong lều làm Vân Diệp hoàn toàn hòa nhập vào đại gia đình phong kiến Đại Đường. Bất kể là Trường Tôn Xung gõ đao ca hát, hay Lý Hoài Nhân gào lớn phụ họa đều khơi lên nhiệt huyết sấm đã nguội lạnh của y, buồn bực tích trong lồng ngực làm người ta chỉ muốn hét thật lớn, muốn phóng ngựa thật nhanh. Miếng thịt trâu kẹp ở đũa đã rơi xuống đùi, vậy mà vẫn nhét cái đũa trống vào mồm nhai ngon lành. Y hận sự lãnh đạm trong lòng mình, đã có thời y từng nhiệt huyết, từng khảng khái, nay nghe thấy quốc gia có nạn mà chẳng hề sinh ra chút giác ngộ quên mình vì nước, chẳng lẽ vì ta không phải là người Đường thuần túy, cho nên ta không có cái nghĩa vụ này, tâm tư đó sinh ra khiến bản thân cũng thấy vô si.

Bữa tiệc kết thúc trong lửa giận của Lão Trình, năm người bao gồm cả Lý Thừa Càn bị nhốt cả vào đại lao. Hai ngày, đó là xử phạt giành cho Vân Diệp, Lý Thừa Càn. Bốn ngày là tội Trường Tôn Xung uống rượu ca hát, Lý Hoài Nhân la hét ầm ĩ, Trình Xử Mặc múa đao lung tung chém rách lều.

Thật lạ là Lý Thừa Càn không cãi lấy nửa câu, chấp tay nhận phạt, theo quan quân pháp đi vào đại lao. Vân Diệp thấy thế chỉ đành ngoan ngoãn để giải đi. Ba tên Trình Xử Mặc vui mừng vì không bị ăn đòn, không bị xử phạt khác, chỉ bị giam bốn ngày thôi, cứ như là được phong thưởng thức giục ngục tốt mau mau nhốt bọn họ lại, sợ Lão Trình nuốt lời. Hoàn toàn không nhìn thấy vẻ giễu cợt trong mắt Lão Trình.

Đại lao hoàn toàn được xây dựng theo thiết kế của Vân Diệp, dài năm bộ, rộng tám bộ, cao không quá một trượng, chỉ có một cái giường, một cái ấm, một cái chén, một cái thùng phân, thêm vào một đoạn nền cao không quá ba tấc, trên tường có một ô thoáng khí rộng không quá nửa xích. Ngồi ở trên giường chỉ nghe thấy tiếng thở của mình, u ám nhưng không ẩm ướt, tầng đất dày của đất vàng cao nguyên đã hút hết hơi nước, một cột sáng chiếu qua lỗ thông khí vào đại lao, bụi bay múa trong đó, đây là thứ duy nhất cử động trong đại lao, đương nhiên Vân Diệp trừ bản thân ra.

Ngực tốt chẳng nói chẳng rằng đóng cửa lại, Vân Diệp nghe thấy tiếng xích sắt xoang xoảng, đó đại khái là tiếng động vang nhất mình nghe được hai ngày này. Hai ngày tới trừ đưa cơm, đưa nước, thay thùng phân ở cái lỗ dưới cửa ra thì sẽ không có chút tiếng động nào. Đám Trình Xử Mặc có lẽ không sợ hành hạ nhục thể, nhưng dày vò về tinh thần sẽ khiến bọn họ cả đời khó quên, nhốt trong cái địa lao này, một ngày thì thoải mái, hai ngày nổi khùng, ba ngày sụp đổ, bốn ngày sống không bằng chết, mong rằng bọn họ có thể vượt qua được. Lão Trình rõ ràng muốn lấy mấy người bọn họ ra thử uy lực của địa lao.

***1 bộ = 5 xích, 1 xích chừng 33 cm.

Hai tay chấp sau gáy gối lên tấm thảm mỏng, nhìn chăm chăm vào trần nhà, đây là hoàn cảnh khép kín, trừ bản thân ra không có người ngoài, không cần phải đeo mặt nạ, không cần phải đóng vẻ thiếu niên, người thân trong nhà có thể xếp hàng thăm y, mẹ lương thiện, vợ dịu dàng, con trai hoạt bát, tất cả giống y như thật lần lượt xuất hiện trước mắt, Vân Diệp biết chỉ có thể nhìn, không thể lấy tay chạm vào, bởi vì chỉ cần đưa tay ra, ảo mộng tươi đẹp sẽ tan nát.

Tâm tư có thể tự do bay lượn, có thể xuyên qua thời không, thân thể lột bỏ đi tấm nguy trang thật nhẹ nhõm, toàn thân trở nên như vô hình. Vân Diệp phát hiện ra mình thích cái không gian khép kín này rồi, Lão Trình thật là hiểu lòng người, biết mình cần một không gian độc lập liền cho mình cơ hội này, ở nơi đây mộng cũng biến thành thật. Bà xã cười tươi như hoa, mẹ già ân cần nhắc nhở, thằng con, thằng con vẫn cứ khiến người ta lo lắng như cũ.

Lòng như dao cắt, nước mắt nhấn chìm cả trời đất.

Hai ngày rồi, Vân Diệp chìm đắm trong hoài niệm hết hai ngày, thức ăn mang tới lại mang đi, không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, cơ thể gần như ngừng hoạt động, chỉ có đầu óc quay cuồng, chuyện cũ hơn ba mươi năm như bộ phim chiếu lại, lần này tới lần khác, tuổi thơ hạnh phúc, thiếu niên ngây thơ, thời yêu đương tươi đẹp, tân hôn ngọt ngào, vui sướng khi con trai ra đời. Đang muốn ôn lại lần nữa sự ngọt ngào trong đêm tân hôn thì nghe thấy tiếng rống phẫn nộ:

- Tiểu tử, ngươi đang làm cái gì?

Bà nó chứ, đêm tân hôn của ta sao lại có Lão Trình, đây đúng là ác mộng, phải mau chóng đuổi lão ta đi, mắt hết cả cảm hứng. Đang định hành động thì bị nhắc bồng lên không trung, thở dài:

- Trình bá bá, đã tới giờ rồi à?

- Nói thừa, lão phu không tới thì tên tiểu tử ngươi chết đói.

Trong mắt Lão Trình đầy lo lắng, Lý Thừa Càn nước mắt lem nhem trên khuôn mặt, tóc tai rối bù đứng sau lưng Lão Trình, vẫn còn đang nghẹn ngào, thằng bé này bị giam tới phát hải rồi.

- Hai ngày qua được thanh tĩnh hiếm có, tiểu chất bất giác nhớ tới sự phụ, nhớ tới chuyện xưa, làm người ta vừa vui sướng vừa đau đớn, nhất thời chìm đắm vào đó, bá bá đừng trách.

- Thảo nào tiểu tử ngươi khi thì khóc khi thì cười, hóa ra là nhớ sự phụ, có chút lòng hiếu thảo đấy, lát nữa ra ngoài khắc bài vị dâng mấy nén hương, con người có cái nhớ tới thì sẽ không suy nghĩ loạn bậy, chuyện gì cũng vui trong lòng sẽ tổn thương tâm thần, mẹ nó chứ còn đáng sợ hơn là bị thương cơ thể. Con người có bao tâm tư, có bao nước mắt đều giới hạn cả, dùng càng nhiều, sau này càng ít, quý lắm đấy, ngươi mới 15 tuổi, sau này sẽ có lúc thương tâm, giờ thì dùng ít thôi.

Lý Thừa Càn chỉ vệt nước mắt trên mặt bản thân, ý tứ là mình cũng cần an ủi, thằng nhãi này càng ngày càng có vị người rồi, đấy mới là tình cảm nên có của đứa bé mười mấy tuổi. Lão Trình bĩu môi:

- Vân tiểu tử là thương tâm, ngươi là khóc, nam tử đại tượng phu nhốt hai ngày đã ỉa đùn, còn muốn lão phu chùi đít hộ à? Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Nói xong quay đầu bỏ đi, Lý Thừa Càn đỏ mặt, mồm há ra không nói được gì. Vân Diệp vỗ vai hắn:

- Điện hạ tìm Trình đại tướng quân an ủi, có phải đầu đụng vào heo rồi không?

Lý Thừa Càn nóng lên nhào lên lưng Vân Diệp, hai tay ra sức kẹp cổ y, Vân Diệp mặc xác, vác hắn ra khỏi địa lao.

Một bát mì thịt cực lớn kéo hồn Vân Diệp hoàn toàn quay trở lại, Lý Thừa Càn ôm bụng rên gừ gừ, ăn nhiều quá mà. Nhượng mỳ khiêu khích với y, ý bảo mình cũng ăn no rồi, kệ xác hành động vớ vẩn của Lý Thừa Càn, không thấy Vương Tài đang thò đầu vào trong lều sao, hai ngày không gặp, nó nhớ ta rồi.

Vương Tài càng ngày càng có tính người, miệng cứ khọt khẹt nói chuyện với Vân Diệp, chẳng cần phiên dịch, Vân Diệp hiểu hết, chẳng qua là hai ngày không thấy Vân Diệp, tưởng rằng y bỏ trốn một mình, đi ăn ngon uống say ở đâu, không đưa nó đi cùng, thoát khỏi cái nơi địa ngục nhân gian này.

Vân Diệp trình trọng giải thích nguyên nhân vắng mặt hai ngày với nó, không phải là đi ăn một mình, mà là bị nhốt lại. Vương Tài hiểu rất rõ cái nỗi khổ giam cầm, đồng cảm dùng đầu dụi vào Vân Diệp, ý tứ là đã tha thứ cho y rồi, bảo y chuẩn bị cỏ dầy sạch sẽ cho mình chuẩn bị qua mùa đông.

Một người một ngựa trò chuyện vui vẻ quên trời đất, Vân Diệp thi thoảng kể cho nó nghe ưu khuyết điểm của ngựa cái, Vương Tài bổ xung thêm. Cả hai hoàn toàn ngó lơ những ánh mắt quỷ dị người đi qua đi lại ném về phía mình.

Một tên béo mặc giáp da hừng thú đứng bên cạnh nhìn người ngựa giao lưu, hai tay xoa cái bụng phệ to tướng, thi thoảng còn vỗ đen đét. Vân Diệp bị nhìn tới thiếu tự nhiên, chưa bao giờ gặp tên béo này, tuổi chừng ba mươi mấy, mặt còn mang đặc điểm di truyền của người Hồ, hốc mắt hõm sâu, con ngươi màu vàng nhạt, mũi ưng, mặt tròn tròn mang nụ cười ấm áp. Thấy Vân Diệp chú ý tới mình, tên béo liền đi tới vỗ lưng Vương Tài khen ngựa tốt. Vân Diệp thấy người này khí độ bất phàm, khom người thi lễ:

- Đây là con ngựa hoang văn bối nhất được ở đồng hoang, không dám nhận lời khen của tiền bối, không biết tôn tính đại danh của tiền bối là gì?

37. Chương 37: Trường Tôn Vô Kỵ

Vân Diệp đã tới triều Đường bảy tháng rồi, có lẽ là vì hoàn cảnh, có lẽ là vì sợ hãi, cho nên y đem phạm vi sinh hoạt của bản thân thu lại rất hẹp, ngoại trừ quân doanh, y chẳng có tâm tình ra ngoài thám hiểm, người quen toàn bộ liên quan tới quân đội. Lý Thừa Càn là trường hợp đặc biệt, y cho phép vị thái tử điện hạ này tiếp xúc thân mật với mình trừ một số nhân tố công lợi ra, đa phần là thương xót vô hạn cho số phận bi kịch của vị hoàng tử này.

Đứng ở trước mắt y dù sao cũng là một đứa trẻ, còn có thể làm rất nhiều điều, vì sự bất hạnh của mình, y rất muốn thử thay đổi vận mệnh của Lý Thừa Càn, xem mình rốt cuộc có phải là con bướm bướm trong bánh xe vận mệnh hay không. Biết được vận mệnh của người khác khiến Vân Diệp có chút cảm giác cao hơn người, cho nên với nhân vật vĩ đại trong lịch sử cũng chẳng có mấy kính trọng, ví dụ như Trương Tôn Vô Kỵ được công nhận là công thần đệ nhất ở Lăng Yên Các đứng trước y đây. nguồn TruyệnFULL

- Thì ra là Trường Tôn đại nhân, hạ quan vô lễ rồi, mong đại nhân thứ tội.

Quan nhỏ, tuổi nhỏ, biết sao được, đành phải đóng vai con lạy cụ vậy:

Trường Tôn Vô Kỵ đỡ lấy Vân Diệp đang định dùng đại lễ tham bái:

- Ài, người và Xung Nhi là huynh đệ thân thiết, lão phu các nghe nói các người gọi nhau là huynh đệ, vậy làm sao gọi người một tiếng hiền chất, được chứ hả?

Thời xưa có con cái trưởng thành là có thể xưng lão phu, nghĩ cũng phải thôi, mười ba mười bốn tuổi kết hôn, ba bảy ba tám tuổi làm gia gia, sao lại không xưng với hai chữ lão phu chứ? Dù sao mình đã có hai bá bá rồi, thêm một người nữa thì chết ai?

- Bá bá nói quá rồi, Tiểu Diệp xuất thân áo trắng may nhờ các vị trưởng bối yêu quý, lại kết giao với Tiểu Xung, Hoài Nhân, Xử Mặc, nên việc gì cũng được ưu ái, là phúc phận của tiểu chất, vừa tới nhân gian được kết giao hảo hữu, là vận may của tiểu chất mà, xin nhận của tiểu chất một lạy.

Cái bái này vốn Trường Tôn Xung phải có mặt, bái lễ kết giao mà. Trường Tôn Vô Kỵ đỡ Vân Diệp lên, cười khà khà:

- Người trẻ tuổi quen biết nhau là chuyện tốt, nghe nói ân sư người là đệ nhân, người lại thông minh, xuất thế có nửa năm mà lập nên công lao hiển hách cho Đại Đường, làm muối, sửa cách rèn sắt, khiến quân sĩ Đại Đường như hổ thêm cánh, chỉ bằng vào chùng đó điều đã đủ làm lão phu kinh ngạc. Không ngờ người lại còn bồi dưỡng ra được lương thực kỳ diệu một mẫu 50 thạch, đọc được thư của Xung Nhi, lão phu còn cho rằng tên nghịch tử này nói năng bừa bãi, trên đời lấy đâu ra loại hoa mẫu như vậy, tới khi công hàm của Tả Vũ Vệ doanh truyền tới Lương Châu, lão phu mới biết chuyện này không ngờ là thật, nửa đêm dùng khoai mã tới Lan Châu, tiếc rằng không có duyên thấy diêm lành, thành chuyện nuôi tiếc. Có điều gặp được hiền chất là không uổng công rồi, hiền chất và Xung Nhi tuổi tác tương đương, nên tương trợ lẫn nhau, thành hảo hữu, lão phu mong đợi ngày các người thành danh lập nghiệp.

Vân Diệp khom người vâng dạ.

- Nào nào nào, theo lão phu vào trong lều, nói cho tỉ mỉ ngọn ngành những chuyện này.

Trường Tôn Vô Kỵ kéo Vân Diệp vào lều, không ngờ thấy Lý Thừa Càn đang được nội thị luống cuống giúp đỡ thay y phục chải đầu, thấy cảnh này Trường Tôn Vô Kỵ mặt sầm xuống. Lý Thừa Càn chẳng kịp chải đầu nữa, vội thi lễ:

- Ngoại sinh chào cứu cứu.

Trường Tôn Vô Kỵ cung kính đáp lễ:

- Thái tử điện hạ đa lễ rồi, những việc làm của điện hạ ở Ta Vũ Vệ doanh, vi thần biết hết, có thể đồng cam cộng khổ, chia sẻ hoàn nạn cùng binh sĩ, không phải chỉ biết hưởng an nhàn ở Trường An, thần rất vui mừng. Không biết hiện giờ thái tử y phục không chỉnh tề là vì sao?

Lý Thừa Càn cúi đầu không nói, hổ thẹn vô cùng, khó khăn lắm mới buông thả một hồi lại bị bắt ngay tại trận, không biết phải trả lời ra sao? Vân Diệp ở bên tiếp lời:

- Đó là do tiểu chất sai, tiểu chất và thái tử cá cược xem ai làm được 50 cái chống đẩy trước, vì thế mới có chuyện này.

Trường Tôn Vô Kỵ lấy làm lạ:

- Chống đẩy là sao?

- Là một loại thuật rèn luyện thân thể cơ bản, có thể tăng cường lực ở cánh tay, hông, cơ năng của tim phổi cũng được tăng cường. Mời thái tử điện hạ biểu diễn cho Tả Vũ hầu đại tướng quân xem.

Lý Thừa Càn rất tự giác chống tay xuống đất làm mấy cái chống đẩy tiêu chuẩn.

- Chà, thì ra là thế, lão phu trách nhầm rồi, thái tử điện hạ chớ trách.

Bất kỳ một người thông minh nào cũng sẽ không đánh giá về thứ mình chưa bao giờ tiếp xúc, vì dễ sai lầm, kẻ trí có chuyện không làm là ý đó. Trường Tôn Vô Kỵ là người thông minh trong số người thông minh, đương nhiên sẽ không truy cứu chuyện nhỏ vì sao thái tử y phục không chỉnh tề nữa.

Không cần Vân Diệp phải nhiều lời, Lý Thừa Càn đã đem đầu đuôi chuyện diêm lành kể lại một lần, Trường Tôn Vô Kỵ nghe mà lòng cuộn sóng hết đợt này tới đợt khác. Nhiều năm chiến loạn đã hao hết nguyên khí của Trung Nguyên, mặc dù bệ hạ và quần thần dốc tâm dốc sức quản lý cái quốc gia này, nhưng nền móng quá mỏng, trong thời gian ngắn không thay đổi được sự thực quốc gia quá nghèo khó, thêm vào nữa dù sao bệ hạ lên ngôi bất chính, giết huynh diệt đệ ép phụ thân vào vào cấm cung không cho xuất hiện trên đời, bản thân leo lên ngôi hoàng đế. Chuyện này đã cho những kẻ có dã tâm cái cơ tuyệt hảo để tạo phản, lần này Âu Lương tạo phản có bóng dáng của Tức Vương đứng sau, hiện cần có một tin tức thật tốt lành để dẹp yên hậu quả giết huynh diệt đệ, Vân Diệp hiện lên khoai tây không nghi ngờ gì là món lễ vật tốt nhất, lật hết sử sách, có triều đại nào có thứ lương thực một mẫu 50 thạch, đây không phải là diêm lành thì còn cái gì xứng được gọi là diêm lành?

Khoai tây xuất thế chẳng những giải quyết được vấn đề thiếu thốn lương thực, về mặt chính trị càng có lợi cho hoàng đế, mượn danh diêm lành giáng thế, có thể dẹp yên các thế lực phản loạn, mượn danh trời để làm chuyện bá vương mà đao binh không cần dính máu.

Trường Tôn Vô Kỵ vui vẻ rời đi, ngay cả chuyện nhi tử bị Lão Trình giao trong địa lao cũng chẳng ngó ngang tới, cứ như bị giam trong đó không phải nhi tử của ông ta mà là người xa lạ. Về sau mới làm rõ được, cả cái Đại Đường này cũng chỉ có một mình Trình Giảo Kim dám nhốt thái tử vào địa lao, ông ta ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng từng nhốt giam, khi đó ông ta làm tướng quân dưới trướng Vương Thế Sung tác chiến với Lý Nhị khi vẫn là thân vương dưới thành Lạc Dương, vây Lý Nhị trong một cái hang đá ở Khố Long lĩnh đúng hai ngày, nếu chẳng phải có Tần Quỳnh kéo Trình Giảo Kim làm phản, đã chẳng có câu chuyện Tần vương bác kị phá thập vạn đại quân Đâu Kiến Đức.

Thêm vào nữa Lão Trình là một quân nhân chân chính, chấp hành quân pháp cực kỳ khắt khe, ở trong quân doanh của Lão Trình là không có thái tử hay tiểu binh đại binh gì hết, chỉ có binh sĩ phải chấp hành quân lệnh, phạm vào điều nào là xử phạt theo điều đó, chưa từng có ngoại lệ.

Chẳng trách Trường Tôn Vô Kỵ không đi nói đỡ, vả lại chẳng qua chỉ giam bốn ngày thôi mà, không thấy nhi tử của Lão Trình cũng bị giam à? Chuyện này thì ai đi nói giúp?

Trường Tôn Vô Kỵ căn bản không lo tính công chính của Lão Trình, lấy việc công báo thù tư không phải là tác phong nhất quán của Lão Trình. Nếu như đã bị giam thì nhất định là có lý do. Xác định được cái điểm lành kinh động khoai tây, ông ta chưa bao giờ tràn trề tự tin vào tương lai của Đại Đường như thế. Đại Đường có quân vương trí tuệ, tướng lĩnh dũng mãnh, danh thần đa mưu túc trí, binh sĩ liều chết, lại có thể khoai tây bù đắp thiếu hụt cuối cùng, chẳng có lý do gì không xuất hiện thời thịnh vượng. Chỉ cần nghĩ tới đó, ông ta kích động chỉ muốn hét to tuyên bố với toàn thể giới, thịnh thế Đại Đường sắp tới rồi.

38. Chương 38: Hậu Di Chứng

Trên bầu trời chưa bao giờ thấy nhận lớn, nhận bắc bay về nam chỉ là một truyền thuyết, đất Lũng chỉ là vùng hoang vắng, thành ba dặm quách bày dậm, đó là lời miêu tả chính xác nhất về Lan Châu. Toàn bộ tòa thành xây dựa vào núi, tường cao chưa tới hai trượng, rộng chưa tới sáu xích, dùng đất vàng đắp thành, ụ thành bên trên cứ như răng của ông già gần đất xa trời. Lá cờ chữ Đường cắm trên cổng thành cũng rũ xuống, trừ tường thành thì thoảng có binh sĩ tuần tra, cả thành cứ lặng ngắt như là tòa thành chết. Sắp tới mùa đông rồi, đây đáng là phải là thời điểm giao dịch nhộn nhịp, nhưng nó sắp biến thành bãi tha ma.

Vân Diệp ghì cương, con ngựa lớn chỉ đành dừng bước, Trình Xử Mặc, Trường Tôn Xung, Lý Hoài Nhân ở đằng sau biến thành cái máy nói, bọn họ nói chỉ để nói mà thôi, còn về phần nói cái gì đoán chừng chính bọn họ cũng không biết, đó là hậu di chứng sau khi bị biệt giam.

Cứ nhớ tới cái cảnh khi ba bọn họ được thả ra là Vân Diệp lại thấy buồn cười, Trường Tôn Xung khóc nước nỏ, ôm lấy Lý Thừa Càn không chịu buông, nước mắt nước mũi quệt đầy người thái tử diện hạ, vậy còn không thể trách tội, đành mặc Trường Tôn Xung ôm. Thiết hán Lý Hoài Nhân giống như một đồng bần nhão được ngục tốt xách ra ngoài, hai mắt vô thần, môi khô khốc, cổ họng phát ra tiếng kêu quái dị.

Trình Xử Mặc là vị có biểu hiện tốt nhất, làm ra vẻ không coi ai ra gì, khinh bỉ hai người trước đó, nói với quan quân pháp:

- Có cái quái gì đâu, lão tử ngủ trong đó bốn ngày, gân cốt ngủ tới mềm ra rồi, đang định thức dậy múa vài bài quyền cho có tinh thần thì bị đuổi ra. Tiểu Xung, người xấu các ngươi chẳng phải là trang nam tử.

Mặc dù miệng nói cứng thế, nhưng hai chân nhũn như chi chi đã bán đứng hắn rồi. Quan quân pháp là người khôn khéo, tiếp lời ngay:

- Trình giáo úy đúng là tấm gương cho chúng tôi, bốn ngày biệt giam mà hào khí không giảm, đúng là trang nam tử. Đại tướng quân có lệnh, ai không phục giam thêm bốn ngày.

Trình Xử Mặc nghe thấy lại bị giam thêm bốn ngày thì mông ngời bệt xuống đất, ra sức gào cứu mạng. Quân tốt đi qua ai nấy đều trở mắt nhìn, ba thiết hán tử ăn quân côn cũng chẳng nhú mày, chỉ bị giam bốn ngày đã thành bần nhão, chẳng hiểu nơi đó phải làm việc khổ sai ra sao có thể khiến người ta khinh sợ đến vậy, từ sau đó trở đi, quân sĩ Tả Vũ Vệ thà ăn quân côn chứ tuyệt đối không chọn biệt giam.

Mất ba ngày thì ba vị này mới dần dần khôi phục, theo lời Trường Tôn Xung thì đó không phải chỗ của con người. Tường cứ như lúc nào cũng có thể sập xuống chôn vùi mình ở trong đó, chỉ nghe thấy tiếng tim

đập, tiếng hơi thở của mình, đám ngực tốt chẳng nói lấy một câu, người có hỏi cũng chẳng trả lời, mỗi ngày chỉ tới đưa thức ăn, nước, thùng sạch rồi thu thùng phân đi. Ngoài ra không có tiếng động nào khác, dù là đánh rắm cũng tốt, dầu gì nó cũng là tiếng động.

Lý Hoài Nhân nắm chặt lấy cánh tay Vân Diệp, luôn miệng cảm tạ ngày hôm đó ngăn cản hắn, không để cho Ngưu Ma Vương biệt giam, giờ nghĩ lại lông tóc lông chân dựng hết cả lên, lần đó nếu bị giam đoán chừng không còn sống mà ra được. Lần này dầu sao còn có mấy huynh đệ làm bạn, cho nên lòng mới vững vàng hơn, vượt qua được bốn ngày, nếu không hai ngày cũng chẳng cầm cự nổi. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm c.o.m](#)

Trình Xử Mặc còn chưa hết run, bốn huynh đệ thì thề tuyệt đối không bao giờ vào phòng biệt giam nữa, Lý Thừa Càn định thực hành chế độ biệt giam ở thái tử lục soái, lần bị giam này để lại bóng ma trong lòng.

Trình đại tướng quân là người tốt, biết mấy người bọn họ chịu khổ, đặc phái đám Vân Diệp, Trình Xử Mặc tới thành Lan Châu cùng huyện lệnh bàn giao chuyện ruộng muối, dù sao ruộng muối là do quân đội lập nên, mặc dù hiện giờ giao lại cho địa phương, các người cũng không thể lấy trắng, thế nào cũng phải bồi thường chút ít chứ. Phải béo bỏ, thật béo bỏ, quân đội không thiếu mấy thứ rách nát. Phái bọn họ đi cũng chẳng hi vọng thu lại được mấy tiền trắng. Chẳng qua thấy bốn người chịu khổ nên bồi thường ít nhiều, nói cho cùng phải nghĩ tới thể diện của Trường Tôn Vô Kỵ, Lý Hiếu Cung.

Thân binh vào thành thông báo, bọn họ ở ngoài thành chờ đợi, không có lệnh không được vào thành, ngay cả Trình Giảo Kim cũng không dám làm trái nói gì tới bốn tên tiểu bối bọn họ. Chẳng bao lâu sau, thân binh dẫn một cỗ xe trâu cọt ca cọt két đi tới, không đợi bốn người xuống ngựa, một thân hình béo nung núc từ trên xe trâu bắt vả len xuống, quan phục màu lục bó chặt lấy người, một trung niên mặc áo bào văn sĩ để râu dê đỏ tên béo đó, xem chừng khá là vất vả. Béo thì béo, lễ số không thể thiếu, tên béo chỉnh trang lại quan phục, khom người thi lễ:

- Hạ quan Lưu Phúc Lộc ra mắt bốn vị tướng quân, tướng quân đường xa tới đây, hạ quan không đón từ xa được, mong thứ tội.

Bình thường ba vị kia chẳng thêm liếc mắt một cái tới vị huyện lệnh thất phẩm nho nhỏ kia, giờ thì khác ngày trước, mấy bọn họ được phái tới, có công vụ tất nhiên không ngạo mạn. Vân Diệp nhảy từ trên ngựa xuống, đỡ vị huyện lệnh báo lên:

- Lưu đại nhân đa lễ rồi, bản quân là Bình An huyện nam Vân Diệp, nhận lệnh Trình đại tướng quân tới cùng đại nhân thương thảo chuyện ruộng muối Hoàng Hà, mong được đại nhân chiếu cố nhiều hơn.

Diêm Vương còn đỡ chứ tiểu quỷ mới khó đây, mà đám quan nhỏ cơ sở này lại là khó chơi nhất, ở kiếp trước, chỉ một tờ văn bản mà phải chạy mười mấy cửa, ông này một dấu, bà kia một dấu, đó gọi là có lợi phải chia đều, ở nơi này cũng chẳng ngoại lệ. Vân Diệp hiểu rõ lắm, nên lấy công văn ra đưa cho Lưu huyện lệnh, ai ngờ tên quan béo này chẳng thêm xem bỏ ngay vào trong lòng, khuôn mặt phì nộn cười tới chẳng thấy mắt mũi đâu:

- Đương nhiên, đương nhiên, hạ quân phải tuân theo quân lệnh Đại tướng quân, giờ trời đã tối, hạ quan có chuẩn bị chút rượu thịt, tẩy trần cho bốn vị tướng quân.

Vân Diệp ngẩng đầu nhìn mặt trời mới mọc lên chưa bao lâu, thấy hơi lạ, thế này mà nói trời đã tối? Trường Tôn Xung tiếp lời:

- Bọn ta là quân nhân, có quân lệnh ước thúc, không được vô cớ vào thành, nhưng giờ trời tối rồi, đành vào thành nghỉ ngơi vậy.

Bà mẹ nó, té ra Lưu huyện lệnh đang kiểm soát cho mấy bọn họ vào thành, may mà Trường Tôn Xung am hiểu cái ngón này nên mới thuận thế nói theo. Được chủ tể huyện lệnh mời lần nữa, bọn họ mới đành miễn cưỡng vào thành.

Lan Châu bề ngoài rách nát, khó che lấp được sự phồn hoa bên trong, đi qua thành quách không xa liền tới nội thành, chẳng trách không nhìn thấy người, hóa ra người ta tụ tập trong nội thành hết cả, từng bao muối được đóng dấu muối quan, chất lên xe trâu rồi cồng tây hương về phía tái ngoại. Tả Vũ Vệ doanh ở phía đông, không một ai có gan không có việc gì lại tới quân doanh tham quan, không cần thận bị chụp cho

cái mũ gian tế thì bị ai rồi. Đoán chừng chính phủ địa phương cũng ra lệnh bách tính không được làm phiền quân đội.

Vân Diệp không ngờ rằng mình nhất thời vô tình truyền thụ phương pháp làm muối lại hình thành một sản nghiệp ở Lan Châu, chỉ thấy những chiếc xe trâu chở đầy muối ăn cuộn cuộn từ cửa bắc đi vào, dân phu vác bao, trưởng phòng tiên sinh cân đo, thương nhân áo thô vải gai nhưng vô cùng phóng khoáng, xen lẫn vào đó là tiếng phụ nhân cười, tiếng trẻ con khóc, tiếng người bán rong rao hàng, tạo thành cảnh thị tỉnh sống động.

Một người mặt đầy râu đỏ, mắt nâu, đầu quấn khăn trắng có lẽ là người Hồ, thấy đám Vân Diệp khí độ bất phàm thì sán đến chào mời bảo thạch ngoại vực long lanh sắc màu. Đám Vân Diệp chẳng động lòng, ông ta lại kéo khăn che mặt của một Hồ nữ, võ bộ móng đầy đặn của cô ả, khoe với bọn họ vóc dáng nóng bỏng của Hồ nữ.

39. Chương 39: Uy Hiếp Đáng Sợ

- Tiện nhân, tiện nhân.

Vân Diệp cả đoạn đường vừa đi vừa chửi, không phải chửi cô ả Hồ cơ lẳng lơ kia, mà chửi đám huynh đệ khốn kiếp của mình.

Vừa mới rồi thôi đám huynh đệ kháng cự lại sức hấp dẫn của Hồ cơ, nhất là Trường Tôn Xung còn thần nhiên kể ra ưu khuyết điểm trên người Hồ cơ, từ trình tiết đến da dẻ thậm chí tới mức độ nghe lời, thể hiện hoàn mỹ tổ chất của một tên hoàn khổ, cuối cùng hạ quyết định:

- Huynh đệ ta là con cháu cao môn, sao có thể thành liên khâm (đồng hao) với hạng bán buôn khuân vác, ả Hồ cơ này không biết đã hầu hạ bao nhiêu người rồi, coi huynh đệ ta là hạng rửa bô đồ chậu thay cho người khác, đúng là đại xỉ nhục.

Căn bản chẳng cần phải nói gì, thân binh bên cạnh gơ võ đao lên đập, thương nhân Hồ ngã ra đất dùng tiếng Quan Thoại ngọng ngịu cầu xin.

Lý Phúc Lộc cười hì hì trên ghẹo:

- Người Hồ chẳng kẻ nào tốt đẹp, tối mắt vì lợi, vì mấy đồng xu mà đem cả lão bà, muội tử, nữ nhi khoe da lộ thịt để kiếm ăn, ai mà trả được giá thì ngủ cùng cũng là chuyện thường. tại

Nói xong ôm bụng với bộ dạng dâm tiện, xem ra tên này đã được thưởng thức Hồ nữ rồi.

Thấy mọi người không có hứng thú với Hồ nữ, Lý Phúc Lộc liền nói lần này bình loạn đất Lũng có rất nhiều thị tộc có tội phải đi đày, đều do quan gia đem bán, xuất sắc thì cho làm quan kỹ, tầm thường bán làm nô tỳ. Hiện giờ trong quân thự có không ít, ông ta cũng rất là đau đầu. Tên béo này cố ý nói thể, tục ngữ có câu:” Ở quân doanh ba năm, lợn nái biến thành Điều Thuyền.” Càng chẳng cần nói tới ba tên công tử hoàn khổ này, từ mười bốn mười lăm tuổi đã đi chơi thanh lâu, đâu phải là thiếu niên thuần khiết, chưa thấy người mà mắt đã đỏ lên thêm khát rồi.

- Huynh đệ đi an ủi những nữ tử đáng thương đó, đây là trách nhiệm của con cháu Trường An, còn về việc giao tiếp ruộng muối thì làm phiền Tiểu Diệp rồi.

Đám khốn nạn nói xong liền thúc giục Lý Phúc Lộc đưa bọn chúng đi an ủi nữ tử đáng thương, ngay cả thân binh của Vân Diệp cũng đem đi. Lý Phúc Lộc cười hì hì bộ dạng hiền từ như phật Di Lặc phái thủ hạ dẫn đường, bản thân cùng Vân Diệp thông thả đi về quan thự.

Thông minh, Lý Phúc Lộc là người thông minh, kín đáo tặng Vân Diệp 500 lượng bạc, nói là cảm tạ Vân Diệp biến Lan Châu từ vùng đất nghèo nàn thành giàu có, cống hiến vô tư cách chế muối tạo phúc một phương, Lan Châu đã khắc bia ghi lại, con cháu đời đời không quên Bình An huyện nam cao thượng vô tư, đáng kính thần thánh... Gì gì đó. Vì không để cho ân nhân tạo phúc chúng sinh phải đi xin cơm, hương thần địa phương gom góp 500 lượng biểu đạt tâm ý.

Nói chúng là một đồng lời hay ý đẹp, chỗ riêng tư nói gì cũng dễ, nhưng nhắc tới việc công một cái, tên béo mặt thay đổi ngay, dáng vẻ đường đường chính nghĩa, há miệng ra là bản huyện, ngậm miệng lại là bách tính, tóm lại một câu, không có tiền, hay là xin Bình An huyện nam đội nửa năm thu được thuế rồi tính sau? Thấy mặt Vân Diệp mặt đen như đất nồi, lại nói:

- Bạc không có thực, nhưng lương thực lại có rất nhiều, hay là đem ít lương thực về?

Nói cho cùng Van Diệp đâu có tiếp xúc với đám quan viên giáo hoạt này, bị thuật thay đổi bộ mặt của đôi phương mê hoặc làm cho như đi vào sương mù, nhất thời không biết phải làm sao.

Đất Lũng đương nhiên không thiếu lương thực, người vốn ít, đất muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu, thêm vào Đột Quyết ngăn quan ải, chặn đường vận lương tới Trường An, thuế má năm trước còn chưa đưa tới Trường An, bản địa cũng tích trữ lương lớn lương thực, có thể nói là thừa thãi thành nạn rồi. Chỉ biết nhìn lương thực mục nát trong kho, vì số lương thực quý giá này Lý Phúc Lộc cùng ngày đêm lo lắng, không ngờ rằng thừa lương thực tới một ngày lại trở thành gánh nặng. Lật hết sổ sách cũng chưa hề nghe thấy.

Lương thực? Trong lòng Vân Diệp tựa hồ có chuyện gì đó mà không nghĩ ra được, rất quan trọng, nhất định là có liên quan tới lương thực, nhưng là chuyện gì đã ngăn Lý Phúc Lộc đang liếng thoảng luôn mồm lại, đi vòng tròn quanh đại sảnh, làm Lý Phúc Lộc chẳng hiểu ra làm sao.

Lý Phúc Lộc bố trí phòng khách rườm rà giống những người khác, bình hoa to uyech bày liền một lúc bốn cái, bốn ông Phúc Lộ Thọ Hỉ không thiếu ông nào, mặt thì xanh không ra xanh, lục không ra lục, cứ như là bị ăn đòn, trông mà ngứa mắt, chẳng biết là trình độ thưởng thức của vị này nó thế, hay là cố ý chơi xấu Vân Diệp, cảnh chim bắt sâu trên đó thì mờ tịt, chẳng biết chim mổ ve sâu hay là dê mèn, nhìn mỗi cái râu dài kia thì thực sự là không phân biệt được. Cây liễu ngoài cửa thì đã không còn lá nữa, cành oặt xuống đu đưa loạn xạ trong gió, năm Trinh Quan thứ ba sắp tới rồi.

Vân Diệp nghĩ không ra không buồn nghĩ nữa, lão tử nề mặt mà không biết điều, vậy thì để Trình Giảo Kim tới tìm ông, ông có trốn đến đâu trước mặt Lão Trình xuất thân thổ phỉ cũng chẳng là gì, ông chỉ là con cào cào sau mùa thu, chẳng nhảy nhót nổi bao lâu nữa đâu. Vân Diệp cười toét miệng, học tên béo chấp tay nói:

- Lưu đại nhân không thẹn là vị quan tốt trong như nước, sáng như gương, tại hạ khâm phục vô cùng, Vân Diệp từ nhỏ kết tóc học tập, nay hai người chúng ta vì món lợi nho nhỏ mà tranh luận không thôi, thật là hổ thẹn. Không bằng chúng ta không bàn công vụ nữa, hiếm được một ngày mây nhẹ gió mát như hôm nay, đại nhân làm một bầu mỹ tửu vài món ăn vặt, chúng ta chỉ bàn phong hoa tuyết nguyệt, được chăng?

Lý Phúc Lộc không rõ Vân Diệp bày trò gì, theo lời bảo nha hoàn bố trí rượu thịt.

Vân Diệp quả nhiên không nhắc tới công vụ nữa cùng Lý béo chén qua chén lại, cười nói vui vẻ, không ngờ tên béo này lại xuất thân tiến sĩ, từng lưu danh bảng vàng, chỉ là xuất thân hàn vi, trong triều lại không có chỗ dựa, đành tới nơi hoang vu bản cùng này làm quan. Chẳng trách không nề mặt Lão Trình, tên này bốn năm qua cũng quản lý cái huyện nỏ chưa tới vạn dân này đâu ra đấy, lúc chuyện trò chỉ cần thuận miệng nói ra được các loại điển cố, kinh thi sử thư càng thuộc nằm lòng, tuyệt đối không phải hạng nửa mùa như Vân Diệp có thể sánh bằng. May mà Vân Diệp cũng có ưu thế, các loại châu thổ phong tình thiên hạ, phong tục tập quán kỳ lạ đều biết, kể cho Lý Phúc Lộc há hốc mồm nghe, cho tới khi đám Trình Xử Mặc thỏa mãn tới tìm Vân Diệp mới vui vẻ tan cuộc.

Trên đường về quân doanh Vân Diệp mặt âm trầm không nói không rằng, ba tên Trình Xử Mặc còn tưởng rằng y bị ức hiếp, muốn xoay đầu ngựa kiếm tên béo tính sổ. Vân Diệp khuyên mấy lần mới chịu thôi.

Vừa tới quân doanh Vân Diệp liền mang bao tải chưa đầy bạc tới lều soái, Lão Trình đang tán dóc với mấy lão tướng, thấy Vân Diệp về, các lão tướng biết có chuyện đều lần lượt cáo từ, đợi mọi người rời lều, Lão Trình nhìn khuôn mặt u ám của Vân Diệp, hỏi:

- Sao rồi, bị thua thiệt hả? Đừng nghĩ tên Lưu Phúc Lộ đó béo ú ngu xuẩn, đó là viên quan có tài đấy, đại quân hai vệ tổng cộng ba vạn người, vậy mà cung ứng lương thảo chưa bao giờ sai sót, chấp hành ý chỉ của bệ hạ cũng cực kỳ thỏa đáng. Lão phu không đi làm khó hãn, tiểu tử ngươi cũng đừng gây chuyện với hãn, nếu không cho ăn quân côn đấy.

- Bá bá, tiểu chất hôm nay mặc dù không đạt được mục đích, nhưng cùng Lưu Phúc Lộc nói chuyện rất vui, người này là kẻ sĩ học rộng, tiểu chất sao dám vô lễ, chỉ là khi uống rượu nhớ tới ân sư có nói một câu, khiến tiểu chất không cười nổi nữa, cho nên mới vội vàng quay về.

Vân Diệp nhìn thấy hình giống con cào cào trên bình hoa của Lưu Phúc Lộc, đột nhiên nhớ tới nạn châu châu lớn cần quét bình nguyên Quan Trung năm Trinh Quan. Châu châu kéo tới ngợp trời, dọc đường chúng đi mạ bị ăn hết, ngay cả cây cối cỏ dại cũng không thoát nạn. Dân gian có lời đồn đây là sự trừng phạt của ông trời cho việc Lý Nhị giết hại huynh đệ, chỉ có trả chính vụ cho thái thượng hoàng mới có thể trừ nạn châu châu. Lý Nhị trăm miệng cũng chẳng cãi nổi, trong lúc bị phần nuốt sống châu châu hạ chiêu:” Nếu trăm có tội hãy để châu châu ăn tim gan trăm, trừng phạt mình trăm là đủ rồi, đừng ăn lương thực của bách tính.”

40. Chương 40: Nạn Châu Châu

- Năm sau có nạn châu châu sao?

Lão Trình tóm lấy bả vai Vân Diệp nhìn ánh nắng chan hòa ngoài lều thấy khó tin, ai có thể thấy trước được chuyện sau này chứ? Mặc dù biểu hiện của Vân Diệp rất kiệt xuất, nhưng Lão Trình hoài nghi tính chân thực của câu nói này. Không phải ông ta nghi ngờ điều Vân Diệp nói, mà chuyện này liên quan quá lớn, chẳng may có gì ngoài dự liệu, một cái tội lớn dùng lời lẽ mê hoặc đám đông sẽ chụp xuống. Nhất là vào thời điểm toàn quốc lòng người bất ổn như thế này càng phải thận trọng.

Nếu như bỏ mặc thì chắc chắn là biện pháp ổn thỏa nhất, sẽ không ai biết, cũng sẽ không có phiền toái gì, nhưng cứ nghĩ tới thiên tai đáng sợ, ngàn dặm trông trơn, giết con mà ăn, ngay cả mãnh tướng giết người như nghé cũng không rét mà run.

Đây đúng là gút thắt không cởi nổi, nếu như chỉ có mình Lão Trình ta thì không khó xử như vậy, nhưng hiện giờ Vân Diệp vừa mới tìm được người thân, Vân thị gia tộc đón đợi hưng vượng. Nếu để tên tiểu tử này bị hại trong nạn châu châu thì thật quá đáng tiếc.

- Bá bá không cần quá khó xử, ân sư là nhân vật như thần tiên, dù tiểu chất đã hỏa táng người đồng thời rải tro vào Hoàng Hà, song vẫn không xác định được có phải lão nhân gia đã chết thật rồi không, hay là vì muốn ép tiểu chất nhập thế nên mới dùng chiêu kim thiền thoát xác này, đây cũng không phải là lần đầu nữa. Lần trước vì trốn tránh Y Tư Lam giáo (Islam) giáo truy tìm, đánh giả chết, người cũng sinh rồi rồi, tiểu chất khi đó mới tám tuổi, phải dốc hết sức mới đào được cái hồ chứa nổi người, không ngờ gia sư sống lại mang tiểu chất bỏ chạy 300 dặm, thoát khỏi sự truy tìm của những người kia. Lão nhân gia người nếu đã nói rõ năm sau có nạn châu châu, vậy thì nhất định sẽ có, tuyệt đối không sai.

Những lời này làm Lão Trình trở mặt ra, cơ thể sinh rồi rồi mà còn sống lại được, đây đúng là chuyện nực cười nhất trên đời, nếu chẳng phải thấy Vân Diệp mặt rất nghiêm chỉnh, nói không chừng đã đá văng ra ngoài rồi. tại

Lão Trình vừa định lên tiếng thì Vân Diệp chặn lại:

- Bần khoản của bá bá sao tiểu chất không hiểu, tiểu chất nếu đã nhập thế nhận quan chức của bộ hạ, cảm tiền của người thì phải trừ tai nạn cho người ta, đó là chân lý trên đời, tiểu chất tin gia sư, lấy mạng cược một lần tính chính xác trong lời gia sư, thân là đệ tử, chuyện này tiểu chất quyết định một mình dâng biểu, Trình bá bá đừng xen vào vũng nước đục này nữa.

Đây là lần đầu Vân Diệp phải quyết định một việc, trên đường đi y đã nghĩ kỹ đối sách rồi, nhớ lại trước kia xem nạn đói ở Châu Phi trên TV, cái đứa bé đầu to thoi thóp bị con kền kền rình đợi, thiếu nữ đáng lẽ ra phải có đường cong lả lướt lại như một bộ xương khô nằm trên đồng cỏ, Vân Diệp nghĩ mà sởn gai ốc, nếu như không kịp thời nhắc nhở quần thần Lý Nhị, một khi châu châu tập kích, toàn bộ Quan Trung sẽ thành địa ngục nhân gian.

Sử sách có ghi lại: Cả Quan Trung đều toàn châu châu, thức ăn và cây cỏ đều hết sạch, che kín đất trời, người ngựa không đi được. Như vậy phải có trên trăm triệu con châu châu mới hình thành quy mô đó, đám châu châu này không chỉ ăn cây cỏ mà là ăn người, Vân Diệp sẽ không trơ mắt nhìn nó xảy ra.

Lão Trình hơi ngạc nhiên, đây còn là tên tiểu tử thường ngày cười cợt không? Còn là thằng nhãi nghịch ngợm bị mình đá suốt ngày không? Vừa rồi Vân Diệp có nói không thể để thiên tai xảy ra mà không làm gì, Lão Trình liền thấy có chút khác biệt, đứa nhỏ này lớn rồi, có trách nhiệm rồi, bất kể năm sau có xảy ra nạn châu chấu hay không, sự thiện lương, dũng khí của Vân Diệp không phải đám ruồi nhặng xu nịnh kia có thể bì kịp.

Xoay người moi ra một cái bình gốm màu đen dưới giường, thổi bụi bên trên, mở nắp xi, nốc một ngụm lớn rồi đưa cho Vân Diệp, Vân Diệp cũng không nói một lời nâng bình lên tu ừng ực, hai tay trả cho Trình Giảo Kim. Lão Trình và Vân Diệp nhìn nhau, sau đó cười phá lên. Lão Trình cười vì Đại Đường lại có một vị hiền tài trưởng thành, Vân Diệp cười vì bản thân phá vỡ nguyên tắc cấm thận là trên hết của chính mình.

Chẳng trách đời sau trên mạng có người hô hào:” Thà làm anh hùng vài phút chứ không sống hồ đồ uống phí cả đời.” Cảm giác làm anh hùng không tệ, ít nhất là được mỹ tửu mà Lão Trình cất giữ nhiều năm. Đang đợi uống ngụm nữa thì nghe Lão Trình bảo chuyện này phải theo tính toán của lão phu, không được tự ý làm bừa, rồi lại bị Lão Trình đá dít khỏi lều soái.

Anh hùng là cái gì? Thời buổi này chém tướng đoạt cờ không phải là anh hùng, nhiều quá mà, nhất là các tướng Tả Vũ Vệ có mấy ai chưa chém đầu vài tên tướng địch, chẳng còn mới mẻ gì nữa. Nếu như người có thể đơn đầu với một con trâu, rồi đâm một đao vào tim, để máu trâu chảy vào chậu không mất giọt nào thì người là anh hùng chân chính.

Hiện giờ Trình Xử Mặc chính đang làm thế, tên này ngậm một thanh chùy thủ dính máu, hai tay dốc sức vác con trâu trên gậy, lập tức có đồ tể rạch bụng mổ ruột trâu. Toàn quân doanh thành cái lò sát sinh. Đại tướng quân hạ lệnh giết toàn bộ trâu dê không mang đi được, chế thành thịt khô, Vân Diệp lại đem nội tạng chế thành ruột sấy để dự trữ. Tả Vũ vệ doanh điên cuồng dự trữ lương thực, quân sĩ không hiểu vì sao, cho rằng phải đi đánh trận xa, ai nấy hưng phấn vô cùng.

Đã mười mấy ngày không thấy Đại tướng quân cười rồi, thái tử điện hạ cũng như thế, Ngưu phó soái vừa mới quay trở về hai mắt đỏ rực như muốn ăn thịt người. Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân quân lại, rồi lại vội vàng vàng bỏ đi, Vân Diệp đại nhân vừa mới được bệ hạ phong làm Lam Điền huyện hầu cũng mấy ngày không cười đùa. Xảy ra chuyện lớn rồi, chẳng lẽ người Đột Quyết đã vượt quan ải?

- Sẽ có nạn châu chấu thật à?

Đây là lần thứ năm sáu chục Ngưu Tiên Đạt hỏi Vân Diệp trong mười mấy ngày qua:

Từ lúc Trình Giảo Kim đem chuyện này nói cho thái tử, rồi để thái tử dùng hình thức thư nhà kể với hoàng hậu, Lão Trình liền bắt đầu hành động điên cuồng tích trữ lương thảo, toàn Lũng có bao nhiêu lương thực dư thừa đều mua hết, thừa lúc cuối thu trâu dê béo tốt, hạ lệnh mổ thịt quy mô lớn. Đồng thời phái đội săn thú tới vùng núi đất Lũng săn thịt rừng.

Hành động của Trình Giảo Kim tất nhiên kinh động tới Trường Tôn Vô Kỵ, sau khi hỏi rõ nguyên do cũng bắt đầu tích trữ lương thực khiến giá lương thực ở Lũng tăng vọt. Lưu Phúc Lộc ngay lập tức đưa tới cho Vân Diệp 5000 quan tiền, không nhắc tới chuyện lấy lương thực trả thay nợ nữa.

Lương thực được vận chuyển không ngớt vào quân doanh, mỗi khi gom đủ một vạn thạch là do một trăm sĩ tốt của thái tử hủ soái áp tải tới Trường An. Lũng có phụ binh phụ trách vận chuyển lương thực. Trường Tôn Vô Kỵ càng ác, lấy muối ăn đổi lấy trâu bò dê ngựa của Thổ Cốc Hồn, lại lấy trâu bò dê ngựa đổi lấy lương thực, mưu lợi hai đằng, cướp bóc điên cuồng của Thổ Phồn, Thổ Cốc Hồn vốn không có nhiều lương thực, một mặt là vì trữ lương, mặt khác là hạ thấp năng lực phát động chiến tranh của hai nước đó.

Ngưu Tiên Đạt hơn ha hơn hờ quay trở về, tuyên đọc ý chỉ Lý Nhị bệ hạ tấn thăng Vân Diệp thành Lam Điền huyện hầu, Trình Giảo Kim có tài tiến cử người hiền cũng được tấn thăng thành Trấn Quân đại tướng quân tòng nhị phẩm, Ngưu Tiên Đạt thành Hoài Hóa đại tướng quân chính tam phẩm, Trình Xử Mặc tiến chức chiêu vũ giáo úy chính ngũ phẩm, ngay cả người gặp Vân Diệp đầu tiên là Trương Thành cũng làm Nhân dũng giáo úy quan chính cửu phẩm, coi như chó gà thăng thiên hết cả rồi.

Ngưu Tiên Đạt kể lại chuyện ở cung Thái Cực, hoàng đế bệ hạ đích thân đập vỡ chum trước mặt văn võ bá quan, đào đất, thu hoạch được bảy củ khoai tây, nặng tới sáu cân bốn lạng, làm quần thần gần như phát cuồng, có người khóc lớn, có người đầm ngực dậm chân, có cả người ngựa mặt lên trời gào thét, bệ hạ càng

vui mừng chảy nước mắt chẳng còn phong thái anh minh thần vũ nào nữa. Lập tức hướng văn võ phong Vân Diệp là Lam Điền huyện hầu, thực phong thiên hộ, đây là lần đầu từ khi khai quốc lấy hầu tước làm phong thưởng, đúng là hoàng ân lồng lộng. Kể mãi, kể mãi nhưng lại thấy thái tử, Lão Trình, Vân Diệp chẳng ai có chút vui mừng nào, làm rõ nguyên do rồi cũng đắm tay lên bàn, không vui nổi nữa.

41. Chương 41: Trả Nợ Và Ngân Hàng

Lam Điền huyện hầu là tước vị mới nhất của Vân Diệp, một thiếu niên chưa tới 18 tuổi trong vòng tám tháng chuyển biến thành công từ thân trắng lên làm quý tộc cao quý, đây là điều không ai ngờ tới. Có lẽ là kỷ lục thăng quan nhanh nhất từ khi Đại Đường lập quốc tới nay.

Lý Thế Dân cực kỳ tò mò về Vân Diệp, rốt cuộc một thiếu niên thế nào có thể lấy được tước vị Lam Điền hầu phú quý hiển hách trong tay mình? Một củ khoai tây được dùng tơ lụa bọc lấy được đặt góc phải bàn, mỗi lần ngẩng đầu nhìn thấy củ khoai tây này, Lý Thế Dân tràn ngập niềm hạnh phúc, Đại Đường phúc trạch sâu dày, cả lương thực một mẫu 50 thạch cũng xuất hiện, còn gì không thể vượt qua nữa chứ? Nhìn lại các vị tiên hiền, từ Tần Hoàng bắt đầu xưng đế cho tới mình, tổng cộng có 54 vị ngồi lên ngôi hoàng đế ngạo nghễ thiên hạ. Trẫm tự nhận mình không ngu xuẩn, dưới trướng mãnh tướng như mây, mưu sĩ như mưa, lại còn có lương thực thần kỳ hỗ trợ sao không thể tham vọng thành đế vương hàng đầu thiên cổ?

Lý Nhị đang chìm đắm trong hơi ấm hạnh phúc vô biên, không nhìn thấy Trường Tôn hoàng hậu mặt mày ảm đạm một phong thư ẩn sau màn dày, nhìn trượng phu hạnh phúc ngập tràn, Trường Tôn hoàng hậu liền thấy bức thư này nặng cả ngàn cân, bà không nỡ lòng phá ngang thời gian hạnh phúc hiếm có của trượng phu.

Từ sau biến cố Huyền Vũ Môn, hai năm qua trượng phu bà chưa từng có một giấc ngủ yên ổn, trong mơ bao lần sám hối với Túc vương, nước mắt lăn tràn má, lần nào cũng là mình ôm lấy chàng, ngâm khúc hát nhi đồng thừa nhỏ, chàng mới bình tĩnh lại, ngủ ngon lành được.

Hiện giờ trượng phu nằm dựa vào ghế, tắm trong ánh chiều tà không ngờ lại yên bình như thế, đã không còn nỗi sợ hãi tới tận đáy lòng. Thành tại Vân Diệp, bại vì Vân Diệp, chỉ mong rằng lời Vân Diệp nói là sai lầm, không phải sự thực. Châu châu sẽ tới ư? Châu châu ngợp trời trong lời dự đoán kia sẽ tới ư? Trường Tôn hoàng hậu muốn xé nát bức thư kia, hi vọng nhường nào mình chưa bao giờ nhận được bức thư của Càn Nhi. Cánh tay mảnh mai nổi gân xanh, toàn thân đều run rẩy, dùng nghị lực lớn nhất để bản thân nở nụ cười, chậm rãi bước ra ngoài màn...

- Vân Diệp sẽ không nói bậy nói bạ, cho dù chuyện này thực sự xảy ra cũng không đem lại bất kỳ ích lợi nào cho y, mà chỉ đem lại tai nạn, trẫm không tin đệ tử một kỳ nhân lại không hiểu đạo lý này.

Lý Nhị bình tĩnh hơn trong tưởng tượng của hoàng hậu, chỉ thu lại nụ cười:

- Thần thiếp cũng nghĩ như thế, Lũng có quân đội, có Vô Kỵ, Trì Tiết, Tiến Đạt, còn có Càn Nhi, bọn họ sẽ không thể không hiểu báo sai chuyện này thì nghiêm trọng ra sao, nhưng bọn họ lại lựa chọn tin tưởng, cho nên thần thiếp thấy rằng, tính chân thực của chuyện này tới tám phần.

- Phản ứng đầu tiên của Trì Tiết là tích trữ lương thực, lệnh sáu huyện của Lũng đem lương thực tồn kho nộp lên Trường An, Vô Kỵ cũng bắt đầu vớt vét lương thực ở Hà Tây, may mà Lũng Hữu hai năm liền bội thu, lương thực dư dả, đón chừng tích trữ 50 vạn thạch lương vẫn khả thi. Hữu soái của Càn Nhi đã bắt đầu vận lương về Trường An. Hiện giờ tích trữ lương thảo mới là chuyện trọng yếu hàng đầu, trẫm chưa bao giờ hoài nghi lòng trung thành của Trì Tiết, Vô Kỵ. Bọn họ không dâng thư cho trẫm, mà lựa chọn thông qua Càn Nhi viết thư cho nàng là vì không muốn chuyện này làm trong ngoài triều xôn xao, không muốn phá hỏng cục diện yên ổn không dễ gì có được này. Cho nên trẫm lựa chọn tin vào Vô Kỵ, Trì Tiết, cũng tin vào dự đoán của sư phụ Vân Diệp. Người đâu, truyền Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối vào nghị sự! Trẫm không tin chỉ một nạn châu châu nhỏ nhỏ mà Đại Đường ta lại không có cách ứng phó.

Tiểu hoàng môn vừa mới đi khỏi cửa điện, Trường Tôn hoàng hậu lại nói với Lý Nhị:

- Bệ hạ không muốn gặp Lam Điền hầu của bệ hạ sao? Hỏi y vì sao lại nói lời cảnh báo thế gian này? Không muốn thấy y trông ra sao à? Không tò mò về vị sư phụ thần tiên của y à? Dù sao thì thần thiếp cũng rất

tò mò, cũng không biết y có ba đầu sáu tay không?

- Hoàng hậu có nhớ lần trước tên tiểu tử đó nói: Kỳ bảo vô công nan thụ? Chẳng lẽ nói tới lúc trẫm phải trả giá vì thứ lương thực thần kỳ này? Nguồn tại TruyệnFULL

Hai vợ chồng cầm củ khoai tây lật đi lật lại xem, mặt đầy an ủi, dường như châu chấu tới đã không phải là tai nạn gì nữa, mà là mua đồ thì phải trả tiền mà thôi.

Vân Diệp không hề biết Lý Nhị đã sẵn sàng trả giá, đồng thời chuẩn bị ứng phó khẩn cấp rồi. Y thì không muốn trả cái giá nào hết, cái mặt béo múp của Lý Phúc Lộc đã nhăn nhúm lại, rõ ràng thương lượng tám đồng một đấu lương mà Vân Diệp chỉ trả có sáu đồng, bất kể là mình nói gì, y dứt khoát chỉ sáu đồng là sáu đồng, còn nói cùng lắm thì y lấy quan phục Lam Điền huyện hầu ra để thế chấp kiếm mười vạn lượng lương thực. Lý Phúc Lộc muốn điên luôn, lão tử cần quan phục của người làm cái quái gì, ta đâu phải là hầu gia, lương thực lại không phải của ta, người trả có sáu đồng thì thương nhân buôn bán gì nữa?

- Hầu gia, mong ngài thương xót, hạ quan đã áp tải tới năm nghìn thạch lương, đều là mượn từ thương buôn bản địa, hạ quan phải trả cho bọn họ 400 quan rồi, đây là buôn bán, không phải là nộp thuế, nếu không lấy về được 400 quan, hạ quan chỉ đành vận chuyển số lương thực này về. Nếu không thanh danh của quan phủ mất hết.

Vân Diệp nhìn đồng lương cao ngất mà rầu thối ruột, đừng nói là 400 quan, hiện giờ ngay cả bốn đồng thì y cũng chẳng có mà trả, ai có thể ngờ đường đường huyện hầu khai quốc lại bị 400 quan tiền làm khó chứ. Mẹ nó chứ, 400 quan tiền dùng xe ngựa mà chở cũng phải chất đầy hai xe, đất Lũng vốn thiếu tiền, dân gian đại bộ phận con ở thời đại lấy đồ đổi đồ, lương thực, tơ lụa, cá biệt có những địa phương ngay cả nữ nhân cũng được dùng làm tiền tệ lưu thông. Mấy ngày qua 500 quan mà mình tham ô đã dùng cả rồi, vẫn như muối bỏ biển.

Lúc này Vân Diệp vô cùng hoài niệm tứ đại ngân hàng quốc hữu bị đời sau thóa mạ, chỉ cần đem bạc cho thế vận chuyển cho lão tử, dù thu thêm phí giao dịch cũng được. Hả, Ngân hàng? Trời ơi mình là thiên tài, hôm qua cái lão địa chủ chết bầm kia mới luôn mồm nói nếu thiếu một đồng sẽ liều chết ở cửa quân doanh, nhi tử còn ở kinh thành đợi tiền dùng, nếu như đem đem 200 đồng cấp cho lão ta giữ tới khi đến kinh thành mới trả cho con lão ta không phải là giải quyết vấn đề tài chính rồi sao? Lưu Phúc Lộc muốn có tiền gấp chẳng qua là phải nộp thuế năm nay lên trên, nếu như đã cùng ra sức vì nước, số tiền này đợi tới kinh thành rồi do hộ bộ trừ đi chẳng phải xong hết à? Lại còn đỡ tốn công áp tải.

Đem đầu đuôi ngọn nguồn nói rõ ràng cho Lưu Phúc Lộc nghe, có thể nhìn ra hần hơi động lòng, chỉ là không yên tâm về Vân Diệp, cái bản mặt vừa này Vân Diệp lộ ra thật sự làm người ta không yên tâm nổi. Lão Lưu ta một lòng vì nước nếu như bị tên tiểu hầu gia không đáng tin này hại một vỏ thì đi đâu mà cãi lý đây?

Thái tử, đứng rồi, trên đời này còn có thứ gì đem thế chấp giá trị hơn nữa? Dù sao Đại Đường là của nhà hần, người cũng là của hần, ta cũng là của hần, hần cũng là của hần. Vân Diệp thấy cả nhà Lý Nhị thích hợp nhất là với nghề cướp đường, đem tên cướp đường nhỏ đi thế chấp, y chẳng có chút áy náy nào.

Trần thuật hiện gặp phải chuyện khó, không tiền trả cho người ta, nhưng đại nạn Quan Trung ở ngay trước mắt rồi, vận chuyển 50 vạn thạch lương từ Lũng Hữu tới Trường An là cả một vấn đề, không có nửa năm thao tác là không thể hoàn thành. May mà có thái tử điện hạ anh minh thần võ tọa trấn Lũng Hữu nên cho hạ quan không gian thao tác rất lớn. Đem lưu trình ngân hàng ở hậu thể giải thích hết cho thái tử. Lý Thừa Càn còn đang ù ù cạc cạc thì Hoàng Chí Ân đang phụ trách thống kê lương thực bên cạnh hai mắt tỏa ánh vàng rực rỡ.

42. Chương 42: Biểu Dương Và Ăn Đòn

Ngân hàng chỉ là một cơ cấu xã hội trong mộng tưởng của Vân Diệp, bằng vào năng lực của bản thân cơ bản không thể hoàn thành bộ khung của cơ cấu khổng lồ này. Một là không có tiền, hai là không có quyền, ba là không có mối quan hệ, chết người hơn nữa là không có tích lũy kinh nghiệm xã hội tất yếu. Cho nên chỉ có thể nghĩ trong lòng thôi, hiện giờ đem Lý Thừa Càn bán đi là năng lực cao nhất rồi.

Sức hiệu triệu của hoàng thái tử không phải là cho không, trong mười ngày đám phú hộ, đại tộc, thương nhân đều liều cái mạng già gom góp lương thực, xe lương lớn nhỏ sắp nhún chìm cả Tả Vũ Vệ doanh rồi. Không một ai nói tới tiền nữa, chỉ hi vọng một lần có thể bá kiến thái tử, cho dù thái tử điện hạ chưa chắc đã nhìn thấy mình, nhưng có thể uống được một ngụm trà trong lều thái tử cũng đã thỏa mãn rồi.

Giáo dục hoàng gia thật khủng bố, thật biến thái, Lý Thừa Càn ngồi cao vút ở ghế đầu, toàn thân mũ miện áo bào, cứ mỗi mười vị thương nhân trải qua soát người nghiêm ngặt mới được vào lều nói chuyện cùng thái tử điện hạ. Mà bảo là nói chuyện chẳng bằng bảo là nghe giáo huấn, ngữ điệu thông thả, lời lẽ cao nhã, cử chỉ phù hợp đúng mực, nụ cười ấm áp rạng rỡ khiến Vân Diệp buồn nôn ba kiếp, đám thương gia, hào môn, đại tộc thì thần phục thành kính.

Nhìn kìa, vị tộc trưởng mặc nho phục nghe thái tử nhả ngọc phun châu cứ như được uống nước cam lộ, gật đầu lên hồi, miệng đặt hờ lên don luyện đứng tấn, lão nho nửa đầu tóc bạc rồi mà luyện đứng tấn tới nửa bữa cơm ấy thế mà chân không lắc lư chút nào, khiến Vân Diệp huấn luyện quân sự nửa năm hổ thẹn vô ngần.

Vị kia không ổn rồi, cái lạnh cuối thu không ngăn nổi máu sôi sùng sục, đã sôi tới bốc khói rồi, hơi trắng lượn lờ trên đầu, đã đạt tới cảnh giới tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, mỗi cái tội là mồ hôi rơi như mưa chẳng biết là kỳ môn dị thuật gì.

Ấy hai vị trên là còn khá đấy, nhờ công lực tinh thâm nên chống được, lão thương nhân cứ cầm đầu xuống đất kia chẳng là muốn học Thổ Hành Tôn độn thổ? Thái tử điện hạ rộng rãi, không để ý tới, đỡ thương nhân kia lên, cũng không ngồi xuống mà nói với mọi người:

- Vì cô là thái tử Đại Đường nên nhận một bá của các vị là tận lễ, còn giờ cô là một văn bối, các vị không cần đa lễ nữa, lần này trừ lương được mọi người tương trợ, cô xin đa tạ. Lũng được giáo hóa bao năm, có thịnh vượng hôm nay là toàn nhờ vào các vị, cô nhất định đem công lao tương trợ của các vị tấu lên trên. Cảm kích nhân nghĩa của các vị, cô chuẩn bị món quả mọn, để thể hiện lễ nghĩa.

Vân Diệp ra sân khấu, tám tráng hán mặc khôi giáp sáng loáng chia thành hai hàng nối nhau đi vào, tay đặt chuôi dao sát khí đằng đằng, hai nội thị theo đằng sau bê khay gỗ, bên trên dùng lụa đỏ trùm lấy. Vân Diệp đi tới vén lụa lên, chỉ thấy trên khay gỗ bày từng cuộn văn thư da dê, bên cái khay còn lại là huân chương phát ánh bạc lấp loáng. Vân Diệp lấy một tấm văn thư quát lớn với lão nho:

- Thái tử dạy, Chu Thính Tùng quỳ tiếp.

Lão nho Chu Thính Tùng quỳ xuống cái rụp trước mặt Vân Diệp:

- Thảo dân Chu Thính Tùng nghe thái tử dạy bảo.

- Cô nghe Lũng có Lan Châu họ Chu tên Thính Tùng là người hành thiện, đức danh hiển hách, đặc biệt tuyên dương, để truyền giáo hóa, ban cho thiện nhân một ngân bài.

Lão nho nghe thấy đến đó dập đầu xuống đất kêu binh binh. Miễn lễ xong, hai chân không đứng lên nổi nữa, được nội thị nâng đỡ mới miễn cưỡng đứng được, ngón tay cứ như lên cơn động kinh, nước mắt đã chảy thành sông rồi. Vân Diệp chẳng bận lòng, lấy một tấm ngân bài có khắc "lễ thiện nhân gia", dùng cái gim ở đằng sau kẹp trước ngực lão nho, lụa màu hạnh vàng đeo thêm ngân bài bạc trông cực đẹp, lão nho ôm ngân bài quỳ xuống đất khóc không thành tiếng. Vân Diệp hô lớn: Text được lấy tại TruyệnFULL

- Lễ xong.

Tám quân sĩ cũng vỗ ngực phát ra tiếng động như sấm rền, đồng thanh quát:

- Lễ xong.

Chín người khác trong trước sững sờ, lão nho kia chỉ trừ lương hơn bọn họ có một trăm thạch mà được vinh diệu hiển hách như thế, lão lớn rồi. Cái vị luyện thần công tam hoa tụ đỉnh hai mắt đỏ sẫm có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, quỳ sụp dưới đất khuyện thế nào cũng không đứng dậy, chỉ nói trong nhà còn có hơn nghìn thạch lương thực mới nguyện góp công khuyến mã vì thái tử.

- Hoàng gia chỉ biểu dương người thành tâm, cung kính, chứ không phải là chút tiền lương nho nhỏ có thể đổi lấy được.

Vân Diệp biết phần thưởng chỉ có thể cắt bớt chứ không thể phát bù, nếu không sẽ ảnh hưởng tới giá trị của nó, được không bằng mất, hiện giờ có tấm gương lão nho, lo gì không có lương thực.

Lão nho Chu Thính Tùng ngực ưỡn lên rõ cao, tay chấp sau lưng, đi như một tên Vương Bát, khoe uy phong trước mặt hương thân Lũng Hữu, hai đứa nhi tử lạ gom thêm đúng hai nghìn thạch lương chuyển tới. Lúc này Lũng Hữu đã gom được tới 30 vạn thạch lương, cơ bản đã đạt tới mục đích của Lão Trình.

Trong kinh lại có thiên sứ tới, có mật chỉ cho Trình Giảo Kim. Lý Thừa Càn, Vân Diệp được nhận... mỗi người 20 gậy.

Nhìn Vân Diệp bị phạt mà Lão Trình lại cười tủm tỉm, còn nói với thiên sứ hành hình:

- Thăng tiểu tử này đáng đánh lắm, gần đây lão phu không tìm được có đánh nó, giờ hoàng hậu nương nương giúp lão phu hả giận, đúng là khoan khoái lòng người.

Ván gỗ đánh lên mông hết cái này tới cái khác, Vân Diệp kêu gào liên hồi, trong lòng ủy khuất, nhưng nói với ai đây?

Nói hai mươi cái là hai mươi cái, nói không được ảnh hưởng tới về kinh là không ảnh hưởng, hai vị hành hình sớm đã luyện lời lô hỏa thuần thành, mông xanh tím tái vậy mà lại chẳng có lấy một chút máu nào. May mà ăn đòn không phải chỉ có mình y, kêu gào bên cạnh còn có một vị thái tử điện hạ, vốn thái tử ăn một đòn chỉ kêu "hự" một tiếng, nhưng mà chịu không nổi Vân Diệp bên cạnh gào thét thảm thiết, làm huynh đệ nghĩa khí phải đặt lên hàng đầu, nên đành mất mặt cùng.

Thái tử, Vân Diệp ăn đòn, Lão Trình, Lão Ngưu thì nâng chén chúc mừng, từ khi nhìn thấy lương thực chất cao như núi, sắc mặt Lão Trình, Lão Ngưu nhẹ nhõm hơn nhiều, điều động dân phu không ngừng đem lương thực vận chuyển về kinh thành.

Vân Diệp không biết Lão Trình nhận được ý chỉ gì mà lại không để nạn châu chấu sắp tới vào mắt, Lão Ngưu cái vị thánh nhân từng thề không để một người nào phải chết đói đường như cũng chẳng buồn lo gì nữa, dáng vẻ như mọi việc đã nắm chắc trong tay. Thôi kệ xác bọn họ, mình đã làm hết trách nhiệm rồi, nếu còn có phiền toái gì thì không liên quan gì tới mình nữa. Chỉ là lần này ăn đòn thật là oan uổng. Lý Nhị là hoàng đế, ông ta muốn đánh ai thì đánh, nhưng mình đắc tội với hoàng hậu bao giờ, vị hiền hậu nổi danh lịch sử vì sao lại kiếm chuyện với ta? Vân Diệp nghĩ mãi mà không thông.

Thánh chỉ nói toàn bộ Tả Vũ Vệ doanh nhổ trại về kinh, phải tới trong kỳ hạn. Nói cách khác trong vòng năm ngày phải lên đường, chuyện vận lương giao cho quan phủ đương địa. Tả Vũ vệ trừ lương do Vân Diệp phụ trách, sổ sách dây cộp, bàn giao tài vụ không phải một ngày hai ngày là làm rõ được, mông thì đánh nát, thâm tím hết cả. Nhưng giao tiếp lương thực là chuyện lớn không thể giao cho người khác, đành bảo thân binh khiêng đi khắp quân doanh.

Trời đã tối, Vân Diệp vừa đói vừa mệt, mông thì vẫn đau dữ dội, đi qua lều thái tử liếc một cái liền tức bẽ phối, sao mỗi mình ta phải mang thương tích làm việc? Thái tử nhà ngươi thì nằm trên giường, có người đem từng quả nho đút vào miệng? Đã chọn toàn quả ngon, miệng còn lẩm bẩm cái gì mà:" Tiểu Diệp cũng bị mẫu hậu đánh, người không khỏe, số nho còn lại để cho Tiểu Diệp đi."

43. Chương 43: Thánh Nhân Ngưu Ma Vương

Lý Thừa Càn lần đầu tiên bị người ta ăn cướp khoản toàn không biết phải làm sao, chỉ biết trợn thật to hai mắt mà nhìn, miệng thì kêu gào. Vân Diệp ở trường học đã luyện được một thân công phu cướp miếng ăn của người ta rất điêu luyện, khe khẽ sờ mông Lý Thừa Càn một cái, chồm nho hấn ôm trong lòng liền rơi vào tay Vân Diệp. Thị vệ hoàng gia năm lấy chuỗi đao không biết có nên xử lý tên trộm lớn gan này hay không. Trong lúc hoảng loạn, Vân Diệp nhấc theo một chùm nho lớn dưới hai cái mắt cái tròn cái dẹt của nội thị, được khiêng chạy trốn chết.

Không ai bị xử phạt, cũng không một ai thu hồi tang vật, Lý Thừa Càn đã quen với loại trò chơi này rồi, y cướp thức ăn của Vân Diệp đâu phải chỉ một hai lần. Chỉ có thể nằm trên giường đấm ngực đập chân thề nhất định rửa mối nhục cướp nho.

Thiết kế xe đẩy một bánh đơn giản hóa của Vân Diệp được chế tạo quy mô lớn, công cụ vận chuyển một người là có thể thao tác này làm Ngưu Tiên Đạt tán thưởng không thôi, đường mà người đi được là xe có thể đi được. Lão Ngưu khỏe như trâu sai người chất 500 cân lương thực lên xe, treo buồm lên, chạy âm âm khắp giáo trường, cứ như đứa trẻ con vớ được thứ đồ chơi mới mẻ.

Thực ra thì Vân Diệp cũng chẳng sửa gì nhiều, cái công cụ vận chuyển có từ đất Thực thời Tam Quốc này đã tiến hóa tương đối hoàn thiện rồi, Vân Diệp chẳng qua chỉ thêm vào cái trục bằng sắt, đem bánh xe được làm bằng khúc gỗ tròn cưa thành sửa thành bánh xe đơn giản có nan hoa, mượn sức gió để đi cho đỡ tốn sức. Cho dù binh sĩ không có sức khỏe biến thái như Lão Ngưu thì chở hai trăm thạch lương cũng không thành vấn đề. Trình Giảo Kim đã chuẩn bị đem toàn bộ Tả Vũ Vệ thành đại đội vận lương. Trừ đi lực lượng thủ vệ tất yếu, định nhân cơ hội đại quân về kinh, mang theo 10 vạn thạch lương trong một lần.

Vân Diệp bất tri bất giác đã có rất nhiều tài sản, do xuất hiện ở lễ biểu dương của thái tử điện hạ, các đại tộc ở Lũng Hữu rất là chú ý tới vị hầu gia gì gì đó này, chén dạ quang truyền từ Tửu Tuyền được tặng liền hai đôi, làm vị nhân huynh tam hoa tụ đỉnh xót đứt ruột. Vân Diệp nhìn bốn cái chén đen xì vừa dẹt vừa không tròn này chỉ muốn ném phứt vào thùng rác. Mấy cái chén 30 đồng một cặp ở hậu thế còn tinh xảo hơn nhiều, nhìn vào trong chén còn thấy bóng của mình, người trả giá 20 đồng đem đi còn xem như là cái giá tình cảm rồi. Người mà trực tiếp tặng vàng thật bạc thật thì ta đã chẳng chê.

Vân Diệp mặt lạnh tanh làm đám thổ tài chủ thấp tha thấp thỏm, vị hầu gia tới từ kinh sư này khẩu vị không phải nhỏ đâu, cái chén giá 500 quan mà không nhìn vào mắt. Thế là châu báu luân phiên xuất hiện, sau khi nhận được hai khối mã não to bằng đầu người thì hầu gia cuối cùng cũng đã nở nụ cười, người Lũng Hữu thở phào nhẹ nhõm.

Miệng ngân nga bài hát dân gian phát tài rồi, phát tài rồi, trở về doanh trại phát hiện ra Lý Thừa Càn, Trình Xử Mặc, Trương Tôn Xung, Lý Hoài Nhân đang ta một cái người một cái phân chia nhau, lửa giận ngút trời, Vân Diệp rống lời làm bốn con sói đói thất kinh, bỏ chạy tứ tán, cũng không biết là tên đồn mặt thất đức nào làm như vô ý dùng đầu gối đụng vào mông Vân Diệp, trong tiếng gào thảm thiết của y, đám cường đạo chỗ khảm mang về, chỉ để lại Vân Diệp thương tâm rơi lệ...

Đại quân nhổ trại về kinh, quan viên lớn nhỏ của Lũng Hữu tới đưa tiễn, uống chén rượu đưa chân xong, Ngưu Tiên Đạt mặc độc cái áo gai nâng xe đẩy một bánh, quát lớn:

- Lên đường.

Năm trăm kỵ binh võ trang đầy đủ rầm rộ đi trước mở đường, Trình Xử Mặc, Lý Hoài Nhân cười ngửa đi song hành áp trận đằng sau, bước trên con đường trở về kinh đô trước tiên. Vân Diệp suất lĩnh hậu cần doanh đem mấy trăm xe ngựa xe trâu chở đầy lương thực xuất phát tiếp sau đó. Ngưu Tiên Đạt bỏ thân phận công hầu dẫn 5.000 chiếc xe một bánh theo sát. Lão Trình và thái tử ở hậu doanh, vừa áp tải chiến lợi phẩm thu được vừa sẵn sàng tiếp ứng đội ngũ đẩy xe của Lão Ngưu.

Hành trình được đại quân định sẵn trước khi nhổ trại, dài 50 dặm. Từ khi mặt trời mọc tới trưa nghỉ ngơi nửa canh giờ, rồi hành quân thẳng tới đích. Do ngồi xe cho nên hậu cần doanh nhanh hơn một chút, khi cắm trại chuẩn bị sẵn cơm, nước nóng, đội xe của Ngưu Tiên Đạt tới. Vì tiết kiệm thời gian ăn cơm, thống nhất làm cơm, cho tới tận khi từng nồi cơm xếp hàng dọc, một thìa canh, một thìa thịt, đó là bữa tối của toàn bộ quân sĩ.

Vân Diệp tập tà tập tễnh cầm cái hồ lô rượu đi tới trước mặt Ngưu Tiên Đạt đang vui đầu ăn cơm, rót đầy rượu vào chén trúc, hai tay dâng lên Lão Ngưu, Lão Ngưu làm một hơi hết sạch. Vân Diệp biết Lão Ngưu mê rượu, lại rót đầy chén nữa. Text được lấy tại TruyệnFULL

- Ngưu bá bá, uống chén nữa giải khát.

Lão Ngưu chẳng ngẩng đầu lên, giọng ồm ồm:

- Quân quy không cho phép, mỗi tối một chén rượu đã là trái lệnh rồi, lão phu thân là quan quân pháp sao có thể tự làm loạn pháp lệnh, các huynh đệ khác có không?

Cái tính Lão Ngưu vẫn đâu ra đấy, có lẽ đây là nguyên nhân ông ta trừng phạt vô số tướng sĩ nhưng không một ai thù hận.

- Mỗi người đều có một chén, chén này là của tiểu chất, nhờ bá bá uống hộ.

Lão Ngưu không nói một lời, ngửa cổ uống ực một cái, trả chén rượu lại, phẩy tay với Vân Diệp rồi xoay người đi tuần thị doanh trại.

Hai nghìn ba trăm dặm đường, đó là khoảng cách từ Lan Châu tới Trường An vào thời Đường, mỗi ngày hành quân 50 dặm, cần tới một tháng rưỡi. Từ Lan Châu xuất phát chưa tới ba ngày liền gặp ngay dãy núi mênh mông, đường đi gập ghềnh quanh co, đội trước đã tới đỉnh núi, đội sau mới tới chân núi, vào thời Đường, con đường miễn cưỡng cho một chiếc xe ngựa đi qua đã đủ đảm bảo giao thông thuận rồi.

Trước kia đọc lịch sử tới đoạn triều Đường đánh mất Tây Vực liền đầy thất vọng, buồn vì sức khống chế của Đại Đường suy giảm, giờ đây mới biết Trường An muốn khống chế Tây Vực xa xôi phải trả giá đắt nhường nào. Người triều Đường ngoan cố vì mở rộng lãnh thổ mà đời này nối tiếp đời sau khảng khái đi chết.

Đáng thương phơi xác sông Vô Định, người ở trong mơ vẫn nhắc thầm. Vân Diệp không đồng ý với kiến giải của thi nhân, ông ta chỉ nhìn thấy đồng xương trắng bên sông, nhưng không nhìn thấy sự phồn hoa của con đường tơ lụa, không có một đội quân hùng mạnh bảo vệ, lấy đâu ra Đại Đường thịnh thế.

Thi nhân ấy mà, thi nhân thì toàn lừa nước mắt của người ta thôi, người có thể an nhàn ngắm trăng uống rượu làm thơ ấy là nhờ đâu?

Cổ Lão Ngưu nổi gân xanh cuồn cuộn, đồng bao chất trên xe cao ngất nặng như núi, dù sao ông ta cũng đã già rồi, lương thực trên xe quá nhiều quá nặng, ông ta đánh giá quá cao năng lực của bản thân, vị mãnh tướng này mồ hôi ướt đầm áo. Vân Diệp lặng lẽ cầm giây thừng trước xe vắt lên vai, từng bước từng bước kéo lên núi.

- Ai có thể ngờ rằng một vị quốc công đang đẩy xe, một vị hầu gia đang kéo xe.

Vân Diệp thở hổn hển nói:

- Quốc công, hầu gia cái rắm ấy, trên đời này thiếu gì quốc công với hầu gia, có kẻ nào là mọc thêm được một cái trym không? Vẫn chỉ ăn uống ỉa đái thôi, con người không thể quá nhàn hạ, người nhà quá, tâm sẽ trở lỳ, mẹ nó, thế thì khác gì cá mập? Cả đời này lão tử từng tạo phản, từng giết người, giết rất nhiều, ngủ với vô số nữ nhân, thế thì sao nào? Nếu không có cái ý nghĩ kia chống đỡ, không biết đã thành cái dạng gì rồi, bệ hạ có đại ân với Lão Ngưu, cả đời này đã bán cho người. Năm xưa cha mẹ, huynh muội chết đói cả, ta hận bản thân tại sao không chết, đại ca đem đem nắm cám cuối cùng cho ta, đó là số mạng. Cái mạng này của lão phu không phải chỉ là của bản thân, còn là của mười ba người trong nhà, sao lão phu có thể sống không đường đường chính chính cho được? Rồi tới một ngày lão phu sống hết số trời, xuống dưới đất gặp đại ca, lão phu có thể nói, cả đời này sống rất tuyệt vời, sống tự do tự tại, sống đường hoàng, cái mạng huynh cho đệ, đệ không hề trả đáp nó dù chỉ một ngày.

Trời ơi, Lão Ngưu thành thánh nhân rồi, Vân Diệp thề là y thấy trên người Lão Ngưu tỏa ánh kim quang, ánh kim quang này khiến người ta chói mắt. Trước kia nghe nói tới thánh nhân này thánh nhân kia cứ thấy giả dối, giờ xem ra không phải bọn họ giả dối mà chính bản thân mình đã sống giả dối, lấy bụng ta suy bụng người, mình chính là loại tiểu nhân đó.

44. Chương 44: Mạch Tích Sơn

Anh hùng không phải hạng thiện lương, nhất là cái vị ở sau lưng kia. Lão nhân gia ở trên chiến trường dừng mãnh không ai ngăn cản nổi, hai bản tay kia sợ rằng đã bị máu nhuộm thành màu đen rồi. Ở trận chiến Phụng Hoàng Sơn, ba nghìn thủ hạ của Đôn Hùng Tín thà chết chứ không chịu đầu hàng, bị chính vị lão nhân gia thiện lương này chôn xuống đất vàng trong một đêm, sau đó phóng ngựa trên hồ chôn thi thể ba ngày, nguyên nhân làm thế chỉ vì không muốn cho dư nghiệt của họ Đôn kia có một cơ hội hoài niệm. Lão Trình nhắc tới chuyện này cũng hồ thẹn không bằng, Ngưu Ma Vương lòng dạ độc ác, giết người như ngóe vì vận chuyển thêm vài cân lương thực mà cam nguyện bỏ đi thân phận quốc công đẩy xe, chỉ vì để bớt vài người chết đói.

Lời ngày nghe sao mà mâu thuẫn, nhưng sự thực là như thế, Lão Ngưu giết người không nề nang gì hết, cứu người cũng toàn tâm toàn ý.

Xem ra bên cạnh mình toàn hạng biến thái, Vân Diệp rất lo lắng cho tương lai của bản thân.

Dọc đường đi ngắm phong cảnh, rừng núi xanh biếc, thác nước ào ào, cỏ thụ rậm rịt, tùng xanh không sợ cái rét, chống lại gió lạnh mang tới cho Vân Diệp cảnh trí cổ xưa đẹp dễ nhất. Vân Diệp thống khoái tè một bãi ở cái cây tùng già nhất đẹp nhất, coi như là đáp lễ cho nó. Vượng Tài ở bên cạnh nhìn trộm, thấy Vân Diệp tặng lễ cho người ta, là đàn em tất nhiên không thể tụt hậu, cũng thống khoái tè cho một bãi tương. Đang đợi chạy tới chỗ Vân Diệp báo công, không ngờ mông ăn một đòn.

- Cút xa ra, không thấy lão phu đang ăn uống đây à?

Ngưu Tiên Đạt cực kỳ bất mãn với hành vi phá hoại cảm hứng này của Vân Diệp, chẳng qua chẳng còn lạ gì sự vô xỉ của Vân Diệp nữa, thấy Vượng Tài còn có thuốc cứu cho nên mới giáo huấn:

- Bá bá, chúng ta đã đi gần 20 ngày rồi, chắc không còn cách Trường An bao xa nữa chứ?

Năm ngày trước rời Tần Châu, Vân Diệp rất muốn đi xem hang đá Mạch Tích Sơn. Ở hậu thể đi muộn quá, rất nhiều đầu phật đã bị người ta cướp đi mất, chỉ để lại thân thể tàn khuyết ở đó cho người ta bái lạy. Hiện giờ mà đi chắc là vẫn còn nguyên vẹn, hà hà, ta sẽ ra tay trước, đó là bảo vật vô giá mà, lưu lại truyền đời có phải tốt chừng nào. Chặt đầu phật sẽ bị quan phủ chặt đầu, cái giá quá lớn, suy đi nghĩ lại Vân Diệp mới không chế khát vọng mang đầu phật về nhà.

Lão Tam Bùi gia và Vân Diệp cùng chịu khổ dưới tay Lão Ngưu, tất nhiên là rất thân thiết, hai người thừa lúc sương mù dày đặc lên lưng chừng núi ngắm mỹ cảnh, nhìn thấy hang đá được đời sau xưng là Tán Hoa Lâu, thù hận ngàn ngút cháy, chính ở cái chỗ khốn kiếp này mà máy ảnh bị cướp đi, danh nghĩa nói là: "Mọi người đều có trách nhiệm bảo vệ di tích cổ, không cho chụp ảnh". Dem máy ảnh ra khỏi cửa mới chịu trả cho mình, không thể không cảm thán Phật tổ thật vĩ đại, chưa tới 10 phút mà chiếc máy Nhật cao cấp đã biến thành đồ trong nước. Mẹ nó chứ, yêu nước cũng không thể yêu như thế được, chỉ nói thêm vài câu đã bị tên bảo vệ vai u thịt bắp đưa đi "nói chuyện".

Bát bộ thiên long trên vách núi hoặc kiều mỹ, hoặc hung dữ, nhưng căn bản không át được lửa giận trong lòng Vân Diệp, xách đao lên định kiếm chỗ thuận tiện để xuống tay thì nghe thấy tiếng quát lớn "Dừng tay!" Lão Trình được một lão hòa thượng tháp tùng đi tới, tóm lấy Bùi lão tam đang ngắm nghía ngực Phi Thiên. Ôi trời ơi, sao Đại tướng quân lại ở đây?

- Bái kiến đại tướng quân.

Vội vàng thi lễ, có người ngoài, không được gọi là bá bá.

- Hai người các ngươi vì sao tới đây? Vì sao lại có việc làm vô lễ ở chốn đất Phật?

Lão Trình có người quen cũ ở Mạch Tích Sơn, hôm nay dẫn đại quân đi qua, chập tối liền tìm lão hòa thượng chuyện phiếm, không ngờ tóm được Vân Diệp và Bùi lão tam.

- Ti chức nhìn thấy vách núi đá này điêu khắc vô cùng tinh mỹ, cho nên không đành lòng được, xin đại tướng quân nhìn bức tượng Thiên này, tự do bay lượn trong hư không giữa hoa tươi và mây màu, biểu hiện ra một vẻ đẹp nhẹ nhàng, tăng thêm cảm giác sống động, thực đẹp không sao tả xiết.

Lão tăng liên tục gật gù, Trình Giảo Kim cực có thể diện, Vân Diệp há hốc mồm, chẳng lẽ trong bốn huynh đệ chỉ có mình là hạng dâm dục? Rõ ràng nhìn thấy tên tiểu tử này sờ mó ngực bức tượng rất thô bỉ, sao chớp mắt một cái đã thành thưởng thức nghệ thuật?

- Vậy ngươi cầm đao làm gì? Chẳng lẽ ngươi muốn phá hủy tượng Phật?

Lão Trình chiếu thẳng ánh mắt vào Vân Diệp, hỏi:

- Hạ quan làm sao dám sinh ác ý như thế, chẳng qua thấy Bát bộ thiên long ai nấy đằng đằng sát khí, cứ như sắp sống lại kiếm người để cắn, hạ quan là quân nhân bất giác sinh lòng tự vệ, làm đại sư chê cười rồi.

Lão hòa thượng cười lớn.

- Chập tối hôm nay lão nạp cảm thấy có quý khách tới thăm, không ngờ là hai vị tiểu hữu, tiểu hữu ở trước mặt thân Phật của Bát bộ thiên long có cảm ngộ đúng là đáng mừng, Bát bộ thiên long là thiên thần hộ pháp của Phật gia ta, sát khí nặng nhất, tiểu tướng quân có thể cảm thụ được đúng là có Phật duyên đấy.

Lão hòa thượng gầy trơ, xương cốt lại cực lớn, đôi mắt đen xì khảm sâu vào trong hốc mắt, giọng nói hiền từ nhưng ánh mắt lại chẳng có chút vẻ từ bi nào, cảm giác như bị sói nhắm vào. Lão hòa thượng này không đơn giản đâu, vờ vịt bị nghệ thuật tượng phật thu hút, tham quan từng cái một, lão tăng giảng giải cho từng cái, phải nói là học thức uyên bác.

Vân Diệp nói câu nịnh bợ quê hương Viêm Đế nhất định hương hỏa thịnh vượng, địa linh nhân kiệt, quả nhiên hàn ý trong mắt lão tăng giảm đi, cảm giác bị mãnh thú theo dõi cũng biến mất tung tích. Trong cơn hưng phấn đi tới trước làm hướng dẫn viên du lịch, miệng nói văng nước bọt, cái gì mà "" Thiên phật lang, vạn phật đường, diêu tử phiên thân ngư nhi đường." Cái động nhỏ vượt núi còn chưa được mở, đánh chết Vân Diệp cũng không đu xích sắt qua.

Trời! Thiên Vương đứng ở trên lưng trâu từ lâu rồi, chẳng phải nói từ từ từ đứng lên sao? Nhìn dăm con trâu thế kia, khiến nó rướn cổ lên kêu, dù nó có khỏe đến mấy cũng không thể trả đáp như thế chứ. Quay lại định hỏi lão tăng sao bày cái trò lừa đảo ngàn năm kia thì thấy thấy lão tăng, Lão Trình, Bùi lão tam nhìn mình với ánh mắt kỳ quái, nói thừa, người còn am hiểu hoàn cảnh hơn cả chủ nhân nơi này, không trộm cũng là cướp! Dưới áp lực của lão hòa thượng, Vân Diệp quên mất mình đang ở triều Đường, không phải là hậu thế, cười ngượng ngùng.

- Vị tiểu tướng quân này phải chăng là đệ tử Pháp Hoa Tông?

Mẹ kiếp, cái mắt lão hòa thượng lại không mang ý tốt rồi.

- Không phải, tiểu tử là đệ tử của ân sư, không tin Phật giáo.

- Tiểu tướng quân quả nhiên có Phật duyên, có thể chưa nói đã thông, thật là lạ, câu ca dao "" Thiên phật lang, vạn phật đường, diêu tử phiên thân ngư nhi đường." Thú vị lắm, nhưng cái tên Ngư Nhi Đường là do bản tăng mới quyết định tới qua, còn chưa nói với bất kỳ ai, làm sao tiểu tướng quân biết được?

Con bà lão chứ sao không nói sớm ra, trong Phật môn đầy hạng lừa gạt mặt mày từ bi lương thiện, tới ngay cả cơ cấu cấp dưới cũng không thể tin tưởng, kiếp trước bị hướng dẫn viên du lịch gạt, giờ gặp phải chính chủ, ông bảo ta phải nói sao? Vân Diệp nổi giận rống trong lòng.

- Ngẫu nhiên, ngẫu nhiên ấy mà, khả năng là tại hạ và đại sư tâm ý tương thông.

Giờ chỉ có thể nói thế thôi, tuy tâm ý tương thông với hòa thượng thì buồn nôn thật đấy, nhưng lúc này không thể để ý nhiều được:

Lão tăng khề "ồ" một tiếng rồi không hỏi nữa, Vân Diệp cũng yên lòng hơn, mấy người lại khôi phục dáng vẻ nhàn nhã trước đó.

Ăn xong cơm chay đơn giản, thưởng thức thứ trà quái lạ có cho thêm nguyên liệu cổ quái, cũng vui vẻ ung dung, chẳng ngờ lão tăng lại bất thỉnh linh hỏi Vân Diệp:

- Lệnh sư là cao nhân phương nào? Bản tăng cũng từng dạo khắp thiên hạ, nói không chừng là cố nhân.

Vân Diệp thiếu chút nữa bị trà làm sặc:

- Gia sư tự là Tiêu Dao Tử, không biết đại sư từng nghe thấy chưa?

Lão hòa thượng lắc đầu, tựa hồ chìm vào trầm tư không nói gì nữa. mới nhất ở truyện/y/y/com

Trình Giáo Kim cáo biệt lão tăng, dẫn Vân Diệp và Bùi lão tam xuống Mạch Tích Sơn, được thân binh vây quanh, trên đường về chuyện trò vui vẻ. Chỉ là vừa tới quân doanh, Lão Trình tựa cười tựa không nói:

- Lần sau có làm loại chuyện này thì nhắm cho kỹ hăng ra tay, vị lão tăng đó chính là người đứng đầu Thiếu Lâm Tự thập bát côn, nghe nói côn pháp đã đạt tới cảnh giới đại tông sư, nếu như hôm nay không có lão phu, chân chó của hai đứa không giữ nổi đâu.

Nói xong cười phá lên bỏ đi, để lại hai người thở phào, nghĩ mà sợ mãi không thôi, lão hòa thượng đó thật khủng bố.

Hồi tưởng lại hiểm cảnh tại Mạch Tích Sơn, Vân Diệp tò mò lắm, hỏi Ngư Tiên Đạt mới biết lão tăng đó thường ra vào Tần vương phủ thời bệ hạ vẫn còn là Tần vương, được bệ hạ và hoàng hậu rất cung kính,

chọc vào ông ta sẽ không có kết cục tốt đẹp. Tên Bùi lão tam kia cũng không phải là con nhà bình thường, gia gia của hắn là Bùi Tịch danh tiếng lẫy lừng, nổi danh khắp Đại Đường bởi mưu sâu kế hiểm, tung hoành hai đời hoàng đế mà thánh sủng không giảm.

Nói thế là Vân Diệp hiểu rồi, Thạch Chi Hiên trong truyền thuyết chính là gia gia của tên này à? Đó là tà vương một thời, đánh không chết, nấu không nhừ, xào không chín.

Sao bên cạnh mình toàn những tên lợi hại tới mức biến thái thế này? Cho dù Vân Diệp biết Thạch Chi Hiên chỉ là nhân vật trong truyền thuyết, nhưng kẻ có thể đưa vào tiểu thuyết để tự tưởng thì làm sao có thể là hạng tầm thường?

Bỏ đi, triều Đường của Lý Nhị là đâu phải là triều đường của họ Lý, mà là trại tập trung của đám biến thái. Hạng nhân vật nhỏ như mình quý trọng mạng sống thì cứ tránh xa là hơn.

Đoạn đường còn lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều, đại quân tiêu hao lương thực, một phần ba số lương thực trên xe đẩy đã bị thanh trừ. Thêm vào đại quân sắp tới Trần Thương, cũng chính là thành phố Bảo Kê đời sau, đường đi dần trở nên bằng phẳng, bóng người cũng nhiều hơn, chỉ là gió lạnh thêm buốt giá, rốt cuộc mùa đông đã tới.

Vân Diệp co ro trên xe ngựa, toàn thân quần đầy đủ các loại da cừu, người ục ịch như con gấu. Đại quân ngoài xe đội tuyết hành quân, ai nấy đều biến thành người tuyết, chỉ có hơi trắng phả ra là chứng minh còn sức sống. Bọn họ căn bản không sợ lạnh, thiết giáp vẫn cứ kêu chan chát. Xa nhà hai n ăm rồi, trong cái ngày gió tuyết đan xen này bước trên đất đai Quan Trung, cái lạnh nho nhỏ sao ngăn được nhiệt tình về nhà của bọn họ.

”Đợi thời khắc chàng về, nước mắt sẽ ca hát vì chàng!” trong đầu Vân Diệp nổi lên lời ca đó.

45. Chương 45: Phong Tuyết Quy Nhân

Cưỡi ngựa qua cầu Bá.

Không người tống biệt, bởi vì ta là khách trở về.

Tuyết trắng bay trên sông, là khát vọng tận sâu nhất trong lòng ta.

Hàng liễu em trồng đông đưa trong gió lạnh.

Mỗi cành đều là cánh tay dịu dàng của em.

Ta đã trở về.

Chỉ mong có thể đi vào giấc mộng của em đêm nay. Truyện được tại TruyệnFULL

Khói bếp lượn lờ.

Đem cho ta mùi thơm ấm áp nhất.

Được đấy! Mở cửa sổ khắc hoa của em ra.

Em từ đâu tới đây?

Khiến ta lệ nóng doanh tròng.

Nơi trúc mã vui đùa.

Biến thành biển cả bi thương.

Không phải là lừa nhân, là cố nhân về thăm.

Vân Diệp kỵ binh hoành thương đứng ở trên cầu Bá, áo choàng đỏ phàn phật trong gió, thỉnh thoảng hắt mắng tuyết rơi xuống. Vượng Tài bọc yếm, vùi đầu lên cổ con ngựa mẹ Vân Diệp đang cưỡi, cố cắn cái túi bên hông Vân Diệp. Trang Tam Đình không quá nhiều thơ tình của Vân hầu gia, nghe hầu gia lầm bầm một số câu thơ không hiểu. Tái kiến cầu Bá Vân Diệp nước mắt rơi như mưa, vượt hàng liễu trụi cành lá mà lòng đau như cắt.

Đột nhiên lúc ly biệt, gặp nhau không hẹn trước, so với thế giới như mộng ảo nà càng hy vọng nghe được tiếng lải nhải của vợ, tiếng tranh cãi âm ỉ của con trai. Hiện tại đường đường là hầu tước rồi, ba nghìn quân sĩ hậu cần nghe hiệu lệnh của y. Xuống ngựa, tay cầm thương, toàn thân áo giáp, uy phong lẫm lẫm, so với Lữ Bố còn hơn Lữ Bố, so với Triệu Vân còn hơn Triệu Vân, nhưng những cái này cho ai xem chứ? Nếu như vợ ở đây, sẽ hưng phấn phát điên mất, điện thoại đã nhắn tin từ lâu, sẽ bắt y bày vô số tư thế chụp hình, mọi người trên facebook đều biết. Không có ánh mắt sùng kính của con trai, tất cả những điều này chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, cảm y dạ hành thôi!

Dưới cầu Bá đại quân đang tiến lên, Lão Ngưu nhìn Vân Diệp thần thờ trong tuyết mà lặng lẽ cười, không để ý đến phóng ngựa giơ roi chạy như bay bên cạnh. Không ai có thể cảm giác được nỗi bi thương của Vân Diệp. Trời đất mênh mông, tuyết bay khắp trời, hàng liễu trơ cành trụi lá cầu thành bức tranh cổ tuyết mỹ. Vì sao chỉ không có tiếng ô tô? Con mẹ nó đây là Tây An sao? Tiếng tài xế chửi bậy, tiếng dân phòng vung gậy, tiếng sale off truyền ra từ các cửa hàng, đây mới là tràng cảnh Vân Diệp rất muốn nhìn thấy. Đều không có, giọng ồm ồm của người Quan Trung, những câu nói của miệng quen thuộc của quê hương cũng không có, đây là Tây An sao?

- Khởi bẩm hầu gia, tiền quân đã đến đại doanh Tả Võ Vệ, đại tướng quân mệnh hầu gia giục hậu đội tốc tốc chạy về đại doanh.

Thanh âm của thám báo cắt đứt suy nghĩ miên man của Vân Diệp, lão Trình lo lắng trời tối không đến được đại doanh, tuyết càng lúc càng lớn.

- Trang Tam Đình, truyền lệnh xuống, không cần lo lắng đội hình, thu hồi chiến giáp, năm người một xe, tăng tốc hành quân.

Trang Tam Đình lớn giọng đồng ý, xoay người đi truyền đạt mệnh lệnh, 50 lão binh đến kỳ phục dịch trở thành gia tướng của Vân Diệp, mặc dù tuổi tác hơi cao, nhưng theo lão Trình thân kinh bách chiến. Lão Trình lo lắng Vân Diệp muốn trùng chinh môn phong, đặc biệt chọn ra 50 hãn tốt cho y.

Những lão binh này đều biết tình huống của Vân Diệp, từ hai bàn tay trắng đến huyện hầu Lam Điền dùng chưa đến thời gian 8 tháng, tuổi cũng chỉ 15, lại đây người học vấn, bản lĩnh thần kỳ vô cùng, là người hòa ái, chủ tử như vậy không theo thì theo ai. Hiện tại không thừa dịp hầu gia còn nhỏ đầu thân tiến phủ thì còn đợi lúc nào? Một khi trở thành người của Vân phủ, con cháu ba đời không lo không có cuộc sống tốt.

Vân Diệp nhìn 50 lão binh, có người tóc hoa râm rồi. Tướng quân bạc tóc chinh phu lệ, tuy nhiên những người này không một người rơi lệ, trái lại người đầy sát khí, trong quân doanh từ lâu đã luyện được một thân thể vô tâm tính. Không thể lừa dối nữa, lừa dối nữa sẽ trở thành dân ăn cướp. Vừa rồi đã nói một tiếng chúng ta về nhà, bọn họ liền kích động la hét. Nếu như lại nói cho họ một người một viện tử, chẳng phải họ sẽ động kinh lên mất?

Tường thành Trường An dưới cơn mưa tuyết đầy trời giống như con mãnh thú đang nằm chờ, một màu đen kéo dài hơn mười dặm, tường bích bảy tầng cao cực kỳ to lớn. Đại kỳ chữ Đường bị gió bắc thổi lêu phấp phật, trong thế giới bao phủ bởi tuyết trắng này có vẻ đặc biệt bắt mắt.

Sức mạnh về nhà tới cùng quá lớn mạnh, bánh xe chuyển động hết cỡ trên mặt tuyết, xe trâu bị giục giống như xe ngựa, xe ngựa bị giục giống như ô tô. Mấy trăm chiếc xe ngựa sau một canh giờ thì toàn bộ đến đại doanh Tả Võ Vệ. Đại doanh nằm phía bên phải Kim Quang Môn thành Trường An, gần Tây Thị, lưng tựa tường thành, đối mặt Bá Thủy, chiếm diện tích hơn trăm mẫu, tường thấp xây bằng gạch mộc bao quanh bốn phía, tiền lâu chằng chịt, hình thành một pháo đài quân sự nghiêm mật.

Vân Diệp cùng thân binh áp trận ở phía sau cuối cùng đi tới đại doanh, sắc trời đã sẩm tối. Cửa đại doanh Tả Võ Vệ tụ tập rất nhiều người, phụ nhân nữ tử chiếm đa số, Trình Bùi thị đang căn nhắc với Trình Xử Mặc, khiến tiểu Trình vô đầu bứt tai cả người không được tự nhiên.

Vân lão phu nhân xốc màn xe lên, hoàn toàn không để ý đến tuyết bay đầy trời cấp thiết nhìn đoàn xe nối dài không dứt phía trước, Đại Nha Tiểu Nha đứng ở trên giá xe giơ dù, kiếng đầu ngón chân nhìn về nơi xa. Một phụ nhân chừng 30 liên tục nhét Tiểu Nam vào trong xe ngựa, khiến cho Tiểu Nam bất mãn, nhiều ngày điều dưỡng, khuôn mặt đã có nét phúng phính của trẻ con.

Trình Xử Mặc từ xa thấy tướng kỳ chữ Vân cực lớn tung bay trên ngựa Trang Tam Đình, liền lớn tiếng nói cho Vân lão phu nhân:

- Lão phu nhân, tiểu diệp đã trở về.

Lão phu nhân toàn thân run run, được phụ nhân bên cạnh nâng xuống xe ngựa.

Móng ngựa rền vang, hơn 50 kỵ cuốn hoa tuyết phóng như bay mà đến. Vân Diệp thấy đoàn người trước cửa đại doanh mới giảm tốc độ ngựa chạy, đi tới gần, xoay người xuống ngựa, cởi mũ giáp, bước nhanh đi tới trước mặt một vị phụ nhân tóc hoa râm, không cần đoán, không cần nghĩ, có thể là quan hệ huyết thống trời sinh, y liếc mắt liền nhận ra lão phu nhân trước mặt chính là tổ tông chính quy của mình.

Vân Diệp tưởng tượng qua các loại tràng cảnh gặp mặt, có bi thương, có sung sướng, có kích động, chỉ không nghĩ đến trong cảnh tuyết rơi đầy trời nhìn thấy người mình rất muốn gặp. Đã không có kích tình, đã không có bi thương, chỉ có niềm vui nhẹ, cười nhìn lão phu nhân trước mặt, cúi người hạ bái:

- Tổ mẫu, Tôn nhi đã trở về.

Giống như một kẻ lang thang trở về nhà.

- Bên ngoài tuyết lớn, ngài nên vào trong xe ngựa đi.

Nói rồi ôm lấy lão phu nhân đi đến xe ngựa, lão phu nhân cảm giác được cánh tay cường tráng hữu lực của tôn tử, nỗi lo lắng vô hạn trong lòng trong khoảnh khắc tan biến hết.

- Đại Nha Tiểu Nha? Tiểu Nam? Đại ca từ Lũng Hữu đem quà về cho các người nè, đợi đại ca giao hết quân lệnh, chúng ta sẽ cùng nhau về nhà, bảo đảm các người sẽ thích.

An ủi ba tiểu nha đầu, quay đầu lại nhìn phụ nhân:

Không biết ngài là vị trưởng bối nào của Vân Diệp, để văn bối làm lễ.

- Nó là cô cô người.

Lão phu nhân ở bên cạnh giới thiệu.

- Thì ra là cô mẫu, tiểu diệp có lễ.

Phụ nhân vội vã hoàn lễ, nhìn ra được nàng có vẻ câu thúc.

- May nhờ có cô mẫu chăm sóc tổ mẫu và ba tiểu muội, đại doanh trong quân không cho phép mọi người đi vào, đợi tiểu diệp giao quân lệnh rồi quay lại với mọi người.

46. Chương 46: Nhà

Bái biệt lão phu nhân, Vân Diệp cất bước vào đại doanh, lần lượt kiểm số vật tư vận chuyển, phân loại vào sổ sách, kiểm tra một lần, sau khi thấy không lệch nhau gì lớn mới ôm sổ sách đi tới Tiết đường (phòng thương nghị việc cơ mật). Y vốn không phải người cẩn thận tỉ mỉ, cũng không phải một đạo học sĩ có thể khắc chế dục vọng, chỉ mượn cơ hội kiểm sổ sách để bình tĩnh tâm tư đang lộn xộn.

Ngay vừa rồi, lão phu nhân ôm lấy y một hồi khóc lóc kể lể nỗi cực khổ của Vân gia, một hồi lại cảm tạ trời xanh nhân từ. Trong nháy mắt đó, phụ nhân đáng thương này quả thật cho rằng bản thân chính là nòi giống duy nhất còn lại của Vân gia, thanh thần phát tiết bi hoan hỉ nhạc 15 năm qua. Vân Diệp tham lam hưởng thụ sự ấm áp của thân tình, một mặt lại bị tâm linh dần vật. Cũng may bản thân cũng họ Vân, cũng từng tế bái qua tổ từ, ngay cả bản thân cũng không tin huyết mạch kéo dài 1400 năm sau còn có bao nhiêu tương tự.

Mặc kệ đi, Vân Diệp luôn là một người rộng rãi, nếu số phận an bài như thế thì có đạo lý của nó. Ông trời lớn nhất mà, không thấy lão phu nhân đang cảm tạ trời xanh trả lại tôn tử cho mình đó sao, trên lý luận mình quả thật là do ông trời ném tới Đường triều. Ký lai chi, tắc an chi. Sau khi nghĩ thông suốt bước chân của y cũng nhanh hơn.

Tiết đường, đây là cách gọi của Vân Diệp, trên thực tế y gọi nghị sự đường, lão Trình ngồi trên chủ vị, trên bàn cắm đầy lênh tiễn, một thanh nghi kiếm đặt trên kiếm tọa để biểu thị uy nghiêm, trong hộp gấm màu vàng bên cạnh có nửa tấm hồ phù, đây là tượng trưng cho quyền lợi điều binh khiển tướng.

Lần này hành trình Lũng Hữu thuộc về điều động quân sự, ý tại uy hiếp, không ở chinh phạt, cho nên lão Trình chỉ có nửa mặt hồ phù để don đốc quân sự, bằng không mình phải gọi lão Trình là tổng quản gì đó rồi. Quân chính nắm trong tay, quyền thế huân thiên, thành nhỏ như Lan Châu đã sớm nơm nớp lo sợ để mặc đại quân ra vào, nào dám như mấy tháng trước ương ngạnh kiêu ngạo. Lão Ngưu ngồi vị trí đầu tiên bên trái, Hoàng Chí Ân ngồi ở phía sau lão Ngưu, trên bàn bày bút mực chỉ nghiên, chắc hẳn là thầy ký mới có chỗ ngồi. Tướng tá còn lại tất cả đều mặc giáp trụ chỉnh tề đứng trang nghiêm hai bên.

Vân Diệp báo danh đi vào, không dám không báo, bằng không phải rơi đầu.

- Tả Võ Vệ đô đốc sự lương thảo, Lam Điền hầu Vân Diệp bái kiến đại tướng quân.

Một lễ bái quỳ gối chân sau trong quân. Không có biện pháp, nghị sự đường là biểu hiện sự uy nghiêm của chủ tướng, chỉ cần người là thuộc hạ của đại tướng quân, tại nghị sự đường này nhất định phải chỉnh quy hành lễ, có chút sai lầm, nhẹ thì quân côn, nặng thì phải chết.

- Bản soái mệnh người đốc vận lương thảo, có sai lầm gì không?

Lần đầu tiên nghe trong giọng nói lão Trình có vị sắt thép.

- Hồi bẩm đại tướng quân, Tả Võ Vệ lương thực tổng cộng 10600 thạch, đủ để cung ứng cho đại quân 15 tháng. Ngoài ra mã lương 1800 gánh, thực thảo 5 vạn bó, muối 500 gánh, thịt khô 23000 cân, còn lại hoa màu 700 thạch, hiện toàn bộ đã đến đại doanh, mời đại tướng quân kiểm tra thực hư.

Nói xong hai tay đưa sổ sách lên. Thân binh nhận lấy sổ sách đặt ở trên bàn của lão Trình. Lão Trình chỉ nói biết rồi, phất tay bảo Vân Diệp lui ra.

Xem ra Vân Diệp là vị quan tướng cuối cùng giao lệnh với đại tướng quân.

- Lão phu đã giao lệnh cho Binh bộ, từ nay trở đi đại triều hội, phạm quan tướng lục phẩm của Tả Võ Vệ ta đều cần thượng triều yết kiến bệ hạ, không được thất lễ, không được vượt quy củ, kẻ vi phạm sẽ phạt nặng. Chưa vị hai năm chưa từng trở về nhà, lão phu cũng không phải người bất cận nhân tình, đặc phép hai ngày nghỉ các người đoàn tụ với gia nhân. Hai ngày sau vào giờ này lão phu tập trung, kẻ vô cớ không đến án quân luật xử trí, không được khoan dung. Giờ giải tán.

Chúng tướng đồng thanh kêu vâng, rồi nối đuôi nhau xuất doanh. Vân Diệp vừa muốn đi ra ngoài thì bị lão Trình gọi lại, ném qua một cái túi. Vân Diệp tiếp lấy, mở ra xem là một túi bảo thạch, màu sắc rực rỡ.

- Đây là một chút tâm ý của lão phu và Ngưu bá bá người, người thân không có của cải gì, gặp người thân dù gì cũng phải có quà cáp. Di vật của lão sư người không được phân cho đệ muội, lão phu còn muốn dùng nó cầu thân cho người. Nhớ kỹ.

Từ lâu đã không sợ lão Trình tìm vợ cho mình rồi, có thể làm được gì? Ái tình của mình đã sớm bị vợ cũ lấy mất, hiện tại chỉ còn lại thể xác, nỗi dỗi tông đường là chuyện nhất định phải suy nghĩ, chỉ cần không phải quá khó tiếp thu, quần áo là ai chứ.

Cung kính bái tạ hai vị lão soái, kết quả bị đá ra phòng nghị sự, Vân Diệp như tên biến thái mặt mày rạng rỡ tìm Vương Tài và thân binh. Bản thân phải về nhà, những thân binh có nhà này phát cho mỗi người 10 quan tiền về nhà, đợi đến khi về đất phong lại ở cùng nhau. Mười tên độc thân còn lại thiên địa bắt thu thì theo Vân Diệp đến Vân phủ nghỉ ngơi.

Triều đình thu hồi lại nhà cũ của Vân thị bán ra trước kia, cũng trang hoàng đổi mới hoàn toàn, đặc biệt mời lão phu nhân xem qua, trong nhà đồ dùng, đồ sứ, đồ cổ, tất cả dụng cụ sinh hoạt đều phân phối đầy đủ hết, điều này làm cho lão phu nhân lại khóc một trận.

13 người, 14 ngựa, rất nhanh đi qua Kim Quang Môn, đi vào thành Trường An. Thành quan đã đóng, nếu không phải lão Trình xin giấy phép đặc biệt của ti Binh mã, cũng chỉ ngày mai khi mặt trời mọc mới vào Trường An được. Thủ lĩnh thị vệ mới của Vân phủ là Trang Tam Đình hình như biết tâm tư của hầu gia, một mạch khoái mã dẫn đường đi qua Tụ Đức phường, Tây Thị, Duyên Thọ phường, cuối cùng đi tới Vĩnh

Yên phường sở tại cửa Vân gia. Vân Diệp vô tâm tư nhìn cảnh đêm Trường An, chỉ cảm thấy người đến người đi, thật là phồn hoa, Tây Thị thậm chí chưa đóng, đèn đuốc sáng trưng buồn bán náo nhiệt.

Một hạ nhân đứng ở cửa Vĩnh Yên phường thấy mấy thớt ngựa phóng như bay trên đường Trường An rộng rãi và lại toàn thân giáp trụ, biết là chính chủ tới rồi, vội vàng trở về chạy, vừa chạy vừa gọi:

- Hầu gia hồi phủ rồi, hầu gia hồi phủ rồi!

Dẫn tới người qua đường chú ý, cũng không biết là hầu gia nào, lớn ra sao.

Trên môn lâu to lớn mới sửa của Vân phủ treo bốn đèn lồng đỏ to, chữ Vân to tướng viết bằng mực đen rất là kiêu ngạo, thảm lông Tây Vực màu đỏ trải trước cửa, cũng không quản tuyết mới ngừng rơi, nữ nhân lớn nhỏ trong phủ dẫn theo ba bốn mươi người hầu toàn thân thanh y nhìn ra phường môn xa xa, phường quan đứng đối diện đường, cũng chính là chủ nhiệm Cư ủy hội, toàn bộ cung kính nhìn hơn mười con chiến mã phóng nhanh tới. Vân Diệp ghìm chiến mã lại trước phủ môn, thấy trong Vân phủ cửa mở. Lão phu nhân mặc quan phục cáo mệnh phu nhân đứng ở trong đại môn hai mắt đầm lệ nhìn Vân Diệp toàn thân khải giáp, tổ mẫu này cái gì cũng tốt, chính là quá hay màu nước mắt.

Vân Diệp hạnh phúc oán thầm xuống chiến mã, các chiến mã còn lại đều được người hầu dẫn tới chuồng, chỉ có Vượng Tài ai kéo cản người đó, cố chấp đi theo sau Vân Diệp không đi. Trang Tam Đình biết địa vị của Vượng Tài trong lòng hầu gia, ngăn cản người hầu đòi kéo đi.

Mọi người thấy Vân Diệp bước qua chậu than, toàn thân áo giáp vang leng xeng, uy phong lẫm lẫm hành lễ với lão phu nhân. Bảy tám phụ nhân tuổi chừng 40 đứng cạnh lão phu nhân theo câu "tháo giáp" của lão phu nhân liền đồng loạt đi lên, người cởi nón, người tháo giáp, còn có người cầm bát đồ gạo lên đầu, đợi Vân Diệp tháo giáp trụ xong, toàn thân cảm bào, tóc cũng được tết cao, cầm một bạch ngọc trâm, cũng có vài phần phong thái của hầu gia. nguồn TruyệnFULL

Vào đại đường ngồi xuống, toàn gia 13 tỷ muội đồng bồi đồng thời quỳ lạy, nói huynh đệ vì nước chinh chiến vất vả rồi, khiến Vân Diệp hốt hoảng vội vã đứng lên muốn nâng dậy. Lão phu nhân ngăn hành động vô vị của y, nói đây là quy củ nghìn năm nay của Quan Trung, tướng sĩ xuất chinh trở về nhà đều sẽ nhận được gia nhân đại lễ tham bái.

47. Chương 47: Hoan Yên

Vân Diệp ngậm mình bên trong thùng gỗ, lá cây bách pha trong nước tỏa ra mùi dầu thông, rất khó chịu, chỉ đây cu roa máy kéo vì tăng lực ma sát mới thêm dầu thông, lẽ nào ta sớm không còn sức sống rồi? Không thể cự tuyệt, chỉ cần vừa nói không, lão thái thái liền nước mắt lưng tròng, mấy tiểu nha đầu theo bên cạnh cũng làm bộ muốn khóc lớn. Thân quyến còn lại trong phủ cũng thấp thỏm sợ trên chộc Vân Diệp mất hứng, đây không phải bầu không khí của gia đình bình thường. Vì không khiến họ câu thúc, Vân Diệp buông trôi bỏ mặc, ai bảo làm gì thì làm cái đó, đừng nói biến thành dầu thông, cho dù người biến ta thành dầu bôi trơn cũng tùy người.

Bỏ lá bách vào nước tắm, còn có quả khô coi ta như cháo bát bảo nấu còn chưa tính, sao lại cả nhà 40 người xem ta tắm? Lão thái thái cầm phân tro gọi đầu cho ta, tiểu cô nương đun nước nóng từng chậu từng chậu. Vân Diệp cảm thấy phải nói không được, bằng không thực sự sẽ bị bỏng chín. May mà lão thái thái ngăn hành vi mưu sát của các tiểu nha đầu.

- Diệp nhi, mấy năm nay cháu sống thế nào? Thấy trên người cháu cũng không có vết thương, tay chân cũng không có vết chai, cảm tạ trời đất cuối cùng cháu cũng không phải chịu người khổ cực.

Lão thái thái lại bắt đầu rót nước mắt. Vân Diệp không rõ, một lão nhân gia nuôi được hai tiểu nha đầu bất mãn tám tuổi hẳn là một người rất kiên cường, sao hơi một tí là rơi nước mắt rồi?

- Tổ mẫu, thật ra hài nhi không nói là chịu khổ được, nghe ngài nói mẫu thân liều mạng ôm hài nhi chạy khỏi gia môn, chính là muốn cho hài nhi một cơ hội sống, cũng không biết mẫu thân sống hay chết, hài nhi lại được ân sư cứu, ân sư là thế ngoại cao nhân sao lại để hài nhi chịu khổ, tuy nói không có cha mẹ, nhưng ân sư coi mình như con, rất thương yêu, đừng nói chịu khổ, ngay cả đói bụng cũng chưa từng chịu, ngài biết

không, Trình công gia đều nói hài nhi được ân sư nuông chiều quen, không ăn thứ không thể ăn, không mặc cái khó chịu, không dùng cái không thuận tay, còn khó hầu hạ hơn cả thể gia công tử.

Lúc này không thể nhắc tới việc khổ sở, nói mấy chuyện thoải mái để cho bầu không khí sôi nổi hơn, dù sao thì cũng là lời nói thật, lão sư chính là cách gọi chung của giáo dục, công tác, sinh hoạt hậu thế.

- Cháu là người có phúc, trong nhà gặp khó khăn lớn như vậy, toàn gia chỉ có cháu sống vô ưu vô lự, còn trắng trẻo mập mạp, đây là phúc phận lớn thế nào chứ. Ta sẽ đi thấp cho ông bà mấy nén hương, dập đầu cảm tạ đã chăm sóc cháu ta tốt như vậy.

Nói xong muốn đi, Vân Diệp khẩn trương.

- Tổ mẫu, quần áo cháu ở đâu? Ngài không thể bắt cháu ngâm trong nước mãi chứ. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: chams.c.o.m

Lời này khiến nữ nhân cả nhà đều bật cười. Thím vừa mới quen đi tới cầm lấy tóc mới được lão thái thái gọi được nữa mà chà chà, miệng còn cần nhân:

- Lúc người mới sinh ra cái gì thím không thấy qua, lúc này còn xấu hổ, cả nhà sau này dựa hết vào người rồi, cô cô, tỷ tỷ người, phu gia tới đều không trở lại, chỉ còn người chăm sóc chúng ta khi về già thôi.

- Chăm sóc khi về già? Đây là việc cơ bản nhất, sau này tiểu diệt còn muốn cho mọi người sống vui vẻ, ai cướp của ta sẽ trả lại cho ta, ăn của ta phải nhớ ra cho ta, lúc trước họ đuổi cô cô, tỷ tỷ ra khỏi nhà, đâu có thêm nhớ đền tẩm phủ thê, ngay cả mấy biểu muội cũng chịu liên lụy, quả thật là việc làm của cầm thú, nếu như không bắt họ phải trả giá, lẽ nào tưởng Vân gia ta dễ khi dễ hay sao?

Sự uy nghiêm dường thành trong quân nhiều ngày bất giác hiển lộ ra, chúng thân quyến lúc này mới nhớ tới vị trong thùng gỗ còn là huyện hầu Lam Điền.

Tắm, thay y phục, tể tử, làm hết việc đã đến nửa đêm, Vân phủ vẫn đèn đuốc sáng trưng, hôm nay là lần đầu tiên gia chủ và gia nhân gặp mặt, nam phó, nha hoàn trong phủ người nào cũng cúi đầu đứng trang nghiêm phía trước đường. Vân Diệp khẳng khái ngồi ở cửa đại đường, Trang Tam Đình, Lưu Kim Bảo thay thanh y, eo dật Hoành đao đứng bên người, sát khí rét căm căm làm cho tôi tớ trước đường nơm nớp lo sợ. Không thể giảng nhân quyền với họ được, nhu nhược trái lại sẽ dẫn tới bất kính. Vân Diệp từ lâu đã vứt bỏ bộ dáng của hậu thế, lão Trình nói rất đúng, nếu vào đời, nhất định phải tông chúng, tông chúng tốt nhất.

- Nhìn rõ, ta chính là gia chủ, huyện hầu Lam Điền Vân Diệp, cái nhà này ta định đoạt, ta không ở đây, lão phu nhân định đoạt, hiện giờ Vân gia ta tính cũng 44 người, trên dưới tôn ti phải phân rõ, 44 người này chính là chủ nhân của cái nhà này, đừng để cho ta nghe được có người thất lễ, một khi phát hiện, tuyệt không nương tay, ta không quản người từ trong hoàng cung đi ra, hay là Trình phủ đưa qua đây, nếu đã đến Vân gia, người chính là người của Vân gia, ta sẽ đối xử bình đẳng. Người có công được thưởng, người có lỗi chịu phạt, đây là gia quy Vân gia. Chúng nhân Vân gia đều là người từng chịu khổ, chắc hẳn cũng sẽ không vô cớ khi nhục hạ nhân, các người chỉ cần nghiêm túc chấp hành, Vân gia cũng sẽ không bạc đãi. Cứ ba năm, Vân gia sẽ giải trừ nô tịch cho năm người, nếu như nguyện ý ở lại có thể làm việc tại Vân gia. Đây cũng là gia quy, chuyện trong nhà ta bình thường sẽ không quản, có chuyện gì tìm lão phu nhân làm chủ là được. Các người tự giải quyết cho tốt.

Rất tốt, rất uy nghiêm, Vân Diệp rất thoải mái, mặc dù trong thanh âm chen lẫn một số tiếng gà gáy đến tuổi võ giọng, nhưng vẫn rất hoàn mỹ. Người không thấy tôi tớ người nào cũng tỏ ra vui mừng sao? Lão phu nhân lại tuyên bố gia chủ trở về, thưởng mỗi người 300 đồng tiền, càng được mọi người hoan hô.

Yến hội, đại yến hội, toàn gia cuồng hoan, ngoại trừ Trang Tam Đình và 4 người ở trong phủ tuần tra, mọi người còn lại mở 20 bàn tiệc, trừ nường, nha hoàn bưng gà vịt, dê lên như nước chảy, cùng chúc mừng gia chủ trở về.

Vân Diệp trong lòng ôm Đại Nha Tiểu Nha, lưng công Tiểu Nam, Tiểu Đông Tiểu Bắc ôm chân, Tiểu Tây chu miệng khóc, hai đứa Nhất Nường, Nhuận Nường lớn hơn thì ở bên cạnh an ủi Tiểu Tây, mấy tỷ tỷ xuất giá bị từ hôn vừa uống rượu vừa rơi lệ, trưởng bối đã sớm nhận mệnh đang lải nhải với lão thái thái, không biết đang nói cái gì.

Tiệc rượu uống chưa đủ đô thì Vân Diệp móc ra một cái túi từ trong người, ngoại trừ lão thái thái, mỗi người hai viên, quả nhiên không hổ là người Vân gia, bộ dáng như hai tỷ tỷ hậu thế của mình khi thấy hột xoàn, người rơi lệ đã quên rơi lệ, người lải nhải cũng quên lải nhải. Đại Nha Tiểu Nha đã cầm bảo thạch khoe với lão thái thái. Tiểu Tây thừa cơ chui vào lòng Vân Diệp làm nũng. Cũng không biết lão Trình cho bao nhiêu, mỗi người hai viên còn thừa lại không ít, đang định cho thêm một vòng nữa để họ vui hơn nữa thì lại bị lão thái thái đoạt lấy, còn mắng bại gia tử.

Không biết uống bao nhiêu rượu, rượu chất của Đường triều lúc này rất hợp khẩu vị, chỉ nhớ rõ mình nằm trên tháp chơi với mấy muội muội, sau đó không có ấn tượng nữa.

Thói quen là rất mạnh, thói quen trong quân doanh bị lão Ngưu thao luyện mỗi ngày thức dậy lúc 6h lại có tác dụng, miệng khát khô, định thức dậy uống nước lập tức có ngay nha hoàn rót một ly nước ấm đưa qua. Vân Diệp hưởng thụ tính ưu việt của chủ nghĩa phong kiến không có nửa điểm do dự, ực ực uống hết lại chui vào chăn ngủ.

Chuyện trong nhà bình thường ta sẽ không quan, có chuyện gì tìm lão phu nhân làm chủ là được. Nghe Trình Xử Mặc nói, nam nhân gia là không quan mấy việc lật vật trong nhà, chỉ khi trong nhà giao tiếp cùng quan gia thì gia chủ mới đứng ra.

Giấy dán cửa sổ rất dày, tia sáng không len vào được, gà đã kêu ba lần, Vân Diệp lật qua lật lại ngủ không được, lại không muốn thức dậy. Đang lúc khó xử thì Tiểu Nha mặc áo da cừu dày cùng món đồ chơi giống chỉ thêu chạy vào phòng, thò đôi bàn tay lạnh toát vào chăn của Vân Diệp, nhưng không phòng bị bị Vân Diệp kéo vào chăn, bịt chặt lấy. Huỳnh muội vui đùa ẩm ỉ một lúc mãi đến khi bị lão phu nhân đuổi ra khỏi phòng để dọn phòng, lúc này mới thôi.

Lão phu nhân muốn đến Đại Từ Ân Tự thắp hương hoàn nguyện, nói là bà đã cầu Phật tổ hết 10 năm, mới có kỳ tích Vân gia khởi tử hồi sinh, nguyện này phải hoàn, công lao của Phật tổ chính là công lao của Vân Diệp mà.

48. Chương 48: Bàn Dân, Bàn Tăng

Sau tuyết rơi, trời quang đãng, ánh nắng mặt trời chiếu lên mặt đất phản chiếu ánh sáng chói mắt. Toàn bộ thế giới đều được chiếu sáng, không riêng gì các góc ánh sáng mặt trời chiếu không tới, ngay cả sự âm u tận đáy lòng cũng cảm nhận được một chút tia sáng.

Vân Diệp cảm giác bản thân hình như có tật bệnh trong lòng, khi người khác cười mình cũng cười, khi người khác khóc mình nhìn cảnh mà khóc, chung quy cảm thấy bản thân nhìn người khác làm ra các loại phản ứng sau đó mới có phản ứng, giống như một kẻ khờ. Tiểu Nha bò lên lưng không xuống, không sao, công thì công, tiểu nha đầu cũng không nặng, nhưng khiến cho mấy đứa trẻ khác không vui, đứa nào cũng chu mỏ, kết quả bị một cái tát của lão phu nhân làm thành thật, ngoan ngoãn chui vào xe ngựa.

Chiếc xe ngựa độc nhất vô nhị Vân Diệp lấy của công chế tạo tại Lũng Hữu đêm qua đã được thuộc hạ đưa về phủ, được thợ mộc trong nhà coi như thần tác, trục xe chế tạo bằng thép bách luyện, mặt trên tán bốn cây đinh có thép mỏng co giãn, một bộ gối đồng ôm lấy trục xe chuyển động thoải mái, bánh xe làm từ dây mây giúp xe giảm thiểu xóc nảy, trong xe trải nệm không biết vật gì, vừa mềm vừa nhẹ, nghe quân gia đưa tới nói, hầu gia là ngồi chiếc xe ngựa này từ Lũng Hữu trở lại Trường An, hơn 2000 dặm đường mà không hề hư hại. Khắp Trường An xe ngựa xa hoa hơn chiếc xe này rất nhiều, ngồi thoải mái hơn chiếc xe này thì không có mấy chiếc. Cô cô của quân gia đang trưng cầu Vân Diệp sau khi đồng ý, sẽ xem nó là xe ngựa chuyên dụng của gia chủ Vân gia, phái một xa phu kỹ thuật cao siêu chuyên quản lý chiếc xe này.

Lão thái thái ôm Tiểu Nha ngồi vào chiếc xe ngựa song mã kéo, quy chế của hầu phủ quy định gia chủ ngồi xe phải là song mã. Vân Diệp bước lên lưng con ngựa mẹ mà mình vẫn ngồi, đi theo bên cạnh xe ngựa, Lưu Kim Bảo, Trang Tam Đình đi trước mở đường, bốn nam phó tay cầm cờ, bốn nha hoàn cầm lư hương, một bên tám gã hộ vệ, trùng trùng điệp điệp đi về hướng Từ Ân Tự.

Trên thực tế Đại Từ Ân Tự không xa, ngay ở phía nam thành Trường An, đi qua đường Chu Tước vòng qua năm phường nữa là đến Từ Ân Tự. Lúc này Từ Ân Tự không đồ sộ to lớn như trong truyền thuyết, y chỉ đến năm Trình Quán thứ 22 nên mới do Lý Nhị bệ hạ hạ chỉ mở rộng, lại do Lý Trị đổi mới, hơn nữa

Đại Nhai tháp mà Huyền Trang hòa thượng kiến tạo lúc này mới khiến hân trở thành một trong Tứ Đại Dịch Kinh, pháp tướng Duy Thức Tông của phật gia sinh ra ở chỗ này.

Chung quanh Từ Ân Tự thuộc về khu dân nghèo, tường phường cũ nát bị năm tháng ăn mòn loang lổ, lộ cả đất vàng ra ngoài, nham nhảm lỗ hổng bị chim sẻ đào. Lúc này phía sau lỗ hổng khắp tường rất nhiều một đôi mắt kinh ngạc đang nhìn đoàn xe có thể nói xa hoa của Vân gia, nhỏ giọng bình luận rất cuộc là đại tộc nhà nào giá lâm nơi ô uế này.

Phường quan trong trang phục mới tinh đã mở cửa phường từ lâu, bụi bặm trên đường bên trong quét sạch sẽ, mấy vị lão nhân cao tuổi khom người đứng thẳng một bên.

Lão phu nhân cũng ngồi không yên nữa, kéo Đại Nhai Tiểu Nhai xuống xe ngựa, mấy vị lão nhân đó nhìn thấy lão phu nhân liền bước vội tới vài bước, dưới sự răn dạy của phường quan lại lui ra phía sau. Rất rõ ràng, lúc lão phu nhân nghèo khổ có quen biết với mấy vị lão nhân, hôm nay phú quý rồi, phường quan cho rằng những lão hân nghèo này tiến lên bắt chuyện giống như trước đây sẽ làm nhục quan thể của Vân gia.

- Lưu lão ca, Hà lão ca, Đại Toàn, Nhân Trụ sao làm ngơ lão muội tử rồi?

Lão phu nhân không quan tâm còn dùng xưng hô trước đây, mặt cười rất tươi, đưa tay kéo một vị lão hân râu tóc bạc trắng:

- Lưu lão ca năm đó nếu không phải huynh suốt đêm công Đại Nhai vượt tường cầu y hỏi được cho nó, thì đã không có nha đầu này hiện tại rồi, hôm nay sao lại trở nên xa lạ rồi?

Đại Nhai Tiểu Nhai đã ôm lấy chân của lão nhân, luôn mồm gọi gia gia. Lưu lão hân đưa tay quệt vài cái lên đùi, cẩn thận ôm lấy hai tiểu nha đầu, mắt đỏ hoe, run run miệng nói không ra lời. Đại Nhai móc ra một gói thịt bò khô, lấy một miếng bỏ vào miệng lão hân:

- Đây là ca ca từ Lũng Hữu rất xa đem về cho Đại Nhai, ăn ngon lắm. Đại Nhai vẫn giữ lại cho gia gia, ăn ngon không?

Lão hân ngấn nước mắt, cố gắng nhai thịt bò khô dù rằng không còn cái nào, liên tục gật đầu.

Vân Diệp gặp qua loại tràng cảnh này, biết một khi cánh cửa cảm tình mở ra, cự ly của thân phận sẽ không còn là gì. Quả nhiên phụ nhân trốn ở trong phòng đều ra ngoài, vây quanh lão phu nhân miệng líu ríu liên tục, lão thái thái mặt tươi rói, liên tục đem Vân Diệp kéo tới kéo lui, khoe cái này hai câu, khoe cái kia hai câu, dưới ánh mắt đầy ước ao, kính nể của các lán giềng thỏa mãn tâm hư vinh.

Vân Diệp chỉnh y phục, phủ tay áo cung kính thi lễ với các lán giềng, chúng lão hân ngay cả gọi cũng không dám. Vân Diệp nghiêm mặt nói:

- Hoạn nạn mới thấy chân tình, Vân gia gặp nạn cả nhà đều nhận được hàng xóm tiếp tế. Vân Diệp cả đời không dám quên, hôm nay chuẩn bị chút lễ mọn khó mà trả được ân nghĩa của các vị, xin nhận cho.

Tôi tớ phía sau kéo qua mấy xe ngựa lễ vật, lão phu nhân từng sống trong nghèo túng biết người nghèo cần cái gì, mấy xe ngựa vải, một trăm gánh lương thực, sáu con heo, thậm chí còn có than củi rất ít nhà dùng đến, muối, rượu tất nhiên là không thiếu. Vân Diệp thưởng phường quan một lượng bạc, y thật sự bức mình vì trong người cất nhiều tiền. Phường quan vui cười tít mắt. Nếu là trả ân đương nhiên phải bỏ qua quan phủ, ngay cả loại nhân sĩ bán chính thức như phường quan cũng phải bỏ qua. Giao cho mấy vị lão nhân dẫn đầu phân phát là được. Đám trẻ con bu quanh mấy tiểu nha đầu, mặc dù quần áo cũ nát nhưng rất vui, thì ra Đại Nhai Tiểu Nhai đang phát bánh cho tụi nó. Nhìn bộ dáng của chúng cầm bánh cho cha mẹ nếm thử, lòng Vân Diệp như thắt lại.

Lưu luyện không rời cáo biệt các lán giềng tiếp tục đi về hướng Từ Ân Tự, nói đến cùng Vân gia hiện tại đã không thích hợp hoà mình với bản dân. Không phải là Vân gia tự nâng giá trị lên, mà là giai cấp không giống nhau, lễ giáo thâm nghiêm không phải một tân đình như Vân Diệp có thể phá vỡ.

Từ Ân Tự ở phía trước, chùa miếu rách nát, tầng lữ nghèo khổ, trong khí trời lạnh buốt đứng ngoài miếu chờ đợi, lão phu nhân bảo xa phu tăng tốc, sợ các vị đại sư bị lạnh.

Hòa thượng thường tự xưng bần tăng, bạn xem vị đại sư này nghèo thế nào, khoác bộ tăng bào màu xám trên người, trời lạnh trơ đầu bị lạnh đến xanh đi, mấy vị cao tăng theo phía sau đúng là vừa ốm vừa cao,

quần áo đầy mụn vá, chắp tay trước ngực lễ kính tam bảo. Đội Vân Diệp đỡ lão phụ nhân xuống xe ngựa mới tiến lên chào, một cậu nam mô A di đà phật cũng nói không hoàn chỉnh. Lão phụ nhân và trưởng lão chào hỏi hoàn tất mới do trưởng lão dẫn đường, cả nhà nói đuổi nhau đi vào Từ Ân Tự.

Đại Hùng bảo điện cũng không lớn, cao không đến hai trượng, tội nghiệp Phật tổ phải cọ đầu lên nóc nhà, nước sơn vàng trên người loang lổ giống như bị bệnh ngoài da. Chùa miếu rách nát như vậy tăng không đến năm người, điện không đến một tòa, phật không được ba bức, chỉ chiếm diện tích mười mẫu, bất kể như thế nào cũng không khiến Vân Diệp liên hệ với Đại Từ Ân Tự sau đó được, Huyền Trang đi Ấn Độ một chuyến, quả thật đã nhận được hồi báo rất lớn. Không nói sau đó trở thành Đại Nhạn tháp tiêu biểu của Tây An, cho dù kiến trúc còn sót lại đã trải qua chiến hỏa thiên tai cũng không phải Từ Ân Tự này có thể sánh bằng. Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Lão thái thái dâng lên cúng phẩm, Vân Diệp hình như thấy các hòa thượng đang chảy nước miếng, mơ hồ nghe tiếng bụng kêu ùng ục. Trời ơi, miếu như vậy cũng khiến lão thái thái kính như thần linh sao? Gạt người người cũng nên bỏ chút vốn có được không, không thấy chùa miếu của hậu thế, Phật tổ linh hay không không nói, vào cửa nộp tiền mãi lộ trước bằng không là không thấy được Phật tổ đâu. Cái này gọi là tăng nhân coi Phật tổ như con khỉ trong vườn bách thú, mua phiếu tham quan, khiến người không dám sinh ra kính ý, thế giới này người không lễ kính Phật tổ nhất chính là đám tăng nhân này.

May mà đám hòa thượng này vẫn rất chuyên nghiệp, kiên trì lo liệu hoàn chỉnh quá trình hoàn nguyện, lão thái thái thành kính quỳ gối trên bồ đoàn, miệng lầm bầm, chỉ sợ có chút bất kính sẽ khiến Phật tổ trách tội. Không chỉ lão thái thái, các thân quyến từng chịu tội cũng cực độ thành kính, trước tiên đi tắm, thay y phục, mỗi người đội một quả đào to. Hỏi mới biết, đây là kiểu tóc người Hồ thịnh hành nhất năm nay. Cố gắng diện bản thân thuận mắt nhất trước mắt Phật tổ, phúc vận sẽ được thêm một ít. Tám đứa trẻ lớn bé, học người lớn nhắm mắt niệm A di đà phật, bộ dạng thành kính khiến người sinh lòng thương mến.

Thôi được, Vân Diệp thở dài một tiếng, quỳ gối trước tượng Phật cảm tạ Phật tổ cho mình người thân như vậy, những gì mất đi ông trời lại trả lại cho mình, hẳn vẫn chưa bạc đãi mình, cúi đầu không phải là bài những tượng đất này, mà là quỳ lạy sự thần kỳ của số phận, ầm ập của gia đình.

Quả nhiên, từ cổ chí kim có một quá trình bất biến, đó chính là trả tiền, một rương đồng đầy tiền, mười cuộn vải, 20 đôi tăng hài, 20 bộ tăng y, 50 thạch lương thực, còn có hương nến, dầu ăn vô số. Trên khuôn mặt tỉnh bơ của lão tăng đã không giấu nổi hưng phấn, phỏng chừng ông ta đang hét lên, mùa đông này khỏe rồi.

Lão thái thái đã sáng tỏ một tâm sự, tôn tử tôn nữ bu quanh người, cười như phật Di Lặc, rất có tinh thần, như thế sống thêm 20 năm nữa không thành vấn đề.

Ngựa giao cho tôi tớ, lão thái thái giao cho nha hoàn chăm sóc, các trưởng bối không thích xuất đầu lộ diện trên đường, đám con cháu thì không có những lo lắng này. Đại Nha đã chiếm lấy cái cổ của Vân Diệp khoái chí làm mặt quỷ với bọn tỷ muội, Trang Tam Đình, Lưu Kim Bảo hộ vệ đám trẻ con lú rú đi về hướng Tây Thị.

Vân Diệp không phải chưa thấy qua đường rộng lớn, nhưng chưa thấy qua đường rộng thế này, rộng chừng 150 mét, dài 10 dặm. Lúc này nếu có World Cup thì còn cần đổi sân gì nữa, đưa hết lên đường Chu Tước cùng thi đấu là được rồi. Ban đầu còn tưởng rằng nhân mã trùng trùng điệp điệp của mình như thế đã khiến người khác chú ý rồi, không nghĩ đến xe ngựa tới lui không ngừng, trong biển người, một nữ tử không biết tên thân nhiên cười, suýt nữa làm Vân Diệp khuynh đảo, nàng kia thấy Vân Diệp vờ ngớ ngẩn như một tên nhà quê thì che miệng cười khê. Đại Nha che mắt ca ca không cho y bị hồ ly tinh mê hoặc, còn nhe răng với nàng kia, nàng kia cười càng khoái chí hơn.

Đáng tiếc, Trương Nghệ Mưu sai rồi, không có cung trang nữ tử lộ nửa ngực, chỉ có phụ nhân mập mạp kín như gấu mèo.

Vân Diệp chân thành hy vọng mùa hè những nữ tử này đừng mặc kín như mùa đông, lão tử thật vất vả mới đến được Đường triều, dù thế nào người phải cho chút phúc lợi chứ!

49. Chương 49: Thiên Hạ Thái Bình

Qua lại giữa biển người, Vân Diệp lại cảm thấy vô cùng tịch mịch, toàn bộ thanh âm giống như đều đã đi xa, bản thân giống như đang ở trong mộng, tất cả hình như xa tận chân mây lại gần ngay trước mắt. Y cố gắng nắm lấy chút cảm giác chân thực đó, tay có thể chạm nhưng cao không thể leo. Mâu và Thuần cứ chém giết nhau liên tục như thế, điều này khiến y trở nên phẫn nộ, thân thể tư tưởng của mình không do bản thân làm chủ sao?

Trong tay cầm một bình hoa màu vàng nhạt, niết kêu kết kết, y đang cố gắng không chế bản thân đừng thất thố, đừng để tâm tư bất lương hỗn loạn quấy rầy tư duy bình thường.

Cảm giác được Nhất Nương đang trốn phía sau mình, cô ấy đang sợ cái gì? Còn chưa làm rõ thì một cảm y nam tử cầm cạo nhẵn bóng đưa tay muốn tóm lấy Nhất Nương. Vân Diệp giơ tay ngăn cản cánh tay dơ bẩn đó.

- Tiểu tiện nhân, dám tìm tình nhân ngăn cản.....

Lời còn chưa dứt, bình hoa trong tay Vân Diệp liền nện lên mặt hắn, không có tiếng kêu thảm thiết, hai tay che mặt, máu chảy ra từ kẽ tay, miệng còn vang lên răng rắc. Nhất Nương sợ đến run lên, Vân Diệp xoay người lại khẽ ôm lấy nàng, vỗ vỗ lưng nàng.

- Không phải sợ, ca ca ở đây, ôm lấy Đại Nha xoay người lại, lập tức sẽ ổn thôi.

Giọng y bình tĩnh.

Người hầu của cảm y nam tử la lên:

- Giết người, giết người, nhị thiếu gia bị giết rồi, người đâu!

Trang Tam Đình, Lưu Kim Bảo tóm lấy người hầu đâm cho một cái, miệng đầy răng.

Sự tình xảy ra quá đột nhiên, người chung quanh liền kéo tới. Thói xấu thích xem náo nhiệt của người Trường An mấy nghìn năm chẳng bao giờ sửa đổi. Có người biết cảm y nam tử thì xì xào:

- A, huynh đệ chạy mau, đây là lão nhị của nhà nội phủ chủ bộ Hạ Nhân Am, hoành hành đã quen. Cậu đánh hắn thì phiền phức rồi, chạy mau.

Vân Diệp có tai như diếc, nội phủ chủ bạc? Thái tử còn bị lão tử cướp, chủ bạc tính cái gì, hay lắm sao? Lại đi tới chỗ cửa hàng đồ sứ, chộp lấy hai cái bút tẩy thuận tay, thứ này rắn chắc hẳn là đập không vỡ. Y nói với ông chủ đang co đầu rụt cổ:

- Cái chai vừa rồi, hai bút tẩy này, ta mua.

Nói xong vứt cho lão bản một lượng bạc, sau đó đi tới trước mặt lão nhị Hạ gia đang kêu la. Nhất Nương kéo ca ca giải thích:

- Trước đây hắn muốn muối tiếp rượu hắn, muối...

Vân Diệp lấy tay che miệng Nhất Nương:

- Vân gia đánh cái thứ này không cần lý do, càng không nói trước đây hắn từng khi dễ muối, ôm Đại Nha đi, việc này không cần muối lo.

Vân Diệp dẫm chân lên tay phải của lão nhị Hạ gia, giơ bút tẩy đập lên tay Hạ lão nhị, một tiếng hét thảm tê tâm liệt phế khiến mọi người đang xem rùng mình. Tròng diện an tĩnh trở lại. Vị này quả là người tàn nhẫn, Hạ lão nhị gặp phải người này coi như không may rồi. Ở Trường An này mấy cảnh du hiệp khoe khoang chống cái ác mọi người thấy nhiều, tròng cảnh thê thảm hơn thế này gặp mười cũng không phải không thấy qua, nhưng chưa từng khiến mọi người sợ run như thế. Không phải Hạ lão nhị hét thê thảm ra sao, mà là vẻ mặt của kẻ hành hung, không có chút biến hóa, bút tẩy đập vào tay máu thịt tung tóe, nhưng y diện vô biểu tình giống như đang đập đá.

Đập bảy tám lần Vân Diệp kinh ngạc phát hiện có một đầu ngón tay vẫn còn hoàn chỉnh, điều này làm cho y rất mất mặt, bút tẩy đã vỡ, Hạ lão nhị đã bất tỉnh, người hầu miệng đầy máu tròng mắt sợ hãi nhìn Vân

Diệp. Cả cái chợ im ắng, tiếng buôn bán, tiếng cò kè mặc cả, tiếng huyên náo, tiếng chửi bậy hoàn toàn biến mất.

Vân Diệp tìm vũ khí thuận tay xung quanh, thấy cái đòn cân thì thích quá, chính là nó, giơ quả cân muốn đập nát cái ngón tay còn lại. Lúc này bộ khoái đã đến, đoàn người tách ra một con đường, vừa muốn đến phía trước lại bị Trang Tam Đình, Lưu Kim Bảo ngăn cản. Địa đầu xà có ưu thế của địa đầu xà, thấy Trang, Lưu hai người đầy người sát khí, tay cầm Hoàn đao đặc chế mặt không đổi sắc, liền biết hung thủ trước mặt không phải là người thường, tự nhiên sẽ không bỏ chạy, đang định nói thì bị Trang Tam Đình ngăn lại.

- Không được qua đó, đợi hầu gia trút giận đủ rồi sẽ buông tay thôi.

- Hầu gia?

Đầu lĩnh bộ khoái muốn xui chân, khắp kinh thành này hầu gia tự mình động thủ đánh người thì vị này chính là người đầu tiên. Hắn cũng không cho rằng hầu gia là giả mạo, tại Trường An giả mạo hầu gia là tội tru di tam tộc, không ai dám làm việc này, chỉ phải đợi hầu gia trút giận xong rồi nói.

Vân Diệp thỏa mãn đập nát ngón tay cuối cùng mới đứng lên nhìn tác phẩm của mình. Nhìn trái nhìn phải đều không hài lòng, chung quy cảm thấy thiếu sót cái gì, thấy đũng quần người này ẩm ướt mới nhớ tới không trừ tận gốc. Lấy quả cân đập thì buồn nôn quá, thấy trên quả cân cột một sợi dây rắn chắc liền có chủ ý, vung hai cái, tựa tựa Lưu tinh chùy, xoay tròn liền đập lên giữa đũng quần của Hạ lão nhị, có tiếng vỡ vụn rất nhỏ, Hạ lão nhị đang hôn mê người cong như tôm giãy dụa đánh đập trên mặt đất, a một tiếng rồi không nhúc nhích nữa. Các nam nhân ở đây bất giác kẹp chặt hai chân, đũng quần lạnh buốt, nữ nhân che mặt khẽ rỉ tai nhau.

Vân Diệp thở phào một cái, làm hai động tác giãn ngực, lấy yêu bài Tả Võ Vệ bên hông vứt cho bộ khoái, lại ôm lấy Đại Nha ở trong tay Nhất Nương đang sợ hãi gác lên cổ. Nhất Nương nắm lấy ống tay áo Vân Diệp không buông. Nhuận Nương khờ lớn mặt còn đang cười khanh khách nắm lấy mấy muội tử trượt chân trên mặt đất, mấy đứa bé cũng không tỏ ra sợ hãi, về mặt sùng bái nhìn ca ca của mình. Tiểu Nam quơ cánh tay cười lớn:

- Ta biết là ca ca lợi hại nhất, lần trước thúc thúc râu mép kia bóp chết chó của thiếu gia béo, lấy hết răng của thiếu gia béo, còn lấy da chó cho ta làm đệm giường, ầm ầm đấy, hẳn cũng nói ca ca là lợi hại nhất.

Đầu lĩnh bộ khoái lật xem yêu bài, vừa nhìn là mấy chữ Tả Võ Vệ lương thảo đồ đốc sự, Lam Điền huyện hầu Vãn, hai tay cầm yêu bài cung kính trả lại cho Vân Diệp.

Không tiếp, ôn tồn nói với bộ khoái: Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

- Bản hầu ngày hôm nay lửa giận công tâm, hành vi có chỗ không thích hợp, tiểu tử này mặc dù gieo gió gặt bão, làm như thế tới cùng không thuận luật pháp Đại Đường, đã làm khó người rồi, yêu bài ở tay người, cũng dễ ăn nói với thượng quan.

- Hầu gia nói quá rồi, Hạ gia lão nhị xô vào hầu gia là tội trước, hầu gia phần nộ ra tay sau, tiểu nhân tự nhiên đúng sự thật bẩm báo, không dám làm phiền hành trình của hầu gia, về phần yêu bài thì không cần.

Bộ khoái chưa từng tiếp xúc qua người tôn quý như thế, lưng cúi càng thấp.

Vân Diệp gạt đầu, thu hồi yêu bài, lần lượt ôm từng muội muội lên xe ngựa, cùng Trang Tam Đình, Lưu Kim Bảo xoay người rời khỏi, đi dạo trên đường là không được rồi.

Huyện nha Trường An hỗn loạn, huyện lệnh Tả Khuê thì sút đầu mẻ trán, Hạ gia chủ mẫu sắp chỉ ngón tay lên trán hắn, Hạ gia lão nhị được băng bó như bánh chưng nằm trên cáng cứu thương thỉnh thoảng hét thảm lên. Hạ Nhân Am mặc quan bào, áo bào màu xanh khoác trên người chặt như tấm, đi tới đi lui trên đại đường, có vẻ rất bất an.

Từ khi nhận được gia nhân bẩm báo, hắn từ lửa giận vạn tượng đến lo sợ bất an sau khi nghe được hung thủ là một vị hầu gia, hai loại tâm tư này ở trong lòng đấu tranh không ngớt, nếu như nhi tử chỉ bàn tay bị đánh tàn phế, hẳn căn bản sẽ không coi trọng việc này đến vậy, đại phu nói sau này con trai sợ rằng tử tôn là một vấn đề, hân thê (vợ dừ) trong nhà liên tranh cãi không ngớt, lông lộn lên, lúc này hắn mới bẩm báo nha môn.

Nhìn thê tử kêu gào không ngớt, cảm giác bị thương bốc lên trong lòng hắn, bản thân đã tạo nghiệt gì, không chỉ có hân thê, lại còn nghiệt tử không biết liêm sỉ, gần 30 tuổi rồi mà suốt ngày tầm hoa vẩn liễu, bản thân đường đường nội phủ chủ bạc lại không thể tìm cho nó một thê thất môn đăng hộ đối, nhắc tới Hạ gia nhị thiếu gia với người khác đều phải nhượng bộ lui binh. Hôm nay gây ra tai họa lớn, hầu gia, hầu gia dễ chọc sao? Nghe nói còn là một đại tướng trong quân, là thủ hạ của Trình công gia hung danh hiển hách, án này cho dù kiện tới trước mặt bệ hạ cũng sẽ không thắng, dù sao nghiệt tử này vô lễ trước.

Nghe thê tử làm ầm ĩ, hắn bực mình, hét ầm lên:

- Được rồi, đồ đàn bà ngu xuẩn, thường ngày không dạy con cho tốt, để nó gây ra họa lớn, hôm nay toàn gia hơn trăm người nguy nan ngay trước mắt, bà còn ầm ĩ cái gì, muốn ép chết ta mới hài lòng phải không?

Phụ nhân kia chưa thấy qua trượng phu lớn tiếng với mình như vậy, trong lòng cũng hơi khiếp, mặc dù sắc mặt khó coi, nhưng cũng không ầm ĩ nữa.

Hạ Nhân Am chấp tay với huyện lệnh Tả Khuê:

- Việc hôm nay hoàn toàn là do nghiệt tử gieo gió gặt bão, không trách ai được, lão phu rút đơn kiện là hòa phải không?

Tả Khuê thở dài một hơi, vị này cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình, triệt trạng cũng tốt, mọi người cũng không có phiền phức, thiên hạ thái bình.

50. Chương 50: Nuốt Không Trôi

- Thiên hạ thái bình?

Lý Nhị bệ hạ đứng dưới một cái cây rụng sạch lá, miệng nhẩm lại câu nói này của Tả Khuê. Bách Kỵ ti theo dõi bất kỳ chút gió lay cỏ động nào phát sinh trong thành Trường An, chuyện Vân Diệp đánh Hạ lão nhị tất nhiên được bẩm báo lên. Năm ngón tay phải nát hết, gốc tử tôn trong quần cũng thành thịt nát, không có chút hi vọng phục hồi nào, đó là chẩn đoán thương thế của Hạ gia lão nhị. Vân Diệp ra tay tàn độc làm Lý Nhị bệ hạ thảm nhú máu, mặc dù phẩm hạnh tên hoàn khổ kia chẳng ra sao, nhưng gặp phải trọng thương như thế đúng là tai bay vạ gió, tên tiểu tử kia đang lập uy đây mà!

Nạn châu chấu trong lời tiên đoán tháng bảy năm sau sắp tới, có chính xác hay không là thước đo hiệm nghiệm nhất cho thấy vị cao nhân trong truyền thuyết kia có tồn tại hay không? Vân Diệp có thể xác định chắc chắn là người Vân tộc, nhưng 15 năm bỏ trống kia y ở đâu? Người sống để lại danh, chim bay để lại tiếng, Lý Nhị không tin có cao nhân ẩn cư triệt để như thế, Tiểu Dao Tử rút cuộc là con người như thế nào? Ông ta còn thần bí hơn cả Vân Diệp, mặc cho Bách Kỵ ti điều tra thế nào cũng không có chút manh mối gì. Cứ như trên đời đột nhiên thêm ra hai người, không gốc gác, không quá khứ.

Lý Nhị phát hiện vị Lam Điền hầu này của mình toàn thân đầy bí mật, làm ông ta rất hiếu kỳ, khoai tây xuất hiện, thuật rèn luyện thần kỳ, thuận tay đưa ra cách rèn sắt tuyệt diệu, tuổi còn nhỏ mà dễ dàng đánh bại Hoàng Chí Ân tài học năm xe ở lĩnh vực toán học khô khan vô vị, ngay cả Lưu Hoài cũng phải kinh ngạc vì hai tấm đồ giải toán học kia, đồ giải toán học đó đã vượt qua cả Lưu Hoài đại tông sư một đời.

Học vẫn là thứ không thể làm giả được, trộm không được, cướp không xong, điều này tựa hồ có thể xác định sự tồn tại của Tiểu Dao Tử, không có truyền thừa mạnh mẽ, ông ta không cho rằng dựa vào một mình Vân Diệp có thể tính ra đồ giải toán học phức tạp như thế. Học vẫn phải dựa vào năm tháng tích lũy chứ không phải có được trong một sớm một chiều, thậm chí cả đời cũng không có hiệu quả rõ rệt. Bản thân ông ta chính là học vấn đại gia, đạo lý này không cần phải hỏi người khác, cái khổ cầu học, Lý Nhị cảm thụ rất rõ.

Đại triều hội ngày mai Vân Diệp sẽ xuất hiện để tạ ơn triều đình, để trăm xem xem tiểu tử người rút cuộc là thần thánh phương nào? Tại sao làm loạn được tâm tư của trăm.

***

Vượng Tài ngâm lấy góc áo của Vân Diệp bị rỉ máu, nó rất không quen với tình trạng hiện giờ, lông trên đầu được bện cao tít, đen lông ở cổ cũng kết thành từng búi nhỏ, yếm phòng lạnh trên người cũng thay thành gấm thêu hoa, hai ngày không thấy Vân Diệp rất là nhớ. Huống hồ mấy người nhỏ nhỏ trong nhà

suốt ngày quần lấy mình, lên lên bò xuống người mình, nếu chẳng phải hôm qua cắn một tên áo xanh bị lão đại trách phạt thì đã chẳng chịu nổi sự quấy nhiễu của mấy người kia.

Đem mặt áp sát vào cái mặt dài ngoằng của Vương Tài thân mật một lúc, bảo hạ nhân rót một bát rượu gạo cho nó uống, quả nhiên nhất túy giải thiên sầu, phiền não của Vương Tài tan biến sạch, mũi phun phì phì đi liêu xiêu trở về lán ngựa của mình.

Vân Diệp muốn đem bàn ăn chữ nhật trong nhà thay thành bàn tròn thật lớn, thuận tiện làm ra một số ghế, vừa mới nghĩ tới tính cách của Lão Trình, Lão Ngưu liền bảo thợ làm thêm hai bộ, tránh cho bọn họ mò tới nhà cướp. Y thực sự chịu đủ cái khốc hình ngồi quỳ rồi, cho nên vẽ hình đưa cho thợ mộc, yêu cầu càng nhanh càng tốt, thợ mộc nhìn hình vẽ không hiểu, giải thích nửa ngày trời mới mơ mơ hồ hồ hiểu được một nửa, thấy vẻ mặt mất kiên nhẫn của Vân Diệp, không dám hỏi nữa, quỳ trên mặt đất thề độc tuyệt đối không truyền ra ngoài.

Lão phu nhân đứng ở đằng sau không hiểu y đang làm gì, mãi mới nghe ra được, mặt tức thì biến sắc cướp lấy bản vẽ trong tay thợ mộc, ngón tay xĩa vào trán Vân Diệp, mặt đầy cái vẻ nhìn một đứa bại gia tử.

- Muốn đồ gia dụng thì tổ mẫu bảo thợ mộc làm, sau này không cho phép vẽ tùy tiện, vẽ rồi cũng phải giao cho tổ mẫu thu lại, thử đưa cho người không liên quan thử xem.

Nói xong để nha hoàn đi, đưa thợ mộc sang sảnh bên.

Đây mới là phong thái nữ chủ nhân Vân gia, chỉ cần Vân Diệp chưa thành thân, trong phủ do lão thái thái quyết định.

- Sau này phải cẩn thận, hầu gia khó tính lắm.

- Làm gì có, hầu gia hiền lắm mà, hôm qua ta dâng trà cho hầu gia, người còn cười với ta.

- Đó là lúc không nổi giận, không thấy tên thiếu gia nội phủ nhà kia bị hầu gia đánh tàn phế à? Nguồn tại TruyệnFULL

- Đó là vì hấn chọc vào hầu gia, hầu gia là người trong quân ngũ, nóng lên làm gì còn hiền lành được?

- Hầu gia nhà chúng ta còn nén giận đấy, nên mới làm nát thứ kia của hấn, không không áy à, hừ.

Nha hoàn A với nha hoàn Ba trò chuyện với nhau bị Vân Diệp nằm trên giường thấp gần cửa sổ nghe thấy hết, khoe miệng nhếch lên rõ cao, xem ra cái thanh danh không tốt của mình đã truyền đi rồi. Thật sự y rất hâm mộ Trình Giáo Kim, ông ta ngang ngược làm cản trên triều đường quen rồi, người ta cũng chỉ cho rằng ông ta chỉ biết cầm quân đánh trận, chỉ cần không chọc vào ông ta thì không hại gì tới mình, không cần đi đụng vào cái tổ ong vò vẽ đó. Nhân nhả tự tại sống trăm tuổi, chết rồi được phong Trường Thọ Lão vương, cả đời phú quý, cả đời trường thọ, trải qua bốn vị đế vương mà không sụp đổ, có thể nói là hiếm có trong quan trường.

Quay đầu nhìn lại kết cục của đám người Trường Tôn Vô Kỵ, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính hăng hái đấu tranh trong quan trường xem, người thì tự sát, người thì soát nhà, người bị diệt tộc, người bị quật xác. Những nhân vật cấp đại thần đều khó tránh khỏi kết cục bi thương, tên chấp hoi trong quan trường như mình cứ nên ngoan ngoãn rút đầu lại làm rùa, ngậm miệng phát tài là hơn. Đại triều hội ngày mai có thể không ra mặt là tốt nhất, kiếm một cái chức nhàn phẩm cấp cao, trách nhiệm ít, sống cho qua cái kiếp này là được rồi.

Thức ăn không vừa miệng, trong là làm cơm không ngon bằng trong quân, trừ thịt chỉ có rau khô, nếu không thì là đậu hũ, một chút rau xanh cũng chẳng thấy đâu, canh thì đặt đầy cả một bàn, tiểu nha đầu húp canh ngon lành, rất là vui vẻ. Vân Diệp thì thật đáng thương, gắp cơm từng hạt từng hạt, thức ăn thì không đụng vào chút nào.

Bữa tiệc buổi tối hôm trước là vì mới về nhà trong lòng cao hứng nên ăn gỏi cũng thấy ngon. Nhìn con gà béo mà lão phu nhân đặc biệt hâm cho mình, Vân Diệp gắng gượng húp một bát canh rồi đặt đũa xuống. Lão phu nhân lo lắng nhìn y xé đùi gà đặt vào bát Đại Nha Tiểu Nha, lại xé cánh gà chia cho Tiểu Nam Tiểu Bắc, chỗ thịt gà còn lại để dành mấy muôi muôi nhỏ tuổi, bản thân dùng đũa muối trộn với cơm, bôi vài ba miếng vào bụng lấy đũa lau miệng coi như xong bữa.

- Diệp Nhi, cháu không quen cơm ăn trong nhà à?

Lão phu nhân quan sát y hai ngày rồi, thấy y chỉ cần cơm, ngay chút bánh cũng không ăn, cứ thế này thì sức khỏe làm sao chịu nổi.

Thấy cả nhà đều đặt đũa xuống. Đại Nha cầm cái đùi gà cho vào bát Vân Diệp:

- Ca ca, Đại Nha không ăn đùi gà, ca ca ăn đi.

Vân Diệp thơm lên khuôn mặt nhỏ dính đầy hạt cơm của Đại Nha, lại bỏ cái đùi gà vào bát cô bé đang chảy nước miếng.

- Ca ca nhiều tật xấu, Đại Nha phải ăn nhiều vào mới lớn được, đồ ăn ngon của ca ca nhiều lắm, thành cái thói xấu, không được học ca ca, nếu không là không ngoan đâu.

Đại Nha lúc này mới cầm đùi gà cắn xé.

Đường đường hầu phủ chỉ vì một con gà thiếu muối mà đùn đi đẩy lại, ít nhiều khiến Vân Diệp chua xót.

51. Chương 51: Thúc Bá Khủng Bố

- Bữa tối ngày mai để cháu làm, cả nhà chúng ta cùng nếm thử thức ăn thường ngày cháu và ân sư ăn.

Lời này vừa ra khỏi miệng thẩm thẩm phụ trách trừ phòng (nhà bếp) cúi đầu xuống, nước mắt tí tách. Vân Diệp sợ nhất là nữ nhân khóc, vì một khi khóc giống như mưa không dứt, làm người ta lửa giận bùng bùng cũng không phát tác được. Vội vàng khuyên giải, rồi lại thỉnh tội, còn phải thề thốt cơn mưa mới tạnh.

- Vương thị, cứ để ngày mai Diệp Nhi làm một lần, người ở bên cạnh mà học, học được chẳng phải là xong sao? Ta nghe Trình phu nhân nói, Trình công gia khen món ăn Diệp Nhi làm không ngớt miệng, lão thân cũng muốn thử xem rốt cuộc là món ngon gì mà khiến công gia nhớ mãi.

Lão phu nhân lên tiếng rồi, thẩm thẩm tất nhiên là phải nghe theo.

- Mọi người ngày mai để bụng đợi cháu về, làm một bữa cơm nhớ đời cho mọi người.

Nói tới ăn uống thì Vân Diệp rất chắc chắn:

- Cháu tự nhỏ được sư phụ bế đi ăn khắp nam bắc Đại Giang, hai bờ Hoàng Hà. Nói một câu bất kính với sư trưởng, lão nhân gia người là một vị khó ăn, thức ăn tầm thường sao lọt được vào mắt lão nhân gia người, ngay cả dê nướng cả con của Tây Vực, thịt quay Đại Thực cũng bị sư phụ đánh giá là loại thức ăn quá thô sơ. Riêng thịt gà đã có mấy chục cách làm, rán, xào, nướng, chiên, hầm... Lão nhân gia thậm chí dùng một cái mỏ gà mấy tấm lá đã làm thành một món ăn tuyệt luân. Thịt lợn mà ai ai cũng xem thường bởi vì cho rằng nó bẩn thỉu, nhưng ở trong tay người cũng biến thành mười mấy món ăn lớn. Về sau cháu lớn lên rồi, sư phụ không tự mình làm thức ăn nữa, đều do tay cháu làm, cháu không học được học vắn mệnh mệnh như biển của sư phụ, nhưng học được mười phần mười bản lĩnh nấu ăn của lão nhân gia, ngay cả sư phụ cũng phải nói cháu là thứ sinh ra để ăn.

Vân Diệp chậm rãi đem quá khứ của mình truyền cho người nhà, đây không phải là lừa gạt, mà là để hoàn toàn hòa nhập vào gia đình này. Vì thế đủ các loại thức ăn đời sau không ngừng xuất hiện trong đầu cả nhà.

Mấy tiểu nha đầu nuốt nước bọt ừng ực, mặt đầy khao khát, lão phu nhân cười tủm tỉm nghe Vân Diệp mang giọng hơi tự giễu cợt thuyết giảng, tới ngay cả vị thẩm thẩm vừa rồi khóc thút thít cũng nghe tới say sưa.

Vân Diệp cười thầm, tiếp đó kể tới cảnh tượng, phong tục ngoại vực, chỉ riêng con người với các loại màu da khác nhau đã đủ khiến cả nhà há hốc mồm.

- Ca ca, người Châu Phi đen thật sao? Đen hơn cả than nữa à?

Nhượng Nương nhìn than trong chậu hỏi ca ca:

- Trừ răng trắng ra thì toàn thân đều đen, rơi vào trong đồng than mà không há miệng ra thì muối tìm không thấy đâu, hơn nữa trong thành Trường an chắc có người da đen, có điều bọn họ gọi là Côn Lôn nô, có cơ hội ca ca sẽ dân muối đi xem.

Thấy trời tối dần, thời gian điểm danh của Tả Vũ Vệ sắp tới, Vân Diệp đang định lên đường thì thấy Trang Tam Đình tới báo, Trình đại tướng quân đặc biệt cho phép Vân Diệp tảo triều ngày mai mới cùng đội ngũ tụ họp. Tiểu Nha thấy ca ca không phải đi nữa thì nhào vào lòng Vân Diệp không chịu xuống, lớn nhỏ trong nhà đều vui mừng.

Bọn họ bắt đầu tiếp nhận ta rồi, Vân Diệp nghĩ như vậy.

Chuông gõ bốn lần, đèn đuốc trong phủ Lam Điền hầu vẫn thấp sáng, đám phó dịch bận rộn châm lửa đun nước, chuẩn bị cho chủ nhân rửa ráy, làm điểm tâm. Mã phu tắm cho ngựa sạch sẽ, chuẩn bị sẵn yên, thân vệ mặc áo mới, hoành đao gài bên đai hông. Vân cô cô bận trước bận sau không dám có chút sơ xuất nào, hôm nay là ngày đầu tiên gia chủ lên triều cận kiến bệ hạ.

Thật không có nhân quyền! Vân Diệp bị lão phu nhân vất vả lắm mới kéo được ra khỏi giường, cứ dờ dờ dẫn dẫn đứng ở bên giường mặc cho lão phu nhân lau mặt đánh răng, càn liều chất xít cũng chẳng xua tan được cơn buồn ngủ của y. Lão phu nhân không cho nha hoàn làm, tự mình yêu thương dùng nước ấm lau rửa cho tôn tử, Đại Nha Tiểu Nha chống ở sau lưng ca ca sợ y không cẩn thận té ngã. Mặc vào quan phục, đội lên kim quan, vì chưa trưởng thành nên không thể đội mũ quan, chân thay bằng giày da dê đế mỏng, nghiễm nhiên buộc chặt vào đai lưng, cho tới tận khi lão phu nhân muốn đánh phấn lên mặt thì Vân Diệp mới giật mình thức tỉnh, cái này không thể bơi, mình không phải là gay. Vội vàng nói thời gian không còn sớm nữa, không cần đánh phấn. Lão phu nhân tiếc lắm, thấy tôn tử mình phải trang điểm đẹp hơn chút nữa.

Húp qua loa nửa bát cháo lớn, cảm giác hồn phách trở về cơ thể.

Trung môn Vân phủ mở ra, nha hoàn phó dịch đứng hai bên, lão phu nhân lau nước mắt được quản gia cô cô dìu đỡ tiễn Vân Diệp ra cửa. Đám tiểu nha đầu khóc rầm rĩ, vội vàng an ủi, có phải là sinh lý tử biệt đâu, đi tảo triều thôi mà.

Do chưa tới giờ mở cửa phòng, cho nên toàn phòng im ắng, một vầng trăng con lành lạnh treo trên không, hiện giờ mới là 4 giờ sáng, tiếng vó ngựa lạch cạch giòn tan. Vân Diệp phun ra một làn hơi trắng, lại lần nữa nguyên rửa cái thứ tảo triều vô nhân tính. Vân cô cô đã nói chuyện với phương quan trước rồi, phương quan hông đeo một đồng chìa khóa mở bốn cửa phòng từng cái một, đồng thời mời Vân Diệp đóng dấu.

Phẩm cấp chưa tới tam phẩm không có tư cách mở cửa nhỏ ở trên tường phòng, quy định của Đường luật, bất kỳ ai cũng không được vô cớ mở cửa phòng vào buổi tối, kẻ tự ý mở cửa đi đây 3000 dặm. Tận 3000 dặm, mà nói chung là chốn khỉ ho cò gáy, không để người được sống thoải mái.

Rời khỏi phòng Vĩnh An là tới đường Chu Tước, trên đường chỉ có lính tuần tra, không có quan viên nào khác. Kiểm tra thân phận xong, quân sĩ của Binh mã ti đồng loạt hành lễ, để lại hai người giữ đèn lồng cực lớn đi trước dẫn đường.

Thái Cực cung ở thành bắc, xây dựa vào sông, Vân Diệp phải đi qua quá nửa thành Trường An mới tới nơi được. Nơi ở mặt hướng về nam lưng dựa bắc là đặc quyền của hoàng gia, đương nhiên bách tính ở nhà phòng bắc cũng chẳng hề gì, Lý Nhị không tới mức quản tới cả việc này.

Xe ngựa trên đường càng ngày càng nhiều, nhìn thấy nghi trượng của hầu phủ đều dừng xe lại, đợi Vân Diệp ghé ngang đi qua rồi mới lên đường. Vân Diệp cảm ơn quát lên người Lưu Kim Bào:

- Con mẹ ngươi không vênh váo như thế thì không chịu nổi à, làm người ta tưởng ngươi là hầu gia.

Lưu Kim Bào vội rụt cổ lại, quay đầu cười khì khì với hầu gia, làm đám thân vệ xung quanh cười rộ lên.

Tới hoàng thành rồi, từ xa xa nhìn thấy cánh cổng đèn đuốc sáng rực, đầu người nhung nhúc, chấp tay thi lễ với nhau, đám tiểu hàn huyền, trông rất hòa thuận. Có điều nhìn những đốm lửa nổ tanh tách trên đầu đuốc là biết có vô số bóng đao ánh kiếm đang ẩn mình, đợi tảo triều tấn công.

Vân Diệp là võ quan, trước mắt lại toàn là quan văn, thấy Vân Diệp là một thiếu niên nhưng đầu đội kim quan, người khoác phi bào tứ phẩm, hông đeo nghi kiếm đại biểu thân phận võ quan, mặt rất xa lạ thì đều

thì thăm bàn tán nghe ngóng, nhưng không ai biết y, liền võ đoán cho rằng trẻ con nhà nào đó thay tước vị của trưởng bối tới triều hội mở mang kiến thức.

- Tiểu tử thôi, ngươi là quan võ chạy vào đồng quan văn để làm gì?

Cổ đau nhói, cảm giác quen thuộc chỉ là không thoát nổi. Lão Trình căn bản không đếm xỉa gì tới ánh mắt khinh bỉ của đám quan văn, xách Vân Diệp tới đội ngũ quan võ, đặt sau lưng mình:

- Lão phu giới thiệu cho ngươi các vị trưởng bối, đó đều là những hảo hán trải qua trận chiến sinh tử, không được vô lễ.

Vân Diệp vội vàng dạ, trao đổi ánh mắt với Trình Xử Mặc, theo sát bước chân của Lão Trình.

- Đây là Tần bá bá, sinh tử chi giao của lão phu, hiện giờ sức khỏe không tốt, tiểu tử ngươi trên người toàn bản lĩnh quái đản, ngày mai xem cho Tần bá bá thật kỹ.

Một nam tử cao lớn mặt vàng vọt ở ngay phía trước mỉm cười nhìn Vân Diệp, sau khi Vân Diệp dùng đại lễ tham bái xong thì đỡ y dậy đánh giá từ trên xuống dưới:

- Đúng là một chàng hầu sinh tuần tú, Trì Tiết đã kể hết cho lão phu biết chuyện của ngươi, chỉ là không có duyên gặp được sư phụ ngươi, thực đáng tiếc. Ngươi có thể đem tin tức xấu báo ra trước là lão phu biết ngươi là đứa trẻ ngoan, không phải là người từ bi không làm được việc này, đợi trong nhà an định rồi tới nhà lão phu nói chuyện kỹ hơn.

Vân Diệp trong thời gian ngắn không sao có thể liên tưởng lão giả hiền hòa trước mắt này với Tần Quỳnh Tần Thúc Bảo nghĩa khí vô song trong Tùy Đường Diễn Nghĩa, trước kia y cũng thường thấy vì gần như trên cửa nhà nào cũng có tranh của ông ta. Nghe nói hơn 800 người bạn có tên, bạn bè vô danh không kể xiết, cưỡi hoàng phiêu mã, đầu đội tử kim quang, người mặc hoàng kim tỏa tử liên hoàng giáp, lưng đeo một đôi giản đồng, tay cầm kim thương đầu hổ, lấy đầu lâu tướng địch trong vạn quân dễ như trở bàn tay.

Một hào kiệt cái thế như vậy mà lưng còng còng, thi thoảng ho khe khẽ, nhìn vị hào kiệt còn chưa tới mười năm sinh mệnh này, Vân Diệp ghen giọng không nói lên lời.

Lão Trình sắc mặt rất tệ, ông ta thấy hết phản ứng của Vân Diệp, tiếc nuối? Đúng, là tiếc nuối, nghĩ tới lão ca ca cả đời nhưng mã, ngày cướp tam quan, đêm đoạt bát trại, vũ lực mạnh mẽ hiếm có thiên hạ, tân hoàng đăng cơ phong làm Dực quốc công, thượng trụ quốc, có gì tiếc nuối? Chỉ có sức khỏe là khiến Lão Trình lo lắng. Lão ca ca từng nói: "Thừa trẻ chính chiến, trải qua hơn 200 trận, bao lần trọng thương, tính ra máu đổ cũng vài đấu rồi, làm sao không bệnh?" Tên tiểu tử này đánh giá không tốt về sức khỏe của lão ca ca, ngày mai, đúng ngày mai phải bắt nó nghĩ cách trị dứt bệnh của lão ca ca.

Vân Diệp không biết rằng Lão Trình đã tính kế với mình, còn đang thấp giọng trò chuyện với Tần Quỳnh, luôn mồm hỏi phong thái lão quốc công năm xưa, thi thoảng lại khiến Tần Quỳnh cười ha hả, sinh thiện cảm với tên tiểu tử vừa tới đã quen này.

- Tiểu tử này là Lam Điền hầu hả?

Một ngọn núi lớn đen xì xì dịch chuyển tới, người cao tám xích, hông cũng rộng tám xích, căn bản không có cổ, mặt râu ria xồm xoàm, nhắc Vân Diệp lên hướng về phía mình:

- Lão phu muốn nhìn thật kỹ xem tên tiểu tử thế nào mà có thể hiển lên lương thực sản lượng 50 thạch.

Vân Diệp cảm giác giống như bị kẹp trong một cái kìm lớn, toàn thân không thể nhúc nhích, không cần hỏi cũng biết vị này chính là Ủy Trì già gốc phụ thân của Ủy Trì đại ngọc, vốn muốn gọi một tiếng Ủy Trì bá phụ, nhưng nhớ tới cảnh ngộ trong tay Ngưu Tiến Đạt, trong lòng tức tối, không thể để ai cũng coi lão tử như gà con con xách đi xách lại, liền thay đổi chủ ý, lòng chửi mấy tiếng Ủy Trì già gốc để an ủi tâm lý nhỏ bé của mình.

- Ủy Trì bá bá vạn an, tiểu chất Vân Diệp thỉnh an ạ.

Vội vàng đáp lời, nếu muốn thêm một chút nói không chừng kết cục là nửa người tê liệt.

- Tiểu tử hai mắt không tệ, chỉ là cơ thể mong manh quá, cầm trên tay nhẽ bằng, không giống hảo hán trong quân ngũ của bọn ta.

Cái lão già này vừa mở miệng ra đã đóng dấu nửa tàn phế lên người Vân Diệp.

- Nếu kẻ nào cũng giống như ngươi thì bảy tám khuê nữ của lão tử biết gả cho ai? Trừ hai vị đệ muội mù mắt trong nhà ngươi nhìn trúng ngươi, cô nương khác mà nhìn cái tướng mạo người chết của ngươi còn chẳng nhảy giăng tự tử à?

Mẹ nó, kẻ nào đấy? Kẻ nào to gan như thế? Có trêu Ủy Trì Cung cũng không được đùa tùy tiện như thế chứ? Trố mắt ra nhìn vị đi tới, phong độ lồi lạc, áo bào tím vừa vặn, lòng ôm triều vật, ống tay áo bay bay như thần tiên.

- Lão mũi trâu, miệng không nói được tiếng người, chẳng trách trong nhà lão toàn khuê nữ, đó là ông trời phạt lão.

Ủy Trì già ngốc không chịu kém, chửi lại luôn:

Vân Diệp nếu còn không biết tên vị mới tới thì uống công độc Tùy Đường Diễn Nghĩa rồi. Từ Mậu công, hiện giờ gọi là Lý Thế Tích, sau này Lý Nhị chết rồi liền gọi là Lý Tích, vì phải tránh tên húy của hoàng đế. Xuất thân cường đạo, độc ác tàn nhẫn, đi theo ba vị chủ công đều chết nửa chừng, còn may là Lý Nhị phúc vận lớn chưa bị khắc chết ngay lập tức. Nếu đã không khắc chết được Lý Nhị thì bản thân đành gặp xui xẻo, tương lai ông ta sinh nhi tử, thằng nhi tử này sinh cho ông ta một đứa nhi tử tên Lý Kính Nghiệp, nghề nghiệp của thằng tôn tử này là tạo phản, kết quả đem cả nhà xuống mồ.

Tránh lão già này xa một chút, đây là nhân vật không lành, nhất là nữ nhi của lão ta thì không được cưới, ai cưới người đó xui xẻo, càng khỏi phải nói lão ta có thói quen lấy nữ tử ra làm dê thế tội. Ba nữ tử bị ông ta làm thịt, một người thoát chết thành truyện kỳ. Chuyện này sắp xảy ra khi đông chinh Cao Ly, khuê nữ của ông ta có đẹp như tiên cũng không được cưới.

Giả nhân giả nghĩa bá kiến Lý thúc thúc, làm thái độ ngưỡng mộ, lời nịnh bợ từ miệng tuôn ra không dứt, vỗ mông ngựa kiểu thế kỷ 21 thì đâu phải ai cũng chịu nổi? Lý Thế Tích mặt hồng phát sáng. Trình Xử Mặc xoa xoa hai cánh tay, da gà da cóc toàn thân nổi hết lên, do dự không biết có nên bịt miệng Vân Diệp lại không. Lão Trình hơi ngạc nhiên, Tần Quỳnh tỏ vẻ khác lạ, Ủy Trì Cung mặt mày phẫn nộ, vừa rồi Vân Diệp không nịnh bợ ông ta như thế.

- Lý Thúc Thúc văn thành võ đức, cười ngạo thiên hạ, giờ tay một cái nước sông chảy ngược, trở tay một cái núi băng tan vỡ, ư ư ư...

Lý Thế Tích cuối cùng chịu không nổi nữa, bịt lấy miệng Vân Diệp:

- Tiểu tử thói học đầu ra cái thứ bàng môn tả đạo này? xem tại

Ông ta bị Vân Diệp vỗ mông tới váng vật, còn chưa ngộ ra đạo lý trong đó, chỉ thấy tên tiểu tử này lắm miệng, không có khí tiết của quân nhân, lòng xem nhẹ Vân Diệp vài phần.

Cửa cung chậm chậm mở ra, ngự lâm quân toàn thân khải giáp sáng choang đứng ở hai bên, nhường ra đường tới cổng Chu Tước đối diện với đường Chu Tước, quan văn một hàng, quan võ một hàng từ từ tiến lên, ai nấy mặt mày trang nghiêm, lòng ôm bảo vật. Trình Giảo Kim bất kể quy củ ép Vân Diệp đứng sau lưng mình, đi được vài bước đột nhiên quay đầu lại:

- Tiểu Diệp Tử, vì sao lại đối đãi với Lý Tích như thế?

Sớm đã dự liệu được Lão Trình sẽ hỏi như thế, Vân Diệp cười khê:

- Nếu Trình bá bá đánh cháu, Tiểu Diệp vui vẻ mà chịu. Ngưu bá bá đánh cháu, Tiểu Diệp thần nhiên như không. Tần bá bá đánh cháu, Tiểu Diệp cam tâm lĩnh phạt. Ủy Trì bá bá đánh cháu, Tiểu Diệp sẽ chạy trốn, còn về Lý thúc thúc muốn đánh cháu, khả năng sẽ đánh trả.

Lão Trình vỗ vai Vân Diệp một phát, cười khà khà, không nói thêm nữa. Lão Ngưu chẳng biết từ đâu chui gra, trừng mắt nhìn, chỉ Vân Diệp bảo sắp tới chỗ không được nói chuyện. Nhìn Lão Ngưu tự nhiên khom lưng rút cổ, ngoan ngoãn đứng trong đội ngũ. Bộ dạng quái dị khiến quân thần cười lớn, thị vệ duy trì trật tự hung dữ nhìn Vân Diệp, thấy y chỉ là thiếu niên liền bỏ qua. Người dẫn đầu là Phòng Huyền Linh vốn không vui, biết kẻ tác quái là một thiếu niên chỉ cười coi như trẻ người non dạ mà thôi.

Vân Diệp cảm thấy rõ ràng cái lợi của ít tuổi, nói sai, làm sai, chỉ cần không phải trái tính nguyên tắc, thế nào cũng kiếm được lý do để tha thứ. Ngài phải cho người trẻ tuổi cơ hội sửa sai chứ, Vân Diệp vô sỉ nghĩ thế.

52. Chương 52: Cái Hồ Của Hoàng Đế

Thái Cực cung đứng trên ba mươi sáu thềm đá, đứng dưới bậc thềm chỉ có thể nhìn thấy mái ngói uốn cong, thú lành Toan Nghê, Giải Trĩ ở đầu mái, dưới ánh sáng tờ mờ trông rất là oai phong. Hoàng quyền chí cao vô thượng, mái hiên nhọn hoắt cứ như muốn đâm thẳng lên trời cao để biểu hiện sự tôn quý của hoàng thất, bà nội nó chứ thế này chẳng phải mời thiên lôi đánh xuống à, còn làm bằng đồng nữa, nó dẫn điện tốt lắm đấy biết không hả. Còn nói mùa hè bị sét đánh mấy cái, là ông trời không hài lòng với hành vi của Lý Nhị bệ hạ, chỉ giáo huấn qua loa, dân gian đều nói thế, cũng có khả năng là trời cao đang khuyến cáo Lý Nhị bệ hạ đừng có làm quá, đừng có giết cả cha.

Đương nhiên đó chỉ là ác ý trong đầu Vân Diệp, không thể nói ra được, nói ra là đầu rơi xuống đất, hoàng đế mà thẹn quá hóa giận sẽ chẳng thềm biết người có tài hay không, dù là kỳ tài, đại tài, quái tài mà dám nói những lời kia thì đều chẻ ra làm củi hết.

Thái giám, sản vật dị đoan luôn theo cùng hoàng gia ở Trung Quốc mấy nghìn năm đứng trên đài cao, rướn cổ rống:

- Đại triều sắp bắt đầu, chư công thần cận kiến.

Chỉ một câu này thôi đã làm Vân Diệp bội phục không thôi, giọng the thé chói tai mà hô ra được ý tứ đường đường chính chính như thế, đúng là nhân tài, sau này phải thân cận mới được.

Đại diện trống hươu trống hoắc trong khoảnh khắc đã ồn ào, người tìm vị trí, người trôm đệm của người khác, thi lễ mời nhau ngồi, miệng đầy hơi rượu lại dám nói mình không dính vào một giọt rượu, quá cái thể đáng hơn nữa là có một vị trợ mặt đánh rắm cái bùm, khiến người xung quanh bịt hết mũi lại, ý là không phải ta phun ra đâu. Đoán chừng vị vừa đánh rắm ở ngay trong cái đám đang bịt mũi kia.

Thường ngày chỉ có trăm người tảo triều, đại triều thoáng cái nhét vào hơn hai nghìn người, không loạn mới là lạ, đội ngũ xếp tới tận ngoài điện, đoán chừng đám Trình Xử Mặc đang ngồi run cầm cập trong gió lạnh. Vân Diệp cười trên đau khổ của kẻ khác, may lão tử là hầu tước, cho nên mới được ngồi trong đại điện. Xung quanh toàn là thúc thúc bá bá bốn mấy tuổi trở lên, thậm chí có vài vị thuộc hàng gia gia đang lần mò tìm không được đệm bị người khác trộm mất.

Vân Diệp kiếm được vị trí tốt, lưng dựa vào một cái cột rồng làm bằng gỗ, mặt đất trải hai cái đệm ngồi, nghe nói đại triều mà không tới bốn năm tiếng thì không kết thúc được, buổi tối còn phải làm món ăn cho cả nhà. Y đã bảo cô quản gia chọn một con lợn nặng 156 cân, giết xong lột da, không được vứt nội tạng, làm sạch đợi y về ra tay.

Lý Nhị ra rồi, thông thiên quang, mãng long bào, rèm trần châu buông xuống vừa vặn ngang với mắt, dưới ánh sáng của chín mươi chín cái cây nến mỡ trâu cực lớn, mấy viên ngọc trên mũ lấp lánh trông giống như ngôi sao ca nhạc hấy mắt, làm người ta hoa mày chóng mặt, nhìn không rõ đáng về thế nào, đại khái đây là tác dụng lớn nhất của thông thiên quan đây mà.

Chúng thần tung hô vạn tuế ba lần, Lý Nhị tiếp nhận mọi người quỳ bái, tuyên miễn lễ, mọi người sau khi ngồi xuống sau bàn, cúi đầu hạ mắt, Vân Diệp cũng không thể quá khác người, cũng rơi vào trạng thái trầm tư. Hai chân duỗi thật dài dưới bàn.

Trước tiên là Phòng Huyền Linh ca tụng thành tựu to lớn Đại Đường có được trong một năm qua, bình diệt bao nhiêu phản loạn, đánh bại bao nhiêu phản tặc, thu được bao nhiêu lương thực, quân giới cùng với nữ nhân, trong quan tụy có nạn châu chấu phạm vi nhỏ, nhưng không ảnh hưởng tới sản xuất lương thực, tuy có thấp hơn năm ngoái. Thành phố ngày càng phồn vinh, thuế má ngày càng nhiều, nhân khẩu tăng trưởng ổn định... V.. V.. Nói chúng là Đại Đường năm qua là một năm thắng lợi, một năm huy hoàng, hoàn toàn là vì có hoàng đế Lý Nhị anh minh, dẫn dắt dân chúng thiên hạ sáng lập thành tích này.

Tiếp đó Đỗ Như Hối đi lên, nối tiếp Phòng Huyền Linh vỗ mông ngựa, Đại Đường năm qua là một năm bình yên, mặc dù có Đột Quyết làm loạn, nhưng hoàng đế trí tuệ chỉ dùng vài ba câu ở bờ Vị Thủy đã dụ người Đột Quyết trở về. Mở ra ví dụ cuộc chiến thắng lợi dùng yếu thắng mạnh chênh lệch nhất, sáu khí rời Trường An, cùng thủ lĩnh Đột Quyết hội minh ở Vị Thủy, thông qua nỗ lực ngoại giao, tạo nên cơ sở vững chắc nhất đưa Đại Đường đi tới thắng lợi, chúng ta ở dưới ánh hào quang chiếu rọi của Lý Nhị đệ hạ đang trưởng thành mạnh mẽ, sự nghiệp vĩ đại của Lý Nhị đệ hạ ắt sẽ trường tồn thiên cổ.

Báo cáo của Đỗ Như Hối khích lệ mỗi quan lại Đại Đường, đang định nhân cơ hội không khí sôi nổi thổi phồng vài câu, không ngờ bị một gậy vỗ mặt.

Ngụy Trưng vị được nghìn đời tôn kính không vừa lòng, chà, té ra công việc toàn bộ Đại Đường do đệ hạ làm cả à? Bọn ta ngồi chơi không chắc? Bọn ta toàn phường giá áo túi cơm, quân sĩ toàn đám hèn nhát, bách tính toàn hạng lười biếng? Thiên hạ thái bình? Nực cười, Đột Quyết cướp bóc biên dân gọi là cái gì? Trường Tôn Vô Kỵ vừa mới dẹp yên Ấu Lương gọi là cái gì? Người Khương bị Trình Giáo Kim giết chết là do bùn nặn ra à? Đệ hạ làm rất nhiều việc, nhưng không phải tất cả, là người đứng đầu quan văn Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối khiếm khuyết đạo đức, lấy công lao toàn thiên hạ mua niềm vui nhất thời cho đệ hạ là hạng nịnh thần.

Chuột trong nồi canh, cứt gián trong bánh bao, đó chính là ngoại hiệu của Ngụy Trưng, vỗ mông có thể mà cũng tính là khiếm khuyết đạo đức? Lão nhân huynh còn chưa nghe thấy báo cáo chính phủ thực sự đấy, nếu nghe được báo cáo kiểu này ở hậu thế còn chẳng phải lấy dao chém người, sau đó toàn thân nổ tung mà chết?

Đại triều cuối năm Trinh Quan thứ hai là lần đại triều đầu tiên Lý Nhị đệ hạ lấy thân phận hoàng đế chủ trì, giống như đại hội đại biểu nhân dân đời sau, chính phủ cần phải báo cáo thành tích một năm qua, rồi nhìn tới triển vọng năm tới. Đương nhiên người đánh giá là hoàng đế, đời sau người đánh giá là nhân dân, Văn Diệp làm nhân dân ba mươi mấy năm tất nhiên biết quyền lợi của nhân dân do số ít người đại biểu, chẳng khác gì trạng thái trước mắt. Chỉ báo tin vui, không báo tin buồn, tiền đồ luôn tươi sáng, đường đi có gập ghềnh, song thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta. Một nghìn bốn trăm năm sau báo cáo chính phủ chỉ biến đổi từ thể văn ngôn sang bạch thoại, nghệ thuật nói chuyện lên tới tầm tinh tế, tương thanh hơn cả tương thanh.

*** tương thanh: một loại nghệ thuật hát của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

Văn Diệp ngáp một cái sái quai hàm, báo cáo của chủ quan lục bộ như khúc ca thối miên, khiến người ta mệt mỏi. Trong lòng sớm đã trở lỳ rồi, quan phủ là công cụ thống trị bạo lực từ khi nhân loại sản sinh giai cấp đã trưởng thành cùng chúng ta, cái không thay đổi là cứng nhắc, lạnh băng, cố chấp. Chẳng có tâm tư nghe bọn họ nói lời nhảm nhí, đại chính của triều đình được mấy vị tinh anh xác lập lâu rồi, giờ đang nói chỉ toàn thứ vớ vẩn.

Nhìn trộm một cái, lòng ngưỡng mộ như nước lũ Hoàng Hà, tràn ra một cái là không ngăn được, vị bá thúc ở bên cạnh, vì chẳng biết gọi người này là bá bá hay là thúc thúc, ba chòm râu dài buông trước ngực, đầu lắc lư mà không quên gật gù tán thưởng, tựa hồ báo cáo khô khan của công bộ thượng thư Ôn Đại Nhã là một bản kỳ văn, câu từ khiến người ta như uống mỹ tửu. Nếu như vị thúc bá này mà không ngáy pho phi, không chảy nước dãi thì Văn Diệp sẽ hổ thẹn vì sự vô tri của mình lắm. Nếu vị thúc bá này đã ngủ, Văn Diệp thấy mình mà không ngủ gật thì không hòa đồng rồi.

Mặt trời ngoài cửa điện càng lúc càng lên cao, ánh sáng xuyên qua lớp sương mỏng trải khắp Thái Cực cung, ánh sáng mặt trời sinh ra đã có công năng xua tan u ám, bất kể là vật lý hay là bóng tối ở mặt ý nghĩa. Giọng của Đại lý tự thiếu khanh Đới Trụ càng ngày càng thấp, không còn nói ra nổi bốn chữ thiên hạ thái bình nữa, vút luôn cả bản tấu viết trước.

- Thần quản lý Đại lý tự từ năm đầu Trinh Quan, phong khí dân gian thuần phác, chuyện hung tàn tệ hại giảm thiểu, hạng làm việc phi pháp buông tay, tân chính Trinh Quan rất được lòng người. Thế nhưng trong nhà giam vẫn cứ chật ních, kẻ phạm tội đa phần thuộc hệ Túc vương, thường ngày không làm chuyện gì đại ác, trong đó có vài vị là đại nho đại đức. Hoàng thượng nhân từ soi chiếu vạn dặm, vì sao không đem sự từ bi của đế vương chiếu rọi mỗi góc ngách của Đại Đường ta, nay thiên hạ đã định, thực sự không nên giết

chóc để máu tươi người vô tội vấy bẩn triều đường thánh khiết của Đại Đường, thần hôm nay trên đại điện Thái Cực cung, dưới ánh sáng mặt trời xin hô to ba lần ” Bệ hạ, hãy cân nhắc!”

Lời này chẳng khác gì ném quả lựu đạn vào hố xí, gây ra tranh cãi ầm ĩ. Có người tán đồng, có người chỉ trích, không ít người hoang mang, bàng quan. Lý Nhị bệ hạ rõ ràng giật mình, đoán chừng Túc vương Lý Kiến Thành vẫn là cái gai trong lòng ông ta, nay vết thương bị người ta khoét ra trên đại triều, không biết sẽ có phản ứng gì? Vân Diệp mở thật to mắt xem phản ứng của Lý Nhị.

Thất vọng quá, không có lời đi chém đầu, cho nên cũng không có cảnh đặt đầu cho lên khay kiểm nghiệm. Vân Diệp vô cùng thất vọng, Lý Nhị tha cho người già phụ nữ và trẻ nhỏ và đám phó dịch, nhưng chính chủ thì không tha cho một ai, Đại lý tử phải thẩm vấn nghiêm khắc, tất cả nghi ngờ phải làm rõ hết, xem ra Lý Nhị tin tưởng vào tính hợp pháp chấp chính của mình rất là lớn đấy.

Mây đen tan hết, triều đường khôi phục lại cảnh tốt đẹp, mọi người hòa thuận, Trường Tôn Vô Kỵ béo tốt vừa lên sân khấu, tức thì khung cảnh liền tươi vui, người béo chính là điềm mừng. Tiêu diệt Trường Lạc vương Ấu Lương là công với xã tắc, tăng thêm 300 ấp, lại thêm Phiêu kỵ đại tướng quân, lại thêm Tề quốc quận công, không ai sánh bằng.

Trình Giảo Kim mặt đầy phần nộ, ông ta chỉ là Lô quốc huyện công, thực ấp thêm 100 hộ, ngay cả nghi trượng còn chưa tới tay, ừ cái đó thì bỏ đi cũng được, song Tề quốc là nước truyền thừa ngàn năm, người nghe Lô quốc xem? Nghe thấy chưa? Chưa bao giờ nghe thấy, nói không chừng là trại nhỏ của cướp đường nào đó trốn trong góc ngách tự xưng là vua. Lão tử xuất thân cướp đường, người không thể lấy trại nhỏ của bọn cướp đường làm đất phong, thiên vị nghiêm trọng, Lão Trình yêu cầu đổi đãi công bằng.

Lý Nhị thiếu điều tức chết, ai nói Lô quốc là trại của đám cướp đường? Cái đồ vô học ngu dốt, Lô quốc là tên xưa của quê nhà người, đất phong ở quê còn có điều gì không hài lòng? Lão Trình ngoác miệng cười thỏa mãn, thì ra Lô quốc chính là phủ Tề Châu à?

Vân Diệp cảm kích vô tận, Lão Trình sao không biết Lô quốc ở đâu, ông ta đang ngầm nhắc Lý Nhị đừng có bạc đãi Vân Diệp sắp được phong thưởng sau đó. Ngưu Tiến Đạt thẳng quan tam phẩm không vui không buồn, mặt như không liên quan gì.

- Lam Điền huyện hầu Vân Diệp cận kiến bệ hạ.

Nghe thấy người gọi mình, Vân Diệp vội ra khỏi hàng dùng đại lễ triều bái hoàng đế. Lý Nhị nhìn Vân Diệp chằm chằm, mắt cứ như mang theo cái móc câu, làm Vân Diệp rất không thoải mái.

- Người từ nhỏ theo đệ nhân, thuật chế muối giải nổi khổ của bách tính Lũng Hữu, đó là thứ nhất. Người hiến lên thuật luyện thân trong quân, hai trăm chàng trai đã thành hùng binh, ấy là thứ hai. Người sửa cách luyện thép, thép bách luyện ngày làm trăm cân, ấy là thứ ba. Người hiến lên khoai tây lương thực kỳ diệu thiên cổ, công lớn với xác tắc, ích lợi ngàn đời, trăm cảm kích bất tận. Ở triều đường, công thưởng tội phạt, tận dụng người tài ấy là quyền lợi trời ban cho trăm. Người nói xem, có yêu cầu gì, trăm thỏa mãn người.

”Tí chị người chứ!” Vân Diệp chửi lớn trong lòng, muốn thưởng cho lão tử thì người cứ thống khoái mà cho đi, muốn lão tử nói à? Ta muốn hoàng vị của ông đấy, ông có cho không? Ta biết xin cái gì? Rõ ràng là không cho ta cơ hội mở miệng, con mẹ nó cả triều nhìn chằm chằm vào một mình lão tử, hồng mềm dễ bóp đúng là danh ngôn thiên cổ mà.

- Thần thoát chết chốn hoang dã, đã là may mắn bằng trời rồi, được quân sĩ Đại Đường tương trợ mới thoát khỏi bị sói ăn thịt, lấy chút thuật chế muối nho nhỏ đem tặng đã cảm thấy mặt dày, bệ hạ rộng lượng lấy Bình An huyện nam thưởng làm thần cảm kích rơi lệ. Thuật luyện thân là vì bổn phận của thần, sao dám vì thế mà xin công với bệ hạ. Khoai tây là do khách du hành tìm được trên biển khơi mệnh mông đưa về, thần không dám cướp công người khác, mong hòng thưởng minh xét.

Ông muốn ta mở miệng, ta không mở miệng đấy, ta nói bản thân không đáng một xu, ông là minh quân thiên cổ, không tin ông không cho lão tử tiền tài.

- Vậy vị khách du hành kia ở đâu? Nghĩa sĩ bậc này không thể không thưởng.

Lý Nhị truy hỏi:

- Đó là bằng hữu của gia sư, thần lấy lễ văn bối đối đãi, không dám hỏi danh húy trưởng bối, gia sư mỗi lần nhắc tới gọi là Cầu Nhiệm khách. mới nhất ở truyện/y/y/com

Phong Trần Tam Hiệp không biết là thật hay giả, dù sao trong Tam Hiệp có hai vị ở ngay Đại Đường của ông, ông cứ hỏi họ là biết:

Quả nhiên Lý Tịnh ra khỏi hàng tóm ngay lấy Vân Diệp hỏi:

- Trông như thế nào?

- Xấu, mặt đầy râu ria, đen, đen lấm, người thì cường tráng, hay dùng một thanh trường đao, biết nói tiếng hải ngoại, ông ấy muốn dạy hạ quan chơi đao, vì nó xấu quá nên không học.

Vân Diệp quyết định lừa chiến thần.

Lý Tịnh đá một phát Vân Diệp bay đi, xoay người lại quỳ xuống trước mặt Lý Nhị khóc thất thanh.

Vân Diệp kêu đau nửa ngày mới bỏ dậy được, Lão Trình đỡ lấy trừng mắt phần nộ nhìn Lý Tịnh.

Lý Tịnh xưa nay luôn vững như núi Thái Sơn lại gục xuống đất mà khóc, Lý Nhị hoang mang, chứng thần cũng hoang mang, thấy Lý Tịnh khóc tới đau lòng không phải là đóng kịch, nước mắt rơi không ngớt, giọng cũng khàn cả đi, luôn miệng thỉnh cầu bệ hạ cho nghỉ phép dài ngày, ông ta muốn đi tìm huynh đệ, để an ủi khổ nhớ nhưng nhiều năm.

Vân Diệp xoa hông thăm cảm khái, chỉ là sự thăm do nho nhỏ thế mà gây ra động tĩnh lớn như thế, đường đại tướng quân muốn bỏ lại thiên quân vạn mã, kiêu thế mỹ thiếp chạy đi tìm tên bán than trong truyền thuyết, tình cảm giữa hai người này xem ra sớm vượt tầm hữu nghị thông thường, chẳng... chẳng lẽ ông ta và Cầu Nhiệm Khách mới là một đôi, Hồng Phất Nữ là người thứ ba xen vào?

- Vân Diệp, người mau nói cho Lý ái khanh biết Cầu Nhiệm Khách đi đâu? Không được che giấu.

Lý Nhị đoán chừng bị làm phiền tới phát bực, rống lên với Vân Diệp:

- Bẩm bệ hạ, Cầu Nhiệm Khách đi tới Bạch Ngọc Kinh rồi, chừng không về nữa.

Thời Đường hoàng quyền trời ban đã ăn sâu vào lòng người, trên đời này đâu đâu cũng là vùng đất chưa rõ, núi Côn Lôn có vương mẫu, Đông Hải có Long vương, trên trời có các vị thần phật, dưới đất có Diêm vương. Tóm lại là thần tiên cả đồng, dù người ngồi trong chuồng xích nói không chừng cũng có một vị thần tiên thô bỉ đang nhìn trộm, lão tử thêm vào một cái Bạch Ngọc Kinh thì sao nào? Vả lại cái tên này vừa nghe đã khiến người ta muốn đi xem thế nào, Vân Diệp khoái trí về trò đùa ác của mình.

53. Chương 53: Bạch Ngọc Kinh Tà Ác

- Nói láo! Bạch Ngọc Kinh là cách gọi khác của mặt trăng, ai có thể leo lên được mặt trăng?

Lý Tịnh không then là văn võ toàn tài, phản ứng đầu tiên là Vân Diệp đang nói bậy bạ:

- Lý đại tướng quân quan uy lớn quá, vừa rồi đá cho hầu tước ngã lăn quay, giờ lại chỉ trích y nói bậy, ai bảo trên mặt trăng không có người? Có Hằng Nga, có thỏ ngọc, nói không chừng Cầu Nhiệm Khách hâm mộ sắc đẹp của Hằng Nga đi gặp mỹ nhân, có cách lên được mặt trăng thì sao?

Cái tính bao che của Trình Giảo Kim phát tác rồi, ông ta sớm coi Vân Diệp là con cháu trong nhà, ông ta đá y suốt ngày không sao, người khác đá thì không vui.

Lý đại tướng quân công quá lớn khiến quần thần khó chịu, hiềm khí có được cơ hội chế nhạo, còn đợi tới bao giờ nữa, cho nên cười rộ cả đám. Truyện được tại TruyệnFULL

Lý Nhị bệ hạ mặt tím lại, ho khê hai tiếng, đại diện tức thì trở nên yên tĩnh, ông ta hung dữ nhìn Vân Diệp:

- Chuyện Bạch Ngọc Kinh là sao, nói cho thành thực, nếu còn nói năng bậy bạ, trẫm sẽ cho người đi Bạch Ngọc Kinh.

Uy hiếp rất là hung tàn.

- Vi thần làm sao dám nói bậy bạ trên đại điện, thần cũng có hỏi sư phụ Bạch Ngọc Kinh ở đâu? Trả lời thần là một trận đòn, đó là lần đầu tiên sư phụ đánh thần, mong cũng mất luôn cảm giác, cho nên thần nhớ rất kỹ lời của lão nhân gia người. Sư phụ nói:” Người đời luôn muốn trường sinh, từ đế vương tới bách tính phổ thông đều coi kéo dài sinh mạng là mộng tưởng lớn nhất, nhưng không biết rằng trường sinh vốn là chuyện nực cười lớn nhất trên đời. Phật gia yêu cầu tịch diệt, Đạo gia yêu cầu vô vi, Nho gia mày mò trung dung, trăm sông đổ về một mối, cuối cùng là muốn biến con người thành cục đá. Rùa trường thọ là vì chậm chạp, cây trường thọ vì bất động, trường tồn thiên cổ chỉ có cục đá. Diệt ham muốn, bỏ tình cảm, loại ngũ giác, thử hỏi thế còn là người không? Không biết nóng lạnh, không hiểu thơm thối, không phân thị phi, không còn quan niệm quốc gia, không nhớ tới tình thân, không vui buồn, có khác gì gỗ mục? Con người sở dĩ khác với cầm thú là vì chúng ta có tư duy, hiểu lẽ nghi, trọng tình thân, biết lao động, biết sáng tạo, biết cải biến thiên địa, lấy vạn vật thế gian ra dùng. Đó mới là bổn phận của con người. Vượt qua năng lực của bản thân, đi truy cầu thứ trường sinh hư vô xa xăm, không biết rằng ông trời đã có an bài, người muốn trường sinh thì cứ biến thành cục đá, nực cười thế gian ngu muội như thiêu thân đâm đầu vào lửa, thực là đáng cười. Lão phủ chỉ bước nửa bàn chân vào Bạch Ngọc Kinh đã rụt ngay lại, chính là vì không muốn thành cục đá trên đời. Ta muốn vui, muốn buồn, muốn tiếc, muốn đau thương, chứ không phải là muốn biến thành cục đá.

Vân Diệp nói liền một hơi khô cả cổ họng, càng nói lại càng lưu loát:

- Sư phụ còn hỏi thần, muốn làm người trăm năm hay muốn làm cục đá vạn năm? Thần trả lời tất nhiên muốn làm người, sư phụ rất là vui mừng xoa đầu vi thần đọc một bài thơ: ”Thiên thượng bạch ngọc kinh, cửu cung thập nhị thành, tiên nhân phủ ngã đỉnh, kết phát thụ trường sanh.” Vi thần nghe bài thơ này gặp ác mộng mấy ngày liền, cứ thấy có một vị tiên nhân giống cục đá muốn biến vi thần thành cục đá, sư phụ ôm vi thần ngủ hai ngày mới thoát khỏi ác mộng. Đó chính là Bạch Ngọc Kinh mà vi thần biết.

Vân Diệp lòng hi vọng Lý Nhị có thể nghe ra không mơ mộng chuyện trường sinh nữa, bao nhiêu hoàng đế anh minh đã ngã vào cái hố trường sinh này, biến thành trò cười cho thiên hạ.

Lý Tịnh không nói nữa, trên mặt không nhận ra vui buồn, chấp tay với Vân Diệp:

- Không biết sư phụ hầu gia có từng nói huynh đệ Cầu Nhiệm Khách của ta đi đâu không? Vừa rồi Lý mỗ thất lễ, mong Vân hầu gia trả lời đúng sự thực.

- Lý bá bá, tiểu chất nói thực, ngài đừng có giận.

Nói xong thi lễ với bá quan văn võ trong triều:

- Văn bổi chỉ lặp lại lời của sư phụ, xin bệ hạ không trách tội, chư vị thúc bá lượng thứ, nếu không mỗi người một đá, văn bổi thành thịt nát mất.

Lý Nhị mặt âm trầm:

- Người cứ nói đúng sự thực ra, trẫm tự có quyết định.

- Nói trước là không trách tội nhé?

Vân Diệp dự phòng ngay:

Cả đại đường vang lên tiếng cười, quần thần rất tò mò, rốt cuộc sư phụ y nói gì, chẳng lẽ lời hết cả người trong đại điện này vào?

- Sư phụ nói: Loại gốc có bản lĩnh như Cầu Nhiệm Khách đi vào càng nhiều càng tốt, hiện giờ thiên hạ bất đầu ổn định, lão phu hận không thể đem loại mầm họa hại thiên hạ như thế này vào hết đó biến để thành cục đá, như vậy thiên hạ mới có thể bình an vài năm. Cầu Nhiệm Khách đại khái chưa vào vì lòng còn có chấp niệm, chưa buông bỏ được lo lắng dư thừa, cho dù tới được Bạch Ngọc Kinh không chết cũng khổn đốn.

Vân Diệp vừa mới nói xong liền chạy ra sau cột nấp đi, quyết định không ra nữa.

Lý Tịnh lửa giận đầy bụng, cứ nghĩ tới Cầu Nhiệm Khách sinh tử chưa rõ, sư phụ Vân Diệp lại vui mừng trên tai họa của người khác thì chỉ muốn tóm lấy Vân Diệp xả giận, thấy y trốn sau cột không dễ bắt, đành ”hừ” một tiếng không nói nữa.

Phòng Huyền Linh cười ha hả đi ra khỏi tấu:

- Bệ hạ, lão thần cảm thấy lời này thô nhưng lý không thô, kẻ quấy động phong vân thiên hạ không ai không phải hạng tài hoa thông thiên, nếu như đem hết những hùng tài này vào Bạch Ngọc Kinh, lão thần mặt dày đi theo cũng cam tâm tình nguyện, ha ha ha...

Tức thì toàn triều tranh nhau muốn đi tới Bạch Ngọc Kinh, đương nhiên không thiếu những người tự đánh giá mình quá cao, ví như Ủy Trì lão ngốc, con bà lão vốn là một cục đá rồi, còn tranh cái gì.

Lý Nhị thấy triều đường biến thành cái chợ, ồn ào nhốn nhào thì nhíu mày lại, ho suốt nửa ngày mới ngăn được quần thần nói ba lảng nhảng. Nhìn Vân Diệp trốn sau cái cột thờ đầu ra thì tức điên, bảo nội thị lôi y ra.

- Hừ, triều đường biến thành cái chợ còn ra thể thống gì, nếu Lý ái khanh đã hỏi xong, vậy Cầu Nhiệm Khách phúc họa do tự rước lấy, không cần đau lòng nữa. Tuy khoai tây là do hấn lấy được, nhưng hiến cho trẫm lại là Vân Diệp, trẫm đã nói lấy hầu tước thưởng công lao, lấy vạn kim thưởng cực khổ, tất không nuốt lời, người đâu, đem lên đây.

Hai nội thị dâng tử kim quan, phi hồng bào lên.

Lão Trình cười xin ý Lý Nhị:

- Nhi tử vi thần và Vân Diệp rất hợp nhau, không bằng để vi thần mặc cho y?

Lý Nhị cười cho phép.

Nhã nhạc hai bên ngựa bệ tấu lên, Lễ bộ thượng thư Vương Khê không biết dùng loại khẩu âm gì đọc chỉ dụ, rất là êm tai, bốn cô cung nga tha thướt đi tới cởi áo ngoài của Vân Diệp, tháo kim quan búi tóc, dùng lược chải đầu, búi lại, rồi khoác hồng bào cho y, đeo đai ngọc lên, khom người thi lễ lui xuống. Lão Trình khệnh khạng đi tới, lấy tử kim quan đội lên đầu Vân Diệp, dùng trâm ngọc cố định, buộc giải dưới cằm, lớn tiếng giáo huấn phải trung thành với nước, báo đáp bệ hạ. Nhã nhạc ngừng, giáo huấn ngừng, Phòng Huyền Linh đưa Vân Diệp đi ba quỳ chín lạy khấu tạ hoàng ân. Lý Nhị khích lệ vài câu, lễ hết. Nội thị tuyên bố thoái triều, Lý Nhị ngồi ngự liễn đi trước.

Quần thần vây lấy chúc mừng, làm Vân Diệp luống cuống tay chân không biết làm sao?

Ngưu Tiến Đạt cười khà khà:

- Người đã thành hầu gia thực sự rồi, đại yển trong phủ khi nào mở?

Lão Trình tiếp lời:

- Thăng tiểu tử này khảnh ăn, thức ăn làm ra tới nay vẫn khiến lão phu chảy nước miếng, không làm cho náo nhiệt một chút không được, về bảo thẩm thẩm người đi xử lý, gia nhân của người còn chưa làm nổi.

54. Chương 54: Làm Người Tốt Lòng Vui Vẻ

Vân Diệp không có được quan chức mới, chỉ xác lập địa vị quý tộc của y, không biết là Lý Nhị bệ hạ suy nghĩ như thế nào. Trên triều đường không công khai tin tức nạn châu châu sắp tới, triều đình đang phong tỏa tin tức, đây là thủ đoạn quen dùng của kẻ thống trị. Từ biệt Lão Trình, sắc mặt Vân Diệp liền trở nên khó coi, khỏi cần nói, Lý Nhị đang hoài nghi, hoài nghi tính chính xác của tin tức, nói không chừng hoài nghi mục đích việc làm của Vân Diệp.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, Vân Diệp cười khổ, hoài nghi là đức tính lớn nhất của kẻ thống trị, câu này là do ai nói nhỉ? Vân Diệp chỉ mong lịch sử ghi sai, hi vọng tuyệt lớn sắp tới có thể giảm bớt tai họa. Để khí lạnh tới mãnh liệt vào, làm châu châu chết rét hết trong mùa đông buốt giá.

Điều nên làm đã làm, điều không nên làm ta cũng làm rồi, ta không thẹn với lòng. Đó là lời Vân Diệp thuyết phục bản thân. Ta thậm chí còn cầu ông trời hạ tuyết lớn giết chết châu châu nữa, nghĩ tới đó y cảm thấy mình trở lên cao lớn vĩ đại. Châu châu tới muộn nhất là vào tháng năm, đó chính là thời gian thu

hoạch lúa mạch, con người thu hoạch, châu chấu cũng thu hoạch, chỉ xem ai nhanh hơn. Truyện được tại TruyệnFULL

Kệ mẹ nó, ta có phải là thần tiên đâu, lại chẳng phải dựa vào người ta cảm ơn mà sống, đây là vương triều phong kiến, là thiên hạ của Lý thị, nếu lão tử mà làm cho cả thiên hạ mang ơn thì ngày rơi đầu không còn xa nữa. Con dân chỉ có thể cảm kích một người, đó chính là Lý Nhị, ngay cả Lý Thừa Càn cũng không dám nhận nửa câu cảm ơn của thiên hạ nữa là, lão tử khỏi phải tính. Đại Nha Tiểu Nha còn đang đợi ta về làm món ăn ngon cho chúng, nghĩ tới đó tâm tình trở nên sáng sủa, chỉ dẫn Trang Tam Đình, Lưu Kim Bảo phóng ngựa tới chợ tây, vật liệu nấu ăn ở hiệu thuốc còn nhiều hơn ở chợ.

Vỏ quế, vỏ quýt, thảo quả, hoa tiêu, hồi hương, năm loại hương liệu này luôn được ứng dụng rộng rãi trong trung y, được coi là thảo dược. Nước tương thì không biết tới khi nào mới xuất hiện, món sườn kho tàu thì khỏi cần nghĩ tới. Vân Diệp vừa hít hít vừa nguyên rửa triều Đường vật tư thiếu thốn. Mụ nội nó, ngay cả đường phèn cũng chẳng có, may là còn có đường sương (đường trắng, đường tây), lại còn đen xì đen xít, vấn đề tinh luyện còn chưa được giải quyết đây, có thời gian rảnh làm mấy trăm cân thử xem có chế tạo ra được đường phèn không.

Trong ánh mắt quỳ dị của chương quây hiệu thuốc, Trang Tam Đình vợ sạch năm loại hương liệu trong hiệu, chất đầy vào năm cái túi, bảo tiểu nhị đưa về hầu phủ, không thêm để ý tới lời khuyên cáo của đại phu trong hiệu, cái gì phối hợp với cái gì, cái gì mà nóng lạnh phân biệt. Cái lão lang băm chết dịch này thì biết cái gì mà nói, có bản lĩnh thì người tá mệnh cho ta xem rồi hẵng nói. Nói chuyện thuốc trước mặt hầu gia nhà ta có khác gì múa rìu qua mắt thợ, ai nói vật liệu thuốc chỉ có thể dùng để nấu thuốc, hầu gia dùng để làm thức ăn, chuyện cao thâm như thế lão tử không nói cho người biết.

Ánh mặt trời buổi sáng ấm áp chiếu lên người, làm cả cơ thể lẫn tâm hồn đều buông lỏng, người lười nhác. Chủ tới ba người lang thang ở chợ tây, thấy có vật gì thú vị là dừng lại xem, đồ hay là thuận tay mua lấy, ném cho Lưu Tiến Bảo cho vào túi, chẳng bao lâu trên người, trên tay đã treo đầy đồ. Lưu Tiến Bảo miệng ngậm cái bánh, vừa đi vừa ăn, miệng lớn có cái đó là lợi. Trang Tam Đình ý đồ ngăn cản hành vi bất nhã này của hắn, bị Vân Diệp không cho.

Trang Tam Đình luôn không ngừng khuyên răn cảnh cáo hầu gia phải lập nên gia phong, hầu phủ nổi lên từ quân công phải quân sự hóa, lễ nghi hóa, toàn bộ học theo Tả Vũ Vệ, như thế mới phù hợp quy củ trong tướng môn.

Vân Diệp tới giờ vẫn không hiểu vì sao Lý Nhị đem công tích của y tính thành quân công hết, chẳng lẽ lão tử cả đời phải ở trong quân doanh? Quan văn thêm tới đỏ mắt những công tích này. Xuân phường quan luôn mồm tâu lên hoàng đế, nói diêm lành to lớn này chưa bao giờ nghe tới, chính là trời cao ban cho, nên tế trời để tạ thiên ân. Thuận tiện đem Lam Điền hầu tới Ti nông tử bồi dưỡng diêm lành.

Đây vốn là kết quả mà Vân Diệp hi vọng nhất, bị một câu Vân Diệp chưa trưởng thành không gánh được trọng trách của Lý Nhị từ chối. Công việc ở Tả Vũ vệ bị giải trừ rồi, bảo Vân Diệp về phủ nghe lệnh. Mong rằng hoàng đế bệ hạ quên mất mình, để lão tử thư thái sống cả đời.

*** Xuân phường: Cung thái tử.

Chợ tây người đông nhộn nhịp, mặc dù chưa tới mức phát ổng tay áo như mây, những cũng có thể tính là chen vai thích cánh rồi. Thật là lạ, trên con đường chật hẹp Vân Diệp đi tới đâu đám đông nơi đó tự động tản ra, dường nói là chạm nhau, ngay cả ánh mắt cũng không tiếp xúc. Vân Diệp đang thầm tự hào vì khí thế Vương Bát của mình thì đột nhiên nhìn thấy hồng treo túi kim ngư, bên cạnh còn có ngọc bội màu nhũ bạc mà sáng nay nãi nãi đeo cho, lại nhìn cẩm bào xanh da trời trên người, đầu đội kim quan, đằng sau có hai tên hộ vệ vai u thịt bắp điều võ giương oai, lập tức hiểu ra vì sao người bên cạnh không dám tới gần.

Lão tử không còn là bình dân túi mang mười đồng lên đường lang thang nữa, mà là đường đường hầu gia. Lại nhìn người qua lại trên đường, mặc áo gai đủ màu, rất ít gấm vóc. Do sắp cuối năm, có tiền không có tiền đều vì vợ con mua mấy mảnh vải về làm áo mới. Gia cảnh tốt hơn một chút thì kiếm nửa tấm lụa vắt trên vai, nói là chuẩn bị cho nha đầu sắp xuất giá trong nhà, gặp ai cũng khoe, nói là gấm vóc quý thật, nhưng khuê nữ sẽ giả cho thư lại công bộ, mà nhà quan trọng thể diện, đành cần rằng mà mua v...v.v..

Vân Diệp biết mình mất mặt lớn rồi, toàn thân áo gấm như hạng giàu xổi hoành hành ở chốn bình dân qua

lại. Hậu thế mình đặc biệt ghét loại người này, tuy nói không ăn được nho nên chê nho chua, nhưng đúng là rất ghét loại giàu xổi khoe khoang, bởi vì bọn chúng đem sự vui sướng của mình kiến lập trên đau khổ của người khác. Tiểu thị dân chỉ có thể chửi thầm trong lòng, Vân Diệp chẳng co rằng thị dân Trường An cao thượng hơn tiểu thị dân hậu thế, với cái mồm mép độc địa điêu ngoa của người Quan Trung, chỉ sợ rằng tổ tiên của mình đã bị chửi cho sống lại rồi.

Mặt nóng rang, tai đỏ dừ, quay đầu lại hung dữ nhìn hai tên khốn, lão tử không nhớ quý tộc thường không đặt chân tới chợ tây, chẳng lẽ hai tên khốn các ngươi cũng không biết? Đợi lão tử thành trò cười chắc? Nhắc chân dẫm cho hai tên mấy cái. Hai tên đó căn bản không để ý, với cái chân tay èo uột của hầu gia còn làm mình đau nổi à? Vả lại tính hầu gia là được chiều thành thói, lấy hạ nhân ra xả giận cũng là thói quen, chẳng qua là đá mấy cái, sau đó thể nào cũng có báo đáp, người không thấy Trang Tam Đình bị đá đi dẫm lại nên thành thủ lĩnh hộ viện à? Lưu Tiến Bảo không có việc gì cũng chạy tới trước mặt hầu gia, thường bị ăn một đá sau đó khoan khoái bỏ đi.

Chủ tớ ba người chật vật thoát khỏi chợ tây, vừa mới rời chợ Trang Tam Đình đã kéo mạnh Vân Diệp lại, lách mình chắn phía trước, đồ trong tay còn chưa rơi xuống đất thì nắm đấm đã tung ra.

Một người, nói chính xác là một người đọc sách, tóc hoa râm, dáng cao gầy, người mặc nhu bào ống rộng, tuy giặt bạc phếch lại vá tùm lung nhưng sạch sẽ, miếng vá kim c hãm tinh tế, xem ra rất quý trọng. Đầu quần khăn, chân đi tất, đôi giày tán lợn ở bên, người khom lại run run, vừa rồi một đấm của Lão Trang không nhẹ.

55. Chương 55: Ăn Ngon Và Chuyện Nhà

- Hầu gia, tên tiểu tử này theo chúng ta từ phố chợ, hiện giờ mới nhảy ra, tiểu nhân lo hần có mưu đồ bất lương nên ra tay trước.

Trang Tam Đình bấm báo với Vân Diệp:

Vân Diệp vỗ cánh tay Lão Trang, ý bảo hần thả lỏng, ngồi xuống hỏi:

- Vì sao người đi theo bọn ta? Người là một người đọc sách, hần không có tâm tư bất lương, vậy vì sao?

- Cho ta mười quan tiền, mạng của ta là của ngài.

Câu này làm Vân Diệp sững ra, mười quan tiền một mạng người? Loại người gì thế này? Đang định bỏ đi thì nhìn thấy một đôi mắt đỏ như máu, bên trong đầy khẩn cầu và bi thương, đôi tay dài nắm chặt, móng tay gãy mà không biết. Vân Diệp đột nhiên thấy người này rất thú vị, hần rất kiêu ngạo, mặc dù quỳ dưới đất, nhưng đầu ngẩng cao, mũi chảy máu mà không lau. Nhìn mình không chớp đợi quyết định.

- Người là một người kiêu ngạo, vì sao coi rẻ bản thân?

- Tiền Thông nửa đời vất vả, tự thấy mình cũng học thuộc ngũ kinh, vì vươn lên với đời mà treo tóc lên xà, dao đâm đùi vất vả học hai mươi năm, lại du học mười năm, nhưng không làm nổi việc gì, còn dựa vào thê tử dệt vải nuôi sống. Làm sao ta chịu nổi? Nay nàng bị bệnh nặng, cần thuốc quý mới có thể sống được, ta nợ nàng, chỉ có cách dùng mạng này để trả.

Quả nhiên cổ kim tương đồng! Vân Diệp không hề hoài nghi, hậu thế mặc dù vô số kẻ lừa đảo, nhưng lúc này Vân Diệp vẫn cố chấp muốn tin, y thích những chuyện tốt đẹp, thích nhìn thấy chân tình ở nhân gian, hậu thế y là con quỷ nghèo còn chẳng để ý tới tiền tài hưởng gì bây giờ lưng đeo vạn quan tiền, mười quan, cứ coi như làm việc thiện.

- Nam tử đại trượng phu đừng nên xem nhẹ bản thân, chỉ mười quan tiền đáng là gì, vừa rồi hộ vệ của ta làm người bị thương, để bồi thường hai đỉnh bạc này coi như tiền thuốc thang, tự thu xếp đi.

Nói xong Vân Diệp bảo Lưu Tiến Bảo lấy ra đỉnh bạc mười lượng đặt vào bàn tay Tiền Thông, chấp tay rời đi.

Tiền Thông nước mắt như mưa, nắm chặt hai đỉnh bạc nhìn Vân Diệp rời đi, quỳ trên mặt đất khấu đầu ba cái, đi giày vào, loạng choạng chạy về phía hiệu thuốc.

Làm việc tốt tâm tình khoan khoái, chuyện mất mặt vừa nãy đã quên cả, lấy ngựa đem gửi, ba người cười nói về Vân phủ.

Vân Diệp được hoan nghênh nhiệt liệt nhất ở cửa, cả nhà ra cổng đón gia chủ về nhà, vừa mới xuống ngựa thì đám tiểu nha đầu đã vây lấy ca ca mồm mép liên thoảng phản ánh với y đám người xấu trước kia bắt nạt chúng đều quỳ ngoài cửa cầu xin tha thứ.

Đã nhìn thấy ngay ngoài cửa rồi, Vân Diệp đương nhiên hiểu chuyện gì xảy ra, chuyện đánh Hạ lão nhị cùng phong quang trên triều đường hôm nay đã khiến bọn họ cực kỳ e ngại, lo Vân phủ tính nợ cũ. Chạy không chạy nổi, tránh không tránh nổi, chỉ còn đường nhận lỗi, hi vọng làm dịu lửa giận của Vân gia.

Đứng ở trên cao tầm nhìn liền khác đi, trước kia Vân gia chẳng qua là phú hộ trong thành Trường An, có vài trăm mẫu ruộng tổ, ba bốn cửa hiệu, mấy nam đinh Vân gia làm tiểu lại tại quan phủ, có thể nói là không tranh với đời. Chỉ vì có liên quan tới Vân Định Hưng nổi danh mà dính vào đại nạn.

Vân Định Hưng là ai? Là lão trượng nhân của Tùy thái tử Dương Dũng, là kẻ bí ối, phẩm hạnh không đáng nhắc tới, nổi tiếng trong thành Trường An vì tham ô và tráo trở, thời phong quang nhất tới ngay cả Lý Nhị bệ hạ cũng từng là thủ hạ của ông ta. Nhìn thấy Dương Dũng gặp họa thì quyết đoán quy thuận dưới cờ của Tùy Dương đế Dương Quảng, truy sát di đảng của nữ tể còn tận tâm hơn Dương Quảng, đích thân chặt đầu hai đứa nhi tử mà nữ nhi sinh cho Dương Dũng. Là cầm thú mà ngay cả ngoại sinh cũng có thể ra tay. Về sau xui xẻo, khi tiểu nhân đắc chí đắc chí đắc tội với quá nhiều người, cho nên không ai đứng ra nói cho, nên chạy mất tăm tích.

Ông ta bỏ chạy, họ Vân trong thành Trường An gặp họa lớn, bất kể có liên quan gì hay không chỉ cần là họ Vân thì sẽ bị liệt vào hàng ngũ đả kích, thêm vào đó Dương Huyền tạo phản, Vân Định Hưng cũng tham dự, định sẵn vận mệnh bi thảm của Vân gia. Nam đinh gần như bị giết sạch, nữ tử, tài sản đều bị người ta thừa cơ cướp đoạt, vận mệnh bi thảm vô cùng.

Kể Vân Diệp muốn giết nhất chính là Vân Định Hưng, ông ta mới là kẻ gây tội, không có trí tuệ tương xứng với dã tâm thì đừng chơi trò vô gian đạo, nếu không hại người hại mình, mình vô duyên vô cớ kéo tới triều Đường có quá nửa khả năng là ông trời không đành lòng với thảm cảnh của Vân gia, đưa mình về cứu những người này. Đương nhiên lão phu nhân ngày đêm cầu khẩn cũng có tác dụng phụ trợ.

Ăn của ta thì phải nhả ra, lấy của ta thì phải trả lại, ức hiếp ta thì phải chuẩn bị tới lúc bị ta ức hiếp, quỳ ở cửa mong được tha thứ à? Quá ấu trĩ.

Vân Diệp không lên tiếng, bé Tiểu Bắc lên, nha đầu này không chen vào được đang khóc nhè, lau khô nước mắt Tiểu Bắc, nói với quản gia cô cô:

- Tìm lại chi tiết tài sản Vân gia trước kia, tính xem mấy năm qua đáng lẽ thu lợi bao nhiêu, bắt bọn chúng bù gấp đôi.

Nói xong rồi dẫn một đám tiểu nha đầu về phủ, chút chuyện nhỏ này còn chưa cần bốn hầu gia ra mặt, một quản sự trong nhà là đủ rồi. Hiện giờ chuyện gấp của mình là phải xem con lợn béo kia xử lý ra sao, cả nhà còn đang đợi ăn. xem tại.

Quản gia cô cô cũng cảm thấy đường đường hầu gia xử lý loại chuyện này hơi mất mặt, vội vã tìm lão phu nhân thương lượng xem có gia sản bị bỏ quên không. Phó dịch đóng đại môn Vân phủ, đám thương gia, tiểu lại bên ngoài quỳ càng thêm cung kính, gia chủ Vân gia về rồi.

Một con lợn béo được treo trên giá trước nhà bếp, được mổ rất sạch sẽ, Vân Diệp chỉ huy đầu bếp xẻ thịt heo, xương sườn, xương sụn, thịt ba rọi mỡ màng để lại, rồi thịt chân sau băm vụn chuẩn bị dùng. Bốn cái móng giò rõ ràng là không đủ, Vân Diệp đã mua ở chợ Tây một xe móng giò rồi. Nếu để Lão Trình biết mình làm thức ăn ngon mà không cho ông ta rồi nổi điên lên thì người thường không ngăn được, tránh bị ăn đòn nên làm luôn phần của ông ta vậy.

Tên đầu bếp trong quân doanh đã bị đuổi về lâu rồi, làm thức ăn ở thời Đường trừ nấu thì chỉ có nướng, hoặc là ăn sống, mất vệ sinh, ký sinh trùng bên trong giết không chết sẽ sinh ra đủ các loại quái bệnh, chỉ tưởng tượng cái cảnh giun sán lúc nhúc trong bụng đã sờn hết gai ốc rồi. Đời sau có vệ sinh kiểm dịch còn chẳng yên tâm nổi nữa là bây giờ.

Món xào ước chừng bắt đầu từ thời Tống, đó là thời đợi cầu kỳ việc ăn mặc, vật chất vô cùng phong phú, là thiên đường của văn nhân, nếu không phải là thanh niên bất mãn thì đó là niên đại lựa chọn hàng đầu cho người xuyên việt. Nếu thân đã ở Đại Đường thì tất cả phải do mình làm vậy, không có cháo, thì làm, không có xẽng, thì làm, không có gia vị, thì kiếm, không có mì chính, thì... Cái này thì chịu rồi, đành đun canh già, không có xì dầu, về điền trang ử sau, khi nhỏ ở nông thôn đã biết làm rồi, chẳng khó gì cả.

Không có rau xanh, cái này mới là chết người đây, có thì có, nhưng chỉ cung cấp hữu hạn cho mấy vị hoàng tộc, ngay cả thái tử cũng bữa có bữa không, mình là hầu tước khỏi mơ. Trong tay chỉ có củ cải, ngó sen, Tiểu Nha cống hiển ra một mâm tối tươi, đây là vật cưng của tiểu nha đầu, bởi vì ca ca không ăn được cơm cho nên mới hào phóng cống hiển. Thêm vào nữa là đậu hũ và mười mấy loại rau khô. Hôm nay món chính là thịt lợn, cà và thịt dê thì khỏi cần.

Móng giò luộc trong nồi, dùng tới mười cái nồi, đốt lửa to, đổ nước đi, lại thêm nước mới vào, bỏ vào gừng, hành, tỏi vào, gia vị cho trong vải, dùng lửa nhỏ đun. Thấm thắm đứng ở sau lưng xem cẩn thận, còn gọi Nhuận Nương tới ghi chép, lão phu nhân không nỡ nhìn tôn tử cực khổ dưới bếp nên không tới. Vân Diệp nghĩ không ra, mình làm mấy món thức ăn sao lại cực khổ?

Bận rộn hai canh giờ liền, thấy sắp tới giờ cơm rồi, Vân Diệp đem móng giò, thịt ngó sen, thịt kho đầu sư tử, sườn rán chua ngọt mỗi loại bố trí hai phần, các loại bánh chiên làm xong cũng cho vào, bảo quản gia cô cô đưa tới Trình phủ, Ngưu phủ biểu đạt tâm ý. Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Đám tiểu nha đầu đằng sau lưng từ lúc Vân Diệp bắt đầu làm cơm đã đưa này một miếng, đưa kia một miếng ăn không ngơi mồm, thắm thắm ngán cũng không được, nói là cô nương gia, tạo thành cái thói quen ăn tham không tốt. Vân Diệp thì kệ, khi nhỏ y không ít lần ăn vụng khi mẹ nấu cơm, lớn lên có gì không tốt? Đừng nói mấy đứa muội muội của mình bị chịu khổ, cứ nghĩ tới chúng nó sáu bảy tuổi đã phải đi hầu hạ người ta, ăn không no, mặc không ấm mấy năm, thương còn chẳng kịp, nói gì tới để ý ăn vụng với không ăn vụng.

Lòng đã nhồi xong, bầu dục cũng đã xào xong, bày ê hề hai cái bàn lớn, làm lão phu nhân trở mắt ra nhìn.

Trong nhà ăn tiếng nuốt nước bọt liên hồi, ở viện ngoài tiếng tranh giành thức ăn truyền tới, tiếng chửi bới của Trang Tang Đình rất to, xem ra tình hình chiến đấu kịch liệt.

- Diệp Nhi, cháu và sư phụ thường ngày ăn uống như thế này à?

Lão thái thái cảm thấy khó tin, món thịt kho đầu sư tử hợp khẩu vị nhất, sườn xào chua ngọt cũng vừa mồm, móng giò thơm mềm nức mũi, cần một miếng thỏa mãn từ tận đáy lòng.

- Cái này đã là gì ạ, chỉ là mấy món đơn giản thường ngày, đợi cháu làm ra mấy thứ gia vị còn thiếu, rồi người hãy thưởng thức.

Vân Diệp khoác lác, những món ăn tinh tế đời sau e rằng chỉ còn có thể gặp lại trong mơ, mình là tay đầu bếp nửa mùa, làm mấy món ăn thường ngày không thành vấn đề, muốn làm mấy món ăn lớn bắc nam chỉ là mơ tưởng.

Vân Diệp đã ăn no, hiện cần gấp thức ăn cho lão phu nhân, mấy vị trưởng bối cũng không quên, đám tiểu nha đầu mỗi đứa gặm một cái chân giò, ăn tới mảy đầy dầu mỡ, thực chỉ sợ bụng chúng quá no, bảo hạ nhân đun ít sơn trà, để chúng tiêu cơm.

Cơm không đụng vào, thức ăn hết sạch, cả nhà hết sức thỏa mãn.

Thắm thắm xấu hổ che miệng ợ một cái, vuốt ngực rồi nói:

- Chẳng trách Diệp ca nhi không ăn cơm, ăn thứ này rồi, thức ăn khác đúng là không ăn nổi. Diệp ca nhi theo lão thần tiên đúng là hưởng phúc.

- Ha ha ha, thắm thắm nói câu này đúng lắm, cả Vân gia chịu tội, một mình cháu theo gia sư đi khắp thế giới hưởng phúc, đúng là không nên lắm. Có điều nếu cháu đã trở về, không có lý nào cháu hưởng phúc mọi người lại chịu tội, kẻ thù của Vân gia quỳ ngoài cửa kia, có kẻ nào nợ nhân mạng Vân gia ta, kẻ nào nợ tiền tài của nhà ta, không cần nề nang, bệ hạ trống giường chờ mở phong tước cho cháu thì sẽ không ngăn cháu báo thù rửa hận. Mọi người cứ xem mà làm, các trưởng bối và tỷ tỷ định trở về nhà chồng thì nói với nãi

nãi, cháu không phải đứa không hiểu chuyện, năm xưa bọn họ không chút dung tình đuổi nữ nhi Vân gia ta ra khỏi cửa, vậy phải đón về thật oanh liệt từng bừng, trừ người Vân gia ta, bọn họ đừng mong bước qua cửa một bước. Mọi người về nhà chồng rồi, nếu phải chịu khổ nhục, cháu sẽ khiến bọn họ sống không bằng chết.

Vừa rồi ở nhà bếp thăm thăm có nói có mấy cô cô và tỷ tỷ có con được nhà chồng tới đón, muốn trở về, nói cho cùng không thể bỏ được cốt nhục tình thân, nam nhân xin lỗi rồi, xuống nước rồi, mấy năm chịu khổ cũng đã quên hết.

- Muội không về đâu, ca ca, muội không về.

Tiểu Tây ôm lấy chân Vân Diệp khóc toáng lên, Nhị cô cô mặt khó xử nhìn cả hai.

- Tiểu Tây đương nhiên không về, sau này sẽ sống với ca ca, chuyện cưới gả ca ca an bài, bọn họ chán sống thì tới đây đòi người.

Vân Diệp không nề nài chút nào, nói với Nhị cô cô xong liền cáo lui với lão phu nhân, dẫn tám đứa muội muội rời nhà ăn, ra hoa viên tiêu cơm.

- Lão Nhị à, muội có vấn đề chỗ nào thế? Hầu phủ thì không ở, muốn về chịu tội? Diệp ca nhi tính tình hiền hòa, thích Tiểu Tây, lại hiếu thảo, mấy ngày qua thực lòng hiếu kính chúng ta như trưởng bối, muội làm thế không phải làm tổn thương tình cảm của nó à?

Đại cô cô rất tức giận:

Lão phu nhân không cho Đại cô cô trách mắng nữa:

- Đường là do mình đi, giày có vừa chân hay không chỉ bản thân mới biết, người muốn về thì cứ về đi, nhà chồng người còn hai đứa nhi tử, nhớ nhưng cũng là lẽ thường tình. Không cần lo Diệp ca nhi, nó còn nhỏ, lại là tướng quân, tất nhiên là nóng tính. Nó sẽ an bài tốt cho Tiểu Tây, nhà chồng người chẳng qua nhìn thấy Vân gia phát lên, sinh lòng dựa vào, có người, Diệp ca nhi sẽ nề mặt mấy phần. Khi đi mang theo 300 quan tiền, đó là tiền riêng mà cháu người cho người để phòng vạn nhất.

Nói xong đứng dậy, được nha hoàn dìu ra hoa viên.

.....

Trời vừa mới tờ mờ sáng thì Vân Diệp đã thức giấc, không phải là y cần mẫn mà là bị than trong phòng hun cho không thể nào ngủ được nữa. Cái bồn than chết tiệt đó đốt nửa buổi tối chẳng mang tới được bao nhiêu nhiệt lượng nhưng sinh ra cả đống con bà nó ô xít các bon, đầu mê muội, còn ngủ tiếp nói không chừng toi cái mạng này.

Tới phòng lão phu nhân xem xét, lại tới phòng mấy tiểu nha đầu mở cửa sổ thoáng khí. Còn may là không có chuyện trúng độc, đám tiểu nha đầu ngủ không biết trời đất, chăn da cừu dày đắp lên người rất ấm, kéo lại chăn cho mấy muội muội rồi nhẹ nhàng rời phòng. Lão phu nhân ở ngoài cửa sổ thấy hết, mắt uơn ướt, đó vốn là việc bà làm mỗi ngày, giờ có ca ca quan tâm tới bọn chúng rồi, chẳng biết mấy con bé này kiếp trước tích đức ra sao mà kiếp này có một ca ca biết quan tâm săn sóc như thế.

Chạy quanh hoa viên mấy vòng, làm hết bài thể dục ấm người, cầm lấy trường thương trên giá binh khí, luyện thương pháp Trình Xử Mặc dạy cho mấy lượt, không biết có phải là do tâm tình hay không hay là do thương pháp tiến bộ, hôm nay luyện thương không ngưng tay chút nào, lưu loát tự nhiên, hứng thú nổi lên kêu một tiếng, thương lùi lại theo chân, hóa thành con rồng dài đâm vào đích bắn tên trong viện, bộp một tiếng, xuyên qua bên kia, đuôi thương còn rung, không tệ không tệ, trúng luôn vòng ba. Đang đắc ý bình phẩm tác phẩm của mình thì thấy Lão Trang từ sau cây chui ra, mặt chưa hết sợ.

- Thương pháp Bách điều triệu phụng truyền từ Triệu Tử Long này hầu gia luyện càng ngày càng thuần thực rồi, trong vòng năm bước đâm trúng đích, tiểu nhân rất khâm phục.

- Người đang khen ta hay là chê ta đấy hả, cái gì mà năm bước trúng đích, cái gì mà thương pháp Bách điều triệu phụng, đây rõ ràng là thương thuật trong quân.

- Vậy thì tiểu nhân nhớ nhầm rồi, ở trong quân 20 năm lại không nhận ra thương thuật trong quân, thật là đáng chết.

- Xéo ngay.

Trang Tam Đình xéo tới nửa đường thì quay lại.

- Hầu gia về sau luyện thương thì đừng luyện lúc nhiều người, tiểu nhân thực sự rất lo cho tám tiểu thư trong phủ, chẳng may bị bá khí của hầu gia làm bị thương thì không hay.

Nói xong ngậm miệng lại làm ra vẻ một dạ trung thành.

Thôi vậy, Vân Diệp cảm thán, lão tử chẳng phải là mầm luyện võ, một bộ thương pháp luyện nửa năm trời mà bị người ta nhận nhầm, cố nói là Triệu Tử Long dạ cứ như nhìn thấy Triệu Tử Long tay cầm ngân thương ánh mắt bị phần nhìn mình.

Biến bị thương thành ăn uống, sau khi nuốt trôi hai bát cháo, định làm thêm một bát nữa thì Trình Xử Mặc tới.

Tên tiểu tử này kéo theo một xe lễ vật, ở phòng khách cung kính bái kiến lão phu nhân, rồi kéo Vân Diệp sang sảnh phụ, nói buổi sáng tới gấp còn chưa ăn sáng, bảo Vân Diệp cho hắn mấy cái móng giò, một bát thịt kho lớn, sườn chua ngọt cũng đòi, nói cái gì mà tốt nhất mỗi thứ một bát lớn, hôm qua ít quá, chưa ăn được mấy miếng đã bị Lão Trình đuổi đi, cố tình để bụng sáng nay tới ăn.

56. Chương 56: Tàn Hoài Ngọc

Ai mà sáng sớm ngày ra đã ăn mấy món đó? Không sợ phát ngấy à? Nhìn mặt Trình Xử Mặc đầy trông đợi, cũng chẳng tiện nói gì, dù sao cũng không có thứ gì mà người Trình gia không tiêu hóa nổi, phân phó phía dưới, móng giò, lòng lợn làm hôm qua mang lên một ít, lại hâm nóng một bát bánh bao, làm thêm bát thịt kho đầu sư tử, thôi vậy, để mình tự làm, nhà bếp còn chưa làm ra được mùi vị chính xác.

Trình Xử Mặc dựa vào ngưỡng cửa ăn một miếng gan lợn nhìn Vân Diệp làm thức ăn cho mình, hai huynh đệ từ lâu đã không phải khách khí gì nữa, nhà khác làm gì có chuyện khách tới nhà đã đợi ăn cơm, nam chủ nhân lại vào bếp làm, nhất là một tiểu quốc công, một hầu gia. Để truyền ra dứt khoát gây oanh động, nói không chừng sẽ khiến ngự sử dần hặc. Nhưng cả hai tên này không bận tâm, một thấy mình đòi thức ăn của huynh đệ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, một cho rằng mình làm cho huynh đệ ăn là chuyện đương nhiên.

Đầu bếp thấp thỏm lo sợ chạy ra thật xa, cảm thấy không thỏa mãn được yêu cầu của gia chủ là vết nhơ lớn trong cuộc đời nghề nghiệp của mình, nhưng hầu gia cũng quá khó hầu hạ, hôm qua nếm thử món ăn hầu gia làm mà khóc hết nước mắt, đó đâu phải thứ người ăn, làm cho thần tiên chắc cũng chỉ tới mức đó.

Trên bàn ăn nhỏ trong bếp, Trình Xử Mặc ăn như rồng cuốn hổ vồ làm sạch cả bàn, lau cái miệng bóng nhẫy, cầm ấm trà tu ừng ừng một hơi nửa ấm, hồi lâu mới thở ra:

- Cha tìm người, muốn người đem đồ khám bệnh theo, tới phủ Dực quốc công.

- Ta đâu phải đại phu, khám bệnh thì tìm đại phu chứ.

- Cha thấy người khám bệnh còn giỏi hơn đại phu, vả lại đám lang băm kia chẳng có cách nào với bệnh của Tàn bá bá, Hoài Ngọc cầu ta mấy ngày rồi, nếu chẳng phải người mới về, chuyện nhà chưa bố trí xong thì ngay hôm đầu tiên ta đã tới tìm. Tàn bá bá và cha là sinh tử chi giao, sao bỏ qua người được?

Trình Xử Mặc xia răng đùng đĩnh nói:

Tàn Quỳnh chắc chắn là bị thiếu máu, thời trẻ mất quá nhiều máu khiến công năng tạo máu sụt giảm, huyết dịch thiếu sức vận chuyển dinh dưỡng, tạo thành cơ thể ốm yếu nhiều bệnh, chỉ hơi đau đầu cảm sốt là nằm bẹp giường, không biết truyền máu có đỡ hơn không? Vốn mang nguyên lý y học coi người là súc sinh, cứ đi xem đã, không được thì tính sau. Bất kể thế nào cũng hơn y sinh triều Đường lấy vôi sống làm thuốc.

Bảo Lưu Tiến Đạt đến quán doanh lấy lò than của mình về, rồi chuẩn bị ít than. Bảo lão phu nhân tìm thợ rèn làm mấy cái lò tương tự, rồi làm mấy chục miếng sắt dự phòng. Nếu như làm được sắt lá là tốt nhất. Lão phu nhân ở trước mặt người ngoài không tiện giáo huấn tôn tử, chỉ bảo quản gia cô cô tới chùa Từ Ân tìm mấy láng giềng thân quen, bà nhớ có mấy thợ rèn, thứ làm ra cũng dễ dùng, giữ ở trong nhà. Bà quyết định không để phương pháp bí truyền của tôn tử truyền cho người không liên quan.

Vân Diệp lấy túi cấp cứu, lại rót một bình rượu mạnh, bảo hạ nhân dắt con đại thanh mã tới, định ra cửa thì thấy Trình Xử Mặc lưng khà lưng không chịu lên đường. Bọn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm c.o.m](#)

- Người còn muốn làm gì? Đồ ta đã chuẩn bị xong rồi, đi mau, xem xong bệnh ta còn về lấp lò, tối qua bị than hun cả đêm không ngủ ngon.

- Còn thiếu vài thứ.

Trình Xử Mặc làm vẻ cao thâm nói:

Vân Diệp kiểm tra một lượt không thiếu thứ gì, về sau ở quán doanh làm mấy đồ khám bệnh đơn giản cũng ở đây, thiếu gì đâu? nguồn

Trình Xử Mặc chỉ về phía bếp, hẳn biết dụng cụ nấu ăn của Vân Diệp đều là đặc chế, bếp của phủ Dục quốc công không làm ra được.

- Người bảo ta đi khám bệnh hay là đi nấu ăn? Trong nhà loạn hết, cơm không ăn nổi, ngủ không ngủ nổi, đi nhà xí thì thiếu chút nữa rơi xuống hố phân, chùi dít dùng mấy tờ giấy tốt thì bị nãi nãi chỉ mặt giáo huấn cả ngày. Không sống nổi nữa, chỉ tắm thêm vài lượt làm mấy tỷ tỷ bận nửa ngày, giường cứng như đá tảng, chần nặng như nửa tảng đá, người bảo ta sống thế nào? Đâu ra thời gian làm thức ăn, bà nó chứ càng chẳng phải nói muốn miếng rau xanh chả có mà ăn, người xem móng tay ta mọc gai ngược rồi đây này (xước mang rô).

Nói tới cuộc sống bị thương ở trong thành Trường An mấy ngày qua, Vân Diệp rơi nước mắt thật, rơi cả đồng.

Trình Xử Mặc nhìn y như nhìn quái vật, chỉ riêng thức ăn vừa rồi ngay hoàng gia chưa chắc đã ngon hơn được, thế mà bào suốt không nổi? Ai mà chẳng đốt bồn than trong phòng vào mùa đông? Nhà nghèo đến lò lửa cũng chẳng có, chần da cừu là hưởng thụ của quý tộc. Chùi dít ai chả dùng tấm trúc, chỉ có hoàng thượng mới dùng giấy, với cái tính của bệ hạ, nói không chừng cũng dùng tấm trúc. Ăn rau xanh? Giữa trời đông mà đòi rau xanh? Ôn thang giám mỗi ngày chỉ làm ra được trăm cân, cung ứng cho hoàng thượng, hoàng hậu còn chưa đủ, lấy đâu ra thừa cho người khác? Ngay cả trọng thần triều đình khi sức khỏe không tốt mới được bệ hạ thi thoảng ban cho hai ba cân. Người khác đã bao giờ thấy chưa?

- Huynh đệ à, người ở cùng lão thần tiên tất nhiên không thiếu những thứ đó, nhưng chẳng phải người nhập thế rồi sao? Cái thế gian này sống như vậy đó, đừng nghĩ nhiều nữa, khổ cực rồi sẽ qua mà.

Trình Xử Mặc nói xong lời này thấy mình đáng ăn đòn, vội nói:

- Ngạc quốc công đã nổi giận rồi, nói đồ ăn hôm qua không có phần của ông ấy, muốn tới nhà đánh người, cha khuyên rất hòng mới được, hiện đang cùng Vệ công, Anh công đợi người ở Tần phủ, mau bảo hạ nhân mang đồ theo, hai chúng ta đi mau, bọn họ mà lên cơn chẳng phải là hai ta xui xẻo?

Đắc tội không nổi! Toàn là mấy lão già trong ổ cướp ra! Chẳng còn cách nào khác đành bảo phó dịch mang toàn bộ dụng cụ làm bếp theo, nguyên liệu cũng đem theo nốt.

Hiếp người quá đáng, thực sự ức hiếp người quá đáng, dựa vào cái gì Lão Tần, Lão Trình, Lão Ngưu ở phường Thái Bình, nhà ta ở phường Vĩnh An? Phường Thái Bình cách cửa cung có một con đường, nhà ta cách một vạn tám nghìn dặm. Công tước đáng tiền, chẳng lẽ nói hầu gia ta là xương chó? Đáng hận hơn nữa là hai con sư tử đá ở cổng nhà lão Tần cao hơn người, đáng vẽ hung tợn, khí thế ngông cuồng, hai con sư tử nhà ta là sư tử hay là chó? Bên cửa còn cấm hai thanh thiết kích, nghe nói là Lý Nhị khảm thừng, làm người ta tự ti.

Còn may, cửa lớn màu đỏ thắm đóng đầy đinh đồng mở cửa phụ, một thiếu niên mặc áo da cừu đứng trước cửa nhìn thấy Vân Diệp và Trình Xử Mặc lập tức lên đón:

- Vân huynh đệ, tiểu đệ Tần Hoài Ngọc nghênh đón muộn, mong được thứ tội.

Lễ nghi cung kính, vẻ mặt trang trọng làm người ta nhìn là muốn đánh. Vân Diệp chỉ nghĩ thể thôi, nhưng Trình Xử Mặc đã ra tay rồi, à không, ra chân. Không then là thể gia luyện võ, đá một phá vào người mà chỉ có thân trên loạng choạng, chân vẫn đứng im.

- Tiểu Diệp là huynh đệ của ta, còn dám bày trò chưa lè đó đá chết người.

Triệu Trình hùng hùng hổ hổ đem dây cương ném cho phó nhân, kéo Vân Diệp vào cửa.

Vân Diệp cười khở với Tần Hoài Ngọc:

- Hoài Ngọc huynh chề cười rồi, Tần bá bá không khỏe, là văn bối đáng lẽ phải tới thăm sớm, hôm nay mới đến là tiểu đệ không phải, mong Hoài Ngọc huynh chớ trách.

- Vân huynh là đệ tử cao nhân, nghe Sư Ngưu nói tới các loại sự tích của huynh, tiểu đệ lòng khao khát, mấy ngày trước đã định tới phủ bái phỏng, Sư Ngưu nói nhà Vân huynh nhiều chuyện chưa làm xong, hôm nay mới Vân huynh tới chẩn bệnh cho gia phụ, thật hổ thẹn.

- Hai đứa các người xong chưa hả? Tần bá bá đang đợi đấy, lát nữa bị ăn đòn không ai dám can đâu.

Vừa mới qua hoa sảnh tới tiền viện, còn chưa vào cổng vòm đã nghe thấy một tiếng gầm giận dữ:

- Tiểu tử thôi, đưa người tới chưa hả?

57. Chương 57: Đoạt Huyết Tục Mệnh (1)

- Tên Vân Diệp đó tới phủ Dục quốc quân, nghe nói lại sắp thi triển bản lĩnh đoạt huyết tục mệnh.

Lý Nhị bộ hạ buồn chán mân mê một miếng ngọc màu xanh, nói với hoàng hậu đang chải tóc cho mình.

- Bộ hạ muốn đi xem sao?

- Trên đời này thủ thuật kỹ xảo nhiều không kể hết, thường thường chỉ là dùng trò quỷ bí che dấu mục đích không thể nói nói ra ngoài thôi, đoạt huyết tục mệnh ư? Hừ!

- Chuyện này thì khác, ở trong quân Lam Điền hầu từng thi triển thuật này cứu sống mạng người, đó là sự thực rõ ràng rành, nghe nói hộ vệ hiện giờ của y chính là người được cứu sống, võ lực không khác gì người thường, Thành Càn nói cho thiếp biết đúng là có chuyện này, người trong quân nhìn thấy không phải chỉ có một hai.

Hoàng hậu thông thả nói:

- Nếu đã vậy trẫm phải đi xem, dù sao lâu rồi không gặp Thúc Bảo, cũng phải đi thăm.

Thật không hiểu nổi! Ủy Trì lão ngốc thích bắt sống tướng địch, tóm lấy Vân Diệp như gà con, xách ở dưới nách, đi như bay tới hậu sảnh. Tuyến mồ hôi dưới nách bốc ra mùi nồng nồng, chui hết cả vào não Vân Diệp, trời ơi! Lão bị hôi nách thì đừng có tùy tiện kẹp người ta vào đó! Y rất hoài nghi tướng địch bị ông ta bắt sống không phải bị kẹp chết, mà là bị chết ngạt. Tới nơi ném người ta xuống đất, chân tê hết cả đi.

Trên giường có bốn vị quốc công đang ngồi, đang vây quanh một cái bàn nhỏ uống rượu, Tần Quỳnh ở trong phòng còn mặc áo da cừu, dưới đất đốt ba cái bồn lửa, phòng toàn là mùi khói, đừng nói là người bệnh tật như ông ta, dù là người khỏe cũng không chịu nổi. Ông ta ốm yếu sợ lạnh liền hình thành vòng tròn ác tính, càng thêm bồn lửa trong phòng thì ô xít các bon càng nhiều, chất lượng máu vốn không đủ vận chuyển dưỡng khí, hít thêm mấy ngụm khói nữa thì... Tốt, rất tốt, rượu cứ uống thêm nữa vào, thịt ăn thêm vào, sống được tới năm Trinh Quan thứ mười là kỳ tích.

Thỉnh an với mấy vị trưởng bối xong, quay đầu bảo Tần Hoài Ngọc bỏ hết bồn than trong phòng đi, mở cửa sổ thông gió. Thấy Tần Hoài Ngọc mặt mày khó xử, đẩy hẳn một cái, đi mở cửa sổ, ném ba bồn than ra ngoài, rồi ném cả bầu rượu, đĩa thịt của mấy lão ra khỏi phòng hết. Tiểu Tần nhìn tới trở mắt, không

biết phải làm sao. Mấy vị lão ca không thẹn từ núi đao biển lửa ra, đối diện với chuyện bất ngờ vẫn thản nhiên, cười nhìn Vân Diệp làm, không lên tiếng ngăn cản.

- Hoài Ngọc, mời bá mẫu ra đây, tiểu đệ có mấy lời muốn dặn.

Không để ý tới mấy lão cái lão già không biết xấu hổ ấy, bà nó đúng là cái đồ hại bạn, chẳng lẽ sợ Lão Tần chết chưa đủ nhanh? Đám phó nhân nha hoàn bên ngoài loạn lên, bận rộn thu dọn bồn than vung vãi, bầu rượu thức ăn tan nát, không hiểu đâu ra có cái tên ngang ngược như thế, ngay trước mặt năm vị công gia mà dám làm càn, sợ rằng ngay hoàng đế cũng không làm thế. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: cham.c.o.m

Lão Trình nháy mắt nói với Lý Tích:

- Thế nào? Tiểu tử mà Lão Trình này nhìn thấy cũng có vài phần cá tính chứ?

- Cá tính thì có, lát nữa không nói ra ngọn ngành xem lão phu nhân xử lý y ra sao, dám phá cuộc vui của huynh đệ chúng ta, chán sống rồi.

Lý Tích không nói gì, Ủy Trì lão ngốc mặt mày hể hả, Lão Tần trầm ngâm.

Một lúc sau Tần phu nhân vội vàng vàng chạy tới, thấy khung cảnh bữa bọn không hiểu xảy ra chuyện gì. Vân Diệp đi lên bái kiến.

- Tần thẩm thẩm, tiểu chất tới xem bệnh cho bá phụ, không ngờ nhìn thấy cảnh không muốn thấy, mấy chuyện cực hại cho sức khỏe của bá phụ thì vừa rồi đều có hết, sức khỏe của bá phụ vốn phải tránh xa khói lửa, trong phòng này lại có ba bồn than, rượu, thịt tăng thêm gánh nặng cho thân thể, mà thân thể bá phụ hư nhược, không chịu nổi mấy thứ này nữa, mong thẩm thẩm nhớ kỹ.

Tần phu nhân sớm đã nghe nói tới y thuật của Vân Diệp, vội vàng gật đầu, rồi nhìn mấy tên bạn xấu kia với ánh mắt u oán.

Lão Tần sờ mũi:

- Thân thể lão phu chẳng qua có chút bệnh nhẹ, tiểu tử có nói quá lên không?

- Tiểu chất ngày hôm trước đã phát hiện ra bá phụ hẳn là có chứng thiếu máu, thể hư, đầu óc vằng vắt, hơi chút nóng lạnh bất thường là ngã bệnh, vả lại khó tốt lên. Ngày xuân là lúc vạn vật bột phát, tinh thần sẽ khá hơn, ngày hè nóng nực sẽ cả ngày mê mê hồ hồ muốn ngủ, mùa thu nhẹ bớt, đến mùa đông mới là lúc khó vượt qua nhất, ăn không biết vị, ngủ không được yên, ngực như có đá áp lên, thở cũng tốn công, vậy mà người lại còn đốt bồn than, uống rượu mạnh, ăn thịt lớn, chẳng phải coi sinh mạng như trò đùa?

Vân Diệp nói câu nào Tần phu nhân gật đầu câu đó, tới câu cuối thì mặt trắng bệch, Vân Diệp nói chẳng sai chút nào.

- Lão gia.

Vừa mới gọi một câu thì nước mắt đã lăn xả, làm Lão Tần luống cuống, mấy tên bạn xấu cũng ngưng ngưng.

- Gọi người tới là để xem bệnh cho lão ca ca, người nói cái thiếu máu gì đó có cách trị không?

Lão Trình chuyển đề tài hỏi:

- Để tiểu chất kiểm tra kỹ rồi nói.

Mời Lão Tần nằm xuống giường, lấy di động ra đo thời gian, bắt mạch, rất gấp, khả năng là do vừa uống rượu xong, mạch mỗi phút 120 cái, rõ ràng tim không được cấp đủ máu, gánh nặng gan rất lớn. Mấy kiến thức phổ thông này còn chưa làm khó được y. Lại dùng tai nghe nghe tim phổi Lão Tần, tiếc là không có máy đo huyết áp, nếu như có sẽ phát hiện ra huyết áp của ông ta rất thấp, phổi yếu. Phiên rồi đây, quả nhiên là thiếu máu, bảo Tần Hoài Ngọc cầm chân Lão Tần giờ lên, dùng ngón châm đâm vào lòng bàn chân, máu chảy ra đen xì, đường khí không đủ.

- Bá phụ hôm nay uống rượu làm cho mạch rối loạn, nhưng tiểu chất có thể phán đoán, bá phụ thiếu máu nghiêm trọng, điều này liên quan tới thời trẻ bị thương nhiều, làm công năng tạo máu giảm, khiến bá phụ

khí huyết yếu, cần tĩnh dưỡng thời gian dài, loại chuyện hôm nay không được tiếp diễn nữa, nếu không tiểu chất là thần tiên cũng bó tay hết cách.

Trịnh trọng cảnh cáo Lão Tần, sức khỏe của ông ta không thể để ông ta làm bừa, hai cái thói uống rượu bát to, ăn thịt miếng lớn thời trẻ phải kiên quyết loại bỏ.

Lão Trình cao hứng tóm lấy tay Vân Diệp:

- Nói như thế bệnh của lão ca ca có thể chữa được?
- Trình bá bá, tổn hại thời trẻ đâu có dễ bù đắp lại như thế? Tiểu chất hiện ra chỉ có thể thông qua thuốc bổ, đồ bổ đề nâng cao sức khỏe cho bá phụ trước rồi mới nói tới trị bệnh, ở đây có hai phương thức bổ dưỡng, Hoài Ngọc ghi nhớ, thứ nhất: Canh táo đỏ hạt sen, mười quả táo đỏ hấp cách thủy, lấy hạt sen bỏ tâm, sen đỏ là tốt nhất, đun bằng lửa nhỏ, thêm vào ít đường, ba chén nấu thành một chén. Thứ hai là cháo tiên nhân, hai lạng hà thủ ô, đun thành canh đặc, lọc lấy bã nấu với một lạng gạo năm quả táo chín, gạo nát táo chín là được, thường ngày dùng làm bữa sáng. Đợi ta tìm được nhân sâm thích hợp rồi làm được hoàn.
- Tiểu tử nghe ý của người chẳng qua lão ca ca thiế máu đúng không?

Lão Trình hỏi:

- Đúng là như thế.
- Vậy cứ lấy máu của ta cho lão ca ca là được rồi, sao phải phiền phức như thế? Trang Tam Đình hút máu người Khương vẫn sống khỏe đấy thôi.

Chả thể nói được với Lão Trình, Trang Tam Đình là do hết cách mới phải truyền máu, Lão Tần là bản thân tự có vấn đề, cơ thể không tạo đủ máu, truyền máu không giải quyết được.

- Tiểu tử, đừng lo không có máu cho Nhị ca, trong tù lắm tử tù lắm, kiếm vài tên không thành vấn đề.

58. Chương 58: Đoạt Huyết Tục Mệnh (2)

Vân Diệp cứ cảm thấy Ủy Trì lão ngọc không phải muốn trị bệnh cho Tần Quỳnh, mà muốn xem truyền máu thế nào.

- Các vị thúc bá, truyền máu đúng là nhanh nhất, có hiệu quả nhất, song hiện giờ Tần bá bá khác với Trang Tam Đình, tự bản thân cơ thể Tần bá bá suy giảm công năng tạo máu, truyền máu một lần, hai lần rồi phải ba lần, đây chỉ là cách cuối cùng, không tới lúc bất đắc dĩ không thể dùng bừa.
- Vậy người nói cho lão phu biết, truyền máu một lần có thể thoải mái mấy ngày?

Lão Tần thực sự không thể chịu đựng được bệnh tật nữa, một ngày cũng không muốn. Phải thôi, một vị tướng quân vô địch chiến trường, nếu đứng không vững, đi không nhanh, rượu không được uống, thịt không được ăn, không được chạm vào vũ khí, sống hết quãng đời còn lại như ông già, chẳng bằng giết ông ta luôn cho thống khoái.

Đột nhiên bên ngoài có người nói xen vào.

- Trẫm cũng rất tò mò, rốt cuộc đoạt huyết tục mệnh là sao, nếu như có lợi cho sức khỏe của Tần khanh thì cứ tận tình thì triển, lấy mạng của đám loạn thần tặc tử đổi lấy sức khỏe của Trự quốc tướng quân Đại Đường là đáng. Ác danh trẫm gánh hết.

Lý Nhị chấp tay sau lưng đứng đỉnh từ bên ngoài đi vào, người trong phòng tức thì thấp đi một đoạn, lễ số phức tạp dưới một cái phẩy tay của Lý Nhị trở thành đơn giản. Tần Quỳnh đang muốn mắng quản gia thì Lý Nhị ngăn cản.

- Trẫm hôm nay chỉ muốn tới xem bệnh tình Tần khanh ra sao, cho nên tới thẳng hậu đường, mấy thứ lễ tục bỏ cả đi.

Nói dễ dàng quá nhỉ, tựa hồ cứ như tới thẳng hậu đường nhà người là cho người thể diện ấy. Hôm nào ta mở thẳng vào hậu cung của ông, chắc ông tự hào lắm. Vân Diệp rửa trong lòng.

- Lão thần có chút bệnh nhẹ thôi sao dám làm phiền bệ hạ đích thân tới thăm, làm lão thần tổn thọ mất.

Lão Tần nói chuyện chẳng có khí cốt mẹ gì cả.

- Ái khanh vì Đại Đường ta mà vào sinh ra tử, người mang trăm vết thương, chỉ là sức khỏe ái khanh không được uống rượu, nếu không Trầm nhất định học Tôn Quyền ôn chuyện cũ, mỗi chén rượu đổi lấy công tích của ái khanh.

Lời này làm khỏe mắt Tần Quỳnh đỏ hoe, bốn vị quốc công bên cạnh cũng bùi ngùi không thôi.

Thu mua lòng người. Vân Diệp thấy chỉ số thông minh của mấy vị lão ca này quá thấp, một câu nói không mất tiền đã khiến cảm kích rơi lệ, nhìn Ủy Trì lão ngốc kích động như hận không thể ôm thuốc nổ lao vào lô cốt địch. Trong mắt Vân Diệp, công tích của Tần Quỳnh thế nào cũng phải đáng mấy vạn quan, mỹ nữ phải tặng vài cô, hào trạch cho vài cái, còn phải đầy đủ nội thất, thế mới đáng cảm động một chút, cái khác đều vô nghĩa hết.

- Trầm mang theo mười tên tử tù, toàn là là hạng tội ác chồng chất. Vân khanh thấy đủ chưa?

Nói xong chỉ tay ra ngoài, mọi người nhìn thấy mười tên tử tù đầu chụp khăn đen run rẩy trong gió lạnh.

Lòng Vân Diệp lạnh như cơn gió ngoài kia, đó là người, còn là người Đại Đường, y không thể làm hành động cầm thú như ném đi một cục đá. Lấy máu không chết người, Vân Diệp biết, nhưng người trong phòng không biết, đám tử tù kia không biết, bọn họ cho rằng lấy máu là bằng với lấy mạng, là lấy sinh mạng của người này truyền sang người khác. Là mượn mạng! Đây không phải mượn người mười lượng bạc, hôm nay mượn, ngày mang trả. Mượn mạng sống còn trả nổi không?

Lý Nhị mặt khó lường, Lý Tịnh nhìn Vân Diệp không chớp, Lý Tích cười hì hì, Trình Giáo Kim thần sắc khó hiểu, Ủy Trì Cung mặt đầy chờ mong, Tần Quỳnh tựa hồ đang đấu tranh nội tâm. Đều đợi Vân Diệp lên tiếng.

- Vân khanh, vì sao không ra tay thi triển kỳ thuật? Chẳng lẽ máu mười kẻ này không đủ dùng? Trong đại lao vẫn còn, trầm bảo bọn họ mang tới thêm.

Vân Diệp biết Lý Nhị không bỏ qua cho mình, ông ta không tận mắt nhìn thấy truyền máu là không tin có chuyện này.

- Hồi bẩm bệ hạ, cần phải thông qua kiểm nghiệm mới biết được, cơ thể Dực quốc công lão đại nhân đúng là cần truyền máu, loại máu của ông ấy là loại Giáp, đây là một loại máu phổ biến, rất dễ tìm người có máu tương ứng, trong mười người có 8 người khả năng mang máu này.

*** Giáp Ất Bính Đinh Mậu tương tự A, B, C, D hay 1,2, 3,4

-Ồ, vậy còn không mau kiểm nghiệm đi.

- Không cần kiểm nghiệm nữa, loại máu của mười người kia thì thần không biết, nhưng có một người máu nhất định thích hợp.

Vân Diệp cúi đầu nói:

- Là ai?

Giọng điệu Lý Nhị có cảm giác dồn ép:

- Để tránh mọi người lo lắng, thần xin nói trước truyền máu tức là gì. Nó không hề thần kỳ như trong truyền thuyết, đây chỉ là phương thức trị liệu đơn giản, lần trước Trang Tam Đình mất máu quá nhiều khiến hôn mê, nhưng vết thương của hắn chưa đủ mất mạng, chỉ cần có thể kịp thời bổ xung máu là khỏe lên, chuyện này không có gì thần kỳ. Công năng tạo máu trong cơ thể Dực quốc công suy giảm, máu huyết không đủ, chất lượng không thể cung cấp dưỡng khí cho toàn thân, điều này tạo thành cơ thể ốm yếu lắm bệnh. Truyền máu sẽ cải biến thể chất trong thời gian nhanh nhất, là cách trị bệnh hữu hiệu.

Vân Diệp giảng giải:

- Loại máu thần biết có năm loại, bốn loại Giáp Ất Bính Đinh vô cùng bình thường, toàn bộ chúng ta gần như đều mang loại máu này, loại thứ năm là Mậu, cực kỳ hiếm có, trong vạn người mới thấy. Do phụ mẫu loại máu khác nhau, nên đời sau có khác biệt, có khi phụ tử không cùng loại máu cũng không có gì là lạ, nực cười người đời lấy nhỏ máu nhận thân mới ngu muội nhường nào. Lượng máu toàn thân không bằng một phần trăm thể trọng người đó, bình thường lấy một ít máu sẽ không chết người, ngược lại kích thích cơ thể tạo ra nhiều máu hơn. Lần trước người Khương kia sợ quá mà chết không phải chết do lấy máu.

- Đúng thế sao?

Lý Nhị mặt đầy nghi ngờ. Mọi người trong phòng cũng đưa mắt nhìn nhau, nửa tin nửa ngờ.

- Vị chứng minh lời thần nói là thực, để vi thần truyền máu cho Dực quốc công. Thật trùng hợp, máu của vi thần và Dực quốc công đều là loại A. Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

- Không được.

Lão Trình dứt khoát không cho:

- Không được.

Tần Quỳnh cũng không đồng ý.

Trình Xử Mặc ngăn Vân Diệp lại:

- Muốn lấy thì lấy của bọn chúng.

Hắn chỉ đám tử tù che mặt bên ngoài.

Cầm kích ôm Trình Xử Mặc một cái, đẩy hắn ra tới trước mặt hoàng đế bái lạy:

- Bệ hạ, thần đã nói rõ nguyên lý truyền máu, giờ sẽ bắt đầu, xin bệ hạ ân chuẩn.

Lý Nhị có hơi hoang mang nhìn Vân Diệp rồi lại nhìn tử tù bên ngoài:

- Người vì sao không dùng máu tử tù mà lại dùng má bản thân thay thế.

- Thần từ khi búi tóc đi học tới nay, trước tiên gia sư dạy cho viết chữ "nhân", nét phẩy là nhân nghĩa, nét móc là trung tín, thành con người đứng giữa trời đất. Nếu như hôm nay thần dùng máu tử tù sẽ làm vi thần mất đi cái gốc làm người, thần không lấy. Vả lại pháp luật triều đình nghiêm ngặt, tử tù có lý do phải chết, dù là đao chém hay rìu chặt là do pháp luật xử phạt. Thần không thể vì việc tư phá hỏng luật pháp.

- Người đang chỉ trích trầm làm hỏng luật pháp?

Lý Nhị rõ ràng là đỏ mặt rồi, bị một tên tiểu tử mười bốn mười lăm tuổi đầu chỉ trích, hơi mất thể diện:

- Hành vi của người ở Lũng thì giải thích ra sao? Người Khương không phải là người à?

- Thần nhân từ là chỉ với con dân Đại Đường, còn với kẻ địch, đúng là thần không coi là người. Gia sư có lần một đêm ở ngoại vực đồ sát ba trăm mã tặc, trở về nâng chén uống mừng, tiểu thần ở bên vừa trị thương vừa rót rượu, chẳng cảm thấy có gì không phải.

Bóng dáng sư phụ lại lần nữa trở nên cao lớn, đệ tử cao nhân mà, không thấy vài chuyện máu huyết sục sôi sao được?

Vân Diệp không thể nói y không cần biết là Hán, Khương hay Hồ, là kẻ địch thì y không nhân từ, như những kẻ đắc tội với Vân gia vạ không phải thương xót. Đương nhiên chỉ có thể nghĩ thôi, còn nói ra miệng phải sao cho hay cho đẹp.

- Được, được, trăm ân chuẩn, hôm nay xem người đem máu của mình truyền cho Dực quốc công, nếu như thành công, trăm cho người vào cung học với các vị hoàng tử.

59. Chương 59: Lò Than Và Thí Nghiệm

Ôi trời ơi là trời, Vân Diệp kêu thảm thiết trong lòng, ta có bao giờ định vào nhà ông học đâu, cả nhà ông toàn hạng biến thái, lão tử vào đó còn sống nổi à? Đây là thưởng hay trừng phạt? Mình tự đào hố tự nhảy xuống rồi. Người cả phòng thì hâm mộ không thôi, nhất là Lý Tích thì có chút đổ kỵ rồi.

Vừa mới mời Tần Quỳnh nằm xuống, dùng cồn khử trùng, định khử trùng cánh tay mình thì bên ngoài có một tên tử tù dập đầu bồm bộp. Lý Nhị sai thủ hạ gỡ vải trong miệng hắn ra, cho hắn nói.

- Tội tù sẵn lòng lấy máu, tội tù sẵn lòng lấy máu, xin cho tội tù một cơ hội bù đắp tội lỗi.

Nói xong lại bắt đầu dập đầu, đầu vỡ cả rồi.

- Vân Diệp, là hắn tự nguyện, hắn không trái với lý niệm của người, nghiêm kiểm tra máu của hắn xem, nếu như có thể dùng thì dùng, trăm sẽ miễn cho hắn tội chết.

Vân Diệp đương nhiên không muốn dùng máu của mình, đau bỏ mẹ, vả lại có thể cho người khác một cơ hội sống, vì sao không vui vẻ mà làm? Cứu một mạng người hơn xây bảy ngôi chùa! Bỏ đi chuyện xây chùa, Vân Diệp thấy mình lương thiện hơn nhiều. Mong rằng máu của hắn cùng loại với Lão Tần.

Kiểm nghiệm máu, vị huynh đệ này rất may mắn, là nhóm máu 0, võ vai hắn:

- Người may mắn đấy! Chỉ cần lấy một cân máu là đổi lấy được một mạng, làm ăn có lãi rồi.

Tên này cũng là thằng ngốc lớn mật, không ngờ còn nhe răng cười với Vân Diệp:

- Đại nhân không biết, tiểu nhân chém chết bốn người trên đường, cũng bị người ta chém hai đao, máu chảy đầy đất mà không chết nên mới to gan xin quan gia cho cơ hội sống. Đa tạ đại nhân, sau này cần máu cứ tìm tiểu nhân, chỉ cần không chết cứ thoải mái lấy.

Thằng cha này biết làm ăn đấy, khiến Lý Nhị đỏ khốc đỏ người, không khí khẩn trương trong phòng cũng được buông lỏng.

Rất thuận lợi, chất lượng máu của thằng ngốc lớn mật rất tốt, thuận lợi chảy vào huyết quản Lão Tần, hai người nằm cao ngang bằng, huyết áp rõ ràng không giống nhau, huyết áp của thằng ngốc lớn mật bình thường tất nhiên chảy vào cơ thể Lão Tần huyết áp thấp. Sau mười lăm phút, Vân Diệp ngừng quá trình truyền máu. Lão Tần hơi thở đều đặn, phổi không có tạp âm, chẳng ngờ ngủ mất rồi. Ngự y mà Lý Nhị đem tới bắt mạch Lão Tần gập đầu liên hồi, đồng thời thì thoảng nhìn Vân Diệp rất ngạc nhiên vì hiệu quả phi thường của truyền máu.

- Sức khỏe Tần khanh ra sao?

Lý Nhị hỏi ngự y rất cấp bách:

- Hồi bẩm bệ hạ, mạch của Dực quốc công mạnh mẽ, hơi thở dài, đã ngủ rồi.

Lão Tần bị đau bệnh dày vò, mỗi đêm ngủ rất nông, thời gian ngủ thực sự ít, lần này thả lỏng, ngực không tức nữa, mệt mỏi bao ngày tất nhiên tràn đến như thủy triều, ngày như kéo bề.

Lý Nhị bảo Tần phu nhân chiếu cố cho tốt Lão Tần, cùng mọi người tới tiền viện, tên ngốc lớn mật cũng bị đưa theo, tên này bị rút hơn một cân máu, trừ mặt trắng bệch thì giống như không hề gì, bị Ủy Trì lão ngốc đâm cho còn giờ hai tay lên đỡ.

- Xem ra truyền máu không chết người, truyền máu cũng có thể cứu người, chuyện trên đời thật thần kỳ, trăm quá tự cho mình là đúng rồi. Bố trí ổn thỏa trong nhà rồi vào cung học.

Nói xong bãi giá hồi cung, Vân Diệp tới ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không có, đầu lĩnh thị vệ đưa cho y một tấm yêu bài, nói là bằng chứng tiến cung. Nắm tay Vân Diệp nói:

- Sau này hai ta giao lưu tâm đắc truyền máu.

Lão Trình hài lòng, Lý Tịnh hài lòng, Lý Tích rất kinh ngạc, Ủy Trì lão ngốc rất bất mãn, nói là chỉ thấy tục mệnh chưa thấy đoạt huyết, nói là muốn thấy lần nữa, ông ta thích nhìn người khác chảy máu, cái đồ biến thái. Tần Hoài Ngọc mắt sáng như sao, sáng chói mắt, *** ton bên cạnh gọi Vân huynh Vân huynh

không ngớt, rõ ràng hần lớn hơn Vân Diệp. Đang đắc ý thì cổ lại bị người ta tóm lấy, mùi hôi quen thuộc, vì tránh lại bị kẹp vào cái nách kia Vân Diệp vội kêu toáng lên.

- Tiểu tử vừa rồi lo cho sức khỏe của Tần bá bá nên mới phá bữa ăn của mọi người, làm các vị bá bá chưa được tận hưởng, thật tội đáng muôn chết, cho tiểu tử đích thân làm vài món ăn mời bá bá nếm thử, được không?

Cổ được buông ra, mấy vị quốc công làm ra cái vẻ nể mặt tiểu bối an nhiên ngồi sau bàn uống trà, đợi Vân Diệp làm cho họ ăn.

*****

Trường An vào buổi sáng tỉnh mịch mà ưu nhã, toàn thành bao phủ trong làn sương màu lam nhạt, giống như cô thiếu nữ e thẹn. Đại môn các phường lần lượt mở ra, dòng người rời cửa bắt đầu một ngày mới.

Tiếng leng keng ở phường Chiêu Quốc cả đêm không ngừng, Lão Xuyên xoa cái mặt mướt mồ hôi, rót từ ấm một chén trà lạnh giữa cổ đổ vào, trà thô lạnh ngắt làm hần rùng mình, mệt mỏi trong chớp mắt đã biến mất tăm tích, lấy trong ấm trà ra một miếng gừng bỏ vào miệng nhai ngon lành, vẫn chưa tới giờ ăn cơm, bà nương và thằng bé đang ngủ, hôm qua bọn họ mệt quá rồi.

Lão Xuyên nhìn than củi chất đống ở góc tường, mỗi cục than đều bằng quả hạch đào, rất đều, đó là Kinh Thiêu thứ than củi nổi tiếng nhất, mỗi tội là đắt quá, nếu như chẳng phải do làm ăn thì bất kể thế nào hần cũng không dùng nổi loại than tốt như thế.

Trong sân đặt ba cái lò than kiểu mới nhất, đó là thành quả cả một đêm của hần và đồ đệ, hôm nay sẽ có người tới lấy đi, mỗi cái lò tiền công là 300 đồng, thêm vào chi phí sắt là 500.

Mình rèn mấy chục con dao, đồ đệ mệt sống mệt chết mới kiếm được 500 đồng, hiện giờ một đêm làm việc của mình đã bằng thu nhập cả tháng trước kia, còn không phải lo đem bán. Hần lấy ra một tờ giấy từ trong cái hộp bí mật dưới đe sắt, đó là giấy tốt mà nhà phú quý dùng viết thư hoặc bái thiếp mới dùng, dây chắc không dễ hỏng, bên trên không biết dùng thứ bút gì vẽ hình lò, chỗ phải nhìn từ trên xuống, chỗ phải nhìn từ hai bên, lại có chỗ nhìn từ dưới lên, thậm chí còn có hình vẽ tách rời lò ra, chỉ chút là chữ.

Lão Xuyên không biết chữ, nhưng hiện giờ hần lại có thể đọc từng chữ trên giấy, không sai một chữ nào. Đó là do Vân lão phu nhân dạy từng chữ một. Mình rèn sắt cả đời mà chưa bao giờ thấy loại hình mẫu này, hiểu bản vẽ rồi thì tên thợ đúc cũng làm ra được.

Đây là bảo bối gia truyền, chỉ có thể cho Thuyên Trụ, mấy đứa nhỏ khác cho thêm ít tiền là được, nghĩ tới đó lòng nóng lên. Vân gia tốt thật! Năm xưa thấy cô nhi quả phụ bọn họ là hàng xóm cho nên mới giúp vài lần, không ngờ báo đáp tới nhanh thế, tới mãnh liệt như thế. Đây là đường sống cho cả nhà Lão Xuyên ta, hầu gia Vân gia học lão thần tiên, là lão thần tiên gì ấy nhỉ?

Có cùng tâm tư với Lão Xuyên còn có cả Tôn Vượng của hiệu sắt bên cạnh, hần nằm mơ cũng không ngờ rằng lá sắt có thể kéo ra như mỳ vậy, tuy nói không có sức chịu đựng như dùng búa rèn, nhưng làm lá sắt quá nhanh, chỉ cần đổ nước thép vào trong phễu, hai người kéo ròng rọc, giữa hai cái cán sắt sẽ có từng chút từng chút sắt lá một đi ra, sửa qua loa bên ngoài là có một tấm thép lá tốt, bao lên thiết trụ gỗ, cuộn lại thành một cái thùng sắt lớn ba xích, không tốn mấy công sức, hiện giờ lò sắt của Chiêu Quốc phường bán khắp Trường An, không thể thiếu được ống khói làm bằng sắt lá này, lại thêm một ấm nước lớn bằng sắt lá, cả nhà lúc nào cũng có nước nóng, thật thoải mái. tại

Hôm qua Vân gia lão nãi nãi nói ở phủ muốn tìm hạ nhân cho mấy vị tiểu thư, nhà đầu nhà mình sắp mười tuổi rồi, xem có thể đưa tới phủ làm nha hoàn không, Vân gia hiền hòa, lại toàn là phụ nữ trẻ nhỏ, nghe nói hạ nhân Vân gia ngày ăn ba bữa, nha đầu vào đó là hưởng phúc, mấy năm nữa lớn rồi, bằng vào thể diện lằng giềng cũ cầu xin lão nãi nãi gả nó cho một nhà dư giả, vả lại nha đầu hầu hạ tiểu thư hầu phủ, chẳng phải là hơn nha đầu ở tiểu hộ à?

60. Chương 60: Ngưu Kiến Hồ

Theo Vân Diệp thấy, đến nhà Lão Ngưu thì tốt nhất là ăn mặc bình thường, mang một vò rượu mạnh, mấy món ăn rồi hưng phấn mà tới là tốt nhất, còn lạ gì nữa đâu, không bày ra lễ văn bồi bái kiến thì Lão Ngưu cũng thích, nếu bày ra nghi trượng rầm rộ đi tới, không bị ăn đòn là may, ăn đòn là tất nhiên.

Lão nãi nãi muốn thoa phấn cho Vân Diệp, nói mỹ thiếu niên môi đỏ răng trắng không trang điểm thật đáng tiếc. Vân Diệp thà chết không chịu, nếu bị thoa phấn thì y muốn đốt nhà, khỏi phải nói tới trong tay Đại cô cô còn cầm một đóa hoa quỳên.

Vượng Tài sống chết đòi đi, ngăn không được, thôi thì tùy, ngựa nhà nào chẳng thích đi thăm hàng xóm, hiện giờ trong nhà nhàn rồi nhất là nó rồi.

Buổi sáng mã phu đi cùng chạy quanh đường Chu Tước một vòng, trên đường gặp phải người bán thức ăn thì tới hít hít, ngon thì làm vài miếng, không ngon thì mũi phun phì phì quay đầu bỏ đi, làm mã phu không xin lỗi thì phải trả tiền. Tiền hàng tháng của Vượng Tài còn nhiều hơn mã phu, nhìn thấy người gánh rượu là mừng nhất, không uống vài ba chén là không thèm nhúc nhích. Hiện giờ mỗi ngày đều có người bán rượu đợi Vượng Tài vào thời gian đó, chào hỏi cứ như gặp được người thân vậy. Vượng Tài không keo kiệt, lần nào uống rượu cũng mời mã phu, chẳng biết là thật hay giả, dù sao thì mã phu nói thế, ngày nào cả hai cũng lão đảo về nhà.

Vân Diệp không quản, tiền hàng tháng của Vượng Tài đủ cho nó ăn vặt, uống chút rượu, huynh đệ sinh tử chỉ cần sống khoan khoái, nó mời ai uống rượu chả được. Cảnh cáo mã phu, chỉ cần không bạc đãi Vượng Tài thì tùy hấn, nếu Vượng Tài bị ủy khuất thì không phải đánh vài cái là qua đâu.

Lão Trang tới thôn trang, phải an bài lão huynh đệ xuất ngũ trong quân, tính hết cả nhà cũng phải hơn trăm người, trong t hành không an bài được, bọn họ cũng thích ở thôn trang, mùa xuân còn có thể trồng trọt, đều là người nông thôn, rời đất đai là chết.

Nghe lão nãi nãi nói hầu phủ mới xây khí phái lắm, diện tích mấy chục mẫu, toàn bộ gạch xanh lát nói, viện tử nhiều tới mức làm người ta lạc đường. Lão nãi nãi coi trọng nhất là tấm biển siêu hào hoa, cách ba bốn dặm cũng có thể nhìn thấy chữ "Vân" to tướng. Nếu chẳng phải tôn tử ở kinh thành, bà căn bản chẳng tới nhà cũ nhìn cảnh thương tâm.

Vốn định để các huynh đệ đều ở trong nhà, bị lão nãi nãi, các cô cô cùng với Trang Tam Đình phản đối tập thể. Nói là dù có để nhà trống chứ không cho phép hộ vệ vào hậu trạch, nhiều lắm chỉ được ở tiền viện, hậu viện là cấm địa, không phải là chủ nhân không được vào. Đây là cái tục lệ kỳ quái gì thế, không có tinh thần tận dụng gì cả. Nói mãi cuối cùng lão nãi nãi bực mình, nói chuyện trong nhà không cần nam nhân nhọc lòng, chỉ cần chiếu cố tốt bản thân là được.

Lại tới phường Thái Bình, ghen tỵ làm Vân Diệp gọi đây là phòng Thái Bình, một đám lão già không chịu chết, chưa nói võ nghệ siêu quần, không vị nào mà tên tiểu hầu gia mình chọc vào được. Nhà Lão Ngưu rất bình thường, có lẽ do người nhà không nhiều, nơi ở rất đơn giản, chắc chắn, trên tường khoét lỗ có thể bắn ra, vọng gác tầm nhìn rộng rãi, tiện chỉ huy, chỉ thiếu điều lắm mấy cái máy bắn đá lên tường, thêm vào mấy cái nỏ là thành một bảo lũy hoàn chỉnh rồi.

Lão phó lưng gù run run đi trước dẫn đường, miệng cứ lẩm bẩm không rõ nói trong nhà lâu lắm rồi không có khách tới chơi, không khí tẻ nhạt, còn nói nữ tử lần trước mang thức ăn tới rất đẹp, hi vọng có thể gặp lại. Vân Diệp muốn đâm lão ta, cho người ăn, người nhớ tới cả người, khinh người ta quá, cái điện Diêm Vương này mà người cũng mong có khách tới chơi à?

Lão Ngưu ngồi bệ vệ trên giường thấp đợi Vân Diệp thi lễ, bên cạnh có một phụ nhân béo đứng pha trà, bên phải bàn có một người trẻ tuổi mặc áo lông mặt mày thanh tú.

Khỏi phải nói đây là cả nhà Lão Ngưu, không có thiệp thị lung tung gì hết, trong nhà cũng không có nha hoàn yếu điệu, đưa Vân Diệp tới hậu viện còn là một phó phụ trung niên trên 40. Lão Ngưu từ chối phong công tước, chỉ muốn làm một vị hầu gia.

Lưng còn chưa kịp đứng thẳng lên đã nghe Lão Ngưu nói:

- Lão phu tưởng mắt ngươi mọc trên đỉnh đầu rồi, sắp một tháng mà chưa tới thỉnh an, ngưỡng cửa hầu phủ thấp quá hả?

Lão già này mồm ác thế, mới tới đã chụp cho cái tội mắt chó khinh người, đừng nói là Vân Diệp không nhận nổi, dù thái tử bị đánh giá thế này cũng ăn ngủ khó yên.

- Ngươi bá bá nói cái gì thế, chậm chạp tới thăm là tiểu chất không phải, trong nhà rối loạn vừa mới ổn định, nên đã vội vàng vàng tới chỗ người xin chén rượu uống, trừ đi thăm bệnh cho Dực quốc công, Ngươi bá bá là vị đầu tiên mà.

- Kha kha kha, thằng tiểu tử mồm mép vẫn trơn lăm, làm người ta thích, biết phải thế nào khiến người ta cao hứng. Ra mắt thăm thăm của ngươi đi.

Lão Ngưu hài lòng giới thiệu người nhà với Vân Diệp:

- Tiểu chất Vân Diệp thỉnh an thăm thăm, thăm thăm có khỏe không?

- Thường nghe Ngưu bá bá ngươi nói tới cháu là anh tài một đời, thăm thăm luôn ngóng đợi gặp cháu, hôm nay được gặp quả nhiên một bậc tuấn tài, mong cháu tới nhà chơi nhiều hơn, cháu thấy đấy Hồ ca ca đi lại không tiện, thiếu niên nên thân thiết với nhau nhiều hơn.

Phụ nhân rất hiền hòa, Vân Diệp thích cách nói chuyện kiểu gia đình này.

- Tiểu Diệp chớ trách vì huynh, lần đầu đệ về Trường An mà vì huynh không tới phủ bái kiến lão phu nhân được, thất lễ quá.

Ngưu Kiến Hồ ngồi trên thăm nỗ lực ưỡn thẳng người thi lễ với Vân Diệp, hẳn không phải người giỏi ăn nói, nói xong một câu là mặt đã đỏ lên, tay bối rối không biết để đâu. xem tại

- Kiến Hồ ca ca cả nghĩ rồi, lát nữa tiểu đệ sẽ xem vết thương cho huynh.

Vân Diệp có ý định này từ trước, nghe nói Ngưu Kiến Hồ năm 18 tuổi đua ngựa với người ta, không may ngã từ trên ngựa xuống, bị ngựa đạp vào chân, do thương thế nghiêm trọng chỉ đành cắt một phần chân, nếu như cẳng chân còn một phần, Vân Diệp vẫn có cách làm một cái chân giả cho hắn, chỉ cần qua rèn luyện một thời gian sẽ không khác gì người thường. Nếu như cắt qua đầu gối rồi thì hết cách, với điều kiện hiện giờ không thể nào làm được hai khớp ngược nhau lại đảm bảo chúng hoạt động trơn tru được. Phạm vi hoạt động của cổ chân tương đối nhỏ, chỉ cần đảm bảo chất lượng của lò xo thì vẫn có khả năng làm được chân giả.

Ngưu Kiến Hồ không còn hi vọng gì vào chân mình từ lâu rồi, chỉ cảm kích Vân Diệp nhớ tới mình tàn tật.

Lão Ngưu thì khác, ông ta thấy bản lĩnh của Vân Diệp, cái gì chưa nói, chuyện đoạt huyết tặc mệnh thi triển cho Lão Tần đã truyền khắp thành Trường An, xông xáo cả lên, vì kiểm chứng thật giả, hôm qua ông ta còn đích thân tới Tần phủ thăm Tần Quỳnh. Vài ngày không gặp mà Lão Tần mặt mà hồng hào, giọng nói khỏe khoắn, tuy nói lên trận giết địch là không thể nữa, nhưng cười ngựa đi lại như người thường, hôm qua còn khoác lác, chỉ cần tĩnh dưỡng thêm một thời gian sẽ đi tìm Ủy Trì lão gốc tỷ thí thương pháp, tuyệt đối không cho lão già đó vênh váo trước mặt.

Nếu như đã có thể khiến Lão Tần bệnh hoạn liên miên cười được ngựa thì chẳng có lý do gì không thể làm con mình đứng lên, năm năm qua nhìn nhi tử vốn khỏe khoắn mạnh mẽ dần dần sa sút, đã thành tâm bệnh lớn nhất của ông ta, tên tiểu tử Vân Diệp này nổi tiếng không chắc ăn không làm, y nói xem chân cho nhi tử vậy chắc tới tám phần làm nhi tử đứng lên được rồi.

61. Chương 61: Tương Lai Tăm Tối

- Ngưu bá bá, tiểu chất hôm nay chuyên môn mang ít thức ăn trong nhà, còn kiếm cho người một vò rượu ngon, hay là trưa nay chúng ta uống cho hết nhé?

- Uống cái rắm! Kiến Hồ ca ca của ngươi giờ còn què quặt mà ngươi vẫn có tâm tư uống rượu à? Xem chân cho Kiến Hồ đi, chỉ cần nó đứng lên được, rượu trong nhà lão phu cho ngươi thỏa sức uống.

Lão Ngưu đứng dậy, tóm lấy Vân Diệp tới trước mặt Kiến Hồ.

- Phụ thân, chân của hài nhi đã bị cứa rồi, người đừng làm khó Tiểu Diệp nữa, vả lại mấy năm qua người tìm hết danh y Trường An mà đâu có cách nào.

- Người hiểu cái rắc gì? Đám lang băm đó sao so được với thằng tiểu tử này, nếu ngày nào đó nó nói nam nhân có thể sinh con thì lão tử cũng tin.

- Vân ca nhi, cháu thực sự có cách để Hồ Nhi có thể đứng dậy như người bình thường à?

Ngưu phu nhân hiểu trọng phụ, nếu không có hi vọng, lão đầu tử sẽ không cho nhi tử hi vọng, nhất thời bà khấn trương tới run lên, nói chuyện cũng không lưu loát nữa:

- Chỉ cần đầu gối của Kiến Hồ ca ca vẫn lành lặn thì không phải là vấn đề lớn.

Vân Diệp cười nói, có thể mang tới hi vọng cho người khác, chuyện này làm nhiều một chút cũng chẳng sao.

Lời vừa mới dứt thì Ngưu phu nhân đã ngất xỉu, Lão Ngưu ôm lấy lão bà cười tới rung rầu, nước mắt chan chứa. Ngưu Kiến Hồ nhào tới nắm lấy vạt áo Vân Diệp:

- Tiểu Diệp, vi huynh chỉ không có chân thôi, đầu gối không sao cả, đệ xem đi, xem đi.

Đỡ Ngưu Kiến Hồ ngồi lên giường thấp, vén áo bào lên, chỗ chân bị thương quần vải trắng, kiểm tra xương, không tệ, xương ống chân, xương mác vẫn còn nguyên, chân của hắn bị gãy từ mắt cá, đây không phải chuyện khó với người làm chi giả, chỉ cần kiếm được vật liệu thích hợp, lấy thép bách luyện làm khung.

Trước kia ở Thành Đô khi làm kỹ sư cao cấp bị lão thầy giáo biến thái ra đề là dùng cao su, chất dẻo làm khuôn mẫu, sau đó dùng dao, công cụ của thợ nguội sửa ngoại hình, còn phải chuẩn kích cỡ, lắp vào cho một người tàn tật, bảo người tàn tật đánh giá độ thoải mái, độ vừa vặn, các phương diện đạt tiêu chuẩn mới được đánh giá kỹ sư cấp cao.

Chỉ là không có cao su, song không làm khó được Vân Diệp, dùng gân trâu nấu ra gần như không khác gì cao su, chất lượng còn tốt hơn. Không cần phải nghĩ tới chi phí, đoán chừng cần voi thì Lão Ngưu cũng kiếm được.

Cả nhà trong đợi Vân Diệp lên tiếng.

- Kiến Hồ ca ca, không biết huynh thích cái chân như thế nào? Nói cho tiểu đệ biết, tiểu đệ sẽ làm cho huynh.

Lại bị Lão Ngưu bóp cho bị thương rồi.

Cái lão già này còn hỏi muốn chân của lai sẽ đi chặt về làm cho nhi tử, Ngưu phu nhân mặt mày hiện lạnh trông cũng có vẻ hưởng ứng, vội vàng đi lấy dao cho Lão Ngưu, còn sốt sắng hỏi có cần mặc giáp không.

Khó khăn lắm mới ngăn được hai vợ chồng cái nhà điên đó, không thấy mắt Tiểu Ngưu cũng đỏ lên, hiện giờ bảo hắn tới đường Chu Tước chặt chân người thì hắn sẽ đi làm không chút do dự. Không thêm tội nghiệp cho người bị chặt chân.

- Ngưu bá bá, chân chặt về không dùng được đâu, chỉ có tiểu chất tự tạo một cái lắp vào cho Kiến Hồ ca ca.

Hồng là hồng ở câu này đây, Vân Diệp nghĩ tới bị gãy chân là muốn đâm đầu vào tường. Lão Ngưu nghe thấy câu này nắm lấy hai vai Vân Diệp ra lắc lắc lắc để, Ngưu Kiến Hồ ở dưới đất còn ôm lấy chân không cho chạy. Nếu chẳng phải Ngưu phu nhân thấy Vân Diệp đau đớn thì bà vai bị bóp gãy cũng không lạ kỳ gì.

Lúc đi thì tươi tỉnh quần áo xúng xính, lúc về thì bị cho vào xe khiêng về, thế này khác nào lấy mạng lão nãi nãi cơ chứ, thấy hai cánh tay tôn tử tím tái thì khóc ngất đi hai lần, đám tiểu nha đầu cũng khóc nức nở không nín được, Tiểu Bắc còn đi đá Lão Ngưu hai cái.

Lão Ngưu mặt mày xấu hổ, xoa tay đứng trong sân không nói. Ngưu phu nhân không ngừng xin lỗi lão nãi nãi, Vân Diệp cũng nói không sao, chỉ chút thương tích nhỏ không tổn hại tới gân cốt, qua vài ngày nữa là khỏe, khuyên can hết lời mới làm lão nãi nãi không ngất đi.

- Ngưu bá bá, tiểu chất như thế này trong thời gian tới tay không động đậy được nữa, chuyện làm chân cho Kiến Hồ ca ca phải hoãn lại, chuyện này người khác không làm được, tiểu chất phải tự ra tay. Đợi tay của tiểu chất tốt rồi sẽ bắt đầu, bá bá đừng lo, chỉ vài ngày nữa sẽ trả cho bá bá một Ngưu Kiến Hồ khỏe khoắn hoạt bát.

Miệng Lão Ngưu run run, mắt đỏ lên muốn đi tới vỗ vai Vân Diệp, nhưng bị Ngưu phu nhân gạt ngay đi:

- Nếu không phải cái tay ông không biết nặng nhẹ thì làm sao Vân ca nhi phải nằm trên giường, sớm đã làm chân cho Hồ Nhi rồi, nếu Vân ca nhi có làm sao thì lão nương không tha cho ông đâu, tội nghiệp cho đứa con của tôi, sao nó lại gặp phải người cha như thế.

Trời nói cho rõ ràng chứ, nghe sao cứ như mình gọi Lão Ngưu là cha, Vân Diệp bực bội nghĩ.

Lão Ngưu dầm chân nói:

- Lão phu lập tức vào cung cầu bệ hạ cho lão cung phụng ra tay, dùng biện pháp nhanh nhất chữa lành cho Tiểu Diệp.

Nói chưa xong đã chạy đi như làn khói.

Vân Diệp an ủi Ngưu phu nhân:

- Thấm thắm chớ gấp, làm chân giả cũng không phải ngày một ngày hai mà xong được, trước tiên phải chuẩn bị vật liệu, sau đó còn phải đo chân Hồ ca ca, đó toàn là chuyện tỉ mỉ. Hồ ca không còn chân trái, thường ngày đều dùng chân phải, khiến cho sức lực hai chân khác nhau, mấy ngày tiểu chất dưỡng thương, thấm thắm phải đốc thúc huynh ấy dùng chân trái, tiểu chất vẽ một bức tranh, thấm thắm theo đó vẽ làm một cái nạng, bảo huynh ấy đi lại nhiều, chân trái phải buộc túi cát nặng hai cân, tránh dùng lực không đều.

Ngưu phu nhân nhắm lại hai lần, nhìn Vân Diệp lấy miệng ngậm bút lông vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo, có bản vẽ rồi tạ ơn rồi rút về làm nạng cho nhi tử.

Cả nhà Ngưu phu nhân vừa đi trong nhà liền giống như chôn vào ổ gà, loạn hết cả, cô cô này thăm cánh tay Vân Diệp nhỏ vài giọt nước mắt, nguyên rửa Lão Ngưu đáng chết băm chết vằm. Thấm thắm kia cẩn thận chạm vào cánh tay sưng tím của Vân Diệp, nếu chẳng phải y đã 15 tuổi có khi ôm vào lòng cho bú.

Vân Diệp vô cùng, vô cùng hưởng thụ đại ngộ hiện giờ, tiếng thét chói tai của nữ tử trong nhà chưa bao giờ dễ nghe đến vậy, miệng nhai kẹo mạch nha do Đại Nha nhét vào mồm, Tiểu Tây, Tiểu Bắc phùng má cắn thật thối hơi vào cánh tay ca ca, cứ như làm thế có thể giảm đau.

Lão nãi nãi cứ nhìn Vân Diệp một cái là rơi nước mắt, không biết lấy đâu ra nhiều nước mắt như thế. Nói tóm lại vừa thống khoái vừa hạnh phúc.

*****

Lý Nhị nghe Lão Ngưu nói tới Vân Diệp muốn làm cho nhi tử Lão Ngưu một cái chân thì phun hết trà ra ngoài, nội thị tới đâm lưng chi Lý Nhị, ho tới nửa ngày trời mới thở đều lại được. Vừa mới đoạt huyết tặc mệnh cho Lão Tần, giờ lại muốn làm chân cho Ngưu Kiến Hồ, đây là loại bản lĩnh gì? Trong thần thoại Thái Ất chân nhân có thể dùng ngón sen tạo thân thể cho Na Tra trùng sinh, chẳng lẽ tên tiểu tử Vân Diệp này cũng có bản lĩnh ấy?

Điều này khiến cho Lý Nhị sinh ra tâm tư rất bất thường, tuy trong lòng cảnh cáo bản thân lần trước dùng mạng người kiểm nghiệm tính chân thật trong lời nói của Vân Diệp là quá đáng, loại chuyện này trừ Ân Trụ vương thì chưa bao giờ có ai làm, phải phong tỏa tin tức không để cho các đại thần biết. Nhưng bất kể thế nào không nên nổi tò mò, nghe Lão Nghi nói muốn mời mấy vị lão cung phụng không xuất thế trong cung ra tay xem bệnh cho người, liền hỏi:

- Theo như trầm thấy y thuật Lam Điền hầu không dưới bất kỳ danh y nào trên đời, vì sao ái khanh lại bỏ gần cầu xa?

Lão Ngưu xấu hổ lắm, đem chuyện mình không cẩn thận bóp Vân Diệp bị thương kể ra, khiến Lý Nhị cười không ngớt, bảo nội thị mời lão cung phụng đi chẩn bệnh. Bản thân kéo Lão Ngưu ra hậu điện, mời hoàng

hậu tới, hai vợ chồng và Lão Ngưu nói chuyện về Vân Diệp.

Phi tần triều Đường không được gặp ngoại thần, chỉ có hoàng hậu là ngoại lệ, bà ta quản lý toàn bộ hậu cung, quản hạt nội phủ, đứng đầu toàn bộ quý phụ. Nếu như nói Lý Nhị là một con hoàng kim long chiếm cứ thành Trường An thì Trường Tôn hoàng hậu là kim phượng hoàng phú quý lộng lẫy.

- Bỗng hậu nghe nói cái chân bị thương của lệnh lang hầu gia có khả năng lành, thật chứ?

Vừa mới tới Trường Tôn hoàng hậu đã hỏi Lão Ngưu tính chân thực việc này:

Lão Ngưu mặt mày vui sướng:

- Hồi bữa nường nường, đúng là có chuyện ấy, hôm nay Lam Điền hầu tới phủ lão thần bái phỏng, thấy khuyển tử chân bị thương khó đi lại liền kiểm tra cho nó một phen, phát hiện đầu gối còn nguyên, liền nói nếu còn đầu gối có thể nắm chắc làm được cho khuyển tử một cái chân, lắp vào rồi đi lại đứng ngồi không khác gì người bình thường. Lão thần nhất thời kích động nắm lấy hai tay Lam Điền hầu, thật sự có lỗi với đứa bé ấy, đây là lần thứ hai lão thần làm nó bị thương rồi, đứa bé này lòng dạ thiện lương không hận tay bị thương còn nhớ tới cái chân của khuyển tử, an ủi lão thần, thực làm lão thần vừa cảm kích vừa hổ thẹn.

- Nói thế chuyện này là thật rồi?

Trường Tôn hoàng hậu xác nhận lần nữa:

- Chính xác vô cùng, lão thần không nghi ngờ chút nào.

Lão Ngưu chém đinh chặt sắt nói:

- Khanh thấy Lam Điền hầu ra sao? Thấy Bạch Ngọc Kinh thế nào?

Lý Nhị xen vào:

- Bạch Ngọc Kinh xa xôi hư vô, Lam Điền hầu cũng chẳng thể nói rõ ngọn ngành, chỉ có thể từ những lời của sư phụ y đoán ra đó nhất định là nơi người thường không thể biết, có lẽ chỉ cao nhân mới tới được bên rìa, ví như Cầu Nhiệm Khách. Đoạn quá khứ này lão thần và Lý Tịnh cũng có thể tính là thâm giao vậy mà chưa bao giờ nghe ông ấy nhắc tới, Lam Điền hầu sao lại biết? Có thể thấy đúng là y đã gặp qua người này, từ đó mà suy, lão thần cho rằng Bạch Ngọc Kinh có lẽ thực sự tồn tại, chỉ là người phạm chúng ta không tiếp xúc được mà thôi. Còn về phần Lam Điền hầu, lão thần đánh giá là: Một đứa trẻ ngoan, là đệ tử cao nhân thực sự.

- Tại sao?

- Thần thấy nhiều kẻ đại gian đại ác rồi, Vân Diệp tuyệt đối không phải, thần dám lấy tính mạng ra đảm bảo. Theo lão thần thấy, có thể nói cho triều đình năm sau có tai họa lớn đủ chứng minh lòng son của đứa bé này, cho dù có chút tin toán nhỏ, cũng là do bản tính mà ra, tâm tính thiếu niên mà, lại bị sư phụ chiều quen rồi, không chịu nổi ủy khuất, kiêu ngạo một chút không là gì cả, chính vì mấy tật xấu đó mà lão thần càng thích thằng bé này.

Nhìn Ngưu Tiến Đạt rời đi, Lý Nhị hơi trầm tư, Trường Tôn hoàng hậu nhoẻn miệng cười:

- Nhị ca, có lẽ chúng ta hỏi nhầm người rồi, Lang gia hầu nhận đại ân của Lam Điền hầu tất nhiên không nói xấu y.

- Hoàng hậu, nghe khẩu khí của nàng thì trầm thấy có vẻ nàng hoài nghi Vân Diệp có thể làm ra chân người, vì sao thế? xem tại

- Nhị ca, chàng vẫn cứ cái tính không nhìn thấy Hoàng Hà không chịu thôi, từ khi y bước vào nhân gian có làm chuyện gì lại không nằm ngoài dự liệu? Lam Điền hầu luôn nằm ngoài dự liệu của chàng, khiến chàng sinh ra một cảm giác đây là nhân vật ngay cả chàng cũng không thể khống chế nổi, tất nhiên là luôn luôn nghi ngờ. Vừa rồi thiếp thân mới nghĩ thông một vấn đề, Lam Điền hầu không phải là nhân vật mà Đại Đường ta có thể giáo dục ra được, những việc làm của y khác xa thiếu niên Đại Đường bình thường, lối suy nghĩ lạ lùng kỳ quái, nhưng lại hợp lẽ trời, một vị cao nhân đại đức cỡ nào mới có thể giáo dục ra được một đứa bé như thế. Có điều chẳng hề gì, chẳng phải năm sau y tiến cung sao? Giao cho thiếp quản giáo, không tin y có thể thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta.

Trường Tôn Hoàng hậu càng nói rằng càng siết lại, nhìn dáng vẻ hoàng hậu, Lý Nhị không nhịn nổi cười phá lên.

Cùng lúc ấy Vân Diệp chui trong đồng chăn dày toàn thân ớn lạnh hắt xì một cái, lão nãi nãi tưởng tôn tử bị cảm lại thêm một lớp chăn dày.

Trường Tôn Xung, Lý Hoài Nhân, Trình Xử Mặc nói nhau đến thăm, mỗi người kéo theo một xe lễ vật, biết tính khí Vân Diệp, thuốc men, gấm vóc, tranh họa, văn phong tứ bảo đều không mang tới. Chỉ có san hô cực lớn, ngọc thạch nguyên khối, mã não mà hai người mới có thể khiêng nổi, làm Vân Diệp thấy mà vui sướng ra mặt, đúng rồi, thế này mới giống đi thăm bệnh nhân chứ, nhìn thấy mấy thứ đó bệnh đỡ quá nửa.

Không giống Lý Thừa Càn mang tới hai rương sách, nói là bệnh nhân xem nhiều sách có lợi cho việc khôi phục thân thể, chưa nói in ấn chẳng ra làm sao, còn dám mặt dày nói là vật hoàng cung cất giữ, bản thân phải tốn nhiều công sức mới kiếm được.

Vân Diệp chẳng nề mặt, song Lý Thừa Càn là tên tiện nhân, ý vào thân phận thái tử vợ vết Vân phủ. Thường ngày lão nãi nãi trông nhà còn chặt hơn trông tù không ngờ lại còn tươi cười khích lệ thái tử lấy nhiều thêm một chút, bàn mới làm, lò mới rèn, rồi thì nổi lẩu mà thợ mới đưa tới cũng bị đóng gói mang đi. Vân Diệp phát điên, vốn định giữa mùa đông giá lạnh làm một nồi lẩu nghi ngút khói để ấm người thế là tan tành rồi.

Ngày kia là năm mới, hiện giờ kiếm thợ làm cũng không kịp nữa, hai tay vẫn đang treo, nếu không xách dao chém tên tiện nhân rồi. Nhìn thấy trong phòng Vân Diệp có một mâm giá đỡ mọc rất tốt, thuận tay cho vào miệng, nói là mùa đông còn có rau xanh, chưa bao giờ thấy thứ tươi non thế này, phải đem về cho mẫu hậu nếm thử.

Vân Diệp nhắm mắt lại khỏi phải nhìn cho lòng thanh tịnh, lão nãi nãi cung kính mời Lý Thừa Càn tới tiền sảnh. Đầu bếp dưới sự giám sát của thị vệ trong cung run sợ dùng năng lực lớn nhất làm một bàn thịnh kho tàu, sườn chua ngọt, đầu lợn hầm, giá trộn, hương thơm ngào ngạt, ngon lành vừa miệng.

Đường đường thái tử điện hạ mà ăn không bằng tên ăn mày, ăn xong xỉa răng cướp đi mất trù nường nấu ăn tốt nhất, khiến đầu bếp trong nhà nước mắt long lanh.

Ôn thần khó đuổi, trước khi ra khỏi cửa tên khốn nạn còn vỗ cánh tay Vân Diệp nói phải dưỡng bệnh cho tốt, hần đợi huynh đệ cùng học trong cung, hoàn toàn không nhìn thấy Vân Diệp đau tới méo miệng, bày nghi trượng thái tử đem thu hoạch lớn trở về.

Chuyện mất mặt trước mặt các huynh đệ nói ra liền thành chuyện vui, cười ha hả xong liền nói biết huynh đệ bị thương tới gấp quá tới cơm trưa còn chưa kịp ăn, định quấy rầy một bữa, thuận tiện giải quyết luôn cả bữa tối.

Cơm nước của Vân phủ không bao giờ làm người ta thất vọng, rượu chẳng đựng vào, thức ăn bị ăn sạch sẽ, mỗi người còn gói một túi bảo là mang về hiếu kính lão tử, lão nương. Đuổi phó dịch đi thì đã là lúc đường phố mới lên đèn, bốn huynh đệ ngồi ở tiền sảnh uống trà tán gẫu, bất giác nói tới người Hồ ở Lũng Hữu, không khí liền trở nên sôi nổi, đuổi cả nha hoàn hầu hạ đi, phòng khách liền thiên hạ của đám sắc lang, nào là ngực tơ rung rinh, nào là mông mẩy uốn éo. Trường Tôn Xung tru lên như sói, bốn huynh đệ ăn ý đi ra ngoài, nói ra thì Vân Diệp sớm đã muốn tới xem khu đèn đỏ của thành Trường An --- Phường Bình Khang.

62. Chương 62: Cửu Y

Vân Diệp bị thương không cưỡi ngựa được, bốn người chen chúc lên xe ngựa của Trường Tôn Xung, vừa mắng vừa đá thúc giục mã phu đi cho mau, xe ngựa phi như điên trên đường Chu Tước, người đi đường hoảng hồn né tránh, quan sai tuần đêm ngay cả hỏi cũng chẳng dám, xe ngựa của nhà Trường Tôn, tránh còn chả kịp ai có gan đi hỏi chứ?

Tên hay lắm, Yến Lai lâu, lầu gác bốn tầng kết cấu bằng gỗ đèn hoa rực rỡ, người đông nghìn nghịt, người còn chưa đến mùi son phấn đã theo gió ra nghênh khách, đám tiểu đồng hò hét tránh đường. Bốn vị đại gia nghênh ngang đi vào Yến Lai lâu, tuy nói có một vị hai tay treo lên trông khó coi, nhưng ai quy định người tàn phế không được dạo chơi thanh lâu? Vả lại, chơi thanh lâu cần dùng tới tay à?

Từ cổ chí kim chỉ cần là thanh lâu nhất định sẽ có một vị lão bảo tử (chú chú) hiểu tình thú, quả nhiên còn chưa bước qua ngưỡng cửa thì một giọng nói êm ái truyền tới.

- Cha cha cha, nô gia nói sao hôm nay chim khách lại kêu không ngừng mà, Đình Phương cô nương thể nào cũng không chịu xuống lầu tiếp khách, thì ra Trường Tôn công tử tới, công tử lâu rồi chưa đến đây, nữ nhi của nô gia ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Trường Tôn Xung cười rất phô trương, đưa tay ôm lấy một phụ nhân lướt tới, tuổi không nhiều, cũng chỉ hai mươi mấy thôi, mặt mũi có thể xem là thanh tú, ngăn bàn tay lợn của Trường Tôn Xung lại, mắt đảo trên người ba người còn lại.

- Đừng hỏi, người đi cùng bản thiếu gia thì không phải là người thường, kiếm mấy hoàng hoa khuê nữ, gọi cả Đình Phương cho lão tử, rượu thịt chu đáo, cái khác không cần người lo.

Nói xong thì một viên chân trâu to như long nhãn biến mất hút giữa khe vú của phụ nhân kia.

Lý Hoài Nhân chảy cả nước dãi rồi, từ khi tiến vào lầu thì mắt không chớp cái nào, tên chết tiệt này là loại động vật ăn thịt thuần túy, nhìn nữ nhân căn bản không nhìn mặt, chỉ nhìn ngực. Lão bảo tử cố ý uốn ngực lên, đôi hung khí kỳ càng trở nên hùng vĩ. Thấy Lý Hoài Nhân sắp nhào tới, Trình Xử Mặc vội giữ hân lại, đừng có làm mất mặt bốn huynh đệ, chưa thấy mỹ nữ đã hết vốn trong tay lão bảo tử.

- Kha kha, người xấu, nhớ lại năm xưa thân đồng tử của ca ca đã giao cho Yếu Nương, ba năm sau người cũng không chống đỡ nổi.

Trình Xử Mặc nói với bộ mặt tang thương, nhưng tay lại thừa cơ vươn ra muốn sờ bầu ngực cao vút của Yếu Nương. Text được lấy tại TruyệnFULL

Lão bảo tử uốn người tránh đi, động tác cực kỳ thuần thực, hiển nhiên là rèn luyện thường xuyên.

- Bốn vị công tử xin theo nô gia tới nhả phòng trên lầu.

Cái váy dài kéo trên mặt đất, không nhìn thấy chân, cảm giác như ả lướt trên mặt đất. Đợi tới cầu thang, móng uốn éo rất có quy luật, giống như múa vậy, Trường Tôn Xung đưa tay ra ra bóp, nhưng không sao bóp trúng. Lý Hoài Nhân nhìn hau háu hai cái bờ mông tròn vành vạnh đó, Trình Xử Mặc tựa hồ không có hứng thú với phụ nhân có tuổi, vừa đi vừa tán gẫu với Vân Diệp.

Còn với Vân Diệp à, đối với y mà nói thực sự chỉ là trò trẻ con, chẳng qua chỉ là nữ nhân có vài phần tư sắc, người xấu có cân si mê đến thế không?

Tâm tư trung niên, cái vỏ của thiếu niên, nay đột nhiên vào chốn hoa cỏ song đã chẳng còn cái hứng thú ngồi ở đầu đường huyết sắc với mỹ nữ nữa. Vân Diệp đâu phải là hòa thượng chưa bao giờ được ném đồ mặn chứ? Nếu chút sức kiềm chế không có, ở đời sau ra đường người nhìn thấy các cô em mặc áo hai dây mỏng tang, váy ngắn cùn cùn khoe cả mông ra thì thành chó đực rồi à? Bởi thế với y mà nói thanh lâu thế này đúng là trò trẻ con, đi cho thỏa lòng hiếu kỳ thôi.

Nhả phòng rộng bốn năm chục mét vuông trải thảm Tây Vực, trên tường treo tranh thêu hoa, ở giữa có một cái lò than đồng làm trong phòng ấm như xuân, dấm lên lớp đệm dày nhì không thấy mất cá, êm như là trên mây. Hộp bánh trái tinh xảo, làm người ta chìm vào chốn ôn nhu chẳng còn muốn tỉnh lại nữa.

Sau khi ngồi xuống bàn, nhìn mấy món bánh trái tinh tế trên bàn, Vân Diệp thấy mình không thể làm ra được. Dưa Cáp Mật ngọt lịm chẳng biết sao có thể giữ được tới hiện giờ, tức thì sinh tâm tư muốn chén cho sạch.

Yếu Nương duyên dáng thi lễ:

- Bốn vị công tử thân phận cao quý nô gia không dám hỏi danh tính, hôm nay nữ nhi Cửu Y của nô gia mới vào nghề, mong bốn vị công tử hưởng ứng, nô gia cảm kích bất tận.

Trường Tôn Xung cười nói:

- Nàng nhận ra ta rồi, hân là Lý Thất Lang, đây là Trình Tam, còn người bị thương thì nàng cứ gọi hân một chữ Vân là đủ.

Sau khi thi lễ lại lần nữa Yếu Nương nửa quỳ trên thảm, cầm lấy chày vàng trên bàn gỗ vài tiếng chuông, cùng với tiếng chuông vang vang, mấy bức tranh nữ sĩ đồ trong phòng vén lên, mấy nhạc nương ôm nhạc khí nối nhau đi ra, vừa đi vừa khẽ tấu nhạc. Tới trước bàn liền xếp thành đội múa trước ba sau bốn, tỳ bà tinh một tiếng, âm nhạc réo rắt, các vũ nương biến hóa động tác, hoặc nhảy múa hoặc đứng một chân, bàn chân trần đeo chuông bạc, mỗi bước di chuyển vang lên tiếng chuông trong trẻo, không ngờ lại xuyên qua tiếng tình tang của tỳ bà, trống vang lên, vũ nương xoay tròn, tiếng chuông ngày càng rộn ràng, xem vào tiếng ngân dài của tỳ bà, cảm giác như gió thổi qua mái nhà, khiến chuông reo leng keng, lại như tâm tư hỗn độn của oán phụ đợi người quay về.

Bốn tên sắc lang dường như quên mất mục đích tới nơi này, trong mắt chỉ còn thấy mép váy dài tung bay, áo màu bay múa, cánh tay như ngó xen khua các loại nhạc khí. Vân Diệp nhìn tới mắt hoa mày choáng. Tiếng trống ngừng bật, giống như mưa đi xa vạn vật quay lại yên tĩnh. Bảy vũ nương quỳ xuống đất, chỉ có bầu ngực phập phồng không ngừng cho thấy vừa rồi nhảy múa cực kỳ hao thể lực.

Vân Diệp tay không tiện, bảo ca cơ bên cạnh không biết vào từ lúc nào lấy ra một cái túi, bên trong có một ít bảo thạch, bảo ca cơ đổ ra một viên cho vào khay bạc Yếu Nương đang cầm. Trình Xử Mặc, Lý Hoài Nhân cũng có thưởng, Yếu Nương mặt như hoa đào, một hồi vũ đạo đã thưởng mấy chục quan, hiếm khi gặp được khách như thế, thấy bọn họ còn trẻ mà tiêu tiền phóng khoáng, không hiểu là con cháu hào môn nhà nào.

Vũ nương bái tạ xong liền lui ra, một đồng tử môi hồng răng trắng tay dẫn một người mù vóc dáng cao lớn một tay chống gậy, lưng đeo túi đàn từ ngoài cửa đi vào, sau khi thi lễ xong được đồng tử giúp ngồi vào góc tường, bày đàn, một chiếc đàn cổ bề ngoài loang lổ được đặt trên bàn.

Tiếng đàn cổ xưa vang lên, không có sự náo nhiệt như vừa rồi, hồi lâu mới gảy giầy đàn, tiếng đàn ong ong mãi bên tai, một âm điệu ôn nhu thê lương từ sau bình phong truyền ra, tiếng ca du dương, như kể khổ như ai oán:

- Hữu hồ tuy tuy,

Tại bỉ Kỳ lương

Tâm chi ưu hĩ,

Chi tử vô thường.

Hữu hồ tuy tuy,

Tại bỉ kỳ lệ

Tâm chi ưu hĩ

Chi tử vô đãi.

Hữu hồ tuy tuy

Tại bỉ kỳ trắc

Tâm chi ưu hĩ

Chi tử vô phục.

Tiếng hát càng ngày càng uyển chuyển dễ nghe, xen vào là tiếng chồn kêu lanh lảnh, dường như thực sự có một con chồn đang quanh quẩn bên bờ sông. Tiếng đàn càng lúc càng cao, tiếng hát cũng cao vút lên, hai tay cầm sừ từ chậm tới nhanh, rồi dần dần chỉ nghe tiếng đàn như mưa rơi trên mặt đất, một con chồn trắng tựa như đang chạy trong mưa tìm kiếm chỗ ẩn thân ẩm ướt.

***

Có con chồn bước lang thang,

Ở trên đập đá đắp ngang sông Kỳ.

Lòng thiếp luống những sầu bi.

Nỗi chàng quần thiếu ai thì may cho?

Lang thang chồn bước một mình.

Sông Kỳ đã thấy băng ghềnh chỗ sâu.

Lòng thiếp luống những bi sầu,

Nỗi chàng thiếu nết, ai đâu may giùm?

Đại khái nói nước loạn, dân mất, tan cả đôi lứa. Có người đàn bà goá thấy người đàn ông goá thì muốn lấy nhau, cho nên mới mượn lời nói có con chồn đi một mình mà thương cho người ấy không có quần (không vợ, không có ai may quần cho mặc)

63. Chương 63: Hồ Ca

Cổ cầm mang âm thanh doanh chính với phong thái quân tử, náo loạn như thế sớm mất đi sự vững vàng, chừng mực, không biết vì sao hòa trộn vào tiếng hát lại không đường đột, giống như âm điệu vốn lẽ là phải như thế. Vân Diệp nghe như mê như say, lòng đầy thương cảm. Trình Xử Mặc hai mắt tròn tròn tựa như đang nổi giận, Trường Tôn Xung đầu lắc lư khẽ ngâm nga, còn về phần Lý Hoài Nhân thì dài cái cổ ra nôn nóng muốn nhìn mỹ nhân.

Yếu Nương nhìn tròn mắt vị đại gia này, nhìn Vân Diệp, Trường Tôn Xung thì lòng mừng thầm, nhìn Trình Xử Mặc thì có chút lo lắng, còn nhìn Lý Hoài Nhân cứ như nhìn thấy một đồng phân.

Khúc ca ngừng lại, cầm sư mù được tiểu đồng dắt ra ngoài, không thì lễ, không cáo từ.

Hà thảo bắt hoàng? Truyện được tại [TruyệnFULL](#)

Hà nhật bắt hành?

Hà nhân bắt tương?

Kinh doanh tứ phương, hà thảo bắt huyền?

Hà nhân bắt căng?

Ai ngã chinh phu, độc vi phỉ dân.

Phỉ hủy phỉ hổ, suất bỉ khoáng dã.

Ai ngã chinh phu, triều tịch bắt hạ.

Hữu bổng giả hồ, suất bỉ u thảo.

Hữu sạn chi xa, hành bỉ chu đạo.

(Cổ cây nào không vàng úa, Ngày nào mà chẳng đi ... đại ý nói binh sĩ oán trách phải đi khắp đó đây, không được nghỉ ngơi, lại oán trách vợ chồng xa cách, rồi hỏi phẫn nộ "Bọn binh sĩ chúng ta thật tội nghiệp, há không phải là người hay sao?" – Kinh Thi)

Trường Tôn Xung ca hát, Vân Diệp không hiểu ý tứ là gì, Trình Xử Mặc nổi điên, Lý Hoài Nhân hết sức ngạc nhiên. Vân Diệp đang định hỏi, đang lúc Trình Xử Mặc muốn đánh, Lý Hoài Nhân tránh đi thì có một giọng nói trong trẻo truyền ra.

- Đa tạ công tử lấy bài Hà thảo bắt hoàng hòa cùng, Cửu Y cảm kích vô cùng.

Nói xong một nữ tử áo xanh từ sau bình phong đi ra.

Vân Diệp thất vọng lớn, thì ra chỉ là một cô bé con, khoảng mười ba mười bốn, mặt còn có chút bầu bầu đặc trưng của trẻ con, phía trước không nổi, phía sau không vênh, thực sự chẳng có cái gì để nhìn. Nếu chẳng phải bài hát không tẻ thì Vân Diệp cũng muốn đánh người.

Trường Tôn Xung mặt héch lên trời làm bộ cao nhân, Trình Xử Mặc mặt đỏ dừ cầm lấy miếng dưa Cáp Mật trên bàn nhét vào miệng Trường Tôn Xung, làm hắn nghẹn trợn cả mắt. Rồi nhét Lý Hoài Nhân xuống

dưới gầm bàn, tiếp đó hung dữ nhìn Vân Diệp. Tên không có nhân tính này chẳng chọc vào nỗi, Vân Diệp vội lắc đầu, biểu thị mình không hứng thú gì với Cửu Y cô nương.

Yếu Nương cười tươi như hoa nở song trong lòng thâm cảm kinh, Trường Tôn Xung là cháu ruột của hoàng hậu nương nương, thường ngày trong giới hoàn khổ Trường An là nhân vật nói một là một hai là hai, nay bị người ta nhét đưa vào miệng mà không giận, lại còn thông thả nhai nuốt, tựa hồ không hề thấy bị mạo phạm.

Hôm nay vì có Trường Tôn Xung nên đặc biệt đưa Cửu Y ra chính là vì muốn để hắn nâng đỡ, sau này còn có chỗ đứng ở Trường An. Không ngờ lại còn có ba vị khách quý thân phận tương đương, đúng là bất ngờ. Không biết vị Trình Tam công tử này là nhân vật bậc nào, có thể bảo vệ nỗi Cửu Y không?

Cô nhóc Cửu Y giật mình hình hành vi bá đạo của Trình Xử Mặc, còn chưa rõ vì sao mà mình vừa ra thì bọn họ lại đánh nhau, có hơi hoảng sợ.

Trình Xử Mặc nhảy vọt qua bàn, tới trước mặt Cửu Y, tỏ ra lễ độ hiếm có:

- Ta là Trình Xử Mặc, sau này nàng là người của ta, nếu có ai ức hiếp nàng, nàng tìm ta, lão tử đánh hắn, nếu nàng muốn ức hiếp ai, cứ tìm ta, lão tử cũng đánh hắn.

Nói xong kéo tay Cửu Y tới bàn mình ngồi xuống, đuổi ca cơ hậu hạ đi, nhìn Cửu Y say mê.

Ba huynh đệ tránh xa, toàn bộ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn. Trường Tôn Xung lau hạt dưa dính trên mặt, nói:

- Trình Tam xem ra hôm nay không về nhà được nữa rồi, hắn có mỹ nhân bầu bạn, ba huynh đệ ta phải làm sao?

Đợi hắn quay đầu lại thì thấy Vân Diệp đang ăn dưa, Lý Hoài Nhân kéo Yếu Nương bộ dạng y hệt Trình Xử Mặc, hậm hực phát tay quay về chỗ ngồi kéo tiểu ca cơ vào lòng tâm sự.

Dưa không tệ, nho cũng ngon, cái bánh này nhân không ngán, vỏ xốp trong mềm, không biết làm thế nào, Tiểu Nha rất định rất thích. Đang chìm đắm trong món ăn ngon đột nhiên phát hiện ra một cơ thể thơm ngát chui vào lòng, thì ra là ca cơ hậu hạ mình.

Vân Diệp không quen chút nào, tiểu nha đầu này ở đời sau chỉ mới vào sơ trung, y thực sự không ra tay nổi. Nếu là Yếu Nương có lẽ còn được, ngẩng đầu lên không thấy người đầu nữa, Lý Hoài Nhân cũng chẳng thấy đâu. Trình Xử Mặc giữ lấy Cửu Y như giữ con cừu nói luôn mềm, Trường Tôn Xung bế ca cơ chui vào cửa ngấm. Toàn tên khốn kiếp.

Vân Diệp quyết định cùng tiểu ca cơ thảo luận chuyện nhân sinh một chút, bảo tiểu cô nương ngồi xuống, phát cho nàng một viên bảo thạch cho yên tâm trước. Sau đó bắt đầu hỏi nàng ở đâu, có biết làm bánh không, chính là loại bánh ở trên bàn.

Không ngờ rằng tiểu cô nương này cũng là người mê ăn ngon, nói tới làm bánh cũng đầu ra đó, cái gì mà vỏ bánh của phường Bình Khang, ma thực của Thụy Ninh viện, canh của lão vương gia chợ tây, bánh người Hồ mà rắc thêm vừng thì thơm thế nào.

Nói cho cùng thì vẫn còn nhỏ tuổi, mở miệng ra là lú lo không ngừng, Vân Diệp thấy trời đã tối, nếu không kéo nàng đi kiếm những món ăn ngon kia, đang nói tới bánh của nhà Lưu bà bà thêm quả khô vào ngọt thơm ra sao thì Trình Xử Mặc ở sau lưng vỗ y. Người không đi tán gái vỗ ta làm cái gì, bực bội quay đầu lại, Trình Xử Mặc đang xoa xoa tay, tên khốn đó lúc gặp khó cầu xin người khác là mang cái bộ dạng này.

- Làm gì thế? Không thấy ta đang nói chuyện vui vẻ à?

- Huynh đệ, người biết làm thơ không?

- Làm thơ gì? Người có hứng thú với thơ từ bao giờ thế?

- Vừa rồi ta nói với Cửu Y là huynh đệ của ta không gì không biết, không gì không thể, dưới gầm trời này không chuyện gì mà y không làm được. Cửu Y rất cao hứng nói thán Giêng phải tiếp khách nhiều, hi vọng người làm một bài thơ lấy thể diện, vừa rồi ta đã đồng ý, nói mười bài cũng không thành vấn đề, người ngờ ra làm gì? Làm thơ đi. Ta và Cửu Y đang đợi để dùng đấy.

Trình Xử Mặc mắt kiên nhẫn, Cửu Y thì che miệng cười trộm.

- Tí chị người chứ!

Vân Diệp khùng thật rồi, người coi làm thơ như mỗ lợn à, một phát làm mười bài? Mặt tức tới tím tái, toàn thân run rẩy, há miệng không nói lên lời. Cánh tay đau dữ dội không giơ lên được, nếu không đã bóp chết tên khốn kiếp này, người tán gái thì liên quan chó gì tới lão tử mà lôi lão tử vào, còn muốn làm thơ? Ta tổng cộng chỉ thuộc có chừng mười bài, cho người đem tán gái hết rồi, ta lấy vốn đâu làm ăn nữa.

- Chỉ một bài ca thôi, muốn hay không nói một lời, hôm nay không có hứng thú làm thơ.

Là cao thủ karaoke trứ danh trong công ty, biết hát vô số bài, từ tiếng Việt tới tiếng Anh đều có thể làm vài câu, Cửu Y chẳng phải thích hát bài về hồ ly sao? Vậy dạy cô ta bài (Hồ ca) là được.

- Tiểu nữ tử có thể được Vân công tử tặng cho một khúc cũng là duyên không nhỏ, xin rửa tai lắng nghe.

Nha đầu này mặt đầy vẻ châm chọc, ả ta đã thấy sự thô tục của Trình Xử Mặc, liền coi Vân Diệp cũng là hạng tương tự, vừa rồi bảo Trình Xử Mặc làm thơ là nhất thời nổi tính nghịch ngợm, trêu Tiểu Trình mà thôi, không ngờ Tiểu Trình không cần nghĩ ngợi gì, kiếm Vân Diệp làm thơ hộ hẩn. Không hiểu rằng với Tiểu Trình mà nói đó là điều quá sức hiển nhiên, huynh đệ của ta không gì không làm được, có chuyện gì làm khó nổi y chứ?- Bài hát này có câu chuyện nhỏ, kể cho mọi người nghe trước. Nói về thời Tam Quốc, thiên hạ phân tranh không ngừng, loạn lạc liên miên, bách tính tan tác lưu tán, ăn không đủ no, áo không đủ che, có một thiếu niên may mắn có được một con hồ ly trắng bị người ta bắt bị thương, hẩn mừng rỡ định lột da gỡ xương hồ ly làm bữa ăn ngon. Phải biết rằng hẩn đã lâu lắm rồi không được ăn no. Đúng lúc hẩn định ra tay thì thấy con hồ ly đang khóc, miệng phát ra tiếng kêu tựa như đang cầu khẩn hẩn tha cho mình, thiếu niên kia nhất thời mềm lòng băng bó vết thương cho nó rồi thả đi. Con hồ ly trắng chạy vòng quay hẩn ba vòng rồi lao vào bãi cỏ.

Vân Diệp có miệng ăn nói, câu chuyện y kể luôn rành rọt dễ nhập tâm:

- Không lâu sau thiếu niên đó bị cưỡng ép nhập ngũ, chết trận ở sa trường. Con hồ ly trắng chưa bao giờ bỏ đi, nó ở xa xa nhìn thiếu niên chết, nó nhìn thấy linh hồn thiếu niên phiêu đảng thế gian, cuối cùng chuyển thể đầu thai, thành đứa bé, thiếu niên, trưởng thành, già đi. Đời này tới đời khác. Lúc này con hồ ly sớm đã thành tinh, chỉ là không thể bỏ đi lớp da súc sinh để hóa thành người. Chớp mắt một cái tới tiền triều, thiếu niên kia lần nữa trưởng thành một thiếu niên tuấn tú, gia cảnh bần hàn nhưng hẩn một lòng khao khát đọc sách, mười năm khổ công cuối cùng học vấn đã thành, được quan phủ tiến cử, định tở Trường An thi tiến sĩ, không ngờ bị cảm lạnh ở ngôi miếu nát trên đường, bệnh không gượng dậy nổi. Con hồ ly trắng nhìn thấy vô cùng nóng ruột, nhưng không có cách nào cả, nó đi thỉnh giáo con hồ ly già nhất, lão hồ ly nói cho nó biết, chỉ cần uống thuốc của lão ta sẽ biến thành một nữ tử xinh đẹp, nhưng không bao giờ thành tiên được nữa, hơn nữa đuôi của nó không thể biến hình, nói cách khác sẽ là nữ tử xinh đẹp vĩnh viễn mang cái đuôi hồ ly. Con hồ ly trắng uống thuốc, biến thành thiếu nữ mỹ lệ, nó ở trong miếu chăm sóc thiếu niên, cho tới khi lành bệnh, trong thời gian dưỡng bệnh, chàng thiếu niên yêu cô nương mỹ lệ, bọn họ thề non hẹn biển sẽ yêu nhau mãi mãi. Thiếu niên rời đi, hẹn chỉ cần thi xong sẽ đón thiếu nữ về thành thân. Đáng tiếc chuyện không được như ý. Thiếu niên thi cực tốt, được hoàng đế tán thưởng, hơn nữa thế gia đại tộc định hôn ước cho hẩn, đúng vào ngày công bố bằng vàng, thiếu niên thành thân với tiểu thư thế gia. Con hồ ly trắng biết tin này chạy tới Trường An, nhưng bị đạo trưởng pháp hạnh cao thâm đánh bị thương, nó liều mạng trốn thoát, chỉ có thể trơ mắt nhìn người yêu thương và người khác động phòng hoa chúc, nó hát trên đồng hoang, múa trên sa mạc, kỷ niệm vui buồn mừng giận mãi mãi trong con kiếp con người.

Vân Diệp chẳng bận tâm tới Trình Xử Mặc mắt đỏ hoe, hai ca cơ khóc thút thít, nhỏ giọng hát bài (Hồ ca) do bản thân viết, y thích câu chuyện đẹp thế lương này từ xưa, cho nên khi ở sa mạc cô đơn tịch mịch, đã viết bài Hồ ca sa mạc.

Trăng tròn tròn.

Lòng chua chua

Bóng người nhỏ, bóng lưng nhỏ.

Chàng liệu có thấy

Mắt thiếp rơi lệ
Người vô tâm không thể nhìn thấy sự thương cảm của thiếp.
Chàng không nhìn thấy
Gặp nhau hân hoan
Chia tay u sầu
Nền hoa cháy, mỹ nhân xinh
Thiếp đã nhìn thấy
Phúc duyên của chàng
Ngàn năm yêu thương chẳng bằng được phú quý hồng nhan
Chàng không nhìn thấy
Đá tam sinh viết nhâm nhân duyên
Giữa đất trời chẳng có hồ nữ
Rời xa nhân gian
Rời xa nhân gian
Trong áng mây làm ướt mi mắt thiếp
Rời xa nhân gian
Rời xa nhân gian
Trong áng mây làm ướt mi mắt thiếp.

Chuyện nằm ngoài dự liệu, bọn họ rất thích câu chuyện nhưng không thích bài ca, điều này làm Vân Diệp thương tâm, mặc dù có huynh đệ tốt Trình Xử Mặc ra sức giúp, nhưng không chống lại được phản kích mãnh liệt của hai tiểu nha đầu, còn nói, nghề ca hát là cao nhả, cao quý, phải dùng ngôn ngữ ưu nhã nhất kể ra ái tình mỹ diệu nhất. Dùng ca khúc dân gian để miêu tả ái tình mỹ lệ như thế này cảm giác như chuông vàng để bỏ nát, nổi đất lại kêu vang, thật uống phỉ.

Không hiểu nổi, rõ ràng là kỹ nữ còn mơ tưởng tới ái tình? Đã có thể phán định đối tượng ái tình của Cửu Y chỉ có thể là Trình Xử Mặc, nếu còn ảo tưởng người khác, sẽ biến thành mối quan hệ tam giác Nhân quỷ tình vị phiên bản triều Đường rồi.

Lão tử từ nhỏ đã học dân ca được vô số cao nhân tôn sùng, như thế nào mà lại thành thứ không đáng nhắc tới rồi? Bài Mạt lộ hoa chẳng phải hát cho cả thế giới đều biết à? Lão tử là một thanh niên văn nghệ nên mới làm ra được bài hát mỹ lệ như thế, chứ đối lại là mấy thằng trong ký túc xá sinh viên của lão tử à, chúng nó hát Thập bát mô xem cô còn sống nổi không?

Giận rồi, bảo thị nữ kiếm cho lão tử một xe đưa Cáp Mật, rồi đem các loại bánh lên xe, về phủ thôi, còn phải hỏi à, Trường Tôn Xung trả tiền. dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Yến Lai lâu từ trên xuống dưới, Vân Diệp chở xe đồ lớn mang về.

Lão nãi nãi còn chưa ngủ, đợi Vân Diệp trở về, cả nhà cũng không ngủ, đám tiểu nha đầu ngong ngóng trông ra ngoài cửa, gà gật như gà mổ thóc mà vẫn cố đợi. Vân Diệp hơi hổ thẹn, định lên vào sân nhưng bị Tiểu Tây tinh mắt nhìn thấy, vừa mở miệng nói dối thì cả đám đông vây tới. May là sớm chuẩn bị mỗi người một quả dưa, một phần bánh.

Lão nãi nãi cũng không hỏi rốt cuộc Vân Diệp đi đâu, chỉ an bài các tỷ tỷ chuẩn bị nước nóng cho y, các thẩm thẩm tắm cho Vân Diệp sạch sẽ từ trên xuống dưới, nhất là vị trí trọng điểm càng chú ý trọng điểm, miệng lẩm bẩm người bên ngoài không sạch sẽ, nếu thích thì tìm nữ tử ngoan nhà lành, chẳng may có thai thì cứ sinh, thành con cháu hầu phủ thanh bạch. Nói cho Vân Diệp mặt đỏ bừng bừng, càng giải thích các thẩm thẩm càng kinh bỉ.

Vân Diệp thề, tay khỏe rồi không cho trưởng bối trong nhà tắm rửa cho mình nữa, nói ra thì thân thể này đã 15 tuổi rồi, không phải là thằng nhóc con các trưởng bối có thể tùy tiện cho bú sữa.

Những kẻ rảnh rỗi trong thành Trường An thật nhiều không kể hết, chỉ trong một đêm mà chuyện Vân hầu gia chạy tới Yên Lai lâu cướp dưa đã truyền bá khắp nơi, quá đáng hơn nữa nếu có hai người nói chuyện với nhau, một sẽ thì thầm, một thì sẽ gật gù, trong chớp mắt chuyện Vân hầu gia cướp dưa thành Vân hầu gia không thích mỹ nữ, chỉ thích dưa, buổi tối phải ôm dưa mới ngủ được.

Trình Xử Mặc hỏi cảm giác ôm dưa ngủ ra sao, bị ăn hai cước nhớ đời. Trang Tam Đình tránh Vân Diệp thật xa không tới gần, Lưu Tiến Bảo đang dùng trứng gà nóng đắp lên mắt, đó là hậu quả dùng ánh mắt quái dị nhìn hầu gia.

- Nam nhân đi thanh lâu có gì mà mất mặt, nhưng người lại đem một xe dưa về là sao?

Vân Diệp muốn chệt quách cho rồi, vị này không dám đánh. Dưa là để ăn chứ không mang về làm gì? Lão Ngưu ngay cả cái này cũng không biết, đáng bị Ngưu thẩm thẩm nhéo cho.

Vừa đo cẳng chân cho Ngưu Kiến Hổ, Vân Diệp vừa cảnh báo:

- Đừng có dùng ánh mắt kỳ quái nhìn đệ, cẩn thận đệ cứa nốt cả cái chân còn lại.

Ngưu Kiến Hổ vội ngậm miệng, chỉ là mặt đỏ bừng, giống như táo bón vậy.

Cánh tay cử động được rồi, công phu châm cứu của lão cung phụng không phải uổng phí, vừa thông máu, lại tan bầm, chỉ trong vòng hai ngày là đã có thể cử động, nhưng chưa cả được vật nặng, cho nên bây giờ chỉ có thể làm công tác chuẩn bị đơn giản. Đã nói với Lão Ngưu, cuối năm rồi vậy qua mười lăm mới làm chi giả.

64. Chương 64: Uy Hiếp Tối Từ Trường Tôn Hoàng Hậu

Bất chi bất giác mà tết tới lúc nào không hay, không nghe thấy tiếng pháo nổ đi mừng, không ngửi thấy mùi thuốc pháo, tựa hồ thiếu đi mùi năm mới. Dán hai câu đối xuân, treo hai vị thần tiên vẽ mặt quái dị, tướng mạo hung dữ ở đại môn. Lão nãi nãi đích thân bôi đường lên miệng Táo vương gia, dùng một con gà trống đỏ làm vật cưới cho Táo vương gia, tiễn ông ta lên trời báo cáo.

Tế bái tổ tông, lão nãi nãi vượt ve bài vị của gia gia, chẳng hề có chút thương cảm, chỉ nói gia gia đợi bà thêm chút nữa, bà vừa mới có vài ngày hạnh phúc, còn chưa định xuống đó gặp gia gia, thế nào cũng phải đợi tới lúc Vân Diệp đại hôn, đám tiểu nha đầu gả đi mới không còn vướng bận gì đi tìm ông.

Vân Diệp nỗ lực dùng bút lông chấm mực đen viết bài vị của phụ thân danh nghĩa. Trong linh đường không có ai khác, chỉ có hai tổ tôn họ, lạnh ngắt.

Lão nãi nãi không ngừng than thở, nói bi ai vì nhân đình ít nói, nhớ năm xưa trong linh đường đông đúc nam đình, nay chỉ có một đứa tôn tử, làm lòng chua xót. Có điều trong chớp mắt lại phản chấn nói, một nhà nam đình cũng chẳng bằng một đứa tôn tử, tôn tử của bà nay đã là Lam Điền hầu, kết giao toàn bậc vương công. Mấy ngày trước ngay cả thái tử điện hạ cũng tới thi lễ với lão thái thái này, mỗ tổ của Vân gia bốc khói xanh rồi.

Rốt cuộc là mỗ tổ Vân gia có bốc khói hay không thì Vân Diệp không biết, nhưng giờ thì y bốc khói rồi, còn là khói bốc ra từ mũi.

- Thái tử điện hạ quang lâm hàn xá thực vẻ vang, không biết điện hạ chuẩn bị nhiều dưa như thế là vì sao?

Cổ căn rằng hỏi Lý Thừa Càn:

Lý Thừa Càn miệng nhai bánh năm mới, hàm hồ nói:

- Cô nghe thấy một tin tức, biết Lam Điền hầu rất thích thứ dưa này, khiến ngày đêm không rời, đồng cung có nhiều lắm, nên tặng cho hầu gia một chút, an ủi nỗi tương tư của hầu gia

Nuốt ực miếng bánh lớn, cái bộ dạng trông phát tởm, Vân Diệp cung kính nói:

- Tiểu hầu được thái tử ban tặng, thực cảm kích vô cùng, gần đây tiểu hầu nghiên cứu ra một loại quân khí mới, có thể giết địch trong vòng mười dặm một cách vô hình, không biết thái tử điện hạ có muốn xem không?

- Cô đương nhiên muốn xem, Vân Diệp, mời.

Đuổi hộ vệ lui ra, hai người một trước một sau tới thư phòng, Vân Diệp đóng cửa lại, dặn dò không cho bất kỳ một ai quấy rầy, Lý Thừa Càn hơn hờ lật sách trên bàn của Vân Diệp, đầu chẳng ngẩng lên hỏi:

- Vũ khí gì mà thần bí thế.

Hỏi hỏi lâu mà không thấy trả lời, ngẩng đầu lên phát hiện Vân Diệp dung dữ tóm lấy hắc ném lên giường, hai tay ra sức cù nách. Hiện giờ muốn chạy đương nhiên đã quá muộn, Lý Thừa Càn cười ngất ngèo, toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực nào, để mặc Vân Diệp muốn làm gì thì làm.

Tới khi cười đến chảy cả nước mắt nước mũi, luôn mồm cầu xin, Vân Diệp tha cho hắn. Lý Thừa Càn nằm trên ghế tựa như đồng bùn nhão, rất lâu mới ủy khuất nói:

- Người lừa gạt. Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

- Nói thừa, ta không lừa gạt, làm thế ở tiền sảnh sẽ bị hộ vệ của người bắt thành thịt nát, đây là do người tự chuốc lấy, kéo cả xe đưa tới trêu ta, đáng đời.

Vân Diệp lửa giận khó nguôi, tay chỉ Lý Thừa Càn còn run bần bật, lúc này chả có thái tử với hầu gia gì hết:

- Nói như vậy người thực sự thích dưa Hồ, không thích mỹ nữ? À phải, sao người gọi dưa Hồ là dưa Cáp Mật?

- Ta không phải hạng biến thái, đương nhiên thích mỹ nữ, chỉ là mấy nàng ở Yến Lai lâu không có ngực không có mông, như cái que củi thì sao lọt vào mắt ta được? Đợi tìm được mỹ nữ mà ta thích, sẽ cho người thấy thế nào là nam nhân.

- Loại dưa này ta đã ăn trước kia, còn hỏi sư phụ nguồn gốc, sư phụ nói loại này sinh ra từ vùng Cáp Mật Tây Vực, không gọi là dưa Cáp Mật thì gọi là dưa gì?

- À phải, người tìm ta làm gì? Người không có chuyện gì sẽ không tới, nói đi, không có thời gian dây dưa với người, còn phải ăn năm mới.

- Là mẹ ta phái ta tới, bảo ta nói với người, nếu nhàn rỗi đi chơi thanh lâu thì tức là bệnh người đã khỏe, qua 15 tiến cung, người sẽ quản giáo tên hoàn khổ người tới nơi tới chốn.

Lý Thừa Càn có chút hả hê, xưa nay hắn bị hoàng hậu quản giáo đến khổ đến:

- Mẹ người? Là hoàng hậu nương nương ấy à? Người chắc là lão nhân gia người có tâm tư quản giáo ta? Không phải do các đại thần dạy học chúng ta à? Sao mẹ người lại chạy ra?

Vân Diệp hơi hoảng, đường đường là hoàng hậu nương nương không quản giáo cho tốt phi tần ở hậu cung, rảnh rỗi làm vãi vở kịch tranh đấu cung đình, chạy đi gây họa hại cho mầm non Đại Đường ta đây làm gì?

- Ha ha, cuối cùng cũng có người chịu cùng ta rồi, Diệp Tử à, mẹ ta mà quản giáo ấy à, người cố mà chịu nhé, mong rằng mẹ ta bận quản giáo người thì thả lỏng cho ta, người đúng là Bồ tát cứu khổ cứu nạn.

Lý Thừa Càn vỗ vai Vân Diệp mừng khôn xiết.

- Ta là ngoại thân, nương nương không tiện quản giáo cơ mà?

Vân Diệp ôm hi vọng cuối cùng hỏi:

- Thế diện của người lớn, mẹ ta là hoàng hậu, người là hầu gia quý tộc, còn chưa thành niên, tức là người có quyền quản giáo người, bất kể người là nội thân hay ngoại thân.

Thế này thì toi rồi, Vân Diệp biết rất rõ Trường Tôn hoàng hậu là người như thế nào, hậu cung khổng lồ của Lý Nhị bị bà ta quản cho chặt chẽ, không có chút chuyện không hài hòa nào truyền ra ngoài, phải có trí tuệ bậc nào mới làm được điều này? Chiến tranh trong hậu cung tuy không có khói súng nhưng là chiến

trường người sống ta chết. Một nữ cường nhân trải qua trăm trận, bách chiến bách thắng muốn gánh vác trọng trách giáo dục mình, có thể thấy là không thành vấn đề gì.

Mình chỉ là viên gạch lán lộn dưới đáy xã hội mười mấy năm, một chút kinh nghiệm làm việc trong mắt bà ta chỉ là rác. Kế hoạch cuộc sống hạnh phúc định ra mấy ngày trước có thể ném vào thùng rác được rồi. Trường Tôn hoàng hậu không ép cho mình chảy ra tới giọt mồ hôi cuối cùng thì sẽ không buông tay! Lý Nhị! Ông tàn nhẫn lắm.

Lý Thừa Càn thấy mặt Vân Diệp lúc thì đen, lúc thì trắng, lo lắng hỏi:

- Người không sao chứ, Tiểu Diệp, mẹ ta dịu dàng đoan trang, lại rất lương thiện. Người quản giáo người là chuyện tốt đẹp mà người khác mơ không nổi, sao người lại khổ sở thế?
- Đó là đối với người, còn với ta không có lương thiện dễ dàng vậy đâu, cuộc sống tốt đẹp của ca ca ta kết thúc rồi.

Vân Diệp mặt như đưa đám:

Lý Thừa Càn cũng đồng tình, hần quả hiểu sự lợi hại của mẹ mình.

Tiến Lý Thừa Càn đi rồi, lão nãi nãi hỏi Vân Diệp có chuyện gì mà sắc mặt khó coi như vậy. Vân Diệp liền đem chuyện hoàng hậu nương nương muốn đích thân dạy dỗ mình nói cho lão nãi nãi, lão nãi nãi nhắm mắt lại suy nghĩ rất lâu:

- Diệp Nhi, nãi nãi ít kiến thức, không rõ lợi hại trong đó. Nhưng nãi nãi sống gần sáu chục tuổi đầu lại hiểu ra một đạo lý, hoàng gia coi trọng kẻ thuận thì sống, kẻ nghịch thì vong. Gia gia, phụ thân, thúc bá của cháu vì câu này mà mất mạng. Nãi nãi không muốn cháu đi theo gót họ, còn kỳ vọng cháu nối dõi tông đường cho Vân gia, sống thật tốt. Hãy bỏ đi sự kiêu ngạo của cháu, đem sự phụ cháu cất trong lòng. Nương nương nếu đã muốn thay đổi cháu, sẽ dùng mọi cách, hiện giờ dùng thủ đoạn quang minh chính đại đối phó với cháu, hiển nhiên là vì việc làm của cháu vượt khỏi phạm vi khống chế của họ, bọn họ muốn buộc khóa lên người cháu, để cho bọn họ sử dụng. Cháu nhớ kỹ, bất kỳ lúc nào tính mạng của cháu mới là quan trọng nhất, đừng lo cho chúng ta.

Vân Diệp đi tới ôm nãi nãi:

- Không đâu nãi nãi, cháu sẽ sống, mọi người cũng sẽ sống, nãi nãi cũng sống đến trăm tuổi.

65. Chương 65: Đầu Hàng Là Một Thói Quen

Ngày lễ tất nhiên là náo nhiệt, thành Trường Anh từ hôm nay cho tới tận ngày 15 sẽ đèn đuốc rực rỡ. Trên dốc Thượng Long vô số người đang bái tế tổ tiên, từ xa xa nhìn tới trên dốc sao trời và đuốc nối liền nhau cực kỳ tráng lệ. Có lẽ đây là khoảng cách giữa người và trời gần nhau nhất.

Từ trước tới giờ Vân Diệp luôn dùng thái độ của người ngoài cuộc để nhìn vào mọi thứ ở Đại Đường, đặt bản thân ở địa vị tiên tri, xuyên việt như giấc mộng vô cùng chân thực, lịch sử dài dằng dặc giống màn kịch, y biết được ngày chết của Lý Nhị, biết được ngày chết của hoàng hậu, biết được kết cục tất yếu của Lý Thừa Càn, cho nên với hoàng gia chẳng hề có kính sợ. Nay mộng cảnh chiếu vào hiện thực, nhân vật trong kịch lại đột nhiên nhảy ra uy hiếp mình, điều này làm Vân Diệp bối rối không biết phải làm sao. Có chút trách bản thân, rõ ràng biết hai vợ chồng Lý Nhị không một ai dễ đối phó còn chêu chọc vào, thế này có khác gì đập ruồi trên đầu hổ cơ chứ?

Nếu như cổ muốn nói co khác biệt gì thì mình võ không phải là con hổ, mà là hai con bá vương long. Lão Trình nói đúng lắm, nhập thể thì phải cho ra nhập thể, đừng có người thì nhập thể rồi, tâm tư vẫn còn ở ngoài, sớm muộn gì cũng chịu thiệt thòi, còn là thiệt thòi lớn. Thật quá sâu sắc, Lão Trình vẻ ngoài thô lỗ mới chính là trí giả thực sự.

Lão nãi nãi rất thích cuộc sống hiện tại, vừa có thể diện lại vinh diệu tổ tiên, cuộc sống tốt đẹp mà đập vỡ đầu cũng chẳng cầu nổi thì ai bỏ được? Vân Diệp hiểu rằng chỉ cần mình bỏ đi tôn nghiêm, bỏ đi kiêu ngạo, bằng vào tính cách của mình nhất định lấy được lòng Trường Tôn hoàng hậu, làm một thần tử Đại Đường thực sự, cuộc sống hạnh phúc này sẽ duy trì mãi mãi, thậm chí hạnh phúc hơn cũng có thể.

Giữ tôn nghiêm của bản thân? Giữ kiêu ngạo của bản thân?

Xã hội phong kiến không tồn tại những thứ này, chế độ này vĩnh viễn có một người đứng trên đầu người quất tháo sai bảo. Trừ khi người giết chết hẳn. Bất kể là trên lịch sử hay là trong diễn nghĩa, Lý Nhị đều là cái móng giò khó gặm, thanh danh thiên cổ đệ nhất hoàng đế không phải là vô có mà có. Tạo phản à, khác gì chán sống đâu.

Hoa viên im ắng, chỉ có tiếng ào ào của gió thổi lá khô, trên trời không có trăng, bầu trời như tấm màn dính đầy bảo thạch sáng lấp lánh, giống như đang nháy mắt với người. Lầy không nổi, cách mấy triệu năm ánh sáng cơ mà.

Mỗi khi tới ba mươi, mừng một, mặt trăng lại chống cái mông đen xì về phía mặt đất, đi cười nịnh nọt mặt trời. Ta có nên nịnh nọt con kim phượng hoàng kia không? Mặc dù nghe lão nãi nãi nói con phượng hoàng đó cực kỳ xinh đẹp, Vân Diệp cũng không muốn cúi đầu xuống. Tới cái thế giới quen thuộc mà xa lạ này, cái thứ duy nhất mình có là tinh thần của bản thân. Mao thái tổ đã nói, con người cần một chút tinh thần, tuân theo di huấn của lão nhân gia, Vân Diệp muốn giữ thế giới tinh thần của mình không bị chủ nghĩa phong kiến chiếm lĩnh.

Đầu óc Vân Diệp hỗn loạn.

Tiểu Nha vất vả ôm một cái áo choàng lớn từ cửa vòm đi vào, nó ở ngoài cửa nhìn trộm lâu lắm rồi, ca ca một mình ngồi ngây ra trên ghế đu. Nãi nãi không không cho nó vào quấy rầy, ca ca lạnh tới run lên rồi, không biết phạm lỗi gì mà bị nãi nãi phạt. Nó lén lút lấy áo choàng của ca ca mang tới, mong rằng nãi nãi không nhìn thấy. Tiểu Nha nghĩ như thế.

Vân Diệp không hề phát hiện ra Tiểu Nha, vẫn chìm đắm trong tưởng tượng về hậu quả đáng sợ, Phương Hiếu Nhụ kiên trì nguyên tắc của mình, đối diện với uy hiếp Minh Thành tổ muốn tru diệt cửu tộc, ông ta cứng rắn nói: "Người diệt thập tộc của ta thì sao nào?" Khí tiết kiên định, lập trường vững vàng, cho nên hơn 1300 người theo ông ta xuống suối vàng.

Giữ kiêu ngạo của bản thân, giữ ý chí của bản thân sẽ phải trả cái giá lớn như thế sao?

Tiểu Nha không với tới vai Vân Diệp, liền khoác áo lên đầu gối của y, nó không biết rằng động tác nhỏ của mình đã hoàn toàn phát nát tự tin mà Vân Diệp vừa mới lập nên. Lấy cả nhà ra đánh cược là hành vi bại não, đừng nói cả nhà, mà lấy một sợi tóc của Tiểu Nha ra đánh cược thì cũng không thể dung thứ được. Làm gấu chó thì làm gấu chó, vì Tiểu Nha thì làm rùa đen cũng được.

Khoác áo choàng lên, ôm Tiểu Nha vào lòng, quần chặt lầy. Phiền não đã vứt bỏ hết ra đằng sau, hai huynh muội cứ thế đưa đưa trên ghế đu.

- Ca ca làm sai chuyện gì à?

- Ca ca làm sai thật, đem những thứ không quan trọng còn coi to hơn trời, hiện giờ không còn nữa, chuyện phiền muội đi rồi, ôm chặt nhé, chúng ta đu nào.

Nghe thấy tiếng cười truyền ra, thần kinh căng thẳng của lão nãi nãi liền được buông lỏng, Tiểu Diệp cuối cùng đã bước qua được cái hố đó. Hai tay chấp lại thành kính cầu khẩn với Phật Tổ, đừng để Tiểu Diệp bị dày vò như thế nữa.

Tiếng chuông vang lên, năm Trinh Quan thứ ba đã tới.

Vân Diệp quyết định thỏa hiệp, thỏa hiệp với cái vương triều phong kiến chết tiệt, mặc dù y rất hưởng thụ sinh hoạt bây giờ. Ở đời sau cũng chẳng có mấy tôn nghiêm, nhưng vừa tới triều Đường, tôn nghiêm liền trở nên cực kỳ quan trọng, chẳng trách mà nói một người là rồng, ba người là sâu, y đã có cảm thụ sâu sắc.

Uống rượu chén lớn, ăn thịt miếng to là thói quen của nhà Lão Trình. Mặt trời vừa mới mọc lên, tiệc rượu đã vào cao trào, một đại hán mặt râu ria dãn ba đứa nhi tử sáng sớm tinh mơ cùng Vân Diệp tới chúc tên ăn nhậu. Trình Xử Mặc, Trình Xử Lượng, Trình Xử Dật tuổi lần lượt là 18, 15, 14. Ba hảo hán cũng là ba con ma rượu, bình chứa đầy rượu Tam Lặc Tương cứ thoải mái ngửa cổ đổ vào, thở ra đầy hơi rượu, miếng thịt kho tàu to cả tắc cho vào miệng chẳng cần nhai đã nuốt đánh ực.

- Tiểu tử ngươi chỉ lo không đâu, bảo ngươi ủ thêm ít rượu ngon, ngươi lại không chịu. Nạn dân có hoàng thượng lo rồi, ngươi khẩn trương cái quái gì? Hiện giờ trong nhà chỉ có Tam Lặc Tương miễn cưỡng cho vào bụng được, nghĩ mà xúi quẩy.

Lão Trình vừa uống rượu vừa mắng mỏ Vân Diệp: nguồn TruyệnFULL

- Bá bá, thứ rượu trắng đó cực kỳ hao tổn lương thực, ba cân lương thực mới nấu được một cân rượu, người cũng biết, lần này tiểu chất lấy mạng đặt cược vào câu nói của sư phụ. Nếu mà năm nay có nạn châu chấu thật, giữ lại một năm lương nói không chừng cứu thêm được một mạng người.

- Hoàng hậu nương nương muốn đích thân dạy bảo ngươi, tiểu tử ngươi thể diện lớn thật đấy, trên triều đã truyền khắp rồi, mọi người bàn tán xôn xao, nếu chẳng phải bệ hạ độc đoán không cho phép lăm mồm thì đã có quan viên tham tấu ngươi rồi. Thế nào, vừa mới làm quan đã bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, cảm giác bị rán mỡ ra sao?

Lão Trình hể hả hỏi:

- Liên quan gì tới tiểu chất, là hoàng hậu muốn dạy tiểu chất, đâu phải là tiểu chất với cao cầu khẩn, tham tấu cái gì? Vân gia chỉ là tiểu hộ, không chịu nổi đâu.

Nhắc tới chuyện này là Vân Diệp điên tiết:

- A, còn cứng à, hoàng hậu là nhất quốc chi mẫu, coi trọng ngươi, sợ ngươi đi lạc được làm hỏng kỳ tài, cho nên mới đích thân quần áo, cho ngươi thể diện người còn không lấy, ngươi cho rằng mình là cái gì? Thiên hạ này đầy kỳ tài, quái tài, vì sao chỉ ngươi có được cơ hội này, người khác phải rúc trong lều cỏ ăn cháo uống nước lã? Quốc triều chưa bao giờ có chuyện tốt đẹp như thế rơi vào đầu ngươi, còn không mau tạ ơn? Chạy tới nhà ta ăn chực thì thu lại cái bản mặt đệ tử cao nhân đi, ngoan ngoãn mà đi học. Nương nương nói sao thì là như thế, đúng là đúng, sai là sai, hiểu không?

Vân Diệp phát hiện ra bất kỳ ai nếu đầu hàng một lần, dần dần sẽ thành một loại thói quen, tối qua nói chuyện với nãi nãi thì đầy bụng bất mãn, giờ Lão Trình oang oang mắng ép đầu hàng, trong lòng lại chẳng có chút phản kháng nào. Vân Diệp biết mình không phải là hạng người sinh ra làm việc lớn, thôi thì cứ sống bữa trong cái đại gia đình phong kiến này đi.

66. Chương 66: Hồng Phát Nữ

Có Trình Xử Mặc làm bạn, tâm tình tốt hơn rất nhiều, Vân Diệp tính hôm nay đem những thứ đồ mới mẻ của Vân phủ dâng tặng, phường Chiêu Quốc đưa tới rất nhiều lò sắt, ống khói, ấm nước, thêm vào ghế mềm mà Vân Diệp dựa vào ghế sofa lấy lông cừu làm ra. Không có lò so, chỉ dùng gân trâu bện lại để chịu lực, vừa mềm lại đàn hồi, đúng là thứ đồ sinh hoạt không thể thiếu trong nhà. Lão Trình nói như thế. Là đại chủ nợ của Vân gia, tất nhiên phải tham dự, kiểm tiền mà, ai chẳng thích.

Vân Diệp chưa trả nợ cho Lão Trình, dù là khi Lý Nhị bệ hạ thưởng vạn quan tiền cũng không nhắc tới chuyện trả nợ. Lão Trình hài lòng nhất về Vân Diệp là ở điểm này, rất biết điều hiểu lẽ. Nợ của Lão Trình không phải là dùng tiền có thể trả hết.

Nếu như trả tiền tức là nói Vân gia và Trình gia từ nay không ai nợ nần gì ai, phân rõ giới hạn. Vân Diệp không muốn thế, Lão Trình lấy dao chém chết ngay. Cứ nợ mãi thì tốt hơn, ít nhất chỉ cần còn Lão Trình là không thể nhắc tới. Đó là chút tình hương hỏa mà Trình Giáo Kim để lại cho Trình gia, sau này Trình gia có nạn, Vân Diệp sẽ không khoanh tay ngồi nhìn.

Gia đình Trình gia luôn như hung thần nghênh ngang đi trên đường, không có kẻ mù mắt nào dám ra chinh đốn trật tự. Lưu Tiến Bảo ôm một con mắt vừa mới định học theo phong thái Trình gia thì đầu bị Lão Trang bợp cho một phát, liền ngoan ngoãn theo đằng sau không dám ho he gì nữa.

Rất vắng vẻ, đường đường phủ Vệ công mà lại bật chim tắm cá, tuy nói bị người ta cáo trạng vài lần, nhưng cũng không tới mức không ai tới nhà chứ? Cẩn thận quá đấy. Cho dù ông không tham dự vào chiến dịch vĩ đại Lý Nhị đồ sát huynh đệ, không thể nói là trọng thần tâm phúc, nhưng hay dở gì ông cũng là trọng thần đắc lực, làm mình như tiểu tặc phụ bị thiệt thòi thì cũng quá đáng rồi.

Bái thiếp đưa vào hồi lâu mà không có ai nói gì, hai huynh đệ bị ném ở cửa chẳng thềm ngõ ngang gì tới. Trình Xử Mặc mặt sầm lại, Vân Diệp cũng chẳng vui, Vệ công phủ tự cho mình là thanh cao cũng không thể bỏ khách ở ngoài không thềm chào hỏi.

Đúng lúc hai người định giao lễ vật cho người gác cửa rồi bỏ đi thì cửa mở ra. Lý Đắc Dự nhi tử của Lý Tịnh vội vàng chạy ra, tới trước mặt hai người rồi rít xin lỗi, đánh kẻ chạy đi chứ ai đánh người chạy lại, hai huynh đệ đành nhịn, theo Lý Đắc Dự vào phủ.

Vừa mới đi qua cửa liền phát hiện không ổn, trong nhà chẳng có chút không khí ngày lễ, phó dịch nha hoàn đi vội vã, vẻ mặt khẩn trương. Lý Đắc Dự cười gượng:

- Trình huynh, Vân huynh, vừa rồi thật thất lễ, gia mẫu đang nổi giận, làm trông nhà loạn hết. Để hai huynh chờ cười rồi.

Nghe nói Lý Tịnh hơi sợ vợ, không ngờ rằng Hồng Phát Nữ lại bá đạo như thế, làm vợ người ta mà cứ như làm mẹ người ta, Vân Diệp nói:

- Nếu trong nhà có điều bất tiện thì tiểu đệ và Xử Mặc không quấy nhiễu nữa, mong Lý huynh thay hai chúng ta thỉnh an hai vị trưởng bối.

Nói xong muốn đi ngay.

- Tiểu tử, định đi đâu?

Một giọng nói lạnh lạnh truyền tới, tiếp ngay đó một ánh hàn quang xẹt qua mặt Vân Diệp, cắm phập vào cây ngô đồng bên cạnh. Vân Diệp mặt trắng bệch, thiếu chút nữa là cắm vào đầu mình rồi. Trình Xử Mặc không ngờ lại có loại chuyện này, phần nộ, kéo Vân Diệp sang một bên, nắm chặt tay muốn nhào tới. Lý Đắc Dự ngăn trước mặt Trình Xử Mặc, hai tay giang ra:

- Mẫu thân, đây là khách.

Một thiếu phụ từ trong phòng khách lướt ra, vóc dáng tha thướt, trông chỉ như hai mươi mấy, người mặc áo bó, chân đi giày nhẹ đế mỏng, hai ống tay áo quần trên cánh tay, đúng là một phụ nhân oai phong. Đi tới tóm lấy cổ áo Lý Đắc Dự ném sang một bên. Trình Xử Mặc thấy đó là một phụ nhân thì không tiện ra tay, liền dừng bước.

- Đây là gia mẫu.

Lý Đắc Dự vội vàng giới thiệu:

Vân Diệp chấp tay lại thi lễ:

- Vãn bối Vân Diệp ra mắt phu nhân.

Hồng Phát nữ nhìn Vân Diệp mấy lượt:

- Người chính là tên tiểu tử mà lão gia nhà ta nói sao?

Không muốn để ý tới, Vân Diệp thực sự không thích cái loại người bản thân không vui liền khiến cả nhà không được thoải mái, chỉ là vì thể diện Lý Tịnh mới khom người đáp:

- Không biết Vệ công nói tới ai? Liên quan gì tới tiểu tử?

- Sư phụ người chính là Tiêu Dao Tử? Ông ta đã gặp Nhị ca của ta?

Rõ ràng nhi tử đã sắp 20, lại còn làm ra cái vẻ tiểu cô nương, thêm vào ăn nói vô lễ, khiến người ta ghét.

- Vãn bối không biết Tiêu Dao Tử trong miệng phu nhân, càng không biết Nhị ca của người, quấy rầy phu nhân rồi, cáo lui.

Nói xong còn kéo Trình Xử Mặc ra cửa. Hồng Phát nữ người chớp lên, chắn trước cửa:

- Tên tiểu tử người không nói tung tích Nhị ca ta thì đừng hòng ra được cửa này.

Vân Diệp mặt tím lại, hỏi Lý Đắc Dự:

- Không biết Lý huynh có gì chỉ giáo, hôm nay hai huynh đệ ta tới chúc Tết, không biết phạm lỗi gì mà bị xỉ nhục thế này?

Lý Đắc Dự rõ ràng trái phải đều khó, đành kẻo Vân Diệp qua một bên nói nhỏ:

- Vân huynh đừng trách, gia mẫu mắc bệnh lạ, thường ngày rất tốt, chỉ là một khi bệnh tái phát là coi mình như thiếu nữ mười lăm, luôn nói có chó sói tới cắn, có rắn tới liếm chân, đã ba ngày rồi không ngủ, hiện giờ không còn chút uy nghiêm đoan trang thường ngày, làm gia phụ đau đầu không thôi. Gia phụ đã đi mời Tôn đạo trưởng tới chữa trị, xin Vân huynh bỏ quá cho.

Không ngờ lại là người mắc bệnh tinh thần, Vân Diệp cuối cùng đã hiểu được câu đồ lịch kia rồi, truyền thuyết nói Hồng Phát nữ tuổi 80 vẫn thanh xuân lãng mạn rồi. Nói cho cùng đó là chứng tinh thần phân liệt, tới 80 tuổi vẫn không khỏi, cũng không biết bà ta thời thiếu nữ gặp phải cảnh ngộ gì, khiến ám thị bản thân không hồi tưởng lại quãng thời gian đó, đây là loại áp ức tinh thần tới tột đỉnh, khiến hình thành nhân cách thứ hai, vĩnh viễn cố định ở tuổi 15, một khi tâm tình bình phục sẽ trở lại bình thường, song lại không hề nhớ mình phát bệnh rồi cuộc làm gì. Thậm chí không hiểu vì sao thành như thế.

Kiểm được cái cớ tha thứ cho Hồng Phát nữ, Vân Diệp thuận thế xuống thang: nguồn TruyệnFULL

-Ồ, thì ra là như vậy, tiểu đệ không biết mạo phạm bá mẫu, mong huynh đừng trách.

- Các người thì thà thì thảm cái gì đấy? Tiểu tử, người còn chưa trả lời ta.

Hồng Phát nữ chu miệng lên làm ra vẻ đáng yêu khiến Lý Đắc Dự mặt đỏ bừng.

- Bọn tiểu tử đang nói có sói tới rồi, vì sao phu nhân không chạy? Đợi sói tới ăn thịt à?

Vân Diệp nói rất nghiêm chỉnh:

Lý Đắc Dự phần nộ nhìn Vân Diệp, đang định đá bay cả hai tên ra ngoài thì Trình Xử Mặc vẫy tay với hắn, lôi qua một bên:

- Đừng quấy rầy bọn họ, Tiểu Diệp đang xem bệnh cho bá mẫu đấy.

Lý Đức Dự nửa tin nửa ngờ, đứng nguyên lo lắng nhìn mẫu thân.

- Đâu, đâu, sói ở đâu?

Quả nhiên Hồng Phát nữ rụt mình vào góc tường mở to mắt nhìn quanh.

- Sói ở ngay bên cạnh phu nhân, nhìn kia, nó đang dùng lưỡi liếm liếm phu nhân, nước miếng cũng chảy xuống rồi, không xong, lại có thêm một con rắn, nó bò lên chân phu nhân kia.

Vân Diệp nói y như thật, Hồng Phát nữ thét lên, nhảy lên tường, không biết bà ta nhảy lên như thế nào, Vân Diệp mở mắt nhìn mà không phát hiện ra. Lý Đắc Dự phần nộ muốn nổ tung, cơ thể toàn thân căng lên, siết chặt nắm đấm muốn tìm Vân Diệp nói chuyện. Hai bàn tay lớn đặt lên vai hắn, làm hắn không động đậy được, quay đầu lại mới phát hiện ra là cha mình, đi theo còn có một lão đạo râu đen. Lão đạo kia hứng thú nhìn Vân Diệp dọa Hồng Phát nữ.

67. Chương 67: Nghĩa Vụ Của Gia Chủ

- Ta là một con gà trống biết bay, sói không cắn được, rắn cũng không cắn được.

Đứng trên tường, Hồng Phát nữ đắc ý nói:

- Rắn men theo vách tường bò lên rồi kia, lưỡi nó thè ra sắp chạm vào chân phu nhân rồi đấy.

Vân Diệp tiếp tục dọa.

- Vậy phải làm sao đây? Ta quên rắn biết leo tường.

Vân Diệp cuối cùng đã được thấy mặt hoa biến sắc là thế nào, y kiểm một lúc mới rút thanh bảo kiếm cắm trên cây, ném cho Hồng Phát nữ:

- Mau chém rắn đi, nó ở ngay góc tường.

Nhân lúc Hồng Phát nữ ra sức chém rắn thì y quay đầu bảo Lý Đắc Dự:

- Mau kiếm ít phẩm đồ lại đây, dùng nước pha thành máu, mau lên.

Lý Đắc Dự co chân chạy, Lý Tịnh mặt không đổi sắc nhìn Hồng Phát nữ đang điên cuồng, trong mắt chỉ có sự ôn nhu.

Vân Diệp hất phẩm đồ lên tường, lại rưới cả một ít lên người, miệng hét:

- Oa! Oa, phu nhân chém chết rắn rồi, máu chảy đầy đất, sao còn làm máu bắn lên người tiểu tử? Chó sói cũng chạy rồi, phu nhân thật lợi hại.

Hồng Phát nữ cười khanh khách chém ngói, nói:

- Ai bảo ngươi đứng đấy, bị dính máu cũng đáng đời, ta chém chết con súc sinh không kiếp, ai cho ngươi liếm chân ta, làm ta không dám ngủ.

- Phu nhân chém chết rắn rồi, nhưng phải đề y phục cho ta, mau xuống đây.

Vân Diệp dậm chân hò hét, Hồng Phát nữ nhảy xuống tường nhìn y:

- A, đúng là ngươi dính đầy máu rồi, ta bảo tướng công ta đền cho ngươi, mệt quá đi.

Nói xong ngáp một cái dài, người nhũn ra nằm xuống. Lý Tịnh đưa tay giữ lấy, không thấy có động tĩnh gì, đưa tay sờ mũi, phát hiện Hồng Phát nữ đã ngủ.

Lý Tịnh ôm lão bà, trong mắt không còn có ai khác, chỉ có thê tử đang ngủ, một cánh tay vòng qua khuỷu chân Hồng Phát nữ, một cánh tay còn lại đỡ lấy lưng, Hồng Phát nữ tựa hồ rất thoải mái, còn cựa mình trong lòng ông ta.

Lý Đắc Dự cảm thấy xấu hổ chắn trước mặt Vân Diệp không cho y nhìn, điều này làm Vân Diệp vô cùng bất mãn. Chuyện thú vị như vậy, tình sâu ý nặng của chiến thần một đời có mấy ai được nhìn thấy? Trình Xử Mặc là đứa trẻ ngoan, giữ truyền thống thứ phi lễ không nhìn, mắt long lanh nhìn Tôn Mạc Tư nịnh nọt, nhưng Tôn Mạc Tư lại không hứng thú nói chuyện với hắn, vỗ lên đầu Trình Xử Mặc:

- Lão tử nhà ngươi nói thừa nhiều, sao ngươi cũng như thế, cái điểm này không tốt, phải sửa.

Nói xong kéo Vân Diệp tới tiền sảnh, cũng chẳng bận tâm Vân Diệp người dính đầy phẩm:

- Ngươi không dùng trâm, không dùng thuốc, cũng không xoa bóp, chỉ dọa Lý phu nhân một cái đã khiến bà ấy thoát khỏi khốn cảnh là lý gì?

- Lý phu nhân chỉ rơi vào mộng cảnh không tự thoát ra được thôi, đuổi tâm ma tất nhiên không thể dùng thuốc mà lành, chỉ là thủ đoạn nho nhỏ làm đạo trưởng chê cười, xin hỏi danh hiệu của đạo trưởng.

Nhân vật có thể đứng ngang với Lý Tịnh, tuyệt đối không thể xem thường.

- Bần đạo Tôn Tư Mạc, sớm nghe trong thành Trường An có một vị biết đoạt huyết tặc mệnh, tuổi mới 15, là kỳ tài hiếm có, không ngờ hôm nay may mắn được quen, càng chính mắt nhìn thấy trở bàn tay đẹp được quái bệnh của Lý phu nhân, có thể thấy tiếng đồn không ngoa. Bần đạo mở rộng tầm mắt rồi, sau này còn phải thân cận nhiều hơn mới được, bần đạo còn rất nhiều điều chưa hiểu muốn thỉnh giáo hầu gia.

Lão đạo chấp tay thi lễ rất chính quy:

Ồi trời ạ, Tôn Mạc Tư muốn thỉnh giáo vấn đề y học với ta, nghĩ tới đó chỉ thoáng chốc Vân Diệp đã đỏ mặt tía tai. Được vương Tôn Mạc Tư ở thời đại này có thể xưng là thánh nhân, mấy chục năm đi khắp Quan Trung, cứu giúp vô số mạng sống, y thuật cao siêu, đạo đức hơn đời, là nhân vật hiếm hoi mà Vân Diệp kính phục ở thời Đường, không ngờ hôm nay lại gặp dưới tình huống này, thật không ngờ.

- Thì ra là trước mặt Tôn thần y, tiểu tử không biết trời cao đất dày, khoe khoang trò vật trước mặt thần y, chê cười, chê cười rồi.

Vội vàng thi lễ, ngay cả Lý Nhị cũng phải lấy lễ đối đãi, mình cứ cung kính thì hơn.

- Tiểu hữu nói cái gì thế, người giỏi hơn đi trước, cái đồ có gì đâu mà chê cười, hôm nay tiểu hữu thi triển thủ đoạn mà bản đạo không hiểu, Khổng Tử nói:” Trong ba người đi với nhau, ắt một người là thầy ta.” Bản đạo tuổi hơi cao, kiến thức nhiều hơn một chút mà thôi, cứu có vài người, tên tuổi được hương thân thổi phồng thái quá, càng cứu nhiều người thì càng lo lắng sai lầm, sợ có lỗi với hương thân tới xem bệnh. Bình sinh bản đạo nhìn thấy nhiều chứng bệnh nan y, đêm không thể ngủ, đám hành nghề y chúng ta vô dụng phải mất trợ ra nhìn bệnh nhân chết đi, bản đạo hận không thể đọc hết y thư thiên hạ trong một ngày, cầu cách chữa, mong tiểu hữu chỉ bảo.

Tôn Mặc Tư lời nói thành khẩn, ngữ khí trầm thấp, mặc dù diện mạo không giống với Dược vương trong miếu đời sau chút nào, tấm lòng yêu thương con người thì không hề khác. Miếu Dược vương trên núi ngàn năm sau hương hỏa vẫn liên miên, có thể thấy ân trạch ông ta để lại sâu dày thế nào.

- Tiểu tử theo gia sư có thấy một số kỳ môn dị thuật, nhất là một số cách trị bệnh của phương tây có thể nói là thần kỳ, đợi tiểu tử tìm một thời gian thích hợp nhất định nói cho đạo trưởng, hi vọng có ích cho đạo trưởng.

Tôn Mặc Tư mỉm cười đồng ý, hôm nay thực sự không phải là thời điểm tốt để tham khảo học vấn, nói cho Vân Diệp biến đạo quán mình ở, cũng chẳng cáo từ chủ nhà đã vội vã rời đi.

Ánh mắt Lý Tịnh nhìn Vân Diệp có chút kỳ quái, không nói rõ được là cảm giác gì, có chút lạ lùng, thậm chí có chút gì đó thân thiết khó hiểu. Đi tới võ vai Vân Diệp:

- Hôm nay thất lễ với hai huynh đệ các người rồi, ngày khác sẽ bồi thường, tóm lại, lão phu nhận ân tình của các người, các người còn phải tới vài nhà nữa, hãy đi đi.

Đưa mắt tiễn Vân Diệp, Trình Xử Mặc đi rồi, Lý Đắc Dự hỏi Lý Tịnh vì sao không để Vân Diệp xem bệnh cho mẫu thân, nếu như y có thể làm mẫu thân bỏ được chuyện cũ trong lòng, vậy có hi vọng trị dứt bệnh lạ của mẫu thân. Lý Tịnh lắc đầu:

- Bệnh của mẫu thân con không chữa được đâu, chỉ có thể trấn an lúc phát bệnh thôi, nếu không vì phụ làm sao bỏ qua cho y, tên tiểu tử này nếu như đã không chủ động xem bệnh cho mẫu thân con, nói rõ rằng y cũng không có cách. Khung cảnh như ác mộng năm xưa ấy khiến tới giờ vì phụ còn ớn lạnh, mẫu thân con là người trong cuộc càng gánh chịu nhiều hơn, có được như hôm nay, thì thoảng phát bệnh đã là may mắn lắm rồi, sao dám cưỡng cầu. Bỏ đi, đó là báo ứng của cha mẹ người, để cho chúng ta chịu.

Lý Đắc Dự không hiểu gì hết.

....

Từ nhà Lý Tịnh đi ra Trình Xử Mặc liền không nói chuyện, điều này rất khác với tính cách của hắn, hiếm khi hắn suy nghĩ như vậy, Vân Diệp cũng không quá rầy, đầu óc nếu không thì thoảng hoạt động một chút thì sẽ bị rỉ sét. Trạng thái này duy trì suốt một ngày, ở nhà Ngưu Tiên Đạt cứ rầu rĩ ủ rột, ở nhà Uất Trì Cung bị khiêu khích cũng không đáp lời, thậm chí được đám nữ tử vẩy hoa xanh đỏ nhà Lý Tích vây quanh cũng chẳng có vẻ vui mừng.

Vân Diệp có hơi lo lắng, người vô tâm nếu như chui vào ngõ cụt thì sẽ không dễ quay đầu lại. Đuổi gia đình Trình gia đi, về tới nhà đích thân làm món ăn, một đĩa củ cải hầm hầm, một đĩa đồ xào thanh đạm, một bát thịt kho lớn, rồi thêm một món bạch trâm kê, rượu nấu năm trước đặt lên bàn, chẳng cần nha hoàn hầu hạ, chỉ hai huynh đệ chuẩn bị nói chuyện.

Trình Xử Mặc mới bắt đầu đã uống liền ba chén, lấy một miếng thịt to nhất cho vào miệng. Vân Diệp thông thả nhấp rượu đợi hắn nói.

- Tiểu Diệp, chúng ta có phải là huynh đệ không?

- Thôi hoắc, không phải huynh đệ thì ta đợi người nói chuyện suốt một ngày làm gì, có chuyện gì nói mau, nói xong thì xéo, năm mới mà chẳng để người ta được vui vẻ.

- Hôm nay nghe người và Tôn thần tiên nói chuyện, vì huynh đột nhiên thấy mình sống không có ý nghĩa gì. Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Ngập ngừng hồi lâu mới nói ra một câu khiến Vân Diệp sững sốt.

- Không nghe rõ, người nói một lần nữa xem.

Vân Diệp muốn xác định có phải mình nghe nhầm không:

- Ta nói ta sống thật vô nghĩa.

Lần này nghe rõ rồi, thì ra hấn chán sống.

- Thế người định làm thế nào? Lấy đao cứa cổ hay là treo lên xà nhà?

- Tiểu Diệp, người muốn chấn hưng gia nghiệp, Tôn thần tiên muốn chữa mọi bệnh nan y thiên hạ, Ngay cả Ủy Trì Đại Ngốc cũng muốn ghi công trên bia đá, cả thế giới này chỉ có mình ta ngồi ăn đợi chết. Gia nghiệp nhà ta đã lớn lắm rồi, không thể khếch trương được nữa, nếu không sẽ phạm vào kỵ húy của bộ hạ, công lao trong nhà do một mình cha ta kiếm là đủ, mẹ ta quản lý nhà cửa đâu ra đó, không cần ta phải lo. Lần trước đi Lũng Hữu rất có thể là lần cuối cùng ta ra trận, ta là trưởng tử, Đại Đường không có thói quen để trưởng tử tòng quân, phải ngoan ngoãn ở nhà sinh con dạy cái, đến khi cha ta qua đời kế thừa tước vị là xong. Nghĩ tới những điều đó ta chỉ muốn chết.

Hiểu rồi, là một thanh niên có chí khí của Đại Đường, hấn không cam tâm cả đời bị cha an bài thỏa đáng, hi vọng dựa vào đôi tay của mình lập nên một vùng trời cao biển rộng để mặc sức tiêu dao. Rất tốt, đúng là thanh niên có chí.

- Những lời này đã nói cho Trình bá bá chưa?

- Nói rồi, cha bảo còn có tâm tư đó sẽ đánh gãy chân ta.

- Trình gia người từ thời loạn Ngũ Hồ đã trở thành vọng tộc Sơn Đông, tuy về sau xuống dốc, cha người vất vả chém giết bao năm mới khiến Trình gia dần hưng vượng, có được ngày hôm nay, người có bao giờ nghĩ để có Trình gia này đã phải trả giá bao nhiêu sinh mạng? Bao người họ Trình đã chết ở sa trường? Ta hiểu tâm tư Trình bá bá, muốn giữ Trình gia đứng vững ngàn năm không đổ. Tuy nói đó chỉ là hi vọng, không có gia tộc nào vạn năm cả, người là đời thứ hai, tương lai còn có đời thứ ba, thứ tư, đời đời truyền thừa, nói trắng ra là tranh đoạt quyền sinh tồn, quyền sinh đẻ, tranh đoạt tài nguyên sống, ngay cả dã thú cũng hiểu đạo lý này, tới chỗ người lại chẳng hiểu quái gì là sao?

Vân Diệp nói thẳng thừng:

- Người lên sa trường gây dựng cơ nghiệp, được thì coi mạng người lớn. Nếu người chết trọng, người hi vọng huynh đệ của mình làm Trình gia rạng rỡ? Vậy Trình bá bá cần người làm gì? Người thì sướng rồi, Trình bá bá nghĩ gì, bản thân vất vả nuôi lớn, dạy dỗ nhi tử để nó làm tốt thì? Cái giá này lớn quá đấy. Gia quốc thiên hạ, gia là ở vị trí hàng đầu, có gia mới có quốc, chuyện này trong vòng ngàn năm sẽ không có thay đổi gì lớn.

Vân Diệp không hiểu sao mình đem lời trong lòng nói ra, suy nghĩ này xuất phát từ một tân thanh niên sống dưới lá cờ đỏ có chút nhạo báng. Hành vi cao thượng bảo gia vệ quốc không màng đến thân trong miệng mình lại thành hành vi ngu xuẩn không có đầu óc. Vì sao? Chẳng lẽ nói ta vốn là một thành viên trong gia đình đại phong kiến? Vân Diệp bị chính lời của bản thân làm giật mình.

Trình Xử Mặc trừng to mắt nhìn y, có chút xa lạ. Vân Diệp điều chỉnh lại suy nghĩ rồi mới nói:

- Xử Mặc, chúng ta đều có nhiệt huyết, trái tim chứa trong lồng ngực nóng cháy, không phải là tảng đá lạnh băng, khi quốc gia lâm nạn, chúng ta không phải là kẻ hèn nhát, nhưng trước đó chúng ta phải lo tốt chuyện nhà của mình, trừ lên chiến trường chúng ta còn có rất nhiều chuyện phải làm. Nạn châu chấu thặng sáu nhất định sẽ tới, điều này không cần nghi ngờ, Đại Đường còn chưa chuẩn bị đầy đủ, người nghĩ mà xem, châu chấu ngập trời tràn tới sẽ làm khắp nơi nơi là người đói ăn, có bao nhiêu vương triều đã bị hủy trong tay nạn dân? Người không sống nổi thì người hi vọng có bao nhiêu lý trí? Xử lý không tốt thì loạn thế sẽ xuất hiện. Cho nên hôm nay ta mới hẹn Tôn thần y nói chuyện, chính là muốn dựa vào danh vọng của ông ta chuẩn bị cho tai họa thặng sáu. Sao với việc mơ mộng cao, chẳng bằng cúi đầu làm việc thực sự, như thế xứng với lương tâm bản thân, bao năm sau nhìn lại cũng không hối hận. Xử Mặc, người giúp ta chứ?

- Vừa rồi muốn đánh người, giờ không muốn nữa, chúng ta là huynh đệ, đương nhiên sẽ giúp người.

.....

Ngưu Kiến Hồ vô cùng cao hứng, mặc dù đi tập tễnh như con khỉ nhưng không ngăn được hứng thú đi lại của hắn. Lão Ngưu, Ngưu phu nhân nước mắt đầm đìa, đây là lần đầu tiên trong năm năm qua, nhi tử tự mình đứng lên được. Cũng chính lúc này Lão Ngưu mới phát hiện Ngưu Kiến Hồ đã cao lên rất nhiều, thậm chí cao hơn cả chính mình, Ngưu phu nhân nhón chân lau mồ hôi trên trán nhi tử, lúc thì khóc lúc lại cười. Lão quản gia ôm chặt lấy cái chân giả thứ hai Vân Diệp làm không chịu buông, Vân Diệp giằng nửa ngày mới cướp lại được, gọi Ngưu Kiến Hồ đang lên cơn trong sân:

- Kiến Hồ ca ca, đừng kích động vội, thử cái chân này xem, nếu thấy có gì không thoải mái thì đệ lại sửa.
- Thoải mái, thoải mái, giờ vi huynh đã đi lại được, còn gì không thoải mái nữa.

Ngưu Kiến Hồ không muốn rời cái chân giả này dù chỉ một tích tắc. Hắn ngồi trên giường năm năm, không ra ngoài, không gặp ai khác, giờ tâm tình nói lỏng, hận không thể chạy từ Trường An tới Lạc Dương.

- Nói lung tung, nếu thoải mái sao huynh đi tập tễnh như thế, rõ ràng cái chân đó làm hơi cao, thay ra cho đệ sửa.

Vật liệu do gân trâu nấu thành co dân tốt, nhất là thêm vào thuốc nhuộm màu vàng nhạt, không khác gì mấy với chân thật, không có vật liệu độ cứng cao, Vân Diệp lấy tấm thép khảm vào làm xương, đều là thép bách luyện. Nếu như không có gì ngoài dự liệu, một cái chân này dùng mười năm cũng được. Nhất là cái chân được điêu khắc ra giống y hệt chân phải của Ngưu Kiến Hồ, đó là tài nghệ của lão thợ trổ họ Hiên, Vân Diệp tôn sùng, muốn giữ ông ta lại Vân phủ.

Thay chân xong liền tốt hơn rất nhiều, Vân Diệp bảo Ngưu Kiến Hồ nắm khung cửa, người từ từ hạ xuống, kiểm tra chân đã lắp ổn chưa, không tệ, rất nhất trí, vì hai chân phải nặng bằng nhau, cho nên thêm vào vật phụ trọng cho chân giả. Ngưu Kiến Hồ đi vào bước, người bớt lắc lư hơn nhiều, còn lại chỉ là mức độ quen thuộc, quen rồi cơ thể sẽ điều chỉnh trọng tâm một cách tự nhiên, sau này đi lại sẽ không khác gì người thường.

- Cái bộ dạng quỷ của nó, lão phu đã chẳng còn thấy lạ gì nữa.

Lão Trình ở bên nói mát, làm đánh tan ý định tiếp tục khoác lác của Vân Diệp.

- Miệng chó không nói được tiếng người, Tiểu Diệp làm chân cho Kiến Hồ, mấy ngày qua không ngủ không nghỉ, lão phu nhìn mà đau lòng, ông không khen đã đành, lại còn nói lợi móc má, chẳng lẽ khinh cương đạo của Lão Ngưu này không bén?

Lão Ngưu không vừa lòng, râu hổ vểnh lên:

- Ông thích thằng nhóc này à? Nếu chẳng phải Vân gia còn độc cái giống này thì lão phu đã kéo về nuôi như nhi tử rồi, ông bóp nó bị thương hai lần, lão phu còn chưa tính sổ, giờ lại dám lớn miệng trước mặt lão phu. Lên ngựa, tùy ông chọn, hôm nay cao hứng đại chiến ba trăm hồi.

Nói rồi bảo gia tướng dắt ngựa mang binh khí tới:

Lão Trình lòng rất khoái khoái, Lão Ngưu cao hứng muốn hét lớn, phương thức phát tiết tình cảm thường thấy nhất của hai vị tướng quân là đánh nhau, người xuất thân từ cái ổ thổ phỉ, ai dám mong bọn họ có cách phát tiết văn minh hơn?

68. Chương 68: Cuộc Sống Khổ Ải Của Hầu Gia

Không để ý tới hai lão điền đánh nhau cheng cheng ở sân diễn võ, Ngưu thắm thắm, Trình thắm thắm kéo Vân Diệp vào phòng ấm, giường lớn giống hệt ở Vân gia, Ngưu gia đã học theo lâu rồi. Thức ăn đầy một bàn khiến Vân Diệp ứa nước miếng, rau chân vịt tươi non, dưa chuột xanh mướt mướt. Chết mất, không ngờ còn có nửa quả dưa hấu. Vân Diệp đã xem thường thịt từ lâu rồi, bới nửa miếng dưa chuột cho vào mồm nhai rau rầu, vừa ăn còn không quên đưa cho Trình Xử Mặc một nửa, còn Ngưu Kiến Hồ thì chạy ra sân tập đi bộ rồi.

- Trình bá bá cháu biết cháu kén ăn đã chuyên môn vào hoàng cung kiểm cho cháu đấy, làm bộ hạ rất không hài lòng.

Trình thăm thăm vừa gấp thức ăn cho Vân Diệp vừa đuổi Trình Xử Mặc ra ngoài.

Ngưu thăm thăm cởi áo khoác cho Vân Diệp, cười nói:

- Nhìn đứa bé này thèm khát kìa, mùa đông không thấy được rau xanh, thật là khổ.
- Tiểu Diệp, trước kia ngươi ở cùng với sư phụ thì mùa đông ăn cái gì?

Trình Xử Mặc lại cướp lấy một quả dưa chuột:

- Nhiều lắm, có đủ các loại hoa quả, quýt này, dưa hấu này, chuối tiêu này, nho này, táo này, lê này, còn có một thứ quả gọi là nhân sâm, khó ăn chết đi được, ta lén lén vứt đi bị bắt được, sư phụ phạt ta phải ăn hết, đến vỏ cũng phải ăn. Rau xanh cái gì cũng có, có ớt, có cải trắng, cải dầu, có cả thứ mọi người gọi là dưa Côn Lôn nữa, dù sao cũng nhiều lắm, ta kẻ không hết. Thứ bay được trên trời, bơi được dưới nước, chạy được trên đất không thiếu.

Vân Diệp quá nhớ cuộc sống bình thường ở đời sau, mức độ sinh hoạt của quan lớn cấp tỉnh tại Đại Đường cũng chẳng thoải mái bằng tiểu thị dân đời sau, nghĩ thôi cũng thấy mình đáng thương, tuy đem chuyện con trai vứt nhân sâm đi tính vào mình có chút mất mặt, nhưng ai mà biết được chứ?

- Đó chẳng phải cuộc sống chỉ thần tiên mới có thôi sao, Tiểu Diệp, ngươi nhập thế là lỗ lớn rồi.
- Nếu không nói là huynh đệ thì ngươi cũng là người hiểu ta, đêm qua ta còn mơ thấy ngày tháng ở cùng sư phụ. Có điều nói đi cũng phải nói lại, nam tử đại trưởng phu nên tay trắng xông pha thiên hạ, cái không có thì chúng ta sáng tạo ra, bắt đầu từ việc ăn uống, đợi lập xuân, trước tiên đào mấy cái hầm, nung gạch, đắp một cái phòng ấm lớn, thêm vào đường thông khói dưới đất, làm đất ấm lên, ta không tin mùa đông không trồng được mấy loại rau xanh vào mùa đông, tới khi đó trồng khắp Trường An.

Vân Diệp thuận miệng ba hoa:

- Chuyện này giao cho ta, ngươi an bài, ta đi làm, gọi thêm cả Kiến Hổ, đây là vụ làm ăn phát tài.

Trình Xử Mặc đã bắt đầu mơ tưởng tới cảnh rau xanh đầy núi rồi.

Hai vị thăm thăm thấy hai huynh đệ hào hứng khoác lác cũng ở bên góp vui, nói tới khi đó bản thân sẽ tự mình xách giỏ rau tới phủ các đại quốc công bán.

....

- Vân hầu gia lại vừa lắp một cái chân cho nhi tử Ngưu đại tướng quân, nghe nói lắp vào một cái làm Ngưu tiểu hầu gia ngồi giường năm năm chạy như bay, không biết là lắp thứ chân gì, chẳng lẽ là phi mao cước trong truyền thuyết? Có thể ngày đi nghìn dặm, đêm đi tám trăm, đi trên đầm lầy sông nước như đất bằng, vượt núi cao qua thành trại như trở bàn tay.

Nghe Lý Thừa Càn bấm bảo lên tin đồn ở phố, mắt Lý Nhị bệ hạ suýt lồi cả ra, ngày đi ngàn dặm? Đến ngựa cũng chẳng nhanh được như thế, còn vượt thành xuyên trại? Thối lắm, chẳng lẽ không phải Vân Diệp lắp cho Ngưu Kiến Hổ một đôi chân, mà là lắp một đôi cánh?

- Càn Nhi, con có tin Vân Diệp lắp cho Ngưu Kiến Hổ một đôi chân như vậy thật không?

Lý Nhị hỏi đứa nhi tử ngày càng có phong phạm thái tử của mình.

- Khởi bẩm phụ hoàng, với nhận thức của hài nhi về Vân Diệp thì chuyện lắp chân cho Ngưu Kiến Hổ chỉ sợ rằng là thật, nhưng tuyệt đối không phải ngày đi ngàn dặm, trong chuyện này e là có điều lạ, chỉ là hài nhi ngu độn còn chưa hiểu ra đạo lý.

Lý Thừa Càn đáp rất nghiêm trang:

- Con nghĩ được như thế là phụ hoàng rất mừng, Tử bất ngữ quái lực loạn thần, Vân hầu gia có lẽ là một người cực kỳ thông minh, có một số biện pháp đặc thù làm chi giả giúp người tàn tật hoạt động như người thường, chỉ là người đời ngu dốt không tìm được câu trả lời nên suy bừa đoán bậy, tưởng tượng ra một nhân vật giống như thần tiên.

***Khổng Tử không nói chuyện quái dị, bạo lực, phản loạn, quỷ thần.

.....

Vân Diệp và Trình Xử Mặc đang nỗ lực huấn luyện cho Ngưu Kiến Hổ, cũng chẳng có gì, chỉ trối hai tay Ngưu Kiến Hổ trên xà ngang, mũi chân chạm đất, giống như một loại khốc hình, Vân Diệp tay cầm một cái roi ngựa, theo chủ nghĩa nhân đạo quần lên roi một cái khăn, thi thoảng quất vào chân phải còn lành của Ngưu Kiến Hổ, không cho hắn mượn lực. Trình Xử Mặc cực kỳ hứng thú tay găm gậy trúc quấy nhiễu cái mông của Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu như một vị liệt sĩ chính khí bừng bừng, ngậm chặt miệng, mặt đỏ tía, ánh mắt bắn ra sự thù hận, hai tay bại trối siết chặt, nghiền răng ken két.

Cái chân trái giả đi trong giày da trâu mềm được làm cầu kỳ lót trên mặt đất, đó là chỗ duy nhất chống đỡ cơ thể của hắn. Bấy ngày qua hắn đã vận dụng thuần thục cái chân giả này để đi lại, chỉ là chưa chạy được.

Sau khi kiểm tra qua, Vân Diệp nhận định đây là bệnh tâm lý, Ngưu Kiến Hổ vẫn chưa thừa nhận cái chân giả này là một phần của cơ thể. Chuyện này không được, như thế không phát huy được hoàn toàn tác dụng của chân giả, nhớ lại trước kia Vân Diệp nhìn thấy những vận động viên gãy chân nhẹ ở Olympic người tàn tật, họ chạy rất nhanh, bản thân bất kể thế nào cũng không đuổi được, chẳng có lý do gì để Ngưu Kiến Hổ chỉ đi được, không chạy được.

- Kiến Hổ huynh, hôm nay huynh rơi vào trong tay huynh đệ bọn ta thì đừng mong có được kết cục toàn vẹn, hôm nay ta tới cửa là để báo mỗi thù hôm qua mời ta ăn dưa Cáp Mật, hiện giờ bất kỳ là kẻ nào, chỉ cần nhắc tới dưa Cáp Mật trước mặt ta là kẻ thù của ta. Toàn thành Trường An đều biết trò đùa đó, huynh còn cố ý lấy ra cười nhạo ta, thật đáng hận, Xử Mặc, mạnh lên chứ, người chưa ăn cơm à?

Vân Diệp miệng ngậm một cành liễu, giọng điệu rất lưu manh:

- Tiểu Diệp, người không biết thôi, mông của Kiến Hổ huynh rất đầy đặn, còn to hơn của lão bảo tử Yếu Nương của Yến Lai lâu, ta định thông thả thưởng thức.

Nói xong cho một gậy, hai huynh đệ kệ cho Ngưu Kiến Hổ rống lên giận giữ, còn cười hì hì trên ghẹo Tiểu Ngưu.

Dầu sao cũng là con cháu tướng môn, Tiểu Ngưu rống lớn một tiếng, hai tay dùng sức, giày thùng vốn buộc không chắc tức thì đứt ngay. Vân Diệp, Trình Xử Mặc thấy cơ sự đã hỏng, thừa lúc Ngưu Kiến Hổ cởi giày thùng trên người liền co cẳng chạy.

Ngưu Kiến Hổ găm gờ nói muốn đán chết hai thằng khốn kiếp, đuổi sát đằng sau, chạy từ sân diễn võ của Ngưu gia, chạy qua hậu hoa viên, xuyên qua hoa sảnh, xô đổ giàn hoa, đánh vỡ bình hoa yêu thích của Ngưu phu nhân. Dưới ánh mắt không tin nổi của Ngưu Tiến Đạt, Ngưu phu nhân cướp đường bỏ chạy. Ngưu Tiến Đạt định quát ngưng, nhưng thấy nhi tử như hổ điên xông tới, hắn chẳng trả lời mà vẫn đuổi theo như một cơn gió.

- Lão gia, vừa rồi là Hồ Nhi chạy sao? Thiếp thân không nhìn nhầm chứ?

Ngưu phu nhân hỏi, Lão Ngưu đã hoàn hồn, đại khái hiểu ra chuyện gì, cười ha hả: tại

- Đúng thế, lão bà tử không nhìn nhầm đâu, vừa rồi là Hồ Nhi truy sát hai tên tiểu tử kia, ừm, chạy không chậm chút nào, ha ha ha.

Xô văng cửa phụ của Ngưu gia, lao thẳng ra ngoài đường, cũng không biết là nghi trượng của nhà ai đang dọn đường. Hộ vệ lưng hùm vai hổ đứng khắp hai bên đường, vừa thấy hai tên tiểu tử hùng hổ lao ra, liền quát lớn vây lấy, đao rời vỏ, sáng loáng cả một vùng. Đang định bắt hai tên thích khách thì thấy Lưu Kiến Hổ xông tới, xô cả đám ngã nghiêng ngã.

Khỏi cần phải nói ba huynh đệ bị tóm gọn.

69. Chương 69: Tự Đâm Đầu Vào Lưới

Thủ lĩnh thị vệ đẳng đẳng sát khí toàn thân giáp trụ chạy tới, giáp va vào nhau loảng xoảng, tay cầm đao nổi gân xanh cuộn cuộn, đang tức điên người, định thăm vắn thì phát hiện ba tên thích khách toàn là người

quen. Lửa giận trên mặt tích tắc biến hết, đổi sắc mặt con nhanh hơn trên kịch.

Người quen, Vân Diệp đang thăm hỏi hận, không ngờ rằng gặp phải tên đầu lĩnh thị vệ đại nội đã từng thỉnh giáo mình, thế thì ngon rồi. Trên mặt nở nụ cười thật rạng rỡ:

- Thì ra là Lưu huynh, ba huynh đệ tiểu đệ đang đùa, không ngờ vô ý phạm tới nghi giá, mong Lưu huynh nể mặt huynh đệ tiểu đệ tuổi nhỏ vô tri, tha cho một đường được không?

- Ta còn đang tưởng là thích khách chứ, thì ra là Vân hầu, Trình tiểu công gia, Ngưu gia tiểu hầu gia, huynh đệ chúng ta thì tất nhiên là dễ nói, chỉ là vừa rồi nương nương đã biết. Vì huynh phải đi bẩm báo đây, chỉ mong nương nương bớt giận, không trách.

Trời ạ! Người mà Vân Diệp sợ gặp nhất là Lý Nhị, xếp thứ hai là hoàng hậu nương nương, nương nương có thể khiến hộ vệ thiếp thân của Lý Nhị đi cùng trừ Trường Tôn hoàng hậu ra thì còn có thể là ai? Hôm nay rơi vào trong tay bà ta, Vân Diệp đã không hi vọng có một kết quả tốt lành nữa.

Ba huynh đệ cúi đầu chờ bị xử trí, còn may thị vệ nể mặt không trối lại. Chẳng bao lâu phía trước truyền lời, nương nương muốn thuận tiện tới bái phỏng Ngưu phu nhân, lệnh đem ba tên tiểu tử gan to bằng trời về Ngưu phủ xử lý.

Lão Ngưu và Ngưu phu nhân đã được gia đình về bẩm báo, cung nghênh đại giá hoàng hậu ở cửa.

Trong phòng ấm Ngưu phu nhân và hoàng hậu trò chuyện hết sức hòa hợp, thi thoảng lại có tiếng cười truyền ra. Điều này ít nhiều an ủi ba tâm linh thấp thỏm phập phồng. Cửa phòng mở, Ngưu phu nhân bước ra, lấy ngón tay gõ mạnh vào ba cái đầu, bảo ba huynh đệ đi theo mình.

Vừa mới vào cửa Trình Xử Mặc quỳ xụp ngay xuống thỉnh an hoàng hậu, tên tiểu tử này thường ngày ngốc nghếch, lúc này càng hiểu chuyện hơn Vân Diệp và Ngưu Kiến Hổ, cả hai theo Trình Xử Mặc quỳ xuống thỉnh an, đầu cũng không dám ngẩng lên.

- Ba người các người đứng lên, để bốn cung nhìn cho kỹ ba tên tiểu tử to gan lớn mật.

Giọng nói mang theo uy nghiêm đặc biệt của hoàng gia, lại không mất đi sự dịu dàng của nữ tính, so ra Lý Thừa Càn kém cả vạn dặm.

Nãi nãi nói không sai, là một nữ tử cực kỳ mỹ lệ, lúc nói chuyện tua đàn phượng triều dương trên đầu không hề lay động, dưới hai hàng mi cong cong là đôi mắt đen nhánh như mực, không nhìn ra sắc thái tình cảm, khuôn mặt tràn ngập một nụ cười nhẹ nhàng. Trên người mặc áo hoa màu xanh, cầm chén trà quan sát ba huynh đệ, ánh mắt dừng trên người Vân Diệp, khẽ hé môi anh đào:

- Người chính là Lam Diễm hầu danh tiếng lấy lòng đầy sao?

- Tiểu thần không dám, hôm nay tiểu thần vô lễ, xin nương nương giáng tội.

Không dám giở tài mồm mép, thành thực nhận tội là hơn.

Trường Tôn hoàng hậu không bình phẩm gì, lại nhìn kỹ chân Ngưu Kiến Hổ, thấy hấn đứng thẳng vững vàng không có vẻ gì của người tàn tật, tò mò hỏi Ngưu phu nhân:

- Ngưu tỷ tỷ, tiểu muội nhớ đứa nhỏ Kiến Hổ này mấy năm trước cưỡi ngựa chẳng may bị thương ở chân, sao bây giờ lại lành lặn bình thường, chả lẽ tin đồn sai à?

Nhắc tới chuyện này Ngưu phu nhân vui sướng tới mắt hí lại:

- Đa tạ nương nương quan tâm, thằng bé Kiến Hổ này đúng là bị thương ở chân trái, ngồi trên giường gần năm năm, nếu chẳng phải Tiểu Diệp bản lĩnh lớn làm cho nó hai cái chân thì e bây giờ vẫn chưa đứng lên được.

- Ô, có chuyện thần kỳ vậy sao? Tiểu muội chưa bao giờ t hấy.

Trường Tôn hoàng hậu rất hiếu kỳ, bà ta có trí tuệ vô song tới đâu cũng không nghĩ tới chân có thể làm ra được, cơ thể máu thịt làm sao mà có thể tái tạo? Đó là bản lĩnh của thần tiên, nhìn tên Vân gia tiểu tử này cũng rất bình thường, sao có bản lĩnh nghịch thiên như thế.

Hoàng hậu nương nương muốn xem, Ngưu phu nhân liền cúi người vén áo Ngưu Kiến Hồ lên, thấy thể không ổn, lại buông xuống, bảo quản gia tới phòng thiếu gia lấy cái chân còn lại. Không bao lâu sau chân được đưa tới, đặt lên giường, Trường Tôn hoàng hậu dùng ngón tay khẽ chọc vào cái chân giả, cảm thấy co giãn tốt, lại đặt lên tay ước lượng cân nặng, tính toán một chút, hỏi:

- Thay bằng cái chân giả này có ảnh hưởng tới đi lại ngồi nằm không?

Ngưu Kiến Hồ vội nói:

- Hồi bẩm nương nương, tiểu thần từ khi lắp chân giả, đi đứng ngồi nằm hoàn toàn không ảnh hưởng, cái chân giả này êm, lắp vào rất dễ chịu. Vừa rồi chính là tiểu thần và Vân hầu, Xử Mặc chơi đuổi nhau cho nên mới phạm vào nghi trượng, tiểu thần lớn tuổi nhất, không biết kiểm điểm, rủ chúng chơi đùa, mong nương nương giáng tội một mình tiểu thần.

Nữ quan tâm phúc bên cạnh cũng nói giúp:

- Nương nương vừa rồi trong phượng liễn không thấy đấy, Ngưu tiểu hầu gia chạy rất nhanh, lao vào trong đội thị vệ, làm mọi người ngã nghiêng ngã.

Trường Tôn hoàng hậu rất rộng lượng, tha thứ cho bọn họ tội phạm vào loan giá, tán dương trình độ chế tạo chi giả cao siêu của Vân Diệp, lại nghiêm khắc phê bình Vân Diệp và Trình Xử Mặc, hai mầm non của quốc gia dưới ơn mưa móc của Lý Nhị bệ hạ không chịu tiến bộ, suốt ngày nhàn rỗi chơi bời, đem hai rường cột tương lai của quốc gia bị hủy hoại vì lối sống buông thả. Lão nhân gia bà là hoàng hậu Đại Đường không thể ngồi yên bỏ mặc, vì thế hoàng hậu nương nương nhân từ vĩ đại quyết định tự mình giáo dục Vân Diệp, thuận tiện quản giáo luôn Trình Xử Mặc, đó là ân điển. Chọn ngày không bằng gặp ngày, bắt đầu luôn từ sáng mai.

Tiến biệt hoàng hậu nương nương, đứng ở đại môn Ngưu phủ, tâm tâm Vân Diệp như cơn gió lạnh ở trên trời thổi xuống. Tam biệt nhẽ sự lười biếng của ta, tam biệt nhẽ sự tự do của ta, tam biệt nhẽ cuộc sống vô ưu vô lo của ta. Vẫn còn mang theo chút hi vọng cuối cùng là hoàng hậu nương nương sẽ quên mất việc này, xem ra bà ta chưa bao giờ quên cả, luôn toan tính muốn cải tạo mình. Phạm vào loan giá chỉ là thứ thuốc thúc đẩy thôi.

Ngưu Tiến Đạt rất cao hứng, Ngưu phu nhân cũng rất cao hứng, bởi vì Vân Diệp cuối cùng đã được hoàng gia thừa nhận, có thể bước vào giới quý tộc tối cao của Đại Đường. Còn về phần Ngưu Kiến Hồ thì ấn Trình Xử Mặc xuống đầm đá. Phu phụ Lão Ngưu chẳng để ý tới chuyện xảy ra trước mắt, cùng nhau quay về Ngưu phủ.

Mọi thứ trong nhà đều biến dạng rồi, đám phó dịch nha hoàn bị sai phái chạy tất bật. Lão nãi nãi đích thân đứng ở hành lang chỉ huy, vừa mới nhận được chỉ ý từ nữ quan, canh năm ngày mai phải đưa tôn tử vào cung học, đây là ân điển bằng trời, Vân gia phải đối đãi nghiêm túc. tại

Đại cô cô, thẩm thẩm đang may y phục học tử, tiểu cô cô còn chuyên môn mời một vị nho sinh bác học tới thỉnh giáo xem nên mang theo sách gì, làm áo mới cho Lưu Tiến Bảo, vì hần ngày ngày phải vào cung cùng hầu gia, rồi đợi hầu gia tan học đưa về. Không có thư đồng, cũng không có nha hoàn, hoàng cung không cho họ vào, Lưu Tiến Bảo cũng chỉ có thể đợi ở cửa cung.

Lặng lẽ trở về phòng ngủ, Vân Diệp không kinh động bọn họ, không muốn bọn họ lo lắng vì mình. Cười khổ mấy tiếng, mình tới hoàng cung đâu phải là để đi học, mà là tiếp nhận cải tạo của tổ chức, không biết hoàng hậu nương nương cải tạo mình ra sao, vừa nghĩ tới đó Vân Diệp liền có chút hưng phấn, đã thấy Luân Tử Công, tham khảo truyền tiêu đa cấp, không biết giáo dục tầy nào của Đại Đường sẽ thế nào, có vượt qua được tà giáo đời sau không? Lòng hiếu kỳ khiến y hi vọng ngày mai tới sớm một chút.

70. Chương 70: Vào Cung Đi Học

Gà gáy hai lần, Vân Diệp bật mình trở dậy từ trên giường, nha hoàn hầu hạ y đã chuẩn bị sẵn nước rửa mặt, đặt sẵn gậy liểu dùng để đánh răng, trong đĩa nhỏ bỏ một nhúm muối. Rưới nước ấm áp lên mặt, thoải mái khó diễn tả. Lão nãi nãi cảm thấy rất lạ, hôm nay mình chưa gọi mà tôn tử đã tự dậy rồi, cao hứng chuẩn bị y phục cho tôn tử, nói:

- Trình tiểu công gia đã tới nhà, đang đợi cháu ở tiền sảnh đấy.

Mặc xong y phục, được nhiên là mặc dưới sự giúp đỡ của nãi nãi rồi, nói ra thì cho tới giờ này Vân Diệp vẫn không hiểu được y phục triều Đường mặc lên người ra sao, quá phức tạp, ví dụ như mặc áo lại phải đi chân trần, còn dùng thắt buộc ở đùi, đời sau trừ thấy bà xã mặc mấy cái thứ hằm bà lằng này thì chưa bao giờ thấy nam nhân mặc rườm rà như thế. Huống hồ bà xã mặc là tất lụa, lồng vào chân một cái là xong, chẳng giống lải nải nãi hiện giờ buộc trên chân Vân Diệp nửa ngày mới xong.

Trình Xử Mặc mặt mày mỗi một dựa vào lò uống trà, tối qua về nhà được lão nương biểu dương. Canh bốn bị đánh thức, ngay cả cơm cũng không cho ăn đã đuổi đi học, còn nói nếu không học cho tốt về sẽ trừ tiền. Thật quá đáng thương, hai huynh đệ đồng bệnh tương lân ăn no xong mỗi người mang một hộ vệ tới hoàng cung.

Cửa hoàng cung treo tám cái đèn lồng da trâu chiếu mặt đất sáng trưng, sớm có nội thị ra đón bọn họ, không đi qua cầu Kim Thủy, mà xuyên qua một cái ngõ nhỏ tối rợn người, cũng dài đến một người. Nhận hai đỉnh bạc mà Vân Diệp dúm cho, nội thị liền mở máy nói. Thị ra con đường này gọi là dừng đạo (đường hành lang), vòng quanh toàn bộ hoàng cung, giống đường vành đai đời sau, có điều ở đây chỉ là bao quanh hoàng cung.

Nơi mà mình học gọi là Đào Quán, là chỗ mà đại nho thiên hạ chuyên môn lên lớp cho hoàng tử, hoàng nữ. Đôi khi bệ hạ, hoàng hậu nương nương cũng tới nghe vài tiết, thuận tiện dạy dỗ con cái của mình. Cái tên chả hay mẹ gì, sao lại là Đào Quán, nghe giống như phạn quán (quán cơm). Miệng thì lẩm bẩm như thế, song chân không dám chậm lại, không nghe thấy tiếng chuông vàng du dương truyền lại à, đó là tín hiệu vào học.

Muộn rồi, đang muốn qua cửa thì một lão nho để ba chòm râu dài chấp tay sau lưng thông thả đi tới, không dám học đời sau chen vào trước, đành ngoan ngoãn đứng ở bên ngoài, đợi lão nho giáo huấn. Lão nho là một người khôi hài, vuốt râu nói:

- Lão phu nghe có đi mười dặm đón sứ giả, không ngờ hôm nay thấy đi ba trượng đón sư thừa, thực sự làm lòng lão phu an ủi lắm. Chỉ là sau này không được như thế nữa, nếu còn tái phạm đánh mười thước, vào đi.

Khom người thì lễ với lão nho, hai huynh đệ đi nhanh vào phòng học.

Lý Thừa Càn ngồi ở đằng sau một cái bàn màu vàng nhạt háy mắt với hai bọn họ, tìm được hai cái chỗ trống, vừa ngồi xuống thì lão nho vào phòng, trước tiên ho khẽ nói:

- Hôm nay mọi người có thêm hai đồng môn mới, phải yêu thương lẫn nhau, người vị trí cao hơn không được lẳng nhục, người khỏe hơn không được cậy mạnh, người thông minh hơn không được gian xảo, các người đã hiểu chưa?

Đám nam nữ trong phòng cung kính thưa vâng. Nguồn tại TruyệnFULL

- Người áo xanh là Lam điền hầu Vân Diệp hả, lão phu sớm được nghe nói người là đệ tử cao nhân, đặc biệt am hiểu toán học, có thể đánh bại Hoàng Chí Ân ở toán học coi như là có thành tựu rồi, nhưng không biết ở Kinh học người biết bao nhiêu?

Vân Diệp hoang mang lắc đầu, có quỷ mới biết Kinh học là cái gì, học văn bói toán à? Hay là mấy thức nữ nhân học?

- Í, không ngờ người chưa từng tiếp xúc với Kinh học, vậy người học tới đâu rồi?

Vân Diệp vẫn lắc đầu, lão tử đã bao giờ đi học ở Đại Đường đâu.

- Phàm Tương Thiên của Tư Mã Tương Như, Cấp Tựu Thiên của Sử Du, Nguyên Thượng Thiên của Lý Trường, Huấn Toán Thiên của Dương Hùng, Du Hỉ Thiên của Cổ Phưởng... Nữ Sử Thiên, Hoàng Sơ Thiên, Thánh Hoàng Thiên, Khuyến Học của Thái Ung? Tại Tập Thiên, Thái Giáp Thiên của Ban Cố... Rồi Tục Ngữ Nam Tự và Tập Tử Chỉ của Cố Khải Chi, những thứ sách vỡ lòng này đã học qua chưa?

Một loạt tên sách chưa bao giờ nghe thấy cứ bùng nhùng trong tai, Vân Diệp cũng có chút xấu hổ rồi, nhưng y vẫn kiên định lắc đầu, biểu thị không biết. Lý Thừa Càn há hốc mồm, Trình Xử Mặc mặt tròn xoe, đám cô nhóc, cậu nhóc còn lại nhìn y như nhìn một con đại tinh tinh.

- Người có biết chữ không?

Lão nho tới gần hỏi tiếp:

Vân Diệp gật đầu, lão tử đương nhiên là biết chữ.

- Vậy người cho lão phu biết, người học cái gì?

Chưa học vỡ lòng mà lại biết chữ, lão nho hứng thú hơn hẳn:

- Sách vỡ lòng của học sinh là Tam Tự Kinh, Bách Gia Tính, Đệ Tử Quy.

- Hả? Vậy thì đọc Tam Tự Kinh mà người nói tới xem, lão phu lần đầu nghe thấy, muốn được biết một chút.

Người cả phòng im thin thít, đều định nghe xem Vân Diệp đọc thứ sách mà bọn họ chưa bao giờ nghe qua. Vân Diệp háng giọng nói:

- Những sách đó là do gia sư dạy, lão nhân gia người cho rằng sách vỡ lòng trước kia tối nghĩa khó hiểu, căn bản không khơi lên được hứng thú học tập của trẻ nhỏ, thêm vào rất nhiều văn tự chưa thông qua sửa sang, không hợp vần, không thuận miệng, đọc rất khó, liền chuyên môn làm Tam Tự Kinh để khơi hứng thú học tập của tiểu tử. Giờ tiểu tử đem Tam Tự Kinh mà gia sư viết đọc cho mọi người nghe... Nhân chi sơ, tính bản thiện. Tính tương cận, tập tương viễn. Cầu bất giáo, tính nãi thiên. Giáo chi đạo, quý dĩ chuyên. Tích mạnh mẫu, trạch lân xử. Tử bất học, đoạn ky trử.....

Tam Tự Kinh được biên soạn đầu thời Tống, đến thời Minh bổ xung thêm rồi cuối cùng hoàn thiện lịch sử Trung Quốc vào thời Thanh, mọi người thông thuộc Tam Tự Kinh tới mức không nghĩ tới nguồn gốc của nó, rất nhiều người hiện cho rằng Tam Tự Kinh có từ lâu đời từ thời Khổng Mạnh gì đó, thực ra không phải như vậy.

Vân Diệp trong phòng đọc lâu lâu Tam Tự Kinh, nhưng không hề biết rằng ở ngoài cửa sổ lòng Trường Tôn hoàng hậu như có sóng cả cuộn trào, đây chính là minh chứng, Vân Diệp đúng là tới từ một nơi chưa ai biết, nếu như một người nói dối, không thể nào có sự chuẩn bị đầy đủ như thế, toán học tinh thâm, thủ đoạn y liệu vô tận, thêm vào thứ sách vỡ lòng suy nghĩ độc đáo này không phải một hai đời người có thể hoàn thành được. Chỉ cần nhìn Tống Liêm rút đứt râu và há hốc mồm là biết sự kinh hãi trong lòng vị đại nho này.

Trường Tôn hoàng hậu mỉm cười, Đại Đường ta đúng là hồng phúc tề thiên, ông trời cho thứ báu vật sống này tới tay, không muốn hưng thịnh cũng khó. Bà đẩy cửa đi vào, không kinh động bất kỳ ai, toàn bộ còn đang chìm đắm trong thứ kinh văn vang vang thuận miệng kia. Lý Thừa Càn đã có chuẩn bị trước, đang nỗ lực chép lại, thi thoảng bỏ sót vài chữ, hần đánh dấu thật kỹ, chuẩn bị hỏi Vân Diệp.

- Nhân di tử, kim mãn doanh. Ngã giáo tử, duy nhất kinh. Cần hữu công, hí vô ích. Giới chi tai, nghi miễn lực.

Sau khi bỏ đi nhân vật và sự kiện sau thời Tùy, Vân Diệp đọc một lèo hết bản Tam Tự Kinh, trong lòng đáng chất, đây đâu phải là sách vỡ lòng của mình, đây là sách vỡ lòng của con trai học khi ba tuổi, vì dạy con, mình và nó cùng học thuộc, không biết bây giờ nó còn nhớ không, mình thì in sâu trong đầu, cả đời không xóa nhòa được.

***

Người ta để lại cho con đầy rương vàng

Ta dạy con chỉ có một bộ sách.

Siêng thì có công, ham chơi thì vô ích

Khuyên răn trò gắng sức học.

71. Chương 71: Đại Nho Tiêu Dao Tử

Thấy trong mắt Vân Diệp ạng nước, Trường Tôn hoàng hậu cho rằng y đang nhớ tới sư phụ đã qua đời, tình cảm chân thực của con người làm sao qua mắt được vị hoàng hậu duyệt người vô số này, loại tình cảm bộc phát đó có sức lay động lòng người nhất, rốt cuộc vẫn là phụ nhân, thời khắc đó sống mũi Trường Tôn hoàng hậu cay cay, chút nghi ngờ về Vân Diệp tan biến hoàn toàn, nói cho cùng nó cũng chỉ là đứa bé lỡ cỡ mười lăm tuổi mà thôi.

Hạ mi nhắm mắt không nói, cơ thịt trên mặt co giật lại làm lộ tâm tình kích động. Thở ra một hơi dài, mở mắt ra, mỉm cười nói với Vân Diệp:

- Người không cần bi thương, lệnh sư là đại nho một đời, lưu lại bộ kỳ điển khoáng thế này đủ để chiếu rọi vạn năm, sinh tử nhỏ cần gì để ý. Chỉ cần người đem bộ kinh điển này truyền ra, giáo hóa vạn dân, hẳn lệnh sư ở dưới suối vàng cũng sẽ rất vui mừng.

Tổng Liêm khẽ vỗ vai Vân Diệp:

- Sở học của lệnh sư người hẳn đã tự thành một nhà, tuy có khác biệt với lời thánh nhân trong lòng lão phu, nhưng đều đổ về cùng một người, đại đạo đơn giản, song nhánh nhiều, lão phu không thể dạy người, để tránh hỏng học vấn của người, khiến nó trở thành hỗn loạn không ra thể loại gì khó có thành tựu được. Đời tâm tình của người bình ổn rồi, lão phu còn muốn nghe Bách Gia Tính và Đệ tử quy, hẳn cũng là hai bản kỳ văn, lão phu rất trông đợi.

Nói xong cười khà khà thi lễ với hoàng hậu xoay người đi. Text được lấy tại TruyệnFULL

Vân Diệp lúc này mới phát hiện ra hoàng hậu đứng ở ngay cạnh mình, vội vàng thi lễ thì bị Trường Tôn hoàng hậu ngăn lại:

- Bốn cung hôm nay mới biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, lệnh sư Tiêu Dao Tử đúng là kỳ nhân một đời, không được gặp người đúng là nuối tiếc cả kiếp. May còn có người, người thành thực nói cho bốn cung biết, rốt cuộc người học được mấy thành học vấn của lệnh sư?

Mình rốt cuộc học được mấy thành? Vân Diệp thẩm hỏi bản thân, số học vừa mới hoàn thành toàn bộ chương trình chuẩn, vật lý cũng chỉ biết một số chỗ tương đồng chuyên ngành, hóa học gần như trắng ngốc. Còn cái gì nhỉ? Lịch sử thì trừ triều Đường ra thì cái khác y chẳng thuộc, đó là vì y là người Thiểm Tây. Tiếng Anh thì bỏ đi, hiện giờ không có chút tác dụng nào, đường đường hầu gia mà nói bô lô ba la như đám Hồ tử thì sẽ bị người Trường An cười tới chết, chết rồi cũng bị ngôn quan đàn hạch. Bị kéo tới đường Chu Tước tát cho sưng mặt thì khó coi lắm.

Thấy Vân Diệp do dự, Trường Tôn hoàng hậu liền hỏi:

- Có được năm thành không?

- Không được.

Trời ạ, đời sau có ai dám nói mình thông hiểu được một nửa học vấn chứ, ngay cả Einstein cũng không dám nói câu này, Newton đứng trên vai người khổng lồ mới có chút phát hiện, mình à? Nói lời này sẽ bị coi là người nước bồng tử.

*** Hàn Quốc, người TQ đánh giá người Hàn Quốc là thích khoác lác, học lỏm của TQ rồi vợ là của mình, thấy TQ có 4000 năm lịch sử thì tuyên bố mình có 5000.

- Được ba thành?

Mặt Trường Tôn hoàng hậu đã hơi khó coi rồi:

- Không được.

Vân Diệp nói rất chắc chắn.

- Vậy được một thành chứ?

Cổ bà ta có gân xanh nổi lên rồi:

Vì tránh Trường Tôn hoàng hậu nổi điên, Vân Diệp vội nói:

- Nương nương cho thần thừa, học vấn của gia sư không phải là của một mình người, mà do nhiều người nghiên cứu mấy đời mới có, vì thần ở bên sư phụ học có mười năm, học được chừng đó sư phụ đã nói là không dễ dàng gì rồi. Bạch Ngọc Kinh khó vào, càng khó đi ra, sư phụ nói mấy trăm năm chỉ có một mình người đi ra, làm tổn hại nghiêm trọng sức khỏe của người, nếu chẳng phải lo cho tiểu tử thì sớm đã tới tuổi vàng, mười năm sau chỉ là cổ tri hoãn không đi, sư phụ nói người chết từ mười năm trước rồi, vì dùng thuốc giữ lấy một hơi thở để chiếu cố vì thần trưởng thành đó thôi.

Vân Diệp quyết định đem sư phụ của mình tạo thành một vị thánh nhân nhân từ lương thiện, học vấn cao thâm nhưng kiên trinh bất khuất. Đường nhiên y học thế nào cũng phải biết một chút.

Trường Tôn hoàng hậu hít một hơi lạnh, người chết rồi còn cố sống được mười năm, đây là loại kỳ tích gì, hiện giờ bà ta đã tin chắc về sự tồn tại của Bạch Ngọc Kinh. Vân Diệp nói đúng, học vấn của Tiêu Dao Tử không phải một người có thể học hết, do là cả đời cũng không làm được, chỉ có thông qua nỗ lực tích lũy của nhiều đời mới có biến hóa về chất, từ cổ chí kim chẳng có chuyện gì làm là thành ngay được. Thở dài nói với Vân Diệp:

- Thôi vậy, trên đời có mười chuyện thì hết chín không được như ý rồi, có người đã là phúc phận của Đại Đường ta, bổn cung yêu cầu quá nhiều là tham lam. Giờ học sĩ Tống Liêm đã nói không dạy được người, người hãy tự học trong cung. Hôm nay người thương tâm, hãy nghỉ một ngày, ngày tới học đường viên lại hai thứ văn chương vỡ lòng còn lại, bổn cung muốn xem, bệ hạ cũng muốn xem, hiểu không?

Vân Diệp vội gật đầu, lòng mừng rơn, cuối cùng cũng không phải học với đám long tử long tôn này nữa rồi, quá nguy hiểm, đừng có thấy hiện giờ chúng chỉ là đám nhãi con, mấy năm nữa đều sẽ là bá vương long ăn thịt người. Quý trọng sinh mạng, tránh xa nguy hiểm là chủ trương nhất quán của Vân Diệp.

Trường Tôn hoàng hậu đi rồi, Vân Diệp liền bị một đám nhóc con bao vây, riu ra riu rít hỏi không ngừng, còn may là có chuẩn bị sẵn, trong cặp đeo vai mà cô mới làm đầy gà rán bí truyền của Vân phủ, lấy ra một cái là những câu hỏi kỳ quái biến mất ngay, từng đôi tay nhỏ cầm gà rán ăn ngấu nghiến, chẳng kịp hỏi Vân Diệp nữa, chỉ có Lý Thừa Càn vừa ăn gà, vừa chỉ tờ giấy trong tay muốn Vân Diệp bổ xung hoàn chỉnh.

Chép lại Tam Tự Kinh một lần nữa, Vân Diệp rút cuộc cũng thở phào, âm thầm đem đoạn sau triều Tùy xóa đi không biết tổn hao biết bao nhiêu tế bào não của y, lúc đọc ở trên lớn thiếu chút nữa lộ tẩy, dựa vào sự lanh trí được bà xã nhiều năm dạy nên đã đem đoạn " Đường cao tổ, khởi nghĩa sư, trừ Tùy loạn, sáng quốc cơ. Nhị thập truyền, tam bách tái, Lương diệt chi, quốc nãi chia. Lương Đường Tấn, cập Hán Chu, xưng Ngũ Đại, giai hữu do" nuốt vào trong bụng.

Lý Uyên còn chưa chết, nếu giờ đã cấp miếu hiệu cho ông ta dù Lý Nhị có tha cho Vân Diệp thì sĩ nhân toàn thiên hạ cũng bám vằm Vân Diệp thành vạn mảnh. Bỏ đi đoạn sau thời Tùy, Tam Tự Kinh ngắn đi rất nhiều. Kệ xác nó chứ, đám nhóc con có sách mà học là khá lắm rồi, còn dám theo đuổi hoàn mỹ à?

Không biết vì sao mấy vị hoàng tử khác không hề hỏi Vân Diệp chuyện liên quan tới Tam Tự Kinh, chỉ tiếp tục lục lọi ba lô của Vân Diệp, hi vọng tìm được những món ăn ngon hơn, bọn c húng không hiểu tầm quan trọng của một cuốn sách vỡ lòng mới à? Trong đó Lý Khác môi hồng răng trắng, béo tròn tròn mặt cứ hồ hững, tựa hồ gà rán quan trọng hơn Tam Tự Kinh nhiều.

*** Lý Khác là con trai thứ ba của Lý Thế Dân, được đánh giá là tài năng nhất, được chính Lý Thế Dân thừa nhận là giống mình nhất, số phận lại long đong.

Hôm nay không có sư phụ, Tống Liêm bỏ nửa chừng, thời gian học nửa ngày trải qua trong tiếng trẻ thơ đọc Tử nói này nọ... Trình Xử Mặc gục trên bàn ngày khò khò khiến Vân Diệp cũng buồn ngủ. Bên cạnh có một cái lò đồng cực lớn, nung cho người ta toàn thân bủn rủn. Vân Diệp không chống lại được cơn ma ngủ xâm nhập, khoan khoái dựa vào bàn cùng Chu Công trò chuyện vấn đề quyền sở hữu Tam Tự Kinh.

Mỗi trưa đều có một bữa cơm miễn phí, điều này rất quan trọng, nhất là với hai tên đã ngủ suốt cả một buổi sáng càng đúng lúc. Bánh rất thơm, gạo vừa mềm vừa ngọt, canh củ cải ngon tuyệt, chẳng biết là dùng thịt loại động vật nào nấu thành, màu sữa trắng, nhìn một cái là muốn ăn, mỗi người nửa con gà, chỉ là đùi gà của Vân Diệp đâu mất rồi? Chẳng lẽ người người trong cung không ăn đùi gà?

Quay đầu nhìn thấy Trình Xử Mặc đang cầm một cái đùi gà chém giết, lại nhìn trong đĩa của Lý Thừa Càn, cái đùi vàng rộm trên nửa con gà khoe khoang sự tồn tại của mình.

72. Chương 72: Chỉ Cầu An Lòng

Đầu bếp ăn vụng rồi! Vân Diệp nổi sùng, y không thích ăn đùi gà, nhưng ăn nước bọt của người khác thì buồn nôn lắm, đang định nổi giận thì nhìn thấy cung nữ bên cạnh bê khay lên, bất giác run người. Tìm được tên ăn trộm rồi, song Vân Diệp không giận nữa, xem ra tiểu cô nương này rất thích ăn đùi gà, thật là đáng thương. Nếu như vì một cái đùi gà khiến người khác gặp họa, Vân Diệp thấy không nên nói ra thì hơn, bê bát canh củ cải uống, nuốt hai bát cơm, thỏa thuê đặt đĩa xuống.

Lý Thừa Càn nhìn thấy nửa con gà của Vân Diệp chỉ xé đi cái đùi, hỏi:

- Thế nào, thức ăn trong cung không hợp khẩu vị à?
- Không phải, ngon lắm, riêng món canh củ cải này thôi đã không phải đầu bếp bình thường có thể làm ra, thần ăn tới hai bát cơm đấy.
- Nói láo, ta lại chẳng hiểu ngươi sao? Thường ngày ngươi thích ăn nhất là cổ gà, hôm nay chỉ ăn đùi gà không phải là chuyện lạ à? Không phải ngươi luôn nói chỉ có nghèo rớt mồng tơi mới ăn chân gà, quý tộc ăn cổ gà, cánh gà sao?

Vân Diệp ghé tới gần Lý Thừa Càn, nói nhỏ:

- Liên quan chó gì tới ngươi. Text được lấy tại TruyệnFULL
  - Lam Điền hầu, ngươi có biết có được một bát cơm không phải dễ dàng, đó là muôn vàn gian nan, hôm nay cười lại để thừa cơm, là trái với giáo huấn của sư phụ, là không phù hợp với đạo đức người quân tử.
- Tên khốn kiếp này mặt đầy chính khí, cũng không nhìn bát của mình toàn cơm thừa canh cặn, chỉ con gà trong khay của Vân Diệp bị phần kêu lớn:
- Trình Xử Mặc chạy tới nhìn thấy mừng hóm, cạy lấy nửa con gà chén luôn, không nhỡ ra lấy một cái xương, xoa bụng ợ một cái hạnh phúc.
- Hết rồi, thái tử diện hạ, người thân là bị quân của Đại Đường ta bắt thì phải làm gương, con gà của thần là để lại cho Xử Mặc ăn, người cũng biết huynh đệ chúng thần xưa nay không phân biệt gì. Không biết trong khay của thái tử lại hỗn loạn như tám nước hỗn chiến, như cướp vào thôn là sao?

Lý Thừa Càn thấy toàn bộ đám đệ muội đã đi rồi, liền nói:

- Còn chẳng phải vì ngươi hại à, từ cái ngày ăn món thịt lợn gì đó ở nhà ngươi, ta liền ghét cay ghét đắng thức ăn trong cung, không ngờ đường đường thức ăn hoàng cung lại không bằng nhà ngươi, làm ta mất mặt. Khi nào ngươi làm một bữa thịt lợn nữa đi, để đám huynh đệ đỡ thèm. Nói rõ nhé, món khâu nhục phải làm mấy bát, gà rán cũng phải làm thêm một ít. Vừa rồi không tiện tranh với đám đệ muội.
- Chỉ cần không có ai là Lý Thừa Càn lập tức không còn uy nghi thái tử, biến thành thiếu niên quý tộc hoạt bát ở đất Lũng.
- Trù nương của nhà ta cũng bị ngươi nổi lòng háo sắc cướp đi rồi, làm đầu bếp Lưu Thất nhà ta khóc mấy ngày liền, đừng nói với ta là ngươi đem trù nương đó lên giường chứ không phải đưa xuống bếp nhé.
  - Cái thằng chết băm chết chém nhà ngươi, với cái thân thể gần 200 của trù nương nhà ngươi có quỷ mới đưa lên giường, còn chẳng phải vì ta mời phụ hoàng mẫu hậu ăn một bữa, phụ hoàng thấy hợp khẩu vị liền đưa trù nương đó tới ngự thiện giám. Hiện giờ ta vẫn đang dùng đầu bếp trước kia.

Lý Thừa Càn điên mất, vác cái thanh danh thích mụ béo chẳng bằng chết cho xong.

- Vậy bỏ đi, đầu bếp nhà ta không còn hi vọng gì nữa, qua cửa cung liền sâu như biển, từ nay chàng Lưu đành coi nàng như người qua đường thôi.

Vân Diệp cảm khái, Trình Xử Mặc cười ngặt ngoẽo, Lý Thừa Càn cũng thấy buồn cười lắm.

Cái chuyện du lãm hoàng cung thì khỏi phải nghĩ tới, mặc dù Vân Diệp rất muốn nhìn thấy Huyền Vũ môn nơi xảy ra sự kiện lịch sử kia, nhưng không một ai dám dẫn y đi xuyên qua cả hoàng cung tới địa điểm xảy ra vụ án ở bắc chính điện.

Rời cung vẫn là từ dừng đạo, trong tường bao bay tới mùi phấn thơm mát, làm người ta tơ tưởng, bỗng nhiên nhớ tới một đoạn phú cổ:

Minh tinh huỳnh huỳnh, khai trang kính dã, lục vân nhiều nhiều, sơ hiểu hoàn dã, Vị lưu trưởng nhị, khí chi thủy dã, yên tà vụ hoành, phần tiêu lan dã, lôi đình sạ kinh, cung xa quá dã, lộc lộc viễn thính, yếu bất tri kì sở chi dã.

(***Kìa sao lấp lánh: mở gương đầy mà; mây xanh rối loạn: mớ tóc xõa ra; sông Vị đầy mà; đốt tiêu đốt lan: đám khói tà tà; sấm động kinh hồn: tiếng xe chạy qua; nào biết đi đâu, ầm ầm ở xa.)

À, nhớ ra rồi, nó là câu trong bài phú cung A Phòng của Đỗ Mục, vô tình hợp với cảnh hiện giờ. Đứng đầu thiên hạ, cung phụng một người, đó là chuyện tuyệt diệu nhường nào, nhưng hiện giờ vương triều phong kiến do Lý Nhị làm chủ, ông ta sở hữu tất cả, hưởng thụ tất cả là điều thuận lẽ.

Cảnh báo nạn châu chấu đã đưa lên bốn tháng rồi, ngoại trừ số lương thực Tả Vũ Vệ doanh mua ở Lũng ra thì không có động tĩnh nào nữa. Lý Nhị không nói tới, Trường Tôn hoàng hậu cũng không, ngay cả Ngưu Tiên Đạt nói không để cho thiên hạ có một người nào bị chết đói nữa, dường như cũng đã quên chuyện này. Sớm biết thế mình cần bản không cần mạo hiểm nhắc tới.

Vân Diệp hơi hoang mang, là người tương lai, y rõ ràng biết phía trước có một cái hố cực lớn, nhưng bị đám đông kẹp chặt nhảy vào hố mà không có chút năng lực kháng cự nào.

- Thành Càn, chuyện nạn châu chấu triều đình chuẩn bị ra sao rồi?

Vân Diệp đột nhiên hỏi làm Lý Thừa Càn ngây ra:

- Diệp Tử, giờ vẫn là mùa đông mà, cách thời gian châu chấu tới còn xa.

- Ài, xem ra tiếng nói của ta vẫn còn nhẹ, không ai tin nạn châu chấu cực lớn sẽ tới, thôi vậy, nếu như ta đã biết tai họa sẽ tới, đành làm một số việc trong khả năng, cứu được người nào hay người nấy, vì Đại Đường, vì bệ hạ làm trọn sự trung trinh của thần tử. Cái cuộc sống u u mê mê này ta thực sự không chịu nổi nữa.

Không ngờ rằng mình luôn muốn ngồi ăn đợi chết lại sinh ra cái tâm tư này? Vân Diệp không ngừng tra hỏi bản thân:

Lý Thừa Càn ấp úng không nói được, Trình Xử Mặc vỗ vai Vân Diệp:

- Không cần biết người định làm gì, ta giúp người hết.

- Thành Càn, Xử Mặc, ta vốn chỉ là một tằm bèo ở nhân gian, định tự sinh tự diệt cho song, chẳng hiểu trời đất run rủi thế nào mà đi vào triều, vậy phải làm một số việc mà nhân vật lớn phải làm. Ta đã chứng kiến trận lũ khủng khiếp, đã nhìn thấy hạn hán ngàn dặm, thấy bệnh dịch hoành hành, ta biết sinh mạng dưới uy lực của tự nhiên yếu ớt ra sao. Vừa rồi trong lòng ta biết rõ bản thân là kẻ nhút nhát, nhưng không nhận được muốn liều một phen với tai họa sắp tới, không cần kiếp lập công tích lớn thế nào, chỉ cầu lòng bình an. Cầu người chẳng bằng cầu mình, ta định cảm tạ ý tốt của nương nương, rời Trường An, tới đất phong làm một số bố trí với thiên tai. Xử Mặc, ý tốt của người ta xin nhận, chuyện này khác, người không thể tham gia vào, ta không thể để người đánh cược cùng.

Trình Xử Mặc nhếch môi:

- Ta đã nhàn tới đau trym từ lâu rồi, chuyện thú vị như thế làm sao thiếu ta được, vả lại sau này ta phải một mình gánh vác cả nhà, không nhân cơ hội rèn luyện một chút, tương lai phải làm sao? Dựa vào cha ta, sau đó dựa vào người à?

Lời này rất thực tế, không có chỗ dựa nào không thể đổ, không có năng lực tự lập sớm muộn gì cũng bị người ta đá ra ngoài, đấu tranh chính trị luôn tàn khốc. Tới ngày chỗ dựa đổ rồi chỉ có thể dựa vào mình, không một ai giúp được.

Lý Thừa Càn dường như có lời muốn nói nhưng lại cố nuốt xuống.

Vân Diệp cuối cùng ngộ ra một đạo lý ở trong dững đạo, không thể trước sợ sói, sau sợ hổ được, người không phải là rùa để có thể rút mình vào trong mai mặc cho bên ngoài đất trời đảo lộn.

Mấy tháng qua có tâm tư hèn nhất là vì đã có nhà, đã có nãi nãi tuổi cao, có muối muối còn nhỏ, luôn cho rằng làm cho bọn họ sống hạnh phúc khoái lạc là trách nhiệm lớn nhất của mình, cho dù làm rùa cũng không sao.

Đời sau mình tuân theo nguyên tắc này cho nên mới sống kém cỏi, nửa đêm mơ về năm xưa bản thân lập chí cao xa, nhiệt huyết sục sôi khiến cả đêm mất ngủ, tới trời sáng lại phải uốn lưng nịnh bợ ông chủ kiếm vài đồng nuôi gia đình. Luôn xoay chuyển trong hèn mọn và cao thượng thực không còn sinh thú gì nữa.

73. Chương 73: Lão Bà

Tiếng bước chân phá vỡ suy nghĩ của mỗi người, một nữ tử áo xanh đi tới, nàng không có bạn nữ đi cùng, lẻ loi một mình một bóng trong dững đạo vắng vẻ mà vẫn dạo bước thong thả như đi trên phố lớn náo nhiệt, không vội vã như nữ tử bình thường. Đầu nàng đội mũ chùm, lụa trắng phủ xuống che đi mặt có phần thần bí, trông thấy Lý Thừa Càn cũng chỉ nhún người thi lễ, ngay chào hỏi cũng chẳng có đã rời đi. Lý Thừa Càn không ngờ lại còn trả lễ, không nói gì cả. Vân Diệp đang hiếu kỳ thì một cơn gió thổi qua vén góc khăn che mặt lên, khuôn mặt thanh tú đập ngay vào mắt Vân Diệp khiến y ngỡ mình nằm mơ.

- Lão bà?

Vân Diệp gọi lớn:

Nữ tử áo xanh sững sốt, chỉ hơi dừng một chút lại tiếp tục đi về phía trước, đi được vài bước lại quay lại, nhìn thấy Vân Diệp mặt xen lẫn vui mừng và kinh ngạc, nhắc chân lên dậm mạnh. Một tiếng kêu thẳm, Vân Diệp ôm chân nhảy lò cò, miệng nói:

- Lão bà, em làm gì vậy, có gì về nhà hẵng nói, trước mặt người ngoài...

Còn chưa nói hết một nắm đầm trắng mịn đã nhanh chóng lớn lên trước mắt, sau tiếng "bốp", Vân Diệp nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, nữ tử áo xanh lấy khăn lau tay, hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Vân Diệp vừa mở mắt ra đã nhìn thấy hai cái mắt trâu to tướng của Trình Xử Mặc, trong đó có trêu ghẹo, có khinh bỉ, chỉ thiếu có đồng tình. Nghĩ mà xem, bị một thiếu nữ dậm cho ngất xỉu còn mặt dày nói mình là tướng quân?

Chẳng để ý tới cái đó, Vân Diệp bật mình ngồi dậy, nhảy từ trên giường xuống, giày cũng chẳng đi đã muốn lao ra ngoài, bị Trình Xử Mặc ôm ngang hông ném lại giường. Vừa mới định chửi thì bị ấn chặt lấy tay chân, Lý Thừa Càn ở bên cạnh rất ăn ý đưa tới một cái dây lưng, loáng cái đã bị trói gô lại.

Trình Xử Mặc vừa trói vừa nói:

- Tiểu Diệp, vi huynh biết người từ nhỏ lớn lên bên cạnh sư phụ, chưa được thấy qua nữ tử xinh đẹp, nhìn thấy Cửu Y thì bị ca ca mang đi mất, đó là ca ca sai, lần tới còn gặp được thì huynh đệ người tới trước, ca ca ta ở đằng sau ngăn sóng gió cho, còn nữ tử trong cung thì quên đi.

Lý Thừa Càn cầm chén trà vắt chân chữ ngũ ngồi trên cái ghế kiêu từ Vân gia, khẽ nhấp một ngụm trà, thư thái thở ra một hơi dài, bộ dạng du nhân như ở trên lầu thành ngắm quang cảnh.

- Thành Càn, nữ tử đó là ai?

Còn may là miệng chưa bị bịt lại:

- Nữ quyến trong cung, người cho rằng bốn thái tử là hạng phản đồ bán đứng người nhà của mình sao?

Thái tử điện hạ thôn kính giọng vang vang chính nghĩa, Vân Diệp thấy cái bản mặt này thích hợp làm bia tập bắn nhất.

- Một bữa tiệc lớn, thêm vào một bao gà rán.

Vân Diệp ra giá:

- Chút lợi nho nhỏ có thể động lòng đường đường thái tử điện hạ sao?

Mặc dù nuốt mấy ngụm nước bọt, song vẫn kiên định từ chối:

- Ba bữa, còn giúp người huấn luyện mấy đầu bếp.

Vân Diệp lần này chơi tới cùng luôn:

- Xong, ta về phái mười đầu bếp tới nhà người, không được qua quýt có có, nếu không, hừ hừ, người hiểu mà. Trông cái bộ dạng không kiềm nén nổi của người kia, thôi không để người sốt ruột nữa, người mà người gặp hôm nay là tỷ tỷ của ta, Lý An Lan! mới nhất ở truyện/y/y/com

- Nói láo, trong số con cái của bộ hạ chẳng phải người lớn nhất sao?

- Hừ, chỉ đồn đại thôi, chuyện trong cung người ngoài sao biết được.

Sau khi ký vô số điều ước bất bình đẳng, Vân Diệp cuối cùng cũng làm rõ được Lý An Lan là ai, nàng là kết quả của Lý Nhị bộ hạ sau khi say rượu, khi đó Lý Nhị tuổi mới 14 còn là một tên hoàn khối, làm đại tỳ nữ bụng ễnh lên xong thì quên bống luôn cái chuyện này.

Do mẫu thân địa vị thấp hèn, Lý An Lan là trưởng nữ thực sự của Lý Nhị nhưng không hề có đãi ngộ xứng đáng, nếu như chẳng phải Trường Tôn hoàng hậu muốn làm một hiền hậu gương mẫu một đời, đối đãi với con cái phi tần trong vương phủ như con mình thì đã chẳng phát hiện ra sự tồn tại của Lý An Lan, khi Lý An Lan đáng thương gặp được phụ thân của mình thì đã 12 tuổi rồi.

Lý Nhị đối xử với con cái của mình thì khỏi phải nói, tên đã viết vào sách diệp, đang muốn cho danh phận thì lại bận rộn làm thịt ca ca đệ đệ của mình, chuyện này gác sang một bên. Cho tới khi cả nhà vào hoàng cung, lần nữa nhắc lại chuyện này thì không ngờ Lý An Lan 12 tuổi nhưng tính cách lại cực kỳ dữ dội, từ chối tiếp nhận sắc phong của Lý Nhị bộ hạ. Trong lòng hổ thẹn song không chịu cúi đầu, Lý Nhị bố trí mẹ con Lý An Lan ở một góc vắng vẻ trong hoàng cung, giảm bớt cung cấp hàng ngày để trừng phạt.

Lý An Lan cũng chẳng phải là nữ tử yếu đuối bó tay chịu trói, không ngờ khai khẩn một mảnh đất trong cung, tự trồng tự ăn, mặc dù thường ngày thiếu thốn, nhưng không chịu cúi đầu. Lý Nhị hết cách đánh để mặc nàng. Vị tỷ tỷ này luôn là đối tượng khâm phục của các hoàng tử hoàng nữ khác trong cung, nhưng do Lý An Lan đối xử với hoàng đế rất tệ, đám đệ muội chỉ đành tránh xa. Thành phong cách độc lai độc vãng của nàng trong cung.

- Ha ha ha, bà xã của ta quả nhiên không phải người thường, có cá tính, ta thích.

Nghe xong Lý Thừa Càn giới thiệu, Vân Diệp sung sướng lẫn lộn trên giường. Nữ tử này chẳng những giống bà xã đời sau, ngay cả cái tính nóng nảy cũng kế thừa, quật cường, độc lập, ra sức truy cầu nắm giữ bản thân. Bà xã như vậy phải mau mau dự tính thôi, nếu không để con heo nào đó ăn mất thì mình muốn khóc cũng chẳng có nước mắt.

- Này, Tiểu Diệp, người không lên cơn điên đấy chứ? Phụ hoàng ta cũng không phải chưa tìm phò mã cho tỷ ấy, tỷ ấy lấy cái chết phá hỏng chuyện này, còn nói: Phụ tể của tỷ ấy phải học rộng năm xe, phong độ ngời ngời, là hiền tài lên ngựa biết chinh quân, xuống ngựa hiểu an dân, quan trọng hơn cả đời chỉ lấy tỷ ấy, nếu không tỷ ấy thà cô độc cả đời chứ tuyệt đối không lấy. Người nói xem phụ tể như vậy tìm đâu ra? Cho dù có cũng thêm hạ mình cưới tỷ ấy à?

Lý Thừa Càn mặt khinh khỉnh:

- Xử Mặc, tiểu đệ có thể tính là phong độ ngời ngời chứ?

- Hơn ta nhiều, trong Tả Vực doanh không ai đẹp trai hơn người.

- Tiểu đệ miễn cưỡng được coi là học rộng năm xe?

- Không ai thông minh hơn người, đó là cha ta nói. xem tại.

- Vậy huynh nói xem đáng hiền tài tiểu đệ đây có cơ hội cưới đệ muội của huynh về không?

- Khỏi phải nói, hai chữ thôi, xong lên!

Lý Thừa Càn hết nhìn Trình Xử Mặc lại nhìn Vân Diệp cứ như nhìn hai con quái thú. Loại người nào có thể tự yêu bản thân tới mức độ đó? Vân Diệp mặc dù bị trói nhưng bộ dạng như tân lang sắp động phòng, Trình Xử Mặc xoa chân múa tay như muốn vào hoàng cung cướp người, không thèm để ý tới hai tên thần kinh này nữa, mình nên suy nghĩ xem làm sao để Vân Diệp thực hiện lời hứa thì hơn.

.....

Lý An Lan vô cùng tức giận, hôm nay gặp phải một tên phóng đảng, trước mặt thái tử mà dám gọi mình là lão bà, nhìn một cái là biết ngay hạng hoàn khổ. Bên cạnh thái tử không có kẻ nào tốt đẹp, những thứ phế phẩm vô dụng toàn thiên hạ sao tập trung hết ở Trường An, kẻ nào cũng tô vẽ bề ngoài bóng bẩy, trong bụng toàn rác.

Nhớ lại thời gian trước phụ hoàng muốn đem mình gả cho thứ tử của Trường Bình quận công Trương Lượng là không kìm nổi giận, đó là thứ khốn kiếp gì chứ! Người trông xấu xí đã đành rồi, lại bôi son chất phấn, đầu còn cắm một bông hoa quỳen to như cái bát, mở miệng là phô bày đủ thứ xấu xa.

Phụ hoàng cũng tức muốn nổ tung, một bài Quan Sư thôi mà đọc lấp ba lấp bấp, năm kho lương ở thành nam thôi cũng chẳng đếm đủ, loại ăn hại như vậy dám mạnh miệng nói mình là tướng quân trên ngựa, cưỡi ngựa cũng loạng choạng, mình dùng đá dọa con ngựa một cái là ôm lấy cổ ngựa khóc kêu cha gọi mẹ.

Xem ra phụ hoàng ghét mình thật, tùy tiện kiếm một người gả mình đi cho khuất mắt.

74. Chương 74: Bắt Đầu Từ Dạ Dày

Vân Diệp phủ định ngay:

- Thối lắm, ai thích làm phò mã, ta muốn cưới Lý An Lan, làm phò mã nhà ai chứ?
- Đệ muội đó là nữ nhi của bệ hạ mà, người muốn cưới nàng, nàng sẽ có phong hiệu, còn phong công chúa, người không thành phò mã sao được?

Suy nghĩ của Trình Xử Mặc có hơi hỗn loạn:

- Nếu ta nói Lý An Lan là do trời cao định sẵn gả cho ta thì người có tin không?
- Ta tin, nếu người có ý đồ với nữ nhân nào, ca ca ta tin nhất định nàng sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của người.

Vân Diệp khẳng định tính chính xác trong lời nói của Trình Xử Mặc, tán dương nhãn quang trí tuệ của Tiểu Trình, khiến Lưu Tiễn Bảo cầm hai hộp thức ăn cứ bủi mỗi suất, móng ăn luôn hai đá, Vân Diệp một cái, Tiểu Trình một cái.

Trời tối đen như mực, trước bình minh là tối nhất, Vân Diệp chẳng bận tâm, Tiểu Trình miệng gặm chân gà, nói người hư nhược cần bồi bổ, chẳng sợ trời tối nhét chân gà vào mũi.

Không ngờ rằng tới trước cửa cung đã có người đợi, tuổi không nhiều, chừng ba mươi mấy, không mặc quan phục, chỉ đội mũ sa, hai cái cánh mũ oặt ra sau gáy, hai tay đút trong ống tay áo, đang đi lại trên khoảng đất trống trước cửa cung, hai trưởng tùy theo hầu ở đằng xa. Thấy Vân Diệp và Trình Xử Mặc cưỡi ngựa tới liền dừng bước.

Vân Diệp và Trình Xử Mặc nhìn nhau, không nhận ra, nhưng mới sáng ngày ra đã đợi triệu kiến trước cửa cung thì nhất định là nhân vật trọng yếu, không thể vô lễ, nhảy từ trên ngựa xuống, đi nhanh tới vài bước.

- Tại hạ Lam Điền hầu Vân Diệp, không biết đại nhân xưng hô ra sao?
- Hạ quan triều nghị lang Đậu Trung, không biết trước mặt Vân hầu, thất lễ, thất lễ.

Vị quan viên lục phẩm mặt tang thương này không biết vì sao sáng sớm đã ở đây, chẳng biết vì chuyện gấp gì? Ôm tâm tư chuyện không liên quan tới mình không hỏi tới, thi lễ với vị triều nghị lang đó xong liền đứng ở một bên đợi cửa cung mở.

Không bao lâu tiếng truyền lời nối nhau tới, giọng thái giám the thé bên bài: Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

- Bệ hạ có chỉ, truyền triệu nghị lang Đậu Trung cận kiến.

Đậu Trung nói với Vân Diệp và Trình Xử Mặc một tiếng cáo lỗi rồi vội vàng vàng theo thái giám tiến cung. Vân Diệp cứ cảm thấy hình như có chuyện gì sắp xảy ra, ngẫm nghĩ mãi mà không nhớ ra, không nghĩ nhiều nữa, chắc mình quá lo rồi.

Năm lượng bạc cuối cùng cạy được miệng nội thị của Thính Đào Quán, Lý An Lan ở ngay phía sau Thính Đào Quán, chỉ có một tiểu cung nữ tên là Linh Đàng hầu hạ, cuộc sống rất kham khổ, hôm qua hầu hạ Vân Diệp ăn cơm chính là Linh Đàng.

Vừa nghĩ tới cái đuôi gà mất tích, Vân Diệp liền cảm tạ ông trời an bài thật khéo, hôm nay mình mang theo hộp thức ăn đúng là có tầm nhìn xa, để lại một giỏ cho Lý Thừa Càn mà đệ muội của hắn, một cái giỏ còn lại đương nhiên tặng cho Lý An Lan.

Giảng bài hôm nay là chính nghị đại phu Vương Khuê, ông ta thông nho học, thạo bách gia, soạn ra sáu mươi một quyển Lương Sử, nói về triều Lương từ khi Tiêu Diễn lập nước, hôm nay giảng tới chuyện Tiêu Diễn thích phật pháp, vì gom tiền mới bán bản thân vào Phật môn, bảo thần tử kiếm tiền chuộc mình ra, lấy đó cảnh cáo các vị hoàng tử không được quá chìm đắm trong thần đạo sẽ chết đói, đấu tranh chính trị tàn khốc được lão nhân gia nói rất sống động, nhất là Tiêu Diễn chết đói thì càng giảng cực kỳ thâm thúy, cứ như ông ta chính là vị Lương Vũ đế vô cùng hối hận kia.

Không biết vì sao, ông ta cứ đứng bên cạnh Vân Diệp mà giảng, nước bọt mênh mông tràn ra nhỏ lên đầu y, làm Vân Diệp kích động muốn đánh ông ta tàn phế.

Sau khi bảo các vị hoàng tử viết cảm xúc sau khi đọc xong, liền ngồi ở bàn đối diện với Vân Diệp, hai con mắt lấp lánh nhìn Vân Diệp chăm chăm, nhìn tới mức y dựng lông gáy lên.

- Không biết tiên sinh có gì giáo huấn, học sinh rửa tai lắng nghe.

Vân Diệp không chịu nổi nữa, bên cạnh Trình Xử Mặc ngáy như sấm rền mà ông mặc kệ, ta là học sinh ngoan nghe giảng chăm chỉ, ông nhìn cái quái gì mà nhìn?

- Lão phu ngày hôm qua ở Tổng phủ được nghe một bộ văn võ lòng tuyệt diệu, tên là Tam Tự Kinh, đọc vang vang thuận miệng, văn tự như thác nước đổ xuống suối, các loại điển cố nối nhau không ngắt, làm lão phu thán phục không thôi, lại nghe còn có hai bộ nữa, không biết lão phu có thể xem được không?

Nói chuyện với lão phu tử còn phản đối sao được, thống khoái lấy ra từ trong lòng bản cải biên của Bách gia tính và Đệ tử quy dâng lên, chỉ hi vọng ông ta mau mau tránh xa mình. Tối hôm qua ta mới nhờ tỷ tỷ dùng hương thơm xông áo, bị nước bọt của ông bắn vào làm ướt công rồi.

Vân Diệp cười khổ trong lòng, đám người này cứ như ruồi ngửi thấy mùi thịt thối ào ào bu tới. Tối hôm qua nhi tử của Tổng Liêm chạy tới muốn hai bản, cho luôn. Phát động cả nhà chép hai mươi bản, đem tới nhà mỗi một vị đại lão thân thuộc, nói là bí kỹ giáo dục con cháu bất truyền của thế ngoại cao nhân, được đánh giá rất cao của các vương công. Trong nhà lại có thêm rất nhiều tự họa quý giá, đều là quà đáp lễ của các nhà.

Nhân lúc lão phu tử lắc lư đầu đọc Bách gia tính, độn thổ khỏi phòng học tới nhà ăn, cô tiểu cung nữ có hai cái búi tóc nhỏ trên đầu kia đang đang chia thức ăn, mắt nhìn cá xắt lát trên bàn mà chảy nước miếng, miệng lẩm bẩm:

- Không được ăn nữa, sẽ bị phát hiện, không được ăn nữa, sẽ bị phát hiện.

- Giải lắm! Người ăn vụng, trả đuôi gà cho ta.

Vân Diệp nhảy ra, dọa tiểu cung nữ kia kêu cuống lên:

- Không có, không có, nô tỳ chỉ ném thử.

Sợ tới chảy cả nước mắt rồi, quay lại nhìn Vân Diệp mồm ngoác ra òa khóc. Làm Vân Diệp toàn thân mất tự nhiên, vội đỡ:

- Người không ăn vụng, là ta ăn vụng, xem này.

Nói rồi cầm một miếng cá cho vào miệng, không tặc, rất là tươi. Lại lấy một cái đĩa đưa cho tiểu cung nữ:

- Ta mời người ăn, không tính là ăn vụng. Sau này nếu người muốn ăn cái gì hãy ăn của ta là được.

Tiểu cung nữ rút cuộc còn là trẻ con, không chịu nổi dụ dỗ của Vân Diệp, thêm vào món cá hết sức tươi ngon, liền nhận lấy cho vào miệng, cái miệng nhỏ xíu mà thoáng chốc tiêu diệt cả đĩa cả, ngay cả nước sốt cũng chẳng còn.

Tiểu Linh Đang mang đi hộp thức ăn của Vân Diệp, đồng thời mang đi áy náy vì việc thất lễ với Vân Diệp ngày hôm qua.

Nó vô cùng có thiện cảm với Vân Diệp, thấy vị tướng công đọc sách này thật tốt, chẳng những không đem chuyện mình ăn vụng nói với ai, còn chủ động gánh tội, món cá hôm nay ngon thật đấy.

Mắt tiểu cung nữ đi, Vân Diệp cười rất dễ tiện, thậm chí có một chút âm hiểm. Chính phục một người thì phải bắt đầu từ dạ dày của nàng, đó là biện pháp không bao giờ sai, biện pháp này chẳng những thích hợp với nam nhân, mà còn áp dụng được với nữ nhân. Kinh nghiệm ăn uống tổng kết ra mấy nghìn năm của Trung Hoa có sức chiến đấu rất mạnh mẽ, Vân Diệp tin chắc món ăn thường ngày mình làm sẽ chinh phục được dạ dày của Lý An Lan.

Lý Thừa Càn nhìn theo ánh mắt của Vân Diệp, chỉ nhìn thấy những cây tùng già cao vút, không hiểu vì sao y lại lên cơn, gãi gãi đầu không để ý tới nữa, ngồi về chỗ của mình bắt đầu ăn. Hắn cứ cảm thấy thức ăn hôm nay thiếu thiếu, mà hắn thì lại khá đói, thức ăn của mỗi người trong hoàng gia có định lượng, không giống như truyền thuyết mặc sức chà đạp cá thịt ê hề, thị nữ trong cung có lẽ có kẻ ăn vụng, nhưng tuyệt đối không dám ăn vụng thức ăn của thái tử điện hạ ta, như vậy sẽ mất mạng.

Đĩa của Vân Diệp chất đống, còn nhiều gấp đôi của hắn, không cần phản nói, tên chết tiệt kia lấy thức ăn của mình cho vào đĩa của y rồi. Lý Thừa Càn có chút bi phẫn, lại có chút bất lực, nếu để tin đồn một vị hầu gia trộm thức ăn của người kế thừa đế quốc thì bách tính cười rộ cả rặng, sẽ bị ghi vào sử sách để tiếng thối muôn đời. Lý Thừa Càn đành nuốt bồ hòn làm ngọt, đồng thời quyết định nấu sau bữa cơm Vân Diệp không làm no bụng mình thì nói với An Lan rằng Vân Diệp thực ra là một tên ác ôn.

75. Chương 75: Không Đơn Giản Trong Đơn Giản

Còn chưa ăn xong thì nội thị tới nói nương nương truyền thái tử và Lam Điền hầu tới điện Cam Lộ kiến giá.

Không biết có chuyện gì đây, có điều điện Cam Lộ là thư phòng của hoàng thượng, gặp mặt ở đó chẳng phải sẽ đối diện với đôi vợ chồng khủng bố nhất trên lịch sử? Chẳng lẽ có liên quan tới viên quan lục phẩm ban sáng? Ta có phải là đại thần trong triều của ông, ta chỉ là một nhân vật nhỏ lừa bống lộc kiếm sống, có chuyện ông đi mà tìm Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối ấy, Phòng mưu Đỗ kế vang danh ông không tìm, tìm ta làm gì hả?

Vân Diệp lòng nguyện rửa, chân không dám chạm chút nào.

Lý Thừa Càn cười âm hiểm đi trước dẫn đường, hắn thích nhìn cái vẻ luống cuống của Vân Diệp trước mặt cha mẹ mình.

Trong điện Cam Lộ cũng làm một cái giường ấm lớn, trên chiếu trúc trải lớp chăn dày, thêm vào hai lớp thảm nhung, người ngồi lên sẽ lún mất nửa cái mông. Trước mặt Lý Nhị là một cái bàn vuông một mét vuông, bên trên bày năm sáu món ăn.

Vân Diệp thấy quen lắm, một món thịt kho tàu, một món măng tre mộc nhĩ xào thịt, một bát khẩu nhục, lại thêm một món chân giò ninh.... Nhưng món gà ăn mỳ đâu rồi? Hồng rồi, đây chẳng phải năm món ăn trong sáu món mà mình dày công chế biến hôm qua sao? Không phải là bảo Linh Đang đưa cho Lý An Lan sao? Thế nào lại ở trên bàn của Lý Nhị?

- Có phải là hơi quen không?

Lý Nhị múc một chén canh cho vào miệng nuốt chậm rãi, vị đậu nành trong món canh móng giò là thuần nhất, tinh hoa của móng giò hoàn toàn nằm trong đó, cắn một miếng mềm mại ngậy ngậy, ông ta ra tay chuẩn thật.

- Tiểu thần hôm qua vô tình thất lễ với công chúa, trở về nhà hối hận vô cùng, không biết phải bồi tội thế nào, trong nhà bốn vách trống trơn, chỉ có mỗi tài nấu nướng còn dùng được, liền làm mấy món ăn cho công chúa An Lan, mong có thể làm dịu bớt lửa giận của công chúa, cũng làm bớt áy áy trong lòng thần.

- Khá đấy, những lời này rất có trình độ, không thẹn là đệ tử của cao nhân, cái tội danh người vô duyên vô cớ tặng thức ăn coi như người đã thoát, còn cái này người giải thích ra sao?

Lý Nhị lấy trên giường một đỉnh bạc ném tới, năm lượng, bên trên thấy rõ ràng chữ khắc của Vân phủ.

Trường Tôn hoàng hậu ngồi bên cạnh gấp thức ăn cho Lý Nhị, căn bản coi Vân Diệp như không tồn tại, gặp một miếng thịt xào măng cho vào bát Lý Nhị:

- Bệ hạ thức món này đi, rất là được, mua đông thể này mà y kiếm được măng tươi thật phí công.

Đồ ăn cướp! Đó là thức ăn ta tặng con gái ông đấy, tên thái giám không trym cũng thật đáng thương, thưởng cho mấy lượng cũng bị vợ chồng các người cướp mất, thức ăn ngon như thế, sao lại phạm vương pháp, đây còn là chỗ nói lý lẽ nữa không? Chớp mắt lại nghĩ, nơi này không phải đời sau, lời Lý Nhị bệ hạ mới là vương pháp, hiện giờ đúng là không có chỗ nói lý. Chuyện hồi lô thái giám nghe ngóng Lý An Lan phải giải thích.

- Hôm nay chưa tới canh bốn thần đã dậy, chỉ sợ công chúa trách tội, gặp được nội thị dẫn đường liền nghe ngóng vài câu về sở thích của công chúa An Lan, chuẩn bị lấy lòng, không ngờ bệ hạ nhìn xa vạn dặm, chút tâm tư xấu xa của tiểu thần không qua được mắt của bệ hạ, mong bệ hạ thứ tội.

- Phụ hoàng, Lam Điền hầu hôm qua vô ý mạo phạm An Lan tỷ tỷ, lòng hối hận không thôi, hài nhi trong cung đã nói phải bồi tội, nghe ngóng sở thích của tỷ tỷ từ nội thị cũng là có, mong phụ hoàng niệm y có lòng thành mà tha cho một lần.

Lý Thừa Càn đúng là huynh đệ tốt, mặc dù thường ngày có hơi vô sỉ, nhưng vào lúc quan trọng vẫn nhờ cậy được.

Hai địa chủ ông địa chủ bà lớn nhất triều Đường không thèm nhìn hai huynh đệ đứng dưới đất, nâng một miếng, chàng một miếng, ăn hết sức vừa miệng, vừa ăn còn vừa bình phẩm tài nghệ của Vân Diệp. Lý Nhị có vẻ rất hợp ý với món thịt lợn, cho từng miếng lớn vào miệng nhai gật gù không ngớt. Thấy không khí dịu hơn rồi, Vân Diệp liền đánh bạo giới thiệu đặc điểm từng món ăn. Trường Tôn hoàng hậu nghe rất kỹ, thi thoảng còn hỏi vài câu, Vân Diệp và Lý Thừa Càn nhìn nhau cười, xem ra hôm nay có thể qua ải.

- Người và sư phụ người tình như cha con, vì sao đem di cốt hóa thành tro, rải vào sông lớn, ngay cả chỗ cho hậu nhân bái tế cũng không có?

Lý Nhị cơm no rượu say, súc miệng làm một ngụm trà rồi hỏi:

- Cát bụi về với cát bụi, tới từ đâu thì trở về đó, sư phụ nói nếu đã trần trụi mà tới, nhất định phải trần trụi mà đi. Thần đã lớn, chút quyền luyến cuối cùng của sư phụ ở nhân gian đã không còn, tiểu thần tuân theo di chúc của người, đưa người về với trời đất, hình ảnh lưu lại trong tim.

Ta chuẩn bị đáp án lâu rồi, biết thế nào ông cũng hỏi mà:

- Đây đúng là hành động của cao nhân, đi là đi dứt khoát, không để lại chút gì. Hôm nay người thành thực nói cho trẫm biết, Bạch Ngọc Kinh là thế nào, có tạo thành uy hiếp với Đại Đường của ta không? Nay người đã là một thành viên của Đường, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục, người thận trọng mà đáp.

Lý Nhị lần đầu tiên nói chuyện ở cùng lập trường với Vân Diệp:

- Bệ hạ hoàn toàn có thể cho rằng Bạch Ngọc Kinh là thứ giống như Đông Hải long cung hay Lăng Tiêu bảo điện trên chín tầng mây, theo như suy đoán của tiểu thần, Bạch Ngọc Kinh là một loại cảnh giới tinh thần, mà không phải là một nơi tồn tại thực sự, có người từng bay lên trên chín tầng trời, ngoài mây trắng ra thì chẳng có thần tiên bay đi bay lại. Thiên Trì của Tây vương mẫu ở ngay trên núi Côn Lôn, tồn tại vài năm là

tới được, trên đó trừ băng tuyết chỉ có một cái hồ lớn, lạnh chết người, thở cũng không được, thần không tin có thứ gì có thể sống quanh năm trong hoàn cảnh đó, cái gì mà hoa bốn mùa không tàn, ngay cả một cọng cỏ cũng chẳng có một cái. Nhớ lại thần hối hận vì tới đó chơi.

Vân Diệp cười thâm trong bụng, ta tới ba cái Thiên Trì rồi, Hỏa Sơn Hồ ở đông bắc, Thiên Trì của Thiên Sơn, thêm vào Thiên Trì của Tây Tạng, nói thực lòng, nếu bỏ đi các công trình du lịch, thì con mẹ nó đúng là cái chỗ man hoang, leo núi leo tới chân mất tri giác, chạy lên xem chỉ có hồ nước màu lam, lỗ lớn. nguồn TruyệnFULL

Xuống núi rồi còn mạnh miệng dựa theo tưởng tượng về mỹ cảnh trong lòng mình bốc phét với người khác, mình chịu thiệt không cho người khác sướng hơn. Một đám huynh đệ bị mình lừa đi, quay về thiếu chút nữa bóp chết mình. Rồi tới khi người khác hỏi tới thu hoạch chuyến du lịch thì lại làm ra vẻ mê say hình dung lại, làm mình phải hận ngôn ngữ của bản thân quá thiếu thốn.

Cả nhà ba người Lý Nhị hiện giờ vẻ mặt rất giống với mình khi lên băng không trả lời được câu hỏi, hoang mang, hai con mắt vô tri mở to tới ngớ ngẩn.

- Người có thể bay lên trời? Người đã từng tới Thiên Trì của Tây vương mẫu à?

Tuyệt cú mèo, Vân Diệp thấy mình đúng là chuyên gia đánh trống lảng, thoáng cái đem vấn đề từ hướng đi của sự phụ thành vấn đề khoa học phổ thông, con người có thể bay được không? Hắng giọng vài tiếng, làm ra dáng vẻ của hướng dẫn viên trong viện bảo tàng, khiến ba người nhà Lý Nhị phải sinh lòng kính trọng:

- Bệ hạ đã thấy đèn Khổng Minh chưa?

- Đó là vật để cầu phúc, đương nhiên là Trẫm thấy rồi, đang nói chuyện người bay lên trời, đừng có dẫn đi lung tung.

Lý Nhị mặt hơi cau lại:

- Bệ hạ, người kia chính là ngôi đèn Khổng Minh bay lên trời.

- Nói vậy, đèn Khổng Minh nhà ai có thể đưa người bay lên trời được?

Lý Nhị bộp một cái nhảy từ trên giường xuống, đôi mắt hung ác nhìn xoáy vào Vân Diệp, nếu như không có một lời giải thích hợp lý, hôm nay Vân Diệp sẽ chết còn khó coi hơn lợn.

- Bệ hạ chớ giận nghe tiểu thần nói hết đã, người thấy đèn Khổng Minh hai xích có thể đem nến hoặc mồi lửa lên trời phải không?

76. Chương 76: Thiếu Niên Ca

Không bộc phát trong im lặng thì tử vong trong im lặng, đó chính là lời giải thích tốt nhất về Lý Thừa Càn, khiến cho đế vương đời sau không một ai không lấy hắn làm mẫu cảnh cáo người nối nghiệp của mình.

Trong con mắt Vân Diệp, sau này hành vi đảo lộn luân lý của Lý Thừa Càn có một nửa tội thuộc về vợ chồng Lý Nhị, giáo dục hoàng tộc nghiêm khắc vốn đã đem tình thân đậm bạc tiêu hao hết, một người sống trong tường cao viện sâu không học tập sự bạo ngược tự do của người Đột Quyết mới là lạ. Còn về luyện đồng, người không cho hắn tiếp xúc bình thường với nữ tử, đó chỉ là áp chế mê muội, dưới sự thúc đẩy của tâm lý phản nghịch tuổi thiếu niên, xuất hiện loại chuyện này là hợp lý thôi.

- Ha ha, ai bảo người là thái tử, hai huynh đệ chúng ta không có loại khổ não này, sống trong nhà tốt, ăn đồ ăn ngon, muốn đi thanh lâu là đi, muốn cướp mỹ nữ là cướp, khoái lạc làm sao.

Vân Diệp phổi bò khoe khoang trước mặt Lý Thừa Càn:

Về chưa chất trên mặt Lý Thừa Càn càng đậm, đến cả tên vô tâm Trình Xử Mặc cũng không nở nhìn. Dù là thái tử cũng là thiếu niên 12 tuổi, mặc dù ý nghĩ kháng cự trong lòng ngày càng mạnh, nhưng không thể hiện ra, hờ hững nói một câu:

- Chẳng sao, rồi có một ngày ta cũng như thế.

Vân Diệp nghe câu này mà ớn lạnh, rồi có một ngày là ngày nào? Ngày tạo phản à? Ta nếu làm vua, thì phải để ta muốn làm gì thì làm, nếu có thần tử can gián, cho toại nguyện, giết năm trăm, há chẳng yên sao? Lời khốn kiếp vô cùng này đã hoàn toàn chôn sống hẳn, chôn luôn giấc mộng đế vương của hẳn. Cổ nhân đã nói rồi, ngàn chẳng bằng thông? Ý nghĩ tà ác như nước lũ không thể ngăn nổi, ngàn năm trước Đại Vũ cũng hiểu lý này, Lý Nhị thông minh một đời sao lại không hiểu? Thiếu niên trước mắt này khiêm nhường lễ độ, ăn nói cao quý, cử chỉ phóng khoáng, ai mà biết trong đầu hẳn ẩn chứa một con ác thú ăn thịt người?

- Cổ thiên tương hàng đại nhâm vu thị nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, ngã kỳ thể phu, không pháp kỳ thân, hành phát loạn kỳ sở vi, sở dĩ động tâm nhĩ tính, tăng ích kỳ sở bất năng.

(Khi trời giao sứ mạng trọng đại cho những người ấy, nhất định trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn, làm cho gân cốt họ bị nhọc mệt, làm cho thân xác họ bị đói khát, làm cho họ chịu nổi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi. Như thế là để lay động tâm trí người ấy, để tính tình người ấy trở nên kiên nhẫn, để tăng thêm tài năng cho người ấy.)

Lý Thừa Càn đọc tiếp:

- Nhân hằng quá, nhiên hậu năng cải. Khốn vu tâm, hành vu lự, nhi hậu tác ; chinh vu sắc, phát vu thanh, nhi hậu dụ. Nhập tắc vô pháp gia phát sĩ, xuất tắc vô địch quốc ngoại hoạn giả, quốc hằng vong. Nhiên hậu tri sanh vu ưu hoạn, nhi tử vu an nhạc dã.

(Người ta thường sai rồi mới sửa; lòng có bức tức mới cảm phần đứng dậy. Thể hiện trên nét mặt, ý muốn lộ ra lời nói, sau đó mới được người khác hiểu. Nếu trong nước không có đại thần kiên trì giữ phép tắc và người hiền giúp vua, lại không có ai lo bị địch quốc nước ngoài xâm phạm, một quốc gia như thế thì sẽ bị diệt vong. Bởi thế ta có thể hiểu cái lẽ tại sao con người có thể sống trong nỗi gian truân nhưng lại chết trong nỗi yên vui.)

Đọc xong rồi hỏi:

- Diệp Tử, ngươi cũng cho rằng những lời này của Mạnh Tử là đúng sao?

Không nhìn ánh mắt tuyệt vọng của hẳn:

- Đương nhiên là đúng rồi, rất thích hợp để nói với người khác, như ta bây giờ có thể nói như thế với người.

Mắt Lý Thừa Càn sáng lên, Vân Diệp biết hẳn đã hiểu hàm ý của mình, chỉ là sau này nếu Lý Thừa Càn vừa gặm chân gà vừa nói với người khác mấy lời đại loại như:” cổ thiên tương hàng đại nhâm vu thị nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí...” Thì đánh chết Vân Diệp cũng không thừa nhận mình dạy Lý Thừa Càn nói với người khác câu này.

Đạo lý lớn ai cũng hiểu, nếu người không phải là thánh nhân trời sinh thì đừng làm theo sách miêu tả con người phải làm gì, đó là tác phẩm văn học, dùng để giáo dục người, chỉ có thể nói nó là giá thể giới trị quan phổ biến, chúng ta có thể tán dương mỹ đức trong sách, thậm chí thi thoảng xuất hiện một vị thánh nhân cũng ta có thể lấy lễ mà bái, đem mỹ đức truyền thừa đời đời.

Biết được con đường chính xác, không nhất định là phải đi, nếu ai cũng đi theo một con đường, chẳng phải con đường đó sẽ xuất hiện hiện tượng kẹt xe sao? Lúc này kẻ đi đường xa nói không chừng về nhà sớm hơn người, đang ngồi trên ghế sofa uống bia xem đá bóng, còn người chỉ ở trên đường dùng túi ni lông giải quyết vấn đề đại tiểu tiện.

Lôi Phong là thánh nhân, chúng ta đều học tập theo, thậm chí nghe nói tinh thần của ông ta ở Mỹ cũng rất có thị trường. Giúp đỡ những người trong phạm vi năng lực có thể là bốn phần làm người, nhưng tận lực làm thế thì vượt qua phạm trù năng lực của chúng ta rồi, nói không chừng sẽ dẫn tới suy đoán ác ý.

Đó chính là giới hạn làm người của Vân Diệp.

Lý Thừa Càn rất hưng phấn, giải quyết được tâm kết đã bị nhiễu loạn, tuy còn có chút mơ hồ, song tinh thần rất tốt. Biết loại nhóc con đầy bụng mưu mô này hiện cần thời gian tự suy nghĩ, đang định cho hẳn thời gian và không gian thì một tiếng ọc ọc ọc như sấm rền vang lên, Trình Xử Mặc hung dữ nhìn hai tên ngốc chơi trò đoán đố, bữa trưa hẳn còn chưa được ăn.

Nội thị, chúc quan trong Đông Cung sắp diên rồi, thái tử điện hạ, hầu gia, tiểu công gia cởi áo ngoài, chỉ mặc quần áo bó chạy trong nhà bếp bắt bảy tám con gà, tiểu công gia đang giết gà, hầu gia đang nhổ lông, thái tử điện hạ đốt lửa, mặt nhem nhuốc khói không còn nhận ra nữa.

Hồng rồi, hầu gia lại kiểm một cái cuốc, thái tử điện hạ đang đào bùn, bọn họ muốn đắp tường à? Còn bảo tìm lá sen để gói đồ, Vân hầu gia bọc bùn lên gà rồi ném vào đồng lửa, muốn hỏa táng mấy con gà đáng thương sao?

Bọn họ đang uống rượu, may quá, là rượu nho.

Khí lạnh mùa đông bị đồng lửa xua tan, bầu trời âm u cũng hé ra một chút thoáng đãng hiếm có, trong vườn hoa Đông cung, ba thiếu niên quý tộc ngồi trên tảng đá uống rượu, thi thoả đánh đấm tranh giành của nhau.. Một rồi dựa vào cây thỏ.

- Đây là ngày đẹp nhân trong đời ta, dù có bị mẫu hậu trách phạt cũng đáng.

Lý Thừa Càn không chống nổi hơi rượu, mặt đỏ phừng phừng lấm lấm:

- Rắc thôi, lại còn cả đời, người còn non lắm, đến vú còn chưa nhú mà nói lời của ông lão bảy tám mươi, người tưởng mình thâm lắm à? Đợi tới khi người lưu danh trên sử sách rồi sẽ không nói câu này nữa, có điều bộ hạ sẽ thành thiên cổ nhất đề, áp lực của người lớn lắm hả?

- Cường gia thắng tổ, cha ta dạy ta như thế, ta không tin không vượt qua được cha ta, Thành Càn, người phải có chí khí, xung quanh Đại Đường toàn Vương Bát Đản, chúng ta đập nát chúng, đập nhiều tên Vương Bát Đản không tin không vượt qua được đời trước.

Trình Xử Mặc học từ Vân Diệp thì làm gì có cái gì hay ho được:

Ba người bọn không hề phát hiện ra Lý Nhị, Trường Tôn hoàng hậu đang đứng ở trong rừng trúc cách đó không xa, chưa tới đã nghe thấy ba thiếu niên nói chuyện, nội thị cung nữ xung quanh tránh thật xa, Lý Nhị vốn nổi giận thì sắc mặt lại bình tĩnh, Trường Tôn hoàng hậu lại vui mừng.

- Còn nhớ bài hát mà chúng ta học của sư phụ ta ở Lũng không?

- Còn mặt dày gọi là bài hát, chỉ có một đoạn ngắn thôi, có điều có thể khích lệ chúng ta, mượn hơi rượu đọc ra hợp ý cảnh lắm.

- Bài gì? Chúng ta cùng đọc sao, người bị ngốc à?

Mặt trời ló rạng, tỏa ánh dương hồng. nguồn TruyệnFULL

Sông rời khỏi dòng, đổ ra biển lớn

Rồng nằm thoát vực, móng lân bay múa.

Hổ con cất tiếng, trăm thú hoảng loạn.

Chim ưng thử cánh, bụi cuốn âm ẩm.

Kỳ hoa mới nở, rực rỡ lung linh

Can Tương mới mài, sắc bén loang loáng

Dọc có thiên cổ

Ngang có bát hoang.

Trời cao xanh xanh, đất rộng vàng vàng

Tiền đồ như biển, tương lai vang vang

Mừng thay thiếu niên, mãi cùng trời đất

Ngạo thay thiếu niên, vững với non sông.

Mới đầu chỉ có Vân Diệp và Lý Thừa Càn lê nèh đọc, sau khi Trình Xử Mặc gia nhập liền dần biến thành hùng hồn, đọc xong một lần thấy khoái chí, cất cao giọng gào một lần nữa. Bài này vốn mang phong thái

kháng khái hào hùng, rất thích hợp đọc lớn. Chí khí thiếu niên thời khắc này bành trướng, chỉ thấy tất cả thứ ruồi nhặng xung quanh đều không đáng nhắc tới nữa.

Lửa tắt dần, vỏ ngoài gà ăn mảy bị lửa nướng cứng, gà chín rồi, ba huynh đệ rống lên, đập vỡ vỏ ngoài, thịt gà trắng nõn lộ ra trước mặt ba thiếu niên đói khát.

Có người tới.

Hết gà rồi, Lý Nhị gặm chân gà đi mất, Trường Tôn hoàng hậu che miệng cười trộm đi cùng, đáng hận nhất là hai tên nội thi khiêng một sọt bún đi theo. Để lại ba tên thiếu niên đưa mắt nhìn nhau, mong mỗi tên có một dĩa bún chân.

77. Chương 77: Miếng Sắt Đất Tiền

Bị người ta bắt nạt rồi, Vân Diệp định trốn trong nhà không ra ngoài nữa.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, Lý Nhị muốn tìm người thì người có trốn đến chân trời ông ta cũng lôi ra được. Một chỉ ý nhẹ nhàng rơi trên đầu y, viện phán Viện khác vật Đại Đường kiêm trường sử hành quân Tả Vũ Vệ, viện chính là Lý Thừa Càn.

Tìm khắp cơ cấu quốc gia Đại Đường, chẳng một ai biết Khác vật viện là cái nơi nào. Cuối cùng hỏi Lý Thừa Càn, hẳn mới tìm được một viện tử cực lớn bên cạnh Duyên Hỉ môn hoàng thành, cả viên cây cối um tùm, diện tích năm mẫu, trong hoàng thành cũng coi là viện tử có hạng rồi, đương nhiên không thể so với Trung Thư, Môn Hạ ở gần đó.

Mỗi tội cũ quá, cửa sổ có cái rơi cả ra rồi, đứng trong phòng ngẩng đầu lên là thấy bầu trời xanh ngắt. Tới triều Đường đã một thời gian rồi, biết hiện giờ Lý Nhị rất nghèo, nhất là sau khi bị Hiệt Lợi bắt chẹt một trận thì càng nghèo, nghe nói Tử Thần điện mà ngày ngày ông ta làm việc cũng hè thì nóng nực, đông lạnh giá, cung điện mới tu sửa vẫn đang dang dở, làm hoàng thành trông rất khó coi.

Nhưng cái nơi thế này thì ta làm việc thế nào? Đây là một cơ cấu, là cơ cấu khoa học mà ta từng nói với Lý Thừa Càn, là nơi cần làm việc thực tế, song cơ cấu ngay cả cửa sổ cũng chẳng có thì hi vọng nghiên cứu ra được cái gì?

Hiện giờ đâu phải là thời kỳ Mao thái tổ, dựa vào nhiệt tình mộng tưởng có thể chinh phục tất cả. Vân Diệp là một tên chủ nghĩa công lợi triệt để, nếu muốn thành tích, vậy phải có báo đáp tương ứng. Hoàn cảnh hiện giờ của y so với Khác vật viện trong tương tượng chênh nhau quá xa.

Chỉ có ba mươi mấy người, còn là những cao thủ khác vật tìm trong quan thị tòng ra, có lão gia gia, có bá bá, có thúc thúc, chỉ không có huynh đệ, nhân tài khác vật trẻ tuổi mới là thứ Vân Diệp cần. Trong những người này có chuyên kiến trúc thổ mộc, chính là kiến trúc sư, còn dùng được, có người chuyên môn xem phong thủy định mộ huyệt cho người ta, sao cả phong thủy sư cũng phải tới? Có người chuyên môn đào kênh, được rồi, vị này là công trình sư thủy lợi. Thợ rèn? Thợ gỗ? Thợ mộc? Còn có một vị không biết xấu hổ cứ nói "cùng lý tận tình cho tới chết" không hiểu là ý gì luôn.

Trán Vân Diệp nổi gân xanh chẳng chịt, đây là nơi mình mơ tới sao?

Bảo kiến trúc sư tính toán xem sửa sang lại cả viện tử tốn bao nhiêu tiền, bảo phong thủy sư tìm ở trong viện tử một căn phòng tốt nhất cho ta làm nơi làm việc, bảo các loại thợ kiếm con cháu của mình tới giúp sửa chữa. Bảo vị bá bá cùng lý tận tình làm văn thư ghi chép lại mệnh lệnh của mình rồi truyền đạt đi. Không thể không nói tính phục tùng của người Đường rất được, tốn mất ba ngày đã sửa sang được sáu gian phòng.

Lý Nhị bệ hạ rất kháng khái, phê xuống hai nghìn gánh lương thực cho Vân Diệp làm vốn lập nghiệp. Còn tiền? Không có đâu. Nếu như có tiền rồi còn cần người làm gì? Đó chính là câu trả lời của Lý Nhị bệ hạ.

Đứng ở trên triều, trong đầu Vân Diệp chỉ có làm thế nào để lát nữa kiếm được 1000 quan tiền từ trong tay hộ bộ thượng thư, tệ lắm phải ứng khẩn cấp cho 800, nếu không có tiền, Khác vật viện phải ngừng hoạt động, mình chả sao, chỉ có một năm không phát bổng lộc cũng có hề gì, nhưng ba mấy thủ hạ phía dưới thì

không được, chỉ có lương thực thì không sống nổi ở Trường An, mà lương thực lại không dám bán đi, đó là tội lớn.

- Một vạn quan? Ôn thượng thư, binh bộ xa giá ti ta mỗi năm dùng hư tới hơn vạn thớt ngựa, nếu như không bổ xung thêm chiến mã mới, ông bảo kỵ binh Đại Đường ta biến thành bộ binh à?

Lý Tích nổi giận trừng mắt, đang lớn tiếng chỉ trích hộ bộ thượng thư keo kiệt:

Vị này đòi một vạn quan tiền còn chưa biết đủ, Vân Diệp rất hi vọng 1000 quan của mình không là gì trong mắt Ôn thượng thư.

- Lãng phí chiến mã năm sáu phần mười đều do tổn hại móng ngựa gây ra, đó là đại nhân tố lớn cản trở kỵ binh xuất kích, hai năm qua sĩ tốt Đại Đường ta nằm gai nếm mật, thề phải rửa nhục, cho nên huấn luyện khắc khổ, những chiến mã bị tổn thương là đáng giá.

Lý Tịnh đứng ra nói giúp Lý Tích:

- Một vạn quan là năng lực lớn nhất của hộ bộ rồi, muốn nhiều hơn phải đợi tới sang năm.

Ôn Đại Nhã không lui bước:

Triều đường thời đầu Đại Đường rất thoải mái, chỉ cần người có lý là có thể trình bày tận tình, Lý Nhị bệ hạ ngồi ở ngự tọa cao tít nhìn thần tử tranh luận, đó là cảnh ông ta thích thấy, phản ứng của mỗi người đều là mục tiêu ông ta quan sát, ông ta phát hiện ra Vân Diệp hình như có điều muốn nói, đi lên vài bước lại lui về. Không phải y đang bận kiến lập Khác vật viện sao? Thế nào lại chạy lên triều đường? Lại thấy y kéo thái tử thì thậm là biết tám phần y có cách giải quyết khó khăn vừa rồi Lý Tích nói.

Nhớ lại mấy ngày trước y cùng thái tử, Trình Xử mặc ngâm bài thiếu niên ca, lòng sinh tâm tư kỳ quái, Hồ con cật tiếng, trầm thú hoảng loạn. Chim ưng thử cánh, bụi cuốn ầm ầm? Trẫm muốn xem xem Khác vật viện mà người khoác lác có cách gì giải quyết được khó khăn nghìn năm qua không giải quyết được.

Sau khi Phòng Huyền Linh trách mắng chư thần làm ồn, Lý Nhị liền lên tiếng:

- Lam Điền hầu Vân Diệp, trẫm thấy người tựa hồ có lời muốn nói, cứ mạnh dạn góp lời, chỉ cần có lý, cái gì cũng có thể nói, khác vật viện người và thái tử mới lập tuy nói đơn sơ một chút, nhưng thiếu niên phải đi con đường gập ghềnh của mình càng thể hiện bản lĩnh mà.

Đường nào nữa mà đi, Vân Diệp cắn răng đứng ra gơ ba ngón tay lên:

- Cho thần ba nghìn quan, thần sẽ giải quyết vấn đề hao tổn vó ngựa.

Đó là lần đầu tiên y chủ động đứng ra ôm việc vào mình, Lý Thừa Càn khẩn trương nhìn y, toát mồ hôi thay y, đây không phải là đám huynh đệ tán phét ba hoa với nhau, nơi này là triều đường một ngụm nước bọt ném thủng một cái hố, lời nói ra là không nuốt lại được.

Lý Tịnh nhìn Vân Diệp không nói gì, Lý Tích hơi ngạc nhiên, Ôn Đại Nhã đi tới nói:

- Người có biết nói ra lời này, lão phu không coi người là đứa nhỏ mười mấy tuổi nữa, mà là Lam Điền hầu của Đại Đường ta.

Cảm kích chấp tay với Ôn thượng thư:

- Đại nhân có thể coi lời này là lời của viện phán Khác vật viện Đại Đường, ba nghìn quan, hạ quan cần ngân, sáu ngày, đó là kỳ hạn giải quyết vấn đề, đó là lời hứa của Khác vật viện.

Ôn Đại Nhã mắt ánh lên sắc lạ, hai tay vỗ vào nhau, nói lớn:

- Hay, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, vó ngựa hao tổn không chỉ gây ra lãng phí lớn, càng làm hỏng thời cơ chiến đấu, chỉ cần người giải quyết được khó khăn này, lão phu có phải cắn răng chặt bóp từ chi dùng của hộ bộ ra cho người 100 quan tiền giúp Khác vật viện sớm ngày bước trên con đường bằng phẳng.

Vân Diệp cùng vỗ tay với Ôn Đại Nhã, ai nấy hài lòng về chỗ của mình.

Lý Nhị mỉm cười nhìn thần tử đánh cược, chỉ nói:

- Lam Điền hầu, trầm rất tò mò, người định giải quyết ra sao? Giải quyết tới mức độ nào mới coi là thành công.

Vân Diệp đã suy nghĩ kỹ rồi, tự tin nói:

- Từ Trường An tới Lạc Dương đi về tốn 1500 dặm, thần định để hai kỵ sĩ mỗi người hai ngựa xuất phát từ Trường An, tới Lạc Dương rồi sẽ lấy ấn thư chứng minh thực sự tới nơi, rồi quay về theo đường cũ, về tới Trường An xong kiểm tra vó ngựa không tổn hao gì là thần thắng, ngược lại là thua. Bệ hạ thấy sao?

- Đó là nguyên nhân người cần 6 ngày? Nhưng người cần thời gian chế ra vật cần dùng mà?

Ngưu Tiến Đạt hơi lo lắng hỏi:

- Tiểu thần không hiểu vấn đề đơn giản như vậy mà vì sao nghìn năm qua không ai giải quyết, chúng ta đều biết đi chân đất sẽ bị thương, vì thế mà phát minh ra giày, vì sao không cho ngựa đi giày?

Triều đường xôn xao.

Lý Cương đứng ra tay chỉ vào Vân Diệp, miệng run rẩy không nói lên lời, nửa ngày sau mới thốt lên được mấy chữ:

- Đồ nhãi ranh!

- Thần đàn hặc Lam Điền hầu Vân Diệp ăn nói huynh hoang, lờ bịp thiên hạ trên triều đường, coi thường bệ hạ, không trừng phạt không thể răn đe thiên hạ. Bệ hạ đang xem truyện được sao chép tại: chấm c.o.m

Một lão khốn trên bốn mươi phần nộ đứng ra chỉ trích Vân Diệp nói năng lung tung:

Lý Tịnh mặt đầy thất vọng, Lão Trình lo lắng trùng trùng, Ôn Đại Nhã cũng thở dài không nói nữa:

Vân Diệp đứng giữa triều đường cười hì hì nhìn đám đại thần hỗn loạn, ra hiệu thái tử đang định đứng ra nói đỡ. Lão Ngưu vừa định đi lên thì Lão Trình kéo lại, nói ở bên tai:

- Ông quên tên tiểu tử này làm việc nếu không nắm chắc chín phần thì sẽ không lỗ mãng đứng ra à? Tên tiểu tử này e đang nhin lăm đây, cái Khúc vật viện gì đó của y nghèo rớt, lão phu tử kia khó chạy thoát khỏi lòng bàn tay của y. xem tại.

Ông ta nhìn thấy Vân Diệp ra hiệu với thái tử, ngón cái ngón trỏ gấp lại, ba ngón tay kia thì giơ lên, nghe nhi tử nói đó là dấu hiệu vạn sự đại cát. Lão Trình, Lão Ngưu không lo nữa, đứng bên xem Vân Diệp rót cuộc trêu đùa đám lão phu tử này thế nào.

Phòng Huyền Linh ra khỏi hàng chất vấn:

- Lam Điền hầu, lời vừa rồi người nói có phải là đùa không?

- Bẩm trung thư lệnh đại nhân, mỗi lời của hạ quan đều là thật, thế nhưng chư công lại không tin.

Vẫn cái bộ dạng lác ca lác các đáng đánh đòn:

- Nếu đã như thế lão phu tuyên bố đánh cược giữa người và Ôn thượng thư bắt đầu thi hành vào ngày mai, nếu có chút sai lệch nào, không phải chút trừng phạt nhỏ có thể dụ lửa giận của chư công, nghĩ cho kỹ đi.

Ông già này không tệ, còn suy nghĩ cho Vân Diệp, ngày sau có cơ hội phải báo đáp, Vân Diệp nghĩ thầm:

Phòng Huyền Linh đi tới giữa triều thi lễ với Lý Nhị:

- Khởi bẩm bệ hạ, lão thần vừa mới hỏi qua Lam Điền hầu, y chuẩn bị tiếp tục thi hành đánh cược, không có ý nuốt lời, để công bằng, cho y sáu ngày được không ạ?

- Chuẩn tấu.

Lý Nhị nói gọn, ông ta muốn xem xem Vân Diệp cởi bỏ nút thắt này thế nào.

- Vi thần có lời muốn nói.

Vân Diệp chạy ra, cơ hội moi tiền hiềm có thể này làm sao bỏ lỡ cho được.

- Mấy ngày trước được bệ hạ ban thưởng, trong nhà vi thần nhân khẩu đơn sơ không dùng hết gia tài vạn quan, nếu đã cùng Ôn thượng thư đánh cược, thì cùng mấy vị đại thần vừa rồi chỉ trích vi thần cũng không hề gì, lấy vạn quan tiền này đánh cược, vi thần ý nghĩ của mình có thể thực hiện, không biết chư vị đại nhân có dám đánh cược không?

- Lão phu Khổng Đình Đạt, trong nhà tuy chỉ là trung lưu, nhưng 1000 quan vẫn bỏ ra được, xin cùng Vân hầu đánh cược, lão phu mong Vân hầu thắng, có điều lão phu thấy khó khó lắm....

- Lão phu Lý Cương...

- Lão phu Sầm Văn Bồn...

- Lão phu...

Trong những tiếng đồng lòng cược Vân Diệp thất bại, có mấy âm thanh không hài hòa.

- Lão phu bỏ 5000 cược Vân Diệp thắng.

- Lão phu bỏ 3000 cược Vân Diệp thắng.

- Hồi bẩm phụ hoàng, nhi thần mấy năm qua cũng có chút tích góp, bỏ ra 2000 cược Vân hầu thắng.

Nghe mấy câu này Vân Diệp khó chịu như nuốt phải ruồi. Lão tử đánh bạc kiếm tiền để chém giết bốn phương, tung hoành thiên hạ, đột nhiên nhảy ra mấy kia chia hoa hồng, làm sao mà chịu nổi, là tên khốn nào?

Hung hăng quay đầu tìm người, chỉ thấy Lão Trình, Lão Ngưu, Lý Thừa Càn ba tên cướp đang chấp tay chúc mừng nhau.

Phòng Huyền Linh cười khà khà thêm vào 1000 quan cược Vân Diệp thắng, thế là hoàn thành đánh cược, chỉ cần Vân Diệp thắng rồi, Khác vật viện trong vòng năm năm không lo chi phí, nếu như thua, chắc phải bán hầu phủ thôi.

Vân Diệp không yên tâm, đòi một thứ xác nhận tính hiệu lực của đánh cược, cẩn thận thu giấy đánh cược vào lòng, rồi nhìn chư vị đại thần xung quanh cười hì hì.

- Chư vị đại nhân có thể về nhà chuẩn bị tiền rồi, Khác vật viện còn chờ trả lương đấy.

Cuối cùng tới lúc Vân Diệp vênh mặt:

- Tiểu tử, muốn 3000 quan của lão phu thì lấy ra thứ thực tế đi, sẽ lập tức đem xe kéo tiền tới cho người ngay. Nếu không, lão phu thấy hầu phủ của người không tệ, định nạp thêm một phòng thiếp, an bài ở nhà người.

Trường Tôn Vô Kỵ trêu đùa, khiến các đại thần cười vang dội, Lý Nhị cũng hơi nhếch mép.

- Trường Tôn bá bá, đại nhân khác không tin thì còn có thể thông cảm được, người cũng không tin thì làm tiểu chất thất vọng quá, con ngựa đóng móng sắt Tiểu Xung cười từ Lũng về Trường An, bá bá có biết không?

Lại chấp tay với Lý Hiếu Cung:

- Đa tạ 3000 quan của vương gia, văn bối nhận rồi, còn về móng sắt có tác dụng không thì người về hỏi Hoài Nhân ca ca sẽ hiểu.

- Tiểu tử, người nói Hoài Nhi con ta cưỡi ngựa đi giày chạy từ Lũng về Trường An? Còn có cả Trường Tôn Xung của nhà Trường Tôn?

- Đương nhiên còn có Trình Xử Mặc của nhà Lô công gia nữa.

Lý Nhị bệ hạ không ngồi yên được nữa, lập tức tuyên triệu Trường Tôn Xung, Trình Xử Mặc, Lý Hoài Nhân đem ba con ngựa đóng móng sắt hỏa tốc tiến cung.

Nhìn ba con ngựa phóng như bay trên trên đường ném đầy cát đá, binh khí hư hại, cầm các vị đại thần như muốn rút ra.

Thế này mà cũng được à? Chỉ cần đóng lên móng ngựa một cái miếng sắt hình vòng cung là không cần lo vấn đề mài cọ hồng nữa, một khi móng sắt bị hồng thì ném đi thay cái mới là được, Vân hầu nói đúng, vấn đề đơn giản như thế vậy là làm khó tướng soái gần nghìn, đáng cười, đáng cười.

Lý Nhị thì lại dở khóc dở cười, Lý Hiếu Cung bộp gáy nhi tử:

- Có chuyện này sao không nói cho ta, người có biết lão tử của người vì bốn miếng sắt này mà mất 3000 quan không hả?

Trường Tôn Vô Kỵ cũng nhìn nhi tử với ánh mắt bất thiện.

- Phụ thân không biết đấy, lúc trước Tiểu Diệp đóng móng sắt cho chiến mã của hai nhi đã bắt hài nhi thê không được tiết lộ với bất kỳ ai, hài nhi đâu có biết y dùng để hại người, nếu không hài nhi sao dám che giấu.

Trường Tôn Xùng mặt đưa đám giải thích với lão tử của hắn:

Ôn Đại Nhã ngửa đầu thở dài:

- Lão phu vì bốn mảnh sắt này mà tốn 4000 quan, tốn một cách tâm phục khẩu phục, lão thần ngu muội, nhìn chuyện không tường, xin bệ hạ giáng tội.

Lý Nhị cười khổ:

- Ái khanh đâu có tội gì, lấy 4000 quan giải quyết khó khăn cả trở kỷ binh nghìn năm qua là có công với xã tắc, chuyện ngày hôm nay xảy ra ngay trước mắt trẫm, Lam Điền hầu có bản lĩnh quá thần kỳ, tính mưu quân thần chúng ta trên triều đường, chúng ta tự mình rơi vào bẫy, chẳng trách được người khác. Chỉ là ngày sau đừng đánh cược với tên tiểu tử này, cho dù y có yêu cầu hợp lý cũng phải cân nhắc cho kỹ, đừng để y lợi dụng.

Ôn Đại Nhã gật đầu hết sức đồng cảm, đây là điều Vân Diệp không ngờ tới, mình chẳng qua nghèo quá sinh cấp lại khiến gây ra ấn tượng khắc sâu với bách quan Đại Đường, sau này tấu chương của y sẽ bị Lý Nhị nghiên cứu kỹ càng đề phòng bất chắc, tam tỉnh lục bộ càng càng coi y như mãnh thú, không còn cái chuyện bỏ 4000 quan mua bốn miếng sắt nữa rồi.

Lão Trình miệng cười tới nhét được cả nắm đấm vào, vỗ người này, vỗ người kia, phóng khoáng nói:

- Lão Lý, lão Lục trong nhà có thiếu tiền thì nói với huynh đệ một tiếng, gia hạn thêm cũng không phải không thể, chỉ là sau này đi Trâm Hoa Lâu thì người trả tiền nhé, ha ha ha.

Cái mặt cứng ngắc của Lão Ngưu cũng lộ ra nụ cười hiếm có, gật đầu với Vân Diệp, bộ dạng được an ủi lắm. Lý Thừa Càn thì mừng tới cười chỉ thấy răng không thấy mắt, Lý Nhị không quen, bảo với hắn:

- Con còn chưa thành niên, cần nhiều tiền làm cái gì? Về đưa cho mẫu hậu con, bù vào chỗ thiếu trong cung.

Mặt Lý Thừa Càn tích tắc thành quả mướp đắng.

78. Chương 78: Đó Là Hoàng Hậu Nương Nương

Phòng Huyền Linh cười vỗ vai Vân Diệp:

- Đúng là thằng bé thông minh, văn võ toàn triều bị người làm một mẻ lưới bắt sạch, lão phu cũng ăn theo được chút thu hoạch, đợi tới ngày hưu mộc (nghỉ), tới nhà lão phu chơi. Người nên cùng đám Di Trực, Di Ái thân cận nhiều hơn, đám trẻ ở với nhau hợp ý, không giống lão phu, chỉ biết cần nhân.

Lý Cương lão tiên sinh là người chính trực, giọng khô khốc nói:

- Người thông tuệ, đa trí, vốn là chuyện mừng, nhưng thủ đoạn không hợp với tác phong quân tử, lão phu biết người không phải hạng tham tài, chỉ vì kiến lập Khắc vật viện mà thế. Nếu người muốn khai sáng hướng đi mới thì phải lập thân cho chính, đừng có đi sai bước nhầm, làm việc phải có chừng mực, thà lấy trong ngay thẳng còn hơn cầu trong méo mó, nếu không chỉ có thể vinh quang nhất thời, lập thân bất chính khó lâu dài.

Vân Diệp thất kinh, đây mới là kiến thức đại gia, vội vàng chỉnh y phục cung kính thi lễ sát đất:

- Tiểu tử xin nhận.

Khổng Dĩnh Đạt vỗ tay vui vẻ nói:

- Trẻ nhỏ dễ dạy, trẻ nhỏ dễ dạy.

Tảo triều kết thúc, Lý Nhị về tới hậu cung, ngồi trên giường thấp sắc mặt biến đổi vô chừng, lúc thì nhếch miệng cười, lát thì lại nghiêng răng ken két, Trường Tôn hoàng hậu bên một bát canh hạt sen vào ông cũng không phát hiện ra. Hoàng hậu đặt khay lên bàn, tới bên cạnh Lý Nhị, khẽ xoa bóp vai cho hắn, Lý Nhị nắm lấy tay hoàng hậu ngăn lại, kéo tới trước mặt mình:

- Quan âm tỷ tỷ, nói chút chuyện nhà cho ta đổi tâm tư đi, triều đường hôm nay đúng là loạn.

Trường Tôn hoàng hậu không hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ cần là triều chính, Lý Nhị không nói, bà tuyệt đối không hỏi.

- Thiếp thân hôm nay đặc biệt chuẩn bị 500 quan tiền, định cho Thành Càn, nó và Vân Diệp lập Khác vật viện, e không có tiền không được, thiếp thân chỉ giúp được chừng đó thôi, còn lại chúng phải tự dựa vào bản thân rồi. Nhị ca, Vân Diệp e là người bạn đầu tiên của Thành Càn, mấy ngày trước chúng ta ở Đông cung nhìn thấy ba bọn chúng nhích ngòm, thiếp thân bỗng dưng cảm khái, Thành Càn từ nhỏ chưa bao giờ vui vẻ như thế, thiếp thân có thể cảm nhận được.

Lý Nhị có chút ảo não, tựa hồ chỉ cần nghe tới cái tên Vân Diệp là đau đầu. Cầm bát canh sen nhiệt độ vừa vặn lên, húp hai hơi đã cạn.

- Này, có phải thiếp thân nói cái gì không đúng lúc không?

Trường Tôn hoàng hậu lau miệng cho Lý Nhị, cười hỏi:

Bực bội kéo tay hoàng hậu sang bên:

- Hiện giờ ta nghe thấy cái tên tiểu tử đó là đau đầu, nàng không cần chuẩn bị tiền cho Thành Càn nữa, bọn chúng tự giải quyết rồi.

- Tự giải quyết, chàng phê tiền cho bọn chúng ở triều đường à?

- Đúng, phê rồi, phê tới hơn 2 vạn quan.

Lý Nhị chỉ nghĩ thôi đã xót đứt ruột, 4 cái móng sắt cướp của ông ta tới 4000 quan, còn chưa tính đánh cược với đám đại thần, không ai quít nợ cả, tối đa tới ngày mai là trong tay Vân Diệp sẽ có hai vạn sáu ngàn quan. Đây là cái lý gì chứ, cung điện trong hoàng cung của trẫm không có tiền sửa, phải để đó rách nát nửa năm rồi, tên tiểu tử đó sửa cái viện tử năm mẫu mà dùng hơn hai vạn quan tiền?

- Á, bệ hạ sao lại cho Khác vật viện nhiều như thế, thần thiếp tính toán chỉ 1000 quan là đủ.

Trường Tôn hoàng hậu mặt biến sắc:

- Nàng tưởng ta muốn à?

Lý Nhị đem chuyện xảy ra trên triều hôm nay kể hết cho hoàng hậu, Trường Tôn hoàng hậu ôm ngực thở phào, tức giận nói:

- Bừa bãi quá, những hai vạn sáu nghìn quan, có thể làm bao việc cho triều đình, sao có thể để một tên tiểu tử vị thành niên tiêu phí lung tung. Thiếp thân phải tuyên Vân Diệp tiến cung ngay, cho y để lại 6000 quan, còn lại nạp vào phủ khổ làm việc khác, ít nhất cũng phải tu sửa hoàng cung mới được, y còn vị thành niên, chính là lúc thần thiếp phải trông nom.

Nhìn theo bóng lưng tha thướt của hoàng hậu, tâm tình Lý Nhị đột nhiên tốt hơn rất nhiều, bất kể là ai bỗng dưng có thêm hai vạn quan vào túi, còn giải quyết được một rắc rối lớn thì tâm tình cũng tốt lên, hoàng đế cũng không phải ngoại lệ.

Vân Diệp, Lý Thừa Càn, Trình Xử Mặc, Trường Tôn Xung, Lý Hoài Nhân đang nâng chén chúc mừng. Trường Tôn Vô Kỵ là người thống khoái, bảo nhì tử kéo hai xe tiền lớn tới, nói là chấp nhận thua cuộc, Lý Hiểu Cung cũng không hàm hồ, cũng hai xe lớn, đã đổ thành núi ở trong sân rồi.

Lòng kính phục của người Khác vật viện với hầu gia như Hoàng Hà vỡ đê, không thể cản nổi, lão gia gia tóc trắng ôm mười quan tiền đã chuyển vào kho phòng, chân bị vấp cũng chẳng ngã, nặng tới 60 cân đấy, xem ra câu tiền có thể xui khiến ma quỷ là thật. Vị nhân huynh Cùng lý tận tâm giọng lớn tới không thể lớn hơn được nữa, làm quan viên nhàn tản hai tỉnh bên cạnh thò dài cổ sang nhìn. Người biết thì hiểu đây là Khác vật viện, người không biết còn tưởng đối thành kho tiền rồi.

Phúc Thuận lâu, hầu gia đã lên tiếng rồi, hôm nay dọn dẹp xong nghỉ sớm một canh giờ, toàn thể tới Phúc Thuận lâu, hầu gia bao. Ai cũng biết Phúc Thuận lâu là chốn thế nào, đó không phải là nơi bách tính phổ thông tới được, cũng không phải là nơi hạ cấp tiểu lại có thể tới. Nó tọa lạc ở chợ đông, chiếm dải hoàng kim ở cửa chợ đông, nghe nói bên trong không thua kém hoàng cung là bao, toàn phục vụ quyền quý cao cấp, nếu không phải hầu gia bao, đám người chúng ta cả đời đừng mơ đi vào nhìn một cái. Hưởng sái lớn của hầu gia, nửa đời sau có cái khoe khoang với hàng xóm rồi.

Tiến đám Trình Xử Mặc đi, Vân Diệp đợi một người ở trong sân, Lý Thừa Càn không biết y đang đợi ai, hỏi mà y không đáp, đành đứng đợi cùng.

Ánh mặt trời buổi chiều mùa đông chiếu lên người, làm người ta sinh lười biếng, lúc này khí hậu Trường An ẩm ướt, không khô lạnh như Tây An đời sau, trúc vẫn xanh, tùng vẫn mượt, trừ cây ngô đồng trụi lá, gần như không cảm thấy đang ở mùa đông.

Mùa đông không lạnh với Vân Diệp mà nói không phải là một tin tức tốt, trứng châu châu trong đất sẽ không bị lạnh chết, có nghĩa là nạn châu châu cực lớn vào tháng 6 sẽ tới đúng hẹn, triều đình chuẩn bị rồi, nhìn ra bệ hạ có chuẩn bị chịu đựng tổn thất, chỉ không biết bách tính Quan Trung có chuẩn bị tâm lý này chưa? tại

Nhặt một cái cành cây, vô thức đào một cái hố nhỏ trong hoa viên, không tìm thấy trứng châu châu, chỉ mong sử sách ghi chép sai lầm, Vân Diệp thà bị người ta cười nhạo còn hơn là bản thân đúng.

Trường Tôn hoàng hậu phải tới rồi chứ, Lý Nhị bệ hạ có lòng dạ của thiên cổ nhất đế, không mưu đồ với hơn hai vạn quan tiền của mình. Hoàng hậu nương nương mà bỏ qua mới là lạ, qua mấy ngày tiếp xúc vừa rồi mà xét, vị hoàng hậu thông minh hiền huệ trên lịch sử chính là một bà địa chủ đích thực, còn là loại địa chủ có tri thức. Có cơ hội chia sẻ ưu lo với trượng phu thì bà ta nhất định sẽ không bỏ qua, hai vạn quan tiền mua được bao nhiêu lương thực!

Vân Diệp tựa hồ nghe được tiếng tim hoàng hậu nương nương đang đập, bản năng của bà ta là nhìn tiền tài thành đồng lương thực, không suy nghĩ xem nếu hai vạn quan tiền này thao tác trong tay Vân Diệp qua một năm sẽ thu lợi bao nhiêu.

Đây là thời đại hoang mạc kinh tế, bọn họ vẫn còn ở giai đoạn kinh tế sơ cấp lấy vật đổi vật, chuyện không tìm được một đồng tiền trong nhà bách tính không phải là chuyện đùa, nhưng gia cảnh rất dư dả, có dê, có bò, có gà, có lương thực, hôm nay thiếu muối lấy một con gà đi đổi, mai cần vải cho bọn nhỏ, dễ thôi, nhà còn có một con dê...

Nếu như Vân Diệp làm thương nhân, chẳng cần bao lâu đệ nhất phú thương trước kia của Đại Đường sẽ thành trò cười.

79. Chương 79: Dụ Đồ

- Lại có ý đồ xấu gì đấy? Lừa bệ hạ, lừa quần thần, người còn định lừa ai nữa?

Giọng nói dễ nghe của Trường Tôn hoàng hậu vang lên sau đầu.

- Nương nương cho thần thưa, đó là chuyện hai bên tình nguyện, sao lại có thể nói là lừa gạt được, vả lại tiểu thần cũng là vì Khác vật viện, Khác vật viện treo danh nghĩa hoàng gia, nếu nói ra thì bệ hạ và tiểu thần là một. Nếu cái tiếng lừa gạt mà truyền đi, ai còn dám tiếp xúc với tiểu thần nữa.

Vội vàng cải lại, không nhận nổi cái danh này.

- Quả nhiên là rắp tâm đáng hận, người còn dám kéo cả bộ hạ xuống nước, ngay từ khi người muốn treo hai chữ hoàng gia, bổng cung đã thấy không ổn, nhưng không biết ở chỗ nào, giờ xem ra người ý vào chút thông minh trong đầu để làm xằng làm bậy, hôm nay người không nói cho ra nhẽ thì chuyện này không qua đâu.

Trường Tôn hoàng hậu thiếu điều nói người mà không giao tiền ra thì chết.

Lý Thừa Càn lần đầu tiên cảm giác mình và mẹ cùng Vân Diệp cách nhau quá xa, không phải học vấn, tuyệt đối không phải học vấn, hai chữ kia có đánh chết hần cũng không nói ra.

- Lòng nhân từ của nương nương đủ chiếu rọi mỗi một góc ngách của Đại Đường ta, vì thần cảm kích bất tận, vừa đúng lúc thần có một đồng tiền thối, dưới sự cảm hóa của nương nương, quyết định hiến lên một nửa để nương nương ân trạch vạn dân.

Vân Diệp bày ra bộ dạng thành khẩn sửa sai:

- Bổng cung mẫu nghi thiên hạ, vài đồng tiền thối đâu đáng nói.

Trường Tôn hoàng hậu không nói trắng ra:

Tàn nhẫn! Vân Diệp kêu rên trong lòng, một nửa mà không thỏa mãn, bà không thể khiến ta vất vả uống công được.

- Lòng dạ rộng lớn của nương nương làm vi thần không biết để mặt vào đâu, thần quyết định hiến lên hai vạn quan đổi lấy một nụ cười của nương nương.

Hết cách rồi, đây là phòng tuyến cuối cùng của Vân Diệp, nếu không thỏa mãn thì y còn cách lăn ra khóc lóc ăn vạ nữa thôi:

- Ủm, thằng bé nhà người hiểu chuyện thức thời lắm, thấy người thành tâm, bổng cung chỉ đành nhận lấy vậy, sau này sẽ thay người ân trạch khắp thiên hạ.

Suy nghĩ mãi nương nương đại nhân mới miễn cưỡng nhận lấy hai vạn quan mà Vân Diệp hứa, để lại hai trống phòng rồi về hậu cung.

- Diệp Tử, đó là mẹ ta sao?

Lý Thừa Càn không tin lắm:

- Đó chính là hoàng hậu nương nương.

Viên Diệp hững hờ đáp:

- Mẹ ta không như thế.

- Cho nên ta mới nói đó là hoàng hậu nương nương. Thành Càn à, người phải học tập thật tốt.

.....

Lão nãi nãi nhàn nhã đi dạo trong hoa phòng nhà mình, phía sau theo bốn tôn nữ lớn nhỏ.

Toàn bộ nhà bắc đã bị tôn tử phá đi ngăn cách làm thành một gian lớn, hai bức tường trước sau bị khoét rỗng, nối liền với ống khói liền thành tường ẩm mà tôn tử nói, mặc dù bên ngoài còn có chút giá rét, trong phòng lại ẩm áp như xuân.

Thể hiện sắc xuân không chỉ mỗi tường ẩm, còn cả rau xanh khắp phòng, rau chân vịt xanh ngan ngát, hẹ non vàng nhạt, rau cải thâm thâm, thậm chí còn có mấy cây dưa chuột đang nở bông hoa nhỏ màu vàng, Nhất Nương dùng bút lông chấm nụ hoa đông chấm nụ hoa tây, tôn tử nói rồi, mỗi đóa hoa phải chấm nếu không sẽ không kết quả được, cũng không biết là lý gì.

Từng hàng hộp gỗ được thợ mộc chui vào trong những cái lỗ nhỏ, bên trên rải vải cũ được nấu qua, rồi phủ thêm một tầng đất mục chừng nửa xích, nước đầu nành cho lên lò đun vài ngày bốc ra mùi thối, tôn tử lấy cái nước này cách một ngày tưới một lượt, khỏi phải nói, số rau này lớn còn nhanh hơn hạt giống của nông dân.

Lão nãi nãi hài lòng nhìn dưa chuột trong chum thấp, mơ tới ngà kết quả thành quả dưa tươi non.

Ớt thì lão nãi nãi không cho đám tiểu nha đầu tay chân lóng ngóng động vào, khó khăn lắm mới mọc ra được mười mấy quả, tôn tử nói nếu giống ớt này mà chết thì nó nhảy sông. Bà đầu dám để tôn tử nhảy sông, nếu nó nhảy rồi, lão thái bà này còn sống làm gì nữa.

Hoa màu trắng, không có mùi, đã có một số mọc nhanh sắp kết thành trái nhỏ màu xanh. Nghe tôn tử nói thứ này được khách lãng du đem từ đại dương cách mấy vạn dặm về, chết rồi là không còn nữa.

Dưa Côn Lôn mọc cũng rất tốt, cái lá to đã sắp phủ kín bồn hoa, trên cánh kết quả nho nhỏ, đỉnh hoa còn chưa rụng xuống.

Tường hướng về phía mặt trời mở nhiều cửa sổ, nếu chẳng phải nóc nhà được chống đỡ bởi cột thì cái phòng này sập rồi. Cửa sổ nhiều, ánh mặt trời nhiều, mỗi khi tới trưa lúc ánh sáng mặt trời mãnh liệt nhất phải mở ra, để rau xanh thấy ánh sáng, đến khi mặt trời lặn khí lạnh tới mới đóng cửa sổ lại.

Những việc này đều do Nhất Nương, Nhuận Nương làm. Diệp Nhi nói rồi, đó là một phần của hồi môn của bọn chúng, bất kể là gả vào hào môn hay là nhà bình thường, có cái tài này sẽ không bị ức hiếp, có thể sống vui vẻ cả đời.

Nhất Nương đầu cái trâm vàng, bước đi yếu điệu là đại cô nương cập kê mà, đã sắp mười bốn. Mấy ngày trước Trình phu nhân làm mai, hứa gả cho một họ hàng xa của Bùi gia, chàng trai kia mười lăm tuổi, trông mất to mi rậm không chê bai được gì, là chàng trai ngoan hiền biết lễ độ, nhìn thêm một cái cũng xấu hổ. Điều này chẳng hề giống tôn tử chút nào. Phụ thân của chàng trai làm huyện lệnh một huyện ở Kiếm Nam, tuy nói quan nhỏ một chút, nhưng cũng là môn đệ thư hương.

Hỏi Nhất Nương, Nhất Nương xấu hổ không nói, tôn tử liền bảo đuổi tên tiểu tử kia đi, rồi đánh gãy chân, bị Nhất Nương ôm chặt lấy, khiến bà thông gia, Trình phu nhân đều cười tắt thở.

Hôn sự định rồi, nhưng tôn tử không cho thành thân ngay, nói với bà thông gia, không phải Vân gia làm cao, mà vì hai đứa trẻ còn chưa trưởng thành, thành thân sớm chỉ có hại, thậm chí ảnh hưởng tới con cái. Nhà khác mười ba mười bốn tuổi thành thân là vì đầu bị kẹp vào cửa, xương cốt còn chưa vững, tinh nguyên còn chưa ổn, giống như hoa màu chưa tới ngày đã thu hoạch, còn mong có thu hoạch tốt à? Đường luật quy định nam tử 18, nữ tử 16 là có lý, đợi hai ba năm nữa trưởng thành hơn rồi thành thân cũng không muộn.

Lão nãi nãi gọi Nhất Nương tới, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hơi nóng trong phòng làm hây hây hồng thật xinh đẹp. Thấy nãi nãi nhìn, Nhất Nương nhớ lại chuyện hôm định thân, xấu hổ che mặt đi. Lão nãi nãi yêu thương gõ đầu nàng:

- Cháu là đứa có phúc.

Tiểu Nha cười trên cổ ca ca miệng nhai cơm cháy, Tiểu Tây Tiểu Bắc ở sau lưng ra sức đẩy, chúng quá yếu không làm xích đu chạy được, liền chạy thật xa lao tới, xích đu rung rinh. Túc tới đi tìm các tỷ tỷ giúp.

Vân Diệp miệng ngâm nga bài hát, tâm tình rất tốt.

Y tới hoàng cung gặp lão đại nhân Tống Liêm nói chuyện phổ cập Tam Tự Kinh gặp được Tiểu Linh Đang.

Tiểu Linh Đang nhìn thấy Vân Diệp mắt long lanh ánh sao, thấy trong tay Vân Diệp không có hộp thức ăn lại thất vọng vô cùng. Đợi Vân Diệp như làm phép biến ra từ trong lòng một gói hạt dẻ rang đường, hai cái răng thỏ trong miệng tựa hồ run run, hoan hô một tiếng liền chạy tới cướp hạt dẻ. Vân Diệp giấu ra sau lưng hỏi:

- Gà ăn mày lần trước có ngon không?

Tiểu Linh Đang gật đầu liên hồi.

- Món khác càng ngon hơn, vì sao không ăn?

Tiểu Linh Đang mặt đầy ủy khuất.

- Ta đoán là công chúa ăn hết một mình, không cho người ăn.

Tiểu Linh Đang kiên quyết lắc đầu. tại

- Người xem ta làm phò mã của công chúa nhà người được không?

Tiểu Linh Đang mở mắt cực to.

- Nhà ta có rất rất nhiều món ăn ngon, hoàng cung cũng không so được, có gà ăn mảy, có thịt kho tàu, có bánh bao chiên, có bánh trôi nước, nhiều, nhiều lắm. Người và công chúa tới nhà ta muốn ăn gì thì ăn, ăn tới béo ú cũng chẳng hề gì.

Vân Diệp lúc này thấy mình giống như kẻ lừa gạt trẻ em:

Tiểu Linh Đang chìm vào trong ảo tưởng, khóe miệng có một giọt nước miếng long lanh nhỏ xuống mà không phát hiện.

- Công chúa nói người là đồ xấu xa.

Tốt, cuối cùng cũng khiến tiểu nha đầu nói chuyện rồi, chỉ cần nói chuyện, Vân Diệp đủ tự tin mê hoặc được nó.

80. Chương 80: Hạnh Phúc Chua Xót

- Ngày hôm đó là một sự hiểu lầm, ta thấy công chúa xinh đẹp nên không kìm được lòng nói năng linh tinh, thấy như kiếp trước đã biết công chúa của người, kiếp này rốt cuộc được gặp nhau. Về tới nhà ta vô cùng hối hận, suốt đêm làm sau món ăn ngon cho người và công chúa, không ngờ công chúa không nỡ ăn tặng cho bệ hạ. Kết quả ta bị bệ hạ trừng phạt, không cho đi học nữa, còn phải làm việc ở Khác vật viện gì đó, người biết không, cái Khác vật viện đó đồ nát ngay cả cửa sổ cũng không có, ta bị lạnh mấy ngày rồi.

Giả bộ đáng thương, hi vọng khơi lên lòng đồng tình của Tiểu Linh Đang, để giúp ta hoàn thành nguyện vọng đưa Lý An Lan về nhà.

Tiểu Linh Đang không nói, chỉ nhìn sau lưng y, Vân Diệp còn tưởng nó nhìn hạt dẻ, liền rộng rãi nhét hạt dẻ vào tay nó.

- Đồ phóng đảng, lần trước giáo huấn người còn chưa đủ à? Hiện giờ còn lừa gạt Tiểu Linh Đang, thật đáng ghét.

Hồng rồi, Lý An Lan tới khi nào thế? Vừa rồi diễn xuất quá nhập tâm không phát hiện ra.

Sau đầu có tiếng gió truyền tới, chết mẹ, là mũi kiếm! Vân Diệp co chân chạy, muộn một chút thôi là không còn mạng nữa.

Phải nói rằng nữ tử triều Đường rất hung hãn, càng khó phải nói Lý gia từ nhỏ đã nuôi nữ nhi như nam nhi, kỳ mã xạ tiễn cái gì cũng tinh thông, ngay cả loại cực phẩm như Bình Dương công chúa cũng bồi dưỡng ra được, gia phong như thế hun đúc ra mấy công chúa hung hãn có gì là lạ đâu.

*** Bình Dương công chúa Lý Tú Ninh, chắc ai cũng đọc Song Long Đại Đường rồi khỏi nói, em này thực sự cầm quân ra trận giúp Lý Nhị rất nhiều.

Vân Diệp chạy trước, Lý An Lan cầm cuốc đuổi theo sau, Tiểu Linh Đang bót hạt dẻ chậm rãi đuổi theo.

Từ xa nhìn thấy Tống Liêm khoan thai từ Thính Đào các đi ra, Vân Diệp bước chậm lại, điều hòa hơi thở, đứng ở bên đường đợi Tống Liêm tới, khom lưng thi lễ từ trước, bộ dạng học sinh ngoan tôn kính sư trưởng.

Tống Liêm vừa định nói không cần đa lễ thì thấy Lý An Lan từ bên cạnh xông ra, giơ cuốc muốn đánh gãy chân Vân Diệp.

- Dừng tay.

Tống Liêm nổi giận, trong hoàng cung một hoàng nữ đánh một vị hầu gia, sao chấp nhận được. Giáo dục bao năm uống phí hết rồi.

Lý An Lan lúc này mới phát hiện ra Tống Liêm, vị lão phu tử này gần như là sư phụ của tất cả hoàng tử, hoàng nữ trong cung, nàng cũng không phải là ngoại lệ. Đây là một vị nghiêm sư ngay thẳng cổ hủ, không ngờ bị ông ta nhìn thấy, gay go to.

- Còn thể thống gì nữa, còn thể thống gì nữa, trước kia dạy người phải khiêm cung hiền lễ, bị người vút đi đầu rồi, một hoàng nữ chạy âm âm đã là thất lễ, lại còn muốn đánh một vị quốc hầu. Lão phu muốn hỏi hoàng hậu nương nương dạy dỗ người phụ nhân chi lễ ra sao.

Lão Tống nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng! Cho dù Vân Diệp đang cười thầm tới sái quai hàm, nhưng mặt vẫn đàng hoàng thi lễ:

- Tống sư xin bớt giận, tất cả đều là do tiểu tử sai, mấy ngày trước tiểu tử vô ý mạo phạm công chúa, đã nhận lỗi rồi, hẳn trong lòng công chúa điện hạ còn giận. Tiểu tử nhận vài gậy để công chúa nguôi giận cũng là nên làm, xin tiên sinh đừng trách.

- Nói vậy, đúng là đúng, sai là sai, người vô ý mạo phạm, nếu như đã biểu đạt hối lỗi, nàng ta phải rộng rãi khoan thứ, thế mới không phụ công lão phu dạy bảo nhiều năm, lòng mang oán hận báo thù có chút nào hợp với phong thái quân tử.

Chắc là tức tới mê muội rồi, Lý An Lan không nghĩ gì đã vọt miệng: Nguồn tại TruyệnFULL

- Ai cần người giả dối cầu tình.

Xong rồi, lửa giận của Lão Tống bị đốt lên, chỉ Lý An Lan nói:

- Về phòng tự kiểm điểm, chép một trăm lượt Nữ giới, lão phu sẽ đi bẩm báo với hoàng hậu nương nương.

Lý An Lan ủy khuất khóc lớn bỏ về phòng, Tiểu Linh Đang ôm gói hạt dẻ rang đường cẩn thận rúc sau bồn hoa nghe trộm.

- Tống sư cho tiểu tử thừa đã, mấy ngày trước đúng là tiểu tử sai, vị An Lan công chúa này từ nhỏ cô khổ, tính tình không khỏi có chút cực đoan, xin Tống sư tha cho nàng ấy một lần.

Nói xong vái dài không đứng dậy:

Lão Tống thở dài:

- Bỏ đi, tính tình nó quá khích, sau này khó tránh khỏi chuốc họa vào thân, nếu người đã cầu xin, lão phu tha cho nó một lần.

Nói xong đi luôn, ngay cả chuyện tìm Vân Diệp hỏi Tam Tự Kinh cũng quên mất.

Tiểu Linh Đang cảm thấy vị tiểu tướng công này là người tốt, công chúa ức hiếp không để bụng còn cầu xin cho công chúa, đúng là người rất rất tốt, công chúa chọn y làm phò mã có vẻ cũng không tệ.

.....

Tấu chương của Vân Diệp bị bác bỏ, bên trên có bốn chữ lớn "không hiểu gì cả" bằng mực đỏ của Lý Nhị, mỗi một chữ đều làm Vân Diệp có cảm giác như bị nhạo báng. Tâm tình cực tệ, chẳng qua y chỉ yêu cầu khoa khảo năm nay có thể tuyển thêm một số nhân tài khác vật mà thôi, những người đó mới là rường cột của Đại Đường, bọn họ sẽ phân bố ở tam tỉnh lục bộ, thậm chí mỗi một châu huyện, khiến Đại Đường có thêm nhân tài biết làm việc thực tế, chứ không phải là đám toan tính chỉ biết ngâm mấy bài thơ méo mó.

Trong mắt Vân Diệp khoa khảo Đại Đường chỉ là một trò cười, nó dùng chế độ tuyển chọn là khảo thí và đề cử kết hợp. Bài thi tốt xấu chỉ là một phương diện bình xét, chủ yếu khả quan càng chiếu cố ân tình và thể diện của người tiến cử. Người ứng thí vì tăng thêm vốn liếng của bản thân, liền đem văn thơ của mình biên tập thành quyển, trước khi thi nhờ quan hệ tặng cho người có địa vị trong xã hội, để cầu tiến cử, gọi là "hành quyển".

Như thế con cháu quan viên có ưu thế sẵn, con cháu bần dân chỉ là vật làm nền, vốn liếng không đủ làm bọn họ thất thế trong cuộc chơi. Khoa tú tài đã nhiều năm chưa có ai báo danh, khoa minh toán cũng đa phần là hạng giá áo túi cơm. Không biết Lý Nhị bằng vào cái gì mà đắc ý nói: "Anh hùng thiên hạ đều nằm trong tay ta."

Thôi vậy! Lý Nhị ông coi thường con cháu bần dân thì tốt chứ gì? Vậy ta kiếm trong đó mấy người tài dùng được, xem anh tài ông chọn được lợi hại hay là nhân vật ta tìm từ trong đám thi tốt lợi hại hơn. Dù sao

khoa khảo năm nay có Ma Chu danh tiếng vang dội sẽ rớt, Lưu Nhân Quỹ cũng sẽ bị phân phối tới Bảo Khê làm huyện úy, chỉ cần tìm hai người này, người của Lý Nhị ông chỉ là cận bã.

Biện pháp AQ tự an ủi mình có tác dụng, Vân Diệp thấy đỡ hơn nhiều, trước đó tìm toán học đại sư Lưu Hoài Nhân mượn người, chẳng ngờ không mượn được còn bị ông ta tóm lấy đi giảng bài mấy lần. Không có quân của mình thật quá thiệt thòi, nếu như gọi là Khác vật viện vậy lão tử biến nó thành trường học luôn. Vì trường học trong hoàng thành, không tin không tuyển được học sinh.

Khác vật phải dạy từ nhỏ, đó là lời Vân Diệp dạy Lý Thừa Càn. Nếu tất cả mọi người đều không coi trọng, vậy lão tử phải làm nên một phen sự nghiệp, để bọn họ nhìn, tới khi đó cho sáng cái mắt chó của bọn họ ra.

Lý Thừa Càn sợ lắm, vì Vân Diệp rất kích động, y đứng ở trên bàn la mắng văn miện như con chó điên, hai tay múa lên như lên cơn động kinh.

- Không có học sinh thì ta mua cho người vài người là được chứ gì.

Theo hẳn thấy Vân Diệp muốn làm sư phụ tới điên rồi, vội mua cho y mấy đứa học sinh đỡ cho yên chuyện:

Vân Diệp không la lối nữa, vỗ mạnh lên đầu một phát, sao ta lại quên mình ở triều Đường vạn ác chứ, nhân khẩu có thể mua được mà, chẳng đáng mấy đồng, nhất là trẻ con, mười quan tiền mua được ba đứa.

Nhảy từ trên bàn xuống, phải về nhà tìm cô cô hỏi đi đâu mua trẻ con. Tâm tình kích động căn bản không nghe thấy Lý Thừa Càn nói cái gì.

Đến đây thôi

Một người tóc hoa râm quỳ thẳng đứng trước cửa Vân phủ, bên cạnh còn quỳ một phụ nhân, đằng sau đứng hai đứa bé. Phó dịch trong nhà muốn bọn họ rời đi, nam tử kia lại nói hẳn được hầu gia dùng 10 quan tiền mua về, ở đây đợi hầu gia ra. Nói với hẳn hầu gia tới hoàng cung rồi, hẳn bảo có thể đợi được.

Vân Diệp cười ngựa vội vã về phủ, từ xa đã thấy cổng phủ chen lẩn một đám đông, còn tưởng xảy ra chuyện gì, vừa mới tới gần phó dịch phát hiện ra hầu gia về phủ, hô lên một tiếng, đám đông xem náo nhiệt chạy cả.

- Người tên là gì gì nhỉ, à phải, người là Tiền Thông? Là người bán mình ở cửa chợ tây?

- Lão nô khấu kiến hầu gia.

Tiền Thông quỳ dưới đất dập đầu bồm bộp:

- Đứng lên ngay, không sợ người ta cười cho à, người là lão nô nhà ai, ta cao hứng thấy người đáng thương thưởng cho hai đỉnh bạc, có cái gì đâu.

- Hầu gia nghĩa cả, Tiền Thông xin nhận, khi đó hầu gia ném lại 20 quan tiền rồi vội vã bỏ đi, hầu gia có thể không coi chuyện này là gì, nhưng Tiền Thông không thể làm thế, nay hôn gia (vợ) đã khỏi, tự tới phủ nghe lệnh.

Đúng là một người giữ chữ tín, Vân Diệp thầm thở dài:

- Nếu người một lòng muốn báo đáp, thì ta đang thiếu một mạc liêu (trợ tá), chọn người vậy. Hiện giờ cùng ta đi làm việc, người đi nói với quản gia cô cô bảo người an bài mẹ con Tiền phu nhân, nói là Tiền tiên sinh mà ta mời.

Vân Diệp thiếu người tới điên rồi, tất nhiên không bỏ qua người hữu dụng như Tiền Thông:

Tiền Thông cũng không phải người làm cao, dù sao hẳn cũng tự nhân là người của Vân phủ, tất nhiên không quan tâm tới làm nô phó hay mạc liêu, chấp tay nói:

- Kính cẩn tuân lệnh.

Liền dặn nương tử vài câu rồi đứng bên cạnh Vân Diệp nghe an bài.

Tiền Thông không then là người gốc Trường An, vốn tưởng mua người phức tạp bị hẳn làm đơn giản hóa, một hàng bốn năm nha tử (buôn người) đứng trước mặt Vân Diệp, tùy ý hầu gia chọn.

Vân Diệp không chọn, chỉ nói với nha tử mình cần nam đồng từ mười tuổi tới mười bốn tuổi, cần thông minh, tốt nhất là biết chữ, nhân số không chế ở mười lăm người, nếu như có nữ đồng cực kỳ thông minh cũng có thể nhận.

- Tiền ta không hỏi tới, nhưng lai lịch phải thanh bạch, nếu như là gạt được, bốn hầu gia sẽ khiến người sống không bằng chết.

Cuối cùng Vân Diệp cảnh cáo mấy tên nha tử, y không muốn thành tên đầu sỏ lửa bán trẻ con:

Bốn nha tử vỗ ngực nói sẽ không làm cái chuyện thiên lôi đánh ấy, vả lại quan phủ quản rất nghiêm, xảy ra chuyện này không cần hầu gia ra tay, nha dịch cũng lột da bọn họ.

Chợ người! Đó là một thứ đặc sắc khác của vương triều phong kiến, khi nhỏ học lịch sử nhìn trong tranh một nam tử trắng kiện bị chủ nô béo u cạy miệng xem răng, cảm giác chẳng khác gì mua súc xinh, nữ nô càng đối diện với hiện thực tàn khốc hơn, ngày ngày gặp phải sự khinh nhờn quấy nhiễu không ngớt, trong pháp luật Đại Đường, nô phó ngang hàng với gia súc, thậm chí không bằng, tự ý giết trâu sẽ bị quan phủ tra hỏi, còn bị phạt, nói không chừng còn bị nhốt vài ngày để cảnh cáo người khác. Không hề nghe thấy đánh chết nô phó bị quan phủ hỏi tới. Mặc dù trên Đường luật sơ nghị có ghi rõ ràng vô cớ giết nô phó bị đánh trăm trượng, nhưng chưa từng có ai bị phạt vì tội này.

Trình Xử Mặc nói mỗi ngày đều có xác không tên ném ở Loạn Táng cương, Kim Ngô vệ mỗi ngày tuần tra đều nhìn thấy, chỉ cần không phải khổ chủ thì không ai hỏi, đó gọi là dân không tố cáo thì quan không truy cứu.

Tiền Thông rất hữu dụng, đến nhà có vài ngày đã đem trên dưới đi vào trật tự, là một người rất giỏi giang. Lão nãi nãi bảo quản gia cô cô lui về, chỉ quản nội viện là đủ rồi, ngoại viện giao cho Tiền Thông quản lý. Cả nhà bọn họ ở trong một cái tiểu viện nhỏ, cũng vui vẻ lắm.

- Lão Tiền, làm quản gia trong nhà thiệt thòi cho người quá, đợi ta tìm được nhân tuyển thích hợp thì người không cần làm việc này nữa, tới bên cạnh ta giúp đỡ, được không?

Vân Diệp có hơi áy náy, rõ ràng đã nói là làm mặc liêu, chẳng biết sao lại biến thành quản gia.

- Ha ha, hầu gia nghĩ nhiều rồi, lão phu nhân có hỏi lão nô làm quản gia có ủy khuất không, lão nô nói với lão phu nhân trước khi tới Vân phủ, lão nô đã đem thân phận của mình sửa thành tiện dân, nếu như mất đi tôn nghiêm thì cái thân phận lương dân không còn thích hợp với lão nô nữa, lúc trước vươn tay ra là định sẵn thành tiện dân, nếu không có hầu gia trợ giúp. Sợ rằng lão nô chẳng bản nổi bản thân được 20 lượng, tiện nội cũng sớm chôn xuống đất vàng rồi. Nay hầu gia chính lúc ý chí bừng bừng, thẳng tiến về phía trước, Tiền Thông bán thân quy t huận nói không chừng là phúc khí.

Hắn nhìn rất thoảng, không có vẻ gì là ủy khuất, hẳn nhiều năm sống chao đảo khốn khó đã đem khí anh hùng trong lòng mài mòn sạch. Nay vừa được ngày tháng yên bình phú quý ở Vân phủ, lòng liền thấy thỏa mãn. Quản gia cô cô len lén nói với Vân Diệp, khi vừa an bài cả nhà Tiền phu nhân vào tiểu viện, tiền phu nhân liền khóc nức nở, sờ hết một loạt đồ dùng trong nhà, còn luôn miệng hỏi đây thực sự là nơi ở của chúng ta sao?

Tạm thời không nói tới phúc khí mà Tiền Thông nói rốt cuộc là gì, chỉ cần hắn nguyện ý, đó là phúc khí, nơi lòng ta an ổn là cổ hương mà.

.....

Trong thư phòng yên ắng, Vân Diệp đang viết như ba đã giữ trạng thái này liên sáu ngày rồi.

Khác vật viện một nghèo hai trắng, trước đó người ta chưa bao giờ nghĩ tới thành lập một cơ cấu như thế này, nếu chẳng phải Vân Diệp kiên trì, đồng thời đảm bảo tự cấp tự túc, hoàng đế sẽ không nuôi một cơ cấu trông như trò cười này. Trong mắt ông ta, Khác vật viện chỉ là trò chơi trong tay thái tử và Vân Diệp, nếu như có thu hoạch chỉ là niềm vui bất ngờ, nếu như không có thu hoạch thì chẳng ảnh hưởng gì.

Ông ta đánh giá sai Vân Diệp, là một người hiện đại, y đã quen với loại mô hình sáng nghiệp này rồi, chỉ cần hoàng đế cho chính sách là y có thể lập nghiệp bằng tay trắng. Lý Nhị không tính tới đầu tư vô hình

của y, hai chữ hoàng gia đủ bằng với vạn quan tiền, huống hồ trong cái Đường luật thùng lỗ chỗ Vân Diệp thấy có thể đi xe ngựa qua lại chứ chẳng phải là luồn lách.

Khác vật viện đang khua chiêng gõ trống tu sửa, ba mươi mấy vị lão nhân chia thành sáu tổ, ai làm việc nấy, rành mạch phân minh. Thuê mấy chục người sao chép tài liệu địa lý mượn từ công bộ, Vân Diệp muốn làm quen lại về Đại Đường. Quân giới thuộc về cơ mật, quân khí giám không nể mặt y, nghiêm khắc từ chối yêu cầu phi phạm sự của Khác vật viện, ngay cả Lý Thừa Càn cũng đụng đầu vào tường. Tương tác giám còn dễ nói chuyện, mượn được một số bản vẽ làm vũ khí dân dụng, đồng thời nói rõ đây là nể mặt thái tử điện hạ nên mới có ưu đãi đặc biệt.

Đồ mình xấu cũng thấy quý! Đó là phán định của Vân Diệp, càng xem các loại tài liệu, Vân Diệp càng tức giận. Người nhìn cái hình cái cày này đi, chẳng những vẽ khó coi, ngay cả kích cỡ cũng không đánh dấu, toàn bộ bản vẽ được chỉ thích qua loa vài dòng, chỉ nói dùng vật liệu gì, không nói rõ làm ra sao, có ma mới biết phải làm như thế nào. Vả lại đầu lưỡi cày là hình tam giác, ngay cả lưỡi dao thiết yếu cũng chẳng có, chẳng trách chỉ có thể dùng trâu cày ruộng, ngựa cắn bản kéo không nổi, đúng là rác rưởi.

Cuộc làm bằng gang, rác rưởi! Liềm chỉ dài một xích, rác rưởi! Cái gì, hạt giống rải bằng tay? Vậy cái loại cày có lỗ ném đi đâu rồi? Không phải phát minh ra từ thời Hán rồi à? Sao Quan Trung nơi có nông nghiệp phát đạt nhất Đại Đường vẫn dùng tay reo mầm? Đám khốn kiếp này, ngay cả máy liên hợp gieo cày cũng làm mất rồi, thật không thể tha thứ được.

81. Chương 81: Dân Dĩ Thực Vi Thiên

Dân dĩ thực vi thiên, nông cụ chính là phương hướng chính của Khác vật viện hiện nay. Triều đại nào cũng coi nông nghiệp to hơn trời, gieo mầm mùa xuân phải tế tự, thu hoạch mùa thu phải tế tự, hoàng đế, hoàng hậu phải đích thân xuống ruộng canh tác, mặc dù nói chỉ là đóng kịch làm màu cho có, nhưng ở thời đại này không nhiều. Không giống như đời sau, ngay cả chuyện tổng thống tự mua một cái bánh cũng liệt vào hàng ngũ đóng kịch.

Tương tác giám, người cho ta thể diện thì ta cho người thể diện, nông cụ mới chế tác giao cho các người truyền bá, công lao mọi người đều có phần, cùng vui.

Quân khí giám, tưởng mình to à? Nói lão tử phi phạm sự à? Bằng mấy cái thứ xe công thành, máy bắn đá, thang leo tường rách nát của các người chẳng ở trong mắt lão tử, lão tử biết Hồi hồi pháo là gì, nhưng đếch nói cho các người biết.

*** Hồi hồi pháo thực ra vẫn thuộc loại máy ném đá, không phải pháo, phiên bản cải tiến của máy ném đá cổ đại thôi.

Khi Vân Diệp đang chìm đắm vào cực độ không dứt mình ra được thì ngoài thư phòng có một trận náo loạn, Vân Diệp không hài lòng, chẳng phải đã dặn không được đi lại gần thư phòng sao, chuyện gì thế này?

- Lão Trang, chuyện gì thế? Kẻ nào đang gây ồn ào?

- Hầu gia, là Trình công gia và Ngưu hầu gia nói nhau tới thăm, lão nãi nãi nói hầu gia dặn mấy ngày này rất quan trọng không được quấy rầy, cho nên đã mời hai vị lão gia tử tới phòng khách.

Vân Diệp mấy ngày qua ăn ngủ đều ở thư phòng, do phải giữ tính cơ mật, Vân Diệp không định làm ai ai cũng biết, từ chối tất cả khách khứa đến thăm, làm vụ đột kích bất ngờ với văn võ toàn triều, muốn bọn họ có một nhận thức cơ bản về Khác vật viện, đó là Khác vật viện rất quan trọng, vô cùng quan trọng, không phải là thứ có cũng được không có chẳng sao như trong đầu bọn họ.

Trong mắt Vân Diệp thì Lão Ngưu, Lão Trình là trưởng bối đơn thuần, giấu diếm toàn bộ người thiên hạ chứ không giấu bọn họ. Nãi nãi có hơi ngạc nhiên, bà luôn cho rằng tôn tử nghĩ ra thứ mới mẻ rồi, chỉ bà mới được xem, mặc dù xem không hiểu, nhưng không ngăn được nhiệt tình cất giữ của bà, ngay cả tờ giấy trên viết chữ cũng khóa trong rương, chìa khóa mỗi mình bà có.

Từ khi tôn tử về, vẽ mấy bức tranh thôi đã làm phường Chiêu Quốc vốn nghèo khó trở nên bùng bùng sức sống, hiện giờ có ba phần thu nhập là do lò sắt, bánh than mang tới. Tôn tử vất vả theo lão thần tiên học

bản lĩnh, không thể cho người không liên quan học được, khỏi nói lão nhân gia hiện lại nổi lên tâm tư này.

- Mời hai vị trưởng bối tới thư phòng, cứ nói là ta không tiện đi.

Vân Diệp vừa bảo Trang Tam Đình đi mời Lão Ngưu, Lão Trình vừa mới chỉnh lý lại ghi chép và bản vẽ làm ra mấy ngày qua. Có một số thứ không cho ai thấy được, ví như tranh Lý Nhị trên trán có hai chữ "đầu heo".

Sau khi hủy diệt tội chứng thì Lão Trình, Lão Ngưu tới.

- Mấy ngày không gặp mà tên tiểu tử ngươi làm cao quá, lão phu hạ mình tới phủ thăm mà ngay cả nghênh đón cũng không có, gia giáo đi đâu mất rồi?

Thích Lão Trình cần nhằn, xem ra chứng thiếu trưởng bối của mình càng ngày càng nghiêm trọng rồi.

- Nói lung tung gì đó, tính khí thằng bé này ra sao không phải ông không biết? Nếu chẳng phải có chuyện trọng yếu, sao nó thất lễ với hai ta? Tới nhà nó với tới đây khác gì, chỉ đi thêm có vài bước, ông đứng là lắm chuyện.

Lão Ngưu không để ý tới cái miệng lèm bèm của Lão Trình, nhận lấy trà nóng do Vân Diệp rót cho:

- Tiểu tử, mấy ngày qua làm cái gì thế? Cũng không thấy ngươi đi tìm đám Sứ Ngưu, Kiến Hồ chơi, một mình ru rú trong nhà vì sao? Vì hai vạn quan tiền kia à? Nếu là vì việc đó thì lão phu cho ngươi biết, tiểu tử, ngươi kiếm lớn rồi, đã bao giờ nghe thấy bệ hạ, nương nương đi bắt chẹt người khác chưa? Hai vạn quan, trong mắt người thường là tiền, trong mắt bệ hạ thì nó không là cái gì hết, nếu như thiếu tiền thật, ngươi cho rằng bệ hạ không có chỗ kiếm nên phải bắt chẹt người? Đó là bệ hạ không coi ngươi như người ngoài, ngươi không thấy tiền thái tử thắng bị xung công à, hai bọn ta còn thắng nhiều hơn thái tử, sao bệ hạ không nói gì? Rượu đâu? Sao lại lấy trà đối phó với lão phu.

Vội vàng bảo người mang rượu thịt lên, mời hai vị ngồi trên giường ở thư phòng, Vân Diệp ở dưới tiếp.

- Trình bá bá, tiểu chất chẳng coi hai vạn quan đó là gì, nương nương có không nói thì tiểu chất cũng sẽ tự dâng lên, số tiền đó là thắng của bách quan, tiêu không dễ, nếu không ôm được cái chân to, ngay cả 6.000 quan cũng không giữ được, nương nương có ý tốt, sao tiểu chất không hiểu.

Vân Diệp nói láo không chớp mắt:

- Tiểu chất tuổi còn nhỏ, song không phải ngốc, tốt xấu vẫn phân biệt được.

Lão Ngưu cười ha hả chỉ Lão Trình:

- Lão phu đã nói rồi mà, thằng bé này ranh lắm, chút chuyện đó mà nó không nhìn ra nổi sao? Cần gì chúng ta tới khai thông? Nói ông cả nghĩ mà ông không tin.

Lão Trình gãi đầu có chút xấu hổ, lúc này cô cô đích thân bê rượu thịt vào thư phòng, bày biện xong cũng không ngẩng đầu lên đã đi ra.

- Thư phòng này là cấm địa của nhà ngươi à?

Lão Ngưu gắp miếng gan lợn vừa ăn vừa hỏi:

- Là do nãi nãi bắt phân ra như thế, nói đây là cơ mật của cả nhà, không cho người ta đi bừa, hạ nhân vào chắc bị chôn sống.

- Cơ mật? Mấy cái tranh trên tường ấy à?

Lão Trình làm một chén rượu do Vân phủ nấu, nhoẻn mắt hỏi: xem tại

- Đây là sách mà tương tác giám đưa tới cho tiểu chất, nói là nông cụ tốt nhất thiên hạ.

Vân Diệp không trả lời:

- Vậy ngươi thấy thế nào?

Lão Ngưu nghiêm túc rồi:

- Rác rưởi!

Trước mặt hai người này không cần thiết phải che giấu, nếu là người khác thì thế nào cũng có vài ba câu khen ngợi rồi.

”Phi” Lão Trình còn chưa nuốt hết ngụm rượu đã phu ra đầy mặt Lão Ngưu, Lão Ngưu như không có tri giác, chẳng để ý tới rượu trên mặt, hỏi nhỏ:

- Người có nông cụ không phải rác rưởi à?

Đưa khăn tay cho Lão Ngưu, Vân Diệp rút mấy cuộn tranh từ trong lọ ra đưa cho Lão Trình.

- Cày cang cong? Trông lạ quá, lão phu chưa thấy bao giờ.

- Đây là thứ cày một con trâu có thể canh tác, có thể xới đất sâu hơn, đạt tới mục đích cao hơn.

- Đây là cái gì, dùng làm gì?

Lão Ngưu cũng mở một bản vẽ, tất nhiên ông ta xem dụng tâm hơn, không phải như Lão Trình chỉ thích thứ lạ mắt vui vui:

- Tương truyền là thứ làm ra từ thời Hán, vì sao Quan Trung lại không có? Lũ ăn hại tương tác gián đó làm công cụ trọng yếu thất lạc rồi, trong Chính Luận có ghi chép, một ngày có thể trồng 667 mẫu, thứ công cụ này mà lại không có ai biết là sao?

Lão Ngưu mắt sắp tròn xoe rồi:

- Người nói cái máy reo mềm một ngày gieo được 667 mẫu đã có từ thời Hán à?

- Không sai, chỉ cần tra Chính Luận do thời Đông Hán đưa ra là có thể thấy.

Vân Diệp đương nhiên không nói khi y đi xem tượng binh mã, được bán kèm vé tham quan viện bảo tàng, nên biết từ trong miệng hướng dẫn viên.

- Một lũ khốn kiếp, cả thứ tốt như thế cũng không giữ nổi, lão phu phải dâng tấu đàn hạch hạnh chỉ biết ăn không ngồi rồi này.

82. Chương 82: Truyền Thừa Và Giáo Dục

Truyền thừa là một vấn đề lớn, dân tộc ta xưa nay không thiếu trí tuệ, nhưng biết bao hào quang trí tuệ đã bị chôn vùi dưới gót sắt, mỗi lần xã hội phát triển tới tột đỉnh đều bị kẻ cướp đột kích, bọn chúng dùng móng sắt và mã đao chà đạp, chúng ta giỏi kiếp lặn mọi thứ từ đồng hoang tàn, đó là kiểu ngạo cũng là bi ai của chúng ta.

Dân tộc giỏi sáng tạo lại không giỏi chiến đấu, từ Khuyển Nhung thời Chu, tới Hung Nô rồi Đột Quyết, thẳng tới Mông Cổ, Nữ Chân, dân tộc Trung Hoa bị cắt như cắt cỏ, mỗi lần bị cắt chúng ta phải bắt đầu lại, mỗi lần bị cắt, trí tuệ của tiền nhân lại bị tổn hại một lần. Thư tịch trân quý bị coi là đồ dẫn cháy, nông cụ tinh xảo thành đồ chơi của trẻ con thảo nguyên.

Có một vị anh hùng phản kháng, ông ta tên là Nhiễm Mẫn, ông ta nói với trời cao, ông ta muốn giết sạch Hồ tộc, ông ta làm thế thật, người Hồ vì ông ta mà chết mấy trăm vạn. Về sau ông ta chết trận, không mấy ai quan tâm tới ông ta nữa, chỉ nói: Nhiễm Mẫn chết, cây cỏ ắt khô, châu chấu nổi lên, trời cao không mưa vì bị thương lớn không còn nước mắt nữa. Ngay cả trời cao cũng biết oan khuất của Nhiễm Mẫn, ông trời cũng cảm động.

Người không cảm động.

Chẳng một ai biết Sát Hồ lệnh của Nhiễm Mẫn cứu bao nhiêu người Hán, cũng không ai biết ông ta cống hiến bao nhiêu cho văn hóa Hán. Nam nhân vẫn uống rượu, nữ nhân vẫn uống thuốc, ở trong mảnh đất nhỏ tạo Giang Nam, đám danh sĩ mặc là lượt ca lớn với đám đông:” Ta muốn đọc hết ca phú thiên hạ, giấu ở nam sơn, truyền cho hậu thế.”

Cho nên chúng ta mới may mắn được đọc: Quan quan sư cưu, tại hà chi châu, yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Những câu từ thật mỹ lệ, đó là ý nghĩ sâu sắc nhất nảy ra khi một văn sĩ nhìn thấy nữ tử xinh đẹp.

Cách luyện thép mất rồi, lưu ly năm màu trong truyền thuyết đã mất rồi, cách làm việc dây chuyền thời Tần mất rồi, chỉ có binh đoàn tử vong ở dưới mặt đất âm thầm bảo vệ huy hoàng đã xa.

Lão Trình không nói, Lão Ngưu cũng im tiếng, chỉ khẽ nhấp rượu, nghe Vân Diệp kể về vận mệnh bi thảm của cả nền văn minh.

- Tiểu tử ngươi truyền thừa được bao nhiêu?

Lão Trình ngẩng đầu hỏi:

- Tiểu tử chỉ nhặt được mấy cái vỏ sò xinh đẹp ở bên bờ biển.

Lão Ngưu cẩn thận cuộn mấy bức tranh kia lại, thuận tay xé rèm cửa sổ của Vân Diệp để bọc, làm thành cái túi buộc trước ngực.

- Nhà lão phu còn có mấy nghìn quan, chẳng dùng làm gì, để gọi người kéo tới cho người, Khác vật viện cần dùng.

- Ngưu bá bá quá xem thường tiểu chất rồi, nếu như chỉ là vấn đề tiền bạc thì tiểu chất có cách kiếm tiền, khoét sạch quốc khố cũng không phải là không có cách, nói thực, tiểu chất còn chẳng thèm nhìn vào mấy chục vạn quan tiền không quốc khố.

Vân Diệp tự tin nói:

- Mạnh miệng gớm!

Lão Trình đánh giá:

- Là người, không có người! Cả thế giới chỉ có tiểu chất thực sự được gọi là nhân tài hợp cách, thời buổi này nhân tài là quan trọng nhất.

"Bốp" đầu trúng một cái bộp, đánh Vân Diệp ngã cắm đầu xuống giường, lão Trình xưa nay đánh người chưa bao giờ chọn chỗ, chắc Trình Xử Mặc bị ông ta đánh thành thằng ngốc, ông ta muốn làm đầu mình cân bằng với con ông ta. Vân Diệp lảo lảo ngồi trở dậy. mới nhất ở [truyen/y/y/com](#)

- Tả Vũ vệ cho người một trăm người trước.

Lão Trình rất hào phóng.

- Tiểu chất cần bọn họ làm gì? Giúp tiểu chất ăn cơm à? Người hữu dụng thực sự trong Khác vật viện quá ít, dù là đại nho trong Quốc tử giám, Sùng Hiền quán cũng chưa chắc đủ tư cách, đám lính đầu to trong Tả Vũ vệ thì khỏi đi.

Nói ra khỏi miệng cái là cảm thấy không ổn, hôm nay làm sao vậy? Hình như bị nhiệt huyết bốc lên rồi, cái gì cũng nói được, nói xấu cả Tả Vũ vệ, chán sống rồi hay sao?

Đang định ôm đầu bỏ chạy thì nghe thấy Lão Trình thở dài.

- Tiểu tử, ngươi tưởng ta không biết những kẻ đó không dùng được sao? Nhưng ngươi bảo lão phu đi đâu kiếm cho người người biết đọc sách, biết viết chữ biết thiên văn, địa lý? Còn biết chế đồ, tâm tư linh hoạt? Người biết những thứ này sớm đã vang danh bốn biển, đâu chờ ngươi tới chiêu mộ, ngươi cũng là người của Tả Vũ vệ, gia sản có thể nào cũng biết, lão phu và Lão Ngưu chọn mãi ở Tả Vũ vệ mới có được 100 người biết chữ, chỉ có thể giúp được người thể thôi, ngươi xem mà làm.

Lão Ngưu có hơi chán chường:

- Tiểu chất không cần họ, tiểu chất muốn Xử Lượng và Xử Bất, tiểu chất còn mua từ nha tử mười mấy đứa bé, định tự mình dạy học.

Vân Diệp tiết lộ:

- Làm càn!

Lão Ngưu giận quát:

- Người định tương lai để con của người gọi tiện dân là sư huynh à? Sao người biết không ai xem trọng học vấn của người? Là do người không lên tiếng, một đề toán học của người đã sánh vai với Lưu Hoài, Khắc vật học càng xưa nay chưa từng có, hiểu trăm nghề, tinh tạp nghệ. Chỉ một bộ Tam Tự Kinh của sư phụ người đã khiến hào môn trong thành Trường An coi là kinh điển vỡ lòng. Bản khắc Tam Tự Kinh đã bán khắp Trường An, Tống Liêm đích thân làm chữ, bệ hạ in, nường nường viết hậu ký, vinh sủng to lớn như thế mà người không biết à? Chỉ cần người lên tiếng, học sinh sẽ chen sập cửa nhà người.

- Thì ra tiểu chất lợi hại như thế à, vậy mà không biết gì cả, à phải, nếu như đã xuất bản thì tiền xuất bản đâu?

Vân Diệp rất tức giận, có kẻ tham ô tiền của mình, lỗ lớn rồi. Còn chưa nói xong đã bị Lão Trình đá một phát lăn quay xuống giường.

- Thăng nghiệp chứng này, học vấn thanh bạch bị người kéo tiền tài vào, không sợ thiên lôi đánh à, liệt tổ liệt tông Vân gia ở dưới đất cũng bị người làm tức chết.

Lão Trình còn tính hành hung tiếp thì bị Lão Ngưu ngăn lại.

Trời ạ! Viết sách cần tiền là thiên kinh địa nghĩa mà, vì sao lại ăn đòn? Còn nguyên rửa cả tổ tông nhà ta? Ông có giỏi làm người chết tức chết lần nữa xem.

- Tiểu tử, người nghe cho kỹ đây, ngàn vạn lần đừng nhắc tới chuyện tiền xuất bản gì nữa, đòi tiền sẽ bị coi là sỉ nhục trong thành Trường An, hai người lão phu cũng phải nhảy sông, mất mặt quá, sao sống nổi.

Biết hai người bọn họ đã coi mình như con ruột, nếu mình làm việc này, tuy bọn họ không đi nhảy sông, nhưng mất hết thể diện là thật.

- Xử Lượng, Xử Bật sẽ giao cho người, người thử không dạy cho tử tế xem, sẽ tìm thêm học sinh cho người, phải chọn từ trong số con cháu võ thần, võ thần Đại Đường ta khó khăn lắm mới xuất hiện một đại gia, không để đám văn thần hưởng lợi. Trước kia tìm sư phụ có học vấn cho Sử Ngưu, nói cái gì mà gỗ mục không thể điêu khắc, xéo con bà nó đi, nhi tử của Lão Trình mà à gỗ mục à? Chuyện tìm học sinh thì người không cần quản, có ta và Lão Trình định đoạt, người khác hỏi tới cứ đẩy lên người hai chúng ta.

Nghiêm khắc quá, không dám hỏi sẽ kiếm cho mình loại học sinh thế nào, nhớ tới mấy tên gốc nhà Ủy Trì, cầu khẩn trời cao đừng có là bọn chúng, dạy loại học sinh đó sẽ lấy mạng giáo viên. Cũng đừng là tên âm mưu Lý Chấn của nhà Lý Tích, tên tiểu tử đó chính vì mưu tính quá nhiều nên mới chết sớm đấy, người biết nhi tử của hắn là ai không? Lý Kính Nghiệp, tên đại phản tặc, tên khiến cả nhà chết sạch, ai dính vào là người đó xui xẻo. Đám con Tần gia cũng không tệ, nhà Lý Tịnh cũng có thể suy nghĩ, chỉ cần đừng tìm ta xem bệnh cho mẹ hắn là được. Nhà Trường Tôn à? Không biết có lọt được vào mắt Lão Ngưu, Lão Trình không. Mà ai chả thế, chỉ cần ta dạy bảo nghiêm túc là được.

Lão nãi nãi thừa lúc tôn tử suy nghĩ cùng cô cô lặng lẽ bê rương gỗ đi, Vân Diệp biết nãi nãi đang ngăn cản hành vi bại gia nghiêm trọng của y, không thấy Lão Ngưu khi đi vác một cái bọc đấy à?

” Lão già chết chém đó lại chiếm lợi của Vân gia ta rồi!” Lão nãi nãi nghĩ thế.

83. Chương 83: Sức Mạnh Của Tri Thức

Cuối cùng nha tử mang tới 12 đứa bé, mười nam hai nữ, tuổi đều chưa tới mười, gầy như cọng cỏ trong gió, quần áo xem như là sạch sẽ, chắc là được thay trước khi tới. Tiểu cô nương mặc áo sam màu xanh đang cố gắng lấy tay kéo phẳng nếp nhăn ở hông, bên cạnh có một đứa bé trai lớn hơn một chút kéo tay nó ra, muốn nó đứng cho nghiêm. Vân Diệp chú ý thấy tay thằng bé toàn là vết nứt nẻ bật máu, tay tiểu cô nương không có, đây là một đôi huynh muội, ca ca chiều cổ cho muội muội rất tốt.

Vân Diệp miệng mang nụ cười nhẹ, không nói gì hết, trí thông minh của những đứa bé này đã không phải là vấn đề chủ yếu nữa, được đưa tới đây là may mắn rồi. Vân Diệp có lẽ không cứu được nô lệ của cả Đại

Đường, nhưng mười hai đứa bé này thì được. Giống như thiếu niên bên bờ biển cố gắng ném cá mắc cạn trở về biển, hôm nay Vân Diệp ném về mười hai con cá nhỏ, trong đó còn có một đôi huynh muội.

Sai người đưa bọn chúng đi ăn cơm, Vân Diệp liếc nhìn đám nha tử dưới bậc thềm:

- Ta rất hài lòng, giá tiền các người đi tìm quần gia trao đổi, ta chỉ cần các người đảm bảo một điều, những đứa bé này đều có lai lịch rõ ràng, không bị lừa gạt, bọn chúng đều tự nguyện.

Một nha tử lớn tuổi khom lưng thưa:

- Bẩm hầu gia, mười hai đứa bé này đều là tự nguyện, không một ai cưỡng ép bọn chúng, trong đó có sáu đứa do cha mẹ bán cho tiểu nhân, sáu đứa còn lại do quan phủ bán, tiểu nhân có quan khế ở đây, mời hầu gia xem qua.

Không sai, đều có khế ước của quan phủ, còn có cả bên thứ ba chứng minh, không phải giả. Nhìn thấy những thứ này lòng Vân Diệp mới nhẹ nhõm hơn, dù sao cũng là người lớn lên dưới lá cờ đỏ, cho dù có vô tâm tới đâu nhưng liên quan tới giới hạn làm người, trong lòng không có ám ảnh mới là lạ.

Phẩy tay đuổi đám nha tử đi, đám người này y không muốn nhìn thấy một giây nào.

Một chiếc xe xích đu đi vào Vân phủ, quần gia Tiền Thông mặt mày quái dị tới tìm hầu gia, nói là có vị khách trọng yếu muốn gặp hầu gia, không biết ai mà bày đặt ghê thế.

Lý Nhị đứng ở trong thư phòng của Vân Diệp, cầm một cái bút lông ngỗng đang nghiên cứu, viết viết vẽ vẽ trên giấy, còn lấy công cụ vẽ tranh mà Vân Diệp sai thợ mộc làm cho y, ngó qua nhìn lại, cuối cùng hiểu đại khái được cách dùng compa, vẽ hết vòng tròn nọ tới vòng tròn kia trên giấy.

Quái dị rồi! Nhìn thấy Lý Thừa Càn đóng giả đứa trẻ ngoan ở cửa, hai huynh đệ trao đổi ánh mắt với nhau, Lý Thừa Càn làm động tác không thể giúp gì được, đó là giang tay nhún vai.

- Xéo vào đây cho trầm.

Lý Nhị vẫn chẳng biết khách sáo mẹ gì:

Vừa vào cửa Vân Diệp làm cái bộ nơm nớp lo sợ, khom lưng rút cổ, chiêu này luyện thành lâu rồi:

- Vi thần không biết bệ hạ giá đáo, xin thứ cho vi thần cái tội thất lễ.

Lý Nhị gờ chân muốn đá Vân Diệp, song nghĩ làm vậy không ổn, nhếch môi hỏi:

- Người làm cái gì mà khiến hai vị ái khanh Trình Ngưu tới tương tác giám làm náo loạn, người chẳng bao giờ chạm vào sách không ngờ lại lấy Chính Luận ra nói muốn đánh chết đám bại gia tử tương tác giám.

Trình Giảo Kim, Ngưu Tiên Đạt còn chưa đem bản vẽ trình lên, xem ra muốn chế tạo ra rồi mới bẩm báo với Lý Nhị. Lần này tới tương tác giám gây loạn hiển nhiên là muốn thay Vân Diệp gánh bảo tố tới từ triều đình, nghĩ tới đó, lòng ngực ầm ập.

- Vi thần đọc Chính Luận vô tình phát hiện ra một loại công cụ cực kỳ tiên tiến gọi là máy, vì tò mò nên từng trong các câu chữ đoán ra hình dạng thật của nó, chế bản vẽ, nhờ hai vị trưởng bối Trình công, Ngưu công tìm thợ mộc tốt nhất, định khôi phục thứ nông cụ tình xảo này.

*** thực ra nó là từ ghép cổ mà giờ không dùng nữa rồi, gọi là lỗi, cũng là xa (xe), dịch là máy cho nó đơn giản.

- Theo sử sách ghi chép cái máy này mỗi ngày gieo được sáu trăm mẫu, có phải là thật không?

Lý Nhị mặt không có biểu cảm gì, ngay cả ngữ khí cũng chẳng có mấy may biến đổi:

- Trên sử sách ghi chép ít nhiều có thổi phồng, trước khi chế ra được máy sáu hàng, sáu trăm mẫu chỉ là mục tiêu phấn đấu.

Vân Diệp không định thổi phồng, cũng không định hạ thấp, dùng sự thực để nói là tốt nhất.

- Bản vẽ hiện giờ ở đâu? Người định xử lý như thế nào?

Lý Nhị thả lỏng cơ thể ngồi trên ghế thái sư của Vân Diệp, rất là nhàn nhã:

- Bẩm bệ hạ, đây là thành quả nghiên cứu đầu tiên của Khắc vật viện, vi thần đợi vật chế thành, kiểm tra kết quả xong sẽ bẩm báo lên triều đình, rồi mới xin nhân lực vật lực.

- Người nói lời này là thật, thôi, tính người nó thế. Nhìn người thế kia, vật này hẳn hữu dụng, có công không thường không phải là tác phong của Đại Đường ta, đợi triều đình kiểm tra hiệu quả xong, người sẽ được như ý.

Nói xong vỗ tay ghế:

- Cái này không tệ, mang vào cung mười bộ.

Cuối cùng cũng biết cái tính ăn cướp của Lý Thừa Càn ở đâu ra rồi, cha hắn là thằng ăn cướp lớn nhất. May quá, hôm trước đã hủy diệt tội chứng, nếu hôm nay để ông ta thấy trên trán mình có hai chữ đầu heo, không biết có khắc hai chữ đó lên đầu ta không? Vân Diệp thầm mừng.

- Trẫm lần đầu tới nhà người, đưa trẫm đi dạo quanh nào.

Lý Nhị nói rất tùy ý, Vân Diệp rất khinh bỉ, hộ vệ ông mang tới đã xới tung cả Vân gia lên rồi, còn cần dẫn đường à? Chẳng qua ông muốn xem xem Vân gia ta có gì khác với nhà khác.

Vân Diệp đưa cha con Lý Nhị đi chỗ này chỗ nọ trong Vân phủ, ý cố ý né tránh phòng hoa, không ngờ Lý Nhị nhận ra gian phòng khác biệt đó, muốn vào xem.

- Bệ hạ, thứ trong gian phòng này là của hồi môn vi thần chuẩn bị cho muội muội, không biết bệ hạ có muốn xem một chút không?

Ông ta đã dừng lại rồi, đành mở cửa cho ông ta vào:

Lý Nhị vừa mới đi qua cửa đã giật mình, nơi này là thế nào vậy? Phóng mắt nhìn tới một màu xanh khiến lòng người thư thái, hương thơm đặc biệt của cỏ cây ập tới, trong những cái hộp gần cửa toàn là rau xanh muốt, lá mơn mớn, đã tới lúc thu hoạch. Kia là rau cải? Kia là dưa chuột? Còn kia là họ? Không ngờ đã ăn được rồi..

Nghe thấy Lý Nhị lẩm bẩm, vậy còn đợi gì nữa, hai lấy hai quả dưa chuột dài bằng bàn tay, rửa sạch ở chum trong phòng, Lý Thừa Càn và Vân Diệp nhai rau rầu. Vẫn là cái bệnh thói của hoàng gia, Lý Nhị không đợi hai bọn họ trúng độc mà chết, cướp lấy một miếng to, ngoạm cái roap, tựa hồ đang thưởng thức, chỉ mỗi tội tốc độ hơi nhanh.

- Đây là rau gì?

Ông ta chú ý tới ớt, chỉ thấy cái quả giống cái sừng nhỏ xanh xanh này trông rất đáng yêu. xem tại

- Bệ hạ, đây là một loại rau hải ngoại, tên là ớt, vị cay, chín rồi sẽ biến thành màu đỏ, vi thần rất thích. Chỗ này dùng làm giống, hẳn tới năm sau vi thần sẽ có rất nhiều, tới khi đó mời bệ hạ nếm thử.

- Đây chính là của hồi môn người chuẩn bị cho muội muội? Là rau, hay là phương pháp trồng rau?

Lý Nhị hái một quả dưa Côn Lôn tung tung trong tay nghịch:

- Là phương pháp trồng rau, vi thần cho rằng so với việc chuẩn bị vàng bạc mã não cho nó, không bằng dạy cho nó bản lĩnh tự lập, vàng bạc rồi sẽ có ngày dùng hết, tài nghệ thì không, chỉ cần nó cần cù, sẽ không bao giờ có chuyện chết đói. Vân gia gặp phải đại nạn, lúc không cơm ăn áo mặc, không thể dựa vào ai, chỉ có thể dựa vào hai bàn tay nuôi dưỡng bản thân, đó là gia huấn của Vân gia, mỗi một con cháu của Vân gia đều phải biết một nghề, dù là nghề thấp kém nhất.

- Cho người ta cá không bằng dạy người ta cách bắt cá, người là người thông minh thật sự, Vân gia hưng vượng trong tầm mắt.

Lý Nhị có chút cảm khái:

- Đa tạ lời lành của bệ hạ.

Vân Diệp khom người tạ ơn, hoàng đế thường sẽ không nói những lời này, một khi nói ra là có trách nhiệm bảo vệ:

- Chẳng lẽ đây chính là chỗ lợi hại của khác vật? Trầm thực sự coi thường môn học vấn này rồi.
Trước thực tế, Lý Nhị cũng phải thừa nhận sức mạnh to lớn của tri thức.

84. Chương 84: Châu Chấu Là Thứ Tốt

- Người ta thường nói nạn châu chấu là sự trừng phạt của trời cao với thiên tử không chịu tu dưỡng đức hạnh, sự phụ người có cái nhìn thế nào về việc này.

Lý Nhị do dự mãi, cuối cùng nói ra lời ông ta muốn hỏi nhất:

- Vớ vẩn.

Vân Diệp biết ở vấn đề này phải có sự nhất trí cao độ với Lý Nhị, nếu không sẽ co lo lắng về tính mạng.

- Sự phụ người nói thế à?

Xem ra vấn đề này gây ảnh hưởng rất lớn tới Lý Nhị, nên định tìm Vân Diệp có được ủng hộ về lý luận:

- Vi thần nói ra, bệ hạ không được đánh nhé.

Vân Diệp thấy mấy ngày qua mình phạm vào thái tuế rồi hay sao ấy, ai cũng muốn đá mình một phát, chẳng lẽ đá mông lão tử khoai khoai lắm? Tiếp theo phải gây dựng niềm tin cho Lý Nhị, khó tránh khỏi những lời thô tục, dự phòng trước, tránh ăn đòn.

Lý Nhị đi đi chân trên mặt đất, tựa cười tựa không:

- Xem tình hình rồi hẵng nói.

Ông ta vẫn không chịu bỏ qua ý định đá Vân Diệp, Lý Thừa Càn nhìn Vân Diệp sùng bái, có thể dùng khẩu khí thương lượng nói chuyện với cha mình thì chỉ có vị trước mắt này thôi.

- Muốn hỏi nạn châu chấu và thiên tử có quan hệ ra sao, trước tiên phải biết trời là gì?

Vân Diệp nhìn thấy con người Lý Nhị co lại rõ rệt, chuyện này liên quan tới cái gốc chấp chính của ông ta, vì ông ta tự xưng thiên tử. Kệ xác, Vân Diệp tiếp tục nói:

- Từ khi nhân loại có lịch sử ghi chép tới nay, trong chuyện này đầy những điều thần tiên quỷ quái, không chỉ chúng ta, tất cả nền văn minh trên trái đất đều như thế, chúng ta tế bái đủ các loại thần linh, đưa ra đủ các loại cầu nguyện, tất cả đều không ích lợi gì hết, có chút kỳ tích cũng chỉ là con người làm ra, ví như khi Tần Thủy Hoàng tế trời ở Vị Thủy có hắc long xuất hiện, Lưu Bang chém rắn trắng trên đường, rồi đến Đông Hán xuất hiện lời quỷ dị như "trời xanh đã chết, trời vàng thay thế". Bệ hạ trải trăm trận có được thiên hạ, vốn vững như bàn thạch, kiếm trong tay chỉ tới đâu nghiệt tắc tránh đường, thiết kỵ vô địch, trong tay bệ hạ nắm thứ sách mạnh khủng bố nhất thiên hạ, nhưng lại bị nạn châu chấu nho nhỏ quấy nhiễu làm âu lo, đó là vì sao?

Vân Diệp hơi ngừng lại một chút:

- Gia sư có nói, trời là gì? Trời là cách gọi chung của sức mạnh, mỗi một vị thần đều có sức mạnh nghiêng trời lệch đất, đều có tôn nghiêm làm người khác không dám nhìn thẳng vào, chẳng lẽ bệ hạ không có à? Bệ hạ thi hành nhân chính, lòng thiên hạ quy về, giống như sông lớn có nguồn, cây cao có rễ sâu, tuy núi cao hiểm trở, tuy cuồng phong bạo vũ thì có hề gì mà sợ? Nắm trong tay sức mạnh, dùng tốt sức mạnh, bệ hạ là vô địch. Còn về châu chấu nhiều thì bắt là được, khi châu chấu còn chưa mọc cánh ta phát động toàn quân toàn dân đi bắt, sau đó bán cho thần, giá một đồng năm cân.

"Bốp!" Đầu ăn một phát long chảo, Lý Nhị tức giận hết sức, lời phía trước đang nghe tới nhiệt huyết sục sôi, gật đầu liên tục, cảm thấy mỗi câu mỗi từ đi vào tâm khảm, nếu trời là một thứ sức mạnh, trầm chính là con của sức mạnh có gì không thể? Tam hoàng ngũ đế đều là thần tiên, trầm vì sao không thể làm thần tiên đời sau? Đang nghe tới sáng khoái thì đột nhiên thấy giao dịch làm ăn lấy công võ béo tưng, sao không giận cho được.

- Một đệ tử cao nhân đường đường nay thành cái gì rồi? Mồm đầy lời thương nhân, lúc nào cũng vì tiền mà tổn tâm tư, một bài lịch văn hay bị người biến thành như thế, sư phụ người dạy người như thế à?

- Phía trước là lời sư phụ nói, phía sau là điều vi thần nghĩ, chẳng hiểu vì sao nó lại vọt miệng nói ra như thế.

Đầu bị đánh u lên rồi, làm quan nhỏ mà dễ à? Ông muốn làm thiên hạ đệ nhất nhân, ta cho ông biết nhân dân mới là người có sức mạnh nhất, nhân dân chính là trời của ông, sức mạnh của ông tới từ nhân dân. Mặc dù ông từng nói "nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền", nhưng ai biết nhận thức của ông bây giờ đã sâu sắc tới tầm cao đó chưa, nếu chưa có, hạ lệnh chém ta, ta đi đầu tìm người kêu oan?

- Người không lo mua châu chấu khiến trời cao giáng tội à?

Lý Nhị bình tĩnh lại, cảm thấy khá hứng thú với đề xuất mua châu chấu của Vân Diệp:

- Bệ hạ, vi thần ăn châu chấu vô số, hiện giờ chẳng phải thăng quan tiến tước ầm ầm, buổi tối ngay cả ác mộng cũng chẳng có đấy sao?

Vừa mới ăn đòn xong đã ngứa ngày mông đít:

- Tiểu Diệp, người ăn châu chấu à?

Lý Thừa Càn ôm cổ, làm động tác muốn nôn:

- Đúng rồi, rang mỡ, kho, tẻ lẩm thì dùng ngói nướng khô, bỏ đi chân và cánh ăn ngon lắm.

Nói tới châu chấu thì Vân Diệp lại nhớ tới tiệc côn trùng ăn ở Vân Nam, không hỏi tên nguyên liệu mọi người ăn ngon lành, vừa hỏi tên một cái, mấy người liền nôn thốc nôn tháo. Vân Diệp hình như có huyết thống dã nhân, cứ một mình ăn nửa đĩa gà trời, ngây ngất trong đó, gà trời chính là châu chấu.

Lý Thừa Càn nhìn cái dáng vẻ ngây dại của Vân Diệp mà rung mình, nhích thật xa tới tận cửa phòng.

Lý Nhị mạnh mẽ hơn nhi tử nhiều:

- Người mua châu chấu để tự mình ăn à? Vì ra sao?

- Bệ hạ, vi thần thì ăn được bao nhiêu, phải phát động tất cả mọi người cùng ăn mới là vương đạo, vị châu chấu như thịt gà, nhưng mịn hơn nhiều, là món ăn ngon hiếm thấy trên đời. Dù sao tháng sáu năm nay cũng sẽ có rất nhiều món này, vi thần sau khi điều chế tử mĩ, sẽ mời người và thái tử nếm.

- Oe.

Lý Thừa Càn chạy rồi, hẳn không chịu nổi đoạn đối thoại không giống người này.

Lý Nhị long nhan hớn hở, cười sang sảng:

- Trẫm đợi người làm món ăn châu chấu, nếu như biến thiên tai trời giáng thành món ăn trời ban, lời lẽ thiên phạt gì đó sẽ thành trò cười, trẫm đợi những ngày đó.

- Vậy bệ hạ chấp nhận đem châu chấu quân dân bắt được bán cho vi thần một đồng năm cân chứ?

Vân Diệp thừa cơ thúc giục, cơ hội phát tài sao có thể bỏ qua.

- Chuẩn, phải rồi, người muốn dùng châu chấu phát tài chứ gì? Nào, nói với trẫm, để trẫm tính toán giúp người.

Lý Nhị lập tức biến thành một vị đại thúc tốt bụng giúp cô bé quàng khăn đỏ, chỉ là không sao che được cái đuôi sói phe phẩy đằng sau:

- Bệ hạ không biết đấy, chỉ cần dùng nước sôi luộc châu chấu đem phơi khô, sau đó nghiền thành bột thì nó là chất bổ xung dẫn bạch (protein) tốt nhất, dẫn bạch là thứ giống như trứng gà vậy, nó có thể làm thuốc, uống thường xuyên có thể phòng bệnh tật, trị hen suyễn, trẻ con dùng bột châu chấu và bột lúa mạch sẽ trị được bệnh động kinh, co giật và khóc đêm. Quan trọng nhất là nó trị được bệnh quáng gà.

Lý Nhị nhìn Vân Diệp không chớp, cứ như nhìn quái vật, hồi lâu mới tỉnh lại hỏi:

- Quáng gà là gì?

- Chính là bệnh làm đại bộ phận bách tính triều ta buổi tối nhìn không rõ đường, nguyên nhân là do ăn thịt quá ít, nếu như dùng bột châu chấu thường xuyên, sẽ cải biến thể chất. xem tại

Vân Diệp nói như phao nổi, thương cho Lý Nhị lại lần nữa hoa mày chóng mặt:

- Người định bán bột châu chấu ra sao? Bách tính không chấp nhận đâu.

Nửa ngày trời mới tìm ra được nhược điểm trong kế hoạch thương nghiệp của Vân Diệp. Nói tới chuyện đại sự quốc gia, một trăm tên Vân Diệp cũng không phải là đối thủ của Lý Nhị, nói tới kiếm tiền một trăm Lý Nhị cũng không bằng Vân Diệp.

Trong giới ca sĩ, ta hát kịch giỏi nhất, trong giới kịch, ta hát tốt nhất. Tóm lại ta luôn là number 1, chiều này dùng đối phó với Lý Nhị lúc nào cũng chuẩn.

- Vì tiêu diệt nạn châu chấu, hễ bệ hạ không ngại đi đầu dùng bột châu chấu...

Còn chưa nói hết Lý Nhị đã nói:

- Nếu như trăm đã dùng, vậy bách quan có thể không dùng sao? Bách quan dùng rồi, đại hộ khó có thể không dùng? Mà đại hộ đã dùng, vậy bách tính...

Lý Nhị nói câu này đỡ như khúc gỗ, chẳng chút lên xuống nào cả:

- Bệ hạ nói quá hay, đúng là như thế, nhưng chưa hết, kế hoạch thương nghiệp này phải đem tất cả nguy hiểm giảm xuống mức thấp nhất, cho nên thần quen Tôn Mặc Tư, Tôn tiên sinh nói châu chấu là thứ tốt...

Trong phòng rất lâu không có động tĩnh gì, Lý Thừa Càn nhìn trộm qua khe cửa, chỉ thấy phụ hoàng mặt vàng như đất, ngón tay chỉ Vân Diệp bị phẫn kêu lên:

- Đáng thương cho con dân Đại Đường của ta!

85. Chương 85: Gặp Phải Quan Liêu

Lý Nhị nằm trên giường mềm rên rỉ đau đớn, hoàng hậu nóng ruột đi đi lại lại bên cạnh. Ngực y râu trắng sờ tay Lý Nhị ngẫm nghĩ mãi không ra bệnh. Bực mình hoàng hậu phát tay đuổi lui ngực y, ngồi xuống day huyết thái dương cho Lý Nhị.

- Trẫm định ăn châu chấu, quan âm tử thấy sao?

Lý Nhị hỏi hoàng hậu:

- Sao bệ hạ lại ăn thứ bẩn thỉu đó?

Hoàng hậu có hơi ngần ngại:

Lý Nhị lật đật bò dậy, giày cũng không đi cứ thế đi tới đi lui, Trường Tôn hoàng hậu cầm giày đuổi theo sau, vất vả lắm mới giúp được hoàng đế đi giày, thấy Lý Nhị cười khổ nhìn mình:

- Quan âm tử, sợ rằng trăm không trốn được cái vụ ăn châu chấu này rồi, mong rằng Vân Diệp có thể làm món châu chấu ngon một chút.

- Là Vân Diệp xúi bệ hạ ăn châu chấu à? Y đáng chết!

Trường Tôn hoàng hậu dùng dùng nổi giận, không thẹn là chủ lực cung, đám nội thị, cung nữ trong điện thở mạnh cũng chẳng dám.

Lý Nhị đuổi hết cung nữ thái giám đi, kéo tay hoàng hậu nói:

- Nàng hiểu lắm rồi, trên đời này chuyện mà trăm không muốn thì không một ai ép được, nàng còn không hiểu trăm sao?

- Cho nên thiếp thân mới lấy làm lạ, bệ hạ tới Vân phủ có một chuyện, sao trở về đã kêu đau đầu?

- Ài, đau đầu chứ, nằng mà nghe trẫm nói hết cũng đau đầu, tên tiểu tử đó đúng là cái thứ tai họa, bảo trẫm ăn châu chấu giúp y kiểm danh, y kiểm được cả đồng tiền. Vậy mà trẫm không giận, lại còn hưng phấn.

Lý Nhị nói tới chuyện này lại trở nên hào hứng:

Trường Tôn hoàng hậu thì hoàn toàn hồ đồ rồi.

- Nạn châu chấu tháng sáu đã không thể tránh khỏi, ti thiên giám nói mùa đông năm nay không lạnh, chỉ có hai đợt tuyết, tuyết không giết được trứng châu chấu trong đất, lập xuân trời ấm sẽ có vô số châu chấu nở ra. Lời của sư phụ Vân Diệp đáng tin. Trẫm không sợ nạn châu chấu, trẫm chỉ sợ có kẻ mượn cái danh nghĩa nạn châu chấu công kích trẫm. Người khác không dám chứ có kẻ dám, nằng biết mà, trẫm vừa mới tỉnh lại từ trong ác mộng kia, không muốn quay lại nữa. Vốn đã chuẩn bị chém giết một phen rồi, tới Vân phủ tùy tiện hỏi thế ngoại cao nhân có cái nhìn thế nào về việc này, không ngờ có được đáp án mà nằm mơ trẫm cũng không nghĩ tới: Ăn châu chấu.

Lý Nhị vỗ tay cười hớn hở, nhìn hoàng hậu càng đỡ đỡ, ông ta càng đắc ý:

- Vân Diệp nói châu chấu ăn rất ngon, còn muốn trẫm phát động đại quân, bách tính đi bắt châu chấu, sau đó bán cho y với giá một đồng năm cân, cuối cùng trẫm khó khăn lắm mới làm tên tiểu tử này động lòng điều chỉnh giá một đồng ba cân.

Lý Nhị rất tự đắc về đầu óc thương nghiệp của mình:

- Bệ hạ, một mình y làm thế nào cũng không ăn được hết nhiều châu chấu như thế.

- Tất nhiên rồi, tên tiểu tử đó muốn sấy khô châu chấu, nghiền thành bột, liền biến thành dược liệu quý. Trẫm chuyên môn đi hỏi Tôn Tư Mạc, Tôn đạo trưởng nói bột châu chấu đúng là thứ thuốc tốt, à phải, nằng luyện bị hen suyễn là gì? Vậy là đúng thuốc đúng bệnh rồi. Bệnh của trẫm cũng cần nó trị liệu.

- Thiếp thân cũng phải ăn châu chấu á?

Sắc mặt hoàng hậu khó coi:

- Ha ha ha, có thể đem tai họa trời giáng biến thành trời ban thức ăn thì trẫm ăn châu chấu cũng có sao đâu? Không cần dùng đao binh đã đem nguy cơ lớn nhất của trẫm thành trò hề thì có gì không thể, để Vân Diệp kiếm ít tiền thì có sao? Cái bản mặt dám vọng tộc Sơn Đông khi nạn châu chấu tới sẽ thú vị thế nào, giờ trẫm không đợi nổi nữa rồi, ha ha ha...

Trường Tôn hoàng hậu nghe hết ngọn nguồn cũng mừng ra mặt.

Vân Diệp rất bức mình, lão đại Ti nông tự là Hoàng Phủ Vô Dật tới nhà ở lý không đi, lão già này luôn mồm nói tới bái phỏng chàng trai tuần tú mới tấn phong làm Lam Điền hầu, nhưng gặp nhau đã hai canh giờ rồi, uống trà tới phải đi vệ sinh ba lần mà lão già này vẫn chưa hề có ý muốn đi.

Trời đã dần tối, không còn cách nào khác đành giữ lão già này ở lại ăn cơm, ai ngờ lão già ăn thế nào mà khóc rống lên, cứ nói hôm nay ông ta được ăn ngon, nhưng nông phu thiên hạ ngày không đủ ba bữa, làm ông ta đau lòng khôn siết, ông ta chiêm chực mà không làm việc chẳng bằng đập đầu mà chết.

Ông muốn chết ra ngoài cửa, đừng có tóm lấy cánh tay ta, đập lên người ta, chết thế quái nào được! Có giỏi thì ông đi đâm đầu vào con sư tử đá bên ngoài kia kìa, đảm bảo đâm phát chết luôn. Vân Diệp lòng chỉ cầu lão già đi chết cho nhanh, miệng lại ra sức an ủi. mới nhất ở truyen/y/y/com

Đều là do lợi ích gây họa, Lão Trình Lão Ngưu đại náo tương tác giám, nói cả tương tác giám không đáng một xu, tương tác giám còn không dám cãi lại, người ta tay nắm chứng cứ, đại tượng (bậc thầy thủ công, quan đứng đầu) của tương tác giám nhìn bản vẽ một cái là ngoan ngoãn cúi đầu nhận phê bình. Lão Trình, Lão Ngưu được thể, uy phong cả ngày tại tương tác giám, cuối cùng được đại tượng cung kính vái lạy mới thỏa mãn đi về.

Ti nông tự cũng nghe được phong thanh, biết có nông cụ khéo léo ra đời tất nhiên là không thể ngồi yên, Hoàng Phủ Vô Dật nghe ngóng được đó là bản vẽ của Vân Diệp, lại không thể há miệng ra xin, rừ sao đó là tài nghệ độc môn của người ta, xin không là không được, chỉ có khiến y phải hiển ra, mới cho thấy lòng người hướng về Ti nông tự.

Ban ngành chính phủ thích thể diện mà! Lão già thà mặt dày giả điên giả dại trước mặt tiểu bối chứ không chịu cúi cái đầu cao quý của chính phủ xuống.

Hết thuốc chữa rồi, Vân Diệp bái phục, đầu sao y cũng chẳng phải đối thủ hạng quan liêu, giáo dục y tiếp nhận từ nhỏ không có đối sách với loại tình huống này.

- Mời lão đại nhân an tọa, văn bối vừa mới nhớ ra trong nhà còn có một bản vẽ máy thời Hán, giờ lấy cho lão đại nhân xem.

- Lão phu đi cùng hầu gia, để còn bình phẩm tuyệt tác của hầu gia chứ.

Nghe thấy Vân Diệp đồng ý tặng bản vẽ, lão già lập tức hết bi thương ngay, theo Vân Diệp tới thư phòng. Sau khi khen ngợi bữa bãi hình vẽ trên tường một phen, lão già cúi đầu nghiên cứu tỉ mỉ bản vẽ Vân Diệp đưa. Chẳng biết là xem có hiểu không, chắc là không, bản vẽ của Vân Diệp không phải thợ kiệt xuất thì không thể hiểu, dù sao nó là hình vẽ 3D đời sau, muốn hiểu phải có kiến thức toán học cơ sở. Lão già cả đời đọc thơ viết văn mà hiểu nổi mới là lạ.

Sấn ống tay áo lên, lão già tinh thần phấn chấn, nói cái gì mà nếu Vân Hầu hiến bảo đồ gia truyền lên thì Ti nông tự sẽ có tạ lễ, vừa rồi uống một chút rượu Vân phủ nấu, không thể lấy quyền mưu lợi tư, nên "rộng rãi" thưởng Vân gia 15 quan, đó là ngạch thưởng cao nhất của triều đình với công tước.

Lão già no ợ một cái, cho bản vẽ vào túi, nách còn cấp hai vò rượu của Vân phủ, lão đảo bỏ đi.

Vân Diệp được lão nãi nãi dùng tay vuốt ngực mãi mới thở lại nổi, bà không dám để tôn tử giận tới mệnh hệ gì. Nửa ngày sau Vân Diệp mới cùng lão nãi nãi điu nhau về phòng khách, trong phòng chưa tan hết hơi rượu, thức ăn thừa cũng chẳng buồn dọn. Vân Diệp bới một miếng gan lợn còn nguyên cho vào miệng nhai. Cứ nhai, cứ nhai đột nhiên ném đĩa ra thật xa, hỏi:

- Nãi nãi, Vân gia ta có thiếu 15 quan tiền không?

- Không thiếu, không thiếu, cháu cứ nói lão già khốn kiếp đó đánh rắm đi, mau uống ngụm nước vơi giận.

Lão nãi nãi thuận nói theo ý tôn tử:

Uống ngụm nước lớn, tổ tôn hai người ngồi đối diện nhìn nhau rất lâu.

Lão nãi nãi thúc Vân Diệp đi ngủ, Vân Diệp đứng dậy uống ngụm nước nữa, nói với nãi nãi:

- Vẫn còn giận...

86. Chương 86: Thất Vọng Và Lửa Giận

Làm rõ rồi, Vân Diệp từ ngay sáng sớm đã mang vành mắt thâm đen chạy tới Ti nông tự, Tương tác giám, rồi lại lấy hồ sơ của quân khí giám xác nhận, cuối cùng đã làm rõ, phần thưởng cao nhất cho phát minh kỹ thuật tối tân của triều Đường là con bà nó mười lăm quan.

Năm Vũ Đức thứ tư, có thợ chế khát ô, thưởng một vạn. Năm Vũ Đức thứ sáu, dịch trạm hiến mi tô (tg: Không biết nó là cái gì), trên hải lòng, thưởng một vạn. Năm Vũ Đức thứ sáu, Vạn Niên Lệnh hiến phiên xa, thượng hai con dê, tiền một vạn. Sau đó chính là Ti nông tự viết, năm Trinh Quan thứ ba, Vân hầu hiến máy cày, thưởng tiền vạn năm.

Chẳng trách mà lão già Hoàng Phủ Vô Dật lại giả điên giả dại chạy tới Vân phủ lừa gạt, thời buổi này, cho dù người có làm ra tàu ngầm, máy bay thì cũng chỉ thưởng 15 quan. Lão già đó không nói láo, ông ta bị rượu thịt Vân gia mua chuộc, cấp thêm năm quan ngoài quy cách, xem tới đó lửa giận trong lòng Vân Diệp với dịu xuống.

Đứng ở cửa nhà cửa nha môn Tương tác giám, chỉ thấy công tước quần áo lam lũ ra ra vào vào các công phường, trong lòng càng thấy chua xót. Đời sau mình cũng là một người trong số họ, còn bây giờ, bọn họ không gọi là công nhân, gọi là "đỉnh nô" là "hộ nô" là "quan nô". Mỗi năm bọn họ phải làm việc không công hai mươi mấy ngày, chẳng trách sau khi Khắc vật viện của mình phân phát lương tưởng, hành vi đả đốn tiểu lại phía dưới lại kỳ quái như thế, gan hỏi mãi, có phải là phát thưởng không? Khi đó mình đang bận

chỉnh đốn tài liệu, đầu cũng chẳng ngẩng lên, nói:” Không phải có trong sách cả rồi sao, cứ dựa theo bảng biểu mà phát.” Dừng người làm việc, trả tiền cho họ, với mình mà nó đó là chuyện quá đương nhiên, cần phải suy nghĩ à? Hiện giờ nhớ lại, những công tượng kia thấy mình là thi lễ, không phải do lão tử hổ thân nhất chần rỗi tỏa khí Vương Bát, mà là do cảm kích mình trả tiền lương cho bọn họ.

- Lỡ rồi, lỡ lớn rồi.

Đang lăm bắm cái máy cày của mình chẳng khác nào ném ngọc vào xó giường thì lão già Hoàng Phủ từ sau rón rén đi tới, nghe được câu này của Vân Diệp.

- Vân hầu nổi tiếng là gia tài vạn quan, có mười lăm quan nho nhỏ đáng gì chứ?

- Đừng nói là mười lăm quan, dù là một vạn năm nghìn quan ta cũng không để trong lòng, vừa rồi lật xem hồ sơ thường các năm, vì sao cao nhất mới có mười lăm quan, lão đại n hân đừng nói với ta là quan phủ không có tiền, khát ô hấp thủy (ống hút nước), phiên xa quán khải, máy cày trồng lương, đều là những thứ hàng đầu, thường có mười lăm quan liệu có bạc quá không?

- Vân hầu tâm tính thiếu niên tất nhiên là dũng mãnh tiến về phía trước, lão phu gần đất xa trời khơi sao được sóng lớn, những tục lệ cũ chẳng thể sửa được trong thời gian ngắn, lão phu cũng từng dâng thư, nhưng mà ngay cả tam tỉnh đều không thông qua, nói gì tới bộ hạ. Vân hầu cứ nói sự thực cho lão phu biết, nếu tới qua không phải là lão phu mà là thuộc hạ khác của Ti nông tự làm như thế sẽ có kết quả gì?

Thật oan uổng cho ông già này, nói vậy đi, Hoàng Phủ Vô Dật nổi tiếng thanh liêm trong lịch không tới mức thiếu phẩm giá như thế.

- Ti nông tự cũng chính là lão nhân gia rồi, nếu là người khác tới qua đã bị văn bối đánh cho gãy chân.

- Ha ha ha, đó chính là chỗ khó của lão phu, thò tay xin bí kỹ của người ta làm gì chuyện không bị ghét, may mà cái mặt này của lão phu còn có vài phần thể diện, nếu không hậu quả khó lường.

Từ biệt Hoàng Phủ lão đầu, vừa mới tiến cung, định đi trêu ghẹo Lý An Lan một chút, chưa tới Thính Đào Quán đã bị hai thái giám chết bầm đưa tới hậu hoa viên, đây đâu phải chỗ mình tới được? Đang định bỏ chạy thì Trường Tôn hoàng hậu thấp tùng một ông già từ trong đình đi ra, nếu như y mà không biết ông già đó là ai thì bị nước tiểu lọt vào óc rồi.

Vân Diệp gặp được mấy ông già ở Đại Đường đều không tệ, Tống Liêm ngay thẳng, Lý Cương nghiêm khắc, Phòng Phủ khôi hài, có thể nói là tấm gương cho đời, người già thì nên có dáng vẻ của người già, trí tuệ rộng rãi, xem thường mây tan gió cuốn đó mới là người già. Đừng có già rồi mà lòng không già, trái ôm phải ấp, đi mấy bước còn cần nữ tử vai u thịt bắp khiêng giường, như thế là vô đạo đức. Càng quý dị hơn nữa là Lý An Lan cũng ngồi trên giường, cười tươi như hoa, thi thoảng lại đấm lưng bóp gối cho ông già, cực kỳ ân cần.

Chuông báo động trong lòng Vân Diệp reo lên, sao Lý Uyên lại chạy ra đây, chẳng phải nghe nói lão nhân gia này định càn tính mà ra đi trong đám hoa cỏ hay sao? Cách chết sáng khoái như thế sao không tiến tục tiến hành đi, chạy ra đây kiếm ta gây chuyện à? Ông trong vòng hai năm sinh cho Lý Nhị chín đệ muội, cống hiến to lớn cho việc gia tăng nhân khẩu Đại Đường, đó là do con ông ép ông chứ, liên quan gì tới ta đâu.

Song lễ vẫn phải làm, vị lãnh đạo tối cao trên danh nghĩa của Đại Đường đã già thật rồi, da nhăn nheo, râu tóc bạc phơ, nếu như không phải đôi mắt như mắt sói, Vân Diệp sẽ không liên hệ ông ta với cái tên Lý Uyên.

- Chính tên tiểu tử này ức hiếp cháu à?

Đầu còn chưa kịp ngẩng lên đã nghe Lý Uyên nói:

- Gia gia, chính là chẳng những ức hiếp cháu còn hãm hại cháu.

Lý An Lan chẳng còn chút vẻ mạnh mẽ nào, không nhéo làm nũng với Lý Uyên.

- Tiểu tử, ngươi dám ức hiếp tôn nữ của ta, to gan lắm, người đâu! Kéo nó đi chém nuôi chó.

Nghe câu phán quyết đơn giản này, lông tóc Vân Diệp dựng cả lên, lão tử bị đem nuôi chó thể này sao? Chớp mắt nhìn Trường Tôn hoàng hậu cầu viện, bà ta vờ như không thấy, mặt vẫn cái nụ cười tựa có tựa không kiểu Quan thế âm.

Mẹ nó, hai tráng phụ mặt mày bặm trợn dùng lựa đồ chỉ loáng cái đã trôi gô cổ y, lúc này Vân Diệp lại trở nên bình tĩnh. Chỉ vì một chút va chạm nhỏ mà thái thượng hoàng ông có quyền tùy tiện chém đầu một quốc hầu?

Vân Diệp rất tức giận, không phải giận Lý Uyên mà là giận Lý An Lan, thời gian qua y chưa bao giờ ngừng đưa thức ăn vào trong cung, còn do đích thân y làm, dù bận cũng không bao giờ bỏ, Lý An Lan nàng là tảng đá, ta biết, ta không phải tùy tiện trêu ghẹo nàng, mà là ta thích nàng. Cho dù nàng không có ý chặt đầu ta thì làm như vậy cũng quá đáng rồi, trò đùa của hoàng gia có phải ai cũng chịu nổi đâu? Hay là nàng thích nhìn ta quỵ gối van xin?

Trời rất chắc, nhưng không mang đi nuôi chó, Vân Diệp mặt tím lại, cúi đầu không nói.

Lý An Lan có chút ngượng ngùng, không nhìn nữa về thảm hại của y, mình đi đánh hết van xin lại vái lạy, không thì hứa hẹn, rất là không có khí cốt, tại sao trước sự uy nghiêm của thái thượng hoàng thì y lại không sợ?

Trường Tôn hoàng hậu thầm hô hồng rồi, Vân Diệp nổi tiếng là con lừa, thái thượng hoàng dùng hoàng quyền ép y, khơi lên ngạo khí của đệ tử cao nhân, hiện giờ chỉ e trong lòng y sinh oán hận với An Lan. Người tâm cao khí ngạo một khi lòng sinh rạn nứt, không phải vài ba lời là khuyên nổi. Công công hồ đồ mất rồi, ông ấy không hiểu tầm quan trọng của Vân Diệp với Đại Đường.

- Vân hầu, người vô lễ với An Lan, sao còn không mau thỉnh tội.

Trường Tôn hoàng hậu còn chưa kịp nói, bên cạnh một nữ tử ăn mặc lỏng lẻo nói trước, bà ta cũng nhìn ra hiện đã thành thể cười hổ, thể nào cũng phải có một bên nhún nhường.

Vân Diệp lạnh giọng nói: Truyện được tại TruyệnFULL

- Quan quan sư cưu, tại hà chi châu, yểu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Đó là danh ngôn của bậc tiên triết, vì thần chưa cưới, công chúa chưa gả, có tâm tư phượng cầu hoàng cũng là lẽ thường của con người, thái thượng hoàng vì thế trách thần thì không công bằng.

87. Chương 87: Mạt Chước

- To gan!

Lý Uyên đứng bật dậy chỉ Vân Diệp nói với Trường Tôn hoàng hậu:

- Thần tử của Nhị lang đấy! Không coi quân thượng ra gì, hoàng đế dạy y như thế sao?

Trường Tôn hoàng hậu mặt trắng bệch, Lý An Lan không ngờ rằng Vân Diệp lại cương liệt như thế, đối diện với thái thượng hoàng mà không chịu lùi bước, nàng lo lắng nháy mắt với Vân Diệp, hi vọng y chịu nhún, nhưng lúc này trong lòng Vân Diệp lửa giận ngàn ngọn cháy, làm gì còn nhìn tới nàng.

- Phụ hoàng bớt giận, Lam Điền hầu tử nhỏ theo thể ngoại cao nhân du lịch thiên hạ, bị chiều hư, thiếu gia giáo, gần đây luôn do thần thiếp tiếp nhận giáo dục, nói lời bất kính là lỗi của nhi tử, xin phụ hoàng niệm tình y tuổi nhỏ vô tri, tha cho y một lần.

Hoàng hậu kệ mặt đất bụi bẩn quỳ sụp xuống:

Lý Uyên hơi ngượng giận một chút, sai người đỡ Trường Tôn hoàng hậu lên:

- Phụ thê các người rất thích tên tiểu tử này phải không? Thường ngày người không bao giờ trái ý trầm, chỉ cần trầm hạ lệnh, người đều làm theo mà không hỏi gì, nay vì y mà quỳ xuống, đây là lần đầu tiên trong mười mấy năm qua, xem ra tên tiểu tử này không đơn giản.

- Thần thiếp và hoàng đế không biết vì sao nhìn thấy tên tiểu tử này thì sinh lòng thân thiết, có lẽ là do ý trời.

Trả lời Lý Uyên xong lại quay sang quát Vân Diệp:

- Tên khốn kiếp này, còn không xin lỗi thái thượng hoàng, thực sự không muốn sống nữa à?

Tâm huyết của người khác không thể lãng phí, ý tốt của người khác không thể không cảm ơn, đó luôn là quan niệm làm người của Vân Diệp. Hoàng hậu vì y làm tới mức này rồi, y còn có gì để nói nữa. Bị trời không quỳ nổi, khom người xuống:

- Vi thần nhất thời thất lễ, mong thái thượng hoàng tha thứ.

Lời nói ra rồi, nhưng ngữ khí thì vẫn cứng như đá.

- Người không phục sao?

Lý Uyên nhấp một ngụm rượu, thông thả nói:

Không biết vì sao Vân Diệp nhìn thấy Lý An Lan là nổi cơn điên, lửa giận vừa lắng xuống đã bốc lên, lại lớn tiếng nói:

- Vi thần đương nhiên không phục, chẳng lẽ chỉ cho phép châu quan thái thượng hoàng thắp lửa, không cho bách tính Lam Điền hầu đốt đèn.

Lý Uyên thiếu chút nữa phun cả rượu ra ngoài, cổ nuốt xuống, kỳ quái hỏi:

- Châu quan thắp lửa, bách tính đốt đèn là điển cố gì?

- Thần nghe người ta nói có tên quan là Điền Đăng, kỳ hựu tên mình (Đăng là đèn), ai xúc phạm sẽ bị phạt roi. Vì thế cả châu không có ánh đèn. Đến tên Nguyên Tiêu, cho phép người vào tham quan, treo bảng viết: "Bản quan theo lệ đốt lửa ba ngày." Thần nói với gia sư, gia sư nói: "Chỉ cho châu quan thắp lửa, không cho bách tính đốt đèn."

*** Thực ra nó là điển cố nổi tiếng thời Tống, chắc mọi người biết cả rồi.

Vừa mới nói xong không giai nhân nào bên cạnh không che miệng cười, Lý Uyên cũng tựa mím cười, Trường Tôn hoàng hậu yên tâm, Lý An Lan mặt đỏ ửng, không biết là nghĩ gì.

- Vậy người nói xem rốt cuộc châu quan thắp lửa ra sao, nếu không nói rõ ngọn ngành thì phạt gộp hai tội, tuyệt không tha.

- Bệ hạ quên thời Tùy, chuyện "tước bình trúng tuyển" rồi sao, điển cố này cả thiên hạ đều biết, tiểu tử chẳng qua là học theo bệ hạ mà thôi.

Vân Diệp khinh bỉ nhìn Lý Uyên, lão khốn có mỹ nhân quên mất cố nhân.

*** Đậu Thị sinh ra xinh đẹp vô cùng, cha nàng thường nói: "Con gái ta xinh đẹp, lại học thức bất phàm, sao có thể tùy tiện gả được." Vì thế ông ta vẽ 2 con khổng tước ở bình phong, ngầm định ai bắn trúng mắt thì gả con gái cho, cuối cùng Lý Uyên bắn hai mũi tên trúng đích lấy được Đậu Thị.

Trường Tôn hoàng hậu hít sâu một hơi, tên tiểu tử này cái gì cũng dám nói.

Lý Uyên chìm vào trong hồi ức, phất tay bảo cung nhân khiêng ông ta hồi cung, không còn tâm tư để ý tới Vân Diệp nữa, Đậu Thị mất đi là nỗi đau vĩnh viễn trong tim ông ta, nhất là sau khi trải qua kịch biến như cửa tam can người ở Huyện Vũ môn, những đứa con của Đậu Thị tàn sát lẫn nhau, máu chảy thành sông. Đậu Thị, nàng thật tốt số! Để lại ta một mình...

*** Lý Thế Dân, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Bá, Lý Tú Ninh đều là con của Đậu Thị.

Lý An Lan nhìn Vân Diệp, Vân Diệp lại nhìn lên trời, chua xót chiếm đầy lòng ngực, y không thèm nhìn mình nữa rồi...

Vân Diệp đang nỗ lực đóng vẻ kiêu ngạo không thèm để ý sự đời thì đột nhiên thấy tai đau nhói, khuôn mặt phần nộ của Trường Tôn hoàng hậu xuất hiện.

Bị cầm tù mất rồi, đó là mệnh lệnh của hoàng hậu. Dám ra khỏi cửa phủ sẽ bị đánh gãy chân, mà có hai tên thị vệ hoàng gia hung thần ác sát ở lý tại Vân gia không đi, hung ác theo sau Vân Diệp một bước không rời.

Nữ quan tuyên chỉ vừa mới rời đi, thị vệ hoàng gia lập tức thể hiện bản sắc gấu chó, khom lưng rụt cổ lại, bản lĩnh của Vân Diệp được bọn họ học mười phần mười, lớn tiếng thưa thốt mình bị hoàng hậu nương nương ép không thể không tới, mong hầu gia thương xót cho hai bọn chúng, chỉ cần không rời Vân phủ thì làm gì cũng được.

Một mình ngồi trên xích đu, nhớ tới mỗi nụ cười mỗi cái nhăn mày của Lý An Lan, lòng đau nhói, chẳng lẽ mình thích nàng rồi? Nữ nhân không có đầu óc này, chỉ có khuôn mặt giống vợ mình đời sau, nhưng không có trái tim lương thiện của cô ấy! Hoang tưởng rồi, mình bị cái vẻ ngoài che mắt, nói cho cùng nàng là công chúa hoàng gia, là bá long vương nhỏ, nàng cho rằng chỉ là trò chơi, với mình đó là chuyện chết người, không có tay rỗng thì đừng nên chơi cái trò nguy hiểm cao này.

Mình đâu phải là thằng nhóc con bị ái tình làm mê muội, ngay cả lý trí nên có cũng mất đi chứ.

Trò cười! Lão tử đường đường là người sống dưới lá cờ đỏ, làm gì có chuyện suy đồi, hủ bại, sa đọa dưới chân tiểu nha đầu của vương triều phong kiến đối lập chứ.

Phải tìm niềm vui cho bản thân thôi, nếu không sẽ bị chứng tự kỷ mất, chuyện Lý An Lan để sau hẵng nói, giờ không rảnh nghĩ chuyện này, Vân Diệp cổ vũ bản thân.

Lý Nhị thật vô lý! Nói cha mình bị Vân Diệp làm không thiết tha cơm nước, đêm không chợp mắt, lại còn ngày càng hao mòn.

Bố lão bố toét, tổng cộng mới có ba ngày, gầy thế chó nào được? Nhớ lại năm xưa Vân Diệp vì giảm béo mà nhịn đói ba ngày, lên cân đo thử còn nặng thêm một cân, đi kiếm ai mà kêu đây? Còn nói sau này cầm Vân Diệp tới gần Lý Uyên trong vòng mười trượng.

Điên mất, lão tử có phải bị bệnh hải đầu mà cách ly? Còn phải phụ trách làm cha ông vui lên nữa à? Ông không làm thịt ca ca đệ đệ của mình thì cha ông có khổ sở vậy không?

Đã nói xã hội phong kiến không có nhân quyền mà, mệnh lệnh của Lý Nhị mà không chấp hành thì bản thân ngay cả quyền lợi làm người cũng không có.

Vân Diệp nghĩ thật kỹ lại xem người già ở đời sau làm gì? Luyện thái cực? Múa kiếm? Khiêu vũ? Hình như đều không hợp với người u uất quá sâu như Lý Uyên, ông ta có chút tinh lực đều đem gieo mầm rồi. Xem ra phải mạnh tay mới được.

Mặt chược! Chẳng phải có câu một tỷ nhân dân chín trăm triệu chơi à? Chính nó rồi, bất kỳ ai dính vào cái thứ này là không thoát ra được nữa. Đó là thần kỹ trị chứng u uất.

Nghe thấy Vân Diệp gọi thợ mộc, lão nãi nãi và cô cô liền chạy tới ngay, biết là y lại làm ra thứ đồ mới. Lần trước sau khi bị người ta lừa mất bản vẽ máy cày, lão nãi nãi thương tâm rất lâu, luôn miệng nói mình trông nhà không tốt, để bảo bối trong nhà bị kẻ không liên quan lừa đi mất. Lần này đồ tốt quyết không thể để mất nữa.

An bài thợ mộc trung thành nhất trong nhà tới báo danh, Vân Diệp vẽ từng bức hình lên giấy, quan trọng nhất là phải vẽ yêu kê thành khổng tước, mắt phải lấp lánh có thần, để Lý Uyên nhìn một cái là thích.

*** Yêu kê là thuật ngữ trong mặt chược, món này mình chẳng biết chơi.

Toàn bộ làm bằng gỗ đàn hương, còn xóa đi hoa văn, trông cứ giống nhau y như đúc, tài nghệ của thợ mộc trong nhà tốt thật, khắc họa yêu kê sống động như thật, Vân Diệp hô lên:

- Ngon văn lành!

Lão nãi nãi ở bên nhìn không hiểu gì hết, hỏi:

- Diệp Nhi mấy miếng gỗ nhỏ này dùng để làm gì? Còn còn chim này lại khắc rất đẹp. Truyện được tại TruyệnFULL

- Nãi nãi, có thứ này rồi các thăm thăm, cô cô, tỷ tỷ trong nhà sẽ không buồn nữa, đây là một thứ đồ chơi, đồ chơi của người lớn.

88. Chương 88: Hoang Mang

Đánh mặt chược với Lý Uyên thì thua cũng được, Vân gia còn có của mà thua. Đánh mặt chược với Lý Nhị thì mất cả húng, cả nhà ba người bọn họ và Vân Diệp yên tĩnh ngồi trên bàn đánh bài, không một ai nói gì hết, đến quân bài cũng phải cẩn thận đặt cho ngay ngắn, không được ném tùy tiện, nếu đánh ra một quân bài mà phu thê nhà kia không cần, sẽ nhìn chăm chăm người, ánh mắt quý dị, ai không biết tướng đang ở động ma, đối sang quân bài tốt hơn thì chỉ được một tiếng hừ hài lòng của Lý Nhị, làm Vân Diệp chỉ muốn hất tung cái bàn.

Đánh bài cùng Lý Nhị chi khó chịu chút thôi, chứ đánh bài với Lão Trình, Lão Ngưu, Ủy Trì lão ngốc thì có nguy hiểm tới sinh mạng bất kỳ lúc nào, bài bay vèo vào trên bàn, xen lẫn với tiếng chửi cha chửi mẹ, Vân Diệp muốn bịt tai mà không dám, tai phải nghe tiếng gió, ấy kia kia, có một quân bài bay tới mặt, thành thạo gờ tay tóm luôn, đặt trên bàn, bài tốt! Ủ rồi....

Lão nãi nãi càng ngày càng hiền từ, chẳng có việc gì cũng thưởng cho phở dịch nha hoàn trong nhà, làm cả nhà sôi sùng sục. Nhất là sáu thợ mộc trong nhà chuyên môn thuê về thì càng được thưởng suốt.

- Sài phủ ba bộ, Phàn công phủ hai bộ, hai bộ của phủ Lưu thượng thư nã... Mặt chược của nhà ta không bán được bao lâu nữa, nghe nói Bắc nghệ hiền đã làm bài bằng ngọc thạch, Diệp Nhi, cháu phải nghĩ cách chứ, không thể để người ngoài lấy thứ của nhà ta ra kiếm lợi được, có còn vương pháp không?

Vương pháp? Cổ đông của Bắc nghệ hiền chính là hoàng hậu nương nương, vương pháp là nhà bà ta, dám nói tới vương pháp trước mặt bà ta sẽ bị đưa tới đường Chu Tước du hành thị chúng.

- Nãi nãi, đây vốn chỉ là vụ làm ăn nhất thời, bán được thêm bộ nào tốt bộ đó, hiện triều đình đã có ngôn quan ngựa mất với mặt chược rồi, nói làm cho người dân hư hỏng, Vân gia không đứng ở đầu sóng, Bắc nghệ hiền nhay ra là tốt nhất, chịu tội thay cho chúng ta.

Có vài lời Vân Diệp phải nói rõ cho nhà biết, nãi nãi xuất thân hộ nhỏ, tầm nhìn hạn hẹp là khó tránh khỏi.

- Cũng không dám nói tới bán, chúng ta đều là đem tặng, mau bán là chuyện đám thương cổ mới làm, chúng ta không dính dáng tới nó.

Nãi nãi chưa bao giờ quên thực tế mình là quý tộc, xem thường Vân gia trước kia, hơi chút là nói luôn mồm trước bài vị gia gia, có khi nói tới nửa đêm, hiện gia gia mà còn sống chắc là sống không bằng chết. Bây giờ nãi nãi đã hiểu bán đầu dê treo thịt chó rồi, chẳng lẽ nó là môn học nhập môn của quý tộc.

Trong nhà mới tiền sinh cao tuổi về dạy học, mấy muội muội đều đi học cả, hiện học Bách gia tính, âm thanh "Triệu Tiên Tôn Lý, Chu Ngô Trịnh Vương" vang lên trước mấy trăm năm. Lý Thừa Càn còn hỏi, vì sao không đặt họ Lý ở vị trí thứ nhất, liệu có hiểm nghi đại bất kính không?

Vân Diệp đáp, họ Lý nhà các người mới ngồi trên giang sơn này được bao năm, cuốn sách này sư phụ ta nói là viết từ hai mươi năm trước, hơn nữa họ Lý gieo vãi đầu tiên không đọc tới méo miệng à, thiên hạ lớn như thế, họ Lý nhà người muốn chiếm hết cái hay trên thế giới à?

Cô cô thu áo choàng của Vân Diệp lại, quần áo trên người đã chuyển sang áo nhẹ hơn, Trường An vào tháng hai trời trong nắng ấm, mỗi sáng sớm đã có chim con tới trước cửa sổ ca hát, người đi đường vắng hơn, nhà nào cũng bận rộn chuẩn bị xuân canh.

Tiền Thông sáng sớm đã tới nông trang, Lão Trang cũng đem sáu hộ vệ về đất phong trước để an bài chuyện an toàn, mọi người đều bận hết, chỉ có Vân Diệp là không có việc gì, Lý Thừa Càn nói hẳn chuẩn bị phải đi nghe chính sự rồi, vừa vặn lấy Khắc vật viện ra luyện trước, hiện Khắc vật viện đang ở thời kỳ kiến thiết, bọn bề dũ loại việc, phải tiếp xúc đủ loại người, phải xử lý đồng chuyện kỳ quái, còn phải chú ý tiến độ sao chép các loại tư liệu, quan trọng nhất là dùng ít tiền nhất làm được nhiều việc nhất, chuyện này cần nhãn quang và thủ đoạn xã giao thuần thực. Đoán chừng chẳng tới vài ngày là Lý Thừa Càn sẽ khóc thôi.

Qua mùa đông Vương Tài lớn hơn rất nhiều, cổ dài ra, bốn chân trắng kiện khỏe khoắn, bờm mọc ra vào mùa đông dài mượt như lụa. Mã phu nói Vương Tài mọc sá cái răng sữa, đã có thể cưỡi quăng đường ngắn, nếu hầu gia muốn có thể thử, rồi lắp yên ngựa cho Vương Tài.

Mã phu nói hơi lạ, thấy hầu gia nhìn miệng mình cười nói:

- Mấy ngày trước nô tài đóng móng cho Vương Tài, không nỡ buộc nó vào giá, để nó đứng dùng dao gọt móng, kết quả....

Mã phu rất tận tâm, ném cho hầu mẫu bạc vụn, bảo hầu đi tìm đại phu xem có cách nào lắp răng giả vào không, chả biết có không nữa.

Wương Tài không dùng cương, Vân Diệp cũng không muốn lấy thừng buộc nó, hai huynh đệ thông thả rời Vân phủ, Lưu Tiến Bảo vội đi theo trong tiếng quát tháo của nãi nãi. Rời cửa phường, Vương Tài một mình đi trước, thi thoảng dùng miệng ngậm cổ áo Vân Diệp tựa hồ chê y đi chậm. Nó sắp thành tinh mất rồi. Bạn đang đọc chuyện tại [TruyệnFULL](#)

Ở chợ phường Vương Tài vẫn được hoan nghênh như cũ, tiểu nhị mời chào khách trước cửa hiệu từ xa xa nhìn thấy Vương Tài đã chạy ngay vào hiệu, một hũ rượu ủ ấp mang theo mùi thơm hoa quế được đặt bên miệng Vương Tài.

Wương Tài hưởng thụ hít hít, hơi rượu ngập khoang mũi, ngây ngất một lúc mới vươn miệng ra uống như máy hút nước, chớp mắt thôi một vò rượu đã cạn sạch. Tiểu nhị lấy khăn trên vai hầu hạ Vương Tài đại gia lau miệng, sau đó lấy mười đồng từ cái túi trên cổ Vương Tài. Đếm từng đồng trước mặt Vương Tài, cứ như nó là một vị khách thực sự. Đếm xong lại lấy từ trong túi ra hai đồng, nói là đa tạ Vương Tài ban thưởng.

Toàn bộ quá trình hoàn toàn không đếm xỉa tới Lam Điền hầu gia ở bên cạnh và Lưu Tiến Bảo cứ há hốc mồm. Một người một ngựa vui vẻ hoàn thành giao dịch, tiểu nhị gãi gãi cổ Vương Tài vài cái coi như phục vụ thêm.

Wương Tài đại gia uống rượu xong đi vài bước thò cái đầu to tướng vào một cửa hiệu treo rèm bằng vải bố, bên trong không hề có tiếng la hét, khách uống rượu vẫn uống rượu, đang ăn cơm vẫn ăn cơm, chẳng ai ngạc nhiên, còn có hai vị khách chào nó như cười quen, lão bản nướng cười hi hi đem một khay kẹo đường, đút cho Vương Tài từng cái một, xong lại lấy tiền trong túi của nó.

Ở đời sau, cái câu đối dài công bằng chỉ là câu nói đùa, ở nơi này ngay cả một con ngựa cũng chẳng ai lừa gạt, ngay cả đứa bé ăn mày bên đường cũng nỗ lực xoa bụng cho Vương Tài xong mới lấy hai đồng trong túi nó rồi đi mua bánh ăn.

Vân Diệp phát hiện mình đã yêu cái thời đại không có ô nhiễm này rồi, không cần khế ước, giữa người và người đầy tin tưởng nhau, một lời hứa thực sự đáng nghìn vàng. Mình định ra quy tắc nghiêm ngặt, tự lấy đó làm tự hào, họ họ không một ai lo quy định nghiêm khắc sẽ ràng buộc bản thân, không một ai đề xuất dị nghị với hầu gia. Khi đó còn tưởng rằng bọn họ sợ uy của mình mà giận không dám nói, hiện giờ xem ra bọn họ đang cười nhạo Lam Điền hầu vô tri, lấy hành vi bình thường của mình ra bắt mình tuân thủ, nực cười nhường nào. Có lẽ, khả năng, đại khái, mình mới chính là nguồn ô nhiễm lớn nhất ở triều Đường, Vân Diệp bất giác nghĩ như vậy.

Cả một mùa đông xa hoa, cả một mùa đông sống cho qua ngày chẳng suy nghĩ gì, thành công cũng mơ mơ màng màng, lượn bên quan cao quý nhân, qua lại vương công quý thích, ăn trộm tinh hoa đời sau mà chẳng có chút xấu hổ, mình đã thành loại người gì thế này? Mình đã bao giờ chuyên tâm làm một việc, một việc hữu dụng thực sự? Làm một việc của mình.

Bất giác tới phủ Tổng Liêm, ông già đang ăn cơm, cơm gạo, rau khô, chỉ có ít thịt thôi.

Nhìn ông ta ăn cơm mà giống như dạy học, nhã nhặn, gọn gàng, rất có nhịp điệu, sau khi ăn hết hạt cơm cuối cùng, miếng rau cuối cùng, ông ta đặt đũa xuống, bảo thị nữ để thịt lại tối ăn.

- Vân hầu tới thăm, không biết có gì chỉ giáo?

Ông già quỳ ngay ngắn sau bàn:

- Tổng sư, tiểu tử gần đây lòng sinh mê hoặc không tự thoát ra được, đến xin tổng sư chỉ điểm.

Vân Diệp kể cái thống khổ phải quy, vì thỉnh giáo cổ nhện.

- Hầu gia còn có chỗ nào chưa hiểu từ thế ngoại cao nhân mà phải cần lão phu dạy?

- Vì xuất thế nên mới không hiểu chuyện đời, mấy ngày qua làm việc thật lộn xộn, tiểu tử tuy có lòng, nhưng sự đời như nước lũ, đành phải đi theo dòng, không thể tự chủ được. Gia sư nói cho dù sống trong nhà đột cũng phải giữ bản ngã của mình, tiểu tử tự nhận lòng chưa bao giờ có chút yếu mềm, vì sao vẫn không thoát khỏi u mê là cơ gì?

- Đại thiện! Lão phu thấy hầu gia tính tình siêu thoát, vốn cho rằng tới ngày tự làm lạc, không ngờ hầu gia chỉ bước vào chốn phồn hoa một cái đã ngộ ra rồi, đáng mừng đáng mừng thay.

- Có gì đáng mừng ạ.

- Trong lòng có chuông cảnh báo kêu, khiến hầu gia không rơi vào ma đạo, còn không đáng mừng sao?

- Vậy tiểu tử phải quay đầu ra sao?

- Hầu gia quay đầu thế nào, cần gì lão phu chỉ điểm.

- Nam sơn (ý nói ẩn cư) có được không?

- Tất nhiên là được.

- Tiểu tử cũng xem như trưởng thành, xin Tổng sư ban hiệu.

- Hầu gia đa tài đa nghệ, lại thông hiểu bách gia, Khổng Tử nói: Quân tử bất khí. Vậy hầu gia hãy lấy Bất Khí làm tự.

Lão Tổng nghĩ nửa ngày trời mới nghĩ ra được:

- Tiểu tử đa tạ, sau này tiểu tử tên là Vân Diệp, Vân Bất Khí.

- Quân tử không nên như thứ công cụ, chỉ có một tác dụng. Phải gánh trọng trách trị quốc an bang. Đối nội có thể xử lý ổn thỏa các loại chính vụ, đối ngoại có thể ứng phó bốn phương, không nhục quân mệnh. Hầu gia bác học, có tài cán nhiều phương diện, Bất Khí rất hợp.

Cáo biệt Lão Tổng rồi, miệng vẫn lầm nhảm tên của mình:

- Bất Khí, Vân Bất Khí, tên hay ... nhưng mà khí cũng là đồ đặc? Vậy cả tên đọc lên chẳng phải mang nghĩa họ Vân chẳng là cái thứ gì? Fu... Lão Tổng, ta và lão không thù không oán, vì sao lại chửi ta?

***

Khí công cụ, đồ dùng hoặc khí độ.

Quân tử bất khí: Người quân tử không phải như đồ vật, không giống như ly trà mà không thể dùng vào việc khác được.

89. Chương 89: Ta Có Một Giác Mộng

Trong nhà đã thu dọn xong xuôi cả, ngày mai sẽ trở về đất phong. Trình Xử Mặc cũng về, có điều đất nhà hần cách Trường An rất gần, không giống Vân gia cách tới hơn năm mươi dặm. Nhà Lão Ngưu cách nhà Vân Diệp không xa, chỉ ngăn bởi một con sông, một bờ đông, một bờ tây.

Đất phong của Vân gia tới tận một nghìn hai trăm mẫu, lưng dựa Ngọc Sơn, mặt quay Bá Thủy, cũng được coi là ruộng đồng phì nhiêu, ở mặt này Lý Nhị còn tử tế, không bạc đãi Vân Diệp, cũng là điểm duy nhất y hài lòng.

Hôm nay phải xin nghỉ với triều đình, triều Đường coi xuân canh trọng yếu vô cùng, theo thông lệ sẽ cho quan viên có ruộng đất một tháng bận rộn gieo trồng mùa xuân.

Vân Diệp ngồi ở trên xích đu trong hoa viên, định năm nay không về kinh thành nữa, Khác vật viện giao cho Lý Thừa Càn, dù sao hiện giờ chức trách của bọn họ là thu thập tài liệu, làm phong phú thêm thư viện, lập nên cơ sở lý luận vững trãi cho sự phát triển sau này.

Lý Cương nói không sai, cơ sở mới quyết định tầm cao sau này. Vân Diệp không muốn đốt cháy giai đoạn, mình bỏ ra kiến thức hơn nghìn năm để cách tân là chuyện dễ như trở bàn tay, khi nào mình còn sống, Khác vật viện không lo không có phát hiện mới, nhưng mình chết đi rồi thì sao? Đình trệ là nhẹ, chỉ sợ Khác vật viện sẽ biến mất trong dòng sông lịch sử.

Trên lịch sử Trung Hoa từng xuất hiện bao người tài tuyệt thế, giờ đâu cả rồi! Đừng chỉ làm bóng ngựa qua cửa.

Muốn vững bền phải chắc chắn, phải đi từng bước về phía trước, thúc đẩy phát triển xã hội không phải là công việc của một người, mà là nỗ lực không ngừng của nhiều người mới có thể kiến thiết tiền đồ đẹp nhất.

Vân Diệp có một mộng tưởng, nếu như ở đời sau y sẽ bị bắt lấy vì coi là tâm thần, hiện giờ ở Đại Đường liền cho y cơ hội biến mộng tưởng thành hiện thực.

Khổng Tử lập nên hệ thống nho học, vì sao ta không thể lập nên hệ thống công học sánh ngang với nho học?

Mỗi khi đêm khuya vắng lặng, Vân Diệp thấy như có lửa đốt trong lồng ngực, khiến ruột gan y ngứa ngáy không sao ngủ được.

Khi Khổng Tử sáng tạo nho học đâu có được điều kiện như mình chứ, không có quan lớn bằng mình, không có tiền tài sung túc như mình, không có nhân quang nhìn thấu ngàn năm như mình. Mình biết xã hội sẽ tiến triển theo phương hướng nào, mình biết khi nào có vương triều thay thế, quan trọng hơn mình không có hoàn cảnh gian nan như thời bách gia tranh đua. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chăm c.o.m](#)

Đồng Trọng Thư nói học thuyết nho học của bản thân là một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp, cần gả cho vị đế vương ưu tú nhất trên lịch sử, ông ta đem Tam cương ngũ thường gả cho đế vương ưu tú nhất Hán Vũ đế.

Trên lịch sử, nhân quang của Lý Nhị chiếu rọi sử sách Hoa Hạ nghìn năm, Hán Đường, Đường Hán là hai thời đại làm người ta nhung nhớ. Sự diệt vong của họ ít nhiều làm sử học nuối tiếc, quốc gia yếu thì sụp, chỉ có Hán Đường mạnh mà sụp!

Vân Diệp lấy tâm tư xấu xa nhất tính toán, hàng Đồng Trọng Thư đúng là mỹ nữ, hàng của mình đủ loại gả cho tên Lý Nhị bụng dạ đen tối thủ đoạn độc ác cũng là tương xứng nhỉ? Ngay cả đồ của người Hồ mà ông cũng không bỏ qua, không tin ông lại bỏ qua Khác vật học có thể khiến Đại Đường của ông hùng mạnh gấp trăm lần.

Ta về Nam Sơn ẩn cư, ta về Nam Sơn trông ngày quay lại, ta về Nam Sơn dậy dỗ đệ tử của ta, ta về Nam Sơn đợi ngày phát tiếng hót oanh động thế nhân, khi Khác vật viện của ta ra đời, ta muốn mỗi người phải biết rằng, thượng đế đã chết rồi.

Một năm, hai năm hay là mười năm, hai mươi năm? Lão điên Zarathustra chỉ quay mặt vào tường có mười năm thôi, lão tử ăn uống ba năm không tin không điên cuồng bằng mười năm của ông.

*** Zarathustra triết gia Đức, đã bắt chước phong cách của Kinh thánh để giới thiệu những ý niệm trái ngược một cách triệt để với quan niệm về đạo đức và truyền thống của Thiên chúa giáo và Do Thái giáo.

Ba năm sau thảo nguyên sẽ bị Lý Nhị khơi lên gió tanh mưa máu, kim qua thiết mã của Đại Đường sẽ đâm đạp khắp mọi tấc đất trên thảo nguyên. Hiệt Lợi? Chỉ là trò cười!

Ta chẳng điên mà chạy tới thảo nguyên, nấp sau lưng reo hò cổ vũ Lý Nhị là đủ rồi.

Đủ các loại suy nghĩ như thủy triều dồn dập hết đợt này tới đợt khác, tràn ngập trong đầu. Ế! Sao toàn thân ướt sũng thế? Chẳng lẽ bão tố trong đầu mình sinh ra nước?

Vân Diệp ngẩng đầu lên nhìn quanh, phát hiện ra cả nhà đang ở bên cạnh khóc nức nở, trong tay lão nãi nãi cầm một chậu nước khóc tới thương tâm, lửa giận xep xuống ngay, ai dám ức hiếp nhà tà? Lão tử băm

nó thành tám miếng! Đang định tìm vũ khí vừa tay thì bị lão nãi nãi ôm lấy, gọi bảo bối, bảo bối không ngừng.

- Cháu ngoan à, sau này đừng dọa nãi nãi nữa, cháu mà có gì bất trắc, cả nhà còn làm sao mà sống nổi.

Nãi nãi căn bản không cho Vân Diệp nói, luôn mồm khuyên y đừng nghĩ quẩn.

Ai đem mừng bọc xích đu lại thế này? Ăn no rừng mỡ à?

- Cháu ngoan à, cháu ngàn vạn lần đừng học đám lừa ngốc đi niệm Phật, Vân gia ta chỉ có độc cháu, còn mong cháu nối dõi tông đường, nhà ta cũng không niệm Phật nữa, ai mà đi chùa nãi nãi đánh gãy chân kẻ đó.

- Niệm Phật? Ai niệm Phật? Trước giờ cháu không có ý định làm hòa thượng, tương lai cũng không, ai nói tôn nhi muốn đi làm hòa thượng cứ đánh gãy chân nó.

Chả hiểu cái cóc khô gì hết!

- Đệ ngồi ở cái xích đu này hai ngày rồi, nãi nãi tưởng đệ nhập ma, mời cao tăng ở chùa Từ Ân tới giải, không ngờ cao tăng nói đệ đang thiền định, còn chúc mừng Vân gia sắp xuất hiện một vị cao tăng đại đức. Bị nãi nãi dùng chổi đuổi đi.

May nhờ tỷ tỷ nói rõ được:

- Hai ngày? Nãi nãi nói cháu ngồi ở cái ghế đu này hai ngày rồi à? Cháu cảm giác mới có một lúc, còn chưa tới một canh giờ mà.

Trời ạ! Ta lợi hại như thế từ bao giờ, tới tận hai ngày được cơ đấy.

- Ô! Hiểu rồi, nãi nãi ơi, tôn nhi chỉ muốn làm rõ một số vấn đề về học vấn, không ngờ lại vào ngõ cụt, tâm tư không rút ra được, may mà người dùng nước hắt tỉnh, nãi nãi lợi hại quá, cách này mà cũng nghĩ ra được.

Người già mà, thi thoảng người khen vài câu sẽ có ích lớn cho việc kéo dài tuổi thọ.

Nãi nãi thấy cháu ngoan không sao, cũng không định làm hòa thượng nữa thì yên tâm:

- Trình công gia muốn tới và miệng cháu, nãi nãi không cho, dùng nước ầm hắt cháu, may mà cháu tỉnh rồi, không thì nãi nãi đi theo mất.

Nói rất thâm, nhưng mặt dần hiện nụ cười.

Ôm từng muội muội khóc ướt nhẹp mặt, nói với bọn chúng mình không sao, lại thơm lên khuôn mặt nhem nhuốc của chúng, cả nhà cuối cùng được vỗ về.

Vừa mới nằm xuống một lúc thì bộ mặt đen xì của Lão Trình xuất hiện trước mắt, bị lôi ra khỏi chăn, còn chưa tỉnh ngủ, đã hỏi:

- Tiểu tử hai ngày qua bị nhập ma à, nghĩ cái gì thế?

Chẳng nghĩ gì đã nói:

- Đang nghĩ làm sao đem nữ nhân giống Úy Trì bá bá gả cho đệ hạ.

Lời vừa ra khỏi miệng đã thấy không ổn, trong phòng không chỉ có một mình Lão Trình, sau lưng ông ta là Lão Ngưu, sau nữa là Lý Thừa Càn đang nhin cười như bị táo bón, ngồi trên ghế định uống trà là Lý Nhị, đứng bên cạnh dựng mày liễu lên là Trường Tôn hoàng hậu.

Xong đời rồi, hôm nay chết chắc rồi, sao lại đem suy nghĩ trong đầu nói ra thế, ông bà đường đường là hoàng đế, hoàng hậu rảnh rồi chạy vào phòng ngủ của người ta làm cái quái gì thế hả?

Vội vàng thỉnh tội:

- Vi thần không biết đệ hạ, nương nương giá đáo, không nghênh tiếp từ xa được, xin đệ hạ nương nương thứ tội.

Lý Nhị không nói, chỉ tò mò nhìn Vân Diệp, đại khái vẫn còn chấn động.

- Hừ! Người còn chưa thành niên, bổn cung sao không tới phòng ngủ của người được? Nếu không tới, sao nghe thấy người muốn làm mai cho bệ hạ? Nói rõ ra, bổn cung sẽ lấy cho người đúng loại thê thiếp như vậy.

Chuyện này liên quan tới bà ta, dù chạy lên triều cũng chiếm lý đằng hoàng.

Phải giải thích ngay, nếu không cưới cho lão tử mười thê tử như thế thì chẳng bằng chết luôn bây giờ cho xong.

- Hồi bẩm nương nương, chuyện này từ cổ đã có, vì thần chỉ học theo thôi.

- Loại tâm tư đại bất kinh này chỉ người có, còn ai có nữa? Bổn cung cũng xem như thông hiểu lục kinh, sao chưa bao giờ nghe qua??

Trường Tôn hoàng hậu còn chưa nguôi giận:

- Dạ, Đồng Trọng Thư đã từng làm, chỉ là nữ tử trong tay vì thần không đẹp bằng của ông ta, nhưng hơn ở thân thể cường tráng, có thể tác chiến, có thể cày ruộng, có thể kinh doanh, có thể xây thành, có thể an thiên hạ.

Lý Nhị ném chén trà đi, tới trước mặt Vân Diệp, gần giọng nói từng câu một:

- Nữ tử như thế, trầm cần càng nhiều càng tốt.

90. Chương 90: Thoát Nạn Trong Gang Tắc

Trong hoa phòng của Vân gia, Lý Nhị ngồi khoanh chân dưới giàn dưa chuột, không dùng ghế, mà chuyên môn bảo trải thảm trên mặt đất, Trường Tôn hoàng hậu quỳ bên cạnh, phía trước đặt một cái bàn nhỏ, bên trên có một cái lò lửa Vân gia thường dùng, đóm lửa lam nhạt liếm đáy chiếc ấm đồng, nước sắp sôi rồi, phát ra tiếng xì xì.

Vân Diệp quỳ ở đối diện với Lý Nhị, trước mặt cũng có một cái bàn nhỏ, trừ một chén trà gốm ra, chỉ có một mực và giấy.

Đây là bố cục tấu đối chính quy.

- Đồng Trọng thư hiền trần bảo nho gia, khiến từ thời Hán Vũ xa xôi đã có tam cương ngũ thường, tôn ti già trẻ dùng một loại phương thức không thể làm trái cố định lại, thần cho rằng vạn vật sinh ra có mục đích. Thiên ý muốn đại nhất thống, hoàng đế triều Hán nhận lệnh trời tới thi hành thống trị. Vương hầu các phong quốc lại nghe lệnh hoàng đế, đại thần tuân lệnh quốc quân. Ở quan hệ gia đình, nhi tử nhận lệnh phụ thân, thê tử nghe lệnh trượng phu, từng tầng quan hệ thống trị này đều làm theo ý trời. Bệ hạ có tán đồng không?

Vân Diệp sau khi đọc đại khí tư tưởng của Đồng Trọng Thư trên lịch sử rồi hỏi hoàng đế:

- Lớn bé có phân, tôn ti có khác, lời ấy của Đồng Trọng Thư là đại thiện.

Lý Nhị là hoàng đế, trả lời như vậy không nằm ngoài dự liệu của Vân Diệp, lão huynh này là kẻ theo chủ nghĩa công lợi triệt để. Một câu nói của ông ta khiến bất ai công kích gốc rễ chấp chính của cây đại thụ hoàng quyền là không thể, Vân Diệp không ngu tới mức đi chạm vào vảy ngược của Lý Nhị.

- Vì thần kể cho bệ hạ một câu chuyện, một câu chuyện hoang đường, không có thần tiên, không có ngũ đức luân chuyển, không có âm dương thay đổi. Kể xong thần sẽ nói tỉ mỉ cho bệ hạ biết thứ thần học tập được.

Trường Tôn hoàng hậu rót cho Lý Nhị và Vân Diệp mỗi người một chén trà, không nói gì cả, quay lại chỗ ngồi của mình.

Vân Diệp đem tiến hóa của nhân loại kể sơ qua cho Lý Nhị nghe, đương nhiên không nói con người tiến hóa từ khỉ lên, chỉ bắt đầu nói nhân loại từ khi nắm bắt được lửa, linh trí được khai thông, tới phát minh ra các loại công cụ, mỗi lần phát minh đều đưa xã hội nhân loại tiến bộ cực lớn, từ cung tên, tới lưới cá, tới bẫy, từ săn bắt sang nông canh, từ mặc áo lá, ở trong sơn động, tới có ổ, có nhà gỗ, có thành trì.

Xã hội cơ bản của nhân loại kiến lập rồi mới tới truyền thuyết Tam Hoàng Ngũ Đế, đều không thoát được khỏi cải tiến công cụ, sự vật mới phát minh, mỗi lần cải tiến là phúc lành của nhân loại.

Lý Nhị trầm mặc không nói, ông ta chưa bao giờ nghe ai nói quỹ tích của con người như vậy, mới nghe thì hoang đường, càng nghĩ càng thấy có đạo lý lớn, càng nghĩ càng thấy phiền lòng, điều này hoàn toàn vượt ngoài phạm trù lý giải của ông ta.

- Người chỉ cần nói cho trầm biết những đạo lý này là được rồi.

Lý Nhị mất kiên nhẫn rồi, cũng tức rồi, vì căn bản ông ta nghe mà không hiểu, đầu óc bị Vân Diệp làm ù loạn hết cả, mất đi năng lực suy duy bình thường. Vân Diệp cũng bực mình, trong lòng thầm lẩm bẩm, nếu chẳng phải lão tử lỗ mồm thì đâu phải kể lịch sử công cụ cho ông nghe.

- Thần chỉ muốn hỏi bệ hạ, rõ ràng là phát minh mới đem lại lợi ích cực lớn cho Đại Đường, vì sao thần hiến máy cày chỉ được thưởng 15 quan?

Lý Nhị không khép miệng lại được nữa:

- Người ngồi lý trên xích đu hai ngày là vì 15 quan này?

- Bệ hạ, đừng nói là mười lăm quan, dù là một vạn năm nghìn quan thì vi thần cũng không để trong lòng, vi thần muốn hỏi là, nếu như máy cày, khát ô, phiên xa quan trọng với triều đình như thế, vì sao triều đình lại bạc đãi nó? Một người từ cải tiến nông cụ này tới khi hoàn thiện nó sẽ hao tốn bao nhiêu tâm tư, hãn trong lòng bệ hạ cũng thấy, vì sao lại bỏ qua công tích của bọn họ.

- Thần hôm nay kính hiến lên bệ hạ chính là Khác vật học, nó bao gồm thiên văn, vật lý, sinh học, số học, hàng hải. Có thể nói là bao la toàn diện, nó sẽ mang tới tầm quan trọng cốt yếu với chiến tranh, dân sinh, quốc gia cường thịnh, vì sao chư công triều đình lại coi nó như trò cười? Luyện thép không quan trọng sao? Khoai tây, móng sắt không có tác dụng gì với triều đình sao?

- Chúng ta khao khát có thứ quân giới tốt nhất, khao khát có thứ lương thực sản lượng cao nhất, khao khát có tơ lụa đẹp nhất, vì sao triều đình là chủ nhân quốc gia lại cứ đứng đưng? Vì sao lần trước vi thần dâng thư hi vọng có thể kiếm được thêm nhân tài phương diện khác vật, lại bị đánh giá là không hiểu gì cả? Nho gia đúng là có thể vũ trang đầu óc cho chúng ta, nhưng ai vũ trang đôi tay cho chúng ta?

- Thần ngồi lý hai ngày chính là vì không hiểu đạo lý thô thiển như vậy mà văn võ trong toàn triều lại không có ai nghĩ tới? Thần từ lúc xuất thế tới nay đã cùng Đại Đường ta kết tình nghĩa thâm hậu, Đại Đường cũng báo đáp thần yêu thương sâu nhất. Vì thần nhiều lần không biết trời cao đất dày nhiều lần vô lễ với bệ hạ, bệ hạ chỉ cười cho qua, tới ngay cả va chạm với thái thượng hoàng, vi thần cũng chẳng qua bị cấm túc ba ngày mà thôi, nường nường vì vi thần quỳ dưới đất cầu xin, thái tử như huynh đệ như bạn hữu của thần, thâm tình này thần làm sao trả hết?

- Thần vốn đã thu dọn xong hành lý, chuẩn bị trong vòng ba năm không quay về Trường An, chuẩn bị đem toàn bộ học vấn ân sư truyền thụ ghi chép lại, rồi dạy mấy đệ tử, tiêu diêu cho qua ngày ở Ngọc Sơn, không ngờ một mình ngồi trên xích đu nghĩ lại từng chuyện ở Trường An, nhớ tới bệ hạ, nường nường, thái tử làm thần hổ thẹn vạn phần. Thân là thần tử thấy tệ nạn mà vờ như không, chỉ biết tiêu diêu một mình, thực sự trái cái đức của con người. Suy nghĩ phương sách, chỉ có có truyền bá khác vật mới có thể cởi bỏ nút thắt này. Làm Đại Đường ta vĩnh viễn đứng trên đỉnh cao, bệ hạ có lòng dung nạp trăm sông, xin thứ vi thần thất lễ.

Nói xong liền phục xuống bái lạy:

Trong hoa phòng yên tĩnh rộn người, Lý Nhị không nói, Trường Tôn hoàng hậu không nói, Vân Diệp quỳ trên thảm sắp thiếp đi rồi. Bạn đang xem tại [TruyệnFULL](#) - [.TruyệnFULL](#)

- Người nói thật cho trầm biết, người một mình xuất thế, chứ không phải là quân cờ do môn phái học thuật kia tung ra?

Nói cho cùng thì Lý Nhị vẫn không tin nhiệm người mất tích mười lăm năm này, vừa rồi Vân Diệp lấy Đồng Trọng Thư thăm dò đã khơi lên hoài nghi của ông ta.

- Sư phụ của thần là độc nhất vô nhị, thần là độc nhất vô nhị, trên đời này không một ai có thể sai khiến sư phụ thần, tiểu thần không có tài hoa của sư phụ, nhưng tính cách của lão nhân gia lại học cả mười phần. Nho gia là đối tượng sư phụ khinh bỉ, Mặc gia là đối tượng sư phụ cười nhạo. Đạo gia? Tung hoành gia? Binh gia? Sư phụ đại khái đều hiểu một ít.

Vân Diệp không hiểu vì sao Lý Nhị và những môn phái sắp biến mất kia liên hệ với nhau.

- Nghe lời của người thì tựa hồ sư đồ các người đều biết bí mật của những môn phái đó, vì sao?

Cái thời đại đáng chết này, đa phần học vấn đề là truyền miệng, chú trọng bí pháp không truyền ra bên ngoài, Vân Diệp đúng là biết nhiều hơn một chút.

Vân Diệp cười khổ trong lòng, ở đời sau trên TV trên mạng đủ các làn sóng tư tưởng kỳ quái, học thuyết nhiều như nước lũ, ai mà biết rốt cuộc mình học được cái gì. Đánh chết cũng không thể thừa nhận.

- Bệ hạ, sư phụ dạy gì thì đệ tử học nấy, làm sao thần biết được, dù sao sư phụ cũng nói, chó đen hay chó vàng, chỉ cần đuổi được sói là chó tốt, cho nên cái gì cũng học.

- Tiểu Diệp, bổn cung biết người định đem học vấn của sư phụ người truyền xuống, đó là trách nhiệm của kẻ làm đệ tử, bổn cung định tìm cho người mấy học sinh, được không?

Trường Tôn hoàng hậu lên tiếng, đoán chừng đây cũng là ý của Lý Nhị, ông ta sẽ không ra mặt ủng hộ tân học.

Vân Diệp thở dài, tâm huyết hôm nay uống phí hết rồi, lão tử khó khăn lắm mới nghiêm túc được một lần, chẳng đạt được mục đích, ngay cả một lời hứa cũng chẳng có.

Nho gia cường đại hiện giờ chỉ hiện lộ sơ qua cái khí phách không coi người khác là gì, cho tới khi Chu Hi xuất hiện, ông ta bắt đầu biến Nho gia thành thứ ăn thịt người, thật sự xin lỗi phụ nữ cận đại của Trung Quốc, các nàng vẫn tiếp tục bó chân đi, ta không cứu nổi các nàng.

- Trẫm tưởng rằng người sẽ hiến cho trẫm một nữ tử trưởng thành, không ngờ chỉ là một đứa bé, thôi vậy, trẫm có thời gian, vẫn đợi được. Người yên tâm ở thôn trang ghi chép lại học vấn của sư phụ người đi, mỗi khi thành sách thì gửi tới Trường An. Trẫm muốn xem qua, trẫm cho người cơ hội thuyết phục trẫm.

Lý Nhị cười tủm tỉm nói:

Vân Diệp đứng bật dậy:

- Thật chứ?

- Đương nhiên.

- Vua không nói chơi nhé?

Vân Diệp ăn một đá.

Tác giả giới thiệu quyển 3: Nam Sơn Cư, tuổi thiếu niên phù hoa của Vân Diệp đã hết, ở Q 3, Vân Diệp bắt đầu lắng đọng nhân sinh, sẽ có câu chuyện hay hơn, ngôn ngữ ưu mỹ hơn, y gặp rất nhiều người kỳ quái, rất nhiều chuyện thần bí, câu chuyện phủ bụi của Đại Đường sẽ được hé lộ, nguy cơ của Lý An Lan, tiểu cô nương Linh Đang dũng cảm, Lý Nhị tàn nhẫn, Trường Tôn giáo hoạt, Lý Thừa Càn thống khổ, sẽ tạo nên một chương trầm nhất trong khúc ca triều Đường. Hãy xem chân giò thi triển thủ đoạn nghịch thiên, dùng nụ cười xua đi mây đen trên thành Trường An.

91. Chương 91: Chốn Cũ

Rời xa hết thấy, Trường An, người yêu, trưởng bối tàn ác, Lý Nhị kinh khủng, Trường Tôn hiền lành mà xảo trá...

Trong nháy mắt ngựa qua cầu, tâm tình Vân Diệp liền tốt hơn hẳn, thế nhưng vì có nhiều trưởng bối ở đây nên y cũng không dám lộ ra mặt, chỉ có thể ra vẻ bi thương.

Y làm bộ, nhưng bên cạnh y lại có người thống khổ, hai mắt đầm lệ.

- Hoài Nhân, tiểu đệ thấy thân hữu tiền đưa, lòng sinh buồn bã cũng là thường tình thế nhân, nhưng vì sao huynh bi thương như vậy? Huynh đệ ta ly biệt cũng chỉ có một hai năm, có gì phải thống thiết như vậy?

Lý Hoài Nhân oán giận liếc Vân Diệp:

- Tám trăm năm không thấy người, ta đảm bảo cũng không chút khổ sở, chỉ là tối qua cha nói cho ta biết, lần này theo người mà không học được gì, thì hai chân ta khó giữ nổi. Nhưng nhìn người thế này lòng ta không cầm nổi, không khóc thì đợi đến khi nào?

- Người muốn theo ta đến điền trang?

Vân Diệp giật mình, bọn họ đi làm gì?

- Bất Khí huynh, còn có ta.

Trưởng Tôn Xung hồ hững nói.

- Hừ! Tướng lĩnh chỉ cần là người có hai nhi tử thì đều phải có một người vào đây, sao kẻ xúi quẩy đó lại là ta cơ chứ.

Mạnh Bất Đồng là con em đệ tử của một vị cao lương Trường An, bản tính phóng khoáng không theo khuôn phép, nghĩa khí phi thường, lão tử nhậm chức Thiên ngư vệ.

- Mạnh huynh, chúng ta là chỗ huynh đệ, ngày ngày gặp mặt, giờ lại không phải chịu quản thúc của nhà, chính là lúc khoái hoạt, có sao lại mày ỉm mặt ê như vậy?

Lại một tên hoàn khổ nhảy ra.

Vân Diệp không rõ là xảy ra chuyện gì, không biết vì sao lại có nhiều người thế này, lẽ nào đây lại là học sinh lão Trình lão Ngưu tìm cho ta? Vân Diệp cảm thấy trước mắt hoa lên, thiếu chút nữa là không xuống được ngựa.

Tên hoàn khổ này đang đánh tên vừa nói, quyền cước loạn xạ, tay còn cầm cả roi thép. Tên gia hỏa bị đánh cũng cứng cổ, từ trong đám người chui ra hô:

- Tiểu đệ dù có nói bậy, thì các vị ca ca cũng phải cho đệ một cái chết minh bạch.

- Tên hỗn đản này, vui lắm hay sao? Nếu như không phải có Ngưu lão gia tử bên kia, thì ca ca ta sao phải khổ sở như vậy? Nếu như chỉ có tiểu Diệp, ca ca ta dù có chạy tới chân trời góc biển cũng không quan hệ.

Lý Hoài Nhân vẫn oán hận nói.

- Ngưu lão gia cũng tới rồi?

Vân Diệp tinh thần chấn động, trong lòng thành kính cảm tạ đến từng vị thần linh. Có Ngưu lão gia tọa trấn, để xem các người còn dám giở trò nữa không.

Lão Ngưu lúc này đang nện từng cước vào người một tên, mỗi cước đá ra phát tiếng ầm ầm, đám hoàn khổ đứng xung quanh ai nấy hai mắt nhìn nhau. Tên hoàn khổ vừa bị đánh sợ hãi nói với người bên cạnh:

- Tiểu đệ vừa rồi bị đánh quả đúng là đáng đời.

Uất Trì đại ngốc lúc này như tìm được đường sống trong chỗ chết, bèn tiến lên nghênh đón lão Ngưu, trước khi đi còn nhìn Vân Diệp với ánh mắt cảm kích.

Không riêng gì lão Ngưu, còn có thái tử thiếu sư Lý Cương, lão nhân gia gần đây thân thể không tốt, định trí sĩ về quê, Trưởng Tôn hoàng hậu lại phỉnh lão phong cảnh Ngọc Sơn tuyệt hảo, là địa phương cực tốt để tu tâm dưỡng tính, hưởng chi còn có hai vị Vân Diệp, Tôn Tư Mạc, không sợ không trị được bệnh. Bên cạnh tinh dưỡng thân thể, thì tiện thể giáo dục đám hoàn khổ suốt ngày náo loạn Trường An này, coi như cũng là ra sức vì triều đình rồi.

Người Lý Cương lão tiên sinh dạy cho tới bây giờ đều là hạng hữu giáo vô loại. Trước là lão sư của Tùy thái tử Dương Dũng, kết quả Dương Dũng chết, làm lão sư của Lý Kiến Thành, Lý Kiến Thành cũng chết. Hiện tại lão nhân gia hần làm lão sư của Lý Thừa Càn...

Y còn đang lo lắng cho Lý Thừa Càn thì đã thấy hắc tử xa phi tới, theo sau là một đoàn thị vệ, trùng trùng điệp điệp thể kia không lẽ cũng theo tới Ngọc Sơn?

- Bất Khí huynh, tiểu đệ đến chậm, xin chớ trách.

Người này kỹ thuật không tệ, ngựa chưa dừng hẳn đã tung người nhảy xuống.

Vân Diệp mặc kệ hắc tử, chỉ thở dài một tiếng, nhìn chân của Lý Thừa Càn nói:

- Dừng không được bao lâu, ta lại phải làm một cái chân giả khác rồi.

- Tốt, tốt, người rửa ta.

Hắc tử cho rằng Vân Diệp đang giỡn hắc tử.

- Người thấy ta đang đùa?

Một câu nói khiến cho lời của Lý Thừa Càn nghẹn ứ trong cổ.

- Người không hài lòng với cách ta xuống ngựa? Chỉ cần nói rõ, lần sau ta chú ý là được, sao phải nói làm lại chân giả?

Hắc tử có chút lo sợ bất an, Vân Diệp rất ít khi nặng lời, nhưng hắc tử biết, chỉ cần là sự việc mà Vân Diệp trình trọng nói cho hắc tử, thì sự việc đó ắt hẳn rất quan trọng.

- Người cũng đi Ngọc Sơn?

Nếu hắc tử đã nhận thức được độ nghiêm trọng của, Vân Diệp cũng không nói lại chuyện này nữa.

- Không đi, ta phải thỉnh chính, mấy ngày nay phụ hoàng đối với tiểu đệ rất nghiêm, có điều lão tam, lão tứ sẽ đi.

(thỉnh chính: nghe báo cáo và quyết định sự việc)

Nói rồi phía sau đi ra hai thiếu niên, một béo một gầy, người béo là Lý Thái, người gầy là Lý Khác.

- Mẫu hậu nói nam tử hán không thể quanh quẩn mãi chốn thâm cung, bằng không tính tình sẽ trở nên âm nhu. Trên Ngọc Sơn vẫn có Lý sư phó, võ có Ngưu tướng quân, còn có người tên đối trá này, nói không chừng sẽ có tiến bộ, cho nên phụ hoàng đã đồng ý.

Vân Diệp nhìn Lý Tiểu Tam, Lý Tiểu Tứ nói:

- A Khác, A Thái, không biết lần này xuất cung học tập, hai người thấy cao hứng hay là bi ai?

- Vân hầu cho rằng hai huynh đệ ta không đáng để dạy?

Lý Thái vẫn là tên gia hỏa khiến người khác khó chịu. Lý Khác có khá hơn, chỉ là liếc mắt nhìn Vân Diệp không nói lời nào.

- Có Ngưu đại tướng quân hướng dẫn, học tập không phải là chuyện dễ dàng. A Thái người vốn rất thích đọc sách, lại có thiên phú, đọc sách đối với người mà nói là chuyện đơn giản mà lại thú vị, thậm chí đó còn là lạc thú lớn nhất của người. Thế nhưng ngoài toán học, các chuyện khác sẽ không thú vị như vậy, huống chi phương pháp quản lý của Ngưu đại tướng quân, đại ca người rất rõ ràng.

Lý Thừa Càn thấy Ngưu đại tướng quân đang răn dạy Trường Tôn Xung, thì hạ giọng nói với hai đệ đệ:

- Thời gian làm thủ hạ của Ngưu ma vương thẩm không nói thành lời, vì huynh thời còn trong Lũng Hữu quân chết đi sống lại biết bao lần, nhận ra rằng nghìn vạn lần đừng để bị giam, thà rằng bị đánh chết cũng đừng để bị giam lại, đây là điều duy nhất vì huynh có thể cảnh cáo các người.

Lý Thừa Càn lúc nói trùng trùng hai mắt, điệu bộ vô cùng kinh khủng, vừa nói vừa run, dường như đang hồi tưởng lại quãng thời gian đó.

Sau khi phát quang bờ sông, đại đội nhân mã bắt đầu xuất phát về hướng Ngọc Sơn. Nữ quyền Vân gia hôm qua đã tới đất phong trước, một đoàn người ngựa mang theo đám bụi cuộn cuộn tiến về phía Vân gia.

Lão Ngưu lần đầu tiên không cưỡi ngựa, cùng ngồi với Lý Cương trên xe Vân Diệp uống rượu. Quan lộ bằng phẳng, lại thêm xe ngựa của Vân gia giảm xóc cực tốt. Hai lão hán vừa uống vừa trò chuyện, thảnh thơi lại gặp chút đồ ăn nhắm nháp. Lý Cương nhắm mắt nhai, gật đầu tán thưởng không ngớt.

- Mỹ thực của Vân phủ quả nhiên danh bất hư truyền, đồ ăn này được diệu thủ chế biến, đã trở thành vô thượng mỹ vị, Ngưu hầu quả không gạt ta.

- Lão Lý, về việc học tự nhiên là do người định đoạt, dạy dỗ thế nào đều tùy ý lão huynh người, lão phu sẽ không hỏi tới. Chỉ là bệ hạ dồn tất cả tai họa của Trường An vào Ngọc Sơn, định làm thế nào cứ nói cho tiểu đệ này một câu.

- Đám cao lương đệ tử này trong phủ cũng không phải là trưởng tử đích tôn, trước giờ cũng không được coi trọng, hầu hết là mặc cho tự sinh tự diệt. Tấu chương của Vân hầu lão phu cũng có nghe thấy, việc đầu tiên là hỏi địa vị nho gia trong lòng bệ hạ có vững chắc hay không? Hai là hỏi vì sao lại coi rẻ bách gia độc tôn nho gia học thuật? Ba là hỏi nho gia thì dùng đầu óc, có kẻ nào mà dùng tay chân? Đây là tiểu tử thông minh, thấy không thể lay động nho gia, bèn tìm sinh cơ trong đó. Lão phu nghe được việc này liền uống liền 3 ly rượu, trong tấu chương lộn xộn không ngờ lại ẩn dấu tâm tư, khiến bệ hạ cũng bất giác rơi vào bẫy. Thiếu niên có thể có tâm kế thế này không nhiều lắm. Hành trình tới Ngọc Sơn lần này, chúng ta nếu đã phụng hoàng mệnh thì tự nhiên không được chểnh mảng. Mặc kệ bọn chúng là lương tài hay phế vật, vào trong tay chúng ta, có là củi khô lão phu cũng bắt chúng nở hoa.

Lão Ngưu gật đầu nói phải, lại hỏi:

- Còn hai vị hoàng tử thì tính sao?

- Lão phu đã làm lão sư của ba thái tử, bệ hạ rất rõ con người lão phu, nếu đã đưa tới chẳng lẽ còn bắt lão phu phải biệt đãi? Ở Quốc Tử Giám, lão phu mời ba vị, vị nào không phải là bậc túc nho danh dương thiên hạ? Lão phu không tin không giáo dục ra được mấy tên hài tử đức hạnh. Đám hài tử này trong mắt gia chủ chỉ là phế vật, không tin bọn chúng có thể làm nên trò trống gì. Đề cao trưởng tử, chèn ép thứ tử, cách làm vô liêm sỉ trong đại trạch môn lão phu sớm đã nhìn không thuận mắt rồi.

Sắc mặt Ngưu Tiến Đạt chợt vui mừng, nâng ly mời rượu, hai người lại chìm trong thuần tửu mỹ thực của Vân gia.

Xa xa Ngọc Sơn đen nhánh đứng sừng sững, được xung kỳ phong chót vót. Hậu thế mỗi lần về nhà Vân Diệp đều phải qua đó, quái thạch lởm chởm, câu cốc thăm thẳm, thanh đầm điểm điểm, là nơi phong cảnh mê đắm mắt người.

Ngọc Sơn được xem là "Chỗ xung yếu của Tần Sở, là lá chắn của Tam Phụ", xưa nay là vùng giao tranh của binh gia. Các triều đại đều có dấu tích hào hùng, văn nhân mặc khách, thiên khách tao nhân, ngắm cảnh sinh tình, để lại hơn 300 bài thơ. Hàn Dũ tại đây viết nên danh ngôn "Mây ngang Tần lĩnh nhà không thấy, tuyết đóng Lam quan ngựa đứng nhìn". Có người nói thần tiên Hàn Tương Tử chính là ở nơi đây tu luyện thành tiên, Vân Diệp quyết định lúc rảnh rỗi sẽ thăm thú kỹ ngọn núi này, thế nào cũng phải tìm được bí tịch của Hàn Tương Tử để lại trước lúc thành tiên.

Lam Điền Linh rất thành thật, từ lúc Vân Diệp hỏi Trường An thì đã giao hết điền thổ bị xâm chiếm bao năm qua lại cho Vân gia. Nhất là từ khi nghe Vân hầu ở Trường An khiến cho một tên hoàn khổ dám đắc tội với Vân gia thành thái giám, thì đối với mọi việc của Vân gia hết sức tích cực.

Bên bờ Đông Dương có cường hào thành lập trang viên, tường cao hào sâu để tránh chiến hỏa, huyện lệnh chỉ hạ một đạo mệnh lệnh, tức thì cường hào ngoan ngoãn dọn nhà. Cũng không biết đã cho cường hào đó bao nhiêu, nhưng sắc mặt của chủ cũ trang viên đang đứng chờ tân chủ nhân rất tiêu tụy.

Vân Diệp có chút không thích, ta làm thư viện chứ không phải là thổ phỉ, vì tiền tài mà làm ảnh hưởng đến danh tiếng thư viện thì không đáng.

Lại nhìn huyện lệnh đang khom lưng bên cạnh, có người nói là hiền tài do Đỗ Như Hối tiến cử, không thể không nể mặt. Cầm tạ huyện lệnh xong, cũng đồng ý khi có thời gian nhất định sẽ du ngoạn Ngọc Sơn cùng hẳn. Sau khi để lại mấy bài thiên cổ có một không hai, huyện lệnh mới mỉm cười rời đi. Trước khi đi còn uy hiếp chủ gia, phải hầu hạ cho tốt, nếu có mạo phạm thì vân vân...

- Trang viên này của ngươi là nơi phong cảnh tuyệt trần, lại nguy nga tráng lệ, ngươi nói cho ta biết giá trị chân chính của nó, chắc hẳn không phải chỉ 20 quan như lời huyện lệnh chứ?

Vân Diệp hỏi phòng chủ.

- Bẩm Hầu gia, quy mô tòa trang viên này là do hai đời tổ tiên nhân tài của tiểu nhân mất 60 năm mới tạo thành. Tuy có chút vượt quá quy định, nhưng quả thật nó đã được xây trước khi Đại Đường lập nước, huyện lệnh đại nhân lại nói tiểu nhân phạm vào điều luật. Cầu Hầu gia khai ân, toàn tộc tiểu nhân hơn 200 khẩu không còn nơi dung thân nữa rồi.

Phòng chủ khóc rống, liên tục đập đầu xuống đất.

- Một khi quan phủ đã hạ lệnh thì thay đổi cũng không đơn giản, cái gọi là nhất tự nhập công môn, cửu ngư duệ bất hồi, hiện tại dù bản hầu có trả lại trang viên cho ngươi, ngươi cũng dám ở sao?

Vân Diệp rất cảm thông với phòng chủ.

Phòng chủ chỉ biết quỳ rạp trên mặt đất khóc lóc, Hầu gia đã nói rõ ràng như thế, sao lại không hiểu cho được?

- Ta định lấy giá bình thường mua lại tòa trang viên này, ngươi thấy thế nào? Đương nhiên, với bên ngoài người chỉ có thể nói đây là Hầu gia cao hứng ban cho, hiểu chưa?

Nói xong thì không để ý tới phòng chủ đang còn ngây ngẩn nữa, phân phó quản sự trong nhà đi xử lý, bản hầu có chuyện quan trọng phải làm.

Lý Cương, lão Ngưu từ phía sau đi ra nhìn nhau cười.

Lão Lý cười nói:

- Đây mới là bộ dáng của thư viện, nếu như lừa gạt thì thư viện này không làm nữa cũng được.

*****

Vân Diệp có 63 tên học sinh, cộng thêm cả 11 tên bàng thính sinh.

Lý Cương không thương lượng với Vân Diệp đã tự lập làm sơn trưởng, còn lấy bút viết mấy chữ thật lớn "Ngọc Sơn thư viện" rồi đưa cho quản gia Vân phủ đi khắc thành biển treo lên trước cổng trang viên. Hành động chiếm quyền này hai người lão Ngưu và Vân Diệp cũng cười cho qua, thậm chí Vân Diệp còn cho rằng lão Lý thật là một người tốt, tận lực hướng dẫn người thiếu hiểu biết, nhận vào mình phần nặng nhọc, để công lao lại cho mọi người. Hậu thế mà có những lãnh đạo thế này thì y còn phải chạy tới Đường triều sao?

Vân Diệp còn nhỏ tuổi, dù y công cao cái thế cũng không thể thay đổi được sự thật y vẫn chỉ là một thiếu niên 16. Từ Lý Nhị y biết được sự cường đại của lực lượng học phái, đừng thấy hiện giờ từng lão đại càng ngày càng bảo vệ Vân Diệp, một khi chạm đến lợi ích căn bản, bọn họ sẽ xuống tay không chút lưu tình. Đấu tranh trong học phái cho tới bây giờ đều rất tàn khốc, nhất đại thánh nhân Khổng Tử cũng từng tru sát Thiếu Chính Mão, nói gì đến đồ tử đồ tôn. Môn phiệt Sơn Đông bởi vì nắm giữ đỉnh cao học thuật, mới có thể coi rẻ hoàng quyền, khiến cho Lý Nhị đau đầu không thôi, lại không có cách nào trấn áp. Phỏng chừng Lý Nhị thà rằng mặc kệ Sơn Đông, cũng không muốn đối mặt với cục diện hiện tại.

Không thể trêu vào, vậy thì lão tử trốn đi. Phía trước có Lý Cương chống đỡ, các người chẳng lẽ không nể chút mặt mũi nào? Lão tử quyết làm con kiến trên đê, nay gặm một chút, mai gặm một chút, không tin đê của người đúc bằng sắt thép. tại

Lý Thái hiện tại cảm thấy lão Ngưu không thêm nể mặt hắn. Tử kim quan bị thu mất, cấm bào cũng thu mất, lộc bì ngoa cũng thu mất, tiền cũng thu mất, đến cả người chuẩn bị đồ điểm tâm cũng bị điều đi. Một tiểu nam hài đang bưng một bộ quần áo màu xanh, một đôi giày vải tròn, đây là 11 tên bàng thính sinh, bọn chúng vẫn phải làm tạp dịch trong thư viện. Lý Thái được di truyền hoàng gia, cho nên với mệnh lệnh của Ngưu Tiên Đạt mặc dù không hài lòng nhưng cũng lộ ra mặt. Ngoài nội y thì tất cả đồ mang theo đều phải nộp lên.

Từ lúc hắn hiểu chuyện kia thì hắn đã hiểu được một quy củ quan trọng, nếu là của ngươi thì chắc chắn là của ngươi, còn không phải của ngươi thì không thể đoạt...

Sáng sớm ở Ngọc Sơn lạnh mà yên tĩnh, khi tiếng chuông vang lên, ở cửa thư viện cũng chỉ có rất ít người.

Trưởng Tôn Xung, Lý Hoài Nhân, Lý Thái, Lý Khác đều có mặt, 11 thiếu niên kia xếp thành hai hàng, hai tay để sau lưng, hình như đang chờ kiểm duyệt.

Vân Diệp thay bộ áo màu tối, tóc dài buộc thành đuôi ngựa sau người, trên mặt đầy tiểu ý, giống như một tên nhóc bướng bình đang muốn chọc phá hàng xóm. Nói chung người cho rằng y là thiếu niên quý tộc hoàn khổ cũng phải, mà là tiểu tử vô lại quê mùa cũng đúng, nhưng chắc không thể nào ngờ rằng y lại là một Hầu gia.

- Hà, chim buổi sáng cũng cần đồ ăn, ta đây cũng phải có chút điểm tâm mới được.

Trưởng Tôn Xung liếc nhìn đồng bạn đang đi từ tức xá ra, túm Lý Thái, Lý Khác đi theo Vân Diệp.

Vân gia cách thư viện cũng không xa, kỵ mã chạy trong thời gian ăn một bữa cơm đã đến dưới bài phường cực kỳ xa hoa của Vân gia.

Trang Tam Đình và hộ viện sớm đã thủ tại chỗ này chờ gia chủ trở về, thấy đoàn người đến thì vội vàng nghênh đón, đỡ người dắt ngựa chu đáo.

92. Chương 92: Khác Vật Học

Vân Diệp quan sát Vân gia thôn trang, cũng có nhận thức tương đối về sinh hoạt của nông dân thời đại này.

Nghèo! Thôn trang bên đường có lẽ vì đón tiếp gia chủ đến mà hôm nay đã quét sạch sẽ. Dân cư hai bên hầu hết đều là nhà lá lợp, cái đặc sắc của Quan Trung chính là hình nóc nhà, so với nóc nhà của các địa phương khác đều có hình chữ đích, thì chỉ có Quan Trung là một phiến của chữ nhân, trên tường phía nam có một ô lớn cỡ 1 thước coi như cửa sổ. Ngoại trừ Vân gia là hào trạch, còn lại cũng không thấy có mấy nhà lợp ngói.

Nông hộ đều đang đứng phơi nắng dưới chân tường, thấy một đám người tiến tới thì lập tức giải tán, kẻ hiếu kỳ thì ở trong nhà nhìn qua kẽ cửa ra ngoài.

- Tiểu trùng, phơi đản, đất phong nhà ngươi cũng giống thế này?

Vân Diệp cảm thấy khó hiểu, luật Đại Đường quy định nam đinh thụ điền 40 mẫu, nữ tử thụ điền 20 mẫu, cộng thêm 20 mẫu ruộng dâu, ngay cả trâu hơn 4 tuổi cũng có đến hơn 30 mẫu, so với hậu thế tốt hơn nhiều lắm, sao lại có thể nghèo thế này?

- Lười biếng mà thôi, mẫu hậu nói cho chúng ta, Đại Đường ta điền lệnh rất chu đáo. Chỉ cần nam canh tác, nữ dệt vải thì sẽ có cuộc sống tươi đẹp, càng không thể nào đói bụng thế này được. Vân hầu người xem bọn chúng thà rằng phơi nắng dưới chân tường cũng không chịu làm ruộng, nghèo cho đáng đời, tất cả thôn trang của người đều là kẻ lười biếng.

- A Thái! Chúng ta chớ vội kết luận, nói đúng thì không sao, nhưng nói sai thì sẽ bị chê cười. Chúng ta chưa từng tiếp xúc với nông hộ, không rõ vì sao lại như vậy, phải điều tra kỹ mới cho ra kết luận, không tìm hiểu thì không được lên tiếng. Gia sư nói Đại Đường con dân ta là dân tộc cần cù nhất trên thế giới này, nhất định không thể nào xuất hiện thôn trang lười biếng thế này.

Vân Diệp rất không thích loại thuyết pháp này.

Lý Thái vẫn chưa cho là đúng, còn Lý Khác thì gật gù đồng ý.

- Thôn trang của ta cũng là như vậy, nghe phụ thân nói khi đã đến bản cùng, gia nghiệp mà nông hộ mấy đời tích góp từng li từng tí bị chiến loạn hủy hoại, thì muốn làm lại từ đầu cũng không dễ dàng như vậy. Không chỉ có hai thôn trang này, mà thôn trang của toàn Trường An cũng đều như vậy. Dù sao địa chủ thu tô cũng đều như nhau.

Trưởng Tôn Xung từ nhà mình cũng luận ra được một chút chứ chưa tròn vẹn. Vân Diệp định lúc rảnh rỗi sẽ tự mình điều tra nguồn thu của nông hộ, từ đó mới xem xem có thể cải thiện được điểm nào, phương pháp phù hợp với bọn họ mới là tốt nhất.

Khi đến Vân gia mới thấy rõ uy phong, sư tử đá cao to uy mãnh, đại môn đỏ thắm với những đỉnh đồng cực lớn, trên môn lang vẽ 5 con dơi đang hoan hỉ. Trên phi diêm (mái cong) toàn là đầu thú, thanh chuyên (gạch xanh) xếp chồng lên nhau, tường viện cao to chắc chắn.

Tiền Thông dẫn theo tôi tới mở cửa chính, đứng hầu hai bên. Vân Diệp, Lý Thái, Lý Khác, Trương Tôn Xung, Lý Hoài Nhân bước vào từ chính môn, còn lại thị vệ vào phủ từ trắc môn (cửa hông).

Hai vương gia chào nãi nãi, hành lễ văn bái. Nãi nãi sau hai lần gặp hoàng đế, hoàng hậu thì đã biết hai vương gia nên thoải mái nhận lễ, tay cầm lấy tay của Lý Thái, Lý Khác mà luôn miệng khen bộ hạ sinh được hai hài tử có tinh thần, mày rậm mắt lớn, vừa nhìn đã biết có phúc.

Lý Thái, Lý Khác chưa từng được người nào khen như thế, khuôn mặt tức thì đỏ bừng ngơ ngẩn đứng tại chỗ, dĩ cũng không được mà đứng cũng không xong, khiến cho các cô cô thắm thắm được một trận cười vui vẻ.

Trương Tôn Xung, Lý Hoài Nhân thường xuyên qua lại Vân gia, so với nhà mình có khi còn tự do hơn. Sáng sớm còn chưa ăn cơm, lúc này vợ lấy điểm tâm trên bàn mà nhai ngấu nghiến. Ai đời khách nhân đến nhà lại sà vào bàn ăn như thế, khiến cho Lý Tiểu Tam, Lý Tiểu Tứ nuốt nước bọt, hai người từ tối qua đến giờ cũng chưa ăn gì cả, chỉ vì ngại lễ tiết mà không dám hạ thủ.

Nãi nãi xoa nhẹ lên đầu hai người:

- Không cần quy củ gì cả, cơm canh đã sớm chuẩn bị chu đáo rồi, còn ăn điểm tâm ngày hôm qua sao.

Hai gia hóa cười hì hì nâng nãi nãi vào phòng ăn.

Vân gia có một nhà ăn rất lớn, bên trong đặt một bàn tròn cực to, nha hoàn đang bày biện đồ ăn lên bàn, mỗi người một phần, đồ ăn trên bàn rất ngon mắt, nhìn là chỉ muốn ăn.

Trương Tôn Xung, Lý Hoài Nhân mỗi người kéo một cái ghế, một người đỡ nãi nãi lên ghế chủ vị, sau đó chia ra ngồi hai bên trái phải, liên tục giục Lý Tiểu Tam, Lý Tiểu Tứ ngồi xuống.

Cho tới bây giờ chưa từng thấy cái bàn nào lớn như vậy, cũng chưa từng thấy cách ăn cơm thế này. Bình thường đều là quỳ ăn trên bàn riêng của mình, nào thấy hơn chục người ngồi quây quanh bàn lớn cùng ăn bao giờ, được cái đồ ăn trông có vẻ rất ngon. Sau khi được Trương Tôn Xung chỉ chỗ ngồi, liền có nha hoàn mang khăn ăn quàng lên cổ. Y phục của Đường triều rộng thùng thình, chỉ cần không để ý là sẽ dây hết đồ ăn ra người. Vân Diệp không ít lần bị nãi nãi quở mắng, nói người không ăn cơm vương vãi như vậy là người không có phúc khí, trong lúc tức giận liền mang khăn ăn ra, từ đó cứ ăn cơm lại dùng khăn này, bắt đầu là mấy tiểu nha đầu, sau đó lan ra toàn phủ, hiện trong phủ người nào không dùng khăn ăn sẽ bị khinh thường.

Lý Hoài Nhân, Trương Tôn Xung, Lý Thái, Lý Khác hoàn toàn chìm đắm trong mỹ thực, lúc thì hùng hục ăn cháo, lúc thì ngấu nghiến bánh bao, chỉ nghe Lý Hoài Nhân nói:

- Diệp tử, người cướp của Ôn Thang giám? Lần sau gọi chúng ta đi cùng, lấy nhiều nhiều một chút để dành. Mùa đông ăn rau khô khó nuốt lắm.

- Hoài Nhân ca ca, cướp của Ôn Thang giám mất đầu như chơi đấy.

Lý Khác là một hài tử rất hiểu quy củ.

- Gì mà đến nổi thế, chuyện này có phải Diệp tử chưa từng làm đâu? Ta không tin chỉ vì mấy cọng rau mà hoàng đế thúc thúc sẽ chém đầu ta.

- Ai bảo người rau nhà ta cướp từ Ôn Thang giám?

- Thế nhân mà thần từ đâu mà ra? Đừng nói đấy là bộ hạ thưởng nhé, cha ta bị dạ dày, bộ hạ đưa tới hai cân rau chân vịt mà cũng héo rũ ra. Người hỡi A Thái, A Khác xem, mùa đông trong cung có rau tươi ăn sao?

Nãi nãi buông đũa, nói với mấy tiểu tử đang tranh cãi:

- Được rồi, được rồi. Diệp nhi nhà ta là bé ngoan, sao lại đi ăn cướp. Tất cả đây đều được trồng trong nhà, thôi ăn cơm đi, cơm nước xong Diệp nhi dẫn bọn người đi xem.

- Loại nào?

Lý Hoài Nhân mắt trừng cả ra, nhìn ngoài phòng cây cối tiêu điều, không biết còn có loại nào tươi tốt.

Lý Hoài Nhân tay nắm bánh bao còn đang nhét trong miệng, phùng mang trợn mắt cố nhai nuốt. Trưởng Tôn Xung húp vội bát cháo lớn xong không thèm lau miệng, tay còn với thêm cái bánh bao. Lý Thái, Lý Khác cũng vứt bỏ phong thái nho nhã của hoàng gia cố nhai nhanh nuốt gọn, vì nhanh quá còn ho sặc lên vài cái.

Nãi nãi bên cạnh vừa nuốt lưng bọn hăn, vừa nói:

- Lão thiên à, ăn chậm một chút kéo nghẹn, rau vẫn ở đó có chạy được đâu mà sợ...

Đợi được Vân Diệp ăn uống no nê, thì Lý Hoài Nhân cũng sốt hết cả ruột. tại

Đi qua hậu hoa viên tới hoa phòng, so với nhà ở Trường An cũng không khác nhau mấy, đều rất lớn.

Ánh dương tháng 2 ấm áp, toàn bộ cửa sổ của hoa phòng đều mở ra, trong hoa phòng các loại rau cỏ đều tươi mơn mớn, sinh cơ bừng bừng. Trưởng Tôn Xung, Lý Hoài Nhân, Lý Khác, Lý Thái thấy vậy há hốc cả mồm miệng.

- Đây là khác vật học các người sắp học đấy.

Vân Diệp đắc ý nói.

93. Chương 93: Tài Đức Gì?

Lý Thái, Lý Khác không có tật xấu như Lý Nhị, nhưng thấy Trưởng Tôn Xung, Lý Hoài Nhân như lợn rừng chạy ào vào thái viên, vạt xuống một trái dưa chuột rửa qua loa rồi nhét vào mồm nhai nghiêng ngả, hai người cũng không chịu kém, chạy ào vào một người vạt lấy một quả, rồi thì chẳng rửa ráy gì đã ăn luôn, trông bộ dạng đâu còn thấy vẻ quý tộc nào? Có khác nào trẻ con chết đói?

- Ăn vừa thôi, ăn nhiều đau bụng đó.

Vân Diệp không khuyên nỡ, bốn người này thêm khát quá rồi.

Đột nhiên Lý Hoài Nhân hét lớn, nghe rất thảm thiết.

Không tốt, đau bụng rồi! Vân Diệp vội qua đỡ hăn, hỏi hăn khó chịu chỗ nào?

Chỉ thấy hăn há mồm thở lấy thở để, lưỡi đã dài dơ ra không nói nổi, lại nhìn xuống tay thấy còn đang cầm nửa trái ớt, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Vân Diệp thấy thế thì mang nước cho hăn uống, rồi mặc xác hăn ở một bên. Đây chính là ớt thóc Cam Cốc, không phải là thứ ăn được, mà phải phơi nắng làm khô. Độ cay của nó không phải là thứ người bình thường có thể chịu được. Nãi nãi sợ trong kinh không chăm sóc được, mới dùng noãn xa (xe ấm áp) mang về đây tự mình chăm sóc. Tôn tử rất coi trọng những cây ớt này, cho nên nãi nãi cũng coi như bảo bối, hạ nhân dám động vào sẽ bị chặt tay.

- Diệp tử, sao người lại có loại độc dược thể này?

Trưởng Tôn Xung vẫn còn sợ hãi hỏi Vân Diệp, hai vương gia cũng lo lắng hỏi.

- Độc dược cái con khỉ, thứ này người ở Lũng Hữu ăn bao nhiêu mà có chết không? Giờ lại định giá họa cho hoa phòng nhà ta sao?

- Lũng Hữu? Ta ăn rồi? Sao ta không nhớ?

Lý Hoài Nhân cuối cùng cũng đỡ, nếu Trưởng Tôn Xung đã từng ăn, thì nhất định hăn cũng ăn rồi.

- Cút! Các người chỉ biết cầm đầu cầm cổ ăn, có tên nào nhớ được gia vị thể nào đâu.

- Ớt? Ta nhớ ra rồi, người nói chỉ cho một chút thôi, chính là thứ đỏ đỏ đó? Ăn vào cảm thấy miệng nóng bỏng?

Trường Tôn Xung nhớ mang máng.

- Thảo nào trong miệng ta giờ vẫn cảm thấy như lửa đốt.

Vân Diệp đoạt lại nửa quả ớt trong tay hắn, lau lau một chút rồi thoải mái ăn từng miếng.

- Diệp ca nhi, ta muốn mang cho phụ hoàng, mẫu hậu, người thấy có được không?

Lý Thái có chút không có ý tứ, đây mới là phong độ hoàng gia, không như Lý Thừa Càn có gen ngoại tộc. Vân Diệp vỗ vỗ vai Lý Thái nói:

- Vị đại ca kia của người sẽ bỏ qua hoa phòng của ta trong kinh thành hay sao? Chỉ e sớm đã thành thái viên của hoàng gia rồi. Vân gia nhiều thứ tốt, vì lo lắng nên mới trốn đến nông thôn thế này đây.

Lý Khác nghiêng đầu nhìn Vân Diệp ra vẻ không tin, Vân Diệp cũng không có cách nào miêu tả được sự tham lam của Lý Nhị, con nào mà không bênh cha, cứ tránh đi một chút là hơn.

- Vậy đồng song ăn gì? Cũng ăn thế này sao?

Lý Thái liếm mép, dường như đang nhớ lại mùi vị bữa sáng.

(đồng song: bạn đồng môn)

Trường Tôn Xung, Lý Hoài Nhân cười khỏ một tiếng, nghe rất thê lương, vừa đi ra vừa nói chuyện.

- Phương pháp quản lý của Ngưu đại tướng quân chỉ có một, lão nhân gia cũng chỉ có một phương pháp đó, chính là quân pháp, chính là dùng quân côn. Bây giờ khác nào bị giam lỏng? Ba chúng ta, còn có Trình Xử Mặc, đại ca người là những nạn nhân đầu tiên, tư vị khó nói lên lời, nghiêm phạt khắc cốt铭心. Tóm lại nói cho các người bí quyết kiếm ăn dưới trướng Ngưu ma vương, chính là thà bị phạt cũng đừng bị quân côn, thà bị quân côn cũng đừng bị giam lại, nhớ kỹ, nhớ kỹ. Đây là biểu ca ta dùng nước mắt tổng kết ra, người khác ta cũng không thêm nói cho biết.

Ăn uống xong, năm người năm ngựa đi về phía thư viện. Lúc này chỉ khoảng 10h sáng, xa xa đất bằng hình như có sắc lục, nhưng khi tới trước mặt chỉ có đất trơ trọi một mảnh. Đoàn ngựa cứ thấy màu lục phía xa lại tưởng có cỏ xanh, không khỏi đi nhanh hơn trước.

Cứ thế nhanh nhanh chậm chậm mà đi, chẳng mấy chốc đã đến thư viện.

Lý Cương đang uống trà cùng ba lão giả râu tóc hoa râm dưới ánh dương, thỉnh thoảng lại ngâm lên vài tiếng, phong thái trông rất nhàn nhã, chỉ là trong thư viện thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng giống như lộn bị chọc tiết, cho nên trông rất không hợp cảnh.

Bước đến chào mấy lão tiên sinh, trong đó có một vị nhìn Vân Diệp mỉm cười.

- Lão phu không biết khác vật học của người dạy về cái gì, về toán học người cũng có thể coi nhất đại danh gia, người Lưu lão nhi khen chắc cũng không đến nỗi nào. Nếu như hôm nào cơm canh cũng như sáng nay, thì lão phu dù có ở Ngọc Sơn cả đời dạy học cũng có hề gì?

Mấy người Lý Cương cười ha ha chỉ vào lão đầu đang nói, nói lão chỉ là kẻ bất đắc chí.

- Ngọc Sơn tiên sinh là đại gia văn bối kính ngưỡng đã lâu, xưng hô của sử học thế gia sao lại có thể chỉ là hư danh? Thư viện mới thành lập, rất cần sự giúp đỡ của tiên sinh, về phần cơm canh, nhất định sẽ không để tiên sinh thất vọng.

Tân Huyền Ngự là sử học gia đại danh đỉnh đỉnh, gia học uyên nguyên, hiệu Ngọc Sơn, là người rộng rãi, chủ biên của [Tấn thư] lừng danh. Những năm gần đây ở nhà tu thân dưỡng tính, không biết Lý Cương làm sao có thể mời được lão.

- Hôm nay cơm canh đưa tới có năm loại bánh mìn thâu, đều được chế biến từ đồ tươi sống, rất thơm ngon. Lão phu ăn nhiều đến không ăn nổi nữa, phải ra đây uống trà cho xuôi. Lão phu biết món ăn của Ôn Thang giám tiểu tử người còn chưa đến lượt được dùng, chẳng lẽ vào đồng mà người vẫn còn loại này ăn sao?

Một lão nhân khác không tìm được hiểu kỳ, đặt [Sử ký] trong tay xuống hỏi Vân Diệp.

- Khi còn nhỏ, tiểu tử thường theo gia sư phiêu bạt khắp nơi, thấy nơi đâu cũng khổ sở về ăn uống, quanh năm chỉ có vài loại rau xanh, vào đông thì chỉ còn thịt để ăn, gia sư sợ tiểu tử không sống được nên mới thử làm theo cách giống trồng hoa, không ngờ lại thành công, nên tiểu tử có học được chút ít. Tiền bối chê cười, thật ra khác vật học của tiểu tử chỉ là một tiểu nhánh của thực vật học, đáng tiếc tiểu tử chỉ biết bề ngoài mà không nắm được bản chất, cô phụ ân sư rồi.

- Người có một lão sư thật tốt. Sau này cần phải cần cù hơn nữa, đừng nên phụ lòng lão sư người. xem tại Vân Diệp gật đầu nói phải, cam đoan sau này sẽ không sống những ngày uống phí nữa.

- Nguyên Chương tiên sinh cảm thấy rất hứng thú với thái viên nhà người, chúng ta có thể xem một chút được không?

Chuyện này cũng chẳng có gì, cho dù người thấy được không chưa chắc đã làm ra được một thái viên như Vân gia, không phải cứ trồng rau trong bồn là được, đây là hồi môn của muội muội, Vân Diệp không định phổ biến khắp thế giới.

Mấy lão đầu không mượn Vân Diệp đi cùng mà gọi theo một tiểu đồng, ngồi ngưi xa do một lão bộc đánh về phía Vân phủ.

Bốn gia hỏa Trưởng Tôn Xung, Lý Hoài Nhân, còn Lý Tiểu Tam, Lý Tiểu Tứ khom người nhìn vào trong, thỉnh thoảng người còn run lên, khỏi cần phải nói, nghiêm phạt của lão Ngư đã khiến bọn họ run như cày sậy.

Vân Diệp ho khan một tiếng, khiến cho bốn tên suýt chút nữa ngất tại chỗ.

- Diệp ca nhi, ta thấy Ngư tướng quân dùng gậy to đánh vào mông bọn họ, máu chảy đầm đìa rồi.

Lý Khác run run nói.

- Gậy gỗ? Vẫn còn là nhẹ, gặp phải roi da thì mới biết tay nhau.

Lý Hoài Nhân là người từng trải qua phương pháp quản lý của Ngư ma vương nói.

- Thế này không được, nếu chỉ dùng vũ lực thì không ổn, để ta vào khuyên can.

Vân Diệp vừa mới nói xong, bốn tên hỗn đản đã bỏ chạy mất dạng.

Vừa đẩy cửa y đã hít sâu một hơi, thấy trên mặt đất nằm một người lộ mông trắng hếu, trên mặt cũng đầy vết thương. Mười thân binh của lão nhân gia đang lăm lăm gậy gỗ trong tay, thỉnh thoảng lại có một người đánh xuống mông một cái. Lão Ngư ngồi dưới mái hiên chậm rãi nhắm rượu, trong tay là bầu rượu nhỏ bọc đồng Vân Diệp làm cho lão, cất đầy rượu mạnh, lúc nào cũng có thể mang theo người, rất là thuận tiện.

94. Chương 94: Thư Viện Và Con Lừa

- Tiểu tử về rồi sao? Cả nhà có tốt không? Lão phu nhân vẫn mạnh khỏe chứ?

Lão Ngư thuận miệng hỏi thăm nãi nãi vài câu.

- Ngư bá bá, những học sinh này mới đến, không biết lợi hại của ngài, có lỗi lầm cũng nên châm chước, hiện tại bọn họ đã biết sai rồi, ngài cũng nên khoan hồng độ lượng, tha cho bọn hắn đi thôi.

Mạnh Bất Đồng nằm sấp dưới chân Vân Diệp, tiểu tử này ôm chân Vân Diệp mà nước mắt chảy thành sông.

- Đám tiểu tử thói các người nghe đây, bệ hạ giao các người vào tay lão phu, chính là không muốn các người trở thành đám phế vật giá áo túi cơm. Lão phu tung hoành đại giang nam bắc, mạng trên tay cũng không dưới một ngàn, các người nếu không muốn chết, thì ngoan ngoãn học tập cho lão phu, mỗi tuần thi nhỏ một lần, mỗi tháng thi học kỳ một lần, nếu có lười biếng, bất kính sư trưởng, lão phu sẽ khiến các người hối hận không thôi. Bắt đầu từ ngày mai, nghe tiếng chuông là phải dậy, nghe tiếng trống là phải ngủ, không được làm trái. Lão phu cùng ăn ở với các người, dù các người có là bùn, lão phu cũng biến các người thành thép.

Lời này mặc dù không đúng lắm, nhưng cũng cho thấy quyết tâm không đạt mục đích không bỏ qua của lão Ngưu, lão hy vọng trong những người này sẽ xuất hiện vài người như Vân Diệp, có thể ra sức vì Đại Đường. Ngoài ra có thể san sẻ áp lực với Vân Diệp, chỉ cần có người có trình độ như Vân Diệp, thì chứng minh Vân Diệp cũng không phải quý dị như vậy, thủ đoạn thần kỳ của y cũng chỉ do y học thức hơn người, chứ không có cái gì thần tiên yêu quái ở đây cả.

Lời này Vân Diệp đã nghe lão Ngưu nói qua ở Trường An, cho nên lão Ngưu mới giả bộ không biết bệ hạ muốn giao tất cả tai họa của Trường An giao cho lão, làm bộ trên đường mới biết, để tạo cơ hội cho lão và những tên hoàn khổ này. Sau đó ở thư viện lão nghiêm khắc, chấp nhận làm người ác. Vân Diệp không khỏi khâm phục tâm của lão.

Nhìn lão Ngưu nước miếng tung bay, mắt Vân Diệp mắt đỏ ngầu, trong lòng điên cuồng gào thét: ta có tài đức gì mà lại khiến một lão nhân vất vả vì ta?

*****

Diễn lễ khai nghiệp của Ngọc Sơn thư viện khác với các thư viện khác, chính là cho 59 học sinh sừng móng đón khai giảng. Text được lấy tại TruyệnFULL

Còn may lần này bọn họ còn nhận được đồ của Vân gia tặng miễn phí, một bộ bàn, một bộ dụng cụ học tập. Đây là com-pan, thước kẻ, Ê-ke, thước đo góc cần cho khác vật học. Vân Diệp dự định cùng với việc phát dụng cụ toán học, thì mở một số chương trình học đơn giản, dù sao bọn họ cũng đều 17, 18 tuổi, người bé nhất cũng là 14, 15 tuổi, hẳn là có thể tiếp thu học tập cường độ lớn.

Thực tế Vân Diệp hơi lạc quan, điều duy nhất y quên tính tới đó là chỉ số thông minh của học sinh. Tiết đầu sẽ dạy từ 1 đến 9. Vân Diệp nghĩ số Ả Rập đơn giản đến nỗi không thể đơn giản hơn, nhưng cũng có người nắm được có người không. 11 bảng thính sinh đã bắt đầu sử dụng thuần thục rồi, nhưng Uất Trì đại ngốc vẫn còn đang loay hoay chưa rõ. Vân Diệp chỉ mãi cho hắn, ngón tay giở sách đã tê dại cả rồi, nhưng cũng không thể mắng chửi hắn, y chỉ cần đổi sắc mặt một cái, là hán tử cao 9 xích sẽ khóc tu tu ngay. Vân Diệp hận không thể tự cho mình một đao kết thúc nỗi thống khổ y đang phải chịu.

Phía sau có 4 lão đầu đang quan sát, cố gắng nhìn chữ trên bảng đen, nghiêm túc hơn cả học sinh. Sau khi tất cả học sinh giải tán, Vân Diệp định một mình dạy bù cho Uất Trì Bảo Lâm.

- Bảo Lâm, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

- 18.

- Tốt, trả lời rất chính xác, ngươi từ tuổi của ngươi viết ra 2 số tạo thành được không?

Úy Trì Bảo Lâm rất nhanh viết ra hai số, nhưng có làm thế nào Vân Diệp cũng không thể ghép 2 số này thành 18 được, có điều có thể tạo thành tuổi của Lý Cương. Lửa giận Vân Diệp bốc ra ngoài, đột nhiên Vân Diệp không tức giận nữa, y phát hiện Úy Trì Bảo Lâm biết chữ, còn viết đẹp hơn cả Vân Diệp y, hẳn không ngốc, chỉ là y không tìm ra phương pháp mà thôi.

- Bảo Lâm, chữ này ai dạy cho ngươi? Viết rất đẹp.

- Mẹ ta dạy, tiên sinh không muốn dạy ta.

Úy Trì Bảo Lâm rất tự hào.

- Phụ nhân dạy ngươi nhận mặt chữ thế nào?

- Mẹ ta viết chữ lên bài bài rồi treo lên cổ ta, mỗi ngày nhận mấy chữ, ba năm thì ta nhận được hết.

Vân Diệp đã hiểu, mẫu thân hắn đã nỗ lực hết sức vì hắn, mà sự thực chứng minh nỗ lực của bà là hiệu quả, hiện tại đưa Úy Trì Bảo Lâm đến đây đại khái cũng hi vọng con trai có thể mở mang đầu óc, chỉ sợ cũng chỉ có Vân Diệp mới tận tâm dạy dỗ con trai ngốc của bọn họ.

Vân Diệp liền đem những thứ muốn dạy vẽ thành hình vẽ rồi cho vào sợi dây đeo trên cổ Bảo Lâm, lại gọi một bảng thính sinh thông minh nhất đến, hắn gọi là Hỏa Trụ, Vân Diệp rất thích tiểu tử này, vì muội muội mà chấp nhận ăn lần khổ sở, là một hài tử có nghị lực.

- Hỏa Trụ, lao dịch sau này của người thì miễn đi, người tập trung chỉ dạy cho Bảo Lâm học trường thi qua cuộc thi số học nghe chưa?

- Tiểu nhân minh bạch, sau này mỗi khi rảnh rỗi sẽ chỉ cho Uất Trì học trường.

Trả lời rất kiên quyết, chỉ là trước khi ra khỏi cửa còn do dự nhìn Vân Diệp.

- Ta biết dạy hần không dễ dàng, người có gì thì cứ nói.

Vân Diệp không ngại cho hài tử này chút ưu đãi.

- Tiên sinh, ta có thể thuận tiện dạy cho muội muội ta một chút hay không, ta đảm bảo sẽ không làm lỡ việc học của Uất Trì học trường.

Vân Diệp không nói gì, chỉ lấy từ bàn giảng ra một bộ dụng cụ đưa cho Hỏa Trụ, vỗ vỗ gáy hần, sau đó chấp tay sau lưng rời đi...

Đồ dùng học tập mới được mấy vị đại nho hoan nghênh, sự xuất hiện của bảng đen khiến cho bài giảng của các lão sư thêm sinh động, giảm bớt việc miêu tả rườm rà, rất thích hợp với mấy lão nhân cao tuổi. Lý Cương hết sức thích thú với những thứ này, mấy đêm liền muốn đề cử Vân Diệp vào Quốc Tử Giám, Sùng Văn Quán.

Vân Diệp thở dài một tiếng, xem ra lại khổ sở đến nơi rồi.

Lão Trình đi từ Trường An tới Ngọc Sơn, mang đến khúc viên lê (lưỡi cày), còn cả lâu xa (máy gieo hạt), nói sau khi Lý Nhị sử dụng thì long nhan đại duyệt, gia tăng một cấp cho lão nãi nãi Vân gia, ban thưởng 15 đầu trâu, Lý Nhị biết Vân Diệp không quan tâm tiền tài, quan lại không thể thắng cho y, tuổi vừa 16 đã là hầu tước, giờ nếu thắng quan không phải là vinh sủng, mà ngược lại còn làm hại y. Ban thưởng như vậy là tốt nhất, có thể thỏa mãn tâm hư vinh một chút.

Lão nãi nãi hiện tại ngày ngày đều ngồi xe đi vòng quanh Vân gia phong địa một vòng, giống như hổ đi tuần lãnh địa, nghỉ một hai hôm không chịu được lại phải đi.

Vân Diệp cũng lười chẳng quản, người ta chê cười thì chê cười đi, chỉ cần lão nãi nãi thân thể an khang, thì cho bà đi chính là để bà rèn luyện. Không thấy bà mỗi lần đi về đều mặt mũi tươi cười đó sao?

Thư viện cũng dần dần đi vào quỹ đạo, có bốn vị đại nho giảng bài ở thư viện, nên thường có một số thư sinh bần hàn đến nghe giảng, mấy lão tiên sinh cũng không xua đuổi ai, chỉ cần họ nghiêm chỉnh nghe thì mấy lão cũng không hỏi tới. Về phần họ nghe được bao nhiêu, nghe có hiểu không thì mấy lão cũng không để ý.

Dưới sự kiểm soát chặt chẽ của lão Ngưu, toàn bộ cuộc sống xa hoa sớm đã không còn xuất hiện trong Ngọc Sơn thư viện.

Sáng sớm khi tiếng chuông vang lên, từng tên hoàn khố mang thùng tôn tới nhà bếp xách nước nóng về rửa mặt, kể cả hai vương gia cũng không ngoại lệ, mỗi người đều tự mang thùng của mình vừa nói chuyện ngày hôm nay thế nào, vừa nghĩ cách đến Vân phủ ăn một bữa no nê. Từ cổ chí kim, cơm canh của trường học chẳng ngon lành gì, Ngọc Sơn cũng không phải ngoại lệ, tuy rằng hồng thiêu nhục (thịt kho tàu) trong trường cũng thuộc hàng có tiếng, ít nhất thư sinh bần hàn có thể dùng hai văn tiền mua một khẩu phần, toàn bộ đều là vô thượng mỹ thực khiến họ kinh sợ, có người còn không nỡ ăn mà mang về để cả nhà cùng hưởng.

Vân Diệp không vì bọn họ không phải là học sinh thư viện mà tăng giá, thật ra y rất thích cái cảm giác tưởng tượng khi miếng thịt vào miệng thư sinh bần hàn, vui sướng hơn so với vào miệng Lý Nhị.

Úy Trì Bảo Lâm hiện tại dường như đã được khai mở, cũng không biết Hỏa Trụ chỉ dạy thế nào, dù không thể so được với Lý Thái, Lý Khác, cũng kém cả Trương Tôn Xung, Lý Hoài Nhân. Nhưng so với những tên bại hoại Mạnh Bất Đồng thì cũng dư sức. Bảo Lâm thích nhất ăn thịt kho tàu của thư viện, mỗi lần đều mang phần về cho huynh muội Hỏa Trụ. Cảnh thường thấy là ba người cùng nhau vui sướng ngồi bên bàn đá ăn cơm, đây có thể chính là hạnh phúc của bọn họ, Vân Diệp cũng không làm phiền.

Có phụ huynh của hoàn khổ tới thăm, đều không ngoại lệ bị lão Ngưu từ chối, trước mặt lão Ngưu đúng là không có mấy người dám khóc lóc om sòm, quân sự hóa quản lý vẫn là điều lão Ngưu đang làm. Lão cho rằng tất cả người trong thư viện đều là người trong tướng môn tử đệ, ít nhất cũng phải hiểu quân sự thường thức, cho nên mỗi khi lão nhàn rỗi là lại chỉ dạy quân sự thường thức cho học sinh, khổ nỗi số người nghe lão nói rất đông, khiến cho Lý Cương tức mãi không thôi.

Toàn thư viện đều mặc trang phục thống nhất có màu xanh thẫm. Trang phục rất tiện nghi, thuốc nhuộm cũng rất quý. Chính vì điều này mà Lý Cương vẫn mãi trách cứ, nói không cần thiết phải nhuộm y phục thành xanh thẫm, chỉ cần xanh là đủ rồi, như vậy ít nhất cũng tiết kiệm được một nửa tiền. Lão không muốn thấy Vân Diệp tiêu tiền như nước, vẫn thường lấy dẫn chứng lối sống giản dị của cổ nhân giáo dục Vân Diệp.

Trời ạ, lão nhân gia ngày ngày muốn mỹ thực Vân gia, muốn rượu ngon Vân gia, ăn đến no căng bụng, uống đến say lướt khứốt, bình thường còn nói: "Lão phu tuổi đã thất tuần, có thể tùy tâm sở dục, cũng không vượt quá quy củ." Ngài bảo ta cho đám tiểu tử đó mặc áo lam quần tối của hạ nhân, bọn chúng không làm phản mới là lạ. Màu xanh thẫm này khiến cho bọn chúng khác với nông phu, mặc lên người có thể coi là một thời thượng, không phải là đồ nhà nghèo có thể mặc được.

Vân Diệp đang tính mua thổ địa trước cửa thư viện làm sân bóng, thao luyện quân sự hàng ngày quá khô khan. Một đám tiểu tử suốt ngày đóng cửa trong sân, y có thể nhận thấy sự bí bách của chúng, không giải quyết cho tốt khéo lại xảy ra vấn đề.

Hỏa Trụ vội vã chạy tới:

- Tiên sinh, không hay rồi, có hương dân tới cầm theo cuốc, đòn gánh, nói là muốn tìm súc sinh trong thư viện tính sổ.

Khốn nạn rồi, điều Vân Diệp lo lắng nhất đã xảy ra rồi, là tên khốn nào chọc ghẹo nữ nhi để người ta tìm đến tận cửa không biết?

Y vội vã chạy ra ngoài đại môn thư viện, thấy khoảng 40, 50 thôn nông quần áo tả tơi đang vây lấy lão Lý nói cái gì, sắc mặt lão Lý xám đen lại, xem ra tức giận không ít.

- Ai là người bị hại? Có chuyện gì cứ nói với ta, đừng nên bắt lão nhân gia, lão nhân gia mà bị thương một chút, thì mạng của các người không đền nổi đâu.

Lời này vừa nói ra thì tràng diện nhất thời an tĩnh lại.

Hương dân không dám nói tiếp nữa, nhưng Lý Cương chỉ vào Vân Diệp nói:

- Người dạy đệ tử tốt lắm.

Vân Diệp vẻ mặt như đưa đám, trầm nghĩ: "Đệ tử là của ta sao? Ngài mới là sơn trưởng chứ?"

- Một con lừa của hương dân lương thiện, bị đệ tử tốt của người giết chết, nếu như lấy thịt cũng thì thôi, đằng này lại lấy có mỗi cái móng lừa là thế quái nào?

Lão Lý lòng đầy căm phẫn.

Vân Diệp thiếu chút nữa ngã từ trên bậc xuống, thì ra là một con lừa, không phải là khuê nữ nhà người ta.

Mang theo mặt cười nói với Lý Cương:

- Lão đại nhân bớt giận, tiểu tử sẽ bồi hoàn lại con lừa này, ngài nghìn vạn lần đừng làm tổn hại thân thể.

- Đây không phải chỉ là chuyện một con lừa, mà là trong đám học sinh có kẻ đạo đức bại hoại, không thương xót sinh linh, phớt lờ bách tính, tùy tâm sở dục, tùy ý làm bậy, lão phu ở đây xem người xử trí thế nào.

Lời lão Lý nói rất đúng, đây đích xác không còn là chuyện một con lừa, chuyện này có liên quan đến vấn đề đạo đức.

Y xoa người hỏi học sinh thư viện phía sau:

- Trong các người ai làm chuyện này, tự mình nhận lỗi sẽ được khoan hồng.

Không ai nói gì, Vân Diệp lấy làm lạ, học sinh của thư viện đều xuất thân công huân thế gia, có ai lại quan tâm tới một con lừa, căn bản không có ai hứng thú với móng lừa cả. Xảy ra chuyện này y chỉ muốn có người đứng ra thừa nhận cho dễ xử lý. Chứ để điều tra ra, đến lúc đó mặt mũi còn biết giấu đi đâu?

*****

Vân Diệp hỏi liền 3 lần, nhưng vẫn không có ai trả lời.

Con mắt của Lý Cương sắp rớt ra tới nơi, phần nộ tới mức sùi bọt mép, chỉ là trên đầu lão không còn mấy cọng tóc, lại còn phải mang nho quan nặng nề, cho nên chỉ biết trừng mắt nhìn.

Vân Diệp bảo Hỏa Trụ chú ý lão đầu cho tốt, hiện tại thư viện không thể thiếu lão nhân gia. Bản thân thì tới trước mặt hương dân hỏi:

- Bọn họ không ai thừa nhận, các người có thể chỉ ra ai không? Đừng sợ, ta đảm bảo sau này sẽ không có kẻ nào dám báo thù các vị.

Hương dân nhìn nhau lắc đầu.

Một hán tử trông cao lớn vạm vỡ đứng ra nói:

- Hương thân đều sống trong phương viên mười dặm quanh đây, nên con lừa của nhà Tôn Cầu Nhi ai cũng biết. Hương thân chắc chắn không có ai lại đi làm việc thương thiên hại lý này, chỉ có các người là ngoại nhân, không phải là các người làm thì còn ai vào đây?

Người Quan Trung tính tình đều lỗ mãng, người không bằng không chứng mà chạy đến trách móc một đám quan viên đệ tử, nói bọn họ giết lừa của người. Không nói họ có thật sự giết con lừa đó hay không, dù cho họ có giết, thì dân kiện quan dễ lắm sao? Nếu như vu cáo, sung quân 3000 dặm là còn nhẹ, đúng là một đám không biết suy nghĩ.

- Người đâu, bắt tên dâm tặc này lại cho ta.

Vân Diệp hét lớn một tiếng, lập tức có hộ viện gia tướng động thân ra, vung ta một cái đã trói trằng hán kia xuống đất.

Tên kia nằm trên đất gào thét:

- Ta không phải dâm tặc, ta không phải dâm tặc.

Chúng hương dân quần tình kích động, muốn lao lên giải cứu trằng hán.

Lý Cương lên tiếng:

- Im miệng hết cho lão phu, Vân hầu, hôm nay nếu người không thể cho lão phu một công đạo, thì lão phu sẽ buộc tội người.

Đám hoàn khố cười nói xem náo nhiệt, xung quanh đám hương dân về mặt thống khổ.

Vân Diệp không để ý đến bọn họ, tới bên đại hán vẫn đang gào thét, vỗ khuôn mặt hán nói:

- Theo như vừa rồi người nói, thì thư viện ta vì có nhiều học sinh, cho nên con lừa ấy nhất định là do bọn họ giết đúng không? xem tại.

Hán tử cứng họng nói:

- Không sai, không phải bọn họ thì còn là ai? Dù hôm nay người có chém ta, ta có thành quỷ cũng không buông tha cho người, người đừng có bôi nhọ danh dự của ta.

- Án theo cách nói của người, chúng ta tiếp tục suy diễn. Nếu kẻ có tiền sẽ giết con lừa, thì trên người người mang theo dâm cụ, chẳng phải sẽ gian dâm phụ nữ? Đây có gì không đúng?

Lời vừa nói xong, lập tức khiến cho người thư viện cười ngất trời. Lý Cương vốn là người chính trực, nghe Vân Diệp nói như thế cũng không khỏi mỉm cười, lão cũng hiểu Vân Diệp không muốn làm gì hương dân, mà chỉ đang khuyên bảo mà thôi.

Đại hán đờ ra cầm lạng, đúng rồi, có tiền sẽ giết lừa? Đây là đạo lý gì? Vậy cái kia của mình..., chẳng phải gặp lúc sẽ...? Hãn không thể hiểu nổi sự việc sao lại chuyển biến thành thế này.

Một hán tử gầy yếu khoảng 30 tuổi chạy đến quỳ xuống đất, nói với Vân Diệp:

- Tiểu nhân không dám nữa, con lừa không thể nào do học sinh thư viện giết được, là tiểu nhân nghĩ sai rồi, đại nhân đại lượng đừng chấp nhặt tiểu nhân chúng tôi. Cầu ngài thả Mãn ca, tiểu nhân nguyện chịu đánh chịu phạt, mong lão gia khai ân.

95. Chương 95: Đệ Nhất Công Trình Sư Của Vân Diệp

Vân Diệp bảo người thả trắng hán ra, nói với trắng hán:

- Vốn không định làm vậy với người, nhưng suy nghĩ của người quá sức hoang đường, nên ta mới muốn cho người nhớ lâu, để sau này phạm làm việc gì cũng phải dùng đầu óc. Trong thư viện này toàn quý nhân, há có thể để người nói xấu lung tung, dân cáo quan kết quả thế nào, chẳng lẽ người không biết?

- Lão gia không biết đấy thôi, hiện tại vừa qua xuân canh, chính đang vào lúc giáp hạt, Tôn Cầu Nhi thân thể gầy yếu, cả nhà chỉ trông vào con lừa đen này làm mướn ruộng người khác sống qua ngày. Giờ còn lừa không còn, ngài bảo toàn gia 6 người họ sống thế nào đây? Cho nên tiểu nhân cuống quá, mới nghĩ do học sinh thư viện làm, hồ đồ chạy tới đây. Tiểu nhân giờ đã biết sai, sau này sẽ không dám hấp tấp nữa.

Nói xong vái hai cái rồi định đi.

- Chậm đã! Nói còn chưa xong mà định đi đâu. Nếu nhà hãn không còn lừa, không còn cách nào sống thì ta có một cách. Thấy mảnh đất trống trước thư viện kia không?

Vân Diệp chỉ vào bãi đất mọc đầy cỏ cao phía trước thư viện, để đám huyết khí phương cương kia phát tiết, không gì tốt hơn bóng bầu dục hoặc bóng đá. Mã cầu là thứ quá phí tiền, chỉ có bóng đá là dễ làm, dù sao nhân công sẵn có, chỉ cần phát cỏ, sau đấy mướn mấy hương dân chăm sóc cỏ thường xuyên, chẳng phải là sẽ có một sân vận động sao? Lão Ngưu vẫn tức vì không có chỗ thao luyện những tiểu tử này, có chỗ này thì tốt rồi.

- Gọi những ai đang nhàn rỗi trong thôn trang các người tới, dọn dẹp mảnh đất kia cho ta, sau đó tìm mấy giống cỏ mềm trồng lên. Tôn Cầu Nhi không phải không có đường sống sao, sau này chỉ cần chuyên môn chăm sóc mặt cỏ cho thư viện là được, tiền công các người đi thương lượng với quản gia, ta không quản.

Vân Diệp nói xong cũng không để ý tới đám hương dân đang quỳ phía sau, tới nâng Lý Cương vào thư viện.

- Tiểu tử, việc này làm tốt lắm, lão phu càng ngày càng thấy tiểu tử người thuận mắt.

Hai lão tiên sinh Ngọc Sơn, Nguyên Chương nói chuyện với nhau trước cửa thư viện, rõ ràng một màn vừa rồi khiến hai người rất vừa ý, đối với cách xử lý của Vân Diệp hai người rất tán thành.

- Còn chưa có manh mối kẻ giết lừa, có gì đáng khen.

Lý Cương vẫn hoài nghi trong đám học sinh có người làm việc này.

- Lão Lý à! Người nhọc lòng làm gì, người xem tiểu tử này có gì không trong suy tính của y? Có khi trong lòng y đã biết rồi cũng nên. Lớn tuổi rồi thì nên tu thân dưỡng tính mới phải, các việc khác bớt quản đi. Được rồi, tiểu tử, bình rượu trong phòng ta hết rồi, nhớ bảo quản gia rót đầy cho ta. Mấy hôm nay không uống rượu lão cảm thấy khó chịu quá, rượu của Vân gia người rất mạnh, uống một ngụm mà toàn thân ấm áp, thoải mái, so với Tam Lặc Tương, Ngọc Đồng Xuân mạnh hơn nhiều, người nhớ đó.

- Tiểu tử, người đã biết ai giết con lừa?

Lý Cương có chút giật mình.

- Mới có chút đầu mối, còn chưa xác định được, đêm nay sẽ biết. Tiên sinh, ta định tìm một tên bại hoại có bản lĩnh cho thư viện, ngài thấy thế nào?

- Vậy phải xem hãn bại hoại thế nào.

- Đầu lở loét, chân chảy mủ.
- Bản lĩnh thế nào?
- Đào tường, khoan thành như trên đất bằng, nhìn núi biết địa thế, nhìn nước biết nước trong.
- Đại tài như vậy xem ra cũng có thể dùng được một chút.
- Nhưng hần rất xấu.
- Không sao, kỳ tài đâu phải dễ ngắm.
- Vậy tiểu tử đi bố trí, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì đêm nay ngài sẽ thấy hần.

Dưới ánh trăng vàng vạc, trong rừng cây thưa thớt, một mộ bia trơ trọi đứng giữa vùng hoang vu. Đây là phần mộ của quý nhân tiền Tù. Từ thạch thủ ngổn ngang có thể đoán được người này lúc sinh tiền địa vị hiển hách thế nào.

Thời gian là thanh đao giết người nhanh nhất, bất kể người là vạn thế tướng quân, hay tuyệt thế mỹ nhân, kết quả cũng không thoát được thanh đao đoạt mạng này. Xương khô mộ hoang, có ai còn nhớ rõ tới người lúc sinh tiền xấu hay đẹp?

Thực ra là vẫn có người nhớ tới, nhưng không phải hần nhớ tới mỹ mạo của người, cũng không để bụng người trung hay gian, hần chỉ muốn biết thật ra trước khi chết người chôn bao nhiêu tài bảo theo người.

Vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ này, hần không ngại cẩn thận đào người lên.

Bọn họ cũng là một đám người rất chân chất, có tín ngưỡng, có nguyên tắc, phối hợp với móng lửa đen, cầm theo gáo nếp trắng, gào gáy nên tất không mô kim (tìm vàng).

Từ khi Tào Tháo lập Phát Khưu trung lang tướng, Mô Kim giáo úy, phần mộ khắp Quan Trung đều bị quật trộm không còn. Thiểm Tây có câu danh ngôn: Hà Nam chôn tài tử, Hà Bắc chôn danh tướng, còn Quan Trung chỉ để chôn hoàng thượng, cho nên đất nơi đây không biết mai táng bao nhiêu vương công quý thích, tạo điều kiện cho Tào Tháo. Đây chỉ là kế nhất thời của Tào lão đại, không ngờ lại gieo hại vạn năm. Sau đó để tránh bị báo ứng, tương truyền Tào Tháo lập 36 tòa mộ giả, còn mộ thật đến cả nghìn năm sau vẫn chưa bị phát hiện.

Hoàng Thử (chuột hoang) hôm nay rất thuận lợi, từ trong quan mò lấy hai hạt châu, trong phần mộ tối như mực lại phát ra quang mang lục sắc, nếu như để Vân Diệp thấy được thì y sẽ quay đầu chạy trốn chết, con bà người chứ, cầm khoáng thạch phóng xạ mà như bảo bối, chán sống rồi phải không?

Kim quan trên đầu thầy ma nặng chừng một cân, đồ ngọc hần không dám cầm, nếu như bị người khác biết đây là đồ trong mộ táng, thì hần còn sống hay không cũng là vấn đề.

Cũng đủ rồi, hôm nay thu hoạch cũng khá, ngọn nền góc Đông Nam vẫn đang cháy, xem ra chủ nhân ngôi mộ này đối với việc hần lấy đồ cũng không có ý kiến, tổ tiên tám đời đều làm nghề này, xem người chết nhiều cũng thành bình thường. Hần cẩn thận mặc y phục lại cho thi thể, rồi thắp một nén nhang, chậm rãi rời khỏi phần mộ.

Khi hần vừa thò đầu ra khỏi mộ táng, còn chưa kịp hít thở chút không khí thì phát hiện thấy một đôi mắt sáng đang hiếu kỳ nhìn bản thân.

- Hà, người đệ nhất công trình sư của ta, rốt cuộc tìm được người rồi.

*****

Hoàng Thử chạy không thoát khỏi tay Vân Diệp, bị Uất Trì Bảo Lâm đang hưng phấn dùng dây gân bò trói thành một cục, lại được hai hộ vệ cho vào gậy gỗ khiêng đi.

Vân Diệp lục loi trên người này tìm được thứ gì đó. Móng lửa đen? Vẫn còn mới, chắc hần từ con lửa của hương dân. Còn có gáo nếp? Đồ trừ tà tốt nhất chẳng phải là gáo nếp sao?

Kim quan? Tay nghề vẫn còn non, nấu chảy đúc thành khối có lẽ sẽ dễ dùng hơn.

Dạ minh châu? Trời à! Vân Diệp run bắn lên, rớt bịch viên minh châu xuống đất. Trong bóng đêm viên minh châu phát ra quang mang lục sắc. Phản ứng đầu tiên của y chính là muốn chạy, nhưng nhìn một chút lại thấy yên lòng. Con mẹ nó là huỳnh thạch, không phải nguyên tố phóng xạ. Lúc trước trong viện nghiên cứu khoáng chất y đã bị phóng xạ ám ảnh. Lão giáo sư chết tiệt muốn chứng minh sự tồn tại của phóng xạ, nên đã dùng phóng xạ chiếu vào huỳnh thạch bình thường, kết quả huỳnh thạch bình thường cũng có thể phát quang trong bóng đêm. Dạ minh châu giả mạo thể này, không biết là kẻ nào tán tận lương tâm, ai sở hữu đều không may. Truyện được tại TruyệnFULL

Trường Tôn Xung, Lý Hoài Nhân nước dãi ướt ra, lộ dáng vẻ thèm muốn.

- Đừng nhìn nữa, thứ này không có gì hay hết, nhìn như bảo bối, thực tế chỉ là viên đá bình thường, đã từng nghe huỳnh thạch chưa?

Mọi người đều lắc đầu quây quây.

96. Chương 96: Đạo Mộ Tặc

- Loại đá này khi bị một loại tia sáng chiếu xạ thì sẽ phát quang vào buổi tối. Màu hồng cũng có, đỏ thẫm cũng có, còn loại màu lục này. Chúng ta không biết thật ra thứ này có phải bị chiếu xạ rồi không, có điều các người có nghe chưa? Người có thứ này trong tay trường thọ sao? Không có bảo vật nào có thể làm như vậy, thứ này không phải thứ khiến người trường thọ, thậm chí còn làm tổn thọ, nhớ kỹ, nhớ kỹ.

Vân Diệp nghiêm trang lừa dối mấy học sinh đi theo.

- Vậy Diệp tử, thứ này người định xử lý thế nào?

Trường Tôn Xung lòng tham chưa tắt.

- Đương nhiên phải xử lý nó, các loại vàng ngọc khi đói cũng không thể ăn, có phỏng ích gì? Ta nghe nói trong thành Trường An có vô số đại hào người Hồ, dùng thứ này đổi lấy vật tư chúng ta có thể sử dụng mới là việc nên làm.

Mọi người gật đầu khen phải, thứ gì yếu hại thì cứ để hại ngoại nhân.

Trong thư viện, mấy lão nhân Lý Cương, Ngọc Sơn, Nguyên Chương, Ly Thạch còn chưa nghỉ ngơi, đều ngồi ngoài cổng đợi học sinh, thị vệ trở về, lão Ngưu cười hào sảng:

- Lão Lý, người không cần quan tâm, mấy tiểu tử Vân Diệp, Trường Tôn Xung, Lý Hoài Nhân đều theo lão phu thao luyện lâu rồi, tính tình thế nào lão phu rất rõ ràng. Chẳng phải chỉ là đi bắt một tên trộm thôi sao? Có gì mà phải lo lắng?

- Bọn họ là đệ tử của lão phu, lại có tâm tính thiếu niên, khó tránh khỏi hấp tấp, vạ nhất...

Lúc này cửa bị Hỏa Trụ đẩy ra, chỉ nghe hân hưng phấn hô:

- Bắt được, bắt được rồi, tiên sinh bắt được một tên trộm mộ.

Mấy lão đầu vội ra ngoài cửa nhìn, chỉ thấy mười mấy người đang từ núi trở về.

Lúc này Lý Cương mới thở phào, ngồi trên ghế Hỏa Trụ mang đến tự đầm đẫm chân, thả lỏng một chút.

Vân Diệp mang móng lừa đen giao cho Lý Cương, nói:

- Tiên sinh lo lắng chúng đệ tử lạc lối, giờ không cần phải lo nữa. Bọn chúng dù có thói xấu nhiều hơn nữa, cũng tuyệt đối không phải là thứ bại hoại.

Lý Cương nhìn móng lừa đen trong tay vui mừng gật đầu, đệ tử của lão đã không để lão thất vọng.

- Tiểu tử, thu hoạch được gì?

Lão Ngưu cầm theo bầu rượu, uống ngụm lớn hỏi Vân Diệp.

- Một tên trộm mộ, một kim quan, hai khối dạ minh châu.

Nói xong thì móc những thứ y thu được cho mấy lão đầu nhìn. Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

- A, kim quan này có lẽ có chút địa vị. Ngọc Sơn huynh, huynh xem quỳ long văn trên mặt xem, sợ rằng cũng có chút niên đại, tuyệt đối không phải là vật tiền Tùy.

Ly Thạch tiên sinh kinh nghi một tiếng, hình như có phát hiện gì đó.

- Chẳng phải chỉ là kim quan của Hán Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ hay sao, có gì mà ngạc nhiên? Lưu Khứ này khi còn sống thì ra sức bói móc mộ huyết người khác, sau khi chết, mộ huyết của bản thân liền bị trộm, đúng là bị báo ứng. Ly Thạch huynh có gì ngạc nhiên như vậy?

Ngọc Sơn tiên sinh vẫn giọng nói không nhanh không chậm.

- Người làm sao mới chỉ liếc mắt mà đã nhận ra đây là kim quan của Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ? Tương giao hơn mười năm, đây là lần đầu tiên ta mới biết người có bản sự này.

- Trên kim quan có viết tên, người không nhìn thấy hay sao?

Mấy lão đầu nói chuyện với nhau, hoàn toàn không để ý tới hai viên dạ minh châu.

- Chư vị sao lại xem thường dạ minh châu vậy?

Trưởng Tôn Xung hỏi mấy người Ngọc Sơn tiên sinh.

- Vứt ngay, vứt ngay. Thứ này không phải là đồ tốt lành gì, mau chóng xử lý là tốt nhất.

Lý Cương không nhịn được nói.

Trưởng Tôn Xung, Lý Hoài Nhân liếc nhau, định giữ làm của riêng.

Các lão tiên sinh không để ý tới tên trộm mộ, nên nhớ trộm mộ thời Đường sẽ bị dày 3000 dặm, bọn họ không muốn tham dự kế hoạch nhân tài của Vân Diệp, tự nhiên làm bộ không biết.

Lý Cương nói với Vân Diệp:

- Người muốn thu phục, thì cần có thủ đoạn thu phục thích hợp, tự giải quyết cho tốt.

Nói xong ngáp mấy cái rồi cùng mấy lão huynh đệ về phòng nghỉ ngơi.

- Người cần một tên trộm mộ làm gì?

Lão Ngưu có chút lo lắng.

- Đào động! Đào động quá. Với thủ đoạn của hần mà lan truyền thiên hạ sẽ giết được rất nhiều người chết, nhất là tiểu tử muốn đào quá, người thế này không thể thiếu.

Vân Diệp không giấu diếm lão Ngưu.

Lão Ngưu luôn yên tâm về Vân Diệp, nghe y nói có đạo lý thì cũng không hỏi nữa, xoay người đi ngủ.

Nhất thời ngoài đại môn thư viện chỉ còn lại Vân Diệp, Trưởng Tôn Xung, Lý Hoài Nhân, Úy Trì Bảo Lâm cùng hai thị vệ đang khiêng tên trộm mộ còn bất tỉnh.

- Trưởng Tôn huynh, Lưu huynh, Uất Trì có muốn xem ta diễn trò?

Hoàng Thử tỉnh lại từ trong hôn mê, phát hiện bản thân đang trần truồng bị trói trên một tấm ván gỗ. Bản thân hần không phải chưa từng trải qua lao ngục, chỉ là không ngờ hần chú ý như vậy mà vẫn bị người ám toán. Chơi chim có ngày bị mổ mắt, hần thán than một tiếng, chuẩn bị tiếp nhận cực hình sắp xảy ra.

Trong phòng rất yên tĩnh, ngoài tiếng thở của bản thân hần thì không còn âm thanh nào khác.

Nằm trên mặt đất, khí tức ẩm ướt của bùn đất làm hần bình tĩnh trở lại. Lúc rời mộ thất hần đã nhìn trên dưới không thấy ai, nhưng vừa ra khỏi huyết thì thấy cặp mắt sáng như sao làm hần có chút hốt hoảng, đó là một loại ánh mắt hiểu rõ tất cả.

- Công trình sư? Là cái gì?

Hần không tự chủ được lẩm bẩm.

- Là một loại chức nghiệp, một loại chức nghiệp có địa vị, có trách nhiệm, so với làm trộm mộ khá hơn nhiều, người có muốn thử không?

Giọng nói đột ngột khiến Hoàng Thử lập tức căng thẳng, đây là giọng nói của người ngoài huyết khẩu, hẳn không bao giờ có thể quen được.

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên lang quân 15, 16 tuổi, trong tay đang cầm một cái mộc bàn, đứng ở cửa chính cười hì hì nhìn hắn.

- Thiếu lang quân thủ đoạn cao minh, Hoàng Thử cam bái hạ phong. Chỉ là không biết đã lộ ra điều gì mà để thiếu lang quân nhìn thấu, đến nỗi mỗi gia có cái tai họa này.

- Móng lừa đen, chính là móng lừa đen. Khi hương dân nói trong nhà có con lừa đen bị cắt chân, ta liền biết sẽ có một Mộ Kim giáo úy đến đây, chỉ cần chịu khó tìm kiếm mộ táng xa hoa phụ cận quanh đây, không khó để phát hiện hành tung của người.

Vân Diệp ăn ngay nói thật.

- Lễ nào thiếu lang quân cũng là đồng đạo? Hoàng Thử bắt tài, vật đêm nay lấy được toàn bộ đều đưa cho thiếu lang quân.

Hoàng Thử rất thức thời.

- Người nghĩ rằng ta đường đường là một vị khai quốc huyện hầu lại đi trộm mộ?

Hoàng Thử chỉ cảm thấy lỗ tai ông lên, bản thân không ngờ lại khiến cho một vị Hầu gia quan tâm, nhất thời cũng không biết là vui hay buồn.

- Được rồi, ta đã xem đạo động người đào, động 20 trượng mà trên mặt đất không hề đào lệch mấy may, cũng không thừa thãi chút nào, còn tách được tường bao cứng rắn, thẳng vào quan tài. Không thể không nói một câu, hảo thủ nghệ. Ta muốn biết thủ nghệ của người có được chăng?

Con người Hoàng Thử rút lại, cắn răng nói:

- Đây là thủ đoạn mưu sinh mỗi gia được tổ truyền, đâu thể nói ra, thiếu lang quân đừng nên hỏi nữa.

- Lại cái tật cho mình đáng quý, có điều người rơi vào tay ta rồi, nói hay không không phải là việc người có thể tự quyết định.

- Ha ha ha, mỗi gia vào Nam ra Bắc có người nào chưa thấy qua? Đừng lên mặt dọa người, Hoàng Thử ta chỉ có cái mạng quèn, muốn lấy thì tùy người, tổ truyền của tổ tông không thể rơi vào tay người như người được.

Hoàng Thử có chút tuyệt vọng, thế nhưng dẫu nghề tổ truyền cho quan phủ thì sau này những Mộ Kim giáo úy còn lại làm ăn khi gì? Đó đều là huynh đệ tử muội của hắn, hắn cắn chặt khớp hàm chuẩn bị chịu đựng.

Vân Diệp buông mộc bàn xuống, trong mộc bàn có tiểu đao, có trúc ký, có ma chỉ, còn có một cái ống chích, y rất hưng phấn, muốn xem thủ đoạn tra tấn trong điện ảnh có thể dọa chết tên trộm mộ chết tiệt này hay không...

97. Chương 97: Trùng Phạt

- Có người nói cho ta biết, hình cụ càng đơn giản thống khổ càng khủng khiếp, hình cụ càng thô ráp, hiệu quả càng mạnh, mật truyền của phái Mộ Kim giáo úy người đối với ta chỉ là trò cười, tầm long định vị? Âm tử quan? Thanh đồng quách? Thụ táng khanh? Hay là hạp tử phân? Có gì ta không biết?

Vân Diệp vừa nói vừa mỉm cười, ngữ khí cũng nhẹ nhàng, đối với Hoàng Thử thân thiết như lão hữu.

Trong mắt Hoàng Thử càng toát ra vẻ tuyệt vọng, Vân Diệp càng nhẹ nhàng, hắn càng tuyệt vọng. Hắn cố đứng dậy, nhưng lại bị trói nên không thể động đậy. Gân xanh trên cổ đập loạn, miệng hô lớn:

- Người cũng biết rồi, vì sao còn đối xử với ta như vậy? Có bản lĩnh thì một đao giết ta đi.

- Vì sao? Nguyên nhân nói ra có chút buồn cười, nói ra người không được cười ta, ta muốn hành hạ người không phải vì đạo tổ truyền đào mộ tổ tiên nhà người ta của người, theo ta thấy bọn họ vọng tưởng sau khi chết vẫn được sung sướng như cũ, muốn mang tài phú của bách tính thế giới này sang thế giới bên kia, đây là hành vi buôn lậu nghiêm trọng, gây ra lãng phí rất lớn, các người mang những thứ bọn hắc chôn cùng đào lên, để chúng được tiếp tục lưu thông, cũng coi như có công.

Hoàng Thử không nghe ra Vân Diệp muốn nói gì, hắc chỉ biết Vân Diệp khen hắc có công, bèn nói:

- Nếu mỗi gia đã có công, vì sao còn bắt mỗi gia, sao không để mỗi gia tiếp tục lập công có phải hay hơn không?

Vân Diệp lắc lắc ngón trỏ:

- Không không không, người là tai họa, tai họa tất phải bị trừng phạt, bằng không thiên lý khó thành.

Y lại mang móng lừa đen lấy từ chỗ Lý Cương ra, gõ gõ lên ván gỗ.

- Đây mới là nguyên nhân chân chính khiến ta muốn trừng phạt người.

- Móng lừa đen? Đây chẳng qua là pháp khí mỗi gia dùng, người nếu đã quen thuộc Mô Kim nhất mạch ta, thì nên biết móng lừa đen là vật phải dùng lúc khai quan, điều này có gì sai đâu?

Hoàng Thử có chút hồ đồ.

Lừa đen là của người sao? Người vô cớ giết một con lừa đen, thiếu chút nữa khiến một nhà sáu miệng ăn tan cửa nát nhà, người không thiếu tiền mua lừa, nhưng lại muốn ăn trộm, từ đó có thể thấy người chỉ là một tên khốn kiếp, vì người mà hương dân kia suýt bị bức phải tự sát, ta trừng phạt có gì sai sao?

- Chỉ là một hộ hương dân mà thôi, Hầu gia người sao phải ra mặt cho họ?

Hoàng Thử triệt để hồ đồ, có loại Hầu gia thế này sao?

- Câm miệng! Không có hương dân lão tử làm Hầu gia với ai? Con lừa này ta thay người đền, có điều ta phải lấy bốn, năm cân máu trên người người làm đậu hũ ăn.

Nói xong liền đâm một đao vào cổ tay Hoàng Thử.

Hoàng Thử hồn phi phách tán, hắc nghe tiếng máu của mình đang rỏ tí tách xuống chậu đồng.

- Người khóc sao? Chẳng phải vừa rồi người tự xưng vào Nam ra Bắc không sợ gì sao? Mới bắt đầu thế này mà đã không chịu nổi rồi? Điều này làm cho ta nhớ lại trước kia, có một vị phụ nhân vô cùng kiên cường, nàng phải chịu loại hình phạt mà người không thể tưởng tượng nổi, nhưng với một lý tưởng vĩ đại, tư tưởng của nàng đã chiến thắng nỗi đau thể xác, đứng vững trước các loại cực hình, tỷ như loại này.

Vân Diệp cầm trục châm từ mộc bàn lên, đâm nhẹ vài cái lên mặt Hoàng Thử:

- Lấy búa chậm chậm đóng châm này vào dưới móng tay người, đến tận khi móng tay người bật ra. Có lần ta không cẩn thận bị cửa kẹp tay mà đã đau lắm, không biết vị phụ nhân dũng cảm kia làm sao chịu đựng được. Người chuyên trộm mộ chắc hẳn gan lớn lắm, từ từ hưởng thụ đi, người tốt có thể chịu được hình phạt, ác nhân như người hắc cũng không vấn đề gì.

Mồ hôi trên mặt Hoàng Thử to như hạt đậu, cổ mở to hai mắt không để nhắm lại, con người chuyển động theo tay của Vân Diệp, mắt không chớp lấy một cái.

Vân Diệp dường như quên gì đó, lại lấy từ mộc bàn ra một ống chích bằng gậy trúc. Kim tiêm thô to dùng nhánh cứng nhất của mao trúc tạo thành, kém xa so với kim tiêm hậu thế, nhưng nếu chỉ để đâm thủng da thì cũng không thành vấn đề.

- Người từng nghe thi độc chưa? Đây là thứ ta lấy từ trong miệng thi thể đấy.

Nói xong thì nhẹ đẩy ống chích, làm cho dịch thể màu lục rỉ ra, rớt trên ván gỗ xèo xèo, chớp mắt ván gỗ đã biến đen.

Hoàng Thử cố gắng giãy dụa, tránh ống chích chạm vào người, miệng gào lên:

- Ta phục rồi, ta làm công trình sư của người, ta làm công trình sư của người.

Ống chích vẫn đâm vào cơ thể hắn, Hoàng Thử tuyệt vọng run run vài cái rồi bất động...

Cửa bị đẩy mạnh ra, Trưởng Tôn Xung, Lý Hoài Nhân, Uất Trì, Lý Thái, Lý Khác cùng một đám học sinh vọt đến, một đám bịt mũi nhìn tên trộm mộ đã vãi đái bất tỉnh trên ván.

- Tên trộm mộ chết tiệt này thật vô dụng, còn chưa thực sự lấy máu hắn, mới chỉ hù dọa hắn một chút mà đã chết ngất rồi, gan lớn khi gì, phì.

Trưởng Tôn rất tức giận.

- Tiểu Xung, mau đưa 200 văn đây, không được chạy làng. Ai bảo người cực tên trộm mộ có thể chịu được, ta chỉ biết tiểu Diệp xuất mã, tên kia chắc chắn không có chỗ tốt. nguồn TruyệnFULL

Lý Hoài Nhân cao hứng đòi Trưởng Tôn Xung, mỗi người trong thư viện mỗi tháng chỉ được tiêu một số tiền cố định, dùng tiền để trả các loại phí. Thương thay cho Trưởng Tôn Xung, những ngày còn lại phải ăn bánh mỳ thầu, trong nhà có nhiều tiền nữa cũng vô dụng, tại thư viện chỉ nhận ngân phiếu của thư viện làm ra.

- Diệp tử, người muốn tên trộm mộ này làm gì? Loại như chúng đều có thể treo cổ, người cứ chích thi độc giết hắn luôn cũng được, vì thế gian trừ một mối hại.

Lý Thái không hổ là không hổ là người trong hoàng gia, gặp chuyện liền quyết đoán không chút do dự.

- Người chỉ biết giết, người này có bản lĩnh đào động, chúng ta muốn tìm một mỏ than, đào ngọc thạch, động quật, sửa dòng nước đều cần đến bản lĩnh này, người tốt như vậy thì tìm được ở đâu? Hơn nữa tên hỗn đản này biết mình tội nghiệt, không chuộc hết tội lỗi thì còn lâu mới được chết.

- Vậy Diệp tử, việc này có cần đến người Đột Quyết quy thuận không? Vài ngày trước có Triệu Nghị lang Đâu Trung thượng tấu, nói có một đám người người Đột Quyết bị Hiệt Lợi truy sát không còn nơi nương tựa, bèn bỏ chạy đến Đại Đường ta cầu xin giúp đỡ. Phụ hoàng cũng không biết làm thế nào, không phải vì sợ Hiệt Lợi, mà vì bọn người này mặc y phục Kim quốc, an trí đến đâu cũng không tiện, quan lại khắp các châu huyện lớn nhỏ đều không chịu dung người Đột Quyết.

Lý Khác chợt có ý kiến.

- Có bao nhiêu?

Vân Diệp lập tức hứng thú.

- Nghe nói già trẻ gái trai có khoảng hơn vạn người, người đứng đầu gọi là cái gì Bác La, hiện tại đang ở Vân Trung kéo hơi tàn.

Lý Khác nói chuyện lúc trước gặp Đâu Trung ở cửa cung.

Năm nay Lý Nhị đúng là muốn hạ thủ với Đột Quyết rồi, đây là thắng lợi ít thấy trong lịch sử chiến tranh với dân tộc du mục. Trong tràng đại chiến này, Lý Tịnh, Sài Thiệu, Tiết Vạn Triệt quang mang vạn trượng, nhất là Lý Tịnh, người dùng đầu của dân Đột Quyết để khẳng định địa vị nhất đại quân thần.

Tháng 8, vào lúc trời đẹp cuối thu, Đột Quyết sẽ suy tàn.

- A Khác, vì sao không mang tráng niên vào quân ngũ, trên chiến trận công một thành, làm một tử sĩ cũng không tệ. Còn những kẻ khác phải tới các châu huyện mở một con đường, xây một cây cầu, cũng đỡ cho triều ta phải trưng lao dịch, khiến dân sinh oán.

*****

Kỳ nghỉ của thư viện ngay cả bốn vị phu tử cũng rời khỏi thư viện, vì tiết thanh minh đã đến, tế tự tổ tông là việc lớn nhất gia tộc, Vân gia cũng không ngoại lệ.

Lão Ngưu đã rời khỏi, còn nói sau này sẽ không quay lại nữa. Điều này làm cho Vân Diệp rất khổ sở, không có lão tướng quân tọa trấn, y lo rằng thư viện sẽ mất trật tự, có điều lão Ngưu thần bí nói:

- Sẽ không, ta đi rồi sẽ có người tới thay, là ai thì tạm thời không thể nói.

98. Chương 98: Thanh Minh

Các học sinh trong thư viện giống như thoát khỏi gông cùm, tất cả đều thay cảm y bào phục, tô điểm cho bản thân. Như Mạnh Bất Đồng, có gì mặc được là hần mặc hết lên người, nghe đình đình đang đang như ngoài tạp hóa, miệng còn nói thiệt thòi, mua về không được khoe khoang mà phải cất trong tủ, lần này đến ngủ hần cũng không cởi.

Tiên y nô mã, khinh xa phì cừu phong phạm thiếu niên Trường An được bày ra triệt để.

Vân Diệp còn nói chỉ tiếc thiếu thiếu nữ thanh xuân, bằng không...

Lời còn chưa dứt, một đám cảm thú đã gào khóc đòi chạy về Trường An.

Lão nãi nãi chuẩn bị rất đầy đủ, thủ lợn hoàn chỉnh, nguyên một con dê, cá chép to 2 thước, ngan cổ cột lụa, gà chân bị trói, bánh điểm tâm, còn rượu tiên giấy, hương nến, tất cả đều do tôn tử mang theo.

Lão nãi nãi ở trong phủ tướng quân chỉ đạo rất có phong phạm đại tướng, tội tở trong nhà bị sai vòng vòng, cô cô thẩm thẩm cũng không buông tha, mỗi người đều dẫn theo một nha hoàn bận rộn. Nghi trượng của Hầu phủ được lau sáng bóng, trên lá cờ cực lớn có hắc hổ giương nanh múa vuốt, đại biểu cho xuất thân tướng môn của chủ nhân.

Toàn bộ Vân phủ chỉ có hai thân quan phục, một bộ cho Vân Diệp, một bộ cho nãi nãi, một người tam phẩm, một người tam phẩm cáo mệnh. Chỉ có hai người này nên không có cảm giác chúng tinh phùng nguyệt, khiến cho lão nãi nãi rất thương tâm, bà ước được như lão phu nhân Bùi gia, chỉ là một nhị phẩm cáo mệnh, nhưng bên cạnh vây quanh một đoàn tam phẩm, tứ phẩm cáo mệnh, uy phong bát diện.

Lão nãi nãi u oán liếc mắt nhìn Vân Diệp, bà đã nói cho y vài khuê nữ tốt, nhưng y vẫn không chịu ai. Ví như tứ nha đầu của Anh Công gia, nhị tiểu thư của Vương gia, ngay cả biểu tiểu thư của Trương Tôn gia cũng không muốn, chẳng lẽ lại muốn kết hôn với công chúa?

Chuyện này không được, công chúa đâu phải là người tốt có thể lấy, không chỉ phải rời tôn tử, mà tôn tử cũng chỉ có thể lấy một người. Vạn nhất công chúa không sinh được, chẳng phải là Vân gia khôn đốn sao?

Vân Diệp bị lão nãi nãi nhìn mà lòng sợ hãi, biết lão nhân gia sớm muốn có chất bế. Lão nhân gia nói bên người cô đơn Vân Diệp cũng không hiểu cô đơn thế nào, bên người lúc nào chẳng có 8 nha đầu nói chuyện, cô đơn như vậy sao?

- Ai u, lão tổ tông à, đừng nhìn tôn tử bằng ánh mắt đó có được không? Ta nổi hết da gà rồi đây, lão nhân gia ngài muốn có chất bế thì chờ vài năm nữa, lúc đấy chỉ sợ ngài bế không xuể, quờ tay trái béo nha đầu, quờ bên phải xoa tiểu tử, xung quanh một đàn toàn là chất, lúc đấy sợ ngài không thở nổi ấy chứ.

Vân Diệp nói làm cho mấy cô cô, thẩm thẩm cười nghiêng ngả. Lão nãi nãi cốc một cái lên đầu Vân Diệp:

- Tiểu tử thôi, đó là chất ta, không phải vệt ngan mà là một đàn. Lúc đó dù có bao nhiêu chất đi nữa, ta một cũng có sao?

Đất phong cách tổ từ chỉ có 30 dặm, mọi người đi một canh giờ đã tới.

Xa xa thấy hai cây bách thụ, đó là hai cây được hậu thế xưng là lão gia bách, hiện tại mới chỉ to bằng vòng tay tiểu nha đầu, lá tầng tầng lớp lớp, giống hai cây dù xanh che trước cửa từ đường.

Năm ngoái nãi nãi đã cho sơn lại từ đường, trụ hành lang đỏ thắm, đại môn cũng đỏ thắm. Lúc này một lão hán mặc quần áo đỏ, trên đầu cũng đội khăn đỏ, nếu béo thêm chút nữa thì trông chẳng khác gì A Phúc.

Lão hán từ xa chạy tới, hành lễ với lão nãi nãi, thấy Vân Diệp có chút kinh ngạc, lão nãi nãi nói:

- Lão là lão nhân trong nhà trước đây, sau khi Vân gia thất bại thì không nơi để đi, nãi nãi mới cho lão ở lại từ đường, thứ nhất chăm nom từ đường cho tốt, lại cũng cho lão một nơi an thân. Thế là lão ở đây đã 16 năm, những năm này may mà có lão, không thì từ đường sớm đã hỏng rồi, người cũng không có cơ hội tới bái tổ tông.

Lão nãi nãi có chút thương cảm, bảo mọi người dừng lại rồi bế tiểu Nha đang ở trên người Vân Diệp. Hôm nay là ngày quan trọng, bà không muốn bị tiểu Nha quấy phá, sợ bị tổ tông trách phạt. Tiểu nha cũng ngậm miệng không dám khóc, Vân Diệp vừa định an ủi thì đã bị thắm thắm ôm đi rồi. nguồn TruyệnFULL

Lão hán kia không ngờ lại tên là A Phúc, Vân Diệp chỉ đứng xem lão và nãi nãi nói chuyện, nãi nãi nói nói chuyện với lão còn vung tay múa chân, có vẻ rất vui mừng. Vân Diệp cũng không làm phiền bọn họ, bước vào từ đường xem xét khắp nơi.

Không to lớn như hậu thế, nhất là thiếu đi hai con thạch sư tử lớn. Đổi lại bốn bề mái cong, có treo linh đang, gió thổi qua nghe leng keng leng keng. Tiếng chuông này câu dẫn suy nghĩ người ta, khiến Vân Diệp có cảm giác một loại thời không liên tục biến hóa ở đây. Hậu thế tứ gia gia ngồi trên thái sư y trong gia phả, miệng không cười liên tục mắng tử tôn này hóa ra lại là lão A Phúc quần đỏ áo đỏ đang vất vả cần cù lau dọn nơi đây. Nhắm mắt lại chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, tường bốn phía đều đang di chuyển về phía bản thân.

- Diệp nhi, Diệp nhi.

Nãi nãi gọi vài tiếng mới kéo được Vân Diệp khỏi cơn mê mị.

- Diệp nhi, người làm sao vậy, khó chịu ở đâu sao? Ngày hôm nay tế tổ người cố gắng một chút, cũng không mất nhiều thời gian. Vừa rồi có thể do tổ tông nhìn người, không cần lo lắng, nơi này là từ đường, cô hồn đã quỷ không vào được, người cạnh cửa cái don bên cửa, để lão tổ tông nhìn thiên lý mã của Vân gia cho kỹ.

Trên tường treo đầy mộc bài, âm hồn nam đình đã chết hàng trăm năm của Vân gia hình như đều đang nhìn Vân Diệp. Không sao, Vân Diệp mặc kệ các người nhìn, ta chính là tử tôn Vân gia, từ thân thể cho đến linh hồn, không phải hàng giả, chẳng phải chỉ khác 1400 năm thôi sao?

Cái gọi là nghi thần nghi quỷ chính là như vậy, chỉ cần không để ý đến nữa sẽ cảm thấy toàn thân khoan khoái. Nhìn nãi nãi, thắm thắm đang bày cống phẩm, y cũng không biết bày biện nên cũng mặc kệ, chấp tay sau lưng đi xem khắp nơi, để tiểu Nha, đại Nha mò hạt thông trong túi y. Vân Diệp không có thói quen để đồ trong tay áo, nên bảo nãi nãi may hai túi bên hông, mùa đông cho tay trong túi rất ấm, y phục Trình Xử Mặc cũng như vậy, cho hai tay vào túi đi dạo phố trông rất có hình tượng.

Vân Diệp không muốn cầm nhiều tiền trong túi, nên nhờ nãi nãi dát bạc mỏng như lá cây, bên trên dập tiêu ký của Vân phủ. Mỗi chiếc lá như vậy tương đương 10 đồng tiền, rất thuận tiện, chỉ cần không mua đồ xa xỉ thì một chiếc lá cũng đủ vui chơi nửa ngày.

Không có thuốc lá! Tật hút thuốc của y hiện tại vì thiếu thuốc nên cũng bỏ được rồi, cho nên mới chuyển thành thói quen mang đồ ăn vặt trong người. Hai tiểu nha đầu hiện giờ rất khổ, nãi nãi không chỉ mời một lão sư dạy chữ, còn mời một lão cung nữ đã xuất cung tới dạy lễ nghi cho 8 nha đầu. Lần trước thấy tiểu Nha tội quá thì nói một hai câu, nào ngờ bị phụ nhân toàn gia thảo phạt, nói đây là phúc phận của bọn chúng, sau này chớ nói ra nói vào. Vân Diệp đau khổ cầu xin cả buổi bọn họ mới buông tha, tiếng hàng trăm con vịt bên tai quả thật không dễ chịu, chỉ đành bỏ mặc tiểu Nha hai mắt nhắm nhắm mà chạy đi.

Dưới làn khói đám con cháu thành kính bái tổ tông, trên bàn thờ một trượng bày đầy cống phẩm, chính giữa là thủ lợn, còn có một con dê. Trâu không phải là thứ mà một hầu tước nho nhỏ có thể dùng tế tự tổ tông, bị người phát hiện sẽ bị chém đầu, cho nên Vân gia mới thay bằng một con cá.

99. Chương 99: Mỗi Người Một Vẽ

Có mấy vị cao tăng không biết từ đâu đang tụng kinh văn ngoài từ đường, một lần lại một lần, bọn họ không vào từ đường, chỉ đốt tiền giấy ở bên ngoài. A Phúc áo đỏ thuần thực ném tiền giấy lên cao, để gió núi thổi tiền đi ra xa.

Hòa thượng niệm xong một trăm lần kinh văn, cầm theo túi tiền lớn mỉm cười bỏ đi. Toàn gia Vân Diệp cầm cuốc, xẻng cải tiến đi về một phần mộ phía sau từ đường. Phần mộ được chăm sóc rất tốt, trên mặt không có chút cỏ dại nào. Nãi nãi khích lệ A Phúc, cho lão một bình rượu lớn, cả thủ lợn cũng cho lão. A Phúc cao hứng bưng bưng ôm vò rượu đi gặm đầu heo.

Nãi nãi và Vân Diệp đều đã đắp thêm một chút đất lên phần mộ, trong mắt ánh nước nhưng mặt mang nét cười, trong miệng không biết đang lẩm bẩm điều gì.

Bồi xong đất thì đám cô cô, thăm thăm thân nhất tới khóc lóc. Nãi nãi ôm tiểu Nha còn đang ngơ ngác, dẫn theo đại Nha còn chưa biết gì chỉ vào phần mộ nói:

- Diệp nhi, trăm năm sau người phải táng ta cùng gia gia người một chỗ, chung một nấm mồ. Người biết nãi nãi đã quen ở nhà to, nhà nhỏ sẽ không quen, chật chội lắm.

- Nãi nãi hôm nay sao lại nói những lời này, thân thể nãi nãi vẫn khỏe mạnh, sống với tôn tử vài chục năm nữa cũng không vấn đề, không phải nãi nãi muốn bế chắt trai sao? Sao bây giờ lại muốn theo bồi gia gia? Gia gia có nhiều người thân bên người như vậy sẽ không tịch mịch, ở đây Diệp nhi chỉ có một mình, nãi nãi nở lòng bỏ lại mình Diệp nhi sao?

Vân Diệp lệ rơi đầy mặt, tiểu nha đầu lau thế nào cũng mặc kệ. Nãi nãi ôm Vân Diệp vào lòng vỗ nhẹ, miệng nói:

- Ta không nở, không nở.

*****

Tiết thanh minh được nghỉ 3 ngày, trong ba ngày này đám hoàn khổ phỏng chừng đang điên cuồng trác tác. Điều này khiến Vân Diệp nhớ lại bản thân khi còn đi học mà đến kì nghỉ. Cứ ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, sau đó hôm trước buổi khai giảng còn cùng bạn ở uống rượu thâu đêm đến sáng, vàng mắt đi học...

Y cảm thấy bản thân có lẽ đã trở về quỹ đạo bình thường của nhân sinh, cho nên ở hoa viên cho đặt một cái ghế nằm, lót thảm mềm rồi đặt lưng. Sau đó lại gọi cô cô lấy hộ y cái chăn, ngáp một cái rồi lăn quay ra ngủ.

Nãi nãi không có thói quen chơi xuân, lão nhân gia cố chấp cho rằng chỉ có tên du thủ du thực cả ngày không có việc gì mới đi chơi. Muốn ngắm cảnh thì trong viện ngẩng đầu nhìn lên núi xanh là đủ. Trên núi làm gì có hoa nào đẹp bằng hoa trong viện. Hoa hồng nở mùi hương còn thoang thoảng nửa ngày, hoa trong núi làm sao có thể? Nhưng đáng khinh nhất là Tôn Tư Mạc kia, cả ngày chui lủi khe núi, vừa cầm cuốc đi tìm những hoa cỏ hoang dại, vừa nói chuyện với tôn tử thì có hết cả ngày. Chẳng phải lão là danh y sao? Sao không chữa cho trâu nhà bị bệnh, trâu đều tiêu chảy đến nỗi không ra hình trâu nữa rồi.

Thật là tôn tử ngoan, xem người ngủ miệng chảy hết nước, nằm mơ cũng đánh quyền. Tôn Tư Mạc thở dài không nhìn Vân Diệp nữa, lão đã tuyệt vọng với vị Hầu gia thiếu niên này, lười biếng khiến người khác giận sôi, có thể nằm thì tuyệt không ngồi, hiện tại đã nằm ườn. Rõ ràng bản thân có bản lĩnh trị bệnh cứu người, nhưng lại lười biếng không chịu học tập. Vào xuân mà không biết lên núi tìm thảo dược, nghiên cứu một chút cách pha dược vật, bằng không người bỏ mấy ngày tiếp tục nghiên cứu thấu triệt toan dịch không được sao? Bao nhiêu người quý xuống muốn học bản lĩnh của ta, nhưng giao cho đám hoàn khổ sao có thể yên tâm được.

Nâng bao vải lên lưng huynh muội Hỏa Trụ, vỗ vỗ sau đầu chúng, đây mới là hảo hài tử, chịu khó, hiểu chuyện, lại có nghị lực, chỉ là thân phận thiếu chút nữa. Tuy rằng khế ước bán mình đã bị Vân Diệp đốt, nhưng một ngày làm nô, cả đời mang tiếng, Tôn Tư Mạc lão có muốn giúp cũng không giúp được.

Hài tử này thấy toan dịch đốt cháy cả thùng, liền muốn lấy tay bưng lấy, Tôn Tư Mạc muốn ngăn lại nhưng vẫn chậm một chút, tay của hai người đều đã bị bỏng.

Đều là tên gia hỏa này, nhìn Vân Diệp đang đánh đấm trong mộng, Tôn Tư Mạc lại càng giận không thể ức chế. Làm ra đồ cũng không dặn dò có nguy hiểm hay không, xong một cái là lấy một ống trúc rồi chạy, cũng không biết muốn làm gì, vút lại lão trong phòng với mùi gay mũi chẳng thềm quan tâm.

Lão phu không ngờ thứ này có thể hủy được sắt, để hài tử này mang giúp thùng toan dịch, không ngờ chỉ một chút đã thủng rồi, thật ra đây là thứ gì vậy? Độc tính mãnh liệt như vậy, lại kì quái như vậy, chỉ bỏng người mà không có thương tổn nào khác, thế là thế nào?

- Tay của các người bị thương?

Vân Diệp dụi mắt hỏi.

- Người nói xem?

Tôn Tư Mạc giờ tay phải nói với Vân Diệp.

- Lão nhân gia ngài là đệ nhất danh y thiên hạ, chẳng phải chỉ cần có nơi có người bị thương là ngài lại đi sao?

Chòm râu của Tôn Tư Mạc không gió tự lay động.

Vân Diệp quá quen rồi, lão Trình, lão Ngưu mỗi khi tức giận là lại động râu. Vân Diệp vừa mới định chạy thì cơn giận của lão Tôn đã bộc phát, tay trái tóm chính xác vào đầu Vân Diệp, trong miệng còn quát lớn:

- Lão phu muốn đánh chết người, cái đồ yêu tinh hại người này...

Vân Diệp không bị đánh chết, chỉ là nhận lỗi với lão Tôn và tiểu bằng hữu Hỏa Trụ, cũng nói cho họ rõ mình là thứ đó có tác dụng gì.

Vân Diệp lại đoán sai, đám hoàn khổ không hề quấy loạn Trường An, vừa về đến nhà đã bị lão tử đích thân gọi vào thư phòng hỏi tình hình học tập. May mà Vân Diệp có thói quen lưu bài tập ở nhà, đám hoàn khổ đành phải mang sách vở ra cùng bài thi cho lão tử xem, thậm chí có một số bài còn yêu cầu lão tử hán kí tên.

Trong nhà Uất Trì cung náo nhiệt phi phàm, toàn gia mở yến chúc mừng thiếu gia nhà mình rốt cuộc cũng có ngày học xong bản lĩnh tính toán lương thảo đại quân. Lão Uất Trì lôi con trai cười rách cả mép, nhớ lại năm xưa đi học bị tắc trở đủ đường, đám tiên sinh xuất thân hào môn đại tộc đều khinh thường thiết hán như lão, lão chăm chỉ học cũng chỉ nhận lấy trào phúng. Cho nên lão rất tức giận, dựa vào vũ dũng xuất đầu. Sau đó lại ngoài ý muốn cứu được bệ hạ, từ đó về sau trung tâm cảnh cảnh theo bệ hạ đánh Đông dẹp Bắc mới có được tước vị hiện tại.

Thời niên thiếu khi đi học vẫn mãi là cái gai trong lòng lão, mỗi lần nghĩ đến lồng ngực lại đau nhức, cho nên lão quyết tâm dốc toàn lực bồi dưỡng cho con trai, để hán thay lão hoàn thành mộng tưởng thiếu niên. Không con trai kế thừa vũ dũng của lão, nhưng lại không hề di truyền chút văn nhã nào của mẫu thân, học tập gian nan vô cùng. Bản thân lão đã sớm chết mộng đẹp Uất Trì gia có mẫu thân dặt khách, nên để mặc con trai tới Ngọc Sơn hai tháng. Nào ngờ lão lại có sự kinh hỉ lớn nhường này, con trai ngốc của lão thường ngày đếm số còn khó, không ngờ giờ đã có thể tính được quân lương, tính toán giờ còn nhanh hơn cả lão.

Nghĩ tới đây Uất Trì liền cảm thấy hôm nay uống rượu thật thống khoái.

Trường Tôn Xung đến Ngọc Sơn vốn bởi vì mệnh lệnh của lão cha, muốn hán học được bản lĩnh luyện sắt của Vân Diệp, học lấy những ý tưởng của Vân Diệp rồi nói cho lão. Nhưng điều này với Trường Tôn Xung thật quá khó, cảm thấy có lỗi với huynh đệ, bắt đắ dĩ làm trái lời lão cha, bản thân chỉ còn cách tới đầu hay tới đó.

Trường Tôn gia chủ trì tác phường luyện sắt lớn nhất nước, những kỹ thuật này mà để người ngoài nắm trong tay chẳng phải là muốn mạng của Trường Tôn gia sao? Cũng may người đó là Vân Diệp, nếu như không phải y thì chỉ sợ toàn Trường Tôn gia sớm đã thi thể nguội lạnh rồi.

Khi Vân Diệp hỏi hán thực ra là định học gì, trong lòng Trường Tôn Xung dậy sóng vạn tượng, đấu tranh cả ngày mới dám nói tới học luyện sắt. Trường Tôn Xung nói ra cũng đã chuẩn bị tâm lý bị từ chối, không ngờ Vân Diệp bấu môi nói cái đấy chán ngắt, rồi từ thư phòng tìm loạn hồi lâu, mới tìm thấy một quyển bút ký rách nát dưới một cái rương, tiện tay ném cho Trường Tôn Xung hán, nói là một chút tâm đắc khi y còn ở Lũng Hữu, còn bảo sao không nói sớm, hại y lục tìm nửa ngày, quần áo bụi bặm, còn nói sao huynh đệ trong nhà ai cũng lảm chuyện vậy.

Nghe xong lời này Trường Tôn Xung hận không có lỗ nẻ nào chui xuống...

Hôm nay, Trường Tôn Xung đặt bản bút ký và bản sao hán làm lại hoàn chỉnh trên thư án của Trường Tôn Vô Kỵ. Trường Tôn Vô Kỵ dùng bàn tay mập mập vuốt mép bút ký, cười khổ một tiếng: Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

- Uống công lão phu làm tiểu nhân.

Lý Hoài Nhân thì bị đánh, bị lão cha của hắn đánh. Tiếng kêu thảm thiết có một không hai, không phải là hắn không cố gắng học tập, mà là lão cha hắn xem không hiểu hắn học cái gì, tất cả sách vở đều chữ như gà bới, không đợi Lý Hoài Nhân giải thích đã thui luôn một chap, mãi Lý Hoài Nhân mới giải thích xong, nói đây là một loại ký hiệu toán học mới rất đơn giản, là Diệp lão sư lên học được từ hoàng cung Đại Thực (khu vực A Rập), diệu dụng vô cùng, là một phát hiện lớn trên đời này. Lão Lý gật đầu lia lịa, xong lại đánh Lý Hoài Nhân một chap nữa, tiểu Lý hỏi vì sao thì lão tử hắn nói:

- Thẹn quá hóa giận.

Toàn cảnh Trường An hầu như đều là như vậy, dưới sự chỉ dạy của bốn vị đại nho, không có người nào hoài nghi con em mình lãng phí thời gian ở Ngọc Sơn. Có Ngưu Tiên Đạt tọa trấn, không phải lo có chuyện gì. Được lấy chút thông minh của Văn Diệp ai mà không thích? Từ lần Văn Diệp quang minh chính đại lừa cả triều văn võ hơn hai vạn quan tiền, thì danh hiệu hài tử thông minh đệ nhất Trường An đã lan truyền mạnh mẽ.

Sự tình có vui thì cũng có buồn, tựa như ban ngày sẽ có ban đêm. Mạnh Bất Đồng chưa từng cảm thấy khổ sở như bây giờ, nguyên nhân cũng vì chuyện vừa nói với phụ thân, những lời này dường như vết dao cứa vào tim hắn.

Khi hắn kích động đưa lời bình của Lý Cương lão tiên sinh lên cho phụ thân hắn, phụ thân hắn lại không cao hứng bao nhiêu, thần sắc vẫn thản nhiên như không, nhìn một cái rồi đặt xuống bên cạnh, nói với hắn:

- Vi phụ không ngờ Ngọc Sơn thư viện có địa vị lớn như vậy, không chỉ có các tiên sinh Lý Cương, Ngọc Sơn gia nhập, còn có Ngưu hầu, Văn hầu tọa trấn. Những người này hoặc là đại nho đạo đức, hoặc là sử học danh gia, còn có đương triều danh tướng, nhất là Văn hầu, thân mang kỳ môn tạp học quỷ thần khó lường. Những người này ở Trường An đều là nhân vật số một số hai, làm môn hạ của bọn họ là may mắn của người.

- Hài nhi tự biết cơ hội khó cầu, nhất định tiến bộ, không phụ kỳ vọng của cha.

- Không cần, người tính tình xốc nổi, chỉ cần yên ổn sống một đời phú quý là được. Vi phụ quyết định, ba ngày sau để đại ca người đi Ngọc Sơn sẽ tốt hơn, hắn luôn luôn thông minh trầm ổn, tuy nói mấy năm nay không có tiến thêm, cũng là do không có danh sư chỉ điểm. Nếu có thể tới Ngọc Sơn để mấy vị tiên sinh giáo huấn hai năm, nhất định sẽ thành lương đồng quốc gia, người ra ngoài tìm kế toán lấy 100 quan tiền đi vui về đi.

Mạnh Hữu Đồng giống như con rối về phòng ngủ, thị thiếp trẻ tuổi trút bỏ xiêm y cho hắn, thấy hắn không nói gì cũng không dám hỏi, chỉ lặng yên lui ra.

Hai tháng qua hắn đã quen học dưới làn roi của lão Ngưu, người tuy mệch chết nhưng hắn chưa từng vui vẻ như vậy. Mấy lão tiên sinh khi giảng rất khôi hài, khiến hắn bất tri bất giác trầm mê trong đó, thì ra học lại thú vị như thế. Theo Văn Diệp chạy khắp núi, phân biệt thực vật, tìm kiếm khoáng vật, lại ghi lại từng loại, làm thành bảng, đóng thành sách. Cùng Tôn Tư Mạc đạo trưởng học tập y dược, mặc dù luôn luôn bị giáo huấn, nhưng cũng rất thích thú.

Hắn còn nhớ lần đến các trang hộ dưới núi, dựa theo theo hướng dẫn của Văn Diệp để dạy dạy cho mọi người cách dùng nông cụ mới để bón phân, gieo hạt, một ngày có thể làm được rất nhiều mẫu ruộng. Tuy nói lúc đó hắn vì chịu phạt mới đến đây, nhưng nhìn ánh mắt sùng bái của các nông hộ hắn mới thấy thoải mái làm sao. Vung tiền như rác ở thanh lâu không thể nào cho hắn cảm nhận như vậy được.

Tiền có thể cho đại ca, tước vị có thể cho đại ca, điền địa cũng có thể để cho đại ca, nhưng cơ hội học tập ở Ngọc Sơn lần này không thể nào nhường cho đại ca, bằng không ta sẽ thực sự trở thành sâu mọt như Lý Cương tiên sinh vẫn nói.

Bóng đêm thăm thẳm, Mạnh Hữu Đồng một mình mang theo bao quần áo trở lại Ngọc Sơn, chưa bao giờ hắn tràn đầy ý chí như lúc này...

*****

Tăng sáng, người gác cổng A Thọ của Văn gia vừa ngáp vừa mở cửa bên. Dùng một cây gậy trúc dài hạ đèn lồng ngoài cửa, hắn thổi tắt đèn bên trong định hồi phủ, nhưng thấy một người mặc y phục thư viện

đang cuộn mình ngủ ngoài hiên, hắn biết học sinh trong thư viện đều là quý nhân nên không dám quấy rối, lập tức vào phủ thông báo cho quản gia.

Tiền Thông vừa ra nhìn, đây chẳng phải là Mạnh nhị thiếu gia sao, sao lại ngủ ở đây? Vội gọi Mạnh Bất Đồng dậy, thấy quần áo hắn dính đầy bùn đất, trên chân chỉ còn một chiếc giày, tóc rối bù, Tiền Thông cho rằng hắn gặp cường đạo, liền hỏi:

- Mạnh thiếu gia, người làm sao rồi? Có phải gặp tặc nhân không, có cần tiểu nhân đi báo quan hay không?

Mạnh Bất Đồng mở mắt, nhìn hồi lâu mới nhận ra người:

- Tiền quản gia, không cần báo quan, ta đây là do đi đường buổi đêm nên mới vậy, người lấy cho ta một bộ y phục sạch sẽ, rồi lấy gì cho ta ăn với, đói hoa cả mắt rồi.

Khi Vân Diệp tới thì thấy Mạnh Bất Đồng đang nhai nuốt điên cuồng, từng bát từng bát mì xếp chồng lên nhau, sau đó hắn vuốt miệng nói với Vân Diệp:

- Diệp tử, ca ca ta đã cùng đường, tới đây tìm người nương tựa. Nể tình chúng ta từng là huynh đệ một thời gian, người hãy thu lưu ta đi.

Nói xong còn ôm quyền thi lễ, rất có dáng dấp của một du hiệp.

- Người làm gì khuê nữ nhà người sao? Cha người cũng không bảo vệ được người sao? Lẽ nào là Công gia sao?

Mạnh Bất Đồng lắc đầu.

- Thế là Vương gia sao? Lá gan người quá lớn rồi.

Mạnh Bất Đồng vẫn lắc đầu.

- Trời ạ, chẳng lẽ người đã cưỡng gian công chúa rồi?

- Nói bậy bạ gì đó, ta thường ngày đoan chính, sao lại làm những chuyện như vậy, ta không muốn sống nữa.

- Đó chính là vì người đã cưỡng gian rồi, nên không mặt mũi nào gặp người.

- Người...

Vì Mạnh Bất Đồng vừa ảm ức vừa kể lại, cho nên vấn đề nghiêm trọng lên nhiều, ảm ức vì bị phụ thân ngang ngược chèn ép, cũng biểu đạt quyết tâm nhất đao lưỡng đoạn của bản thân với gia đình bảo thủ mình.

- Sau đó người sẽ ở thư viện nỗ lực học tập, rốt cuộc học thành tài, vừa lúc triều đình lại đang cần dùng người, người đương nhiên sẽ tiếp nhận nhiệm vụ khó khăn nhất, nguy hiểm nhất, rồi vượt qua bao hung hiểm, người cũng hoàn thành nhiệm vụ, nói không chừng lại có diễm ngộ tài tử với giai nhân, cuối cùng phong quang chiếu rọi khắp Trường An, lão cha nhà người hối hận dầm ngực giậm chân, lão nương người ôm người gào khóc, còn nói rốt cuộc người cũng xuất đầu, rồi người ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, bao nhiêu phiền muộn trong ngực cũng được phát tiết hết?

Mạnh Bất Đồng há hốc mồm:

- Sao người lại biết tâm tư của ta?

100. Chương 100: Sự Tình Đơn Giản

Vân Diệp cốc đầu Mạnh Bất Đồng một cái:

- Ta đánh chết người cái đồ bất trung bất hiếu, lão tử người vì tương lai của toàn gia người liều mạng sống chết tranh quân công, khắp người còn mấy chỗ da lành lặn? Đại ca người nghe nói học tập ở Sơn Đông đã hai năm không hồi Trường An, thanh minh mới về nhà tế tổ. Chỉ có tên tiểu tử người cả ngày chơi bời lêu lổng, lão tử người yên tâm giao phó tính mạng toàn gia tộc cho người sao? Chỉ vì như vậy mà bỏ nhà trốn đi, lão tử, lão nương người sẽ nghĩ thế nào? Ngọc Sơn thư viện ta hồi nào lại dạy ra một tên lòng lang dạ

sói thể này? Lão tử người đối xử bất công với người? Bất công mà người lớn lên trắng trẻo mập mạp thể này à?

Vân Diệp sổ ra một tràng khiến Mạnh Bất Đồng á khẩu, hai tay bưng mặt khóc ô ô.

- Khóc cái con khỉ, hùng tâm vừa rồi biến đâu rồi? Mới nói vài câu đã nhụt chí sao? Tương lai ta làm sao trông cậy vào người làm chuyện lớn được.

- Nhưng vừa rồi người nói đúng, cha ta sẹo đầy người, đại ca của ta cũng đã 20 tuổi mà còn chưa thành thân, để làm rạn rãnh tổ tông thì đại ca so với ta mạnh hơn nhiều lắm, chuyện học này nên để cho hần, Diệp tử, ta luyện tiếu, ta thích ở thư viện ô ô...

- Ai bảo người phải rời thư viện, người cho là thư viện này do cha người định đoạt? Người cho là thư viện này ai muốn làm gì thì làm? Cõi Ngọc Sơn thư viện ta là cái gì?

- Nhưng vừa rồi người nói sẽ để đại ca ta đến học?

Mạnh Bất Đồng có chút ủy khuất.

- Sang năm sẽ lựa chọn thêm một nhóm học sinh, đại khái khoảng 50 người, sau này hàng năm đều làm như vậy. Học sinh học ở thư viện 4 năm phải mưu cầu một lối ra. Ta cho rằng lúc đó hần tất cả đều đã nhập sĩ, bệ hạ bỏ qua những người này mới là lạ.

- Người ngủ một giấc xong lập tức trở về nhà, nghe cha người mắng cả đêm cũng tốt, đánh cả đêm cũng được, nhưng không được nói người trốn về thư viện, tránh cho lão thương tâm. Về phần ngày mai người trở lại, cha người đã có lão sư đối phó, không đến phiên người nhọc lòng. Tên đàn nhà người, một việc vô cùng đơn giản mà người lại khiến nó làm đau lòng người khác thế này đây.

Vừa mới đuổi Mạnh Bất Đồng đi ngủ, thì hậu viện đã xảy ra chuyện.

Tiểu cô cô ngồi dưới đất khóc chết đi sống lại, tiếng rất lớn khiến toàn gia đều chạy tới xem.

Gân xanh trên trán Vân Diệp nhảy loạn, vừa mới xử lý một người, sao lại lại ra người nữa? Sao còn có thể nghỉ ngơi được đây.

Y ôm cô cô an ủi:

- Ai khi dễ cô cô, nói cho diệt nhi, diệt nhi đi lột da hần.

Cô cô khóc nức từng tiếng chỉ vào gian nhà, Vân Diệp liền một cước đá bay cửa phòng, xong cũng thấy kỳ lạ, trong phòng không có ai, đây là gian nhà tiểu cô cô chuyên dùng để nuôi tằm, giờ trong phòng chỉ có tiếng tằm ăn dâu, đừng nói tiếng người, đến tiếng quỳ cũng không có.

Y khó hiểu nhìn cô cô, nãi nãi vào phòng nhìn thoáng qua rồi ra đánh bốp lên người cô cô một cái:

- Không phải chỉ là mấy cái mọt tằm sao, nuôi hồng cùng lắm thì vứt đi, có gì mà bù lu bù loa trong sân như vậy?

- Chẳng phải tằm vẫn đang ăn dâu tốt lắm sao? Sao lại vứt đi?

Vân Diệp thấy lạ, ngăn nãi nãi đang đánh cô cô, người phương Bắc chưa từng nhìn thấy tằm.

- Diệp nhi người không hiểu những chuyện này, những con tằm nay nuôi này đôi khi biến thành lục tằm, còn hồng tằm, hoàng tằm. Chúng nó phun ra tơ cũng màu lục, hồng, vàng, màu sắc của tơ không đều, tơ không có tác dụng, cũng không có ai thu mua. Nông gia nếu như gặp phải chuyện thế này thì chính là đại nạn. Cô cô người đến giờ vẫn không nghe lời, ta đã sớm nói nhà ta giờ không phải thời kỳ dựa vào mấy mọt tằm này ăn cháo cảm hơi rồi. Người tránh ra, để nãi nãi đánh nó.

Vân Diệp nghe vậy mỉm cười, mấy vị trưởng bối trong nhà thì ra đều là người không chịu ngồi yên, cho dù hiện tại phú quý rồi, cũng không quên thói quen lúc nghèo khó, tiểu cô cô chính là như vậy, thấy con tằm mình chăm biến thành đồ vứt đi, nên thường lệ cảm thấy đau thương, cho rằng trong nhà sắp đói hết với nhau, cho nên mới khóc kinh thiên động địa như vậy. Nếu đây là nhà nghèo thì cũng bình thường, nhưng hầu phủ lại có chuyện như vậy thực sự là khiến người đỡ khóc đỡ cười.

Cô cô lấp ló phía sau Vân Diệp đã thôi khóc, chắc hẳn lúc này cũng bình tĩnh lại rồi, tiền tiêu một tháng của nàng gấp 10 đồng met tầm này, cho nên không cần thiết phải thương tâm.

- Kỳ thật, đây là chuyện tốt, là ông trời để cho Vân gia phát tài, bảo bối đưa đến cửa chẳng lẽ lại không lấy, ông trời đúng là có mắt.

Vân Diệp trong lòng khẽ động nói.

Nghe tôn tử nói như vậy, nãi nãi cũng bỏ không đánh cô cô, vội vàng bảo mấy nha hoàn, bà tử xung quanh ra ngoài, lôi Vân Diệp vào phòng, còn cho gọi cô cô cùng vào.

- Diệp nhi, vừa rồi người nói gì, người thông minh, tâm tư nhanh nhạy, người nói cho cô cô không nên thân của người biết, tránh mất mặt với cả nhà.

Nói xong thừa dịp Vân Diệp không chú ý còn nhéo cô cô một cái. Chuyện trong nhà Vân Diệp không quản được, chỉ đành mắt mở trừng trừng nhìn bạo lực gia đình hoành hành.

- Tầm này đã biến thành màu lục, nói lên bản thân con tầm đã xảy ra tiến hóa. Nhưng nó vẫn phun ra tơ màu lục, cho thấy nó vẫn không đánh mất bản tính nhả tơ của mình. Màu của tơ nói lên tầm chưa tiến hóa hoàn toàn, cô cô tiếp tục nuôi những con tầm này lớn, khiến nó nhả tơ kết kén, sau đó cho nó đẻ trứng, đến thu lại nuôi lớn, cứ lựa chọn như vậy, dần dần kết quả sẽ thu được tơ màu lục thuần khiết, lúc đó không tin tơ đó lại không bán được giá tốt.

Con mắt của cô cô đã biến thành hình đồng tiền, nãi nãi cũng thấy mừng rỡ, cho tới bây giờ bà vẫn luôn tin vào bản lĩnh của tôn tử, y nói được thì nhất định sẽ thành công.

- Cô cô có thể tới các nhà khác mua phế tầm, như hồng, vàng, có màu sắc khác cũng tốt. Tốt nhất mang bảy loại màu sắc về nuôi tất. Sau này nói không chừng dệt gấm cũng không cần nhuộm màu nữa, đây chẳng phải là đại bảo bối, còn có thể là cái gì nữa?

Nãi nãi kích động thơm một cái lên mặt Vân Diệp, cô cô cũng kích động nhảy tưng tưng. tại

- Tôn tử ta mới đúng là đại bảo bối của Vân gia.

Cô cô có thể nuôi được tầm thải sắc hay không chẳng phải vấn đề Vân Diệp bận tâm, không cần biết thế nào, chỉ cần cho cô cô một phương hướng để làm, để nàng không cảm thấy quá mức buồn chán, tập trung vào chăm tầm sẽ không còn thời gian để cô cô nghĩ vớ vẩn nữa. Người thân là tài sản lớn nhất của y, còn chết bao nhiêu tầm Vân Diệp để ý gì?

Y biết trong nhà không có mấy người cao nhâ chân chính, đều xuất thân từ tiểu hộ, lại nhiều năm khuất nhục, muốn thở mạnh cũng không được. Thân thể tiểu Nam tiểu Bắc cực kỳ khả nghi, chỉ cần tiểu cô cô nói đây là hài tử của nàng thì không thành vấn đề, Vân Diệp nuôi thêm mấy muội muội nữa cũng không phải vấn đề gì lớn, cũng không phải không nuôi nổi.

Giống như việc của Mạnh Bất Đồng, y cố gắng đơn giản hóa, không phức tạp hóa sự tình, truy đến cùng thì bất kể là ai cũng có thể liên lụy. Cổ nhân nói rất hay, cứ giả hồ đồ lại tốt.

Lý Cương tiên sinh hiện tại đang hồ đồ, hình như lão đã quên sự tức giận lúc dạy Uất Trì Bảo Lâm thế nào. Lão Uất Trì dẫn Bảo Lâm hành lễ với Lý Cương gầy yếu, giống hai con gấu đang khấu chào một con khỉ. Lão Lý tươi cười vỗ vỗ vào vai Uất Trì Bảo Lâm, Uất Trì Bảo Lâm cũng hạ mình xuống khiến lão sư cảm thấy động tác vỗ mới thoải mái làm sao. Lão Lý vừa vỗ vừa cười với lão Uất Trì bên cạnh:

- Ta thích hài tử Bảo Lâm này, thật thà chất phác, chỉ cần bỏ chút công phu, không khó trở thành lương đồng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-chuyen>